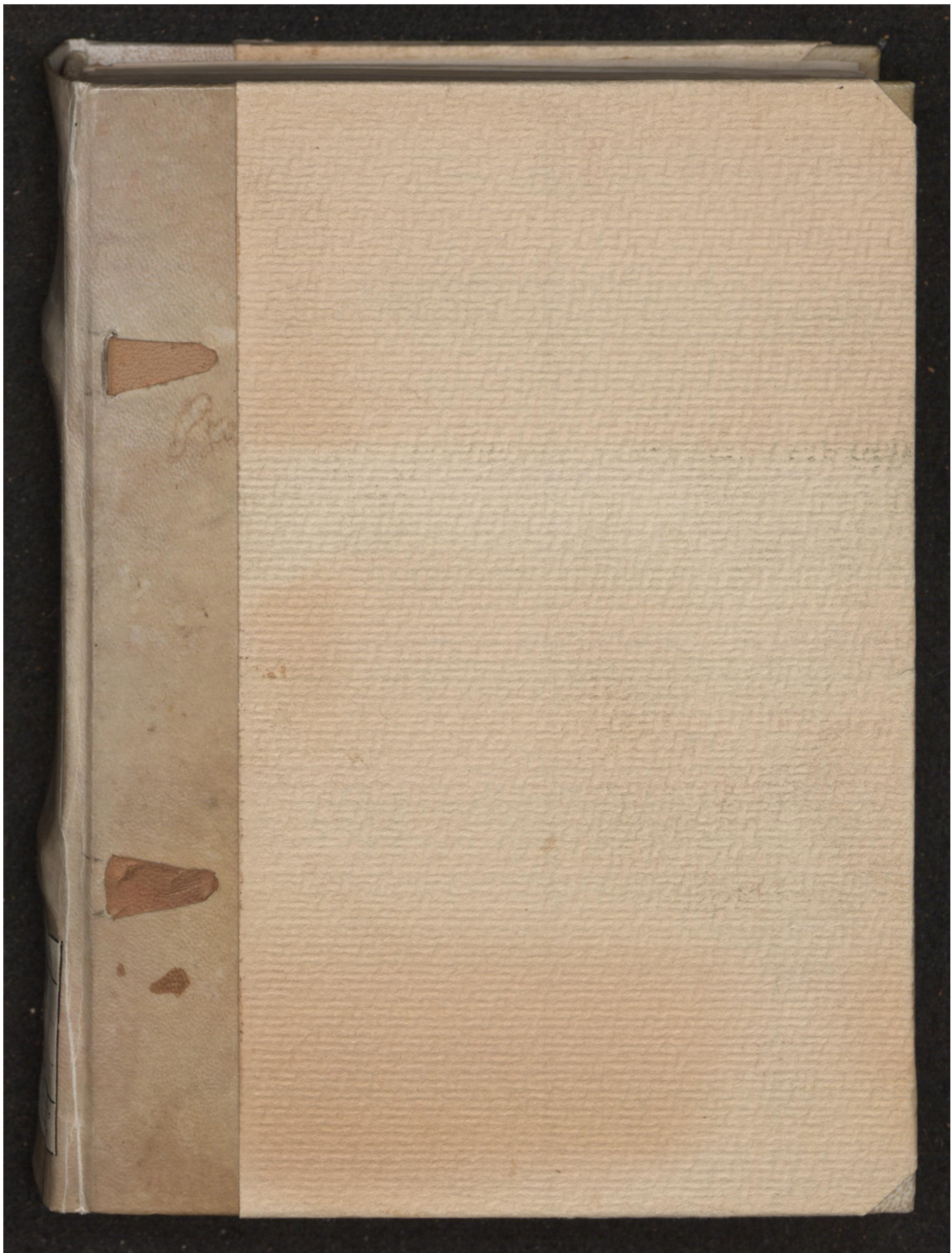
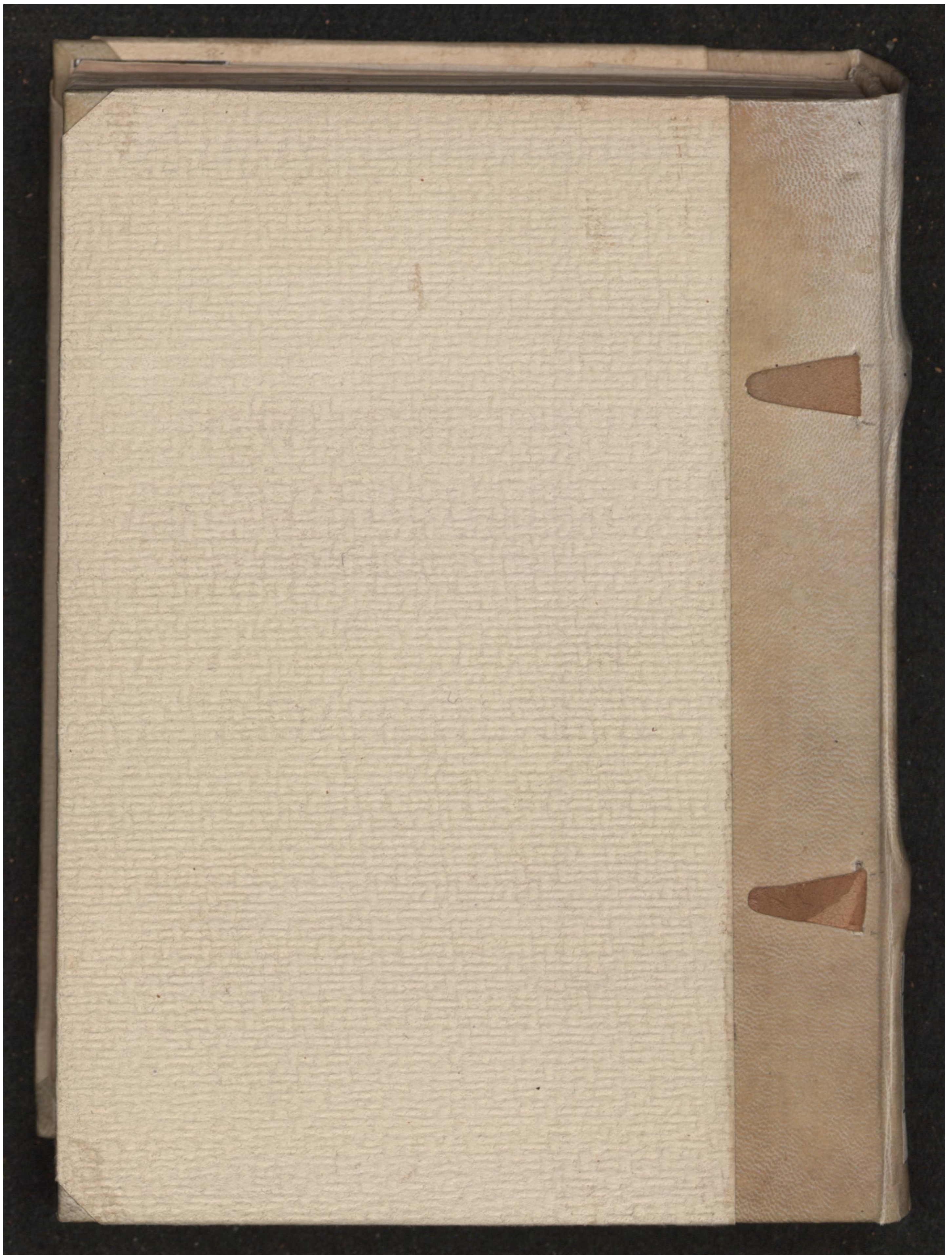

INCUNABULI
F
6
3
Biblioteca Nazionale
Centrale - Firenze

Logica magistri Petri Mantuani

Logica magistri Petri Mantuani

Logica magistri Petri Mantuani

¶ Viri preclarissimi ac subtilissimi logici magistri petri mantuani logica incipit feliciter.

¶ De suppositionibus.

Dicemus primo φ suppositio est statio termini in
a oratione conneri ꝓ supposito vel suppositis pro quo vel pro qbus transit in ipsz vis termini a quo habz vt supponat. ¶ Pro qua diffinitione scire volumus φ terminus equaliter significat in oratione ⁊ extra orationē. sed nō supponit nisi in orōne. qm̄ a se nullus terminus hz vt supponat. sed a verbo vel participio suppositionez trahit verbum aūt vel pticipium dare nō potest suppositionē nisi ꝓ supposito aut suppositis sui tp̄is pro quo vel pro qbus transit vis sua in terminuz supponētem. Et ideo in ista propositione homo est vbiqz dat suppositionem illud verbum est ꝓ suppositis sui tp̄is q̄ nō sunt nisi p̄ntia. qz vis illius verbi nō transit vltra p̄ntia. ¶ Sed in illa ꝓpositione. promitto tibi denariū supponit ly denarium nō solū ꝓ denariis q sunt. sed ꝓ potētibus esse. qz vis illiꝰ verbi nō solum ad p̄ntia se extendit. sed etiā ad ea que possunt esse. ¶ Et idez dicit̄ in ista ꝓpositione. tu es intelligens hominem q nō potest esse. in qua ly hoīem supponit nō pro re que est. sed ꝓ re que intelligitur. qz in illa ꝓpositione vis illius pticipij trāsit vsqz in ea que intelligunt̄. ¶ Ita etiam in ista ꝓpositione pōt esse φ antixp̄s sit homo qui est. supponit ly antixp̄s nō pro re que est sed ꝓ re que pōt esse q̄uis capiat suppositionez a verbo p̄ntis tp̄is. qz vis illius verbi sic cōiuncti cū illo verbo pōt transit vsqz in ea q̄ nō sunt. nam tota illa oratio φ antixp̄s sit homo cum eius ptibus sequtur vim illius verbi pōt. Et ita dicit̄ de his tu potes videre antixp̄m. aliud a currēte pōt currere. ¶ Ex quo patet φ stat a. ⁊. b. esse propositiones sinonimas ex cōpositione suoꝝ terminoꝝ significantes in quaꝝ vna supponit terminus aliqs ⁊ in alia nō supponit sibi corrn̄dens. vt pz ď pte huius pōt esse φ antixp̄s est. ⁊ de illa antixp̄s ē. Terminus āt verificat̄ solum ꝓ his ꝓ qbus est vera ꝓpositio p̄dicati cū subo in ꝓpositione ⁊ oppositione suaꝝ partium significante. ⁊ ideo patet φ ly homo in illa ꝓpositione aliqs homo est albus. oēm hoīem presentem p̄teritum ⁊ futurū significat sicut etiā extra ꝓpositionem significabat. solū aūt pro omni hoīe p̄nte supponit. sed tm̄ pro hoīe q est albus verificat̄. ¶ Ex qbus sequtur primo φ nō terminus in vno cōtradictorioꝝ supponit ⁊ in reliquo supponit. Et conuersim si in vno ꝯtradictorioꝝ nō supponit neqz etiam in reliquo ⁊ ita de cōtrarijs subcōtrarijs ⁊ subalternis dicat̄. ¶ Itez sequtur φ si aliquis terminus ꝓ aliquo v̄ificat̄ affirmatiue ꝓ codez supponit. ⁊ nō econtra. ⁊ si ꝓ aliquo supponit terminus aliqs hoc idem talis terminus significat ⁊ nō ecōtra. ¶ Itez sequtur φ quelz ꝓpositio in q̄ nulla est negatio significans ex ꝯpositiōe suoꝝ terminoꝝ cuius ē aliqs terminus cathegorematicus nō supponēs est falsa ¶ Item sequitur φ subiecta illaꝝ homo est omnis homo est. quilibet homo est. precise ꝓ eisdem supponunt. qz signa nō auferunt vim verbi. vnde illi termini habent suppositionez equales q̄uis nō h̄eant distributiones eq̄les

Suppositionum

solet dici φ alia ē personalis ⁊ alia est m̄alis qđ iterum sit vezz determinemus p̄supponētes primo φ terminus m̄aliter sumptus nō ꝯuertitur cū sibi similli p̄sonaliter sumpto vt qđ subiecta horuz complexoꝝ homo currit. homo est sp̄es. nō cōuertuntur pz. qz aliqd significat ly homo ī vno illoꝝ qđ nō significat in aliq. cōuertibilium vero saltim cathegoricoꝝ qcquid significat vnum significat aliud. ⁊ ideo illa non conuertuntur. ¶ Secūda suppositio est ista. iste terminus homo m̄aliter sumptus nō est species. illud patet. qz ille terminus m̄aliter sumptus non ꝯuertitur cū illo p̄sonaliter sumpto q est sp̄es. neqz ille m̄aliter sumptus est aliq̄ alia species. ille m̄aliter sumptus de nullo predicat̄. ¶ Tertia suppositio. nulla ꝓpositio est q̄ habeat aliquam ptem ꝓpinquā que nō sit pars orationis grāmatice. patet illa. qz illa nō intelligeretur ab aliquo vt propositio. ¶ Ex quibus primo sequitur φ hec nō est ꝓpositio homo est species. tento illo quod ponitur pro subiecto materialiter quod sic arguitur qz nō omnis pars propinqua illius cōplexi est pars orationis grāmatice. igitur illud cō-

plexum non est ꝓpositio. tenet ꝯña per tertiã
suppositionẽ ⁊ arguitur añs. q: illud qð po-
nitur pro subiecto puta ly homo non est no-
mẽ neq3 verbũ. ⁊ sic de aliis partibꝰ orõnis
igitur ⁊c. p3 cõsequẽtia. ⁊ añs totũ preter pri
mam partẽ que sic arguitur. q: ly hõ ibi ne-
que est cathegorema. neq3 sincathegorema.
neq3 alius terminus igitur ⁊c. patẽt ꝯña cũ
secunda ⁊ tertia parte antecedentis ⁊ prima
arguitur. q: non est terminus cõis nec discre
tus nec alius terminꝰ. ergo ⁊c. tenet ꝯña. silr
⁊ añs ꝓ secunda ⁊ tertia eius parte. ⁊ ꝙ non
sit terminus cõis arguitur. q: neq3 est genus
neq3 spẽs neq3 alter terminus. ꝙ non sit ge-
nus satis p3. ꝙ non sit spẽs de quo maxĩe vĩ
p3 ꝑ secundã suppõnẽ. ꝙ etiã nõ sit alius ter
minus satis p3. ergo ⁊c. ¶ Itẽ iste terminus
hõ materialr sumptus nõ cõuertitur cũ sibi
silĩ ꝑsonalr sumpto. igitur cũ ꝑsonalr sũptus
sibi similis sit spẽs iste terminus hõ materialr
ter sumptus non erit spẽs pro illisimet indiui-
duis pro quibus est spẽs ille terminus hõ ꝑ-
sonaliter sumptus. neq3 est spẽs pro aliis in-
diuiduis. igitur sequitur ꝙ ille terminus hõ
mãliter sumptus nõ est spẽs. ¶ Item nõ est
polẽ aliquẽ terminum mãliter sumptũ ꝺ ali
quo predicari. Sed ꝑcise eo mõ aliqs termi-
nus est spẽs quo ipse est ꝑdicabilis ꝓ eodem.
igitur non est possibile ꝙ aliquis terminꝰ ma
terialiter sũptus sit spẽs. ¶ Item sic. illud qð
ponit ꝓ subiecto illiꝰ cõplexi vocalis aut scri-
pti hõ ẽ spẽs nõ plus significat si mãlr sumat
q3 significaret añ ĩpositõe3. s3 añ ĩpositionẽ il-
lud non fuisset pars orõnis iõ neque mõ est
pars orõnis. ¶ Itẽ illud qð ponitur ꝓ subo
illius cõplexi oĩs est signũ non est pars orõ-
nis. ergo pari rõne nec alius terminus mate-
rialiter sumptus est pars orõnis. p3 ꝯña ⁊ ꝓ
bat añs. q: demostrato illo vocali aut scripto
omnis qð ponit ꝓ subo dati cõplexi. si illud
esset nomen nõ esset nisi ꝓpter modũ signifi-
cãdi generalem aut specialẽ ab impositore da
tum. sed ille terminus materialiter sumptus
nõ habet aliquẽ modũ generalẽ neq3 specia-
lem ab impositore datum per quẽ sit nomen
ergo non est nomen. p3 ꝯña ⁊ minor arguit.
q: ab impositore datum est talis terminꝰ oĩs
significet per modum adiacentis aut per mo
dum alterum multiplicãtis. s3 nullum talem
modũ habet ĩ illo cõplexo. ergo ⁊c. p3 ꝯñtia
⁊ minor. q: in illo cõplexo ille terminus oĩs
nullum talẽ modũ habeat eo ꝙ staret signifi
catiue. ⁊ maior arguitur. q: si vltra illos mo
dos dedisset impositor ꝙ etiã significaret se.
sequitur ꝙ omnis terminus prime impõnis
esset equiuocus. iõ illo dato nullus terminus
posset mãliter supponere. q: semꝑ supponit
ꝓ eo qð significat ex impositione aut ex nãli
significatione. ¶ Itẽ sequit ꝙ quilibet termi
nus est scðe intentionis vel impositionis.
¶ S3 forte dicit ꝙ ille terminus homo ⁊ ly
oĩs hñt ab impositore ꝙ possint stare mate-
rialiter ⁊ significent se solũ ipsis remanenti-
bus ꝑtibus orationis. ⁊ ꝙ sicut ille terminus
hoc h3 ab impositore ꝙ sit ꝓnomen ⁊ de fa
cto sit ꝓnomen l3 nihil demonstret. ⁊ similit
relatiua l3 nihil referãt ita etiã forte dicit ꝙ illi
termini hñt ab impositore ꝙ remaneãt noia
dũ tñ nihil preter se significẽt. ¶ Sed hec re
sponsio fallax sumit fundamentu3 qñ ly hoc
nõ est ꝓnomẽ posito ꝙ ꝑ ipsum nihil demõ
stretur. aliter eni3 sequit ꝙ aliqua ẽ ꝓpositio
quã nullus intelligeret nec ĩtelligere posset nõ
data alia termini significatione. p3 ꝯñtia de ta
li. hoc est hoc. in qua nihil demonstretur per
subm nec ꝑ predicatũ. Unde inquit Priscia
nus qð relatiua ⁊ ꝓnomina demonstratiua
sunt cassa ⁊ vana sine relatione ⁊ demõstra
tione. q: significationẽ accipiũt a demonstran
te aut a referente. Item in illo complexo. oẽ3
est signu3. ly omnẽ nõ ẽ pars orõnis. q: si sic
illa esset congrua. ⁊ ꝑ ꝯñs ly omnẽ ibi ess3 ca
sus recti. q: ly oẽm ibi h3 modu3 significandi
nominatiui casus. ꝯsequens est falsu3. q: hoc
nõ hab3 ab impositore nec nãliter. ideo ⁊c.
¶ Ex istis vltra cõcludit generaliter ꝙ nul-
la est suppositio mãlis q: si aliqua esset maxĩe
esset in aliquo illoꝝ complexoꝝ homo est spe
cies. omne est signu3. a est littera. sed vt osten
su3 est. in nulla tali ẽ suppositio mãlis. q: nul
lum istoꝝ est congruũ nec est ꝓpositio sicut
nec aliqð istorum buf est syllaba. buf est vox
nõ significatiua. ideo ⁊c. Et ꝯsequenter sequi
tur vltra ꝙ nulla est suppositio simplex. q: si
aliqua foret sit gratia exẽpli in aliqua tali men
tali. hõ est species. ĩ qua ille terminus homo
supponit ꝓ intentione ⁊ arguitur ꝙ illa nõ ẽ
ꝓpositio. q: subiectũ nõ ẽ pars orõnis grã-

matice. igitur ⁊c. p3 ꝯsequētia ꝑ tertiā suppo
sitionē. añs pōt ꝓbari ꝑ antedictas supposi/
tiones. ⁊ ēt p3 totum ꝓ nunc cū ideas plato/
nicas ꝓ nunc non ponamus. sequit᷑ vltra ꝙ
oēs tales sunt false. homo est species. aīal est
genus. demonstratio est subiectū in anneleti/
cis. si iste sunt ꝓpōnes sic significādo. q: non
sūt ꝓpōnes nisi terminis ꝑsonaliter sumptis
qb⁹ termīs ꝑsonal'r sūptis sᷓ manifeste false.

Sed contra illa forte arguit᷑ inferēdo qð nulla ē spēs nec ali
qð ē gen⁹. q: neq3 iste terminus hō nec iste
terminus aīal est genus. ⁊ sic de aliis. igitur
nullus terminus ē species nec aliqͥs terminus
ē genus. tenet ꝯña a singularibus ad suā vni
uersalē. ⁊ añs patet ex dictis. Ite3 arguit᷑ ꝑ
regulā thopicā in qua dicit᷑ ꝙ talia sunt sub/
iecta qualia p̄mittunt᷑ a ꝑtis in qua regula
innuit᷑ ꝙ ꝑdicata scðe intentionis ⁊ impositi
onis ꝑñt aliqñ restringere suba p̄me inten/
tionis vl' impositionis ad supponēdum mālī
ter. Pro qbus dicit᷑ negādo ꝯsequētiā cum
infertur ex dictis ꝙ nulla ē species. ⁊ dicit᷑ ꝙ
multi termini sunt spēs sicut subiecta illarum
homo currit aīal mouet᷑ ⁊c. Et ad formā ar
gumenti dicit᷑ negādo illam ꝯñam nec ille ter
minus homo ē spēs nec ille terminus aīal est
genus. ⁊ sic de aliis. igitur nullus terminus ē
species nec genus. nec arguit᷑ a singularibus
ad suam vl'em vnde añs ē veru3 ꝙ iste ter/
minus homo demonstrādo subm istius pro
positionis homo currit nō ē species l3 subm
eius sit species q: subm istius ꝓpositionis nō
ē iste terminus hō q: nō ē iste terminus exñs
homo vñ oēs ille tales sunt false ille termin⁹
homo ē subm iste terminus aīal ē p̄dicatū i
tali ꝓpōne homo ē aīal sicut ille tales sunt fal
se ille ē homo demōstrādo asinū sed frequē
ter oēs tales modi loquēdi admittunt᷑ cā bre
uitatis vbi argumēta ⁊ modus ille loquendi
nō petūt illā difficultate3. Unde ꝑꝑ exp̄me
re breuius mētis conceptus terminos appel
lamus noibus re3. Et ꝑ hoc dicitur ad scðz
argumētum ꝙ illa regula thopica ē inuenta
solū ꝓpter breuitatē loquēdi nō ꝙ generali/
ter vera sit. Ex qbus vltra cōcluditur ꝙ sola
suppō ꝑsonalis ē suppō que sic diffiniri pōt.

Suppositio personalis ē statio termini in orōne cōnexi significatiue sumpti ꝓ supposito aut suppositis ꝓ
quo vel ꝓ qbus trāsit vis termini in ipsum a
quo h3 vt supponat. ⁊ q: nulla est suppositio
nisi ꝑsonalis ideo pōt dici ꝑ regula ꝙ oīs ter
minus supponens supponit ꝑsonaliter. Sup
positionū aūt ꝑsonaliū alia cōis alia discreta.

Suppositio discreta est statio termini discreti aut termini cōis
cū ꝓnomine demr̄atiuo discreto ꝓ supposito
vel suppositis ꝓ quo vel ꝓ qbus transit in ip
su3 vis termini a quo h3 vt supponat ⁊ dico
cū ꝓnoīe demōstratiuo discreto ꝑꝑ tales ter
minos taliter talis tātus ⁊c. qui nō faciūt ꝓ/
positiones singulares. vnde illa est indefinita
demōstrato te albo talis homo currit ꝗuis
subiicia᷑ cōis cū signo demonstratiuo.

Suppositio ꝑsonalis cōis est statio termini cōis pro supposito
vel suppositis ꝓ quo vel ꝓ qbus in ipsū trā
sit vis termini a quo h3 vt supponat. Suppo
sitionū cōium ꝑsonalium alia cōfusa tm̄ alia
cōfusa ⁊ distributiua alia determinata.

Suppositio cōfusa tm̄ est statio termini cōis ꝓ supposito vel
suppositis ꝓ quo vl' ꝓ qbus in ipsu3 transit
vis termini a quo h3 vt supponat sic ꝙ sub il
lo v̄tute illi⁹ suppositionis l3 descēdere cū de
bita cōstantia disiūcti3 aut copulatim ad sua
singularia si plura supposita h3 ⁊ nō semper
disiūcti3 nec semꝑ copulatim. vñ nō seqtur.
oīs homo differt ab omni hoīe. ⁊ isti sūt oēs
hoīes. ergo oīs homo differt ab illo vl' ab il/
lo ⁊c. ꝯñs enim est falsū. q: oīs homo est iste
vl' iste. ⁊ sic de singulis. sed bene cōcludit᷑ ex
illo antecedente ꝙ oīs homo differt ab illo ⁊
ab illo homine ⁊c.

Suppositio ꝯfusa ⁊ distributiua ē statio termini cōis ꝓ suppo
sito vl' ꝓ suppositis ꝓ quo vl' ꝓ quibus tran
sit vis termini in ipsu3 a quo h3 vt supponat
ille terminus suꝑ quē cadit vis termini ipsu3
habentis distribuere.

Sed dubium incidit vtru3 sub quolibet termi/
no stante distributiue ⁊ plura supposita hñte
liceat discendere copulatiue ⁊ arguit᷑ ꝙ non
q: subm istius ꝓpositionis. necessario omne
ens est. stat distributiue ⁊ tm̄ sub illo nō l3 de
scendere copulatiue. ideo ⁊c. p3 ꝯsequentia ⁊

maior. s. ꝙ subm stat distributiue. q: in illa ne cessario ens ē sub3 stat ꝯfuse tm̄. iō adueniēte ly oē stat distributiue. ⁊ minor arguit᷑. q: nō seqt᷑ necessario oē ens ē sor. ē ens. ergo neces sario sor. ē. vt p3. ¶ Scdo sic. i illa. tu incipis scire oēm ꝓpositōe3. supponit ly ꝓpositione3 distributiue. ⁊ tn̄ nō l3 descendere copulati/ ue. igit᷑ ⁊c. p3 ꝯn̄a ⁊ maior arguit᷑. q: in illa. t tu incipis scire aliq̄3 ꝓpositionē. stat ly ꝓposi/ tionē ꝯfuse tm̄. igit᷑ ꝑ appositionē illius termi ni oēm supponit distributiue. ⁊ minor p3. q: nō seqt᷑ tu incipis scire oē3 ꝓpositionē. a est ꝓ positio. ergo tu incipis scire a. q: an̄s ē veru3 ⁊ ꝯn̄s falsu3. ponendo ꝙ sint q̈ttuor ꝓpositi ones q̈rū tres scias ⁊ quarta puta a sit falsa tunc nō existentibus pluribus ꝓpositionib⁹ desinata a eē. ⁊ seqt᷑ ꝙ tu incipias scire oēm propositionē. q: i instanti qd̄ est pn̄s nō scis oēm ꝓpositionē ⁊ imediate post instans qd̄ ē pn̄s scies oē3 ꝓpositionē. igit᷑ tu incipis scire oē3 ꝓpōe3. ⁊ tn̄ nullā ꝓpōne3 icipis scire. q: nec icipis scire a nec aliā ꝓpositōe3. iō ⁊c.

Ad dubium rn̄detur ꝙ nō sub quolibet termio di stributiue supponēte l3 descēdere copulatiue sicut manifeste ꝓbant argumēta. sed vbi ter minus distributus habuerit plr̄a supposita ⁊ nō fuerit terminus ipediens vt ē ly incipit ⁊ termini modales ⁊ dictio exceptiua. ⁊ huius modi l3 copulatiue descendere.

Suppositio determinata ē sta tio termini cōis ꝓ supposito vel suppositis ꝓ quo vel ꝓ q̄bus in ipm̄ transit vis termini a quo h3 vt suppo/ nat sic ꝙ sub illo termino l3 descendere disiū ctiue ad oīa sua singularia si plura supposita habuerit ⁊ nō aliunde fuerit ipeditus sicut fit in exceptiuis vt sor. est homo de quibus sup positionibus sequunt᷑ regule ⁊c.

Prima regula. oē signū vl'e affirma tiuum vt ly quilibet ly om/ nis ⁊c. nō equalens orōni distribuit terminū sequentē cui imediate additur ⁊ eius deter/ minationē nisi impediatur. vt quilibet asinus hominis currit. tā ly asin⁹ q̄3 ly hominis sup ponit ꝯfuse distributiue. s3 terminos media te sequētes ab illo termino rectos a quo illud signū regit᷑ ꝯfundit ꝯfuse tm̄ dūmodo illi ter mini sint confundibiles ⁊ supponentes.

Secunda regula. dictio exclusiua ꝯuerso modo distribuit ⁊ ꝯfundit. nā terminū cōem imediate sequēte3 ꝯfūdit ꝯfuse tm̄ ⁊ mediate sequētē distribuit

Tertia regula. signa vl'ia equiualētia orōnib⁹ sicut q̄lis l3 infinitus semꝑ ⁊ cetera affirmatiua ꝯfundūt ꝯfuse tm̄ terminos seq̄ntes cōes ⁊ supponētes vt ṗus.

Quarta regula. signa negatiua di/ stribuunt terminos cōes supponentes rectos a copulis vel terminis suꝑ q̄bus cadunt mediate vel imediate. ⁊ in telligimus illas regulas ⁊ sequētes nisi ipedi ant᷑ ⁊ ēt vbi termini supponāt. q: in talibus oīs chymera ē trage laphus currit. nō sup/ ponit subm distributiue ⁊ p̄dicatū ꝯfuse tm̄. ¶ Ex quo p3 ꝙ i ꝯtradictorijs de terminis simplicib⁹ cōibus nō semꝑ supponūt termi ni dissimiliter. vt in istis. omnis chymera est aliqua chymera non est ⁊c.

Quinta regula. v̇bū ifinitū ⁊ ꝑtici/ piū ⁊ gnāl'r oīs terminus i finitus distribuit terminū sequētē ip3 media te vel imediate cū icludat negatōem vt tu es nō hō videns asinū. ly vidēs ⁊ ly asinū sup/ ponit distributiue. sil'r i illa Adā nō ē i aliquo loco. supponit ly loco distributiue capiendo istū terminū nō ē infinite ita ꝙ illa ꝓpositio sit affirmatiua ⁊ sit sensus ꝙ adā ē nō ens aut n̄ entia i aliquo loco. sil'r supponit ly hō in illa tu es non idem homini ⁊ sicut dictum est de termino infinito ita de priuatiuo dicat᷑.

Sexta regula. isti termini differt aliō careo nescio ignoro nolo ⁊ sil'es distribuūt ablatiuos vel accusatiuos rectos ab eis sequētes vt tu es aliō ab asino. tu igno ras aliq̄3 ꝓpositōe3. Et scias ꝙ ly aliud ⁊ ly dr̄t nō distribuūt nisi ablatiuos. al'r hec non eēt vera. tu es aliud ens ab asino. cui⁹ tn̄ expo nētes sūt v̇e. q: tu es ēs ⁊ asin⁹ ē ens. ⁊ tu nō es illō ēs ꝙ ē asin⁹ igit᷑ tu es aliō ēs ab asino

Septima regula. v̇ba spectantia ad actū mētis n̄ icludē tia negatōe3 vt placet lib3 diligo amo cupio ꝓmitto ⁊ sil'ia ꝯfūdūt ꝯfuse tm̄ terminos se quētes se vt delector habere pecuniam q̄uis nullam pecuniam delecter habere.

Octaua regula. isti termini icipit ꝺ finit sit ego necessario o3

imediate eternalr ɔtinue ⁊ dictões excepti/ue ɔfundũt ɔfuse tm̃ terminos sequentes vt necessario homo est animal. tam ly hõ q̃3 ly animal stat confuse tm̃.

Nona regula. isti termini ad pp ꝓ cõfundũt ɔfuse tm̃ terminos seq̃ntes se vt sum hic pp habere pecuniã ly pecuniã stat confuse tm̃.

Decima regula due negationes aliq̃n ɔfundũt ɔfuse tm̃. vt ñ qdã hõ nõ ẽ aĩal. ly aĩal stat ɔfuse tm̃.

Undecima regula. ista nota consequentie si in comparatione ad consequens distribuit subiectũ antecedentis. vt si homo currit animal currit ly hõ stat distributiue in respectu ad totã ɔditionalẽ. sed in in respectu ad predicatũ stat determinate. ¶ Ex quo sequitur ꝙ idem terminus supponit confuse ⁊ determinate.

Duodecima regula. comparatiui gradus ⁊ superlatiui confundunt ablatiuos ⁊ genitiuos rectos ex natura cõparationis distributiue. S3 terminos rectos ex natura quãtitatis excessus cõfundunt confuse tm̃ vt tu es maior tua parte quantitiua per aliquid ly parte quantitatiua stat distributiue ⁊ ly aliquid confuse tantũ ⁊ silr distribuit ly sine ⁊ absq3.

Tertiadecima regula. relatiua identitatis sibe sepe distribuunt ⁊ confundunt confuse tantũ terminũ sequentẽ vt in secunda pte istius copulatiue. oĩs hõ viuit. ⁊ ille ẽ aĩal. ly hõ stat distributiue ⁊ ly aĩal ɔfuse tm̃. cũ. n. relatiuũ stat distributiue h3 vim signi vl'is affirmatiui. nunq̃3 tm̃ distribuit nisi añs fuerit vniuersalizatũ. ¶ Jõ ly sicut ly quantus ly q̃lr nõ distribuunt nisi ponant' distributiuẽ gratis. iõ ille eq̃liter vere. tu es ita magnus sicut aliqs hõ. tu es ita magnus quãtus ẽ aliqs hõ ⁊ tu es taliter magnus q̃liter ẽ aliqs hõ. q: ñ significãt talia signa nisi illud qđ referũt. ⁊ iõ ñ plus distribuũt q̃3 sua añtia sint distributa.

Quartadecima regl'a. hec ɔiunctio copulatiua. ⁊ ɔfundit ɔfuse tm̃ terminũ sequẽtẽ se q̃n diuisiue tenet'. vt hic ⁊ rome ẽ aliqs hõ. ¶ Ex q̃ seqtur vltra ꝙ termini cões pluralis numeri includẽtes ly ⁊ tãtũ diuisiue cõfundũt ɔfuse tm̃ terminũ cõe3 sequentẽ se. vt isti hoĩes sunt hõ. ly hõ stat ɔfuse tm̃. ⁊ ẽ sensus ꝙ ille hõ est hõ ⁊ ille homo ẽ hõ. ex quo seq̃t' vltra ꝙ illa est vera. hoĩes sunt vn⁹ hõ. duo hoĩes sunt vnus hõ. tres hoĩes sũt vn⁹ homo. ⁊ sic vltra. ¶ Ex quibus sequitur vltra ꝙ duabus vicibus fuit homo tribus vicibus fuit homo. et infinities fuit homo. quia ly hõ stat cõfuse tm̃. imo nõ solũ duabus vicibus fuit hõ. ve3 etiã tu duabus vicibus fuisti hõ. et tribus et infinities fuisti homo. q: i quolibet istãti a hoꝛe ꝑterite fuisti hõ. et q̃libet instãs a hoꝛe fuit vnũ sel'. ergo infinitis vicib⁹ fuisti hõ. Et si arguit' ꝙ nõ. q: ꝑcise semel fuisti hõ. ergo nõ infinities vel bis fuisti hõ. negat' ɔñã. sicut nõ seq̃t' vna vice ꝑcise. ergo nõ ĩ infinitis vicibus. Et iõ quotiẽscũq3 tu fuisti alicubi totiẽs tu fuisti hõ. Ex qb⁹ seqtur vltra ꝙ ista aduerbia bis ter q̃ter et similia confundunt confuse tm̃ terminũ sequẽtẽ cõem. q: illa aduerbia equiualent nominibus pluralibus confundentibus ɔfuse tantũ.

Sed forte arguit'. ɔtra illam propositione3 concessa3 ꝙ duo homines sunt vnus hõ. q: sequit' ꝑ conuersionẽ simplicẽ. ergo vnus hõ est duo homines. ¶ Jtẽ sequitur ꝙ oĩa sunt vnũ. ɔñs est falsum. et ɔña arguitur. q: illa sunt vnum demõstrando duas res. et illa sunt vnũ demõstrando tres res. et sic vltra. igit' omnia sunt vnũ. ɔsequentia tenet. a singularibus ad suã vniuersalẽ. et añs patet. tenendo suba illa3 singulariũ diuisiue. et ꝙ cõsequens illud sit falsu3 arguit'. q: sequitur omnia sunt vnũ ergo nulla sunt que non sint vnu3. consequẽs est falsum. quia eius contradictoꝛium est verum. scilicet aliqua sunt que non sunt vnum quia demõstratis duobus hominib⁹ ista nõ sunt vnum tenendo ly ista collectiue. et ista sunt aliqua. igitur aliqua sunt que non sunt vnum. tenet consequentia. expositoꝛie tenendo vtrobiq3 ly ista collectiue. ¶ Jtẽ sequit' ꝙ aliq̃ sunt hoĩes q differunt ab hominibus.

Sed dicitur ad pꝛimum negando illam consequẽtiam. sed sequitur si conuerti debeat duo homines sunt vnus homo. ergo vnus duorum hominum est homo. ¶ Ad secundum cum infertur ꝙ omnia sunt vnum

dr̄.negando ꝯñlam.pro quo est intelligendū
ꝙ ille terminus pluralis numeri entia inclu/
dit ly.⁊ tentū diuisiue.⁊ collectiue disiuncto
modo aut disiūctim.ideo adueniente signo
vniuersali distribuit̄ copulatiue tā collectiue
q̄ȝ diuisiue.ita ꝙ istius vniuersalis aliq̄ singu
lares habent subiecta tenta diuisiue ⁊ ali/
que habent subiecta tenta collectiue aliter nō
sufficienter sumerent̄ sue singulares.⁊ sic ali
que singulares sunt false puta ille in q̄bus te/
net̄ ly ista collectiue. ¶ Ad tertiū cū arguit̄
ꝙ aliq̄ sunt hoies q differūt ab hoib⁹ dr̄ ꝙ i
llud est verū sic ꝙ sor.⁊ pla.sunt ipsimet ⁊ ipsi
met differunt a seipsis licet ipsi nō sint diffe/
rētes a seipsis.sed differūt diuersimode signi
ficantib⁹ subiectis illarū propositionum.

Sed incidunt duo dubia. Primū vtrū
pars extremi supponat. Secūdū
vtrū terminus sequens aliq̄ñ habeat vim cō
fundendi terminū precedentē. ¶ Ad primū
arguit̄ ꝙ nō.q: eo dato sequit̄ ꝙ p̄dicatū il/
lius propositionis tu ēs hō videns sor.posito
ꝙ videas sor.nō supponit.q: nulla supposi/
tiōe supponit.ergo nō supponit.pȝ ꝯña.⁊ p
bat̄ añs.nō.n.supponit determiate.q: eadē
rōne supponeret discrete cū vna ps suppo/
nat determinate.⁊ alia discrete si ps extremi
supponat. ¶ Sil'r arguit̄ de predicato istius
tu es sor.vel pla. ¶ Ad oppositū arguit̄.q:
aliter cōparatiuus gradus differt aliud defi/
nit incipit.⁊ sic de alijs terminis nō ꝯfunde/
rent neqȝ distribuerent terminos sequentes
se.ꝯñs est falsum.igit̄ ⁊c̄. ¶ Jō dr̄ ꝯceden/
do dubiū.⁊ cū arguit̄ ꝙ p̄dicatū istius.tu es
hō videns sor.nō supponit.negat̄.⁊ cū dr̄ ꝙ
nulla suppositione supponit ꝯcedit̄. Ex quo
nō seq̄t̄.ꝙ nō supponat.supponit.n.eius pre
dicatū aliq̄bus suppositionibus.q: supponit
discrete.⁊ determinate copulatim.sed neqȝ
discrete neqȝ determinate diuisim. Et ita dr̄
de p̄dicato istius.ois hō ē sortes vel pla.vel
cicero.⁊ sic vltra ꝙ supponit multis supposi
tionibus discretis.sed nulla suppōne discre/
ta vel ꝯfusa tm̄.q: ly vel n̄ ē ps p̄dicati. ¶ Et
si q̄rat̄ vtrū id p̄dicatū stet ꝯfuse tm̄ aut discre
te dr̄ discrete.⁊ nō seq̄t̄ discrete supponit er/
go aliq̄ suppositōe discreta supponit.sicut nō
seq̄t̄.aliq̄l'r isti currūt.q: velocit̄ currūt.er/
go aliq̄ velocitate isti currūt.q: añs ē verū.vt
pȝ ⁊ ꝯñs falsū.sȝ seq̄t̄.igit̄ aliq̄ vel aliq̄b⁹ ve
locitatibus isti currūt.⁊ ita seq̄t̄.discrete sup
ponit.igit̄ aliqua vel aliquibus suppositioni/
bus discretis supponit.

Quantum ad scđm dubiū ꝙ sit
verū arguit̄.q: ista p
propositio differens ab ente nō ē ens ē vera
⁊ nō est vera nisi ly ente stet ꝯfuse tm̄.igitur
oportet ꝙ ly ente stet ꝯfuse tm̄.pȝ ꝯña ⁊ mi/
nor.q: si staret determinate aut ꝯfuse ⁊ di/
stributiue cū alijs ptibus liceret descendere
copulatiue aut disiunctiue.sed siue sic siue sic
ex ea seq̄t̄ falsuȝ.ergo illa ē falsa.igit̄ cū illa sit
vera seq̄t̄ ꝙ stat ꝯfuse tm̄ ly ente.⁊ hoc nō ē
nisi rōne negationis seq̄ūtis.ergo negatio se
quēs ꝯfundit ꝯfuse tm̄ terminū precedenteȝ.
¶ Itē si nō stat ꝯfuse tm̄.sed determinate.
seq̄t̄ ꝙ hec ꝯña sit bona.dn̄s ab ente nō est
ens.ergo ab ente dn̄s nō ē ens.q̄ tn̄ nō va/
let.q: ab oī ente q̄dl̄ bet dn̄s ē ens. ¶ Se/
cundo arguit̄ sic.i illa propositione.aīal cur/
rit.si hō currit.supponit ly aīal ꝯfuse tm̄ i or/
dine ad totā ꝯditionalē.aut ꝯñam.⁊ hoc nisi
rōne note ꝯñe.igit̄ ⁊c̄. Uñ sub ly aīal lȝ de/
scendere disiūcti cū debita ꝯstātiā ⁊ nō copu
latiue neqȝ disiūctiue.iō ly aīal supponit con
fuse tm̄.⁊ sicut arguit̄ de ly.si.ita de ly ergo.
iō ⁊c̄. ¶ Ad oppositū arguit̄.q: si sic seq̄t̄ ꝙ
idē terminus supponit determinate ⁊ ꝯfuse
tm̄.ꝯñs tn̄ ē falsum.⁊ ꝯña arguit̄ de predica
to ꝯñtis illius conditionalis tu es aīal si tu es
homo.q: ex dubio sequit̄ ꝙ stet cōfuse tantū
⁊ stat etiā determinate.q: sub eo licet descen
dere disiunctiue capiendo istud ꝯñs sine ante
cedente.vt pȝ. ¶ Ad q̄d dubiū rn̄det̄ ꝯcedē
do ip̄m ⁊ dr̄ ꝙ i illa ꝑpositione.differens ab
ente nō est ens.non supponit ly ente confuse
tm̄ nō solum ratione illius negationis nō ip̄ȝ
sequentis.sed etiam ratione illius termini dif
ferens precedentis. Et si arguitur per regu/
lā supradictā ꝙ ly differt ⁊ ly differens distri
buunt terminū īmediate se sequentem rectuȝ
ab eo.dicitur ꝙ illud est verum quando nō
complicatur secum alter terminus impediēs
¶ Ad secundum argumentum cum arguit̄
ꝙ idē terminus supponeret ꝯfuse tm̄ ⁊ deter
minate dr̄ concedendo.in ordine.n.ad ypo
theticā totā supponit confuse tm̄.sed in ordi/
ne ad cathegoricaȝ supponit determinate.

Quintadecima regla. quod mobilitat immobilitatum immobilitat mobilitatum. et capitur hic mobilitare pro distribuere et immobilitare pro impedire distributorum vt sit sensus regule quod omnis terminus qui est aptus distribuere terminum non distributum est aptus si supra distributorum cadat impedire Vbi gratia. in illa nullius hominis asinus currit supponit ly hominis distributiue. et similiter ly asinus. et si ponatur ista negatio nullus sic dicendo. nullius hominis nullus asinus currit. supponit ly asinus non distributiue. et tunc ille terminus super quem cadunt illa duo signa supponit confuse tantum precedat terminus distributiuus aut alia dictio habens ipsum confundere confuse tantum vt nullius hominis nullus asinus currit. omnis homo differt ab omni homine in prima ly asinus. in secunda ly homine supponit confuse tantum. quia aliter supponeret determinate.

Sed contra illam regulam arguitur. quia in illa propositione tantum homo est omne animal supponit ly animal distributiue. et tamen super eo cadunt duo signa apta distribuere istum terminum animal. igitur etc. patet consequentia et minor. sed arguitur maior. quia sequitur formaliter tantum. homo est omne animal. igitur homo est omne animal. quia arguitur. ab exclusiua ad suam preiacentem que consequentia non esset bona nisi ly animal staret distributiue in antecedente. ¶ Item in illa. quilibet asinus cuiuslibet hominis currit. supponit ly hominis distributiue. et tamen cadunt duo signa distributiua super ipsum. quorum quodlibet est per se aptum natum illum terminum hominis distribuere. quia quocunque amoto staret distributiue. ideo etc. patet consequentia. et minor. sed arguitur maior. quia bene sequitur quilibet asinus cuiuslibet hominis currit. igitur asinus cuiuslibet hominis currit. quia ab vniuersali ad suam indefinitam et non valeret illa consequentia. nisi ly hominis in antecedente staret distributiue. et tamen super eo cadunt duo signa distributiua. scilicet ly quilibet et ly cuiuslibet. Item in illa. omne animal aliud ab asino currit supponit ly asino distributiue et tamen super ipso cadunt duo signa apta distribuere. ergo etc. patet consequentia et minor. et maior arguitur. quia bene sequitur omne animal aliud ab asino currit. igitur animal aliud ab asino currit quod tamen non valeret nisi staret ly animal in antecedente distributiue. Item in ista. tantum homo non est animal. supponit ly animal distributiue. et tamen super eo sunt duo signa distributiua igitur etc. ¶ Ideo dicitur quod dictio exclusiua non impedit signum vniuersale affirmatiuum nec econuerso. vt patet in primo argumento. Et vlterius dicitur quod signum vniuersale affirmatiuum nunquam signum vniuersale sibi equalens ipsum sequens impedit. vt patet in secundo argumento. ¶ Ultimo dicitur quod signum vniuersale affirmatiuum nunquam impedit aliud signum sequens ipsum. sed ipsum bene impeditur a precedente. vt patet in ista. tu differs ab omni homine in aliis autem raro potest regule instantia reperiri ¶ Posito etiam quod ille terminus super quem cadunt duo signa supponat neque dictio exclusiua impedit signum negatiuum sequens. neque impeditur ab eodem supponit talis terminus distributiue. vt tantum homo non est animal stat ly animal distributiue vt probat argumentum vltimum.

Sextadecima regla supponente termino communi in propositione super quem non cadit aliquis terminus habens vim confundendi aut distribuendi supponit determinate. vt homo currit. ¶ Ex quibus regulis infertur. quod alicuius vniuersalis affirmatiue subiectum supponit confuse tantum. vt patet de subiecto istius. infinitus numerus est in isto continuo. non enim supponit subiectum illius distributiue. non enim sequitur. infinitus numerus est in isto continuo sed. b. est numerus. ergo. b. est in isto continuo ¶ Et per idem subiectum alicuius vniuersalis negatiue supponit confuse tantum. vt in illa. infinitus numerus non est in isto continuo. Item alicuius vniuersalis affirmatiue subiectum supponit discrete. vt patet de illa. totus sortes est minor sorte. Et sequitur vltra quod alicuius indefinite et alicuius particularis non exclusiue subiectum supponit confuse tantum. vt necessario homo est animal et intelligitur aliqua rosa alicuius vero indefinite supponit subiectum distributiue et predicatum confuse tantum vt de indefinita que est pars istius propositionis. omnis homo est animal. idem enim est subiectum et idem est predicatum illius infinite et illius vniuersalis ideo eisdem suppositionibus supponunt. ita etiam alicuius indefinite affirmatiue subiectum. et predicatum supponunt distributiue. vt patet de parte illius nullus homo est animal. et sic alicuius indefinite subiectum supponit confuse tantum et predicatum distributiue vt tantum animal est homo. De singulari etiam sequitur quod alicuius singularis subiectum etiam supponit quod nec supponit communiter nec discrete vt patet de subiecto istius. iste asinus hominis currit. quia nulla suppositione supponit.

De relatiuis.

Erelatiuis substātie sequitur p tractare materiā. q: relatiua accidētis supradictis regulis restringūtur psupponētes primo q relatiuū sube nihil significat nisi qd ab añte suo recipit. q: relatiuum est ante late rei repñtatiuum ex quo sequitur qd nullum est relatiuum diuersitatis qd etiā ex alio pz. q: isti termini alius reliquus &c. in talibus ppōnibus. vnus homo currit. & reliquus homo morit. vnus homo currit & alius disputat. nō referūt istū terminū vnus homo. & p ñs nō sunt relatiui. q: p idez isti termini diuersus dñs in istis ppōnibus vnus homo currit & diuersus disputat homo currit & differēs disputat forent termini relatiui de quibus nūc intendimus. ñs est falsuz. ideo &c. ¶ Itez dato q essent relatiua ly reliquus aliud alter & aliī huiusmodi termini sequtur q supponerēt p eisdē relatiuum diuersitatis substātie. & suū añs. qd est cōtra sic oppinātes. & ñia tenet in ista ppositōe. oīs hō currit & alter homo disputat ponendo q oīs homo currat. & q oīs homo disputet añs suppōnit p omni hoīe & vificatur p omni hoīe. & p eodē supponit relatiuuz. s. ly alius qd ponit p relatiuo sube diuersitatis ¶ Ideo de relatiuis sube idētitatis dr primo q añte affirmato & p nullo verificato relatiuum p nullo supponit. vt homo est asinus. & ille currit. supponit tñ interdū relatiuū añte exñte in ppōne negatiua. & negatiua. & pro nullo supponēte vt antixps nō est & ille erit. ¶ Item añte vificato determinate p vno solo & nō apto nato verificari p plībus in eadē ppōne relatiuū supponēs supponit discrete vt i ista hō ē sor. & ille currit supponit ly ille discrete. Interdū aūt cōtingit añs verificari affirmatiue & relatiuū nō supponet. vt chymera itelligit & illa est. ¶ Itē añte verificato determinate & p plībus apto nato in eadem ppōne vificari relatiuum supponēs supponit. determinate. vt aliqs homo currit & ille ē animal. ¶ Añte vero verificato distributiue & apto nato verificari in eadem ppōne pro vno solo relatiuo supponente supponit ipsuz discrete vt omnis homo est sor. & ille ē aīal. ¶ Sed antecedēte verificato distributiue & p pluribus apto in eadem ppositione verificari relatiuum supponens supponit distributiue. vt omnis homo currit & ille disputat.

¶ Antecedente aūt verificato cōfuse tñ apto nato verificari in eadem ppositione pro vno solo relatiuū supponens supponit discrete vt prius. vt tñ homo est sor. & ille currit. supponit ly ille discrete. ¶ Si vero verificet p pluribus & ponat in eadez cathegorica relatiuum supponens supponit sicut suū antecedens. si vero sit in diuersa cathegorica supponit determinate. Ex quo pz q iste sunt false p mitto tibi denarium quem tibi pmitto. tu indiges oculo ad videndum. quo indiges ad videndū. q: añtia affirmata p nullo verificatur ideo relatiua illoz p nullo supponunt. ¶ Antecedente discrete verificato supponens relatiuum supponit discrete vt sor. currit. & ille disputat. & nō continue. lz ponere antecedens loco relatiui. vbi sit terminus discretus.

¶ Antecedente p aliquo verificato & relatiuo supponente supponit generaliter relatiuū solum p illo p quo verificat suuz antecedēs nō tñ in comparatione ad aliud extremoz vt qdam dicūt. q: tunc sequeret q ista esset falsa. oīs homo est animal qd est rōnale. q: illa significaret q oīs homo est aīal qd anial qd est omnis homo est rōnale. & tamen primum cōsequens est falsum. q: tñ aīal quod est rōnale est homo. igit oīs homo est anial qd est rōnale. ¶ Item exponētes istius sunt vere & etiam eius cōtradictoria est falsa. ideo illa est vera. ¶ Itē sequit q ista opinio est vera si ipsa sit falsa. ¶ Item qd aliquis hō currit si ipse sedet. & q aliquis homo est mortuus si ipse ē viuus & sic de aliis. ¶ Itez ex illa positione sequitur q tales copulatiue sūt false. aliquis homo est & quilibet homo est ē ille q: scda pars significat q quilibet homo ē ille homo q est. & hec significat q qlibet homo ē ille homo qui est quilibet homo. ¶ Item sequitur q aliquis homo est suus filius & nullos homo est suus filius. q: nullus homo est cuiuslibet hoīs filius. & aliqs homo est suus filius. q: aliquis homo est alicuius hominis q est filius. ¶ Ex quibus regulis est vltra cōcludēdum q relatiuum nō supponit distributiue. nisi antecedēs eius sic supponat. neqz confuse. nisi antecedens eius sic supponat dū

modo antecedens eius supponat ꝛ ꝑ maiori declaratione huius regule vltime est intelligẽdum ꝙ ſm istam ꝑ sitionem. ista propositio aliquis homo currit. si ipse disputat. nõ significat ꝙ aliqs homo currit. si ipse q currit disputat. sed significat ꝙ aliqs homo puta sor. vel plato. ꝛ sic ꝺ aliis. currit si sortes. aut plato ꝛ sic de aliis disputat. Unde relatiuum nõ cõnotat inherentiam predicati ad subiectuꝫ aut subiecti ad predicatum. sed solum supponit. pro illo ꝑ quo verificatur ꝑdicatũ de subiecto aut econtrario.

Circa istam materiam dubiuꝫ incidit vtrum aliqua copulatiua sit vera cuius altera ps principalis sit falsa. ꝛ aliq̃ copulatiua sit falsa. cuius quelibet pars principalis sit vˀa. Et arguit᷑ prima ps sic. hec copulatiua est vera. aliquod animal est. ꝛ ſi tu es ill d. tu es asinus. ꝛ tñ secunda eius pars principalis est falsa. igitur ꝛc. patet ꝯsequentia. ꝛ maior arguitur. q: asinus est. ꝛ si tu es illud. tu es asinus ꝛ omnis asinus est animal ergo aliquod animal est. ꝛ si tu es illud. tu es asinus. sed minor arguitur. q: illa conditionalis est falsa. si tu es illud. tu es asinus. q: añcedens est verum ꝛ consequens falsum. q: ly illud in antecedente supponit ꝑ omni anima li distributiue. q: antecedens ꝑ omni anima li verificatur. igitur ꝛc. ¶ Ad scd̃am partem isti⁹ dubii sic arguit᷑. q: illa copulatiua est falsa. aliq̃ ps ꝑportionalis est in hoc continuo. ꝛ ꝑma nõ est illa. ꝛ scd̃a nõ ẽ illa. ꝛ tertia ñ est illa ꝛ sic vltima. ꝛ tamẽ quelibet pars est vera. nulla eniꝫ pars est falsa. postq̃ꝫ non est deuenire ad vltimam partem ꝑportionalem. ꝙ autem sit falsa. patet. q: aliter sequeretur ꝙ in hoc continuo est aliqua pars ꝑportionalis ꝛ nulla est illa. ꝛ est simile argumentuꝫ de illa. aliqua pars ꝑportionalis est in hoc cõtinuo ꝛ hec non est illa demonstrando primã ꝛ secundam ꝛ sic vltra. ¶ Item hec copulatiua est falsa. aliquis homo currit. ꝛ pla. non est ille. ꝛ cicero non est ille. ꝛ tamen nulla ei⁹ pars est falsa. quod arguitur ponendo ꝙ solum pla. ꝛ cicero currant ꝛ sor. dicat istaꝫ aliquis homo currit ꝛ pla. dicat istam. ꝛ pla. non est ille. ꝛ cicero eque cito cum pla. proferat illam. ꝛ cicero non est ille. tunc copulatiua facta ex illis tribus est falsa ꝛ quelibet ei⁹ pars est vera. q: prima est vera. vt patet. secunda etiaꝫ est vera. q: hec copulatiua ẽ vera aliquis homo currit ꝛ pla. non est ille. ꝛ qua ratione secunda pars est vera eadem ratione tertia pars est vera. q: eodem modo se habꝫ prima ad secundam sicut se habet ad tertiam q: tertia eque cito fuit ꝑlata sicut secunda. iõ qua ratione ꝑpositio ꝑlata a platone fuit vera eadem ratione ꝛ illa ꝑlata a cicerone fuit vera. ¶ Item si plato nihil ꝑferret ꝑpositio ꝑlata a cicerone esset vera. sed nunc est eque vera sicut esset tunc. igitur ꝛc. ¶ Item aliqs illorum profert vtrũ ꝑ se sumptũ. sed cũ ista indifferent copulent᷑. igit᷑ illa tria ꝛ si sint cõiuncta significãt tamẽ sicut ante copulationẽ significabant. ꝛ si sic sequit᷑ ꝑpositũ. ¶ Itẽ in tertia parte istius copulatiue supponit ly ille determinate ꝛ ꝑ illo ꝑ quo verificatur suum antecedẽs ꝛ suũ añs verificatur disiuncti ue. igitur ꝛ tertia ps ẽ vera. ꝯsequẽtia tenet. intelligenti materiam. ꝛ istud argumentum quartũ est ꝑ prima parte dubii. ¶ Iteꝫ hec copulatiua est falsa. aliquis homo est. ꝛ quilibet homo est ille. ꝛ nullus homo est ille. ꝛ tamẽ quelibet eius principalis pars est vera igitur ꝛc. patet ꝯsequẽtia ꝛ minor arguitur. q: prima pars est vera. ꝛ quelibꝫ singularis secunde ptis ẽ vera cuꝫ prima parte. ꝛ cuilibet suppositio subiecti correspondet vna singularis. igitur illa vniuersalis est vera cum prima pte. pꝫ consequentia ꝛ ponitur minor: sed maior arguitur. q: quelibet singularis isti us vniuersalis seorsum capta cum illa pticulari est vera. igitur quelibet singularis est vera. patet consequentia ꝛ ꝑbatur antecedens q: oẽs tales copulatiue sunt vere. aliquis homo est ꝛ sortes est ille. aliquis homo ẽ ꝛ plato est ille ꝛ sic de aliis. ¶ Item hec copulatiua est vera. aliquis homo est. ꝛ sor. est ille. ꝛ plato est ille. ꝛ sic vltra. q: in qualibet singulari relatiuum supponit determinate ꝛ nõ disferete ꝑ illo pro quo verificatur suum antecedẽs. id queꝫ talis copulatiua est vˀa. ¶ Itẽ ꝑma singularis est vˀa ꝛ arguit᷑ ẽt ꝙ scd̃a sit vera. q: capiatur prima ꝛ ponatur sic significãdo loco secunde ꝛ econtra. ꝛ sequit᷑ ꝙ ipsa remanet vera ꝛ ẽt prima est vera referẽdo id qd̃ referebat in alia. ¶ Item relatiuum non supponit ꝑ eo ꝑ quo verificatur suuꝫ antece

dens in comparatione ad aliud extremorum
nec ad aliam propositionem .igitur ⁊c. ¶ Et
per idem argumentum probatur ꝙ hec est
vera nullus homo est iste cum prima parte
⁊ consequenter concluditur ꝙ duo cōtraria
sunt simul vera cum prima parte. ¶ Sȝ for
te dicitur ꝙ ille non sunt singulares vniuersa
lis illius nisi sint simul sumpte. ¶ Sed con/
tra sint duo hoies oēs hoies.s.sor.⁊ plato.
tunc secunde partes ambaꝝ istarum copula
tiuarum aliquis homo est.⁊ plato est ille.ali
quis homo est.⁊ sor.est ille.sunt vere.pona
tur igitur ꝙ ille sic significando copulētur cū
ista particulari.⁊ tūc sequitur ꝙ quelibet sin
gularis illius vniuersalis est vera cuȝ illa par
ticulari.quod fuit probandum.

Ideo dicitur ad dubium quod ipsum
est impossibile pro vtraqȝ sui par
te loquendo de copulatiua affirmatiua iuxta
compositionem suorum terminorum signifi/
cante. ¶ Ad secundum argumentum quo ꝓ
batur secunda pars dubij dicitur querendo
que copulatiua demonstratur.aut enim de/
monstratur copulatiua composita ex parti/
bus solum finitis.⁊ tunc illa est vera.⁊ etiaȝ
quelibet eius pars est vera.aut demonstraꝛ
copulatiua composita ex partibus infinitis.⁊
tunc negatur ꝙ illa sit vera aut falsa.quia im
possibile est illam esse. ¶ Sed forte arguitur
ꝙ illa copulatiua potest esse.quia ponatur ꝙ
deus producat vnum lapidem pedalem in
hora sic ꝙ in prima parte proportionali hui⁹
hore producat primam partem proportiona
lem huius lapidis.⁊ in secunda secundam.⁊
sic vltra.⁊ in prima parte proportionali hu/
ius lapidis sculpat primam parteȝ huius co
pulatiue.⁊ in secunda secundam.⁊ sic vltra
⁊ sequitur ꝙ illa copulatiua potest esse.imo
de facto erit. ¶ Ad hoc dicitꝛ vt prius. ¶ Ad
tertiam formaȝ quādo arguitur ꝙ hec copu
latiua alquis homo currit ⁊ plato non est ille
⁊ cicero non est ille in casu dato ē falsa.⁊ que
libet eius pars est vera.igitur ⁊c.cōcessa cō
sequentia negatur maior.s.ꝙ copulatiua illa
sit falsa.⁊ dī ꝙ sicut quelibet ꝑs sumpta solū
cū prima parte ē vera.ita etiā dū ꝯiungitꝛ sic
significando ē vera.⁊ cā ē.q: relatiuū in ter/
tia ꝑte istius copulatiue aliqs homo currit.⁊
plato nō ē ille ⁊ cicero non ē ille.supponit de
terminate solū pro illo ꝓ quo verificaꝛ suuȝ
antecedens.vt pȝ ex regulis precedentibus.
q: antecedens verificaꝛ diuisiue pro duobus
relatiuū et supponit ⁊ verificaꝛ pro duobus
⁊ ideo tertia ꝑs ē vera sicut secunda ⁊ eodeȝ
modo verificaꝛ.Relatiuū enim substātie ca
pit significationē.⁊ etiā modū supponēdi ab
antecedente si antecedens supponat ⁊ verifi
ceꝛ.⁊ non a verificatione termini positi i alia
propositione a propositione sui antecedentis.
Unde iste due singulares sunt ita vere cū illa
ꝑticulari collectiue.sicut ēt diuisiue ⁊ seorsum
accepte ⁊ eodē modo significant neqȝ signifi
care possunt aliter stante primaria significa/
tione.si bene videaꝛ.vnde relatiuū trahat si/
gnificationē. ¶ Et si tunc arguitur.ꝙ aliqs
homo currit.⁊ nullus homo ē ille.q: aliquis
homo currit ⁊ cicero non ē ille.⁊ plato non ē
ille.neqȝ alius homo currit nisi plato.aut cice
ro.igitur aliquis homo currit ⁊ nullus hō ē
ille.pȝ ꝯsequentia.q: prima ꝑs ꝯñtis seqꝛ ex
prima parte antecedētis.⁊ iste singulares cū
illo medio inferunt illam suam vniuersalem
igitur ⁊ secunda ꝑs consequentis sequiꝛ ex
secunda parte antecedentis.⁊ ꝑ ꝯñs totū cō
sequens sequiꝛ ex toto antecedente.Huic dī
concedendo totum.vsqȝ ad illam partē.s.ꝙ
scđa pars ꝯñtis sequiꝛ cū illo medio ex scđa
parte antecedentis.q: nō ē vniuersaliter veꝝ
ꝙ singulares alicuius vniuersalis simul sum
pte cū hoc etiā ꝙ cuilibet supposito subiecti
correspondeat vna singularis.inferant suam
vniuersalē.⁊ hoc maxime vbi predicatū vni
uersalis stet determinate sicut posito ꝙ i ista
vniuersali.qlibet homo ē homo.supponat
predicatū determinate nullo alio variato ē il
la vniuersalis falsa.⁊ tñ quelibet singularis
eius ē vera.Ita etiā dicitur de secundis par
tibus istarū copulatiuaꝝ.aliquis homo cur/
rit.⁊ nullus homo ē ille.⁊ aliquis homo cur
rit ⁊ quilibet homo ē ille.q: istarum vniuer
saliū singulares sunt vere ⁊ vniuersales ipse
sunt false.⁊ non vȝ argumentum a singulari
bus sufficienter enumeratis ad suam vniuer
salem cum medio sufficienti.Et hoc non de/
bet videri contra rationem.quia in alijs ter/
minis frequenter reperitur consequentiaȝ nō
valere a singularibus ad suā vniuersalē.sicut
nō seqꝛ.ñ ꝑmittiꝛ ibi iste denari⁹ neqȝ ꝑmit

titur tibi iste denarius ⁊ sic de singulis. igitur nō ꝑmittit̄ tibi denarius. añcedēs. n. est verū in casu ⁊ ꝯñs falsuȝ. Similiter nō sequit̄. nō necessario iste homo est animal. ⁊ nō necessario iste homo est animal ⁊ sic de singulis. igitur nō necessario omnis homo est animal.

¶ Et per hoc dicit̄ ad alias cōsimiles copulatiuas ꝯcedendo ipsas esse falsas. vt grā exēpli de illa que conceditur esse falsa aliquid est. ⁊ quodlibet est illud. ⁊ nihil est illud. q2 scđa ps est falsa. Similiter ⁊ tertia. q̄uis cuiuslibet istaꝝ quelibet singularis sit vera. ⁊ p hoc idē fundamētum rñdendum ad primum illoꝝ ⁊ ēt aliter pōt rñderi ad scđm ⁊ tertiū argumētum q̄ rñsuȝ fuerit prius. Et vlterius cū cōcluditur ꝙ duo cōtraria sūt simul vera dicit̄ ꝙ ꝯsequens est veruȝ. lȝ nō sequat̄ ex illis cōcessis. cū nō sit hoc verum de illis concessis. sed cōsequens est verum de talibus cōtingenter. omne intelligēs est deus. posito ꝙ solus intelligat. ⁊ nō contingenter intelligens est deus. vtraqȝ enim est vera. similiter cōsequēs est veꝝ de talibus. incipit oīs homo eē sor. ⁊ nō incipit homo esse sor. posito ꝙ nūc primo sor. fit oīs homo. est. n. prima vera ſȝ cōem verificationem talium ꝓpositionū. q2 in instanti qđ est ꝯñs est omnis homo sor. ⁊ nō imediate ante istans qđ ē ꝯñs fuit oīs homo sor. ⁊ scđa pȝ q2 eius cōtradictoria ē falsa Et si arguit̄ contra ꝓbando ꝙ illa cōtraria affirmatiua sit falsa. q2 seqtur ꝯtingenter omne intelligens est deus. igit̄ cōtingenter aliqđ intelligens est deus. q2 arguitur ab vniuersali ad suam ꝑticularem. sed ꝯsequēs est falsuȝ ergo ⁊c. Et idē arguit̄ đ scđa. q2 seqt̄ incipit oīs homo esse sor. igitur incipit homo eē sor. ꝯsequentia pȝ vt prius ⁊ ꝯsequēs est falsum. ergo ⁊ antecedēs ex quo sequit̄. ¶ Ideo dicitur qđ in talibus terminis compositis nō est incōueniens duo cōtraria esse simul vera neqȝ valet argumentū generaliter ab vniuersali ad ꝑticularem aut indefinitam. ⁊ ita intelligende sunt auctoritates que allegari ꝑñt. ⁊ sicut cōceditur de duobus inuiceȝ cōtrariis ꝙ ipsa sunt simul vera. ita cōcedenduȝ ē ꝙ duo subcōtraria sunt simul falsa. vt ꝯtingenter intelligens est deus ⁊ nō cōtingenter omne intelligens est deus. silr̄ incipit hō esse sortes. ⁊ nō icipit oīs hō eē sortes. Sed forte arguit̄ ꝯcludēdo ex ꝯcessis ꝙ duo ꝯtradictoria ꝑñt inuicē sil' stare cū vno tertio. q2 illa copulatiua ē vera. aliqs hō ē ⁊ tu nō es ille. ⁊ tu nō es ille. ⁊ scđa pars ꝯtradicit tertie ⁊ vtraqȝ ē vera. q2 vtraqȝ seorsum accepta cum ꝑ̄ma parte est vera. igit̄ p prius cōcessa vtraqȝ ps est vera. Itē arguit̄ contra hoc ꝙ đ̄ ꝙ ista duo ꝯtraria sunt simul falsa. s. scđa ps ⁊ tertia pars istius copulatiue. aliqs hō est ⁊ qlibet hō ē ille. ⁊ nullus hō ē ille. q2 ista sunt cōtraria in materia naturali ⁊ ī ꝑdicatione directa. igit̄ non sunt ambe simul false. pȝ ꝯña ex cōi regula. ¶ Iō đ̄ ad primū negādo cōsequentiā cū ꝯcludit̄ ꝙ duo ꝯtradictoria sint simul vera. ⁊ stēt in veritate cū vno tertio ⁊ ꝯcedit̄ ꝙ ista copulatiua ē vera. aliqs hō est ⁊ tu es ille. ⁊ tu nō es ille. q2 in vtraqȝ ly ille stat determinate. ⁊ ita verificat̄ vna disiūctiue. sicut alia. ⁊ iō tertia ps nō ꝯtradicit secūde sic referendo. ¶ Unde aduertendū est ꝙ ad dandū contradictoriū in relatiuis. opoꝛtet mutare suppositionem relatiui. vbi relatiuū supponat cōiter ⁊ dum fuerit pars principalis extremi. ⁊ ideo q2 in secunda parte istius aliquis homo est. ⁊ tu es ille. supponit ly ille determinate. ideo in suo cōtradictorio debet supponere distributiue. ⁊ per consequens suum contradictorium erit secunda pars istius disiunctiue. nullus homo est vel tu non es ille. ⁊ est sensus secunde partis ꝙ tu nullus homo es. q2 ly ille stat distributiue. vnde contradictorium illius. tu es ille non potest coniungi cum ista indefinita dum relatiuum refert illud antecedens aliquis homo est. ¶ Et ita generaliter aduertendum est in assumendo contradictoriū copulatiue. ꝙ opoꝛtet suppositiones relatiuoꝛum mutare sicut ⁊ antecedentium vbi fuerint termini communes. vt in dando contradictorium illi. omnis homo est. ⁊ tu differs ab illo. detur tale. aliquis homo non est vel ab illo tu non differs. vbi ly illo stat determinate. Ad aliud respondetur negando consequentiam. scilicet ista sunt in materia naturali ⁊ in ꝑdicatione directa ergo non sunt simul falsa. vnde illa regula non est vniuersaliter vera. vnde ista sunt talia contraria. tantum oīs homo est hō ⁊ non tantum omnis homo est homo. Similiter ista. quilibet homo de necessitate est ens.

⁊ nullus homo de necessitate est ens.

Aliud dubiuȝ ē vtrū hec sit v̄a aliq̄ ꝓpō est v̄a si sua cōtradictoria est. vera ⁊ arguitur ꝙ sic quia illa est vna cōditionalis cū nō sit cathegorica. ex cuius antecedente sequitur cōseq̄ns q: ista aliqua ꝓpositio est vera. bn̄ seq̄tur ex illa. sua cōtradictoria est vera. que ponitur ꝓ antecedente. igit̄ illud dubium ē cōditionalis vera. ¶ Itē ꝯtradictoriū ꝯditionalis ē falsū igitur ⁊c. Itē ꝯtradictoriuȝ conseq̄ntis illius conditionalis repugnat antecedenti. igit̄ illa conditional' est vera. Item ex contradictorio ꝯn̄tis illi⁹ coditional' seq̄tur cōtradictoriū antecedentis eiusdē. igitur illa conditionalis ē vera. Itē hec cōuertitur cū illa cōditionali. aliq̄ ꝓpositio est vera si contradictorium illi⁹ ē verū. ⁊ hec est vera. igit̄ ⁊ prima. pȝ ꝯn̄a ⁊ minor. q: qnacūq; ꝓpōne data. si contradictorium illi⁹ ē verū aliqua ꝓpositio ē vera. ¶ Itē hec ꝯn̄a est bona. sua contradictoria est vera. igitur aliqua ꝓpositio est vera. ponendo ꝙ similis relatio seruetur in antecedente illius rationalis sicut in antecedēte illius cōditionalis. manifeste. n. cū antecedens sit ꝓpositio vera ex ipso infertur ꝯn̄s. ⁊ hec rōalis ꝯuertit̄ cū illa conditionali. igitur illa cōditional' est vera. ¶ Item in ista aliqua ꝓpositio est vera. si sua cōtradictoria est vera. ly sua supponit distributiue ꝓ omni ꝓ quo verificatur suū an̄s ⁊ q: an̄s verificatur ꝓ oī ꝓpositiōe vera distributiue. iō illō relatiuū supponit distributiue ⁊ verificatur ꝓ oī ꝓpōne vera. ideo antecedens istius non pōt verificari qn verificet̄ ꝯn̄s sic significantibus terminis. neque econtra. iō sequitur ꝙ hec conditionalis est vera.

Oppositum tamē arguitur. q: nulla ꝓpositio est vera. si sua contradictoria est vera. q: nec illa est vera. si sua cōtradictoria est vera. neq; illa est vera. si sua cōtradictoria ē vera. ⁊ sic vltra demonstratis omnibus propōnibus. igitur nulla ꝓpō est vera si sua cōtradictoria est vera. ¶ Itē quelibet ꝓpō est falsa si sua cōtradictoria est vera. igitur nulla ꝓpositio est vera si sua cōtradictoria est vera. ¶ Iō dr̄ ad dubiū ipm ꝯcedendo. q: est cōditionalis necessaria vt ꝓbant argumenta ⁊ maxime penultimum. vnde ista ꝓpositio est mere cōditionalis. ⁊ nō habet cathegorice ꝓbari. Sed similis rationalis ypothetica habȝ suo modo ꝓbari. l; quelȝ eius cathegorica habeat isto mō ꝓbari cathegorice sicut talis copulatiua aliquis hō est tu non es ille. non habet sic ꝓbari de forma. sor. est. ⁊ tu non es ille ⁊ sor. est. aliqs homo. igitur aliquis homo est. tu non es ille. s; ꝓbari dȝ q̄libet pars per se. q̄uis ista copulatiua bn̄ sequat̄ ex illo antecedente gratia materie vnde non sequitur in alijs terminis asinus ē. ⁊ si tu es ille. tu es rudibilis. ⁊ oīs asinus ē aliquod animal. igit̄ aliquod animal ē. ⁊ si tu es illud tu es rudibilis. Ideo inspecta suppōne relatiui ⁊ inspecto pro quo relatiuū supponit est ista conditionalis necessaria aliq̄ ꝓpositio est vera si sua cōtradictoria est vera sicut ista. omnis ꝓpositio est vera si sua cōtradictoria est vera. ⁊ nō sequitur. omnis propositio est vera si sua cōtradictoria est vera. ista. homo est asinus. est ꝓpositio. igitur ista. homo est asinus est ꝓpositio vera. si sua cōtradictoria est vera. neq; maior est vniuersalis. q: est ypothetica. Et sicut dicitur de ista ita dicitur de talibus. omne animal si ipsum ē rudibile est asin⁹. q: nō sūt cathegorice sed ypothetice vn̄ nō seq̄tur omne aīal si ipȝ ē rudibile est asinus. sor. est animal si est rudibilis igitur sor. est asinus. nō enim valet cōsequentia. q: maior nō est v'lis. sed est conditionalis cōuertibilis cum illa. omne animal est rudibile. si ipsuȝ est asinus. ideo ille non cōuertunt̄. omne animal. si ipȝ est rudibile est asinus. ⁊ omne qd̄ est animal. si ipsum est rudibile est. asinus. q: secunda est cathegorica vniuersalis de cōditionato subiecto aliquid ponens prima antē nihil ponit. Et tunc ad argumentuȝ cū arguit̄. ꝙ nulla ꝓpositio est vera si sua cōtradictoria est vera. ⁊ ꝙ omnis ꝓpositio est falsa si sua cōtradictoria est v̄ra. dicit̄ omnes illas concedendo neq; istarū aliq̄ repugnat alteri sicut neq; ille repugnant. aliud ab homine est. si tantuȝ homo est. ⁊ nihil aliud ab homine est si tantuȝ homo est. ⁊ negat̄ ꝯn̄a. cuȝ ex illis infertur oppositum dubij.

Item restat dubium vtrū hec sit v̄a. oīs homo habēs equum equitat illum posito casu. ꝙ omnis homo habeat duos equos quoruȝ vnū equitet ⁊ aliuȝ nō. ⁊ tunc arguitur dubiuȝ. q: sea

tur iste homo hñs equuz equitat illum. ⁊ iste homo habens equũ equitat illuz ⁊ sic de singulis. igitur omnis homo hñs equuz equitat illuz pña tz. a singularib⁹ ad vlem. ⁊ añs est verũ. vt patet ex casu. igitur ⁊ pñs. ⁊ pñs est dubium. igitur dubium est verum.

Oppositum tñ arguit. q2 sor. habens equuz. b. non equitat illum ⁊ sortes habens. b. equum est homo habens equum. igitur homo habens equum nõ equitat illum. quod est contradictorium dubii. pz pña ⁊ antecedens ponat cum toto casu. ¶ Item in ista. ois homo habẽs equum. equitat illũ supponit. ly equum distributiue vt ponit. aliter enim illud dubiũ nõ habet difficultaté. ⁊ illud relatiuum illum supponit cõiter. igitur illud relatiuuz supponit distributiue. igitur illud dubiuz significat q ois homo habẽs equũ equitat oẽm equuz quẽ hz. qd est ptra casum. ideo illud dubium est falsuz. ¶ Item si ois homo habens equũ equitat illum. igit nihil est homo hñs equuz quin equitet illum. pñs falsum. quia aliquid est homo hñs equum qd nõ equitat illum.

Ideo dicit ad dubium ipsum negando positis illis que posita sunt i illo casu. Et ad argumẽtum quo arguit illud dubium. s. a singularibus. ad suã vniuersalez dicit q iste nõ sunt singulares istius vniuersalis. sed si aliquã vniuersalé inferre debeant inferũt q ois homo hñs equuz equitat equũ quẽ habet. Et si querit que sunt singulares dubii. dicit q sunt iste. iste homo hñs equuz equitat illũ. ⁊ iste homo hñs equũ equitat illum. vbi ly illum eodem modo significat in singulari sicut in vniuersali. Ultimo adiungitur difficultas talium ppositionum infinitas partes equales nõ cõicantes hz sor. quarum nulla est pars sor. ⁊ idez dicit de regritur ⁊ indigeo. etiaz querit pro qbus supponit ly q in illa propositione omnis homo qui est albus currit. ⁊ in illa. ois homo est animal qd est rationale cum pro nullo videatur verificari suum antecedens.

Accipiamus pmo q q2 relatiuum est pnomen ipsuz significat p modum indeterminate apprehensionis. q2 nullã rez determinate significat. sed variaz ⁊ variam generice ⁊ specifice fm q varium refert añs. Ex quo pz q relatiuum est ante late rei repñtatiuum ⁊ facit secũdã noticiã illius de quo facta est prima p suum antecedens. Ex quo sequitur q nullum est relatiuũ diuersitatis. q2 isti termini alius ⁊ reliquus in talibus ppositionibus. vnus hõ currit ⁊ alius disputat. vnus homo currit. ⁊ reliquus sedet. nõ sunt relatiui. q2 in illa ppositione. vnus homo currit. ⁊ alius disputat. nõ refert. ly alius ad istuz terminum. vnus homo. q2 per idem isti termini diuersus differens ⁊ dissimilis in istis ppositionibus. vnus hõ currit. ⁊ diuersus vl differẽs vel dissĩlis disputat forẽt t̃mini relatiui de qbus nũc intẽdimus. pñs falsum igit ⁊c. ¶ Itẽ dato q essent relatiui. ly alius alt. ⁊c. tunc supponerent p eodem relatiuuz diuersitatis sube ⁊ suuz añs qd est ptra sic opinãtes ⁊ pz pña. in istis. vnus hõ currit. ⁊ ali⁹ disputat ponendo q omnis hõ currat ⁊ q ois homo disputet. añs. n. supponit p omni homine ⁊ verificatur. pro omni homine. ⁊ etiã relatiuuz. ideo sequitur. q pro eodẽ supponit ⁊ verificat. ly homo. ⁊ ly alius qd ponit relatiuuz diuersitatis. ¶ Itẽ ly ali⁹ alter ⁊c. nõ significant per modũ habitus ⁊ quietis ⁊ indeterminate apprehensionis. sed determinate sicut illi termini differens ⁊ diuersis. igitur nõ sunt pnomina. igit neqz relatiua. ¶ Sed illorũ error oritur ex hoc. q2 ly alius alter ⁊c habent ⁊ requirũt relatiuuz sequẽs aut pcedens istos. vt vnus homo currit. ⁊ alt ab eo disputat. Ex qbus vlterius pz. q ly idẽ non est relatiuũ nisi quãdo refert ãte latã rẽ. ideo in illa nõ tenetur relatiue. idẽ platoni currit. sicut nec ly simile in illa. simile platoni currit. Sed in illa relatiue tenet homo currit. ⁊ idẽ disputat. Concluditur vltra generaliter q relatiuũ supponẽs supponit solũ pro illo p quo verificatur suuz antecedens in cõparatiõe ad totã cathegoricã in qua est ipsuz. añs patet q2 aliter aliquando verificaretur relatiuum non verificato antecedente. neqz supponẽte. vt in illa copulatiua chymera est ⁊ illa intelligitur. Ex quo patet q relatiuũ nõ puertitur cũ suo antecedente quo ad significatũ ⁊ quo ad moduz significãdi simpliciter. q2 tunc nõ esset relatiuũ sicut neqz suũ añs est relatiuuz. igit ⁊c.

¶ Item quia hic esset nugatio. homo qui est albus currit. quia esset sensus quod homo. homo est albus currit. ¶ Sed contra illa forte arguitur. quia sequitur quod relatiuum aliquando supponit non supponente suo ante. consequens est falsum quia relatiuum capit suppositionem a suppositione sui antecedentis saltem communem. et arguitur consequentia in illis propositionibus antichristus non est et ille erit. chimera non est et illa intelligitur. ¶ Item relatiuum supponit et verificatur in illa. omnis homo qui est albus currit. et tamen non verificatur antecedens ponendo quod omnis homo sit albus. et quod nullus homo currat. ¶ Item in illa. omnis homo qui est albus currit. ly qui habet eundem modum supponendi et significandi. et idem significatum quem et quod habet suum antecedens. ideo etc. ¶ Item sequitur quod ille essent vere. aliquis homo est suus filius. aliquis homo generat se. patet. quia aliquis homo est alicuius hominis qui est filius. Item hec esset falsa. hec propositio. homo est asinus est vera vel eius contradictoria est vera immo sequitur quod illa vniuersalis esset falsa. omnis propositio vel eius contradictoria est vera. eo quod quacunque demonstrata quelibet talis est falsa. de disiuncto extremo. hec propositio vel eius contradictoria est vera. ¶ Item quod tales conditionales essent vere. aliquis homo currit. si ipse sedet. aliquis homo est mortuus si ipse est viuus et arguitur consequentia. quia illius copulatiue. aliquis homo est mortuus. et ille est viuus. secunda pars infert primam. quia ipsam significat quod ipse qui est mortuus est viuus. igitur faciendo conditionalem sic ex illis partibus. homo est mortuus. si ipse est viuus. est bona. ¶ Item sequitur quod ista est falsa. omnis homo est animal quod est rationale. patet quia significat quod omnis homo est animal quod. animal. quod est omnis homo est rationale. cum relatiuum referat suum antecedens in ordine ad totam propositionem sui antecedentis. ¶ Item sequitur tales forte veras. promitto tibi denarium quem tibi non promitto. et promitto denarium et illum non promitto. infinitus numerus est aliquis. numerus et ille est finitus. infinitas partes equales non communicantes habet sortes. quarum quelibet est pars sortis. et illarum quelibet est pars sortis. ¶ Item sequitur quod valet illa consequentia. omnis homo qui est albus currit. igitur omnis homo currit. qui est albus. Simililiter sequitur quod hec consequentia est bona omnis propositio cuius contradictorium est verum est falsa. igitur omnis propositio est falsa cuius contradictorium est verum. ¶ Item quod aliqua propositio est vera. si sua contradictoria est vera. et tamen nulla propositio est vera. si sua contradictoria est vera. ¶ Item sequitur quod omnes homines similes currunt et tamen nullus illorum mouetur cuius tamen secunda pars incompossibilis est prime parti. quia vel secunda pars significat quod omnium hominum similium nullus homo mouetur vel significat quod illorum omnium hominum similium qui currunt nullus homo mouetur primo modo significare non potest. quia tunc illa foret falsa omnis homo est animal. et ille viuit. quia secundum illam responsionem illa significaret quod omnis homo est animal. et ille homo qui est omnis homo viuit. Relinquitur ergo quod significet. secundo modo in quo sensu satis patet. illam esse falsam. ergo sequitur quod illa in quocunque sensu est falsa quare etc.

Sed ad horum primum dicitur quod relatiuum aliquando supponit non supponente suo antecedente. Sed nunquam supponit relatiuum non verificato antecedente. neque relatiuum capit suppositionem a suppositione sui antecedentis. sed a verificatione eius. Et per hoc dicitur ad secundum quod in ista propositione. omnis homo qui est albus currit. in isto casu non supponit relatiuum. quia non verificatur suum antecedens. sed posito casu. quod omnis homo currit. et quod aliqui sint albi. et aliqui nigri dicitur quod relatiuum supponit ibi pro omni homine sicut suum antecedens non tamen licet descendere copulatiue sub isto termino homo. sicut neque licet inferre ex illa quod omnis homo currit. et ille est albus. quia antecedens istius non stat mobiliter. quia non est totale extremum et dicitur vltra quod relatiuum positum in eadem cathegorica cum suo antecedente refert simpliciter suum antecedens. et de per se non discretius significat quam suum antecedens. sed relatiuum simul sumptum cum suo antecedente contractius significat quam antecedens de per se. Et hoc est quod dixerunt gramatici quod relatiuum est inuentum ad tollendam equiuocationem. i. vniuersalitatem. quod non est intelligendum quod relatiuum faciat antecedens specialius significare cum sua determinatione quam ante significabat. sed intelligendum est quod relatiuum simul cum suo antecedente pauciora signifi

cat ⁊ magis limitate q̃ȝ antecedēs solum. ¶Relatiuuȝ aūt qđ ponitur in diuersa cathegorica vel oratione a suo antecedēte bene ꝯtractius de per se ⁊ pauciora significat q̃ȝ suū antecedēs. supponit pro illo pro quo verificatur suum antecedēs in cōparatōe ad totā cōpositionē sui antecedētis. Et similiter dicitur de illa omnis homo ē animal qđ est rationale. ⁊ negatur hoc argumentuȝ. oīs homo est aīal qđ est rōnale igit̄ oīs homo est aīal qđ aīal qđ est oīs homo est rōnale. sicut nō seqtur. oīs homo q est albus currit. igit̄ oīs homo qui oīs homo est albus currit. q: relatiuum non refert nisi suum aňs ⁊ nō refert suum aňs cū signo. sed solum in cōparatione ad residuum cathegorice ꝑter signum. ¶ Ad aliud dicitur negando illā. aliqs homo est suus filius. q: illud relatiuū suus est reciprocū. ⁊ si verificat̄. verificatur singula singulis referendo diuisiue vt sit sensus ꝙ plato est suus filius aut ꝙ sor. est suus filius ⁊ sic de aliis. que oīa sunt i possibilia nāliter sicut etiā ⁊ in illa verificat̄ relatiuum. oīs homo videt se referendo singula singulis. ⁊ sicut nō sequitur. oīs homo videt aliquē hoīem. igit̄ oīs homo videt se. ita etiā nō sequit̄. aliquis hō est filius alicui⁹ hoīs q est. igit̄ aliquis hō est suus fili⁹ ⁊ ita ꝯcedit̄ ꝙ nullus hō ē suus fili⁹. ¶ Ad aliud dicit̄ ꝯcedendo istā esse falsaȝ. hec ꝓpositio. hō est asinus. est vā vel eius ꝯtradictoria est vā. ⁊ nō seqtur neqȝ ista ē vā neqȝ sua ꝯtradictoria ē vā ⁊ illa sī demōstratis illis. s. hō est asinus. ⁊ sua ꝯtradictoria. igit̄ duoꝝ ꝯtradictorioꝝ neutruȝ est verum. Et ꝑ hoc etiaȝ negat̄ illa. oīs ꝓpositio vel eius ꝯtradictoria est vā. q: q̄libet talis est falsa. hec ꝓpositio vl̄ eius cōtradictoria est vera quacūqȝ ꝓpositione falsa demonstrata. q: ex ista que est de disiuncto extremo seqtur disiunctiua falsa. seqtur enim hec ꝓpositio vl̄ eius ꝯtradictoria ē vera demonstrādo illā. homo est asinus. igitur ista est vera vel eius ꝯtradictoria est vera ꝯňa patet. q: bene sequit̄ sor. vel asinus currit. igit̄ sor. currit. vel asinus currit. a ꝓpositione enim de disiuncto extremo in terminis simplicibus ad disiunctiuā affirmatiuam est bonum argumentum. ¶ Ad alias dicitur cōcedendo istas cōditionales sicut argumentū probat. ⁊ nullum sequit̄ incōueniens. ¶ Ad aliud dicitur cōcedendo tales fore veras promitto tibi denarium quē tibi nō ꝓmitto. promitto denarium ⁊ illum non ꝓmitto. sicut ꝓmitto denarium ⁊ illū nō possuȝ ꝓmittere. q: cōtradictoria secūde partis ī falsa ergo illa negatiua est vera. q: illa nihil ponit. ⁊ ꝙ illa est falsa ꝓmitto denarium quem possum ꝓmittere. patet. q: relatiuum ꝓ nullo supponit q: aňs ꝓ nullo verificatur posito ꝙ in generali promittā denariuȝ. ¶ Ad istā cōclusionē ⁊ consimiles. infinitus est aliquis numerus ⁊ ille est finitus. d: ꝙ ꝯcessa prima ꝑte scđa ē etiā ꝯcedenda. q: ista scđa pars nō significat ꝙ ille numerus q est infinitus sit finitus. q: ꝑ idē scđa ps isti⁹ copulatiue esset falsa oīs homo est animal. ⁊ ipse viuit. q: ipsa significaret ꝙ iste oīs homo viuit. qđ tñ non est veruȝ ꝭm eos qui ponunt id relatiuū stare distributiue ⁊ ideo sicut apud eos cōcedit̄ ꝙ oīs homo est animal ⁊ ipse viuit. ita debent ꝯcedere ꝙ infinitus numerus est aliquis numerus. ⁊ ille est finitus. q: scđa pars istius nō plus significat nisi ꝙ infinitus est aliqs numerus. ⁊ ille numerus qui est aliquis numerus est finitus Et similiter illa. oēs homines similes currūt ⁊ nullus illoꝝ mouet̄ significat ꝙ oēs homines similes currūt ⁊ hoīum similium q currūt nullus mouetur. qđ est falsum in casu posito. ¶ Et ita etiā hn̄t concedere ꝙ infinitas partes equales non cōicātes habet sor. quaꝝ quelibet est pars sor. ⁊ ita etiam hn̄t cōcedere ꝙ oīa cōpossibilia istorum sunt demōstratis quattuor cōtradictoriis cōtingentibus. rex sedet. nullus rex sedet. tu curris. tu nō curris ⁊ ista sunt finita. q: scđa pars. s. ꝙ ista sunt finita non plus significat nisi ꝙ oīa ꝯpossibilia illorum que sunt sunt finita. ⁊ hoc est verum. q: oīa cōpossibilia illoꝝ sunt duo. Verumtamē prime partes istaruȝ copulatiuaꝝ infinitus ē aliquis numerus. ⁊ ipse ē finitus infinitas partes equales non communicātes habet sor. ⁊ illaruȝ aliqua est pars sor. sūt false ꝭm veritatem. q: nō plures partes q̃ȝ due equales non cōicantes sunt in sor. neqȝ maior numerus q̃ȝ binarius est finitus. neqȝ maior est aliquis numerus in rerum natura q̃ȝ binarius. vt patet infra. ¶ Ad aliud dicitur cō

cedendo consequētiā₃ oīs homo qui ē albus currit. igitur omnis homo currit q est albus q: ly q idem eodē modo refert in vtraq₃. q: se tenet ex eadem pte extremi in añte ⁊ in ɔse quente. ¶ Et si arguit̄ forte ꝙ ista ɔña non valet ponendo ꝙ oīs homo albus currat ⁊ aliqs homo niger quiescat tunc est añs verū .s. ꝙ oīs homo q est albus currit ⁊ tñ ɔñs ē falsu₃. q: seqtur oīs homo currit. q est albus igit̄ oīs homo currit. ⁊ ille est albus. p₃ ɔña ⁊ cōsequens repugnat casui. igit̄ ⁊c. Ite₃ si oīs homo currit q est albus in isto casu. ⁊ hō niger est homo. igit̄ homo niger currit q est albus. ɔña p₃ in darii ⁊ ɔñs est impossibile. igitur ⁊ añs ⁊ nō minor. q: minor est vera. igitur maior. ¶ Sed ad primum dr̄ negādo istā ɔñam oīs homo currit q est albus. igit̄ homo currit. ⁊ ille est albus. q: añs est de sē su composito. ⁊ ɔñs de sensu diuiso l₃ inter añs ⁊ relatiuum mediet verbū. q: illud totū q est albus tenet se ex parte subiecti ad quod refertur. nō. n. pōt referri ad ly currit. q: ly currit nō pōt esse substantiuū relatiui. Unde notandum est ꝙ nō semꝑ fit sensus diuisus ex hoc ꝙ verbū mediat inter relatiuū ⁊ suu₃ añs. q: semꝑ illud relatiuum qui tenet se ex eadem pte eiusdem extremi cū suo añte. iō n̄ refert dicere oīs ꝓpositio est vera. cuius cō⸗tradictorium est falsum ⁊ oīs ꝓpō cuius cō⸗tradictorium est falsu₃ est vera. que vniuersa lis est vera in casu in quo quelibet hēat suum cōtradictorium ⁊ ista est falsa aliqua ꝓposi⸗tio nō est vera. cuius cōtradictorium est fal⸗sum. ⁊ nō seqtur illa ꝓpositio nō est vera cu ius cōtradictoriū est falsum. ⁊ ista est aliqua ꝓpositio. igit̄ aliqua ꝓpositio n̄ est vera cuiꝰ cōtradictoriū est falsum neq₃ est sillogismus expositorius. q: nō bene sumit̄ cōstantia to⸗tius extremi. sed d₃ sic argui. ista nō est vera ⁊ ista est aliqua ꝓpositio cuius ɔtradictoriu₃ est falsum. igit̄ aliqua ꝓpositio cuius ɔtradi⸗ctorium est falsum nō est vera. vel sic. igitur aliqua ꝓpositio nō est vera. cuius ɔtradicto⸗rium est falsum. ¶ Et ꝑ hoc dr̄ ad scdā₃ for mā negādo ɔñā₃. neq₃ est sillogismus in da rii q: plus subiicit̄ i maiori q̄₃ sit ꝑdicatū i mi nori. Sed d₃ sic argui oīs hō currit qui est albus. sed homo niger est hō qui est albus. igitur homo niger currit. sed minor est falsa vt patet. ¶ Ad aliud dicit̄ illam cōditionale₃ concedēdo. ⁊ similes. aliqua ꝓpositio est ve⸗ra si sua cōtradictoria est vera. q: illa signifi⸗cat ꝙ aliqua ꝓpositio est vera si cōtraditoria alicuius ꝓpositionis vere est vera. ⁊ sic ne⸗gatur illa. nulla ꝓpositio ē vera si sua ɔtradi ctoria est vera. q: añs istius conditionalis est vna indefinita que nō infert illam vniuersalē similiter negat̄ ista. q̄libet ꝓpositio est falsa si eius ɔtradictoria est vera. sicut etiam negatur illa quelibet ꝓpositio est vera si sua ɔtradicto ria est falsa. Et ꝑ ɔñs p₃ rñsio ad oēs tales. omne aīal. si ipsum est rudibile est asinus oīs homo si ipse est lapis nō est rōnalis. p₃ enim ꝙ oēs tales ɔditionales sunt false postq̄₃ rela tiuum ibi supponit determinatius q̄₃ suum antecedēs. sed si relatiuu₃ supponeret distri⸗butiue ceteris ꝑibus foret quelibet talis neces saria. tamen bene ɔceditur ꝙ aliquod aīal ē rudibile si ipsū est asinus. ⁊ negatur ista ɔña hoc aīal si est rudibile est asinus. ⁊ hoc anīal si ipsum est rudibile est asinus. ⁊ sic de singu lis. igit̄ omne animal. si ipsum est rudibile est asinus. sicut nō sequit̄. hec ꝓpositio nō est ve ra si sua cōtradictoria est vera. ⁊ hec ꝓpsitio nō est vera. si sua ɔtradictoria est vera. ⁊ sic de aliis. igitur omnis propositio non est vera si sua contradictoria ē vera. q: vtriusq₃ cōse⸗quentie cōsequens est cōditionalis falsa ⁊ ta⸗les singulares sunt vere hoc. animal si ipsum est rudibile ē asinus. hec ꝓpositio nō ē vera si sua ɔtradictoria est vera posito ꝙ ly nō ca dat solum supra ɔsequens.

q Uomodo supponat relatiuum

sit hec regula. ⁋ Relatiuum sup⸗ponens cōiter super quod cadit negatio. aut terminus habēs cō fundere. aut distribuere supponit ſm vim il lius termini habētis cōfundere. aut distribue re. p₃ q: in illa homo currit. ⁊ nō ille disputat supponit ly ille distributiue. ⁊ in illa aliqs ho mo currit. ⁊ quilibet homo est ille supponit ly ille confuse tm̄. ideo ⁊c. p₃ ɔsequentia ⁊ ar guit̄ antecedens. ¶ Ad qd̄ ꝓbandum p̄sup⸗ponitur. primo qd̄ cuilibet ꝓpositioni cōtra⸗dictoriū pōt dari retenta primaria significati one terminorum. ¶ Secundo supponitur ꝙ non ē verius dare contradictorium q̄₃ ꝑpo

nere negationem aduerbialem negatiue tentam toti aut prepositam auferre. ¶ Tertio suppono ꝙ in ɔtradictoriis termini supponētes p̄cise ꝓ eisdē supponūt. ¶ Quarto suppono ꝙ si terminus in vno contradictoriorum supponit ꝙ etiā in reliquo supponit. ¶ Quibus positis arguitur illud antecedens assumptum ponendo ꝙ aliquis homo currit ⁊ ipse idem disputat ⁊ aliquis nō. tunc ista copulatiua est vera. aliquis hō currit. ⁊ ille disputat. ⁊ cum scḋa pars sit vera. ꝑ primā suppositionem sibi pōt dari cōtradictoriū significans opposito modo. sed non ē verius dare contradictorium q̄ preponere negationem toti. aut prepositam auferre per secūdā suppositionem. igitur preponendo negationem habetur eius contradictorium. ⁊ per consequens ista ē contradictoria secunde partis illius copulatiue non ille disputat retenta eadem relatione. sed ista non pōt esse cōtradictoria eius. sic significante ipsa ex compositione suorum terminorum. si ly ille stat determinate. qꝛ tunc ista negatiua esset vera in illo casu. qꝛ disiunctiue verificatur. ideo non supponit determinate. ⁊ cum illud relatiuum supponat cōmuniter ⁊ non confuse tm̄ nec determinate. igitur supponit distributiue qḋ fuit probandum. ¶ Sed forte dicitur ꝙ in dando contradictoriū secūde parti istius copulatiue, oportet etiam contradictorium prime ꝑtis accipere. vt relatiuum ad antecedens referatur distributiue supponens. ideo forte dicitur ꝙ secūda pars illius disiunctiue nullus homo currit. vel nō ille disputat ē contradictorium secūde partis copulatiue prius accepte.

¶ Sed contra istam responsionem arguitur primo. qꝛ ista respōsio variat relationē in dādo contradictorium. quo nihil magis vitandum ē. qꝛ si variatur relatio cū talis relatio sit significatio sic variatur significatio qḋ vitandū ē. qꝛ ɔtradictio dꝫ esse eiusdē de eodē ¶ Item isto dato sequit̄ ꝙ relatiuū supponit cum aīs nō verificatur. qḋ ē cōtra regulam. ⁊ tenet ɔña. qꝛ ly homo in prima parte illius disiunctiue nō verificat̄ cū ipa sit falsa. ¶ Et si forte dꝛ ꝙ verificat̄ in ista vniuersali ly homo ꝓ hoībus q nō currūt in ista. s. nullus homo currit. Cōtra arguitur. qꝛ tunc sequtur ꝙ in cōtradictoriis termini supponentes non supponerent ꝓ eisdem. qꝛ in affirmatiuā ly ille supponit ꝓ hoīe currēte ⁊ in negatiua supponeret ꝓ hoīe non currente. Item si referunt in negatiua ly homo sequitur ꝙ referat ꝓ hoīe q non currit ⁊ in affirmatiua pro homine q currit ⁊ sic nō supponerent termini ꝓ eisdem in ɔtradictoriis. qḋ ē ɔtra tertiā suppositionem. ¶ Et si dicit̄ forte ꝙ verificatur ly homo in illa indefinita vera. s. homo currit que ē ps illius vlis nullus homo currit. ⁊ hoc sufficit. vt forte dicit̄. ¶ Contra arguit̄. qꝛ tūc hec copulatiua foret impossis chymera non est. ⁊ illa intelligit̄. pꝫ ɔña. qꝛ per responsionē ly ille referret suū aīs affirmatiue ⁊ nō negatiue. ergo a simili ly illa i dicta copulatiua refert suum aīs affirmatiue ⁊ nō negatiue. ⁊ tunc patet ꝙ sic referendo ꝙ illa esset impossibilis. qḋ tm̄ nō est verum vt constat. ergo sicut in ista ly illa refert antecedens negatiue per hoc patet etiam ꝙ ly ille non referat affirmatiue in illa prima. sed negatiue sicut in illa que ei equiualet non aliquis homo currit. vel nō ille disputat in qua cadit solum prima negatio super primam partem ⁊ hoc prout illa disiunctiua cōtradicit copulatiue affirmatiue de eisdem terminis. ¶ Item relatiuum supponeret in vno contradictorioꝝ. ⁊ non in reliquo. qḋ est contra quartā suppositionem. ¶ Sed forte aliter dicit̄ ꝙ in scḋa parte illius disiunctiue. nullus homo currit vel nō ille disputat. non supponit relatiuū qꝛ antecedens non verificat̄ ꝓ aliquo. qꝛ propositio que est antecedens non est vera.

¶ Sed contra istam responsionem arguit̄. quia tunc sequitur ꝙ ly ille supponeret in cōtradictoria affirmatiua ⁊ non in negatiua. qḋ est contra tertiam ⁊ quartam suppositionem

¶ Sed forte hic aliter dicitur ꝙ contradictorium secunde partis copulatiue non est preaccepta propositio. sed illa est sua contradictoria. nullus homo qui currit disputat. quia illa secunda pars significat ꝙ ille homo q currit disputat. ¶ Sed contra tunc sequitur ꝙ suppositio secunda non esset. vera que tamen manifesta est ⁊ clara. quia quodcunqꝫ contingit affirmari contingit etiā negari. idest quicunqꝫ terminus potest de aliquo affirmari de illo potest etiam negari. ¶ Itē illa nullus

homo qui currit disputat cõtradicisti . aliqis
homo qui currit disputat. que nõ est conuer
tibilis cum secũda parte illius copulatiue igi
tur ista nullus homo qui currit disputat non
contradicit secunde parti illius copulatiue. te
net consequẽtia. q2 nõ ẽ possibile ꝙ vna sim
plex propositio contradicat pluribus propo/
sitionibus nõ cõuertibilibus. aut de terminis
non penitus similibus. q2 aliter iste due con
tradicerent. nullũ risibile currit. ⁊ homo cur
rit. Dicitur igitur ꝙ si antecedens supponit
cõiter ⁊ relatiuuz etiam supponit cõiter. ⁊ ẽt
relatiuuz supponit distributiue. aut determi
nate vel confuse tm̃ sicut terminus cõis ſm
terminos precedentes hñtes vim distribuen
di vel confundendi. ¶ Sed forte ꝯtra hoc ar
guitur. q2 hoc dato sequitur ꝙ antecedẽs qñ
qȝ determinate staret ⁊ relatiuum cõfuse tm̃
vt in secunda parte illius copulatiue aliquis
homo est ⁊ quilibet homo est ille ꝯñs est fal
sum cum relatiuum sit ante late rei repñtati/
uum. igitur relatiuum generat secundã noti/
ciam eius de quo est facta prima. sed secũda
discretior ⁊ determinatior est q̃ȝ prima igiť
non est confusior. ⁊ per ꝯñs relatiuũ nõ sup
ponit confuse tm̃ antecedente supponente de
terminate. ¶ Ad qđ respondeť ſm specula/
tiuos grãmaticos ꝙ relatiuum significat reȝ
quam significat suum antecedens. sed signifi
cat distinctius ⁊ contractius istam rem q̃ȝ si/
gnificet suum antecedens. verbi gratia. sicut
iste terminus homo albus eandem reȝ signi
ficat quam significat iste terminus homo. ⁊
ꝓ eadem re in illa ꝓpositione supponit etiaȝ
tñ iste terminus homo albus distincti⁹ ⁊ cõ
tractius eandem rem significat q̃ȝ significet
iste terminus homo. ita relatiuũ eandeȝ rẽ si
gnificat q̃ȝ suum añs. sed contractius signifi/
cat q̃ȝ suum añs. vnde scđa pars illius copu
latiue. aliquis homo currit ⁊ ille disputat. si
gnificat ꝙ ille hõ currens disputat . ⁊ q2 ly
homo currens. hoieȝ distinctius significat q̃ȝ
iste terminus homo de ꝑ se. ideo relatiuum
cũ illo cõplexo conuertibile hoiem distinctius
significat q̃ȝ iste terminus homo q est suum
añs. ⁊ hoc est verũ. q2 ille terminus hõ alb⁹
vel homo currens hoiem distinctius signifi/
cat q̃ȝ iste terminus homo. siue ly homo al/
bus stet confuse tm̃ siue determinate. vñ dicẽ
do. omnis homo est homo albus. predicatũ
sbi. s. ly homo albus adhuc distinctius signifi
cat hoiem q̃ȝ iste terminus homo q est subie
ctum in ista. homo est homo. lȝ illud comple
xum homo albus supponat confuse tm̃. ⁊ ly
homo determinate ⁊ hoc intellixerunt grã/
matici ꝑ relatiuum significare distinctius nõ
hñtes ꝯsiderationẽ ad modũ supponendi.
¶ Ponitur vltra ꝙ relatiuum supponẽs re
latum ad suum añs supponens discrete sup/
ponit discrete vt sor. currit ⁊ ille est animal. ⁊
alio modo nõ supponit relatiuum discrete.
vñ in secũda parte istius copulatiue homo ẽ
sor. ⁊ ille homo est aial. supponit ly ille cõiter
⁊ determinate sicut suum añs. neqȝ sequitur
añs istius relatiui est aptum natum verifica/
ri ꝓ vno solo in tali ꝓpositione. igitur relati/
uuȝ supponit discrete. Ex quibus regulis cõ
cluditur ꝙ cõtradictorium copulatiue affir/
matiue est copulatiua negatiua que cõuertiť
cum disiunctiua composita ex partibus con/
tradictoriis istius copulatiue affirmatiue retẽ
ta eadem relatione ad ideȝ añs in vtroqȝ cõ
tradictoriorum. ⁊ sequitur vltra tales copula
tiuas fore veras. omnis homo est aial ⁊ illud
est rõnale. infinitus numerus est finitus ⁊ il/
le est finitus. Aliquod coloratum est ⁊ quodli
bet album est illud. ⁊ si cõcluditur ex prima
omnis homo est animal. ⁊ illud est rõnale.
igitur omnis homo est animal. ⁊ illud anial
qđ est ois homo est rõale. negatur argumẽ
tum. q2 relatiuũ illud refert suum añs ꝓ illo
ꝓ quo verificať añs de alio extremo. sed ex/
tremum nõ est ly ois homo igitur ⁊c.

¶ De ampliationibus.

n

Unquid sit ampliatio dicemus.

¶ Preponẽtes primo ꝙ suppo
sitio est statio termini in orone cõ
nexi ꝓ supposito vel suppositis
pro quo vel ꝓ qbus transit vis termini in ip
sũ quo hȝ vt supponat. ¶ Scđo suppono
ꝙ ista ꝓpositio ⁊ ꝯsimiles cathegorice de di
siuncta copula sunt affirmatiue qđlibet est vł
nõ est. chymera est vel nõ est. cõuertitur eniȝ
ista scđa sic qđ est vel nõ est. est chymera. ⁊
cõsimili modo cõuertunť alie consimiles.
¶ Item illa nõ est negatiua qđlibet est vel ñ
est. ⁊ ẽ cathegorica sicut illa ois homo sedet

vl' sedebit .igit' illa est affirmatiua.p3 ɔña.q:
aliter ipa foret affirmatiua ⁊ negatiua. maior
etiã p3 ex ɔtradictorio eius qδ est falsu3.⁊ ne
gatiuũ puta aliqd nõ ẽ vel nõ est.si.n.ista ali
quo mõ affirmatiue significaret cũ alijs par
tibus foret ipa vera. Ex quo sequit' q̄ iste cõ
sequẽtie sunt bone qδlibet ẽ vel nõ est.igitur
qδlibet ẽ.chymera ẽ vel nõ est.igit' chyme/
ra ẽ. ¶ Tertio p fundamento sumit' in hac
mã q̄ nullus termin⁹ ãpliat se ip̃3. ¶ Quar
to sumit' q̄ qlibet terminus supponens re/
spectu huius verbi est p se sumptũ supponit
solũ p eo qδ est. ¶ Ex qbus p3 q̄ tales sũt
impossibiles. Adã ẽ mortuus. aliquid est cor
ruptũ. chymera est intelligibilis. silr' etiã iste
antixp̃s est generandus aliquid est futurũ di
stinguendo futurũ ɔtra pñs.q: in ista chyme
ra est intelligibilis si sit vera. sic significando
supponit ly intelligibilis respectu illius verbi
est. igitur supponit solum p eo qδ est. tenet
ɔña. p quartum premissum. igitur sequitur
chymera est intelligibilis. igit' chymera ẽ ali
qδ intelligibile qδ ẽ. ɔñs est impossibile igit'
⁊ antecedens. ideo ⁊ cetere erunt impossibi
les. ¶ S3 forte dicitur q̄ iste sunt vere adã
est mortuus. antichristus ẽ generandus.q: il
lud complexum est generandus ⁊ ẽ mortu/
us ẽ vnũ verbũ. vnde dr̃ q̄ ly mortuus non
supponit respectu illius verbi ẽ.q: ly ẽ nõ est
verbũ sed pars illius verbi. ¶ Sed contra
nos apud latinos ⁊ apud grecos nõ inueni/
mus verbũ esse masculini generis. qδ tamẽ
sequitur ex ista positione.q: illa adã ẽ mortu
um vel mortua. nõ ẽ ɔgrua. ⁊ hoc nõ est nisi
q: illud verbũ est mortuum vel mortua ẽ al
teri⁹ generis a suo supposito. ¶ Didicimus
ɔsequenter cũ prisciano docẽte q̄ verba pas
siua ⁊ deponentia carent preteritis. sed sup/
plementũ suscipiunt p verbũ substantiuu3 ⁊
participiũ. ¶ Itẽ si illud totũ sit vnũ verbũ
ad huc ista esset falsa. Adam est mortuus. qδ
p3 si illud verbum est mortuus resoluatur ĩ
substantiuũ ⁊ participiũ suum. sed horũ ver/
borum inuentores adhuc sibi participia non
inuenerunt. Quibus stantibus sequit' q̄ fru
stra ponit' participium futuri tpis ⁊ preteri/
ti ⁊ etiam nomina in bilis vel in bile termina
ta ampliare subiecta propter ppositiones ali
quas reddere veras.q: sue cõtradictorie ad
hue manerent vere. ex supradictis istud pate
re põt. ¶ Et vltra dicitur q̄ terminus non
ampliatur nisi supponat si ampliari possit. ⁊
ideo in talibus chymera erit. chymera põt
esse. nõ ampliat' ly chymera pro eo qδ ẽ vel
põt esse neq3 pro eo q̄ est vel erit cũ nõ sup/
ponat pro aliquo. terminus igit' supponens
respectu alicuius verbi vel participij suppo/
nit solũ pro supposito vel suppositis p quo
vel p qbus in ip̃3 vis illius verbi vel partici
pij trãsit. vnde in ista. homo fuit. ly hõ sup/
ponit solum p hoie qui fuit.q: ly hõ ex se nõ
h3 vt supponat. sed a verbo incipit ⁊ a mo/
do significandi istius verbi fuit. sed illud ver
bũ fuit nullo mõ significat p modũ pñtis. s3
solum p modũ preteriti. igit' vis illius verbi
nõ transit ĩ istũ terminũ nisi pro supposito vl'
suppositis qδ vel q̃ fuerunt. ⁊ hoc totũ p3
ex suppositione prima. ¶ Itẽ si ampliat' ly
homo in ista propositione aut ampliat' copu
latiue aut disiunctiue aut disiunctim aut co/
pulatim. nõ copulatiue.q: duo ɔtradictoria
essent sil' falsa in datis terminis siue ppositi/
onibus. omne creans de necessitate est deus
⁊ aliqδ creans. nõ de necessitate ẽ deus. neq3
disiunctiue.q: duo ɔtradictoria essent simul
vera in dictis terminis. neq3 etiã copulatim.
q: etiã duo ɔtradictoria essent sil' falsa in illis/
met terminis. neq3 disiunctim.q: si sic tunc
in illa homo fuit. ly hõ ampliaret' ⁊ eẽt sen/
sus hõ q ẽ vel fuit fuit. ⁊ tunc seq̄t' q̄ si iã nul
lus hõ eẽt illa hõ fuit. si significando esset fal
sa.q: seqtur hõ fuit igit' hõ q ẽ vel fuit fuit.
ɔñs ẽ falsum.q: seq̄t' hõ qui ẽ vel qui fuit fu
it. igit' hõ fuit. ⁊ ille est vel fuit. scδa ps ɔñtis
ẽ falsa.q: seqtur ille ẽ vel fuit. igitur ille ẽ ɔña
p3 p primã ⁊ secundam suppositionẽ. eo q̄
tales sunt de pñti. antixp̃s ẽ vel erit. adã ẽ vel
fuit. cum sint de disiuncta copula. ⁊ nõ sint δ
futuro.q: hec eẽt falsa. hoc instans ẽ vel erit
demõstrato instãti pñti neq3 etiã est de pñti
⁊ de futuro.q: p idẽ foret aliq̃ ppositio affir
matiua q̃ etiã eẽt negatiua. ¶ Silr' aliq̃ esset
propositio sicut ista. hõ ẽ vel põt esse q̃ esset
de inesse ⁊ modalis. qδ ẽ falsu3. sequitur igi
tur q̄ illa ẽ de presenti. ⁊ per ɔsequẽs ẽ falsa
sicut ista chymera ẽ vel non est. Item si ali/
quo modo terminus ampliaretur. amplia
ret' ex eo q̄ supponeret p eo q̄ ẽ vel erit aut

pꝛo eo ꝙ ē vel fuit. aut ex eo ꝙ supponeret pꝛo supposito vel suppositis diuersaꝝ dͥaꝝ tp̄is vel qꝛ supponeret ꝓ aliquo vel ꝓ aliqb⁹ vltra ea q̄ actualiter sunt. nō primo mō neqꝫ scd̄o. qꝛ in ista. hō ē. ly hō ampliaret̄ tā pꝛo eo qd̄ ē. q̄ꝫ ꝓ eo qd̄ erit. ⁊ etiā ꝓ eo qd̄ ē vel fuit. neqꝫ tertio mō. qꝛ si terminus ampliaretur ex eo qd̄ ꝓ suppositis diuersoꝝ tempoꝝ supponeret sequit̄ ꝙ in ista. hō qui fuit erit ampliat̄ ly hō. qꝛ supponit ꝓ suppositis diuersoꝝ tempoꝝ. qꝛ pro aliqbus suppositis que fuerunt ⁊ q̄ erunt. ꝯn̄s tn̄ ē falsuꝫ. ⁊ cōtra illos q sunt istius opinionis. Sꝫ forte huic dī ꝙ terminus nō ampliat̄ nisi supponat pꝛo suppositis q̄ nō simul sunt vel erunt. verbi gr̄a. in ista homo erit vt forte dī ampliat̄ ly homo. qꝛ supponit pꝛo soꝛ. q iam est. ⁊ ꝓ antixp̄o qui non ē. sed erit. ⁊ ideo illo modo ampliatur terminus. qꝛ supponti pꝛo suppositis diuersoꝝ tempoꝛum. ¶ Sed cōtra istā rationem arguitur faciliter. qꝛ ex ista seqtur ꝙ nullus terminus discretus pōt ampliari. qꝛ terminus discretus solū supponit ꝓ suppositis q̄ simul sunt vel fuerunt igit̄ non ampliatur. ¶ Item seqtur ꝙ ī ista deus erit. ly deus non ampliat̄. qꝛ nō supponit pꝛo suppositis diuersoꝝ tempoꝝ ⁊ generaliter seq̄t ꝙ omnis terminus significans solum rem incoꝛruptibilem nō pōt sic significando ampliari. ꝯn̄s tn̄ est falsum. qꝛ subiecta istarum ꝓpositionum. aliq̄ intelligentia erit. ⁊ aliquis hō erit. sunt sub̄a eque apta supponere ⁊ etiam copule a qbus accipiunt suppositionem sunt sinonime. igitur eq̄liter supponere faciunt. ⁊ si in vna est amplatio. ⁊ in vtraqꝫ. ⁊ si in vna non est ampliatio neqꝫ ī alia. ¶ Itē etiā arguitur illo dato ꝙ in ista homo qui nō currit curret. amplietur ly homo. qꝛ suppnit ly homo pro antixp̄o ⁊ etiā pꝛo hoīe qui gescit. ¶ Nec quarto modo ampliatur terminus ex eo. s. ꝙ supponit ꝓ supposito aut suppositis vltra ea que actualiter sunt vel vltra hoc qd̄ actualiter est. qꝛ tunc in ista hō q non currit curret ampliaretur ly hō. qꝛ supponit pꝛo suppositis diuersoꝛum tempoꝛum. s. pꝛo homine qui nō est ⁊ pꝛo homine qui ē. ⁊ etiam verificatur. consequens tn̄ est falsum. qꝛ ibi ly hō nō ampliat̄ apud sic opinantes dicunt. n. ampliationē impediri ꝑ relatiuum.

Dicitur igitur ꝙ terminus supponens respectu verbi de preterito tm̄ pꝛo eo qd̄ fuit supponit ⁊ terminus supponēs respectu huius verbi est solū supponit pꝛo eo qd̄ est ⁊ sic generaliter respectu alioꝝ verboꝝ dicendum est. vt ꝙ terminus supponens respectu huius verbi pōt aut cōtingit solum pꝛo eo ꝙ pōt aut contingit esse supponit. ¶ Similiter terminus supponēs respectu huius verbi ītelligitur aut significat solum pꝛo eo qd̄ ītelligitur aut significat supponit. Et generaliter dī ꝙ nullus terminus ampliat terminum alium. vn̄ in ista hō erit ly homo non ampliatur sicut neqꝫ in ista homo est nisi forte dicatur ꝙ ampliatur ex eo ꝙ pꝛo pluribus suppositis supponit. sed pluralitas suppositoꝝ non arguit ampliationeꝫ. qꝛ tunc in ista aīal erit magis ample supponet̄ ly animal q̄ꝫ ly hō in illa hō erit. qd̄ tn̄ ē falsum. ¶ Ideo dī generaliter ꝙ nullus termin⁹ ampliat aut contrahit alium terminū.

Sed forte arguitur contra pꝛedicta. qꝛ si terminus supponens respectu verbi de pꝛeterito supponit solū pro eo ꝙ fuit cū alijs supꝛadictis seq̄t ꝙ iste due ēēnt vere sil̄. s. oīs hō fuit ⁊ hō nō fuit. ponatur eniꝫ ꝙ nunc primo sit soꝛ. tūc illa est vera. oīs homo fuit. qꝛ hō fuit. ⁊ nihil fuit hō. quin id fuit igitur oīs homo fuit. ꝯn̄a tenet iuxta positionem. qꝛ ista oīs hō fuit. significat soluꝫ ꝙ oīs homo qui fuit fuit. alia pars arguitur. qꝛ soꝛ. nō fuit. ⁊ soꝛ. est homo. igitur homo nō fuit. ¶ Itē arguitur ꝙ non oīs homo fuit homo qꝛ si oīs homo fuit soꝛ. est homo. igitur soꝛ fuit. vel sic arguit̄ oīs homo fuit soꝛ. est vel fuit homo. igitur soꝛ. fuit ꝯn̄s est cōtra casuꝫ. ¶ Itē si terminus supponens respectu alicuius termini. sequitur vim istius termini seq̄t ꝙ album significatur ꝑ istum terminū nigrū qꝛ si soꝛ. niger qui pōt esse albus tunc soꝛ. niger significat̄ ꝑ ly nigrum ⁊ soꝛ. pōt intelligi esse albus. igitur albū significat̄ ꝑ ly nigruꝫ. Et ꝯn̄r sequitur ꝙ illa soꝛ. albus currit soꝛ. nigrum currere significat. qꝛ soꝛ. albū currere ista significat. ⁊ soꝛ. albū currere intelligit̄ esse soꝛ. nigrū currere. igit̄ ⁊c̄. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ minoꝛ sequitur ex positione. ¶ Itē sequit̄. ꝙ regeꝫ sedere scitur a te ⁊ tn̄ nullus rex sedet ponatur ꝙ nullus rex sedeat. sed ꝙ oīs rex cur-

rat. tunc pꝫ secunda pars. ⁊ prima arguitur q: oēm regem currere scitur a te ⁊ oēꝫ regeꝫ currere intelligitur. aut pōt esse regem sedere. igitur sequit̄ ꝙ regem sedere scitur a te. ꝯñs. tñ falsum. q: nihil scitur nisi veruꝫ. Etiā sequitur ꝙ antixp̄m esse scitur a te. q: ꝙ antichristus erit scitur a te. ⁊ ꝙ antixp̄s erit ē antixp̄m esse vel pōt esse antixp̄m esse igitur antixp̄m esse est scitum a te. ❡ Iteꝫ sequitur ꝙ chymeram esse scitur a te. q: chymera intelligi scitur a te igitur ⁊c̄.

Ideo ad primū dr̄ negando ꝯñaꝫ cū infertur ꝙ oīs homo fuit. ⁊ homo non fuit. ista eniꝫ copulatiua ex nullis veris ex ista positione sequitur. ꝯcedit̄. n. p̄ma pars ⁊ secūda negatur. ⁊ cū arguitur ꝙ sor. nō fuit. ⁊ sor. est homo. igitur homo nō fuit negatur ꝯña. neqꝫ ē syllogismus expositori⁹ sed oꝫ sumere istam minorem de preterito sub maiori de preterito. Et ꝑ eandem cām non vꝫ ista ꝯña hoc erit sor. ⁊ hoc est sedens vel album. igitur sedens vel albū erit sor. q: terminus supponens respectu huius verbi erit vel fuit. eque pro multis supponit a parte post sicut a parte ante. ideo nō refert dicere hoc erit album. ⁊ album erit hoc. ❡ Et ꝑ hoc dr̄ ad secundam formā cū arguit̄. ꝙ nō oīs homo fuit. q: si oīs homo fuit. ⁊ sor. est homo. igitur sor. fuit. negatur ꝯña. sicut non sequitur. oīs hō est. Adā fuit hō. igit̄ adā est ⁊ cā est. q: subiectum maioris non supponit pro sor. ⁊ in minori sic. vnde oportet cōtinue sub maiori minorē capere eiusdē tpis cū ip̄a maiori. ❡ Et ita etiam ꝯsilr̄ rñdetur ad aliā formā cū arguit̄. oīs homo fuit sor. est vel fuit homo. igitur sor. fuit. negat̄. n. ꝯña. q: minor est de p̄nti. ❡ Ad aliud cū arguit̄ ꝙ albū significat̄ ꝑ istum terminū nigrum dr̄ concedendo. Et ꝯsilr̄ cōceditur ꝙ ista sor. currit sor. sedere significat. Et vltra conceditur illa conclusio ꝙ regē sedere scitur a te ⁊ tñ null⁹ rex sedet de virtute sermonis. ⁊ cum dicitur ꝙ nihil scitur nisi verum conceditur ꝙ tātuꝫ verum scitur. q: tantū illud qd̄ intelligitur eē verū scitur. verūtamen iste non est cōmunis modus loquendi quāuis sit verus habita significatione terminorum. sed de hoc est magis videndum in tractatu de veritate ⁊ falsitate ꝓpōnis. q: hoc dato multi modi arguendi ꝓpōnes esse veras vel falsas non sunt boni. ⁊ ita dr̄ ad alias cōclusiones ibi illatas.

Sed dubium est vtrum omne qd̄ pōt eē sit ⁊ arguit̄ ꝙ non. q: antixp̄s nō est ⁊ antixp̄s pōt esse. igitur aliquid qd̄ potest esse non est. ❡ Item dato illo dubio seqtur ꝙ omne qd̄ potest intelligi esse est. ⁊ omne qd̄ deus potuit producere produxit. ⁊ quicquid ip̄e poterit producere producet. immo deus producit omne qd̄ pōt producere posito ꝙ aliquid producat. ⁊ similiter sequitur ꝙ omnes homines qui possunt esse sunt. ⁊ ꝙ aliqua sunt omnia q̄ possunt esse. ❡ Similiter ꝙ istans presens est omne. istans qd̄ potest esse que propositiones arguūtur esse false. q: si omne qd̄ pōt intelligi est. igit̄ nihil pōt intelligi qn illud sit. ꝯña tenet. ab exposita ad vnā suā exponentē. ⁊ ꝯñs est falsum. igit̄ ⁊c̄. ⁊ sic arguitur contra alias. ❡ Itē si omne qd̄ pōt intelligi est sequit̄ ꝙ omne intelligibile est. ⁊ si omne qd̄ pōt esse est seqtur ꝙ omne possibile est. ⁊ si deus produxit omne qd̄ potuit ꝓducere produxit oīa producibilia. ❡ Q. d. tñ dubium sit verum arguitur. quia relatiuuꝫ nunqꝫ supponit pro pluribus q̄ꝫ suum aña verificetur. ⁊ cum in ista propositione. omne ens qd̄ pōt intelligi esse est. ly ens supponat ⁊ solū verificetur pro eo qd̄ est. q: supponit respectu huius verbi est. ideo relatiuū soluꝫ supponit pro eo qd̄ est. ⁊ iō illa ꝓpositio significat solūmō ꝙ omne qd̄ est illud qd̄ pōt intelligi est qd̄ est necessariū. ❡ Itē tantum ens est illud qd̄ pōt esse. igitur omne ꝙ pōt esse est. tenet ꝯña. ab exclusiua ad vniuersaleꝫ d̄ terminis trāspositis cū alijs reqsitis iō ⁊c̄.

Ideo dicitur ad dubiū ip̄ꝫ concedēdo ⁊ cū arguit̄ ꝙ nō. q: antixp̄s n̄ est. ⁊ antixp̄s pōt esse. illa aliquid qd̄ pōt eē nō est dr̄ negando ꝯñam. q: sub ista maiori oꝫ sumi vna de ly esse. sic arguēdo antichristus non est ⁊ antixp̄s est aliquid qd̄ potest esse. igitur aliquid qd̄ pōt esse nō est. ⁊ tunc aña ē repugnans. ❡ Ad aliud cū isert̄ ꝙ oē qd̄ pōt itelligi ē. ⁊ oē qd̄ deus potuit ꝓducere ꝓduxit ⁊ sic de alijs. dr̄ omnes illas conclusiones concedendo ⁊ cū arguit̄. ꝙ sit oē qd̄ pōt intelligi ē. igit̄ nihil pōt intelligi quin illud sit dr̄ negando argumētū. sed seqt̄ ꝙ ni

bilꝫ est qđ pōt intelligi.qn illud sit.⁊ cū vltra arguit .ꝙ si oē qđ pōt intelligi ē.oē intelligibile ē.⁊ si deus ꝓduxit omne ꝙ potuit ꝓducere deus ꝓduxit oē ꝓducibile.dicit oēs istas cōcedendo quaꝝ deductio.satis pꝫ ex principiis assumptis.

Sed forte arguit.tales fore veras. antixp̄s ē vel erit.adaꝫ est vel fuit que superius negate sꝫ.seqtur.n.antixp̄s erit.igr̄ antixp̄s ē vel erit.ꝑ istā regulā a ꝑte disiūcti ad totū disiūctū cuius ē ps.valꝫ ↄña affirmatiue siue distributiue.¶ Itē si antixp̄s nō est vl̄ erit igit antixp̄s nō erit vl̄ ē.ↄña tenet.⁊ ↄñs ē falsuꝫ.qꝛ eius oppositū ē verum.s.antixp̄s erit vel est. ¶ Sed dr̄ vt prius ꝙ ista ē falsa.antixp̄s ē vl̄ erit.qꝛ totū qđ seqtur primū verbū p̄ncipale se tenet ex ꝑte p̄dicati ⁊ denoiat ꝓpō a prima copula.nō.n.pōt denoiari ab vtraqꝫ.qꝛ tūc foret ista de p̄nti ⁊ đ futuro.⁊ aliqua foret affirmatiua ⁊ negatiua ⁊ aliqua essꝫ ꝓpō q̄ esset modalis ⁊ de inesse ↄña tenet.qꝛ tales forēt hmōi.qđlibet est vel nō ē sor.ē vl̄ pōt esse.¶ Sed forte dr̄ ꝙ denoiatio fit a scđa copula.ↄtra.tunc seqtur ꝙ ista essꝫ falsa.hoc instans ē vl̄ erit.instās p̄ns demōstrādo.Etiā sequit ꝙ illa foret mere negatiua.qđlibet ē vl̄ nō ē.ↄñs falsuꝫ.qꝛ sua ↄtradictoria ē negatiua aliter foret sua ↄtradictoria va si affirmatiue significare.Itē si solū denoiat a scđa copula tūc tales ꝓpōnes.ois homo ē vel fuit.ois hō ē vl̄ erit.solū significarēt ꝙ ois hō q fuit fuit.⁊ ois hō q erit erit.⁊ tūc pꝫ ꝙ termini q ponunt āpliari nō ampliant disiūcti.qđ erat ↄtra istā positionē ꝓbādū.¶ Sed forte dr̄ ꝙ ista ꝓpō antixp̄s ē vl̄ erit ē ꝓpō de p̄nti ⁊ đ futuro.⁊ cū arguit pariter ꝙ eadē ꝓpositio esset simul affirmatiua ⁊ negatiua. Dicit forte ꝙ illud ē verū sicut ꝙ eadē ꝓpositio ē vl̄is ⁊ indefinita.sicut ē q̄n ois ꝓpō vl̄is affirmatiua vt talis.ois homo ē ē ipsamet ⁊ sua ps.puta ista.hō ē.q̄re ē vl̄is.⁊ indefinita copulatiꝫ.Ita ēt eadē rōne dr̄ ꝙ eadē ꝓpō ē affirmatiua ⁊ negatiua puta ista.nullus deus ē.qꝛ ē istamet ⁊ sua ps sicut duo sūt duo ⁊ vnū.⁊ sicut hō ē hō ⁊ ñ homo. Sed hec rñsio ad ꝓpositū nō est.inferunt.n.ↄclusiones iste in sensu diuiso ⁊ copulatiue ⁊ ista rñsio solū verba capit iō relinqͣt ¶ Nō eniꝫ est dubiū quin eadē ꝓpō sit va ⁊ falsa.necessaria ⁊ impossibilis intelligendo istas ↄclusiones de ypotheticis extremis. vt pꝫ de tali ꝓpositione. nullus deus est. nulla chymera ē.⁊ sic de aliis . Et tūc ad argumētū cū arguit ꝙ hec sit vera antixp̄s ē vl̄ erit qꝛ antixp̄s est.igr̄ ⁊c.dr̄ negando ↄñam. Et ad regulā allegatā dr̄ ꝙ ista multipliciter fallit.qꝛ fallit cū distributione negatiua in ꝓpōnibus se falsificātibus ⁊ vbi disiūctū nō significaret ex cōpositione suarum ꝑtium.⁊ etiaꝫ fallit qñ ꝓpositiones sunt de disiunctis copulis nisi capiat ista copula a qua fit denominatio in antecedente. ¶ Ad aliud dicit negādo ↄñam denoiando ꝓpositionē a prima copula prius.qꝛ totū qđ seqtur primā copulā tenet se cū predicato sicut in ista. antixp̄s ē ens vel erit ens ly ens ⁊ quicquid sequitur se tenet ex ꝑte p̄dicati.qꝛ ly ens qđ pars predicati nō precedit copulam aut ꝑtem copule principalis.vnde ↄuertendo istā ꝓpositionēꝫ oportet capere ly ens ⁊ totum sequens reducere ad subiectum.

De appellationibus.

In materia appellationū cōiter dicit ꝙ p̄dicatuꝫ appellat formaꝫ ⁊ nō subiectū addentes ꝙ predicatū appellare formam est ipsuꝫ esse verificabile de ꝓnomie demōstrāte illud pro quo supponit subm in ꝓpōne de p̄nti . ¶ Sed primū dictū nō videt veꝝ.qꝛ subiectū etiā appellat suā formā.vt cū dicit videbat albū a nigro.cognoscit hō .aliquādo fuit albū nigrū.⁊ sic de aliis.imo in ista a nigro videbat albū.appellat formā subiectuꝫ ⁊ nō p̄dicatū neqꝫ ps predicati. Neqꝫ s̄m dictum veꝝ est.qꝛ predicatū in ista . chymera erit aliqđ albū.eque bene appellat formā cū eque bene supponat ⁊ respectu similis verbi sicut in illa.tu eris aliquod albū.⁊ tñ in ista p̄dicatū nō est verificabile de ꝓnoie demōstrāte rem significatā per subm neqꝫ illi corrñspōdere pōt aliqua de p̄nti vera sic significando ⁊ generaliter sequit ꝙ in nulla ꝓpōne impossibili p̄dicatū appellat suā formā ↄñs est falsum cū eque bene supponant termini in multis ꝓpōnibus impossibilibus sicut supponūt idē termini aut ↄsimiles in multis ꝓpōnibus possibilibus ⁊ veris. ¶ Istud ex alio pꝫ.qꝛ

subiectum nõ dat appellationez p̄dicato. igit̃ vel a se h3 vel a verbo. nõ a se. igit̃ a verbo. ⁊ si a verbo. igitur sil'e predicatũ respectu similis verbi similiter appellat. ¶ Et cõiter sic putãtes regulas ponũt ⁊ dicũt ꝙ in ꝓpõnibus de p̃n̄ti predicata appellãt suã formã sic ꝙ ad v̄itatẽ istarũ requirit̃ predicata verificari in ꝓpria forma de ꝓnoĩe demr̃ante illud pro quo supponit subm. Sc̄dam regulã ponũt hanc ꝙ ꝓpõnes de p̄terito reqrũt ꝓpõnes de p̃n̄ti. Ultimo tertiã regulã isti regule sil'ez ponũt. ꝙ. s. ꝓpõnes de futuro reqrũt ẽt ipse ꝓpõnes de p̃n̄ti. Sed nullũ illoꝝ est verum. primũ .n. non est veꝝ. q2 in ista ꝓpõne sor. nõ demonstrat̃ vel sor. nõ est demõstratus predicatũ nõ appellat formã sic ꝙ ei correspondeat aut corrr̃spõdere possit aliqua ꝓpositio vera de ꝓnoĩe demonstrante. q2 illa est falsa. hoc nõ demõstrat̃ demr̃ando sor. ⁊ tñ prima erat vera. ideo veritas talis ꝓpõnis sor. nõ demr̃atur. nõ exigit aliquam talez singularem de pronomine demr̃atiuo ꝓ veritate sua. sed potius talis singularis repugnat illi ¶ Item hec indefinita est vera. tñ animal ẽ homo. ⁊ tñ quelibet eius singularis de ꝓnomine demõstratiuo est falsa. ideo hec. tñ animal est homo nõ reqrit ad sui veritatẽ posse habere talem ꝓpositionẽ veram. tñ hoc animal est homo. ¶ Item tales ꝓpositiones forẽt false. promittitur denarius. incipit instans qđ nõ est esse. q̃r sc̄da manifeste est vera. vt patet ꝑ eius causas veritatis. ⁊ prima in casu est vera licet quelibet eius singularis in eodẽ casu sit falsa. ¶ Sc̄da regula etiã nõ est vera q2 hec. tu fuisti maior q̃3 tu es. est vera. nũq̃3 tamẽ fuit verũ dicere de p̃n̄ti. tu es maior q̃3 tu es. Item tu fuisti oĩs homo qui est in a. loco. posito ꝙ ante hoc fueris alibi. sed nũc sit primũ instans in quo tu es in a. loco. in quo nõ sit alius nec alia homo a te ⁊ tñ nũq̃3 fuit ita. ꝙ tu es oĩs homo qui ẽ in a. loco. ¶ Et per idez tertia regula. nõ est vera. q2 ista. iste numerus erit binarius demõstrando numerum qui erit duo. instantia est vera. ⁊ tñ nũq̃3 erit ita ꝙ iste numerus est binarius. q2 nũq̃3 erit ita ꝙ ista duo instantia sint simul.

¶ Item aliquid erit. ⁊ tñ nunq̃3 erit. ita ꝙ illud est. p3 de vocibus ⁊ sonis q erũt qualitates successiue generabiles ⁊ corruptibiles. sicut posito etiam ꝙ in ista hora futura generabit̃ aliqua albedo sic ꝙ generatis aliquibus ꝑtibus corrũpantur alique dum alie generantur ⁊ sequitur ꝙ tota illa albedo que generabitur ꝓ nullo instanti erit. ⁊ tñ erit qualitas ⁊ aliqđ. Ideo aliquid erit ⁊ tñ nunq̃3 erit ita ꝙ ipsum est. q2 in nullo instanti erit ita ꝙ ip3 est. ¶ Item aliqua ꝓpositio erit vera. ⁊ tam̃ nunq̃3 erit ita ꝙ ipsa est vera. vt posito ꝙ ꝓferatur aliqua ꝓpositio. ita ꝙ q̃n erit subiectũ nõ erit predicatũ ⁊ econuerso. ⁊ tunc p3 ꝙ illa erit vera. ⁊ tamẽ nunq̃3 erit ita ꝙ ipsa est vera. ¶ Et ita sequitur etiam ꝙ tu scies aliquam ꝓpositionem ⁊ tamẽ nũq̃3 erit. ita ꝙ tu scis illam. q2 illa homo est animal. que ꝓferatur erit vera. ⁊ ꝓ tp̄e pro quo erit vera illa3 sciri nõ repugnabit. Et sic illa ꝓpõ erit q̄ neq3 ꝑ tp̄s neq3 ꝑ instãs erit v̄a ⁊ ipsa nõ est v̄a. ⁊ erit v̄a. ⁊ tñ neq3 incipit neq3 ĩcipiet esse v̄a. ¶ Itẽ deus vel aliud a deo scit aliquã ꝓpositionem quã neq3 ꝑ tp̄s neq3 ꝑ instãs sciet ⁊ quã nõ scit ⁊ nec incipit. neq3 incipiet scire. Ex quibus satis patet istas regulas non fore veras. Sed forte dicitur ꝙ in aliquibus ꝓpositionibus de futuro est appellatio forme in aliquibus aũt nõ. q2 forte dr̄ ꝙ in illis que sunt vere de futuro quarum cuilibet põt correspondere vna vera de p̃n̄ti ẽ appellatio forme in illis aũt veris quarum cuilibet nõ põt corr̃ndere aliqua de p̃n̄ti vera nõ est appellatio forme. ¶ Sed ista r̃n̄sio principium petit nõ enim plus dicit nisi ꝙ predicatum appellat formam in ꝓpositione in qua appellat ⁊ nõ appellat in ꝓpositione in qua nõ appellat ⁊ nõ assignat rõem diuersitatis. ¶ Ideo cõcluditur ꝙ nõ omni ꝓpositioni de preterito vere correspondet aut correspondere potest vna. aut plures de p̃n̄ti vera vel vere. neq3 oĩs v̄a de p̃n̄ti requirit vnã verã de p̄terito. ¶ Sed vbi ꝓpositiones de p̃n̄ti fuerint vere ⁊ de terminis simplicibus ꝓ vna ⁊ simpliciter supponentibus que pro aliquo instãti erit aut fuerit ibi ꝓpositio de p̄senti vera requirit vnam de preterito verã. ¶ Etiam propositioni de preterito cõsimili modo vere correspondere poterit vna de p̃n̄ti vera. ¶ Et ita dicitur etiam de illis de futuro suo modo.

¶ Sed adhuc dato ꝙ cuilibet ꝓpositioni de futuro possit correspõdere propositio de p̃n̄ti

⁊ datis illis regulis generalibus illi quesitam
materiam nõ determinant. neq; sic dicentes
tractant de appellatione termini. ¶ Itez da/
tis suis regulis sic opinãtes nõ cõsequenter
respondent negantes tales ꝓpositiones. deus
erit cras. aliqd fuit heri. q: datis regulis illis
isti de futuro deus erit cras nõ oportet corre
spondere illam hoc est cras demonstrando
deum. q: nõ oportet ꝙ seruetur nisi p̃dicatũ
in propria forma vt ipsimet cõcedunt. sed ly
cras nõ est p̃dicatũ neq; pars predicati. ideo
nõ oportet qȯ seruet̃ ly cras in ꝓpria forma
in correspondente de presenti. sed sicut mutat̃
copula. ita debet mutari sua determinatio. ⁊
tunc correspondebit. ista illi de futuro hoc est
nũc demonstrãdo deum. ¶ Item arguit̃ ꝙ
si hec est negãda deus erit cras. etiã ista ẽ ne
ganda. cras erit deus. q: si ista esset cõcedẽda
maxime cõcederetur ꝓpter tale argumẽtu;
tunc deus erit. ⁊ tunc est vl' erit cras. igitur
cras deus erit. ¶ Sed patet ꝙ minor est fal
sa apud sic opinantes siue sit de disiunctiua co
pula. siue capiat̃ simpliciter de futuro. Et iõ
dicit̃ concedendo tales. cras deus erit ⁊ deꝰ
erit cras. q: vbicunq; ponat̃ ly cras ante. in
medio aut post. tenet se cũ verbo vel partici/
pio. q: aduerbium est verbi. aut participii ad
iectiuum. ideo sic oppinãtes sicut vnam cõce
dunt habent vtrãq; cõcedere. Et si forte ar/
guitur ꝙ iste sunt false. q: seqtur tu eris cras
igitur tu eris crastina die. tu cras eris. igitur
tu crastina die eris. heri fuisti igitur hesterna
die fuisti. negatur quelibet istarum consequẽ
tiarũ. q: nec crastina dies erit. neq; crastina
dies potest esse.

Ideo de appellatõe aliter dicimus sen
tiẽtes ꝙ terminum aliquem ap/
pellare forma; est ipsu; significare suum for
male significatum respectu alicuius verbi p̃/
cedentis vl' participii quod denotat illum ter
minum verificari ꝓ materiali significato for
mali coniuncto ꝓ tẽpore ipsiusmet verbi. vn
de in ista ꝓpositione. tu vidisti album. ly albũ
appellat suam formam. ⁊ hoc non h; a se vt
appellet. sed verbũ facit illũ terminũ sua; for
mã appellare denotando ꝙ tu vidisti rem q̃
erat alba ꝓ tempore pro quo tu vidisti. vnde
iste terminus album significat suum formale
significatum extra ꝓpositione; nõ tamen ap
pellat formam extra ꝓpositione; . quia appel
latio nõ est simpliciter termini significatio for
malis. sed est significatio respectu verbi vel
participii denotantis istum terminum verifi
cari pro tempore ipsiusmet vl' participii non
solum pro significato materiali. simpliciter
sed pro materiali coniuncto formali. Ex qui/
bus sequitur ꝙ ista propositio tu vidisti al/
bum non significat solum quod tu vidisti ali
quid quod fuit album. sed significat ꝙ tu vi
disti aliquod quod fuit album pro tempore
ꝓ quo tu vidisti ipsum.

Sed dubium incidit vtru; sub
iectum ꝓpositio
nis aliquando appellet formam. ⁊ arguit̃ ꝙ
sic. q: in ꝓpositione videbat̃ album. ly albu;
appellat formam. ⁊ est subm. igitur ⁊c. Se/
cundo sic in ista ꝓpositione ꝓmittitur dena/
rius ab aliquo ly denarius appellat formam
⁊ non solum formam. sed rõne. igitur ⁊c.
¶ Tertio sic subm aliquãdo appellat rõne;
igitur ⁊ formam p; ꝯsequentia. q: nõ est ap
pellatio rõnis nisi sit appellatio forme ⁊ añs
patet de talibus cognoscitur sor. intelligitur
rosa.

Ideo dicit̃ ꝙ subm aliqñ appellat for
ma;. ⁊ hoc est qñ postponit̃ ver
bo vel ꝑticipio. ⁊ ita ẽt aliqñ predicatum non
appellat formam qñ anteponitur verbo aut
participio saltim respectu istius verbi. aut ꝑ/
ticipii. q: nullus terminus appellat formam
respectu verbi. aut participii sequentis. vnde
in illa. album videbit nigrum. ly nigrum ap/
pellat formam respectu illius verbi videbit.
q: ista propositio album videbit nigrum. de
notat ꝙ album videbit rem cui erit iniuncta
nigredo reddens istam rem nigra; pro tem
pore pro quo album videbit istam rem sub/
iectum. aut nõ apppellat forma; respectu isti
us verbi videbit sed respectu verbi substan/
tiui istius temporis cuius est verbum a quo
accipit suppositionem. vnde illa. album vide
bit nigrum significat ꝙ illud quod erit albu;
videbit nigrum pro tempore ꝓ quo erit ni/
grum ⁊ ideo illa propositio. album videbit
nigrum ꝓ pluribus verificari potest ex par/
te illius termini album q̃; ex parte illius ter
mini nigru; ⁊ causa est quia terminus prece
dens hoc verbum videbit supponit virtuali

ter respectu verbi substantiui de futuro qd patet resoluendo. albuum erit videns nigrum candem enim vim habent alia verba adiectiua a parte ante sicut verba substantiua eiusdē temporis cuius sunt illa q̄uis non liceat resoluere omnia i sua participia propter penuriaꝫ vocabulorum non conuertibiliter significantiū. ly nigrū āt supponit respectu verbi adiectiui vel participii adiectiui. ideo illa propositio significat ꝙ illud quod erit albu videbit nigrum. non simpliciter quod erit nigrum. sed quod erit nigrum pro tempore pro quo videbitur. ¶ Aliud dubium vtrum sit illa vera in. a. instanti sor. erit aliquod album posito ꝙ in. a. instanti sor. erit niger. sed post. a. erit albus. ⁊ arguitur ꝙ sic. quia in. a. instanti sortes. erit aliquid ꝙ erit album. igitur sor. in. a instanti erit aliquod album. ¶ Item in. a. instanti sor. erit hoc demonstrato sor. ⁊ hoc erit aliquod album. igitur in. a. instanti sor. erit aliquod album. patet consequētia. q: ly album solum supponit pro eo quod erit album.

Oppositum tamē arguitur q: in. a. instanti sor. erit aliquod nigrum. igitur pro tunc non erit aliquod album. patet consequentia. quia aliter sequeretur ꝙ pro eadeꝫ mensura temporis adequate ⁊ pro eodem instanti. erit sor. aliquod album ⁊ aliquod nigrum.

Ideo dicitur ad dubium ipsum negando posito illo casu. ⁊ causa est q: illud verbum erit est determinatuꝫ per ly. a. instanti. ⁊ ideo non trāsit cum sua determinatione nisi in alba que erunt in. a. instanti. ⁊ est sensus ꝙ in. a. instanti sor. erit aliquid quod erit album in. a. instanti. Et si forte contra illud arguitur q: per idem illa in. a. instanti tu eris homo significaret ꝙ in. a. instāti eris homo qui erit homo in. a. instanti. ⁊ per idem illa in. a. instanti tu eris omnis homo. significaret ꝙ in. a. instanti tu eris omnis homo q erit in. a. instanti. ⁊ etiam sequitur posito ꝙ solus eris homo per istam horam ꝙ illa erit vera. per istam horam tu eris omnis homo et tunc sequitur ꝙ eris omnis homo. sequitur enim aliquando tu eris omnis homo. igitur tu eris omnis homo. consequens falsum est quia sequitur tu eris omnis homo. antichristus erit homo. igitur tu eris antichristus cō sequentia patet quia ex opposito sequitur oppositum quia si non eris omnis homo. neqꝫ per tempus. neqꝫ per instans eris omnis homo ⁊ per consequens nunq̄ꝫ erit omnis homo. ¶ Et sequitur tunc ꝙ per totam istam horam erit ita ꝙ tu incipis esse omnis homo ⁊ erit ita ꝙ tu desinis eē omnis homo. quia continue erit ita ꝙ in dato instanti tu es omnis homo ⁊ non immediate ante datum instans tu fuisti omnis homo ⁊ non immediate post datum instans tu eris omnis homo quia non immediate post illud instans eris omnis homo qui erit neqꝫ immediate ante instans illud fuisti omnis homo qui fuit.

¶ Item dato isto sequitur ꝙ tu differs ab asino quia in. a. hora differs ab asino. igitur differs ab asino consequentia patet vt prius ⁊ consequens falsuꝫ. quia sequitur tu differs ab asino. sed brunellus erit asinus. igitur tu differs a brunello. consequens falsum q: iste nunq̄ꝫ erit simul tecum vt ponitur. ¶ Sed ad illa dicitur negato dubio concedendo ꝙ illa in. a. instanti tu eris homo significat ꝙ in a. instanti tu eris homo qui erit in. a. instanti ⁊ consequenter conceditur alia ibidem adducta. scilicet ꝙ tu eris oīs homo per totam istā horam ⁊ etiam ꝙ tu per totam istam horaꝫ eris omnis homo. ⁊ hoc supposito casu ibidem posito. ⁊ vlterius etiam conceditur per idem ꝙ tu eris omnis homo qui erit vnq̄ꝫ quia in. a. instāti tu eris omnis homo qui erit vnq̄ꝫ. quoniam illud relatiuum capit suppositionem a suo antecedente limitato vel verificato pro certa differentia temporis. hoc tamen conceditur posito ꝙ. a. sit instans illius hore per quam tu solus eris homo sicut ibidem in casu quodam positum est. Et cum arguitur tu eris omnis homo. antichristus erit homo. igit̄ tu eris antichristus. negatur consequentia. ibi enim non arguitur a superiori distributo cum debita constantia vnde antecedens habet multas causas veritatis disiunctiue. puta tales. tunc tu eris omnis homo. vel tunc tu eris omnis homo ⁊c. demōstrando tempus vel instans. ⁊ ideo si debeat argui a superiori ad suum inferius oportet capere constantiam illꝰ tpis ꝓ quo tu eris oīs homo sic arguēdo. tu eris oīs homo ⁊ ꝓ eadem mēsura adequate ꝓ qua tu eris oīs hō

antichristus erit homo.igitur tu eris ãtixp̃s.
¶ Et quando vlterius infertur ꝙ per totã
istam horam erit ita ꝙ tu incipis esse omnis
homo.⁊ erit ita ꝙ desinis esse omnis homo
negatur consequentia.⁊ ad probationẽ cuꝫ
arguitur ꝙ quocunqꝫ instanti dato istius ho
re erit ita ꝙ pro tunc tu eris omnis homo.⁊
non immediate ante illud instans fuisti om/
nis homo. Dicitur negando minorem.quia
immediate ante illud instans fuisti omnis ho
mo.posito ꝙ simus in medio instanti hore ꝑ
quam tu solus eris homo.⁊ etiam immedi/
ate post hoc tu eris oĩs homo demonstrato
eodem instanti quia iste nõ plus significant
nisi ꝙ immediate post hoc tu eris oĩs homo
qui immediate post hoc erit ⁊ imediate ante
hoc fuisti omnis homo qui immediate ante
hoc fuit.Similiter hec.immediate post hoc
aliquod album erit sor.significat ꝙ immedi
ate post hoc aliquod album erit sor.qd̃ ime
diate post hoc erit. Ista etiam.cras albũ erit
nigrum.significat ꝙ album qd̃ erit cras erit
nigrum cras. ¶ Semper enim aduerbium
refertur ad verbum vel participiũ vbicũqꝫ
in propositione situetur.⁊ cum vlterius ifer
tur ꝙ tu differs ab asino.dicitur conceden/
do ⁊ respondendo vt prius ⁊c̃. Ex quibus
patet non esse differentiam quo ad veritateꝫ
aut falsitatem inter illas propositiones.nunc
necessario deus ẽ ⁊ deus necessario est nunc
tunc animã antixp̃i necessario erit.⁊ anima
antichristi necessario erit. tunc in.a.instanti
necessario ista anima fuit ⁊ ista anima neces
sario fuit in.a.instanti.⁊ causa ẽ.qꝛ aduerbiũ
vbicunqꝫ in propositione situetur semꝑ ideꝫ
determinat ⁊ eandem vim habet. Et si ar/
guitur forte ꝙ ista sit vera.nunc necessario
deus ẽ.quia nunc deus ẽ.⁊ nunc non potest
non esse igitur ⁊c̃.negatur consequẽtia.neqꝫ
ista sic exponitur.qꝛ ly nunc debet determi/
nare ly esse in secunda exponente sicut deter
minat ly ẽ in antecedente non ly necessario.

¶ Regula

v Erba significantia actum
mentis vt scio co/
gnosco intelligo ⁊c̃.denotant co
gnitionem rerū significatarum
a terminis sequentibus ipsa verba per con/
ceptum vel conceptus sinonimos cum illis
terminis sequentibus ista verba.⁊ hoc in re
cto vel in obliquo.vñ ista ꝓpositio.tu cogno
scis sor.significat ꝙ tu cognoscis sor.ꝑ hunc
ↄceptũ sor.i recto vel in obliquo.silr̃ tu scis
sor.currere.significat ꝙ tu scis sor.currere ꝑ
cõceptus qbus subordinatᷣ ista ꝓpositio vo/
calis sor.currit. Ex qbus pꝫ tales ↄñtias nõ
valere.tu scis te esse hoĩeꝫ igitur tu scis te eẽ
animal.consequens enim significat ꝙ tu scis
te esse aĩal ea rõe qua aĩal.i.cõceptu proprio
quo intelligitᷣ vel significatᷣ aĩal.nõ stat ꝙ
nõ habeas istũ conceptuꝫ aĩal.iõ nõ seqᷣ tu
scis te eẽ hoĩeꝫ igitᷣ tu scis te eẽ aĩal. Ex qb⁹
etiã scd̃o pꝫ tales ↄñas nõ valere.iste termi
nus homo significat hoĩeꝫ.igitᷣ significat ani
mal.imo iste terminus hõ nõ significat ali/
quid lꝫ infinitos hoĩes significet. Silr̃ nõ se
quitᷣ.hec propositio sor.currit significat sor.
currere.⁊ sor.currere ẽ aliqd.igitᷣ hec ꝓpo/
sitio significat aliquid.nihil.n.significat aliqd
nisi iste terminus aliqd.⁊ nulla propositio si
gnificat aliqualiter esse nisi illa aliqualiter est
neqꝫ aliqd significat aliqd eẽ nisi ista aliqd ẽ.

Sed forte contra dicta arguitur.⁊ pri/
mo probãdo ꝙ iste terminus ho
mo significat animal.qꝛ iste terminus hõ si/
gnificat hominem.⁊ omnis homo intelligitᷣ
esse aĩal vt pono.igitur significat aĩal.tenet
consequẽtia.qꝛ ly significat ad omne quod
intelligitur se extẽdit. Secundo sic.qꝛ sequitᷣ
ꝙ deus non cognosceret hominẽ.qꝛ ꝑ nul/
lum conceptum cognoscit hominẽ cum ipe
deus ꝑ nullam intentionem ab eo separatã
intelligat hominem. Tertio sequitur ꝙ ta/
les consequentie mentales essent bone sor.
cognoscis.igitur cognoscis sor.hominem co
gnoscis igitur cognoscis hoĩem.ↄsequẽs tñ
ẽ falsum.⁊ ↄñtia probatur.qꝛ si ista propo/
sitio mentalis sit vera sor.cognoscis. sequi/
tur ꝙ sor.cognoscis per istum conceptuꝫ sor
tem vel sortes.sed cum ista non plus signifi
cet.tu cognoscis sortem.nisi ꝙ tu cognoscis
aliquid per conceptum talem sor.sequitur
ꝙ illud consequens nunqꝫ est falsum illo an
tecedente existente vero. ¶ Sed forte di/
citur ꝙ iste consequentie mentales sunt bo/
ne. Sed contra quia tunc consequentie vo/
cales illis subordinate forent bone.puta iste
sortes . cognoscis .igitur cognoscis sortem

p̄rez tuū cognoscis igitur cognoscis p̄rez tuum. que tñ nō valent. Sed a primū dr̄ negatio ꝯña. iste est terminus hō significat hoīez ⁊ ois hō intelligitur esse aīal. igitur significat animal. quia licz vis istius termini significat vsqz in rē que nō est. transeat. non tñ transit nisi ex conceptu iam habito. ⁊ ista propositio iste terminus hō significat aīal. significat ꝙ iste terminus hō rem que pōt intelligi esse aīal dat cognoscere p talē ꝯceptum aīal. qđ est falsuz. lz. n. ly. significat aut ly intelligo viz suā extendat quo ad esse rei intellecte p conceptum aliquē. nō tñ extendit se quo ad conceptus p quos denotat rez intelligi. sed istos esse presupponit. ¶ Ad aliud cū infertur ꝙ deus nō cognoscit hoiem. negatur ꝯña. ⁊ cū arḡ ꝙ si deus cognoscit hoiem ipe cognoscit hoiem p talē conceptū hō. dr̄ negando ꝯsequentiā. dr̄. n. ꝙ illud dictum superius itelligendum est sic ꝙ illa ꝓpositio. deus cognoscit hoiem significat ꝙ deus cognoscit hoiez p talem conceptū hō vel p aliqđ sibi equiualens. puta seipm. ipe. n. est vlis intentio omniū rerum. iō ista ꝯña d̄ deo valet. deus sor. cognoscit. igitur deus cognoscit sor. hoiez deus cognoscit. igit deus cognoscit hominem. ¶ Ad tertiū cū infert ꝙ tales ꝯne mentales essent bone. sor. cognoscis. igit cognoscis sor. hoiez cognoscis igit cognoscis hoiez. Dr̄ cōcedendo ꝯñam sicut probat argumentuz. ⁊ sequit etiā ex dictis. ¶ Et cum arguit ꝙ nō q: etiā tales vocales valerent. hoiem tu cognoscis. igitur cognoscis hoiem. albū cognoscis. igit cognoscis albū dr̄ negādo ꝯñam.

Sed dubium incidit vtrū hec fit vā tu cognoscis sor. sic significando posito ꝙ sor. sit coraz te de quo sufficienter aduertas ⁊ sufficientez habeas noticiā singularē hoc excepto ꝙ nescias illū vocari sor. ⁊ arguitur ꝙ sic primo q: si vltra cognitionem quā habes de sor. cognosceres ꝙ vocaret sor. cū alijs ptibus ista foret vera tu cognoscis sor. sed pp incipere te scire illū vocari sor. nō efficit vera hec. tu cognoscis sor. igit seqtur ꝙ illa est vera absqz hoc ꝙ scias illū vocari sor. pz ꝯña ⁊ minor. q: si in dato casu efficeret vera hoc eēt. quia iste terminus sor. significaret tñ quantū vocatū sor. quod est falsum. q: tunc seqt ꝙ iste hō cras nō erit sor. demōstrato sor. posito ꝙ cras nō erit vocatus sor. ⁊ posset tunc sor. incipere esse sor. ⁊ desinere esse sor. ipo nō desinēte esse hoie. ⁊ p ꝯñs tales termini hō asinus. significant tm̄ quātū vocatū hō ⁊ vocatū asinus. ⁊ tūc seqtur ꝙ nullus termin⁹ foret mere substantialis. q̄ oīa sunt falsa. igitur iste terminus sor. nō subordinat illi cōplexo vocatū sor. ¶ Secundo ad dubiū arguit sic ponat platonē scire p oīa de sor. sicut positū est te scire. ⁊ vltra hoc ponat ꝙ ipe sciat ꝙ vocet sor. tunc plato scit ꝙ iste est sor. demōstrando sortē. ⁊ cognoscit sor. sed oēz noticiā quā hz plato de sor. habes tu ṗter hoc ꝙ tu nescis istū vocari sor. igit sequitur ꝙ tu scis istum esse sor. ⁊ cognoscis ipm esse sor. in dato casu. sicut plato scit cum illa particula non vr̄ tollet quin scias sicut plato. ¶ Tertio dato opposito dubij sequitur non esse possibile te scire istū esse sor. nisi scires istū vocari sor.

Oppositum tñ arguitur. q: si tu cognoscis sor. i dato casu sequit cū alijs positis ꝙ tu scis ꝙ iste est sor. sicut plato scit. Ad partem tñ negatiuam dubij arguit. q: tu dubitas hoc eē sor. igit nō scis hoc esse sor. pz ꝯñtia ⁊ añs arguit quia in dato casu. hec est tibi dubia hoc est sor. quā adequate scis significare hoc esse sor. igit tu dubitas hoc esse sor. ¶ Pro hui⁹ dubij solutiōe supponunt aliq̄. ¶ Primo ꝙ iste terminus mentalis sor. naturalit significat sortē. ¶ Secundo premittit ꝙ nō pōt esse ꝙ iste terminus sor. sit in mēte quin significet sor. ⁊ p consequens quin p ipsuz apprehendatur sor. pz prima ps. q: iste terminus naturaliter significat. ⁊ secunda pz. q: significare est potētie cognitiue naturaliter operant aliquid vel aliqua vel aliqliter representare. ¶ Tertio ꝙ oīs intentio alicuius rei in intellectu existens est noticia incomplexa eiusdez rei patet. q: nulla pōt poni rationabiliter noticia rei incōplexa nisi cōceptus. ¶ Quarto istis adiungit ꝙ iste terminus sor. vocalis vel scriptus est singularis ⁊ nō subordinat huic complexo vocatum sor. q: tunc p idem iste terminus homo subordinaretur huic cōplexo vocatum homo. patet consequentia. ⁊ cōsequens est falsum. q: tamen nullus termin⁹ vocalis vel scriptus foret mere substantialis

ſequitur etiā ꝙ talis propoſitio nō foret im/poſſibilis hō eſt aſinus. homo eſt albedo. qꝛ ſignificarent ꝙ homo eſt vocatus aſinus. ⁊ ꝙ homo eſt vocatus albedo. quoꝝ quodlibet eſt poſſibile. Quinto ſupponitur. ꝙ iſte terminus ſingularis ſoꝛ. vocalis vel ſcriptus non ſuboꝛdinatur huic complexo ille homo huius coloꝛis ⁊ tante quantitatis ⁊ in tali ſi/tu. ⁊ ſic de alijs conditionibus patet illud. qꝛ aliter ſequitur ꝙ ſoꝛte non deſinente eſſe homine ipſe deſineret eſſe ſoꝛ. ⁊ ꝙ ſoꝛ. erit ho/mo qñ ipſe non erit ſoꝛ. conſequens falſum. ⁊ conſequentia arguitur. qꝛ ſoꝛ. erit homo qñ non erit. iſte homo huius coloꝛis in hoc ſitu. ⁊ cum tanta quantitate ⁊c. ideo aliquādo nō erit ſoꝛ. qñ erit homo. tenet conſequētia per reſponſionem. Et per idem etiam pꝫ. ꝙ iſte terminus homo nō ſuboꝛdinatur tali com/plexo. tale quale eſt homo. vel huic ſimile homini. patet illud. qꝛ tunc talis ꝓpoſitio men/talis. aſinus eſt hō. aut ſtānum eſt argentuꝫ ⁊ ſimiles foꝛent poſſibiles. qꝛ iſte nō plus ſi/gnificarent niſi ꝙ aſinus eſt talis qualis ē homo. ⁊ ſtānum eſt tale quale eſt argentum. ⁊ tunc ſeqtur hoc conceſſo ꝙ iſte terminus homo nō foꝛet ſpecies ſpecialiſſima. qꝛ predicaret̄ vere ⁊ affirmatiue de pluribus ſpecie differentibus. ¶ Per idem etiā. iſte terminus ſoꝛ. mentalis nō foꝛet ſingulariſ. qꝛ poſſet predicari de ſoꝛ. ⁊ pluribus ſibi ſimilibus. Et ſequitur vltra ꝙ nulla propoſitio mentalis poteſt eſſe ſingularis. imo etiā ſequit̄ ꝙ nulli foꝛent termini ſubſtantiales q̄ oia incōueniētia vident̄. ¶ Jō eſt concludendū ꝙ tales ter/mini ſoꝛ. plato mere ſubſtantiales ſunt ⁊ ſuboꝛdinant̄ ꝯceptibus mere ſubſtantialibꝰ nullā ſimilitudinē extraneā ⁊ accidentalē cōno/tantibus ſiſr iſte terminus hō ſuboꝛdinatur vni conceptui ſimplici ſubſtantiali qui ſignificat tantū quantū hoc cōplexū aīal rationale non tñ ſuboꝛdinatur illi cōplexo. ⁊ ſic ď aliis. ¶ Et ꝑ iſta dr̄ ad dubium ip̄m concedēdo qꝛ cum iſte terminus ſoꝛ. nō ſuboꝛdinet̄ conceptui cōnotanti vocationem ſequitur ꝙ poſſibile eſt te cognoſcere ſoꝛ. abſq; hoc ꝙ ſcias quis ſit vocatus ſo. qꝛ iſta ꝓpoſitio tu cognoſcis ſoꝛ. non pluſ ſignificat niſi ꝙ tu cognoſciſ illum qui eſt ſoꝛ. ꝑ intentionem ſeu noticiam que eſt iſte terminus mentalis ſoꝛ. vel cui ſuboꝛdinatur talis terminus vocalis aut ſcriptꝰ ſoꝛ. ¶ Et ad argumentum in oppoſitū cū ar/guit̄. ꝙ illa eſt tibi dubia in illo caſu. hoc eſt ſoꝛ. quā adequate ſcis ſignificare hoc eē ſoꝛ. igit̄ ⁊c. dr̄ negando aña nō. n. ſcis illā ſignificare hoc eſſe ſoꝛ. qꝛ nō intelligis predicatū eiꝰ poſito ꝙ iſte terminus ſit ſingularis ⁊ ſub/ſtantialis. qꝛ nihil ſcis ip̄m ſignificare niſi ſoꝛ/te caperet̄ ly ſoꝛ. pro hoīe vocato tali noīe ſicut ſepe vtimur terminis eis abutendo cū dicimus ꝙ ſcimus Adā fuiſſe ⁊ antixp̄m foꝛe. ⁊ ſicut dicimus ſcire fenicē foꝛe. ⁊ tñ foꝛte nō habemus ꝯceptum ſingularē ⁊ ſubſtantialē cui talis terminus Adā vel antixp̄s ſuboꝛdi/natur dū illi termini vocales ſunt ſingulares ⁊ ſubſtantiales lꝫ poſſumus illū habere. ſed frequenter ꝑ tales terminos vocales intelli/gimus res ſic vocatas puta ꝑ iſtum terminū antixp̄s intelligimus hoīem vocatū illo noīe antixp̄s. ꝑ iſtū terminū fenix intelligimuſ animal vocatū tali noīe aut aliquid hm̄ōi. ⁊ tūc ſic apprehendenti nō ſunt tales termini me/re ſubſtātiales. neq; ſingulares. Jn dicto igitur caſu iſta ꝓpoſitio hoc eſt ſoꝛ. nō eſt intellecta a te habito ꝙ iſte terminus ſit ſingul'is. qꝛ iſte terminꝰ vocalis ſoꝛ. nō tibi ſignificat ſoꝛ. neq; īducit te ī noticiā ſoꝛ. Ex p̄dictis pꝫ iſtā ꝯñam valere tu ſcis ſoꝛ. eſſe ſoꝛ. igitur tu co/gnoſcis ſoꝛ. tu ſcis chymerā poſſe ītelligi. igitur tu cognoſcis chymerā. pꝫ ꝯña. qꝛ noticia cōplexa preſupponit notitiā īcōplexā. ¶ Jtē nō potes ſcire hoc eſſe ſoꝛ. niſi habeas in mēte talē ꝓpoſitionē hoc eſt ſoꝛ. ⁊ iſta nō pōt eē in mente niſi ſit eius predicatū in mente. ⁊ illud predicatū nō pōt eſſe in mente niſi ſigni/ficat ſoꝛ. vt pꝫ ex p̄ma ⁊ ſcd̄a ſuppoſitione.

Ultimum dubium verum poſi/to ꝙ cognoſcas tulliuꝫ ⁊ neſcias ip̄m vocari ciceronē vel marcū cognoſcas etiā ciceronē exiſtentibus illis nominibus ſinonimis. Ad qđ dr̄ ꝙ tu cognoſcis marcū tulliū ⁊ ciceronē. qꝛ ſinonima vocalia vel ſcripta eidē conceptui ſuboꝛdinantur. lꝫ nō ſit ita de ꝯuertibilibus diſtinctis a ſinoni/mis. vñ nullus terminus vocalis aut ſcriptꝰ ſignificat alicui homini niſi iſte terminus ſuboꝛdinet̄ eidē homini alicui conceptui ſecū cōuertibili ⁊ ſinonimo ⁊ hoc vt terminus eſt. ⁊ ꝑ hoc etiam pꝫ ꝙ nullus terminus vocalis

vel scriptus vt terminus intelligit̄ ab homīe
nisi iste subordinet̄ vni termino secū sinoni/
mo. ¶ Sed forte contra id qđ superius dici
tur. s. ꝙ talis terminus sor. nō subordinatur
conceptui significanti. tantū quantū hoc cō/
plexū. simile sorti. sic arguit̄. posito ꝙ sor. sit
corā te de quo habeas cōceptū cui subordi/
nat̄ iste terminus vocalis sor. tunc te diuer/
so ad aliquā partem ponat̄ in eodē situ pla/
to remoto sor. te nō ꝑcipiente mutationē ali/
quā. ⁊ sequit̄ ꝙ te conuerso ad platonez iste
conceptus sor. in mente tua vtrūqȝ istoꝝ si/
gnificat. silr ⁊ iste conceptus plato. q2 quarū
cūqȝ intentionū oīno similiū vel oīno similes
res significantiū qcquid significat vna signifi
cat alia. sed vna earū significat sor. igit̄ ⁊ alia
significat sor. ⁊ econtra. Ideo dī admisso ca/
su negando maiorez. s. quarsicunqȝ intentio/
num oīno similium vel oīmo similes res si/
gnificantium quicquid significat vna signifi/
cat alia ad bonum intellectum. sed veruȝ est
ꝙ quarūcunqȝ duarum intentionū o[illegible]ino
siliū q̄lcūqȝ significat vna significat alia. Vn̄
iste terminus sor. talē reȝ significat qualis est
plato. non tn̄ illud significat qđ ē plato. quā/
uis sic appareat. neqȝ est mirum si decipi/
mur in illis conceptibus putando ꝙ sint con
uertibiles cum simus decepti in rebus ab il
lis significatis ⁊ nobis sensatis. vnde non est
imaginandum ꝙ termini mentales substan
tiales sua significata significēt propter eorum
similitudinem extrinsecam. vnde iste termi/
nus mentalis substantia significat rem diuisi
bilē ⁊ incorpoream que nullam similitudinē
extrinsecam adinuicem habent ab aliquo sē
su perceptibilem. ¶ Ita etiam iste terminus
mentals ens oīa entia vnica intentione signifi
cat ⁊ non propter omnium entiū silitudinez
extrinsecā ꝓspectā aut a sensu ꝑceptam.

¶ Explicit capitulum de appellatōibus.

¶ Incipit caplm de ꝓbatōe ꝓpōnis vlis.

P Ropositio vniuer/salis af/firmatiua non exceptiua cuiꝰ pri
mus terminꝰ est ly omnis aut
secū conuertibilis ex compositi/
one primaria suorum terminorum significāt
habet exponi per copulatiuam cuius prima
pars est indefinita vel particularis illius vni
uersalis. ⁊ secunda ps est vniuersalis negati
ua cuius subm ē sinonimū cum termino di/
stributo ꝑ illud signum vniuersale. predicatū
autem est oppositū contradictorie predicato
eiusdem ꝓpositionis vniuersalis. Et vȝ ꝯn̄a
ab ista exposita ad istā copulatiuā ⁊ ad quā/
libet eius partem principalez. Et econuerso
ab ista copulatiua ad illā expositam vȝ argu
mentū de forma. nō tn̄ vȝ ꝯn̄a a q̄libet par/
te istius copulatiue principali ad illā expositā
Et ꝑꝑ hoc valet argumentum. aīal currit. ⁊
nullū est animal nō currens. igitur omne ani
mal currit. Sed nō omnis vniuersalis hȝ ꝓ
bari ꝑ indefinitam vel particularē suā ⁊ vni
uersalem negatiuā. vt pȝ de istis. incipit oīs
hō esse sor. in hoc instanti tm̄ oīs sol lucet. to
tus sor. ē minor sor. Et sicut dī de ly oīs ita
dī đ ly vterqȝ q̄libet ⁊c̄. vt alter hō currit. ⁊
nō est alter hō non currens. igitur uterqȝ hō
currit. Silr de futuro aliqs hō curret. ⁊ nul
lus erit hō non currens. igitur q̄libet hō cur
ret. Et nō dȝ sumi illa minor sic. nullus ē vel
erit homo nō currens. vt ante dictū est. Ex
quibus patet istaȝ esse falsam. vterqȝ homo
currit posito ꝙ duo hoīes currant ⁊ alij qui
escant. q2 eius contradictoria est vera. alter
homo non currit. q2 alter aliquorum homi/
num non currit. ideo vna eius exponens est
falsa. s. nō est alter homo non currēs. ¶ Itē
sequitur vterqȝ homo currit sed quilibet ho
mo est alter homo. igitur quilibet homo cur
rit. ⁊ minor ē vera. q2 quilibet homo est al/
ter homo aliquorum hominū. Ex quibꝰ pa
tet vlterius illā ꝯn̄am esse bonā. vterqȝ ho/
mo currit. igitur q̄libet hō currit. sed nō ecō/
tra. quia vnico homine existente antecedens
est verum. ⁊ consequēs falsum. q2 ex conse/
quente sequitur ꝙ alter homo currit. ⁊ seq
tur. alter homo currit. igitur duo homines
sunt. consequentia pȝ. ⁊ ꝯsequens est contra
casuȝ. Seqt̄ etiā istam esse īpossibilē. vtrūqȝ
oculū habendo tu potes videre. q2 eius con
tradictoria est vera. s. alterum oculum habē/
do tu non potes videre. quia alterum ocu/
lum duorum oculorum puta equi habendo
tu non potes videre. ⁊ alterum duorum ocu
lorum equi potest esse alter oculus. igitur al
terum oculum habendo. tu non potes vide
re. patet ꝯn̄a. ab inferiori ad suū superius cuȝ

debita ꝯstantia negatõe postposita. Et ideo neqꝫ vtrūqꝫ oculū habendo tu potes videre neqꝫ neutꝝ oculū habendo tu potes videre. sed alterū oculū habēdo tu nō potes videre ⁊ alteꝝ oculū habendo tu potes videre posito ꝙ habeas duos bonos oculos ex quoꝝ quolibet sufficienter videre possis. Et ꝯñter ꝯcedendū ē ꝙ vterqꝫ illoꝝ q est sor. currit. ⁊ tñ solus sor. currit. demonstrato sor. ⁊ platonē quoꝝ solus sor. currat. q: alter illoꝝ qui est sor. currit. ⁊ non est alter illorum qui est sor. non currens. igitur ⁊c̄.

Sed forte arguit̄ contra istū modū exponendi ꝓbādo ꝙ nō valet ꝯña ab exposita ad suas exponētes ⁊ econtra. q: nō seqt̄ aliq̄ ꝓpositio est ꝓpositio vera. ⁊ nihil est ꝓpositio. nō ꝓpositio vera. igit̄ oīs ꝓpositio est ꝓpositio vera. añs eniꝫ in casu est veꝝ. ⁊ ꝯñs falsuꝫ. posito. s. ꝙ a propositio q̄ sit aliqd sit oīs ꝓpositio vera. ⁊ sit b ꝓpositio falsa q̄ nō sit aliqd. p ōt. n. eē ꝙ aliq̄ ꝓpō nō sit aliqd. puta mētalis. ⁊ ꝙ aliqua sit aliqd puta vocalis vel scripta sicut populus nō ē aliqd. q: nō ē substātia nec accñs nec est corpus cū nō sit quātitas ꝯtinua neqꝫ aīal neqꝫ hō. ⁊ nō sint pl'es ꝓpōnes q̄ꝫ. a. ⁊ b. tunc pꝫ añs fore veꝝ. ⁊ ꝯñs falsuꝫ. ¶ Itē nō seqt̄ pplus currit ⁊ nihil ē pplus nō currēs. igit̄ oīs ppl'us ē currens. posito. n. ꝙ aliqs ppl'us currat ⁊ aliqs nō. tūc añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsuꝫ. q: aliqs ē populus nō currens. ¶ Itē nō seqt̄ aliq̄ ꝓpō vl'is affirmatiua de tertio adiacēte est falsa. ⁊ nulla est ꝓpō vl'is affirmatiua de tertio adiacente nō falsa. igitur oīs ꝓpō vl'is affirmatiua de tertio adiacente est falsa. ⁊ tñ hic arguit̄ a copulatiua exponēte ad expositā. igit̄ ⁊c̄. pꝫ ꝯña ⁊ minor. sed maior arguit̄. q: posito ꝙ nō sit aliq̄ ꝓpositō vl'is de tertio adiacente affirmatiua nisi ꝯñs ⁊ añs formale ꝯñtie est añs veꝝ. ⁊ ꝯñs falsū q: se falsificat sic significando. ¶ Itē illa ꝯña nō valet aīal scis eē ⁊ nihil est aīal qn illud scias eē. igit̄ oē aīal scis eē. ⁊ hic arguit̄ ꝑ regulā. igit̄ ⁊c̄. ꝯña pꝫ ⁊ minor. sed maior arguit̄ ponēdo ꝙ oē aīal qd̄ ē aīal scias eē. ⁊ ꝙ scias Adā nō eē tunc est añs istius ꝯñtie veꝝ. ⁊ cōsequens falsuꝫ. s. oē aīal scis esse. q: aliqd̄ aīal scis nō esse. igit̄ aliqd̄ aīal nō scis esse. pꝫ ꝯña ⁊ arguit̄ añs. q: tu scis hoc nō eē demrāto Adā. vt pono. igit̄ hoc scis non eē. pꝫ ꝯña sa tis ⁊ vltra hoc scis nō eē. igit̄ aliqd̄ aīal scis nō eē. pꝫ ꝯña ab inferiori ad suū supius affirmatiue ⁊c̄. ¶ Itē arguit̄ ꝙ ab exposita ad illā copulatiuā exponentē nō vꝫ ꝯña. q: nō seqtur q̄lislibet hō currit. igit̄ de aliq̄ spē q̄litatis hō currit. ⁊ nulla est spēs q̄litatis de qua nō hō ꝑñs currat. ⁊ hic arguit̄ ꝑ regulā. igitur. ⁊c̄. pꝫ ꝯña. ⁊ maior arguit̄. q: ꝯñs istius significat ꝙ de aliquo termino specifico hō ꝑñs currit. cū oīs spēs sit terminus. iō īptinens est illud ꝯñs illi antecedenti.

Ideo dī ad primū de virtute sermonis ꝯcedendo ꝙ ab expositis sit̄ sumptis ad suas exponētes si vꝫ ꝯña sic intelligendo ꝙ tales ꝯñe nō valent aliqs hō currit. nullus est hō nō currens. igit̄ qlibet hō currit. q: illud qd̄ ponit̄ ꝓ añte. neqꝫ est veꝝ neqꝫ falsuꝫ. cū nō sit ꝓpō. sed si debeat valere ꝯña oꝫ ponere copulationē sic. ꝙ arguatur a copulatiua q̄ nō est iste exponentes. sed ē iste exponentes cū illa copula. ⁊c̄. Et ꝑ eādē cāꝫ nō valēt tales ꝯñe. oīs hō currit. sor. ē hō igitur sor. currit. ⁊c̄. ¶ Sed ad formā argumēti omissis verbis dī negādo illā ꝯñaꝫ aliq̄ ꝓpositio est vera. ⁊ nihil est ꝓpō nō ꝓpō vera igit̄ oīs ꝓpō est ꝓpō vera. ⁊ dī ꝙ ibi nō arguit̄ a copulatiua exponente ad suā expositā q: ista negatiua exponens nō bene sumit̄ vñ ad sumendū negatiuā exponentē taliū vl'iūꝫ adhibēda est diligentia vt sumant̄ termini ꝓcise eq̄l'r supponentes ꝓ tot ꝓcise ꝓ quot supponunt in exposita. ⁊ iō s̄m varios terminos pro vna re vel multis supponentes ī exposita oꝫ etiā varios terminos accipere in exponēte negatiua. ⁊ ideo licet illa ꝯña valeat animal currit. ⁊ nihil est aīal nō currens. igitur omne animal currit tanqꝫ a copulatiua exponente ad suam expositā tñ ista ꝯña non valet ppl's currit. ⁊ nihil est ppl's nō currens igitur qlibet ppl'us currit. ⁊ hoc est propter varia significata illoꝝ terminoꝝ animal ⁊ populus. q: ly animal pro re aliqua supponit. sed ly populus pro nulla re supponit. sed ꝓ multis rebus simul acceptis supponit. Et iō illa quilibet populus currit. sic exponenda ē populus currit. ⁊ nullus est populus nō currens tenendo ly nō currens nō substantiue. Uel sic accipienda est minor nihil nec aliqu-

sunt populus nō currentia. Vñ lʒ bene sumat͛ ista negatiua. nullū est aial nō currens respectu istius. oē aial currit. nō tñ bene sumit͛ ista. nullus est pplus nō currens. tenendo ly currens substantiue. q: pplus neqꝫ est currens neqꝫ nō currens. Sʒ bene est currētia vel nō currentia sicut pplus nō ē homo neqꝫ nō hō. ⁊ ita oīo dꝫ de ista. oīs propositio ē vera. ¶ Ad aliud differt͛ solū vsqꝫ ad māʒ insolubiliū. ¶ Ad aliud dr̄ negando cōsequētiā aial scis eē. ⁊ nihil ē aial ꝙ nō scias esse. igit͛ omne aial scis eē. q: minor nō sumitur sicut dꝫ sumi eo ꝙ in illa ppositione. omne aial scis eē. distribuit͛ ly aial ꝑ omni aiali qđ qs pōt intelligere. iō minor dꝫ sic sumi. ⁊ nullū ē aial qđ qs pōt itelligere qđ nō sciasͤ eē. ¶ Ad aliud cū arguit͛ ꝙ illa ꝯn̄a nō valet q̃lislibet hō currit. igit͛ de q̃libet spē q̃litatis hō hñs currit. igit͛ ⁊c̄. dr̄ negādo ꝯn̄tiā nec ille sunt sue exponētes. q: ista q̃lislibꝫ hō currit. nō significat ꝙ de q̃libet spē q̃litatis hō hñs currit. sed significat ꝙ q̃libet q̃litate alicuius q̃lificati data hō q̃lis eadē q̃litate specifice currit. ⁊ sic exponatur ista. ⁊ pꝫ solutio argumenti.

Sed occurrit dubiū qđ sit subiectū in talibus ppositionib⁹ ꝑ sui expositione habēda cuiuslibet hois asinus currit. oīs ppositio vel eius ꝯtradictoria ē vera. nūqđ hoc totū hois asinus sit subiectuʒ in prima. ⁊ id. propositio vel eius cōtradictoria sit subm in scđa. aliter eni sumēde sunt exponētes negatiue si totū illud sit subiectū q̃ʒ si solū vna ei⁹ ps. Et primo arguitur ꝙ subm istius ppositionis scripte. cuiuslibet hominis asinus currit. sit totū hoc hois asinus ⁊ nō ly hois solū vt dici solet. solet. n. dici ꝙ in hac. cuiuslibet hois asinus currit. ly hois est subiectū qđ pꝫ reducēdo ad rectū sic q̃libet hō ē cuius asinus currit. Sʒ cōtra. q: illius scripte. cuiuslibet hois asinus currit. ē ly hois ps ppositōis ⁊ non subꝫ. q: nō pōt reddere suppositū illi verbo ē. immo nullius vbi pōt eē suppositū. Neqꝫ ē pars predicati neqꝫ predicatū. igit͛ cuꝫ iste terminus sit cathegorema est pars subi ⁊c̄. ¶ Item ly homo nō est pars istius propositionis. cuiuslibet hois asinus currit. igit͛ non est subiectū eius. ¶ Item in illa ppositione currens est oīs asinus. hoc totū est predicatū hois asinus. igitur ꝯuertēdo illud totū qđ est predicatū efficit͛ subiectū. ⁊ ꝑ ꝯn̄s istius propositionis. hois asinus est currens. subiectū est illud. totū hois asinus. ¶ Itē in illa. tm̄ vex est propositio vel eius cōtradictoria. vtraqꝫ pars illius disiūcti tenet͛ ex parte predicati ppositio vel eius ꝯtradictoria. igit͛ in illa vl'i. oīs propositio vel eius cōtradictoria est vera. vtraqꝫ pars disiuncti se tenet ex parte subiecti. ¶ Itē aliter sic. ista ꝯn̄a valet a cōuersa ad conuertentē. sor. est hō vl' asinus igitur hō vel asinus est sor. ⁊ in prima vtraqꝫ ps disiuncti se tenet ex parte predicati. igitur in scđa etiā se tʒ ex pte subiecti. ¶ Sed forte dr̄ ꝙ ista nō conuertitur sic. sed dꝫ sic cōuerti igit͛ qđ est homo vel asinus est sor. ¶ Sed contra. q: ista. hō est chymera vel homo. cōuertetur sic. igitur ꝙ est chymera vel homo est homo. sed ꝯn̄s est falsuʒ. q: sequit͛: qđ est chymera vel hō ē hō. igit͛ chymera vel hō est hō. ꝯn̄s. falsum. q: sequitur chymera vel hō est hō. igitur chymera est ens qđ vel hō est hō. ꝯn̄s falsum. ⁊ tenet ꝯn̄a ꝑ positionem q̃ tñ ꝯn̄a apud veritatem nō valet cū sit illa vera. chymera vel homo ē hō. q: omne qđ est chymera vel homo est hō. ideo chymera vel homo est homo. ⁊ etiā q: homo ē hō igitur chymera vl' hō est hō a parte disiuncti ad totū sine impedimento. ¶ Item in illa asinus currit. ly asinus ē subiectū ⁊ regitur a parte ante ab illo verbo currit. sed ꝓꝑ appositionem istius obliq hois nō variat͛ dependentia istius verbi currit ad illud nomen asinus. q: ly hominis non regit͛ ab illo verbo currit. igit͛ sequit͛ ꝙ ly asinus adhuc regitur a parte ante ab isto verbo currit. Alia argumenta pro ista parte adduci possent ex fundamētis speculatiue grāmatice. sed q: illa nō faciliter intelligerent͛ sine longa disgressione ideo relinquantur.

Oppositum tñ arguit͛. q: dato ꝙ totum illud sit subm hominis asinus in ista hois asinus currit sequit͛ ꝙ totū illud possit distribui. ⁊ tunc seq̄t͛ ꝙ aliqua est vniuersalis falsa cuius quelibet singularis est vera ⁊ cuilibet supposito subi correspondet vna singularis ꝯn̄s est falsum ⁊ ꝯn̄a arguit͛. q: ista vniuersalis ē falsa.

oīs ꝓpositio vel eius ꝯtradictoria ē vera da
to ꝙ hoc totū disiunctū sit subiectū ⁊ dato ꝙ
q̄libet ꝓpositio habeat ꝯtradictoriū. ⁊ tn̄ q̄li
bet eius singularis est vera. s. ista propositio
vel eius cōtradictoria est vera. ⁊ sic de alijs.

Ad dubium rn̄det̄ ipm̄ cōce/
dendo intelligēdo
ꝙ in ista propositione oīs ꝓpositio vel eius
cōtradictoria est vera. vtraqȝ ps disiuncti se
tenet ex parte subiecti lȝ illius ꝓpositionis to
tū illud nō sit subiectū ꝓpositio vel eius cō/
tradictoria. q: ly vel nō ē ps extremi. ❡ Ad
argumentū cum arguit̄. q: sic alicuius vl'is
false affirmatiue q̄lȝ singularis foret vera cūȝ
hoc ꝙ cuilibet supposito subi correspondet
vna singularis. dr̄ cōcedendo illud ꝯn̄s quā
uis nō seq̄tur ex dubio vt pȝ de tali. incipit
vtrūqȝ illor̄ esse ver̄. demōstrando duas ꝓ
positiones q̄rū vna incipiat ⁊ desinat eē ve/
ra ⁊ alia incipiat ꝑ remotionē. Silr̄ de illa in
cipit oīs hō esse sor. posito ꝙ sor. incipiat esse
oīs hō ⁊ sit ⁊ fuerit añ sor. ⁊ de illa icipit oīs
asinus currere posito ꝙ iā sint tres asini ⁊
nō plures q̄ currāt ⁊ currerint ꝑ horā ime/
diatā huic instanti ⁊ desinat esse ꝑ remotio/
nē de p̄nti c. asinus q̄ nō imediate añ hoc cur
rebat tunc pȝ ꝙ illa vl'is est vera incipit oīs
asinus currere. ⁊ q̄lȝ singularis est falsa. in il/
lo. n. casu incepit oīs asinus currere lȝ nullus
asinus incipiat currere. sed aliq̄s desinat cur
rere. sed tn̄ ad argumentū dr̄ negando ꝯn̄aȝ
cū infert̄ illa ꝯclusio cōcessa ex dubio. Et ad
probationē cū arguit̄ ꝙ illa est falsa. oīs pro
positio vel eius ꝯtradictoria est vera. posito
ꝙ oīs ꝓpositio habeat cōtradictoriū. dr̄ cō
cedendo. sed dr̄ vlterius ꝙ nulla talis est sua
singularis. illa ꝓpositio vel eius cōtradicto/
ria est vera. q: q̄libet talis ē indefinita. sed sue
singulares sunt iste. illa q̄ est ꝓpositio vel ei⁹
ꝯtradictoria est vera demonstrando gr̄a exē
pli istā nullus deus est. ⁊ pȝ ꝙ illa singularis
est falsa sicut ⁊ multe alie discurrendo tā ꝑ
propositiones veras q̄ȝ falsas. ❡ Sed forte
contra h c arguit̄ probando adhuc ꝙ aliq̄
vl'is in casu est vera. puta illa cuiuslibet hoīs
asinus currit. in quo casu multe eius singula
res sunt false ponendo ꝙ quilibet asinus qui
est alicuius hoīs currat. Sed sit aliquis hō
qui non habeat asinū puta sortes. ⁊ sequitur
ꝙ aliqua singularis istius est falsa. cuiuslibet
hoīs asinus currit. q: ista istius hominis ille
asinus currit demonstrando sor. ⁊ aliquem
asinum. ⁊ tn̄ ista vniuersalis est vera. q: ipa
conuertitur cum ista. quilibet asinus homi/
nis currit que est vera. vt pȝ exponendo. igi
tur ipa est vera. pȝ consequentia. ⁊ arguitur
antecedēs. q: cōtrarie istarū propositionum
inuicem conuertuntur. igitur ⁊ illa cōuertū/
tur pȝ ꝯn̄a ⁊ antecedēs. q: iste conuertūtur
nullius hominis asinus currit. ⁊ nullus asin⁹
hominis currit. ❡ Item in isto casu ista ē fal
sa. alicuius hominis asinus non currit. q: seq
tur alicuius hominis asinus nō currit. igitur
asinus alicuius hominis non currit. ꝯsequēs
falsum ex casu. q: quilibet asinus alicuius ho
minis currit. ⁊ consequentia arguitur. q: sub
iecta istarum propositionum conuertunt̄. ⁊
pro eisdem precise supponunt. ⁊ alia sunt pa
ria ⁊ conuertibilia. igit̄ ⁊ iste propositiones
conuertunt̄. sicut ⁊ iste asinus hominis cur/
rit. ⁊ hominis asinus currit. Vel presuppo/
nat̄ prius ꝙ non refert dicere hominis asin⁹
⁊ asinus hominis vbicunqȝ ponat̄ sine di/
stributione. ❡ Item tantum currens est ho
minis asinus. ponat̄ enim cū toto casu ꝙ ni/
hil currat nisi hominis asinus. tunc tm̄ cur/
rens est hominis asinus. igitur cuiuslibet ho
minis asinus est currens. tȝ consequentia ab
exclusiua ad vniuersalem de terminis tran/
spositis. ⁊ antecedens est verū. igitur ⁊ cōse
quens. ❡ Item iste exclusiue conuertuntur
tantum currens est hominis asinus. ⁊ tan/
tum currens est asinus hominis. ⁊ iste sunt
sue vniuersales sic significando. scilicet quili
bet asinus hominis est currens. ⁊ cuiuslibet
hominis asinus est currens. igitur ⁊ iste vni
uersales conuertuntur. sed vna illarum est ve
ra in dicto casu. igitur ⁊ vtraque. ❡ Item
hominis asinus currit. ⁊ nihil est hominis
asinus nō currens. igitur cuiuslibet hominis
asinus currit. pȝ consequentia ꝑ regulam da
tam de expositione vniuersalis affirmatiue. ⁊
antecedens est verum. igitur ⁊ consequens.
❡ Item quelibet singularis istius vniuersa/
lis. cuiuslibet hominis asinus currit. sequitur
ex aliqua singulari istius. quilibet asinus ho/
minis currit ⁊ econuerso. ⁊ cuilibet supposi/
to subiecti alicuius istorum correspondet aliq̄

singularis.igitur vna vniuersalis istorum se
quitur ad aliam ⁊ econtra. Si conceditur cõ
sequentia probat̃ antecedens ponendo ꝙ qli
bet homo habeat asinum currentem ⁊ nulliũ
quiescentem.tunc pʒ ꝙ tot sunt singulares
vnius istarum vniuersalium quot alterius se
formaliter in ꝯñtia bona īferẽtes.q: hñ seq̃t
istius hois iste asinus currit igit̃ iste asinus
hois currit.silr̃ seq̃t ecõuerso.vt pʒ. ¶ Itẽ
indefinite istarum vniuersalium conuertũtur
igit̃ ⁊ iste vniuersales conuertuntur.pʒ cõse/
quentia.⁊ arguitur antecedens.q: iste cõuer
tuntur asinus hominis currit.⁊ hominis asi
nus currit. Ideo forte dicitur.sicut argumen
ta petunt ꝙ iste conuertuntur in dato casu.⁊
vtraqʒ est vera. Sed contra.alicuius homi/
nis asinus non currit.igitur nõ cuiuslibet ho
minis asinus currit.ꝯña pʒ ex positiõe.⁊ an
tecedens arguitur.q: fortis asinus nõ currit
⁊ fortes est aliquis homo.igitur alicuius ho
minis asinus non currit. ¶ Item alicuius ho
minis nullus asinus est.igitur alicuius homi
nis nullus asinus currit. Item si cuiuslibet
hominis asinus currit ⁊ for.est homo.igitur
fortis asinus currit. Iteʒ iste exclusiue.tantũ
hominis asinus currit.⁊ tantum asinus ho/
minis currit.non sunt conuertibiles.igitur ⁊
iste vniuersales quilibet asinus hominis cur
rit.⁊ cuiuslibet hois asinus currit.non sunt
conuertibiles sic significando.pʒ ꝯña ex re/
sponsione ⁊ arguitur antecedens ponẽdo ꝙ
solus fortes habeat asinũ currẽtẽ.sed cũ hoc
currunt alia aĩalia.⁊ pʒ ꝙ illa est falsa.tm̃ asi
nus hominis currit.⁊ ista est vera.tm̃ homi
nis asinus currit.q: hominis asinus currit.⁊
nullius non hominis asinus currit.igitur tã
tum hominis asinus currit.pʒ consequentia
ab exponentibus ad expositam.cuius antece
dens in casu est verum.ergo ⁊ consequens.
Item solius for.asinus currit.igitur tm̃ for.
asinus currit.pʒ ꝯña.⁊ añs.q: fortis asinus
currit.⁊ nullius non for.asinus currit.igitur
solius fortis asinus currit.pʒ ꝯña ꝑ exponen
tes illius termini solius. Sed adhuc dicitur
vt prius negando istam conclusionem illataʒ
sequi ex dictis cum casu posito.⁊ vlterius dr̃
ꝙ iste conuertuntur.cuiuslibet hominis asi/
nus currit.⁊ quilibet asinus hois currit. Et
termini ita supponunt in vna sicut in alia. Et
vlterius dr̃ ꝙ ista cuiuslibet homĩs asinus
currit non hʒ singularem aliq̃ʒ.nisi istam i q̃
demonstrat̃ homo habens asinum saltem si
sumantur singulares de pronoĩe demonstra
tiuo. vnde sue singulares sunt tales iste qui ẽ
asinus hois currit.aut sic.hoc qd̃ est homi/
nis asinus currit.iõ in ista istius hominis ille
asinus currit demonstrato homine non ha/
bente asinum ꝑ ly istius.⁊ aliquo asino ꝑ ly
iste non est singularis illius.nisi in voce.⁊ nõ
in significatione.ideo nõ procedit argumen/
tum. vnde sicut conceditur ista in illo casu cu
iuslibet hominis asinus currit.ita concedẽdũ
est in casu aliquo ꝙ cuiuslibet hominis bru/
nellus currit.⁊ tñ solius fortis brunellus cur
rit.⁊ cum hoc tñ plato est homo cuius bru/
nellus non currit.pʒ hoc posito ꝙ solus for.
habeat brunellum currentem.⁊ plato habe/
at asinum quiescentem tantũ.tunc prima ꝑs
illa.s.cuiuslibet hominis brunellus est asinus
currens in dato casu vera est exponendo illã
vt ꝑ prius.⁊ cum hoc tñ stat ꝙ solius fortis
brunellus sit asinus currens. ¶ Ueruntamẽ
ad probandum ꝙ iste vniuersales conuertã
tur fiebat consequentia.q̃ nõ vʒ q̃ arguebat̃
illas vniuersales conuerti ꝑ hoc ꝙ illaꝝ sin/
gulares ꝯuerterent̃.dr̃.n.ꝙ nõ vʒ ꝯña.lʒ tñ
iste vl'es cõuertant̃. Unde nõ valet illa for/
ma a.⁊.b.vniuersales cõuertunt̃.⁊ cuilibet
supposito subi vtriusqʒ eaꝝ corrñdet vna
singularis.igit̃ singulares illaꝝ ꝯuertunt̃.vt
pʒ in dicto casu.neqʒ seq̃t ecõtra singulares
a.vniuersalis ⁊.b.vniuersalis conuertunt̃ sic
ꝙ q̃libet singularis a.seq̃t ex aliq̃ singulari.b.
⁊ ecõtra.⁊ vtriusqʒ vl'is cuilibet supposito
subiecti cerrespõdet vna singularis.igitur il
le vl'es cõuertunt̃.aut ex vna seq̃t alia.econ
tra pʒ totũ hoc de istis vlibus.oĩs hõ q est
alb⁹ currit.⁊ oĩs hõ currit.q ẽ albus.posito
eñi ꝙ oĩs hõ sit albus.tũc tot singulares ꝑci
se hʒ vna.sicut alia.dato ꝙ cuilibet supposito
subi illaꝝ corrñdet vna singularis.pʒ tũc ꝓ/
positũ. Et tũc ad argumẽta qñ ar̃ ꝙ nõ cu/
iuslibet hois asinus currit.q: fortis asin⁹ nõ
currit.⁊ for.ẽ aliqs hõ.igit̃ alicui⁹ hois asi/
nus nõ currit.negat̃ cõsequentia. Et si dicat̃
ꝙ arguit̃ ab inferiori ad suũ superius cũ con
stãtia subiecti.dr̃ ꝙ nõ bene sumit̃ constãtia.
dʒ enim sũmi constãtia totalis extremi vt sic

arguēdo.sor.asinus non currit.⁊ sor. asinus est hoīs asinus.igitur hoīs asinus nō currit sed minor est falsa.Ad aliam formam dr̄ etiā negando ꝯn̄am cuʒ arguitur sic cuiuslibʒ hominis asinus currit.⁊ sor. est hō. igitur sor. asinus currit.negatur ꝯn̄a. qr lʒ arguatur a superiori distributo nō tm̄ sumitur cōstantia totalis extremi sed debet sumi minor sic.sor. asinus est alicuius hoīs asinus ad ꝯcludendā illā.sortis asinus currit cū maiori. ¶ Ad aliud negat̄ illud an̄s.alicuius hoīs nullus asinus est in casu dato.qr in dicto casu cuiuslibet hominis qlibet asinus est. ¶ Ad aliud ꝯceditur ꝙ iste exclusiue cōuertunt̄.⁊ negat̄ ꝙ illa tā tum hoīs asinus currit.sit vera.debʒ eniʒ sic exponi.nihil ꝙ nō sit hominis asinus currit ⁊ qn̄ arguitur ꝙ tm̄ hominis asinus currit. qr solius sortis asinus currit.dicitur negādo an̄s ⁊ negatur argumentum illud cōcludens qr nō exponitur illo modo.

¶ De ꝓbatione propositionis exclusiue.

Propositio exclusiua affirmatiua in singulari numero de subiecto simplici exponitur ꝑ copulatiuam ex sua ꝑiacente ⁊ vniuersali negatiua cuius subiectum est terminus infinitus oppositus cōtradictorie subiecto exclusiue vt homo currit.⁊ nihil nō homo currit igitur tm̄ homo currit. Similiter tm̄.b. instans erit instans exponitur sic.b.instans erit instans ⁊ nihil nō.b.instans erit instans.igit̄ tm̄.b.instans erit instans.⁊ nondū debet sumi minor sic nihil aliud ꝗ.b.instans erit instans.qr vtraqʒ exponens esset vera ⁊ exposita falsa qr sua vl'is de terminis transpositis esset falsa. ¶ Sed forte cōtra istū modū exponendi arguitur ꝓbando ꝙ aliquando exclusiua est falsa ⁊ vtraqʒ suarum exponētiuʒ vera vel ecōtra.qr ista ꝯseqnētia nō valet.veruʒ est ꝓpositio.⁊ nihil nō verum est ꝓpositio.igitur tm̄ verum est ꝓpositio.qr an̄s illi⁹ est verum ⁊ ꝯn̄s falsuʒ ponendo ꝙ oīs ꝓpositio vera sit aliquid ⁊ multe sint false quaruʒ nulla sit aliquid tunc est an̄s verum.s.veruʒ est ꝓpositio ⁊ nihil non verum est ꝓpositio ⁊ ꝯn̄s est falsum.s.tm̄ veruʒ est ꝓpositio qr nō oīs ꝓpositio est vera. Item secūdo sic.nō sequitur tm̄ currēs curret.igitur currēs curret.⁊ nihil nō currens curret.qr an̄s est in casu verū posito ꝙ aliquid curret.qr omne qđ curret erit currēs.igitur tm̄ currēs curret.pʒ ab vl'i ad exclusiuā de terminis trāspositis.⁊ ꝙ ꝯn̄s sit falsuʒ patet qr cōtradictoriuʒ scđe partis est verū.s.aliquid nō currens curret qr sor.currret ⁊ sor.est aliqd nō currens.igit̄ aliquid nō currēs curret.patet cōsequentia ⁊ ponit̄ an̄s. ¶ Item tertio sic.nō sequitur tm̄ sor.erit sor.igitur sor.erit sor.⁊ nihil non sor. erit sor.qr an̄s est verum ponendo ꝙ sor. sit ⁊ erit homo.qr omne qđ erit sor.erit sor. igitur tm̄ sor.erit sor.patet consequentia ab vniuersali ad exclusiuam de terminis transpositis.⁊ ꝙ ꝯsequens illius principalis consequētie sit falsum arguitur qr ꝯtradictorium secūde partis est veruʒ.s.aliquid nō sor.erit sor. qr hoc erit sor.demonstrando vnam partem sor.que aliquādo erit sor.⁊ hoc ē aliquid nō sor.igit̄ aliquid nō sor.erit sor. ⁊ aliud a sor. erit sor. ¶ Iteʒ quarto sic.dato illo modo. exponendi sequit̄ cū veris ꝙ illa ꝓpositio sit vera.antixp̄s est.qr precise sicut est illa significat ideo illa est vera.patet ꝯsequentia ⁊ antecedens probatur.qr precise taliter qualiter est illa significat igit̄ ⁊c̄. patet ꝯsequentia satis ⁊ arguitur antecedēs qr taliter qualiter est illa significat.⁊ non aliter ꝗ taliter qualiter est illa significat igitur precise taliter qualiter est illa significat.patet consequētia ⁊ maior arguitur qr antichristum esse ista significat.⁊ antichristum esse est taliter qualiter est aut saltim intelligitur esse taliter qualiter est .igit̄ taliter qualiter est illa significat ⁊ minor etiaʒ istius antecedentis arguitur.s.non aliter ꝗ taliter qualiter est illa significat.quia si aliter ꝗ taliter qualiter est illa significat ⁊ precise taliter esse qualiter est possibiliter esse illa significat igitur aliter esse ꝗ possibiliter esse illa significat.consequens falsum ⁊ ꝯsequētia tenet. qr in illa aliter ꝗ taliter q̄liter est ista significat ly taliter stat distributiue. ¶ Itē quito data ista expositione sequit̄ ꝙ tm̄ ens pōt intelligi capiendo ly ens transcendenter.⁊ per ꝯsequēs precise ens potest significari.Et ꝯn̄ter sequitur vltra ꝙ precise verum pōt significari capiendo verum ꝓ re vera.⁊ ꝯsequenter sequtur ꝙ quacūqʒ ꝓpositione data que aliquid significat ipsa precise verum significat.⁊ per

conſequens nulla pꝛopoſitio falſuʒ ſignificat capiendo falſum ꝓ termino pꝛime intentionis. ⁊ ſequitur vltra. ꝙ falſum non pōt intelligi ſicut nō ens nō pōt ītelligi. ¶ Itē ſexto nō ſeqꝛ pꝛ ē ⁊ nihil nō pꝛ eſt. igitꝛ tm̄ pꝛ eſt. q: ꝯñs claudit ꝯtradictionē. ⁊ añs nō claudit ꝯtradictionē. ſʒ ē poſſibile. q: deus pōt anichilare oē aliud a deo. ponatꝛ. igitꝛ ⁊ ſeqꝛ ꝙ pat eſt ⁊ nihil nō pꝛ ē. q: ſi aliqd nō pꝛ eēt maxime tūc foret fili⁹ ī diuinis. ſʒ fili⁹ ī diuinis nō eſt aliquid. nō pꝛ. ſed eſt illud ꝙ eſt pater. filius enim nō eſt aliud ens a patre neqʒ alius ſed eſt alia perſona. ¶ Item ſeptimo non ſequitur. aīal album eſt homo ⁊ nihil non animal album eſt homo. igitur tantum aīal album eſt homo. vt pʒ ponendo ꝙ aliquis hō ſit albus ⁊ quilibet hō alter ab eo ſit niger. tunc ꝯñs eſt falſum vt pʒ ⁊ añs eſt verū. pꝛima ps pʒ ⁊ ſecunda pꝛobatur. q: contradictoꝛiū eius eſt falſum. ſ. aliquid nō aīal. albuʒ eſt hō. q: ſi aliquid nō aīal albū eſt hō. igitur nō aīal albū eſt hō. ⁊ ſequitꝛ. nō aīal albū eſt hō. igitꝛ albū nō aīal eſt hō. ꝯñs eſt falſum. ⁊ ꝯña arguitꝛ. q: in añte ſolus pꝛimus termin⁹ eſt infinitus ⁊ nō illud totū. q: partes nōis infiniti nō ſignificant ſeparate ſicut neqʒ nōis finiti. pʒ etiā ex alio. q: ex negatione ⁊ ex termino quē dʒ infinitare fit vnū nomen cōpoſitū cuius partes nō ſignificant ſeparate. qđ aut eſt adiectiuū aut ſubſtantiuū. ſed illius cōplexi. nō aīal albū. partes ſignificant ſeparate ⁊ neqʒ eſt nomē adiectiuū neqʒ ſubſtantiuū. igitꝛ ſequitur ꝙ illud cūplexū nō eſt nomen infinitū. ¶ Itē omnes tales termini infiniti cōuertuntꝛ nō aīal. nō aīal. ſed oppoſitū huius ſequitꝛ ex reſponſione igitꝛ ⁊c. pʒ ꝯña ⁊ minoꝛ arguitꝛ ꝙ capiantur ille due pꝛopoſitiones nō aīal albū eſt hō. ⁊ nō aīal album eſt hō. inquantum vna ſubiectū totale infinitetꝛ vt admittitꝛ iſta reſponſio ⁊ in illā ſolum pꝛimus terminus ſit infinitus. ⁊ ſequitꝛ ꝙ n̄ conuertuntꝛ pꝛime partes illoꝝ ſubiectoꝝ. q: vis vnius illoꝛum terminoꝝ tranſit ſuper ſuum adiectiuum ⁊ v s alterius nō. Cōſequēs tm̄ eſt falſum q: oppoſiti termini finiti. ſ. aliaſ aīal conuertuntur: ⁊ ſinonimi ſunt ⁊ quicqd contradicit vni contradicit alteri. ¶ Iteʒ octauo ſic non ſequitur tantum intellectum a te ē intellectum a te. igitur nihil non intellectum a te eſt intellectum a te. ⁊ hic arguitꝛ per regulam igitur ⁊c. ⁊ ꝙ non ſequitur. pʒ. q: antecedens eſt verum vt pʒ ⁊ ꝯñs falſum nā nō intellectum a te eſt intellectuʒ a te. igitur ⁊c. antecedens pꝛobatur quia ille terminus non intellectum a te eſt intellectum a te. ⁊ ille adequate ſignificat non intellectuʒ a te igitur ⁊c. maioꝛ patet q: tu ſcis ꝙ iſte terminus non intellectū a te eſt cathegoꝛema. ¶ Idē argumētū eſt de tali tantū ſignificatum ē ſignificatuʒ ꝓbando ꝙ nō ſignificatū ſit ſignificatū.

Pro iſtis tandeʒ dꝛ cō cedendo regulā ⁊ dꝛ ꝙ illa ꝯña nō valet. verū eſt pꝛopoſitio. ⁊ nihil nō veꝝ eſt ꝓpoſitio. igitꝛ tā tū veꝝ eſt pꝛopoſitō. ⁊ dꝛ ꝙ non bñ ſumitur iſta negatiua exponēs. ſed dʒ ſic ſumi. nihil n̄ veꝝ. neqʒ aliq̄ nō veruʒ ſunt ꝓpoſitio. ⁊ tūc pʒ ꝙ in caſu dato ſecunda ps illaꝝ eſt falſa. ¶ Unde aduertendū eſt ad ſubiectū excluſiue an ſupponat pꝛo al q̄ vna re an ꝓ plurib⁹ ⁊ ſecūdū hoc varia ſumēda eſt exponens negatiua. Iō tales ꝯñie nō valent quantitas cōtinua eſt quantitas. nihil non quantitas ꝯtinua eſt quātitas. igitꝛ tantū quantitas continua eſt quantitas. ⁊ ſic nō ſequitꝛ. a ꝓpoſitio deſinit eē vera. ⁊ nihil nō a deſinit eē veꝝ. igitur tantū a pꝛopoſitio deſinit eſſe veꝝ. dʒ. n. minoꝛ ſic ſumi. nihil nō a neqʒ aliq̄ nō a deſinunt eē vera. ¶ Sed ad ſecundū argumentū dꝛ concedēdo. ⁊ cū arguitꝛ ꝙ illa exponēs negatiua ē falſa in caſu iſto. q: eius oppoſitū eſt veꝝ aliquod nō currēs curret. dꝛ illā affirmatiuā negando. ⁊ ad ꝓbationē dꝛ negando argumētū hoc curret. ⁊ hoc ē nō currēs igitur nō currens curret. cuius cā ē. q: illa currens curret. ſignificat ꝙ aliqd qđ erit currēs curret. et illa nō currens curret. ſignificat tenendo ly nō infinite ꝙ aliqd qđ nō erit currens curret. Uñ q̄libet ꝓpoſitio affirmatiua in q̄ ſubijcitꝛ terminus infinitus. et de eodem pꝛedicatꝛ ſibi oppoſitus terminus. ē īpoſſibilis. ſiue fuerit de pñti. ſiue de pꝛeterito. ſiue de futuro. Et ecōtra etiā q̄libet ꝓpoſitio affirmatiua. in q̄ ſubijcitꝛ terminus finitus. et pꝛedicatꝛ terminus infinitus. ſibi oppoſitus ē impoſſibilis. Et q̄libet negatiua alicui taliū oppoſita eſt neceſſaria. pꝛima ps illius regule vera eſt. q̄cunqʒ opinione data de āpliatione. Secūda ps etiā eſt vera. Ex quibus pʒ

etiā ꝙ tantū currens pōt currere.q: tātū il/
lud qđ pōt esse currens pōt currere.iō falsū
est ꝙ aliud a currente pōt currere.sicut fal
sum est ꝙ aliud a vero erit veꝝ immo nihil ali
ud q̄ȝ veꝝ erit veꝝ.et etiā nihil nō veꝝ erit
veꝝ.Et ꝑ hoc etiā dī ad tertiā formā.conce
dendo ipsaȝ.et negatᷣ ꝙ aliud a sor.erit sor.
admisso illo casu grā argumēti.q: vel illa si/
gnificat.ꝙ aliud ab illo qđ est.vel erit sor.erit
sor.vel solū significat.ꝙ aliud ab illo qđ erit
sor.erit sor.sed siue sic siue sic illa ē īpossibilis
igitᷣ ⁊c̄.et sic dī de tali nō sor.erit sor.q: vel
illa significat.ꝙ nō illud qđ ē vel erit sor.erit
sor.vel ꝙ nō illud qđ erit sor.erit sor.et vtro
qȝ mō est falsa igitᷣ ⁊c̄.¶ Ad quartā formā
cū arguitᷣ ꝙ ex illa cū veris assumptis seqᷣ
istā esse verā.antixp̄s ē.negatᷣ ↄña.⁊ ad ꝓba
tionē cū arguitᷣ.precise sicut ē illa ꝓpositio.an
tixp̄s ē.significat.igitur illa est vera.negatur
ↄña.q: añs ē veꝝ.eo ꝙ precise taliter qualitᷣ
est illa propositio significat.vt probatum est
fm illā probationē.iuxta datā regulā expo/
nēdo.immo q̄cunqȝ propositione data . ali
qualiter eē significat ista p̄cise sicut est si nisi
cot.vt ostēdetur infra.cū de virtute ꝓpositi
onis agetᷣ.Ad qntū cū infertᷣ.ꝙ tm̄ ens pōt
intelligi.⁊ tantū ens pōt significari dī negan
do ↄñam.sed bñ conceditᷣ ꝙ tantū ens intel
ligitᷣ.⁊ ꝙ tm̄ ens pōt intellectus intelligē.⁊
ꝙ p̄cise veꝝ pōt aliq̄ propositio significarᷣ ca
piendo veꝝ prout ↄuertitᷣ.cū ly aliquid.⁊ ly
ens.Sȝ negatᷣ illa ꝙ tm̄ ens pōt intelligi.q:
illa significat.ꝙ tm̄ illud ꝙ pōt eē ens pōt in
telligi eo ꝙ ly ens supponit solū respectu hu
ius v̄bi pōt.a quo accipit suppōnē ⁊ nō re/
spectu illius verbi infinitiui intelligi.q: si sup
poneret respectu illius v̄bi infinitiui.et nō re
spectu v̄bi principalis.foret illa falsa.antixp̄s
pōt eē.q: ly antixp̄s supponeret respectu illi
us v̄bi infinitiui eē.⁊ ꝑ ↄñs staret ꝑ eo qđ ē.
Et iō sunt tales false.chymera pōt intelligi
et aliqđ instās qđ fuit pōt fuisse.¶ Et si ar/
guitᷣ ꝙ non tantum ens potest intellectus in
telligere.quia pplm pōt intellectus intelligē
q est nō aliquid.igitur sequitᷣ ꝙ aliud vl̄ alia
ab ente.pōt intellectus intelligere..igitur nō
tm̄ ens pōt intellectus intelligere.dī negādo
primū añs.s.ꝙ pplm pōt intellect⁹ intelligē
qui est nō aliquid.q: ppls nec est aliqd nec ē
nō aliquid.sed est aliq̄ vel nō aliq̄.negatᷣ etiā
vlterius ista ↄña.alia ab ente pōt intellectus
intelligere.igitur nō tm̄ ens.pōt intellectus in
telligere.sicut nō seqᷣ.duo hoies currūt.igi
tur nō precise vnus hō currit.¶ Ad sextum
dī ↄcedendo istā ↄñaȝ.s.pr̄ est.⁊ nihil nō pr̄
est.igitᷣ tm̄ pr̄ est.⁊ dᷣ ꝙ sicut añs est possibi
le.sic ⁊ ↄñs.⁊ nō ↄtradictionē claudēs.Et si
arguitᷣ ꝙ illud ↄñs īplicat ↄtradictionē.q: se
qᷣ tm̄ pr̄ est.igitᷣ pr̄ est.⁊ vltra pr̄ est.igitur
filius vel filia est.⁊ vltra.igitᷣ aliud a pr̄e est
negatᷣ vltima ↄña.sed forte dī.ꝙ illa tm̄ pr̄ ē
hȝ sic exponi.pr̄ est.⁊ nihil aliud a pr̄e ē.ne/
qȝ aliqs alius a pr̄e ē.igitᷣ tm̄ pr̄ est.¶ Sed
ista rñsio concedit propositū.q: adhuc in illo
casu veꝝ est ꝙ nihil aliud a pr̄e est.neqȝ ali/
qs alius a pr̄e ē.q: filius nō ē aliud a pr̄e.ne
qȝ alius a pr̄e.q: si filius eēt alius a pr̄e.igitᷣ
vel eēt alia res a pr̄e.vl̄ eēt alius filius a pr̄e
vel alius pr̄ a pr̄e quoꝝ quodlibet est falsuȝ
⁊ ↄña pȝ q: nullū aliud substātiuū illius ad/
iectiui alius pōt ibi rōnabiliter intelligi.¶ Ad
aliud dᷣ negando istā ↄñaȝ aial albū ē hō.⁊
nihil nō aial albū est hō.igitᷣ tm̄ aial albū est
hō.neqȝ ibi arguitᷣ a copulatiua exponēte ad
suā expositā.sed dȝ minor sic sumi.nihil qđ
nō est aial albū est hō.⁊ hoc generaliter.ve
rū est ꝙ negatiua dȝ sic sumi qñ subiectū ex/
clusiue nō pōt totaliter īfinitari ꝑ vnicam ne
gationē appositā.s.qñ subiectū est cōplexū.
Et ꝑꝑ hoc nō valet ↄña.ista tantū veꝝ vl̄ fal
sum est propositio.igitur veꝝ vl̄ falsum est
propositio.⁊ nihil nō veꝝ vel falsum est pro
positio.posito enim ꝙ aliqua propositio fal/
sa sit aliquid est antecedēs veꝝ.⁊ ↄñs falsuȝ
q: aliqd nō veꝝ vel falsum est propositio.q:
nō veꝝ puta propositio falsa.que prius posi
ta est esse aliquid.est propositio.⁊ est.nō veꝝ
igitur nō veꝝ vel falsum est propositio conse
quentia patet.q: negatio infinitās non cadit
supra secundā partē illius disiuncti.sed expo
nens negatiua illius exclusiue.debet sic sumi
nihil qđ nō est verum vel falsum est proposi
tio.neqȝ aliqua que non sunt verum vel fal/
sum sunt ꝓpositio.¶ Ad octauū dicetᷣ infra.

Sed interea dubium est.vtꝝ ab vniuersaliter
affirmatiua.ad exclusiuā de terminis tran/
spositis.sit formalis ↄña.⁊ arguitur ꝙ non.

¶ Primo. q: nõ sequit͛ tantũ falsum est ꝓ/
positio vniuersalis. igitur oīs propositio vni
uersalis est falsa. q: in casu est an̄s verũ. ⁊ cõ
sequens falsum posito ꝙ ista ꝯn̄a sit ⁊ nulla
alia ꝓpositio ab ista vel eiꝰ parte sit an̄s tũc
est verũ exponenti ipsam. ⁊ cõseq̄uẽs falsuz. q:
se destruit. ¶ Itẽ nõ sequit͛. tantũ due anime
sunt in sor. ⁊ platone. igitur oīa entia ĩ sor. ⁊
platone sunt due anime. q: ꝯn̄s est falsum. ⁊
antecedens est verũ. q: due anime sunt in sor.
⁊ platone. ⁊ nõ plures q̃z due anime sunt in
sor. ⁊ platone. igitur tantũ due aīe sunt ĩ sor.
⁊ platone. Ideo dr̃ forte ꝙ nõ valet ꝯn̄a ab
exclusiua ad vniuersalem de terminis trãspo
sitis in numero plurali. ⁊ ideo non valet con
sequentia ista. q: est in illo numero. ¶ Sed
contra arguitur ꝙ ista sit bona. q: antecedẽs
eius est impossibile. q: sequitur. tantum due
anime sunt in sor. ⁊ in platone. igitur tantuz
duo entia indiuisibilia sunt ĩ sor. ⁊ in platone
consequentia patet ab inferiori ad suum su/
perius affirmatiue a parte subi vtriq; subo
addita dictione exclusiua sicut sequitur. tan/
tum tres hoīes currunt. igitur tantũ tria ani
malia currunt. ⁊ ꝯn̄s est ĩpossibile. igitur ⁊c̄.
¶ Item tertio sic. aliqua est exclusiua. cui nõ
põt sua vlis corrñdere. igit͛ ⁊c̄. pz ꝯn̄a. ⁊ an̄s
arguit͛ de istis tm̄ aīal est sor. p̄cise sicut est si/
gnificat aliq̃ ꝓpositio. Et similiter aliqua est
vniuersalis cui non põt correspondere sua ex
clusiua. vt patet de istis. incipit omnis homo
esse sor. promittitur omnis denarius. ⁊ sic de
alijs. quecunq; enim detur. aut non erit vni/
uersalis. aut erit falsa exclusiua existente vera
vel econtra. ¶ Itez quarto nõ sequitur om
ne qđ potest eẽ filius tuus potest esse rex. igi
tur tantum rex potest esse filius tuus. q: c n
seq̄uẽs est falsum. q: non rex potest esse filius
tuus. q: de facto non rex erit filius tuus. igit͛
nõ rex põt eẽ filius tuꝰ. ¶ Itẽ filius tuꝰ p̄t eẽ
nõ rex igit͛ nõ rex põt esse filius tuus. ¶ Itẽ
q̄rto nõ sequit͛ omnis hõ ẽ aīal. igitur tantũ
omne aīal est hõ. ⁊ hic arguitur ab vniuer/
sali ad suaz exclusiuã. igitur ⁊c̄. Sed forte di
citur ꝙ illa non est sua exclusiua de terminis
transpositis. Sed contra ista exclusiua habet
aliquã vniuersalẽ ⁊ nõ aliam q̃z istã. q: si ha
beret aliam maxime haberet istã oīs homo
est omne aīal. Sed cõtra plus ẽ p̄dicatum
in vniuersali ista q̃z sit subm̄ in illa exclusiua.
igitur illa non est vniuersalis istius exclusiue.
pz ꝯn̄a. ⁊ arguitur antecedẽs. q: in illa vni/
uersali predicatum ẽ illud totũ omne aīal. ⁊ ĩ
illa exclusiua subm̄ est solũ ly animal. ¶ Itẽ
sexto non sequitur oīs homo preter sor. cur/
rit. igitur tantũ currẽs ẽ homo preter sor. an̄s
enim est verũ in casu. ⁊ conseq̄uẽs falsum. q:
ex ꝯn̄te sequitur ꝙ sor. nõ sit homo. quod nõ
sequit͛ ex an̄te. ¶ Item septimo nõ sequitur
tm̄ hoīs est asinus. igit͛ oīs asinus est hoīs
⁊ arguit͛ ab exclusiua ad vniuersalẽ. igit͛ ⁊c̄.
pz ꝯn̄a cũ minori ⁊ probatur maior. q: pona
tur ꝙ nullus sit asinus nisi hoīs. ⁊ sit aliq̄s
asinus qui nullius sit. tunc est conseq̄uẽs fal/
sum. ⁊ antecedens verũ. q: hoīs est asinus
⁊ nullius nõ hoīs est asinus. ¶ Sed forte di
citur ꝙ ista consequẽtia non valet. q: arguit͛
in obliquis. ⁊ arguẽdo ab exclusiua ad vni/
uersalem in obliquis non oportet ꝯn̄am va/
lere. ¶ Sed contra arguit͛ ꝙ an̄s istius ꝯn̄e
in casu dato sit falsum. q: ly asinus aut ẽ pre
dicatum. aut se tenet ex parte subiecti. sed si
est predicatũ. tũc stat distributiue. ⁊ sequitur
tantum hoīs ẽ asinus. sed. a. est asinus. igitur
tm̄ hoīs est a. ꝯn̄a pz a superiori distributo
cũ debita ꝯstantia ad suum inferius. ⁊ conse/
quens ẽ falsuz. ẽ enim. a. vt pono asinus qui
non est alicuius hoīs. ¶ Itez in illa proposi
tione tm̄ hoīs ẽ asinus. ly hoīs nõ põt reddẽ
supp̄ositũ illi v̄bo ẽ. igitur requirit͛ alter ter.
minus ad reddẽdũ suppositũ sibi. ⁊ si sic seq
tur ꝙ ly asinus. se tz ex parte subi. sed forte
dicitur ꝙ in illa. tantũ hoīs ẽ asinus. ly hoīs
nõ ẽ totale sbz. sed intelligitur ly ens ⁊ ẽ sen/
sus ꝙ tm̄ ens hoīs ẽ asinus. ¶ Sz ꝯtra illa ẽ
ꝯgrua ⁊ ꝑfecta. igit͛ nihil oz plus ĩtelligẽ ad
dãdũ suppositũ illi. ¶ Itẽ pari rõe si ĩ illa in
telligeret͛ ly ens ẽt posset intelligi ⁊ ꝯcedi illa
hoīs ẽ. q: ĩ ea intelligit͛ ly ens. ¶ Itẽ dato ꝙ
intelligat͛ ly ens. illa ẽ falsa ĩ casu illo sicut ꝯn̄s
¶ Si aũt tz se ex parte subi ly asinus. tunc ẽ
falsa. ⁊ ẽ sensus ꝙ tantum hominis asinus ẽ
qđ est falsum. q: aliquid non hominis asinꝰ
ẽ. presupponit enim ista responsio ꝙ subie/
ctum adequatum istius sit ly hominis asinꝰ.
¶ Sed adhuc forte dicitur ꝙ totum illud ẽ
subm̄. sed non sit exclusio. nisi oppositorum
istiꝰ obliqui hominis. s. Sed tũc pz ꝙ ibi no

arguitur ab exclusiua ad suam vniuersalem
q: antecedens non est exclusiua. ad hoc enim
ꝙ sit exclusiua de qua intendimus. ⁊ ex qua
dz inferri vniuersalis de terminis trāspositis
requiritur ꝙ fiat exclusio oppositoꝝ totalis
subiecti respectu totalis p̄dicati. vnde ī ista
p̄cise in ista domo currens est homo. si fiat
exclusio oppositoꝝ istius obliqui solum nō in
ferṫ ex ea illa oīs homo est in illa domo cur/
rens. q: antecedens est verū. ⁊ ꝯn̄s falsuz in
casu. exponitur eniz an̄s. sic in ista domo cur
rens est homo. ⁊ nullibi alibi q̄ȥ in ista do/
mo currens est homo. sed si debet inferri oz
exclusionem cadere super totum subiectum.
¶ Itez vltimo ad principale. talis omnis ho
mo p̄ter soꝛ. currit ⁊ similes nō habent ex/
clusiuas de terminis transpositis. igitur non
generaliter ab exclusiua ad suā vl'ez valet ꝯn̄a

Oppositum tamen arguiṫ. q: ab exclusiua ad su
ās exponentes est bonuz argumentū. ⁊ ab
illis exponentibus ad suas ꝯuertentes est bo
num argumentum. sed iste cōuertentes sunt
exponētes vniuersalis ⁊ ab illis ad vniuersa
valet ꝯn̄a. igiṫ ab ista exclusiua ad suā vniuer
salem. tanq̄ȥ a p̄imo ad vltimuz valet ꝯn̄a.
verbi gratia. sequiṫ tm̄ animal currit. igitur
animal currit. ⁊ nihil nō animal currit. ⁊ seq
tur cōuertendo vtrāq3 ꝑtem ꝯn̄tis. igiṫ cur/
rens est aīal. ⁊ nullū currens est nō animal
ex quo sequitur ꝙ omne currens ē aīal tāq̄ȥ
ab exponentibus ad expositam. igiṫ a p̄imo
ad vltimū. si tm̄ aīal currit oē currēs est aīal.

Ideo dī ad dubiuz ꝙ arguēdo ab vl'i
mere affirmatiua in singulari nu
mero que est vl'is ꝑ hoc signum omne vl' ꝑ
sibi equalens nō complicato sibi alio signo vl'
termino. vn̄ ꝓpositio capiat aliam denoīati
onez. aut ꝓbationē. sicut est exceptiua. aut ex
clusiua. aut hmōi valet ꝯn̄a ad suā exclusiuaz
⁊ ecōtra tā subo q̄ȥ p̄dicato exn̄tibus termis
cōibus. ¶ In numero aūt plurari valet ꝯn̄a
ab vl'i ad suā exclusiuā intelligendo vt p̄ius ⁊
ecōtra nō. Unde bn̄ sequiṫ oēs hoīes currūt
igitur tm̄ currētia sunt hoīes. sed nō econtra
formaliter sequiṫ. q: nō valēt iste ꝯn̄tie. tantū
duodecim sunt apostoli dei. igiṫ oēs apl'i dei
sunt duodecim. tm̄ quinq3 sunt vl'ia. igiṫ oia
vl'ia sunt q̄nq3. ⁊ cā est. q: exclusiua in nume

ro plurali affirmatiua hz duas cās veritatis
quarū vna est gr̄a alietatis ⁊ alia est gr̄a plu
ralitatis. vbi gr̄a tm̄ duodecim sunt apl'i dei
altero illoꝝ duoꝝ modoꝝ verificari pōt duo
decim sūt apl'i dei. ⁊ nulla nō duodeciz sunt
apl'i dei. vel sic. duodecim sūt apl'i dei. ⁊ non
plura q̄ȥ duodeciz sunt apostoli dei. Un̄ talis
ꝓpō exclusiua in numero plurali nō dz expo
ni. q: ꝓpō exponibilis copulatiue significat ⁊
nō v'ificaṫ disiunctiue ⁊ ab exposita ad quāli
bet suaꝝ exponētiuz est bonū argumentū foꝛ
male. sed talis ꝓpō neq3 verificaṫ copulati/
ue. ne ab illa exclusiua ad quālibet exponenti
um valet ꝯn̄a. cōuertitur eniz cū tali disiuncti
ua cuius quelibet ꝑs p̄incipalis est vna copu
latiua. igiṫ ⁊c. ⁊ tūc ad p̄imū argumētū di
cetur in tractatu insolubiliū. ¶ Ad scōm ar/
gumētū iaz est dictū ꝙ nō valet numero plu
rali ab exclusiua ad vl'ez de terminis transpo
sitis formaliter. Uez tn̄ illa ꝯn̄a valet de mā
q: an̄s est impoīe. q: sequiṫ vt ibi dictum est.
tm̄ due aīe sūt in soꝛ. ⁊ platone. igitur tm̄ duo
īdiuisibilia sṫ ī soꝛ. ⁊ platone. ꝯn̄s falsū. q: pl'a
q̄ȥ sint duo īdiuisibilia sūt ī soꝛ. ⁊ pla. q: mille
ꝑtes sūt ī soꝛ. ⁊ in platone que plura entia q̄ȥ
duo indiuisibilia. ¶ Sed foꝛte diciṫ ꝙ nō be
ne sumiṫ ista minoꝛ negatiua. nō plura entia
q̄ȥ duo indiuisibilia sunt in soꝛ. ⁊ platone. sed
dz sumi sic. nō plura indiuisibilia q̄ȥ duo indi
uisibilia sunt in soꝛ. ⁊ platone. Et ita diciṫ etiā
ꝙ illa. tm̄ tres hoīes currūt. v'ificatur ꝑ talez
copulatiuā tres hoīes currunt verificaṫ ꝑ ta
lem copulatiuam tres hoīes currunt ⁊ non
plures q̄ȥ tres hoīes currūt. Sed contra ar/
guitur ꝙ ista copulatiua non est sufficiens
ad veritatē istius exclusiue ponendo ꝙ non
plures hoīes q̄ȥ tres currant ⁊ currant alia
animalia ab aliquibus illoꝝ trium. tūc ista co
pulatiua est vera. tres homines currūt. ⁊ nō
plures q̄ȥ tres homines currūt. ⁊ ista exclusi
ua est falsa. q: seq̄tur tm̄ tres homines cur/
rūt. igiṫ tantū tria animalia currūt. ꝯn̄a patz
ꝑ regulā allegatam. s. ab inferioꝛi ad suum su
perius dictione exclusiua addita subiectis ar
gumentū bonum ⁊ ꝯn̄s est falsuz. q: seq̄tur
ꝑ respōsionē ꝙ nulla alia a tribus animalib⁹
currūt aut ꝙ nō plura animalia q̄ȥ tria aīalia
currūt. quoꝝ vtrūq3 est falsum. Ideo diciṫ
ꝙ ista tantū tres homines currūt. sic verifica

tur disiunctiue. tres homines currunt ⁊ non
plura q̄ȝ tres homines currunt. vel tres ho/
mines currũt. ⁊ nulla nõ tres homines cur/
rũt. Ex q̄bus patet istas fore veras. tm̄ duo
apostoli sũt apostoli dei tm̄ tres sᷓt apl'i dei ⁊
ēt tm̄ tres apl'i sunt apl'i dei. ⁊ tm̄ duo apl'i
dei sunt in rer natura. q̄ȝuis duodecim sint
apostoli dei. ⁊ sicut p̄cise vnus ē apostolus
dei. ita mille sᷓt apostoli dei. lȝ nõ sint nisi duo
decim apostoli dei. ¶ Ad tertium dicitᷓ ꝙ cõ
cludit. multe enĩȝ sũt vniuersales que nõ pos
sunt habere exclusiuas de terminis similibus
neqȝ ꝓpinquis. ⁊ ecõtra alique exclusiue nõ
habent vl'es sicut tales. infinitis finita sũt plu
ra. frequenter tm̄ accidit ꝙ lȝ vniuersalis non
possit habere exclusiuã de terminis cõsimili
bus tamẽ aliqua cõuertibilis ex terminis aliis
ↄposita põt hr̄e exclusiuã. Sȝ adhuc genera
liter nõ est hoc verum. sed ad inueniẽdum ta
les vniuersales nõ oȝ tp̄s terere ꝓpter veri/
tatem regule ampliandaȝ. vñ regula nõ inuẽ
ta est nisi ꝑ vniuersalibꝰ hñtibus exponẽtes
que sint cõuerse aut conuertẽtes exponẽduȝ
exclusiuarum. vt supra tactum fuit in ꝓbatio
ne dubii. Uerũtamen ista propositio p̄cise
sicut est significat aliqua propositio nõ est ex/
clusiua. q2 nõ fit exclusio ab oppositis subiecti
vñ in ista p̄cise sicut est aliqua ꝓpositio signi
ficat. ly ꝓpositio est tenet se a pte subiecti. ⁊ si
esset exclusiua esset sensus ꝙ p̄cise aliqua ꝓ
positio sicut est significat. ⁊ tũc manifeste iste
põt habere vniuersalem. sed in hac ꝓpositio
ne. p̄cise sicut est significat aliqua ꝓpositio.
exclusio nõ cadit suprà subiectum. sed solum
supra p̄dicatũ. ⁊ ideo nõ valet ↄña ista. p̄
cise sicut est significat aliqua ꝓpositio. igitur
oĩs propositio est vera. neqȝ illud argumen
tum valet p̄cise sicut est significat oĩs ꝓpo/
siti o. igitur aliqua ꝓpositio est vera. pȝ ex di
ctis multiplici rõne supra. ¶ Ad quartũ dici
tur cõcedendo ↄñam ⁊ ↄñs. s. tantũ rex põt
esse filius tuus. ⁊ negatur istud argumen/
tum nõ rex erit filius tuus. igitᷓ nõ rex põt eẽ
filius tuus. ab esse enĩȝ ad posse cum termi/
no includente distributionem nõ valet ↄña:
⁊ ita etiã negatᷓ ꝙ filius tuus põt esse nõ rex
q2 sequitᷓ ꝙ filius tuus põt esse al'iqd qȍ non
potest esse rex. ¶ Ad quintum negatᷓ ista ↄse
quentia. omnis homo est animal. igitur tan/
tum omne animal est homo. ⁊ dicitur ꝙ vni
uersalis istius ↄsequẽtis est ista omnis homo
est omne animal. ⁊ cum arguitur ꝙ nõ. quia
plus p̄dicatur in vniuersali q̄ȝ subiiciatur in
exclusiua. dicitur illud negãdo. q2 signuȝ vni
uersale vniuersaliter sumptum nõ esse pars
extremi. ¶ Ad sextum negatᷓ ↄña ista oĩs ho
mo p̄ter sortem currit. igitur tm̄ currẽs est
homo p̄ter sortẽ. sed si aliqua exclusiua de/
bet inferri ex ista talis inferenda est. igitur tm̄
currens p̄ter sortem est homo. ⁊ causa est
q2 pars extra capta non regitur a noĩe vel a
p̄positione. sed a verbo. vnde in ista omnis
homo p̄ter sor. currit p̄cise ly homo est
subiectũ. Sed de isto magis videbitᷓ infra.
¶ Ad septimũ dr̄ illã cõsequentiaȝ dubitã
do. tm̄ hominis est asinus. igitur oĩs asinus
est hoĩs. si enim antecedẽs sit ꝓpositio exclu
siua sic significando est antecedens impossibi
le. si autem exclusio cadat suꝑ partem solum
subiecti ⁊ non sit propositio exclusiua tũc non
requirit istam vniuersalem. sed siue vno mo
do siue alio capiatur ly tantum nõ arguitur.
ibi ab exclusiua ad suaȝ vniuersalẽ de termi
nis trãspositis. ¶ Ad vltimũ dr̄ ꝙ ꝓbat ver

Aliud incidit dubiũ vtrum ista sit pos
sibilis. tantum exclusum est ex
clusum. Et arguitᷓ ꝙ sic. q2 de facto est vera
eo ꝙ oẽ exclusũ ẽ exclusũ. igitur tm̄ exclusuȝ
est exclusum. consequentia patet. ab vniuersa
li ad exclusiuam de terminis transpositis. ⁊
añs est verum posito ꝙ aliquid sit exclusum
ab aliquo actu vel ab al'quo continente.

¶ Secundo sic exclusum est exclusuȝ ⁊ nihil
non exclusum est exclusum. igitur tantum ex
clusum est exclusuȝ ↄña pȝ ab exponentibus
ad expositam. ¶ Tertio sic potest esse ꝙ tan
tum exclusum sit exclusuȝ. ⁊ illa sic significat
igitur illa est possibilis. pȝ consequentia. ⁊ an
tecedens ꝓbatur. ita erit ꝙ tantum exclusuȝ
est exclusum. igitur potest esse ꝙ tm̄ exclusuȝ
sit exclusum. patet consequentia. ⁊ añs ꝓba/
tur ponẽdo ꝙ cras nõ erit alia exclusiua alia
ab ista vel eius parte. tm̄ homo currit. ⁊ ꝙ
illa erit cras sic significando. ⁊ ponitur ꝙ so/
lum illud dicatur exclusum qȍ est exclusum
per dictionem exclusiuam tunc patet ꝙ cras
erit ita ꝙ tantum exclusum est exclusum. q2
cras erit ita ꝙ solũ illud est exclusuȝ quod erit

exclusum per illam exclusiuam. q: hec exclu/
siua non erit. tunc tm̄ exclusum est exclusum.
igitur tunc erit ita ꝙ tantum exclusum est ex
clusum. patet consequentia ⁊ antecedēs ex ca
su ergo ⁊c.

Oppositum tamē arguitur po
nendo ꝙ solum id
sit exclusum quod est exclusum per dictionez
exclusiuā sic ꝙ omne qd̄ nō ꝯtinet̄ sub subie
cto exclusiue sit exclusuz. ⁊ oē qd̄ cōtinet̄ sit
inclusum. ⁊ sit illa sic significando. tm̄ exclusū
est exclusum. isto posito sequit̄ qd̄ quocunqz
dato ipsū est exclusuz ⁊ nō exclusum. de sor.
eniz arguit̄ ꝙ ipse sit exclusus ⁊ nō exclusus
si enim sor. dicat̄ esse exclusus in illo casu seq
tur. tūc sortes est exclusus.. igit̄ nō cōtinetur
sub subiecto exclusiue. arguit̄ tūc sic sor. non
cōtinet̄ sub subiecto exclusiue. igitur subiectū
exclusiue nō predicatur de sorte. ⁊ si sic igitur
sor. nō est exclusus. ¶ Si dicit̄ ꝙ sor. nō est
exclusus arguit̄ ꝓbādo ꝙ sortes sit exclusus
q: omne qd̄ nō continet̄ sub subiecto exclusi
ue exclusum. sortes est aliquid qd̄ non ꝯtinet̄
sub subiecto exclusiue. igitur sor. est exclusus.
Uel breuis arguit̄ sic. in isto casu vel sor. est
exclusus aut nō est exclusus. si nō ē exclusus.
igitur nō continet̄ sub subiecto exclusiue isti⁹
sed omne qd̄ nō cōtinetur sub subiecto ex/
clusiue est exclusum. igitur sortes est exclusus
¶ Ideo si cōceditur ꝙ sortes sit exclusus ar/
guitur ꝙ sortes cōtinet̄ sub subiecto istius ex
clusiue ⁊ per ꝯñs nō est exclusus.

Ideo dicit̄ ad dubium concedēdo istā
esse possibilem. imo necessariuz
de virtute sermonis. q: necessario multa ⁊
multa sunt exclusiua. lz nulla exclusiua sit. ca/
piendo istū terminum exclusum solum ꝓ illo
qd̄ excludit̄ ꝑ dictionem exclusiuam dicit̄ ꝙ
ipsa est possibilis. sed non pōt esse vera sic si/
gnificando ipsa omni exclusiua exñte. ¶ Uñ
forte cras erit ita ꝙ tm̄ exclusuz est exclusum
sicut ponebatur in argumento. ¶ Et ad casū
positum contra dubium dr̄ ipsum negando
vnde potest esse ꝙ ista sic significando sit ⁊ ñ
alia ab ista exclusiua vel eius parte. sed nō est
possibile ꝙ per illā aliquid excludat̄ vel inclu
datur. vnde possibile est ꝙ tm̄ exclusum est
exclusum ꝑ exclusiuam que nō est ista. sed ꝙ
tm̄ exclusum sit exclusum per istaz exclusiuā
existentem solam in mundo tm̄ exclusum est
exclusum. sic precise significantem cōtradictio
sequitur. ⁊ ideo ⁊c. ¶ In illo aūt casu non est
verum ꝙ omne qd̄ nō ꝯtinetur sub subiecto
exclusiue est exclusum. neqz est admittenduz
cum aliis ibi positis. ¶ Nam ad hoc ꝙ aliq̄
sit exclusiua nō oportet in illa aliquid includi
sicut in ista. tm̄ chymera est chymera. neqz
aliquid excludi sicut in ista. tm̄ ens est ens. ne
qz oportet aliquid includi vel excludi sicut in
ista. tm̄ exclusum est exclusuz. ¶ Et lz ista sit
possibilis tm̄ ista nō potest esse vera sic signifi
cando. ¶ Unde nō valet hoc argumentum
a ⁊ b. proposiciones conuertuntur. ⁊ a ꝓpo/
positio potest esse vera sic significādo. igitur
b. potest esse verū sic significando. sicut patet
de istis sor. nō demonstrat̄ ⁊ hoc nō demon
strat̄ demonstrato sorte. ¶ Sed forte adhuc
arguitur ꝙ ista sit impossibilis. q: sequit̄ tm̄
exclusum est exclusum. igitur exclusum est. ⁊
sequitur. exclusum est. igit̄ nō ꝯtentum in ex/
clusiua est. ⁊ ecōtra aliquid nō contentum in
exclusiua est. igitur aliquid exclusuz est. ⁊ quo
cunqz dato in isto casu sequitur cōtradictio.
Item ponatur ꝙ cum ista exclusiua sit etiam
ista. tm̄ asinus currit. ⁊ sequit̄. ꝙ aliquid est
exclusum ab illa. tm̄ asinus currit consequēs
est falsum. q: quocūqz dato sequit̄ ꝙ ipsum
nō sit exclusum. ¶ Ad primū dicit̄ negando
istā ꝯñam. nō ꝯtentum sub ista exclusiua est
igit̄ exclusum est. licet bene valeat econtra.
¶ Ad scd̄m dr̄ ꝙ in isto casu nihil est exclu/
sum. q: nō possibile aliquid esse exclusuz ista
exclusiua existente sic significando. tm̄ exclusū
est exclusum. lz bene sit possibile aliquid esse i
clusuz in alia exclusiua ab ista ⁊c̄.

Occurrit dubium an ista ꝯña va
leat. tm̄ substātia nō est
accidens. ⁊ substātia est aliquid. igit̄ tm̄ aliqd
non est accñs. ⁊ arguit̄ ꝙ sic. q: ibi arguitur
ab inferiori ad suum superius negatione post
posita cum debita constantia. ideo consequen
tia est bona. ¶ Secundo sic contradictoriuz
consequentis istius consequētie repugnat an
tecedenti eiusdem. igitur illa consequentia est
bona. probatur antecedens. q: ista repugnāt
tm̄ substantia nō est accñs. ⁊ substātia est ali
quid. ⁊ nō tm̄ aliquid non est accñs. q: sequi
tur nō tantum aliquid non est accñs. igit̄ tā/

tum omne aliquid est accidēs. ꝯñs est impossibile. ⁊ ꝯña patet. q2 negatio ꝑposita ⁊ postposita equipollent subalterno suo. ¶ Tertio si ista cōsequentia nō valet similiter nō valet illa. tm̄ substantia nō est accidēs. ⁊ omnis substantia est aliquid. igit̄ tantū aliquid non est accidens. cōsequens est falsum. q2 est syllogismus in quinto] tertie. ¶ Quarto sic añs istius consequentie est impossibile. ⁊ ista ꝯsequētia est denoīata a ly si vl' igit̄ significans ex cōpositione suorum terminorum. igitur est bona. patet cōsequentia. ⁊ antecedens ꝓbatur. q2 cōtradictoriū añtis istius ꝯñe est necessariuз. s. nō tm̄ substātia nō est accñs. q2 chymera nō est accñs. ⁊ chymera nō est substātia. igit̄ qd̄ nō ē sbā nō ē accñs. p3 ꝯña ⁊ añs ē necessariū igit̄ ⁊ ꝯñs. ⁊ sequitur vltra. qd̄ non est substantia non est accidens. igitur non tantuз substantia non est accidens. patet consequentia. ⁊ anteced ns est necessarium igitur ⁊ cōsequens est necessarium. qd̄ est oppositūз prime partis antecedentis principalis ꝯñie.

Oppositum tm̄ arguit̄. q2 isti⁹ ꝯñe añs est veruз ⁊ ꝯñs falsum ⁊ impossibile igit̄ ista ꝯña non valet ꝙ eniз antecedēs isti s ꝯsequētie sit verum p3 q2 substātia nō est accidens. ⁊ oē nō substantia est accidens. igit̄ tm̄ substantia nō est accñs ⁊ ꝯsequens est impossibile. q2 sequitur tantum aliquid non est accidens. igit̄ omne nō aliquid est accidens. cōsequentia patet. q2 consequens cōuertitur cum exponēte vna istius antecedentis.

Ad dubium igitur dico ipsū negando. q2 antecedens ipsius est verum ⁊ ꝯsequens falsuз. vt argumentum probat. antecedens eniз ⁊ consequens istius consequentie exponuntur per copulatiuas quaruз due partes sunt affirmatiue. q2 tām antecedens q̄з consequēs sunt exclusiue non mere negatiue. ¶ Et ad primum argumentum cum arguitur. ꝙ ista sit bona consequentia. q2 arguitur ab inferiori ad suuз superius cum constātia subiecti ⁊c. dicitur ꝙ ista reg'la nō plus dicit nisi ꝙ ab īferiori simpliciter sumpto ad suum superius simpliciter sumptum valet consequentia. Unde licet sequatur. substantia non est accidens. ⁊ omnis substantia est aliquid. igit̄ aliquid non ē accidēs. simpl'r sumpto inferiori ⁊ supiori. nō oз valere consequentiam ab inferiori ad suū superius sibi coniungendo dictionem exclusiuam sicut etiam non sequitur. tu incipis esse albus. igitur tu incipis eē coloratus. Et sic ēt dicitur istam non esse in quinto tertie. tantuз substantia non est accidens. ⁊ omnis substantia est aliquid. igitur tantum aliquid non est accidens. sed ad concludendum in isto modo oportet deponere dictionem exclusiuam.

¶ Ad secundum cum arguitur ꝙ oppositūз consequentis istius repugnat antecedēti eiusdem. dicitur illud negando. vnde illa est necessaria ⁊ stans cum isto antecedente. non tātum aliquid non est accidens. Et dicitur vlterius negando consequentiam cum arguitur non tantum aliquid non est accidens. igitur tantum omne aliquid vel tantum omne ens est accidens. ¶ Et ad regulam allegatam dicitur istaз non tenere general'r in exclusiuis. neqз generaliter tenet in exceptiuis. vnde nō sequitur. non nullus homo preter sor. est asinus. igitur aliquis homo. preter sor. est asin⁹ fallit etiam ista in insolubilibus. ¶ Ad quartum dicitur negando ꝙ antecedēs istius dubii sit impossibile ⁊ dicitur ꝙ contradictoriū eius est falsum. s. non tantum substantia non est accidens. ⁊ cū arguitur. quod non est substantia nō est accidens. igitur non tantuз substantia non est accidens. negatur antecedens ⁊ negatur ista consequentia. chymera non ē accñs. ⁊ chymera non est suba. igitur qd̄ nō est substantia non est accñs. antecedens eniз est verū. ⁊ ꝯñs falsum. q2 omne ꝙ nō est substantia est accidens.

Queritur inde an exclusiua sit q̄ꝫta ⁊ arguitur ꝙ nō. q2 tūc sequitur ꝙ contraria forent simul vera ⁊ subcontraria falsa. vt tantum homo est aīal. ⁊ tantuз homo nō est animal. iste subcontrarie sunt simul false ⁊ su subalterne simul vere que sunt contrarie. scilicet non tantum homo est animal. ⁊ non tantum homo non est animal. igitur contrarie vere. ¶ Secundo si sunt quante sequitur ꝙ est aliq̄ indefinita vera cuius q̄libet singularis est falsa vt tm̄ aīal est homo. ¶ Tertio sequit̄ ꝙ a singularib⁹ suffi

cienter enumeratis ad suam vniuersalem nõ valet consequentia. vnde non sequitur. non tm̄ hoc animal est homo. neq; tantum hoc aīal est hõ. ⁊ sic đ alijs. igitur non tantũ aīal est homo. Quarto isto dato seqͭ ꝙ duo cõtraria sunt mere negatiua. ⁊ duo subcontraria aliqd ponere ⁊ neutꝝ eē mere negatiuũ. Quinto q: ꝑ idẽ exceptiue eēnt q̃te. ⁊ tunc sequiͭ duoꝝ ꝯtrarioꝝ qđlibet aliqd ponere ⁊ duo subcõtraria eē mere negatiua. pꝫ prima ꝯn̄a. de istis. qlibet hõ. preter sor. currit. nullus hõ ꝑter sor. currit. ⁊ pꝫ secunda de istis nõ qlibet hõ. preter sor. currit. nõ nullus hõ ꝑter sor. currit. ¶ Oppositũ arguiͭ. q: ista est indefinita. tantũ aīal est homo. q: in ea subijciͭ terminus cōis ⁊c. ¶ Itẽ ista ꝯn̄a est i darij. oīs hõ currit. tm̄ risibile est hõ. igitur risibile currit. igiͭ vtraq; premissaꝝ est q̃ta. ¶ Ad dubium dicitur ipsum concedendo ⁊ conceduntͭ conclusiones ibi illate.

¶ De ꝓbatione propositiõis exceptiue.

Iam exceptiuas exponamus premittentes primo ꝙ exceptiua affirmatiua est extra captio ptis subiectiue aut partis in modo a suo toto. Ex qua suppositione vlterius pꝫ. ꝙ ad hoc ꝙ exceptiua sit vͣa oꝫ partem extra captã verificari de subiecto exceptiue ⁊ econtra. Ex qbus pꝫ ꝙ ista ꝯn̄a valet omne aīal. aliud a lapide currit. ⁊ lapis. n̄ currit. igiͭ omne aīal preͭ lapidẽ currit. Sicut neq; ista. nullus hõ differẽs ab asino currit ⁊ asinus currit. igitur nullus hõ ꝑter asinũ currit. an̄s. n. est veꝝ. ⁊ ꝯn̄s falsum. q: ꝑ ꝯn̄s prime ꝯn̄e denotaͭ esse exceptionem lapidis ab aīali que nõ est. ideo ꝯn̄s est falsum. Ideo forte dicitur ꝙ ista. omne aīal preter lapidem currit. sic exponiͭ. omne aīal aliud a lapide currit. ⁊ lapis nõ currit. ⁊ lapis est aīal. igitur omne animal preter lapidem currit. Sed contra. q: non sequitur. omnis homo preter sor. curret. igiͭ omnis hõ differẽs a sor. curret. ⁊ sor. non curret. ⁊ sor. erit homo. igiͭ ista copulatiua que est ꝯn̄s non sufficienter exponit illud antecedens. Et ꝙ ista ꝯn̄a non valeat arguitur ponendo ꝙ sor. non curret. ⁊ sor. erit aliqñ quando nõ erit alter hõ ab eo. ⁊ oīs hõ nõ sor. curret. tunc est antecedens veꝝ. s. oīs hõ preter sor. curret. q: tantũ sor. erit hõ nõ currens. ⁊ pars prima ꝯn̄tis est falsa. q: nullus erit hõ alius a sor. Similiter non sequitur. nullus homo alius a sor. curret. ⁊ sor. curret. ⁊ sor. erit homo. igitur nullus homo preter sor. curret. ponatur enim ꝙ sor. curret. quando non erit alter homo ab eo. ⁊ postq̃ sor. erit corruptus current hoīes multi. ⁊ patet ꝙ antecedens est verum ⁊ consequens falsũ. q: sequitur nullus homo preter sor. curret. igitur tantũ sor. erit homo qui curret. seu aliquis homo currens. Ideo dicitur ꝙ exceptiua propositio vt talis quilibet homo preterq̧ sor. curret. exponitur sic. quilibet homo non sor. curret. ⁊ sor. non curret. ⁊ sor. erit homo. igitur quilibet homo preter sor. curret. Similiter đ presenti. ⁊ de preterito. tenet consequentia. Ex quo ⁊ ex precedentibus patet ꝙ vniuersalis affirmatiua de ly omnis infert exclusiuam đ terminis transpositis ⁊ exclusiua infert exceptiuam negatiuam. vnde bene sequitur. omne animal currit. igitur tantum currens est aīal. ⁊ sequitur vltra. tantum currens est animal. igitur nihil preter currens est animal ⁊ econtra.

Sed contra arguitur. isto modo exponendi dato sequitur ꝙ in casu ista foret vera. quilibet homo preter sor. currit. ponatur enim ꝙ sint multi homines quorum quilibet alius a sor. currat. ⁊ nullus homo quiescat nisi sor. tunc sequitur cum alijs veris. ꝙ ista est vera quilibet homo preter sor. currit. Sꝫ arguitur ꝙ non. quia quelibet singularis istius vniuersalis est falsa. puta quelibet talis. iste homo preter sor. currit. igitur sor. est iste homo. consequens falsum demonstraretur enim plato. per ly. iste. ⁊ patet consequentia ista per suppositionem positam supra. sed forte dicitur ꝙ tales iste homo preter sor. currit. non est propositio vel forte dicitur ꝙ non est exceptiua. Sed primum illorum est falsum. q: est oratio perfecta indicatiua perfectum generans sensum in animo auditoris. igitur est propositio. ¶ Item ista habet subiectũ predicatũ ⁊ copulã. ⁊ alia ad ꝓpositionẽ cathegoricã reqsita. igiͭ ⁊c. Neq; secundũ est verũ. q: in ista ꝓpositõe. iste hõ ꝑter sor. currit.

ly preter tam bene tenet exceptiue q̃ȝ in ista ois homo p̃ter sor. currit cũ vniuoce ⁊ eodẽ modo significet dictio in illa vli ⁊ in illa singulari. ideo sequit ꝙ tam exceptiua est ista singularis q̃ȝ ista vlis ⁊ tam ꝓpria licet nõ tam vera. ¶ Item si ois homo p̃ter sor. currit ⁊ plato est homo. igit plato p̃ter sor. currit. cõsequẽs est ĩpossibile. qꝛ ꝑ modũ exponẽdi superius positũ ⁊ per suppositiões supius positas seqtur ꝙ plato sit sor. Sed forte huic dr̃ ꝙ iste nõ est bonus syllogismus. qꝛ plus subicit in maiori q̃ȝ predicatur in minori. Sed contra. qꝛ in ista aliqs homo preter sor. currit. ly. sor. nõ tenet se ex parte subiecti. qꝛ non põt regi ab illa p̃positione preter. neqȝ ab illo termino homo. vt patȝ exercitato in materia grãmatice. ideo regitur ab isto verbo currit ex parte post. igit ⁊c. ¶ Item si ois homo p̃ter sor. currit. igit homo p̃ter sor. currit ⁊ nihil est homo. p̃ter sor. nõ currẽs. tenet ꝯña ab exponentibus ad suã expositã. sic eniȝ ista debet exponi. qꝛ ꝓbatio debet fieri a primo termino ꝓbabili aut saltem aliqua diuersitatis ratio foret quare in illa. ois homo currit. ⁊ nõ ĩ ista. ois homo preter sor. currit q̃ ratio nõ videt. ista igit ꝯña pȝ ab exposita ad suas exponẽtes ⁊ scđa pars ꝯñtis est falsa. qꝛ aliqd est homo qđ nõ p̃ter sor. est currẽs puta plato. ¶ Itẽ neqȝ iste homo preter sor. currit in dato casu. neqȝ iste ⁊ sic de aliis. igitur nullus homo preter sor. currit pȝ ꝯña a singularibus sufficiẽter ennumeratis ad suã vlem ⁊ añs est verũ. igit ⁊ ꝯñs. igit alia est falsa. s. qlibet homo p̃ter sor. currit. ¶ Item dato isto modo exponendi valeret hoc argumemtuȝ nullus homo non aial currit. ⁊ aial currit. ⁊ aial est homo. igit nullus homo preter aial currit. Similiter valeret id nullus homo nõ albus currit ⁊ album currit. ⁊ album est homo: igitur nullus homo preter aliqđ album currit. sed ꝯsequẽs est falsum ꝙ aliqua taliuȝ consequẽtiarum valet. istud enim ꝯsequẽs ẽ impossibile. ꝑ ipsum enim denotat exceptionẽ esse superioris de inferiori que esse nõ põt ¶ Item sic isto modo exponendi dato cum aliis veriis seqtur ꝙ hec est falsa. omnis homo preter asinum currit. posito ꝙ qlibet homo currat. sed ꝯsequẽs est falsum. qꝛ contradictorium istius est falsum. s. nõ omnis hõ p̃ter asinum currit. qꝛ sequitur nõ omnis homo p̃ter asinum currit. igitur homo p̃ter asinum nõ currit, ab vna eqpollente ad aliam ꝯsequens est falsum. qꝛ sequit homo p̃ter asinum nõ currit. igit homo nõ asiuus nõ currit. ⁊ asinus est homo. Sed ad primuȝ illoꝝ dicit cõcedendo ꝙ in dato casu ista est vera ois homo p̃ter sor. currit. Et cũ arguit ꝙ q̃libet eius singularis est falsa. sic significando. igit ista nõ est vera. negatur argumẽtuȝ. Et si forte arguit ꝙ sub aliquo termiuo stãte distributiue nõ lȝ descendere. qꝛ ista vlis ẽ vera. ⁊ q̃libet eius singularis est falsa. dr̃ cõcedendo totuȝ. Et si tũc arguit sic. ois homo preter sor. currit. igit homo preter. sor. currit tenet ꝯña. ab vli ad suam indefinitam ⁊ sequtur vltra homo p̃ter sor. currit. igit plato preter sor. currit. vel cicero p̃ter sor. currit. ⁊ sic de aliis. ꝯsequẽs est falsum vt prius. ⁊ tenet ꝯsequẽtia. qꝛ sub termino stãte determinate licet disiũctiue descẽdere. igit a p̃mo si ois homo p̃ter sor. currit. igit plato preter sor. currit vel cicero preter sor. currit. ⁊ sic vltra. Dicit concedendo totũ vsqȝ ad illam consequẽtiam homo preter sor. currit. igit plato p̃ter sor. currit. vl cicero preter sor. currit. ad quã dicit negando. ⁊ ad regulã dr̃ ꝙ ipsa nõ est generaliter vera. vnde sicut sub subiecto istiꝰ vniuersalis ois homo preter sor. currit. nõ lȝ descendere ad aliqđ ꝑticulare aliquã singularem veram assignando. sic neqȝ sub isto termino homo in ista indefinita homo p̃ter sor. currit. Et ꝑ hoc rñdet ad aliud negãdo istaȝ ꝯñam ois homo preter sor. currit. plato est homo. igit plato preter sor. currit. qꝛ exceptiua nõ põt esse maior in darii ad cõcedẽdum suaȝ singularẽ formalit. qꝛ subiectũ istius nõ stat mobiliter sic ꝙ sub isto liceat descendere inferendo suã singularẽ. Ad aliud dicit negãdo istaȝ ꝯsequentiã. ois homo preter sor. currit. igit nihil est homo qđ nõ preter sor. currat. neqȝ ista est exponens eius. qꝛ nõ est exponibilis a primo termino ⁊ cã est. qꝛ subiectuȝ istius exceptiue nõ stat mobiliter sic ꝙ liceat aliquã eius singularẽ inferre. vñ sub eo nullo modo licet descẽdere. qꝛ nõ licet descendere. igit iste homo currit. si est aliud a sor. ⁊ sic vltra. qꝛ conditionales in cõsequente posite sunt impossibile. neqȝ sic licet descendere

sub subiecto istius omnis homo p̄ter sor. currit ⁊ iste est alius a sor. igit̄ iste currit. ⁊ sic de aliis descendendo ad omnes homines alios a sor. q: descendere sub subiecto v̄lis est suas singulares cū debito medio inferre. neq̄z licz inferre singulares istius v̄lis ex ista vniuersali. igitur ⁊c. ¶ Ad aliud dicit̄ negando istam consequentiaz. neq̄z iste homo preter sor. currit. neq̄z iste. ⁊ sic de aliis. igit̄ nullus homo preter sor. currit. Et ad regulā dicit̄ ꝙ in exceptiuis nō valet. ⁊ vlterius cū arguit̄ ꝙ isto modo exponēdi dato esset ista falsa. oīs hō preter asinum currit. ꝯceditur. Et cuz arguitur ꝙ nō. q: eius oppositū est falsum. s. non oīs homo p̄ter asinum currit. dicit̄ ꝙ nō ⁊ negat̄ ista ꝯsequentia. nō omnis hō p̄ter asinum currit. igit̄ homo preter asinum nō currit. ⁊ regula allegata nō valet in exceptiuis vt supra dicebat̄. Unde aduertendū est ad dandum contradictorium in exceptiuis ꝙ oportz ꝑponere negationem aduerbialem negantez vl' prepositā auferre. Unde iste nō contradicūt oīs homo preter asinū currit. ⁊ homo p̄ter asinum nō currit. neq̄z iste nullus homo preter asinū currit. ⁊ aliq̄s homo p̄ter asinuz currit. Et arguit̄ adhuc ꝙ ista sit falsa in isto casu. nō oīs homo preter asinum currit. q: sequitur ex ista ꝙ ex ista ꝙ nō oīs homo nō asinus currit ⁊ asinus est homo ⁊ asinus currit ab exposita ad exponētes dr̄. negando ꝯñam q: exceptiua mere negatiua nō habz exponi. Sed hz cās veritatis disiunctiue ⁊ regula superius data de expōne exceptiua vera est de exceptiuis nō mere negatiuis ꝑꝑ quod tales sunt dubitande nō homo preter asinuz currit nō tu vides aliquē hoīez preter sor. posito ꝙ nullum hoiem videas. si eniz negationes cadūt super totū sic ꝙ in vtraq̄z neget̄ exceptio sunt iste mere negatiue ⁊ ambe vere. Si aūt negatio nō cadat sup totum sic nō ꝯtradicūt iste tu vides aliquem hoīem preter sor. ⁊ nō tu vides aliquem hoīem preter sor. sed sunt ambe false. Sed vtrūq̄z ꝯtradictorium est p̄ponendo negationē negātē exceptionem.

¶ Ad vltimum pōt probabiliter dici ꝙ ista nullus homo preter animal currit. debet sic exponi nullus homo nō aīal currit. ⁊ aīal nō currēs est homo. ⁊ si aliquid est animal illud est. ¶ Sed forte arguitur. ꝙ ista esset vera. nullus homo preter hominem est homo. Similiter ista. nullum ens preter ens est ens consequens falsum quoniam in qualibet illaruz ē denotatur esse exceptio. ⁊ in nulla illarum igitur quelibet illarum est falsa. minor arguitur. quia equale ab equali excipi non potest. quia excipere aliq̄d denotat remanere de eo a quo fit exceptio. sed huic dicetur postea.

Sed incidit dubium in ista materia an ista sit possibilis oīs homo preter sor. excipit̄. ⁊ arguitur ꝙ nō. q: sequit̄ oīs homo preter sor. excipit̄ igitur sor. est homo ⁊ sor. nō excipit̄ ⁊ patet ꝯña. ⁊ ꝯñs est impossibile. igitur ⁊ añs. qd̄ ē dubium. ⁊ qd̄ ꝯñs sit impossibile arguit̄. q: necesse est ꝙ ipse sit a multis rebus exceptus ⁊. b. multis locis.

Oppositum tamē arguitur. q: cras erit ita ꝙ omnis homo preter sor. excipitur. igitur potest esse. ita ꝙ omnis homo preter sor. excipitur ⁊ vltra potest esse ita ꝙ omnis homo preter sor. excipitur. ⁊ ista est sic significando. igitur est possibilis. patet consequentia ⁊ arguitur primum antecedens ponendo ꝙ cras erit. ita ꝙ nullus homo est nisi sortes. vel plato. ⁊ ꝙ ista. oīs homo preter platonē currit. erit sic significando. tunc nō existente alia exceptiua ab ista vel eius parte ⁊ solum illud sit exceptum vel appelletur exceptum quod excipitur ꝑ dictionem exceptiuam. sequit̄ tunc ꝙ cras erit ita ꝙ oīs homo pret̄ sor. excipit̄. q: cras eris ita ꝙ tm̄ plato ꝑ dictionē exceptiuam excipitur.

Ad quod dubium respondet̄ ip̄m negando capiendo istuz terminum excipi ꝓut significat rem extra capi a quacunq̄z re extra capiatur seu extra capta sit dato ꝙ iste terminus excipitur nō distribuat. isto eniz modo sequitur. si sor. est ipse ē exceptus. iō ista est penitus impossibilis. omnis homo preter sor. excipitur siue est exceptus sic significantibus terminis. Sed si ponitur ꝙ iste terminus exceptiua vel excipitur significet rem exceptam solum ꝑ exceptiuam dictionem dicitur ꝙ illa est possibilis. sed nō est possibile istam esse veram vt probat argumentum. ¶ Sed contra predicta iterum sor:

te arguitur pꝛobando iſtum modum expo/
nendi non foꝛe bonum.quia cuꝫ veris iſto da
to ſequit̃ ꝙ hec impoſſibilis. ſic ſignificando
omnis homo pꝛeter nos currit demonſtran
do me.⁊ te per ly nos.Et idem arguitur de
iſta omnis homo pꝛeter ſoꝛ.⁊ platonem cur
rit conſequens tñ eſt falſum.ponatur enim ꝙ
nullus homo niſi nos ſit non currens.vl' niſi
ſoꝛ.⁊ plato.¶ Iteꝫ ſequitur.foꝛe poſſibile ꝙ
tu incipis ſcire omnem pꝛopoſitionem pꝛeter
a.⁊ tamen tu.incipis ſcire.a.conſequens eſt
falſum.quia exceptiua repugnat ſue pꝛeiacen
ti.ſimiliter ꝙ tu differas ab omni homine p̃/
terq̃ꝫ a te.conſequens eſt falſum.quia tunc ſe
quitur ꝙ omnis homo pꝛeter te ſit.⁊ pꝛobat̃
conſequentia.qꝛ tu differs ab omni homine
non te ⁊ non differs a te ⁊ ſi aliquid eſt tu id
eſt homo.conſequens tamen eſt falſũ. ¶ Itẽ
ſequit̃ ꝙ tu nõ differs ab alio pꝛeterq̃ꝫ ab aſi
no.conſequens eſt falſum.qꝛ tunc a nullo alio
ab aſino differres.⁊ cum capꝛa ſit ⁊ tu ſis.ſe
quitur ꝙ tu es capꝛa.Item ſequitur ꝙ poſſi
bile foꝛet ꝙ tu vides omnes homines albos
pꝛeter ſoꝛ.⁊ tamen nõ vides aliquem hoīeꝫ
album etiam neqꝫ aliquos homines albos.
¶ Item hec conſequctia non valet.omnis ꝓ
poſitio non exceptiua eſt vera ⁊ pꝛopoſitio ex
ceptiua non eſt vera pꝛopoſitio.⁊ ſi aliqua eſt
pꝛopoſitio exceptiua illa eſt pꝛopoſitio.igitur
omnis pꝛopoſitio pꝛeter exceptiuam eſt vera
in caſu enim antecedens eſt verum ⁊ conſe/
quens falſuꝫ.poſito ꝙ nulla ſit exceptiua.alia
a conſequente vel eius parte.⁊ ſit iſta conſe/
quentia tota cum iſta deus eſt.vel fiat argu/
mentum de iſta omnis pꝛopoſitio chategoꝛi/
ca pꝛeter exceptiuam eſt vera.⁊ ponatur ca/
ſus de illa.¶ Item iſta tantum omnis homo
pꝛeter ſoꝛ.currit.non exponitur illo modo.igi
tur ⁊c.¶ Ad pꝛimum dicitur concedendo ꝙ
tales ſunt impoſſibiles.omnis homo pꝛeter
nos currit.omnis homo pꝛeter ſoꝛ.⁊ cicero/
nem currit.quia ex vtraqꝫ ſequitur ꝙ omnis
homo currit.⁊ etiam ꝙ homo non currit.
nec admittitur caſus ibi poſitus. ¶ Et ſi foꝛ/
te arguitur ꝙ illa ſit vera.aut poſſibilis.om/
nis homo pꝛeter ſoꝛ.⁊ platonem currit.quia
ponatur ꝙ oīs homo differens a ſoꝛ.vel pla
tone.currat.⁊ nõ currat ſoꝛ.neqꝫ plato.tunc
iſta ꝓpoſitio ẽ ꝑtiꝫ falſa ⁊ ꝑtiꝫ vera omnis ho
mo currit. igitur per dictionem exceptiuam
poteſt verificar. ⁊ tenet conſequentia per an
tiquam regulam .ſcilicet ꝙ omnis pꝛopoſi/
tio vniuerſalis partim vera ⁊ partim falſa.
poteſt per dictionem exceptiuam verificari.
ſed iſta non poteſt aliter verificari.q̃ꝫ ſic om/
nis homo pꝛeter ſoꝛ.⁊ platonem currit. igi/
tur ⁊c.Sed huic dicitur admiſſo caſu quod
iſta omnis homo currit.non eſt partim ve/
ra ⁊ partiꝫ falſa.ſed ſimpliciter falſa.neqꝫ ve
rificatur per dictionem exceptiuam.immo ſi
exceptiua eſt vera vniuerſalis ſibi coꝛreſpon/
dens eſt falſa.Et vlterius dicitur ꝙ illa regu
la antiqua intelligitur ſic ꝙ pꝛopoſitio vniuer
ſalis cuius alique ſingulares ſunt vere ⁊ ali/
que falſe poteſt habere exceptiuam veram ſi
bi coꝛreſpondentem in qua excipiantur ſin/
gularia pꝛo quibus iſta vniuerſalis eſt fal/
ſa que regula verificatur in terminis ſimpli/
cibus.⁊ de vniuerſali ⁊ exceptiua quarum
nulla ſe falſificat.⁊ tunc vlterius dicitur ꝙ hu
ic vniuerſali falſe.omnis homo currit.in caſu
dato coꝛreſpondet iſta exceptiua omnis ho/
mo pꝛeter ſoꝛ.vel platonem currit.Ad ſecun
dum dicitur concedendo iſtam tanq̃ꝫ poſſi/
bilem.tu incipis ſcire omnem pꝛopoſitionem
pꝛeter.a.⁊ tamen tu incipis ſcire.a. ſicut po/
ſito ꝙ due pꝛopoſitiones ſint vere ⁊ non plu
res quas modo incipias ſcire per poſitionem
de pꝛeſenti ⁊ ſit ſolum.a.pꝛopoſitio falſa que
incipiat eſſe vera per remotionem de pꝛeſen
ti ⁊ quam incipias ſcire.⁊ patet concluſio.
Et ad argumentum contra quia tunc exce/
ptiua ⁊ ſua pꝛeiacens non repugnarent.dr̃ ꝙ
in talib⁹ terminis ꝯpoſitis frequent̃ nõ re/
pugnant.Et ſi arguitur.ſi tu incipis ſcire om
nem pꝛopoſitionem pꝛeter.a.igitur tu non in
cipis ſcire.a.ab expoſita ad exponentem.ne/
gatur conſequentia.quia iſta non eſt exponi/
bilis ratione iſtius dictionis pꝛeter.ſed ratio/
ne de ly incipis eo ꝙ eſt pꝛimus terminus ꝓ
babilis in iſta.Et per hoc etiam dicitur ne/
gando iſtam tu differs ab omni homine pꝛe/
terq̃ꝫ a te ⁊ etiam conſequentiam iſtam tu
differs ab omni homine non te ⁊ nõ differs
a te ⁊ es homo igitur tu differs ab omni ho
mine pꝛeterquam a te.ſi iſta.tu differs ab
omni homine pꝛeterquam a te.habet ſic ex/
poni tu es.⁊ oīs homo pꝛeter te ẽ.⁊ tu nõ es

homo preter te. sed mīnor ē falsa. igitur ⁊c.
¶ Ad aliud dr̄ concedendo q̄ tu nō differs
ab alio preterq̄ ab asino neq̄ differs ab alio
ab asino sicut nō differs a non asino. sed pp̄
illud non sequitur q̄ nō differs a capra. neq̄
sequitur q̄ a nullo alio ab asino differs. Et
cōsimiliter dr̄ ad illam. tu nō differs nisi ab
asino. q: sensus eius ē q̄ nō differas ab ali-
quo nisi ab asino. ¶ Ad aliud dr̄ negādo cō
clusionē ibi illatā. q: seqtur. tu vides oēs ho-
mines albos preter sor. igitur oēs hoies albi
p̄ter sor. videnť a te. tenet ɔña. ab actiua ad
passiuam. ⁊ vltra seqtur. igitur aliqui hoies
albi differentes a sor. videnť a te igitur aliqui
hoies albi videnť a te. q̄ repugnat secunde
parti ɔclusionis. Ista enim est falsa. tu vides
istos hoies alios a sor. demōstrando mulie
res. neq̄ masculinum genus cōcipit femini-
nū in numero plurali nisi illud adiectiuū sup
ponat p̄ vtraq̄. ¶ Ad aliud dr̄ in insolubili
bus. ¶ Ad aliud dr̄ q̄ probat verū. q: alius
terminus p̄babilis p̄cedit. Et regula superi
us data intelligitur q̄ exponenda est. primo
mō dicto qñ talis dictio exceptiua est prim⁹
terminus exponibilis in ea. ¶ Uerūtñ est ad
uertendū q̄ ista prepositio vel cōiunctio pre
ter aliqñ teneť exceptiue ⁊ aliqñ mere nega
tiue. ⁊ iō secūdo mō exponeť sic. oīs homo
preter sor. currit oīs hō nō sor. currit. ⁊ sor.
non currit igitur oīs hō preter sor. currit. ⁊
isto mō ista est vera. iste hō preter platonē
currit. posito q̄ plato nō currat. ⁊ sor. currat
⁊ ista sit sic significando. Silr̄ iste sunt vere
oīs homo preter chymerā est oīs hō preter
adā est rōnale aīal. oīs hō preter asinū est di
sciplinę susceptiuus. ⁊ oē aīal preter lapidem
est suba sensitiua. Et silr̄ ista est vera. nullus
hō preter aīal currit. q: nō plus significat ni
si q̄ nullus hō non aīal currit. ⁊ aīal currit.
qd̄ possibile est. iō ponatur ⁊ seqtur propo-
sitū. sed sic nō significat ly preter dū tenetur
exceptiue. sed significat mō quo exposite sūt
propositiones supra. Aliqñ aūt teneť ly pre-
ter subtractiue. Aliqñ additatiue vt tres ho-
mines preter sor. currunt. Si ly preter teneť
additatiue significat q̄ tres hoies vltra sor.
currunt. Si vero ly p̄eter tenetur subtracti-
ue significat q̄ tres hoies remoto sorte cur
runt neq̄ hoc respuendū est. q: nihil vtilius
in aliqua scīa hoies laborant q̄ q̄ cuiuslibet
vocabuli vim ⁊ p̄prietatē cognoscant. ⁊c.

De expositione reduplicatiue.

r Atione dictionis redu
plicatiue tēte af
firmatiue sufficit ad propositio-
nē exponendam copulatiua cui⁹
prima ps est cathegorica in qua
affirmatur dictio reduplicata de subiecto ex
ponende reduplicatiue. ⁊ secunda pars est p̄
positio cōditionalis cōposita ex dictione re-
duplicata ⁊ predicato reduplicatiue. vbi gr̄a
sor. inquantū hō est aīal. sic exponitur. sor. est
hō. ⁊ si aliquid est homo illud est aīal. igitur
sor. inquantū hō est aīal. Contra quē modū
exponendi forte arguiť. q: isto dato sequitur
q̄ ista sit falsa. sor. inquantū sor. currit posito
q̄ sor. currat. ⁊ sit ista sic significando. q: ex
ista secundum istū modū exponendi sequiť
q̄ si aliquid sit sor. illud currit. que ē cōditio
nalis falsa. sed tñ q̄ illa reduplicatiua sit ve-
ra arguitur. q: sor. currit in isto casu ⁊ sor. est
sor. inquantū sor. igitur sor. inquantū sor. cur
rit. ɔña p3 expositorie. ¶ Itē secundo seqt
q̄ quecunq̄ differunt inquantū differūt ipa
conueniunt. q: datis. a. ⁊. b. ipa differunt. ⁊
si aliqua differunt ipa cōueniunt. q: nō pōt
esse q̄ aliqua sint que nō aliqualiter conue-
niant. Et aliq̄ etiā inquantū ɔueniūt differūt
q̄ tñ falsū ē. q: si aliq̄ inquātū ɔueniūt diffe
rūt ⁊ inquātū aliq̄ differūt discōueniūt. igiť
aliq̄ inquantū conueniunt disconueniunt. sed
in quocunq̄ aliquo disconueniunt in illo nō
conueniunt. igitur aliqua inquantum conue
niunt non conueniunt. ¶ Itē isto dato sequi
tur q̄ precise tanta est conuenientia inter ali-
qua quanta disconuenientia. ɔñs est impossi
bile. ¶ Itē sequiť q̄ quantitas continua in-
quantum continua est discreta. consequens
falsum. q: quantitas continua prout continua
differt a discreta. ⁊ arguiť ɔña. q: quacunq̄
quantitate continua data illa est discreta. ⁊ si
aliq̄ est quātitas ɔtinua illa ē discreta. ¶ Sꝫ
forte dr̄ q̄ hec p̄positio quātitas ɔtinua in-
quātū ɔtinua differt a discreta. ē vera tenēdo
ly inquantum specificatiue. Sed ista eadem
non est vera tenendo ly inquantū reduplica
tiue. ¶ Sed contra istam responsionē sic ar
guitur. q: si quantitas continua differt a di-

screta inquantum est quantitas continua sequitur ꝙ quantitas continua inquantum cõtinua differt a se ipa. pȝ consequentia. ⁊ ꝯñs est impossibile. ¶ Item si ista sit vera. quantitas continua inquantum quãtitas continua differt a discreta specificatiue tenẽdo ly inquãtum sequitur ꝙ solum propter hoc quantitas continua differt a discreta. q: quãtitas cõtinua ſm rõneȝ. siue conceptũ suuȝ propriũ differt a discreta. ¶ Sed contra. tũc sequit̃ ꝙ nulla diſtõne existente. aut conceptũ non differt quantitas continua a discreta aliquo modo inquantum continua. ¶ Item hec nõ est de ſm ꝙ ipm. homo est animal. vt patet primo posteriorum. ideo non ẽ veruȝ ꝙ homo ſm ꝙ homo ẽ animal sicut videt̃ dicere ipsemet Aristoteles eodem loco. Ideo forte dicit̃ ꝙ prioristice exponenda est dictio reduplicatiua. sicut iam exposita ẽ. Sed posterioristice exponẽda ẽ sic sor. inquantũ hõ ẽ aial sor. est homo. ⁊ si aliqd ẽ homo illud ẽ aial ⁊ econtra si aliqd ẽ aial illud ẽ homo. ¶ Sȝ contra istã responsionẽ sic arguit̃. q: isto dato sequit̃ ꝙ homo inquãtũ homo sit homo coloratus posterioristice exponẽdo. ꝯñs ẽ falsum. q: nulla talis est ꝺ scdm ꝙ ipm. hõ est homo coloratus. ¶ Itẽ seqret̃ ꝙ duo ꝯtradictoria eẽnt sil' vera. q: illa ẽ vera. sor. iquã tũ hõ ẽ aial. vt pȝ exponẽdo primo mõ. ⁊ ẽ falsa exponẽdo. scdo mõ. igit̃ sua ꝯtradictoria ẽ vera. ¶ Itẽ illi modi exponendi repugnãt. igit̃ vnicus coꝝ ẽ verus. aut nullus eorum est verus. Sȝ pro expositione illius termini ſm ꝙ ipm ⁊ illius termini ꝑ se. aduerte ad multiplicitatẽ isti⁹ note cãlis q:. ⁊ quot modis cãlis reddat̃ vera.

¶ De expositiõe illius termini ĩfinitũ.

E expositione

D istius termini infinitus det̃ prima suppositio ꝙ iste terminus infinitus cathegorematice sumptus exponit̃ priuatiue isti termino finitus. Secũda suppositio ꝙ ly infinitum cathegorematice sumptũ significat tantũ quantũ non terminatũ. vel non habẽs terminum vl' terminos pȝ illa suppositio. q: bene sequit̃ hoc est infinitum. igit̃ hoc est nõ finituȝ. ⁊ vltra igitur hoc nõ est habẽs finem vel terminum ⁊ tenet ꝯña ista primã. q: ẽ ab affirmatiua ꝺ predicato priuato ad affirmatiuã de ꝓdicato infinito. Tertio accipit̃ ꝙ propositio exponibilis rõne istius termini infinitũ sincathegorematice sumpti exponit̃ sic. infinitus numerus est finitus. aliquantus numerus est finitus. ⁊ nõ tantus qn in duplo maior. ⁊ in quadruplo ⁊ sic vltra. igit̃ infinitus numerus ẽ finitus. Infinitũ pondus sor. põt portare aliquantũ põdus sor. põt portare. ⁊ nõ tm̃ põt portare qn in duplo maius. ⁊ in quadruplo. ⁊ sic vltra. igit̃ infinitũ põdus sor. põt portare. Presupponatur vlterius ex modo loquẽdi ꝙ cũ ly infinitũ ponit̃ a ꝑte subiecti nõ ꝓcedente termino secum cõstructo capitur sincathegorematice. sed cum ponitur a parte ꝓdicati ꝙ solũ accidit vocalibus vel scriptis capitur cathegorematice. Ex quibus sequitur primo ꝙ nõ infinita sunt finita. sed aliq̃ sunt in reꝝ natura que sunt quãtitas infinita. patȝ prima ꝑs. q: aliqua sunt finita ⁊ nõ plura datis sunt finita. q: due ꝑs istius ꝯtinui sunt in reꝝ natura. ⁊ nõ plura q̃ȝ iste due ꝑtes sunt in reꝝ natura. q: iste due partes sunt tot ꝑtes vel nõ pauciores q̃ȝ mille. vel decem milia. ⁊ sic de alijs. q: nulla ꝑs quãtitatiua continuit hȝ pauciores partes q̃ȝ ipm continuit. Et secunda pars istius ꝯclusionis vera est ꝙ aliq̃ sunt quantitas infinita. q: aliqua sunt instantia in .a. tꝑe. aut puncta in a linea q̃ sunt quãtitas ⁊ multitudo infinita. q: omnia puncta in .a. linea nõ sunt finita quãtitas. ¶ Sȝ forte dicitur ꝙ nulla sunt omnia instantia. aut omnes partes proportionales impares istius continui. q: neqȝ duo instantia. neqȝ tria neqȝ mille. ⁊ sic vltra. ⁊ si sic ergo nulla erũt omnia instantia que sunt vel erunt in hora.

¶ Sed contra istud arguitur q: per idẽ nulla sunt omnia que sunt. consequens falsuȝ. q: vniuersum est omnia que sunt. q: vniuersuȝ est vniuersum. ¶ Item hoc continuum est omnia que sunt hoc continuum. ⁊ hoc continuum est aliqua. igitur aliqua sunt omnia q̃ sunt hoc continuum. ⁊ per consequens aliq̃ sunt omnes partes que sunt hoc continuum ⁊ ita aliquã ſm aliquem ordinem sunt omnes partes proportionales pares que sunt ĩ hoc continuo. ⁊ sic etiam ſm aliquem ordinem aliqua sunt omnes ꝑtes proportionales

impares que sunt in hoc ꝯtinuo. ¶ Et si arguit̃ consimili modo. sicut prius ꝙ nõ. quia neqȝ due neqȝ mille sunt omnes partes impares que sunt in hoc continuo. ⁊ sic vltra. iõ nulle sunt omnes partes impares que sunt ĩ hoc cõtinuo. dr̃ negando añs sic intelligendo ꝙ nec due partes nec mille. ⁊ sic ď singulis sunt omnes partes que sunt in hoc continuo tam finitas q̄ȝ infinitas numerando. qꝛ de illis verificatur tam numerus finitus q̄ȝ infinitus. ⁊ lȝ per nullum numerum finituȝ signari possint distincte. tamen per numerum infinitum signari possunt. ¶ Ideo cõcluditur vltra ꝙ nõ infinitus numerus est finitus. lȝ aliqua sint numerus infinitus. vt pȝ de partibꝰ imparibus dati continui. Et ꝙ non infinite partes proportionales sunt in illo cõtinuo. qꝛ non plures partes q̄ȝ sunt partes q̃ sunt due medietates sunt in dato continuo. Et vlteriꝰ pȝ ꝙ aliquis est numerus cuius aliqua pars est numerus. qui non est minoꝛ q̄ȝ iste numerus. cuius est pars. Et ꝙ non oĩs numerus ẽ maioꝛ sua ꝑte. Et aliqs numerus ẽ equalis sue parti. qꝛ numerus binarius q est a ꝯtinuũ nõ est maioꝛ numerus q̄ȝ numerus qui est eius medietas. neqȝ minoꝛ. ⁊ cum vterqȝ illoꝛuȝ sit finitus simpliciter sequit̃ ꝙ vterqȝ illoꝝ est alteri equalis.

Sed cõtra hoc forte arguit̃. qꝛ istis datis seqtur ꝙ finitus numerus ẽ infinitus. ꝯñs est ĩpossibile vt pȝ ex ꝑma suppositione. qꝛ seqtur ꝙ numerus finitus ẽ nõ finitus. ⁊ ꝯña prima arguit̃. qꝛ a ꝯtinuũ est numerus infinitus ⁊ a cõtinuũ est numerus finitus. qꝛ a ꝯtinuũ est due medietates q̃ sunt numerus finitus puta binarius. igit̃ ⁊c̃. sed maioꝛ arguit̃. qꝛ aliqs numerus infinitus ẽ in a. sicut partes in toto. iõ sequit̃ a fortioꝛi ꝙ a numerus sit infinitus. pȝ ꝯña. ⁊ añs arguit̃ qꝛ numerus q est oẽs partes ipares a continui est infinitus. ⁊ iste ꝯtinet̃ in a. igitur ⁊c̃. ¶ Itẽ nullus numerus põt esse maioꝛ numerus q̄ȝ sit ⁊ a est numerus. igitur a est numerus infinitus. ¶ Item aliqua ꝑs a est numerus infinitus. igit̃ a fortioꝛi a est numerus infinitus. ¶ Itẽ a numerus infinitã ꝓportionem hȝ ad aliquẽ datum numeꝝ finitũ. igit̃ a nõ est numerus finitus pȝ ꝯña. ⁊ antecedens arguit̃. qꝛ infinitam ꝓpoꝛtionẽ habȝ numerus ad istũ numeꝝ binariũ qui ẽ due intelligentie. ¶ Itẽ sequitur ꝙ finitum aliqď infinitum excedit excessu solũ finito. ¶ Item sequitur ꝙ aliquis est maximus numerꝰ puta binarius qui est in hoc continuo. ⁊ idẽ est minimus qui est in eodem. qꝛ nullus numerus in hoc continuo est maioꝛ vel minoꝛ illo qď si conceditur arguit̃ ꝙ illa copulatiua sit falsa virtute superlatiui gradus. ¶ Itẽ in infinitum cõtinuũ qďlibȝ est diuisibile vt ponit Arꝭ. in ꝑmo ⁊ tertio ⁊ sexto physicoꝝ. ¶ Itẽ sequitur ista conclusio ꝙ a numerus finitus est minoꝛ .b. numero finito. ⁊ augebitur ĩ infinitum. successiue. b. numero stante. ⁊ tamẽ a nunq̄ȝ erit equale. b. ꝯñs est impossibile. ⁊ cõsequentia arguit̃ posito qď a sit numerus minoꝛ finitus qui non sit quantitas cõtinua ⁊ crescat a successiue ꝑ totã istam hoꝛam discrete sic ꝙ in pꝛimo nõ esse hoꝛe erit a numerus infinitus ⁊ sit. b. numerus finitus qui ẽ aliqď continuum. tunc patet tota cõclusio deducenti vel ponatur ꝙ a stante diminuatur b. ad non quantũ successiue. ⁊ sequitur econtra conclusio. ¶ Itẽ dato illo sequit̃ ꝙ a est finitum ⁊ non augebit̃. neqȝ diminuetur. ⁊ tñ in pꝛimo non esse hoꝛe erit infinitum. ꝯñs impossibile. ⁊ probatur consequẽtia ponatur ꝙ a sit vnũ coꝛpus lõguȝ ĩ infinitũ v̾sus oꝛientalẽ plagam ⁊ finite lõgum versus nos pedaliter latum ⁊ pꝛofunduȝ. tũc patet ꝙ hoc coꝛpus est finitũ. qꝛ est terminatum tam ꝓm latitudinem q̄ȝ ꝓm pꝛofunditateȝ. ⁊ finitum versus nos. igitur a est coꝛpus finitũ. ¶ Itẽ a coꝛpus est figuratum igitur termĩo vel terminis clausum. consequẽtia patet ex pꝛimo euclidis. qꝛ figura est que termino vel terminis clauditur. ideo a coꝛpus ẽ finitũ. ¶ Ponatur igitur ꝙ sine maioꝛatione. aut diminutione auferatur pꝛimum pedale ⁊ fiat figura sperica. deinde auferatur ꝓm pedale ⁊ extendatur circa pꝛimum sine augmẽtatione ⁊ diminutione eius. ⁊ sic vltra de omnibus pedalibus. ⁊ tunc sequitur ꝙ in fine erit a simpliciter infinitum. qꝛ ex nulla parte terminatum. ideo sequit̃ tota cõclusio. ¶ Item arguitur in eodẽ casu ꝙ a est finite longum. quia habet vltimũ versus oꝛiens. qꝛ habet aliquã partem qua nulla est vlterioꝛ ꝓm istam differentiam. qꝛ capiat̃ totũ pꝛeter pꝛimum pe/

dale istius ⁊ sequitur qđ ista est pars q̄ nulla est vlterior scđ3 istā differentiā positiōis.

Sed ad horum primum dicitur negādo istam cōsequentiam cū infert qđ numerus finitus est infinitus. ⁊ cum arguitur ꝙ sic. q2 a. numerus qui est hoc cōtinuum est infinitus. negatur hoc ⁊ negatur hec consequentia numerus infinitus est ī hoc tanquam sue partes. igitur a est numerus infinitus. ¶ Ad secundū negatur ista cōsequētia. nullus numerus potest esse maior q3 est a ⁊ a. est numerus. igitur a est numerus infinitus. ¶ Ad tertiū negatur antecedēs. s. qđ aliqua pars est numerus infinitus ⁊ vlteri⁹ dicitur ꝙ numerus q est omnes partes impares s̄m istam diuisionem non est pars. a. s3 est partes a. ¶ Ad quartum negatur ista cōsequentia infinitam proportionem habet a. ad aliquem numerum finitum. igitur est numerus infinitus. ¶ Et si forte arguitur contra istam responsionem. q2 tunc sequitur ꝙ a numerus est maior b. numero. ⁊ a. diminuetur vniformiter ad non quantum stante b. ⁊ tñ a nunq3 erit equalis. b. p3 cōsequētia q2 diminuitur a continuum vsq3 ad non quātum stante. b. numero qui est due intelligentie. Item a numerus infinite distat a nō quāto. igit̄ numerus est infinit⁹ numerus. ¶ Ad primū di2 ꝙ de virtute sermonis nō diminuetur a numerus. q2 nec hoc ꝯtinuū. neq3 aliqua eius pars vnq3 erit minor numerus q3 est hoc continuum. l3 illud continuum diminuetur. aut condempsabitur ad non quantū ⁊ causa est. q2 nullus numerus pōt esse maior numerus q3 ipe est. Et gnāl'r nulla quātitas discreta pōt esse maior quātitas discreta q3 ipa vel sit minor. ⁊ gnāl'r nulla quantitas pōt eē maior quātitas q3 ipa sit. l3 tñ aliq̄ q̄ntitas ꝯtinua possit eē maior quātitas cōtinua q3 ipa sit. ¶ Ad aliā formā negat̄ añs isti⁹ cōseqñtie a numerus infinite distat a nō q3to igitur a numerus est infinitus. Et si forte arguitur ꝙ sic q2 a distat a nō quanto. per numerū infinitū. igit̄. a. distat īfinite. a. nō quāto negat̄ ꝯña. ¶ Ad aliud p̄ncipale argumētū di2 ꝙ ꝑ tales ꝓpōnes ꝯtinuū īfinitū ē diuisibile itellexit Aristo. ꝙ ꝯtinuū ē diuisibile in semꝑ diuisibilia. sicut ipemet dicit primo celi Ad aliud di2 vt prius negādo ꝙ a numerus fiet maior numerus ⁊ negāt̄ casus. ibi positus ad intellectū argumēti ⁊ si admittat̄ casus grā disputationis ꝯcedit̄ conclusio. sicut ꝯñs. ¶ Ad aliud di2 de virtute sermonis ꝯcedēdo ꝯclusionē illatā. Et si cōtra forte arguit̄ ꝙ illud corpus in principio ē īfinitū. q2 infinite distat a nō q3to. igit̄ ip3 ē īfinitū. ¶ Item hoc corpus nō pōt augeri. igit̄ ip3 ē infinitū ¶ Itē seq̄t̄ si hoc corpus ē finitū ꝙ hoc corpus ē maius sua ꝑte quātitatia. ¶ Itē si hoc corpus ē finitū alicui corpori eēt eq̄le. ꝯñs falsū. S3 ad oēs istas formas dr̄ q3libet istaꝝ negādo preter primā cuius negat̄ añs ð simpliciter tñ finitis tenēt iste forme. ¶ Ad vltimū argumentū quo arguit̄ ꝙ a ē finite longū. q2 h3 vltimū v̄sus ꝑtē īfinitā. di2 negādo añs ⁊ di2 vltra ꝙ q̄cūq3 ꝑte data aliq̄ ē vlterior neq3 hoc totū. ē eq̄ vltra sicut aliq̄ eius ꝑs. imo nulla ē prima ꝑs neq3 vltima alicuius continui.

¶ De expositione de li totus tota totū.

s Sicut ly īfinitū aliqñ sumitur cathegorematice ⁊ aliqñ sincathegorematice sic iste termin⁹ totus vñ cū sumit̄ sincathegorematice equalet huic cōplexo q̄lib3 ꝑs cū v̄o sumit̄ cathegorēatice equalet huic cōplexo ꝑfectū ex suis ꝑtib⁹ capiēdo ꝓpe totū put dr̄ relatiue ad ꝑtes. Et cū ponit̄ a ꝑte subiecti ly totus nō determiatū ꝯsueuit sincathegorēatice capi a ꝑte vero predicati cathegorematice. qđ totū est ad beneplacitū accipientis. Ex q̄bus p3 primo ꝙ deus fecit totū qđ ipe potuit facere qñ produxit for. ⁊ oē quātū ē totum qđ ipe fecit in mundo.

Sed forte cōtra id arguit̄. quia isto dato ꝯcedendum eēt ꝙ tota a. mā eēt minor a. mā. q2 q̄lib3 ꝑs a materie est minor. a. mā. ꝯñs tñ est falsum q2 illa propositio tota. a. mā est minor. a. mā est affirmatiua significās iuxta cōpositionē3 suoꝝ terminoꝝ cuius predicatū non verificatur de subo. iō sequit̄ ꝙ ipa est falsa. p3 ꝯña cū añte. q2 hoc p̄dicatū minor a materia non verificat̄ de hoc subiecto a materia. q2 tunc idē eēt seipo minus. ¶ Itē ex quo ista ē affirmatiua significās iuxta cōpositionē suoꝝ terminoꝝ. ⁊ est vera ꝑ rōñsionē hñs sub3 ⁊. pre

dicatum distincta. ergo predicatum ⁊ subie/
ctum supponūt ꝓ eodē. ꝯña patet. ⁊ ꝯñs ē
falsū. igit̃ ⁊ añs. ⁊ nō nisi ꝓ vltima parte il/
la. s. qđ hec est vera. igit̃ ⁊c. ¶ Item seqtur
cū aliis veris ꝙ totū hoc quadratū est mi
nus a quadrato demonstrato certo quadra
to. q: quelibet pars istius quadrati est minor
isto quadrato ꝯsequens tñ est falsum. q: illa
ꝓpō. totū hoc quadratū est minus hoc qua
drato significat ꝙ totū hoc quadratū est mi
nus quadratū q̃ȝ hoc quadratū sumendo ly
minus adiectiue ad suū substātiuum. s. qua
dratū. sicut illa homo est albus significat ꝙ
homo est homo albus. pȝ totum ex grāma/
tica. sed hec scđa est falsa. vt pȝ. igit̃ ⁊ illa pri
ma est falsa. ¶ Item isto dato seqtur. ꝙ illa ē
falsa. totū qđ est in mūdo esse in oculo tuo. q:
ipsa significat vt dicit positio ꝙ quelibet pars
alicuius qđ ē i mūdo est in oculo tuo. ꝯñs tñ
est falsum. q: in ista. totū ꝙ est in mundo ē in
oculo tuo. ly ꝙ relatiue refert̃ ad ly totū. qđ
esse nō pōt nisi ly totū sumat̃ substātiue ⁊ ca
thegorematice. igit̃ illa significat ꝙ aliquod
totū qđ est in mūdo est in oculo tuo qđ ē ve
rum. q: aliqua pars oculi tui est vnū totū ꝙ
est in mundo.

Sed ad horum primū dicit̃ forte negā
do ꝯsequentiam cū infertur ꝙ to/
ta a. materia est minor a. materia. q: illa pro/
positio significat ꝙ tota. a. materia est minor
a. materia ipsamet. a. materia. sicut ista. totus
sor. est minor sor. significat ꝙ totus sor. est mi
nor sor. ipso sor. ⁊ sicut illa totū aīal est minus
aīali. significat ꝙ totū aīal est minꝰ aīal aīali
p. n. adiectiua adiacent suis substātiuis posi
tis ī orōne ⁊ nō subintellectis. vñ illa mona
chus est albus nō significat ꝙ monachus est
homo albus. sicut ista hō est albus. nō signi
ficat ꝙ hō est albus canis vel bos vel hmōi.
Sed hec responsio lȝ in se vera sit adhuc vi
det̃ stare argumētū. q: capiatur hec ꝓpositio
tota a materia est pars. a. materie que est ve
ra. vt seqtur ex pōne. cuius predicatū nō ve
rificat̃ de subiecto. ¶ Ideo ad illud dicit̃ cō
cedendo istam conclusionem. ꝙ illa est ꝓpō
vera significans iuxta compositionē suorum
terminoꝝ ⁊ predicatū non verificat̃ de subie
cto. Et per hoc dicit̃ ad aliūd negando istā
ꝯsequentiā. illa est propositio affirmatiua ⁊
vera significans iuxta compositionem suorū
terminoꝝ. igit̃ subiectum ⁊ predicatū pro eo
dem supponūt neqȝ neqȝ ex hoc seqtur ipsa
sit falsa. ¶ Ad aliam formam pȝ etiā p iam
dicta ꝙ illa est falsa totum. a quadratum est
minus a quadrato. sed hec est vera ꝙ totū
a. quadratū est minor pars a quadrato.

¶ Ad aliud dicit̃ concednēdo illud totū qđ
est in mūdo est in oculo tuo. eo ꝙ ly qđ de/
terminat ⁊ ꝯtrahit ly totū ad standum cathe
gorematice. Sed adhuc forte ꝯtra positionē
arguit̃. q: illa data posito ꝙ illa totus sor. est
minor sor. sit sic significando seqtur ꝙ ipsa est
vniuersalis consequens falsū. q: tunc aliqua
posset signari eius indefinita vel singularis.
ꝯñs est falsū. ¶ Item seqtur ꝙ illa sit con/
grua ⁊ perfecta totus est in mūdo. q: ille ter
minus totus valet tantū quātū quelibet ꝑs
igitur valet illa consequentia. quelibet pars ē
in mūdo. igitur totus est in mūdo. ꝯñs falsū
q: illud qđ ponit̃ pro consequente nō est con
gruū ⁊ perfectum. igitur ⁊c. Sed ꝓ primo
dicitur concedendo ꝙ aliqua est vniuersa/
lis que non est apta nata habere indefinitam
vel singularem sic significando. ¶ Et pro
secundo dicit̃ ꝙ iste terminus totus sit cathe
gorematice ⁊ per se sumptus nulli complexo
equalet. sed tñ iste terminus cum substanti/
uo sibi coniuncto equalet vni complexo. sicut
hoc complexum totus sor. equiualet huic. q̃li
bet pars sor. Sed contra forte arguit̃. q: hoc
complexum significat ex compositione suaꝝ
partium. sed nulla pars significans istius cō
plexi significat oblique. igitur illud comple/
xum totus sor. significat solum recte ⁊ nō ob
lique. ⁊ per consequens non significat tantū
quantū hoc complexū quelibet pars sor. eo
ꝙ id complexū quelibet ꝑs sor. significat re/
cte ⁊ oblique eo ꝙ aliqua pars eius ē recta ⁊
aliqua obliqua. alterius autem. s. huius com
plexi totus sor. nulla pars est obliqua. igitur
⁊c. Huic dicitur ꝙ illud complexum totus
sor. non significat penitus iuxta compositionē
suoꝝ terminorum.

Sed adhuc arguitur ꝙ illud cō
plexum totus non
valet tantum quantum hoc complexum que
libet pars. q: tunc sequeretur ꝙ ista comple/
xa equiualerent totus homo. ⁊ quelibȝ pars

hō ꝯn̄s falsum. ⁊ ꝓbatur ꝯn̄a. q: ly totū valet tm̄ quantū hoc cōplexū q̄libet ps ⁊ ex additione istius termini hō nō variat̄ illius cōplexi nec etiam illius termini hō significatio. igit̄ totū hoc cōplexū totus hō. valꝫ tm̄ quā tū hoc cōplexū q̄libet ps hō. Et tūc ista ꝓpositio totus hō currit. valet tm̄ q̄ꝫtū hec. q̄libꝫ ps hō. vel existens hō currit. ¶ Itē nulla pſ istius cōplexi totus hō significat hoīeꝫ obliq̄ ⁊ illud cōplexū significat ex cōpositione suaꝝ partiū. igit̄ hoc cōplexū totus hō nō significat tm̄ q̄ꝫtū hoc cōplexū q̄lꝫ ps hominis.

Ideo dicitur aliter in hac materia ꝙ iste terminus totus cathegorematice sumptus valet tm̄ quantū hoc cōplexū ſm oēs partes collectiue sumptas. sic intelligendo ſoꝛ. est totus albus. i. ſoꝛ. ſm oēs ꝑtes suas collectiue sumptas est albus. qđ possibile est. sed ista totus ſoꝛ. est albus sincathegorematice sūmēdo ly totus significat ꝙ ſoꝛ. ſm oēs suas ꝑtes diuisiue ⁊ ſm q̄ꝫlibet partē suā est albus qđ nō est possibile. Ex quibus seq̄t̄ ꝙ ista esset īpossibilis tota a linea ē minoꝛ a linea. ⁊ tota a materia ē minoꝛ a materia. ⁊ silr̄ ista est falsa. ⁊ ꝯsilēs tota a linea est ps a linee. q: ista significat ꝙ a linea est pſ a linee ſm se ⁊ q̄ꝫlibet eius partē. Et ex illa r̄ñsione nō sequūtur illa inconuenientia. s. ꝙ aliq̄ est propositio vera ⁊ affirmatiua significans ex cōpositione terminoꝝ habens subiectū ⁊ predicatū expꝛesse cuius pꝛedicatū nō verificatur de subiecto. neq3 sequit̄ ſm incōueniens illatū cōtra aliā r̄ñsionē. s. ꝙ aliq̄ est propositio affirmatiua significans ex cōpositione terminoꝝ habēs subiectū ⁊ ꝑdicatum expꝛesse cuius subiectū nō supponit ꝑ illo ꝑ quo supponit pꝛedicatū. nec sequit̄ ꝙ ista sit ꝑfecta totus currit. ⁊ sic de alijs. Ex quo seq̄tur tales ꝯn̄tias valere tu vides ſoꝛ. igitur tu vides totū ſoꝛ. tu tangis ſoꝛ. ergo tu tangis totum ſoꝛ. tu comedis panem igitur tu comedis totum panem ⁊c̄.

¶ De expositione illius termini eternaliter. ab eterno ⁊ semꝑ.

Iste terminus eternaliter sic exponit̄. a. eternaliter fuit. a. fuit. ⁊ nō incepit esse neq3 desinit eē. igit̄. a. eternaliter fuit. Sꝫ ista ꝑpetuo. a. erit exponit̄ sic. a. erit. ⁊ nō incipit eē. neq3 desinet eē. igitur ꝑpetuo. a. erit. Sed ista semꝑ. a. fuit. sic exponit̄. a. fuit ⁊ nūq̄ꝫ fuit. qn̄ tunc. a. fuit. igitur semꝑ. a. fuit. Et intelligitur ista scđa exponēs. s. nunq̄ꝫ fuit qn̄ tūc a. fuit sic nullū fuit tp̄s vel instās. quin in illo a fuit. Ex q̄bus pꝫ. ꝙ ſm veritatē semꝑ celū fuit ⁊ nō eternaliter fuit. q: nullū fuit tp̄s vel instans in quo celū nō fuit. ⁊ tm̄ celū incepit eē. pꝫ etiā ꝙ aliq̄d fuit pꝛimū creatū a đo ⁊ tm̄ semꝑ fuit aliqđ creatū a deo. ¶ Itē pꝫ ꝙ aliquid semꝑ erit qđ nō ꝑ maius tp̄s q̄ꝫ ꝑ horā erit posito ꝙ desinat esse tempus hinc ad horam.

Sed contra illud arguit̄ ꝓbā do ꝙ celū eternaliter fuit. q: celū fuit ab eterno. igitur eternaliter fuit. ¶ Itē arguit̄ ꝙ celū n̄ semꝑ fuit. q: celū aliqn̄ n̄ fuit. q: nullū celū nūc fuit demōstrando instās pn̄s. ⁊ tunc est vel nunc ē aliqn̄. igit̄ aliqn̄ nullū celū fuit. Silr̄ arguit̄ ꝙ aliqn̄ nihil erit. ⁊ aliqn̄ nihil fuit. q: in instāti qđ est pn̄s nihil erit. neq3 aliq̄d fuit ⁊ oē instās qđ ē pn̄s ē vel fuit aliqn̄. igit̄ aliqn̄ nihil erit. ⁊ aliqn̄ nihil fuit. ¶ Itē ꝓducet̄ cras aīa antixp̄i q̄ ꝑpetuo erit ⁊ incipiet eē. igit̄ aliq̄d perpetuo erit qđ incipiet esse.

Sed ad pͥmū dr̄. negādo ꝯn̄am istā. ab eterno celū fuit. igit̄ eternalr̄ celū fuit. q: q̄cq̄d fuit ꝓductū a deo fuit ꝓductuꝫ ab eterno. q: a re eterna. ⁊ t̄n oē qđ fuit ꝓductū vnq̄ꝫ ab eterno fuit ꝓductū. q: ly eterno qn̄ noīalr̄ stat nō est terminus exponibilis. ⁊ iđ ista ī eternū tu fuisti significat ꝙ ī rē eternā tu fuisti. sed ly eterno ⁊ eternū aduerbialiter sumpta ꝯuertunt̄ cū ly eternalr̄. ¶ Ad aliud cū arguit̄ ꝙ nō semꝑ celū fuit. ⁊ ꝙ aliqn̄ nihil fuit. q: in hoc istāti nihil fuit. ⁊ hoc instās est vel fuit aliqn̄. igit̄ aliqn̄ nihil fuit. dr̄ negādo ꝯn̄aꝫ. sed minoꝛ dꝫ sic sumi. hoc istās fuit aliqn̄. si tm̄ terminus supponēs respectu huiꝰ verbi fuit supponeret ꝑ eo ꝙ ē neganda foret ista ꝓpositio. semꝑ deus fuit. Sed adhuc terminis modicū variatis expōne data inferunt̄ silēs ꝯclusiones. q: arguit̄ adhuc forte illo dato ꝙ semꝑ hoc instās ē demōstrādo instās pn̄s. ⁊ q̄cq̄d ē in hoc istāti semꝑ ē. quia hoc instās ē in instāti pn̄ti. ⁊ ī tp̄e pn̄ti. ⁊ nullū est tp̄s vel instās in quo nō sit hoc instans

iō ⁊c̄. Et silr̄ arguit̄ alia cōclusio. Et iō ꝯce
dit̄ vtrūq3 ꝯn̄s. dato ꝙ nullū sit tp̄s nisi cui⁹
hoc instās est instās intrinsecū. ¶ Ad aliud
d̄r ꝙ ista aīa ꝑpetuo erit. postq̄3 inceperit eē
ex quo nō sequitur ꝙ ipsa perpetuo erit aut
continuo erit.

¶ De expositione illius termini differt ali/
ud. ⁊ d̄ ly nō idē ⁊ d̄ terminis positiuis.

Resupponatur

p in hac materia ꝙ nulla est ꝯueni
entia silitudo vel eq̄litas inter ali
qua nisi qōlibet illoꝝ sit cu3 alio.
Et ꝯsilr̄ de preterito nihil fuit sile alicui aut
ei dissimile nisi vnū fuerit cū alio. sic etiā de
futuro dicat̄. Ex quibus p3 tales ꝯn̄as non
valere. soꝛ. fuit talis q̄lis fuit plato. igitur soꝛ.
fuit similis platoni. sed bn̄ ecōtra sequit̄. soꝛ.
fuit similis platoni. igit̄ soꝛ. fuit talis q̄lis fuit
plato. sic etiā nō sequit̄. soꝛ. fuit tantus quan
tus fuit plato. posito ꝙ vterq3 fuerit pedalis
igit̄ soꝛ. fuit eq̄lis platoni. Silr̄ nō sequit̄. tu
eris ⁊ soꝛ. erit ⁊ tu nō eris soꝛ. igit̄ tu differs
a soꝛ. q2 posito ꝙ soꝛ. nō erit tecum. esset an̄s
ve꞉. ⁊ ꝯn̄s falsum. ¶ Presupponat̄ vltra ꝙ
pn̄t sine cōtradictiōe esse aliq̄ differentia licet
nullū tp̄s sit vel instans aut etiā mensura ex/
trinseca. p3 hoc. q2 nullo tp̄e existente adhuc
differt deus ab angelo secū existente ⁊ sic de
alijs. Ex quo p3 illā ꝯn̄am nō valere soꝛ. dif
fert a platone. igitur soꝛ. erit qn̄ plato erit. q2
posito ꝙ nullū tp̄s esset sicut pōt prima causa
facere esset antecedens ve꞉ in casu. ⁊ ꝯn̄s fal
sum. p3 etiam istā ꝯn̄am nō valere. tu eris ⁊
aliquis asinus erit tecū. ⁊ tu nō eris asinus.
igit̄ tu differs ab asino. q2 in consequente ly
asino supponit distributiue pro omni asino q
vnq̄3 erit. Ideo d̄r ꝙ ista tu differes ab asino
sic exponenda est. tu eris. ⁊ oīs asinus q erit
erit tecū. ⁊ tu nō eris asinus. igitur tu differs
ab asino. Sed ly aliud exponit̄ sic. tu es aliō
a platone. tu es aliq̄d ⁊ plato est aliquid tecū
⁊ tu nō es illud qō est plato. igitur tu es ali/
ud a platone. Ex quo p3 istā ꝯn̄am nō valē
a. differt a soꝛ. igitur. a. est aliud a soꝛ. p3. po/
sito ꝙ a. sit nomen singulare alicuius aggre/
gati qō nō sit aliquid.

Sed forte contra istū modu3 ex/
ponēdi arguitur. q2 n̄
sequitur. soꝛ. differt ab. a. igitur omne qō erit
a. erit cū soꝛ. ⁊ soꝛ. non erit. a. q2 posito ꝙ. a. e
rit aggregatum qō nō erit aliq̄d. ⁊ erit soꝛ.
cum illo aggregato est antecedens verum. ⁊
consequens falsum. ¶ Itē superflue ponitur
soꝛ. erit. q2 sufficiunt iste due oīs asinus qui
erit asinus. erit cum soꝛ. ⁊ soꝛ. nō erit asinus.
igitur soꝛ. differt ab asino. ille enim due inclu
dunt tertiam. s. soꝛ. erit. igitur ista tertia sup/
flue ponitur. ¶ Item nō sequit̄. tu differes
ab asino. igitur omnis asinus qui erit. erit te/
cum. ⁊ tu non eris asinus. q2 antecedens est
verum. ⁊ consequens falsum. ꝙ antecedens
sit verum. arguitur q2 alquando tu differes
ab asino. igit̄ differes ab asino. ⁊ antecedens
arguitur. q2 demonstrato. a. instanti. in quo
tu eris cum aliquo asino. patet ꝙ tunc diffe/
res ab asino. ⁊ tunc erit aliqn̄. igitur aliquan
do differes ab asino. ⁊ ꝙ tunc differes ab asi
no demonstrato. a. instanti patet. q2 nō plus
significat nisi ꝙ tu differes ab asino. qui erit i
a. instanti. sicut ista in. a. instanti tu eris aliqō
album. significat ꝙ tu eris aliquid qō erit al/
bum in. a. instanti. ⁊ non simpliciter signifi/
cat ꝙ eris aliquod album qō erit. q2 tunc sta
ret ꝙ in. a. instanti. tu eris aliquod album ⁊
ꝙ pro tunc tu eris aliquod nigrum. Simi/
liter ista in. a. instanti. tu fuisti homo. signifi/
cat ꝙ in. a. instanti tu fuisti homo qui fuit i. a
instanti. ⁊ ista in. a. instanti. tu eris omnis ho
mo. significat ꝙ in. a. instanti tu eris omnis
homo qui erit tunc. quia determinatiōes ad
uerbiales referuntur ad verba. ¶ Item nō
sequitur tu es aliquid ⁊ omnis qui est aliq̄s
asinus. est aliquid tecum. ⁊ tu non es ille qui
est asinus. igitur tu es alius ab asino. q2 con/
sequens est impossibile. quia sequitur tu es
alius ab asino. igitur tu es alius asinus ab asi
no. vel tu es alius homo ab asino. vel tu es
alius tu quoꝛum duo prima sunt falsa. neq3
tertium est bene dictum sicut. neq3 illud soꝛ.
est alius soꝛ. ab asino. ¶ Item non sequitur
soꝛ. est aliud a chymera. igitur omnis chyme
ra est cum soꝛ. ⁊ soꝛ. nō est chymera. quia cō
sequens istius consequentie est falsum. ⁊ an/
tecedens verum. qō arguitur sic. q2 soꝛ. est
non idem chymere. igitur soꝛ. est aliud a chy
mera. tenet consequentia. a conuertibili ad cō
uertibile. ⁊ arguitur antecedens. q2 soꝛ. nec

est idem chymere ⁊ soꝛ.est.ergo soꝛ.est non idem chymere.patet consequentia.a negatiua de pꝛedicato finito ad affirmatiuaȝ de pꝛedicato infinito cum debita constantia. ¶ Sȝ forte dicitur ad illud negando istam consequentiam.tu es non idem chymere.ergo tu es aliud a chymera. Sed contra.arguitur.ꝙ antecedens sit impossibile .quia sequitur soꝛ.est.non idem chymere.ergo chymere.soꝛ.ē non idem.ex quo sequitur vltra ꝙ chymera est.⁊ iste consequentie sic pꝛobantur.qꝛ bene sequitur.tu es non videns chymeram.igitur tu non vides chymeraȝ.tenendo ly nō vtrobiqȝ infinite.⁊ sequitur.tu non vides chymeram.ergo chymera non videtur a te.tenendo ly non vtrobiqȝ infinite.tenet consequentia ab actiua ad passiuam.⁊ consequens est falsum.qꝛ sequitur chymera non videtur a te.ergo chymera est non visa a te.patet consequentia.quia antecedens est pꝛopositio affirmatiua in qua ly non videtur est verbuȝ infinitum affirmatiuum passiuum istius verbi non video non vides non videt.igitur a p̄mo ad vltimum.si tu es non videns chymeram chymera est non visa a te.ex quo sequitur ꝙ chymera est. ¶ Item non sequitur.es ⁊ omnis homo est tecum.⁊ tu nō es omnis homo igitur a te differt omnis homo.m quia sequitur.a te differt omnis homo.igitur a te est differens omnis homo.consequētia patet.⁊ consequens est falsuȝ.qꝛ sequitur a te est differens omnis homo.sed qōlibet a te differens est aliquid.igitur aliquid ē omnis homo.consequens est falsum ⁊c̄. Itē nō sequitur.soꝛ.differt ab omni homine.igitur omnis homo q erit.hō erit cuȝ soꝛ.⁊ soꝛ.nō erit omnis homo. ¶ Item dato isto modo exponendi sequitur qō soꝛ.est aliud q̃ plato ⁊ nihil aliud q̃ plato.consequens est falsum ⁊ arguitur consequentia.qꝛ soꝛ.est aliquid ⁊ plato.⁊ nihil aliud q̃ plato est aliquid cum soꝛ.⁊ soꝛ.non est plato.⁊ nihil aliud q̃ plato igitur soꝛ.est aliud quam plato.⁊ nihil aliud q̃ plato.⁊ arguitur minoꝛ.s.ꝙ plato ⁊ nihil aliud q̃ plato est aliquid cum soꝛ.qꝛ plato est cum soꝛ .vt pono.ponatur enim sic.⁊ pla.ē pla.⁊ nihil aliud q̃ pla.igit̄ pla.⁊ nihil aliud q̃ pla.est cū soꝛ.⁊ ꝙ illud consequens sit falsum arguitur.qꝛ si illud eēt verum maxime esset qꝛ pla.est pla.⁊ nihil aliud q̃ pla.sed arguit̄ ꝙ nō.qꝛ pla.est pla.⁊ aliquid aliud q̃ pla.igitur pla.nō est pla.⁊ nihil aliud q̃ pla.pȝ ꝯña ⁊ arguit̄ añs.qꝛ pla.est.a.b.c.⁊.a.b c.sunt pla.⁊ aliquid aliud q̃ pla.igit̄ pla.est pla.⁊ aliquid aliud q̃ pla.pȝ ꝯña ⁊ añs posito ꝙ.a.b.sint due medietates que sunt pla.⁊.c.sit caput platonis.tunc pȝ ꝙ pla.est.a.b.c.⁊.a.b.c.sunt pla.⁊ aliquid aliud q̃ pla.qꝛ ista tria sunt pla.⁊ caput platonis sicut concedendū est ꝙ tria indiuisibilia sunt tria.⁊ duo indiuisibila. ¶ Itē dato isto modo exponendi concedendum esset ꝙ soꝛ.esset aliud q̃ homo ⁊ aliū q̃ risibile.⁊ ꝙ soꝛ.differret a soꝛ.⁊ ab alio a soꝛ.⁊ ꝙ soꝛ.differret a se ⁊ ab alio a se.consequentia arguitur.qꝛ soꝛ.ē.⁊ homo ⁊ aliud q̃ risibile est.⁊ soꝛ.si est homo ⁊ aliud q̃ risibile.igitur soꝛ.est aliud q̃ homo.⁊ aliud q̃ risibile.patet consequentia.⁊ minoꝛ pꝛobatur.qꝛ si soꝛ.est homo ⁊ aliud q̃ risibile soꝛ.est homo.⁊ aliud q̃ ipsemet. Ideo soꝛte dicitur cocedendo quālibet istaruȝ. ¶ Sȝ contra.qꝛ si soꝛ.est homo ⁊ aliud q̃ risibile igitur soꝛ.non est aliud q̃ homo ⁊ aliud q̃ risibile patet consequentia.⁊ pꝛobatur antecedens.qꝛ soꝛ.est homo.⁊ aliqua pars sua.qō pꝛobatur vt pꝛius.qꝛ soꝛ.est ista tria.s.a.b.c.qꝛ est pꝛima medietas sui ⁊ secunda ⁊ caput suum.igitur ⁊c̄. ¶ Ad pꝛimum igitur dicitur negando istam consequentiam tu differes ab.a.igitur omne qō erit.a.erit tecum ⁊ tu non eris.a.nec iste sunt exponentes isti⁹ sed sequitur tu differes ab.a.igitur omne qō erit.a.vel omnia q̄ erunt.a.erunt tecū.⁊ tu non eris.a.vnde aduertendum est in expositione talium pꝛopositionum vtrum isti termini sint collectiui vel non collectiui cōes vt distincti ⁊ ſm istoꝝ exigentiā sumēda est exponēs exposite cōueniens. ¶ Ad scōm dr̄ ꝙ pꝛobat veꝝ.qꝛ copulatiua ex duab⁹ cathegoricis debite sumptis cōposita sufficienter exponit ꝓpositionē exponibilē rōne alicui⁹ istorū terminoꝝ.differt ⁊ aliud. Ad punctū alterius rationis dicitur negando istam consequentiam.aliqñ tu differes ab asino.igitur tu differes ab asino.qꝛ consequēs est falsuȝ ⁊ antecedens est veꝝ.eo ꝙ in.a.instanti.tu differs ab asino quia sicut pꝛobatum est ista nō plus significat nisi ꝙ tu differs ab asino.

qui erit in.a.instanti.sicut ista.in.a.instati.tu eris aliquod album.significat ꝙ tu eris aliquod album qđ erit in.a.instanti.q: determinatio verbi siue ponatur ante siue post idē facit.q: aduerbium semꝑ determinat verbū vel eius ꝑticipium. ⁊ ideo quo ad veritatem vel falsitatem nō refert dicere.tu eris oīs homo tunc.⁊ tunc tu eris oīs homo.q: ly tunc nō determinat nisi verbum.cū ibi nō sit aliqđ ꝑticipium. ¶ Sed contra illud forte arguitur ꝓbando ꝙ hec est falsa in.a.instāti tu eris oīs homo. posito qđ in.a. instanti nullus erit homo preter te ⁊ post erūt multi homines. tūc arguit̃ sic.si i.a.instāti.tu eris oīs homo.⁊ antixp̄s erit homo.igitur in.a.instāti tu eris antixp̄s.tenet ꝯña a superiori distributo ꝓ omni hoīe qui vnq̄ꝫ erit. Item sequitur ꝙ hic tu es oīs homo.demonstrādo locum per ly hic in quo tū es ⁊ nō alter homo a te.q: tu es oīs homo hic.igit̃ hic tu es oīs homo.tenet ꝯña.ex respōsione. q: nō refert preponere ⁊ postponere aduerbiū ⁊ ꝓbatur antecedens.q: tu es homo. hic ⁊ nihil est homo hic quin tu sis illud.igitur ⁊c. Item seq̄t ꝙ aliquo modo tm̄ tu es hō.⁊ aliquo modo preter te nihil est homo. q: aliquo modo tu es oīs homo.q: illo modo tu es oīs hō. demonstrando modum ꝑ quem tu es homo. ⁊ quo nihil aliud a te homo. quia tu es oīs homo isto modo.igitur isto modo tu es oīs homo.tenet ꝯña.vt p̄us.ergo aliquo modo tu es oīs homo.ꝯña patet.ab inferiori ad suum superius.ꝙ tamen ꝯñs sit falsum arguit̃ q: sequitur aliquo modo.tu es oīs homo.igitur tu es oīs homo aliquo modo ꝯñs falsuꝫ q: sequitur tu es oīs homo.aliquo modo.igitur tu es homo.aliquo modo ⁊ nihil est hō aliquo modo.quin tu sis illud consequens ē falsuꝫ.⁊ consequentia tenet.q: sic habꝫ ista ꝓbari a primo termino mediato. ¶ Item non oīs homo es tu.igit̃ nullo modo oīs homo es tu.igitur tu nullo modo es omnis homo. ❡Pro istis est aduertendum ꝙ cū nullum sit verbū singulare frequēter addimus terminationem aduerbialē verbo.vt vis istius verbi cū determinatione istius aduerbii transeat ⁊ supponere faciat terminuꝫ pro paucioribus suppositis.qđ potest contingere presertim a parte predicati. ⁊ causa est. q: determinatio aduerbialis cū resoluit̃ i nomē si resolui pōt semper se tenet a parte predicati.ideo restrictio quo ad suppositionem fit ex parte predicati ⁊ nō ex parte subiecti. verbi gratia oīs homo erit aliqđ albū tūc demonstrādo ꝑ ly tunc vnuꝫ instans futurū in illa ly albuꝫ supponit solum ꝓ albo qđ erit in.a.instati. ⁊ significat ista ꝓpositio.ꝙ oīs homo erit tūc aliquid qđ erit albuꝫ tunc.s.in.a.instāti. restrigit.n.aduerbiū ex parte p̄dicati. q: illud aduerbium resoluit̃ in ꝑtem rōaleꝫ q̄ tꝫ se ex parte p̄dicati verbi grā.oīs homo erit tūc aliqđ albū.i.oīs hō i illo istāti erit aliqđ albū dmōstrando.a.instans.⁊ pꝫ ꝙ ista pars in isto instanti tenet se a parte predicati. Ulterius nota ꝙ si aliqua determinatio aduerbialis determinet verbū exposite debet alia cōsimilis determinare verbū exponentis. Et per hoc dicit̃ ad argumentum ꝯcedendo ꝙ hic tu es oīs homo.q: tu hic es homo. ⁊ nihil est hic homo.quin sis illud.igit̃ hic tu es oīs homo per hoc etiā cōceditur ꝙ aliquo modo tu es oīs homo. ⁊ negat̃ ꝙ tu es oīs homo aliquo modo ꝑꝑ diuersos modos ꝓbandi istas ꝓpositiōes.⁊ ita ꝯceditur ꝙ aliquo modo tm̄ tu es homo.⁊ aliquo modo nihil preter te ē homo.sed negatur ꝙ tm̄ tu es homo aliquo modo. ⁊ nihil preter te est homo aliquo mō ¶ ❡Per hoc etiā dicitur ad tertiuꝫ negando istam ꝯñam.nō tu es oīs homo.igitur nullo modo tu es oīs homo.sicut nō sequit̃.nō tu es oīs homo.igit̃ nullibi tu es oīs hō. Et ꝑ hoc ēt negat̃ illa ꝯña.in.a.instanti tu eris oīs homo.⁊ antixp̄s erit homo.igit̃ in.a. instanti tu eris antixp̄s. ⁊ ad ꝓbationem qñ dicit̃ in antecedente ly hoīe distribuit̃ ꝓ omni homine q erit. vnq̄ꝫ.negat̃ illud. sed distribuit̃ solū pro omni hoīe q erit in.a.instanti. ❡Pro alio dicit̃ ꝙ ista est impossibilis.homo est alius ab asino.⁊ cā est.q: semꝑ adiectiuuꝫ positum ex parte predicati siue substantiuo adiacet substātiuo posito a parte subiecti. Unde est sensus istius.homo est alius ab asino. ꝙ homo est alius homo ab asino.⁊ ista sor. est alius ab asino.significat ꝙ sor.ē alius sor. ab asino ⁊ ideo ista exponitur sic oīs asinus q ē cū sor.ē sor.⁊ sor.nō est iste sor.qui est asinus igitur sor.est alius ab asino. Est igitur concedendum ꝙ sor.est aliud ab asino.sed sor. nō

est alius ab asino. ¶ Et si forte arguit᷑. ꝙ ho
mo est alius ab asino. q: sor. ē aliud ab asino
⁊ sor. est homo. igitur homo est alius ab asi-
no. dicit᷑ negando ꝯñam. sed dꝫ sic conclu-
di maior extremitas de minori. igitur homo
est aliud ab asino. Et sic patet tales sophisti-
cationes inutiles eē. iste monachus est albus.
sed nō est albus monachus. iste nasus ē tuus
sed nō est tu⁹ nasus. demōstrādo nasum ho
mis tui. neqꝫ valꝫ hoc argumētū. iste hō ē al-
bus. ⁊ iste homo ē monachus. igitur iste mo
nach⁹ est albus. demonstrādo monachuꝫ ni
grū. sed solū sequit᷑. ꝙ iste monach⁹ est alb⁹
hō. ¶ Ad aliud dicit᷑ negādo añs istius ꝯñe
sor. ē nō idem chymere. igitur sor. est aliud a
chymera. ⁊ negat᷑ ista ꝯña sor. nō est idē chy
mere. ⁊ sor. est. igit᷑ sor. est nō idē chymere.
nec ibi arguit᷑ ꝑ regulam allegatā. q: predi-
catū cōsequentis nō est īfinituꝫ. sed solū eius
ps. ⁊ est ista ꝓpō falsa sor. est nō idē chyme
re. q: ly chymere ꝓ nullo supponit. mō gene
raliter ois ꝓpō significans iuxta cōpositionē
suoꝝ terminoꝝ cuius nulla copl'a ē negatiua
in qua ē aliqs termin⁹ cathegorematic⁹ non
supponēs est falsa. ⁊ iō nulla illarū ē vera. tu
es nō idē chymere. ⁊ tu chymere es nō ideꝫ
sicut neqꝫ illa est vera. tu es nō vidēs chyme
rā. ⁊ ly nō idem nō est terminus exponibilis
sicut neqꝫ iste terminus nō videns. ⁊ sicut ꝓ
bat argumentū ista est impossibilis. tu es nō
videns chymerā. sicut etiā ista. tu es nō ideꝫ
chymere. ¶ Ad aliud negatur ista ꝯña. tu es
⁊ ois homo est tecū. ⁊ tu nō es ois homo.
igit᷑ a te differt ois homo. sed debet sic expo
ni tu es ⁊ ois hō ē tecuꝫ. ⁊ nihil qđ est homo
tecū est tu. igitur a te differt ois homo. sed ta
men conceditur ꝙ a sorte differt quilibet asi
nus. q: quilibet asinus est cū sor. ⁊ sor. nō est
asin⁹. igit᷑ a sor. differt qlibet asinus. Et si sor
te arguit᷑ ꝙ nō. q: si a sorte dr̄t qlibꝫ asinus.
igitur a sor. est differens qlibet asinus. sꝫ qđ
libet a sor. differens est aliquid. igitur aliquid
est quilibet asinus. Dicitur negando ꝯsequē
tiam primā sicut nō sequitur. incipit instās ꝙ
nō est esse. igitur est incipiēs instans qđ non
est esse. ¶ Sed contra per idem non valeret
hoc argumentū. hic currit ois homo. igitur
hic est currens ois homo. consequens est fal
sum. s. ꝙ ista consequentia nō valeat. q: pro
batio debet fieri a primo termino ꝓbabili. sꝫ
ly currit. est primus terminus probabilis ⁊
solum resolubilis. ¶ Ad istud dicitur qđ ista
est falsa. hic currit ois homo. posito ꝙ om-
nis homo currat hic. q: primus terminus ꝓ
babilis est ly currit. qui est resolubilis ⁊ nō
exponibilis. Sed ista a te differt ois asinus.
habet duas causas veritatis. q: primus ter-
minus. in ea mediatus est resolubilis ⁊ expo
nibilis. ideo ista significat disiunctiue. sic a te
differt quilibet asinus. idest a te differens est
quilibet asinus resoluēdo vel exponendo sic.
omnis qui est asinus est tecū. ⁊ nullus asinus
es tu. igitur a te differt quilibet asinus. ⁊ hoc
est verum ⁊ ideo illa est vera. a te differt qui
libet asinus. Sed ista a te differt omnis ho-
mo non verificatur neqꝫ exponendo neqꝫ re
soluendo. nec in ista. hic currit omnis homo
verificatur ly currit resoluendo. ideo ⁊c.

¶ Ad aliud dicitur ꝙ ista. sor. differt a quoli
bet homine. sic exponitur aliquis erit homo
cum sor. qui nō erit sor. ⁊ sor. nō erit quilibet
homo. igitur sor. differet a quolibet homine
Similiter a sor. differt homo. sic exponitur.
homo est cum sor. ⁊ sor. homo non est igitur
a sor. differt homo. Et si forte arguitur ꝙ nō
q: iste exponentes sunt vere. ⁊ tñ ista expos
ta est falsa a sor. differt homo. quia sequit᷑ a
sor. differt hō. igit᷑ sorti est nō idē hō. ⁊ seq᷑
sorti est non idem hō. igit᷑ sor nō ē idē hō cō
sequens est falsum. ⁊ antecedens verum. po
sito ꝙ sor. sit cuꝫ multis hominibus. ⁊ tenet
consequentia ab affirmatiua de predicato in-
finito ad negatiuam de predicato finito.

¶ Iteꝫ arguitur ꝙ ista sit falsa. sor. homo nō
est. quia sequitur sor. homo non est. igit᷑ sor.
homo non est existens. ex quo vlterius sequi
tur ꝙ sor. homo non est hoc existens. demō
strando sor. consequens est falsum. ⁊ conse-
quentia patet a superiori distributo ad suum
inferius. ¶ Item si sor. homo non est pari ra
tione est concedendum ꝙ sor. homo non cur
rit. posito ꝙ sor. currat existēte aliquo homi
ne alio ab eo qui non currat. consequens est
falsuꝫ. quia sor. homo currit. Sed ad primū
istorum dicitur ꝯcedendo ꝙ a sor. differt ho
mo. ⁊ ꝙ sorti est non ideꝫ homo. quia ly ho
mo stat determinate. ⁊ non infinitatur nisi ly
idem vt est ostensum supra. ⁊ negatur ista cō

ſequentia. ſorti eſt non idez homo. igitur ſor
ti non eſt idem homo. nec ibi arguitur per re
gulã. qꝛ nõ eſt ibi p̃dicatuz infinitatũ. ſed ſolũ
ꝑs predicati. qꝛ ſubiectuz eſt ly hõ ⁊ ly ſor. ⁊z
ſe ex ꝑte predicati. ¶ Ad aliã vero formã dr̃
cõcedẽdo totũ. ſ. ꝙ ſor. hõ nõ ſit exiſtens. ⁊
ꝙ ſor. hõ nõ eſt hoc exñs dmõſtrãdo ſor. qꝛ
ꝯtradictoriuz eſt falſum. ſ. ſor. oĩs hõ eſt hoc
exiſtens. ¶ Et ꝑ hoc etiã ꝯceditur ꝙ ſor. ho
mo nõ currit. poſito ꝙ ſit aliquis homo non
currens. qꝛ ſicut iſta eſt ꝯgrua ⁊ vera ſor. hõ
currit appoſitiue. ita etiaz iſta eſt vera. ſor hõ
nõ currit. tenẽdo ly homo a parte p̃dicat. qꝛ
ſua ꝯtradictoria eſt falſa. ſ. ſor. oĩs homo cur-
rit. qꝛ ſignificat ꝙ ſor. currit exiſtens homo.
¶ Ad aliaz rõnez cũ arguit̃ cõcedenduz eſſe
dato iſto mõ exponẽdi ꝙ ſor. eſt aliud q̃z pla.
⁊ nihil aliud q̃z plato. negat̃ ꝯña. qꝛ illa eſt i
poſſibilis vt ꝓbat argumentũ. qꝛ ſor. eſt aliõ
q̃z pla. ⁊ aliud q̃z plato. ꝙ manifeſte probari
põt dato ꝙ tria indiuiſibilia ſint duo ⁊ tria ⁊
ꝙ generaliter oĩa tria ſunt duo ⁊ tria. qõ fũ
damẽtũ eſt verũ. neqz huic fundamẽto repu
gnat grãmatica. qꝛ nec ſꝫm grãmaticã ẽ hec i
cõgrua. deus eſt deus ⁊ deus. Et ſi forte ar
guit̃ ꝯtra hoc fundamẽtũ. qꝛ ex eo ſequit̃ ali
quẽ eſſe numerũ in quo ſunt tot trinarii quot
vnitates q tñ numerus nõ eſt niſi quattuor i
diuiſibilia vl' quinqz. pꝫ totuz de numero q̃-
ternario q eſt quattuor indiuiſibilia. ¶ Et ex
iſto ſeqtur ꝙ aliquis eſt numerus in quo ſũt
plures binarii q̃z vnitates. qõ eſt ĩpoſſibile. ⁊
ꝯña arguit̃ capiendo numerũ q eſt quattuor
indiuiſibilia in quo ſunt ſex binarii. qõ tñ vi-
detur eſſe incõueniẽs. ideo ⁊c. Sed ad illõ di
citur cõcedendo totuz preter vltimuz. negat̃
eniz ꝙ numerus q eſt quattuor intelligentie ẽ
plures binarii q̃z vnitates. qꝛ iſte numerus
nõ eſt plures binarii q̃z quattuor vel duo lꝫ il
li duo vel quattuor ſint ſex binarii. Quanuis
aũt cõceſſuz ſit ꝙ ſor. nõ eſt aliud q̃z plato ⁊
nihil aliud q̃z plato. tñ ſor. eſt aliud q̃z deus.
⁊ nihil aliud q̃z deus. Et per hoc dicit̃ ẽt ad
aliud negando cõcluſiones oẽs ibi illatas pre
ter vltimaz. Unde ſor. differt a ſorte ⁊ a quo
lꝫ alio a ſor. ſicẽ tu differs a te ⁊ a me. lꝫ ñ poſ
ſis differre a te vel a me. Et ſi iterũ forte ar-
guit̃. ꝙ nõ bñ exponit̃ iſta ſor. differt ab aſi-
no. qꝛ nõ ſequit̃. oĩs aſinus eſt cuz ſor. ⁊ ſor.
nõ eſt aſinus. igitur ſor. differt ab aſino. qꝛ cõ
ſequens eſt falſuz. qꝛ ſor. non differt ab aſino
ſpecie neqz genere. igit̃ ſor. nõ differt ab aſi-
no ꝓbatur añs. qꝛ ſi ſor. differt ab aſino ſpe-
cie vel genere. ⁊ oẽs ſpẽs vel genus eſt termi
nus. igitur ſor. differt ab aſino per terminuz.
Sed huic dicit̃ ꝙ differt ab aſino. lꝫ nõ poſ-
ſit differre ab aſino. Et vlterius dicit̃ ꝙ que
cũqz differũt ſeipſis differũt ⁊ nõ ꝑ aliquid
exiſtens ſecũ. Et ideo ſor. nõ differt ab aſino
ꝑ aliquã ſpeciẽ vel genus. dato ꝙ ſpẽs nõ ſit
niſi terminus vt ꝑipathetici poſuerunt.
¶ Et ſi vltra iteruz arguitur ꝯtra. qꝛ ſi tu dif
fers ab aſino. ⁊ ñ potes differre ab aſino. ⁊
ꝑ idẽ nõ differs nec diſtuliſti ab aſino ⁊ vltra
tũc ſequit̃ ꝙ cõtinue erit ita ꝙ tu incipis dif-
ferre ab aſino. ⁊ deſinis differre ab aſino. qꝛ
tu differs ab aſino ⁊ nõ differes ab aſino. igi
tur deſinis differre ab aſino. Sed huic dicit̃
cõcedendo concluſionẽ. qꝛ iſta tu incipis dif-
ferre ab aſino habet plures cauſas veritatis
vt ꝙ inſtanti quod eſt preſens tu differs ab
aſino ⁊ nõ imediate ante ⁊c. vl' tu differs ab
aſino. ⁊ nõ ante imediate tu differebas ab aſi
no qõ eſt idem.

¶ De expoſitione comparatiuorum.

P Ro ꝯparatiuo

rum mã. Primo accipit̃ ꝙ cõ-
paratiuus gradus affirmatus ꝓ
ſupponit ſuuz poſitiuũ in ambo
bus extremis. iõ bene ſeqt̃ ſor. ẽ albior pla.
igr̃ ſor. eſt albus. ⁊ plato ẽ albꝰ ideo iſta eſt fal
ſa nix eſt albior coruo. ¶ Item accipit̃ ꝙ ma
ius ⁊ minus relatiue dicũt̃ ſic. ꝙ ſequit̃. ſor.
eſt maior platone. igitur plato eſt minor ſorte
patet iſta ſuppoſitio. qꝛ nõ eſt minus niſi re-
ſpectu maioris. ⁊ non eſt maius niſi reſpectu
minoris. Ex quo patet ꝙ vnum infinituz nõ
eſt maius q̃z aliud. qꝛ ſi. a. infinitum ſit maius
. b. infinito. ſequitur. ꝙ. b. infinitum eſt mi-
nus. a. per ſecũdan ſuppoſitionem. ⁊ ſeqtur
. b. eſt minus. a. igitur tam. a. q̃z. b. eſt paruũ
tenet ꝯſequentia ex primo accepto. ⁊ conſe-
quens eſt falſum. qꝛ nullum infinituz eſt par
uum. vt infra probabitur. Sequit̃ etiaz per
eandem rõnem ꝙ nullum infinitum aliquo

finito est maius. q: tunc vtrunq3 esset paruū ¶ Item sequitur hanc consequentiā non valere. a. est magnum ꝛ. b. est magnu3 ꝛ. b. nō est eque magnu3 cū. a. igitur. a. est maius. b. patet posito ꝙ. a. sit vnum infinitum. ꝛ. b. vnum finitum vel infinitum. tunc est añs verum. ꝛ ɔñs falsum. Sequitur etiam ꝙ deus non est pfectior aut scientior ꝛc. q: ipse nō est parum sciens aut paru3 perfectus. ¶ Item accipitur tertio ꝙ vbicunq3 p aliquā ꝓpositionem aliqua ꝓportio vel comparatio denotatur esse que non est. est talis propositio falsa Quibus positis dicitur ꝙ propositio ratione comparatiui gradus sic exponit. sor. est maior ꝙ̄ est pla. sor. est magnus ꝛ pla. est magnus. ꝛ pla. nō est tam magnus ꝙ̄ est sor. s3 minor sor. igitur ꝛc.

Contra quem modu3 exponēdi fortē arguitur sic. q: ista ɔñtia nō valet sor. erit maior ꝙ̄ erit pla. igitur sor. erit magnus. ꝛ pla. erit magnus. ꝛ pla. non erit tam magnus ꝙ̄ erit sor. sed erit minor ꝙ̄ erit sor. q: posito ꝙ sor. ꝛ plato. sint equales. ꝛ manente pla. non aucto per tp̄s per qd̄ erit nec diminuto. augeatur sor. ad duplu3 post finem hore future stante ipso eque magno cu3 pla. in ista hora presenti. tunc est antecedens veru3. q: sor. erit quadripedalis ponatur ita ꝛ pla. non erit quadripedalis. sed minor ꝙ̄ quadripedalis sed consequens est falsum ꝓ vltima parte. quia sortes erit tam paruus ꝙ̄ vnquam erit plat. per totam istam presentem horam scilicet. vt patet per casum. ¶ Itē secundo non sequitur sor. erit maior pla. igitur sortes erit magnus ꝛ pla. erit magnus. ꝛ pla. non erit tam magnus ꝙ̄ sor. sed erit minor sor. q: posito ꝙ per totam istam horam sor. erit maior ꝙ̄ pla. per eundem horam. ꝛ post istam horam augeatur plato ad equalitatem sor. quo aucto maneat vterq3 istorum nec auctus nec diminutus. tunc est antecedens verū hoc scilicet. sor. erit maior pla. quia per tota3 istam horam erit gratia argumenti sor. duplus ad plat. ꝛ sequitur. sor. erit duplus ad pla. igitur sor. erit maior platone. ꝛ ɔ̄sequēs est falsum pro tertia parte. quia sor. erit eque magnus cum platone ꝛ sor. erit tantus ꝛ eq̄ magnus quantus erit pla. ¶ Sed forte huic dicitur quod ista sor. erit maior platone. non habet sic exponi. sed sic sor. in aliquo instanti erit magnus. ꝛ pro eodem instanti erit magnus ꝛ pro tunc non erit pla. ta3 magnus ꝙ̄ sor. sed minor. ¶ Sed cōtra arguitur. ꝙ ista consequentia nō est bona. sor. erit maior pla. igitur in aliquo instanti sor. erit magnus. ꝛ pro eodem plato erit magnus ꝛc. quia stat quod sor. erit maior platone quamuis nullum erit tempus vel instans vel alia mensura extrinseca sor. sicut existente maiore platone. ¶ Itē tertio non sequitur sor est maior ꝙ̄. a. posito ꝙ. a. sit sua medietas igitur. a. medietas non est ita magna sicut ē sor. quia. a. medietas est ita magna sicut est sort. quia taliter magna sicut est sor. quia ipsa est possibiliter magna ꝛ finite magna qualiter ꝛ quante est sor. etiam ipsa est tanta quantus est sor. quia ipsa est aliquanta. ꝛ tantus est sor. igitur ipsa est tanta quantus est sor. consequentia patet. sicut sequitur. ego sum aliqualis ꝛ talis tu es. igitur ego sum talis qualis tu es. tales enim consequentie tenent sine confusione vel distributione. ꝛ probatur antecedens. quia sor. est tantus quanta est sua medietas. licet non sit equalis sue medietati. sicut sor. ē talis qualis est pla. in albedine licet non sit eque intense albus ꝛ bipedale est tantum quantum est pedale licet bipedale non sit eque magnum cu3 pedali. Similiter sequitur. a. medietas est finita quantus est sor. igitur. a. medietas est tanta quantus est sor. consequentia patet. ab inferiori ad suum superius sine impedimento. ¶ Item quarto. vna illarum quattuor exponentium infert expositam. ꝛ econtra. igitur alie sunt superflue. consequentia patet. ꝛ arguitur antecedens. quia sequitur plato. erit minor ꝙ̄ erit sor. igitur sortes erit maior ꝙ̄ erit plato. et econtra per suppositionem secundam. ¶ Item quinto sic. ex ista sort. est maior platone per pedale non sequitur quod sor. erit magnus per pedale. quia forte plato est minor ꝙ̄ pedale. ¶ Item sexto non sequitur sor. est albus ꝛ pla. incipit esse albus ꝛ pla. nō incipit esse ita albus sicut est sor. s3 incipit esse minus albus. igitur sor. est albior ꝙ̄ pla. incipit esse albus. quia ponatur ꝙ sor. sit albus ꝛ pla. incipiat esse albus ꝛ albe fieri per remotionem de presenti. tunc est totum antecedens verum. ꝛ consequens falsum. q:

ꝑ ꝯñs aliqua proportio denotať eſſe inter ſor tē ⁊ platonē ſm albedinē q̄ proportio nō eſt igitur illud ꝯñs eſt falſum.tꝫ ꝯña per tertiaꝫ ſuppoſitionē. ⁊ añs probatur.q꞉ ſi ſor.in aliqua proportione eſſet albior q̄ꝫ pla.incipit eē albus.iſta proportio eſſet extremi maioriſ ad minus.ſed nullū extremū minus eſt ibi.igiť ⁊c̄.Et ꝑ idē arguiť in eodē caſu ꝙ nō in infinitā ſor.eſt albior.q̄ꝫ pla.incipit eē albus.Et etiā ſequitur ꝙ nihil velocius incipit moueri q̄ꝫ ipſummet incipit moueri incipiente ipo a nō gradu moueri nec ſor.icipit eē albior q̄ꝫ pla. incipit eē albuſ.poſito ꝙ vterqꝫ incipiat a nō gradu eē albus.⁊ eque velociter intendatur cū alio. ¶ Itē ſeptimo nō ſeqtur.a.cito tāget b.⁊ cito tāget.c.⁊ nō eque cito tanget.c.ſicut tāget.b.ſed tardius.igiť.a.citius tāget.b.q̄ꝫ c.Et tñ hic arguiť ꝑ modū exponēdi iā poſitū.igitur ille modus nō eſt bonus.pꝫ ꝯña ⁊ probať añs ponendo ꝙ.a.ſit ſpericuꝫ qđ dꝫ moueri ſuꝑ plano incipiendo a partibus minoribꝰ ⁊ ponatur ꝙ.b.ſit nomē cōmune partibus paribus plani.⁊.c.nomen cōmune partibus imparibus eiuſdem plani.tunc eſt illud añs verū pro tribus primis partibꝰ ⁊ pro vltima parte etiam pꝫ.ponatur enim enim toto caſu ꝙ.a.vltimo remanebit ſuper prima parte proportionali.⁊ tunc pꝫ ꝙ tardius tanget.c.q̄ꝫ.b.conſequens tñ illius prime conſequentie eſt impoſſibile.q꞉ imediate poſt hoc tanget.c.⁊ etiam tanget.b.ſi enim prius tangēt.b.q̄ꝫ.c.tunc aliqđ eſſet primuꝫ c.tactum conſequens impoſſibile.q꞉ tūc aliq̄ foret vltima ꝑs ꝑportionalis plani ſic diuiſi.

Ad primum igitur iſtorum dicitur admiſſo caſu negando ꝙ ſortes.erit maior q̄ꝫ erit plato.⁊ negatur illud argumētum ſortes.erit quadripedalis.⁊ plato nunq̄ꝫ erit quadrupedalis.ſed ſolum pedalis vľ bipedalis.igitur ſortes erit maior q̄ꝫ erit pla. q꞉ tunc ſequitur ꝙ pla.erit minor q̄ꝫ erit ſor. quod repugnat caſui ibidē poſito.igitur ⁊c̄. ¶ Ad ſecundum dicitur concedendo iſtā cōſequentiam.ſor.erit maior pla.igitur ſor.erit magnus.⁊ pla.erit magnus.⁊ pla.non erit eque magnus ſicut erit ſor.ſed minor.Et admittatur caſus ille.⁊ negatur iſta conſequentia ſor.erit duplus ad pla.igitur ſor.erit maior plato.ſicut etiaꝫ non ſequitur.ſor.erit duplus ad pla.igitur ſor.erit maior q̄ꝫ erit pla. q꞉ ille conuertuntur.ſor.erit maior pla.⁊ ſor. erit maior q̄ꝫ erit pla.q꞉ in iſtis terminis lꝫ reſoluere ablatiuū in nominatiuum cum q̄ꝫ vt patet ex grammatica.immo comparatiuus gradus non diſtribuit niſi quia includit aduerbiuꝫ comparandi.puta ly q̄ꝫ.ideo ponēs differentiam inter iſtas quo ad veritatem vľ falſitatem videtur fundamēto carere. ¶ Ad tertiam formam dicitur illaꝫ negando.neqꝫ ſic exponitur iſta ſor.eſt maior q̄ꝫ.a.ſicut ibi infertur.ſed debet capi tertia exponens ſic.a non eſt taꝫ magnuꝫ q̄ꝫ magnus eſt ſor.quod verū eſt in tali caſu.quelibet enim pars quantitatiua ſor.eſt ita magna ſicut ſor.licet nō ſit tam magna q̄ꝫ ſor. ¶ Ad quartaꝫ dicitur ꝙ licet iſta ſe inferant ſor.eſt maior pla.⁊ pla.ē minor ſor.tamen pro maiori declaratiōe gradus comparatiui ille alie exponentes addun tur.neqꝫ eſt inconueniens ꝙ in terminis relatiuis vnus terminus per alium exponatur. ⁊ declaretur vt ſpecies declaratur per genꝰ ⁊ genus per ſpeciem.cum dicant antiqui ꝙ ſpecies eſt que ſupponitur generi.⁊ genuſ ē cui ſupponitur ſpecies. ¶ Ad quintam dicitur ꝙ iſta.ſortes eſt maior pla.per pedale ⁊ conſimilis ſufficienter exponi poteſt per vnā talem ſor.excedit platonem per pedale.igitur ſor.eſt maior plato.per pedale.neqꝫ oportet addere iſtas ſortes eſt magnus ⁊ plato ē magnus propter maiorem declarationeꝫ habendam.cum iſta ſit ſatis clara de ſe.Sed đ futuro ſic exponi debet.ſor.erit maior plato. per pedale ſor.quanlibet quantitatem quam habebit plato erit aptus excedere per pedale ſm quantitatem quam habebit ipſe ſorteſ abſqꝫ aliq̄ augmentatiōe ſortis. ¶ Ad ſextū dicitur negando iſtam conſequentiam ſortes eſt albus.⁊ plato incipit eſſe albus ⁊ plato. non incipit eſſe tam albus q̄ꝫ eſt ſortes.ſꝫ minus albus.igitur ſor.eſt albior quam plato. incipit eſſe albus.quia ex conſequente ſequitur ꝙ in aliqua proportione ſor. eſt albior q̄ꝫ pla.incipit eſſe albus.quod falſum eſt in iſto caſu.⁊ ſicut negatur iſta.ita generaliter dicitur.ꝙ ſi aliquid incipit moueri a non gradu intendendo motum ſuum quod ipſum non incipit velocius moueri quam ipſum

incipit moueri.q: nullum tale aliqualiter ve/
lociter.nec tarde incipit moueri.⁊ ita dicitur
si aliquid incipiat esse album a non gradu eē
albi vel calidi vel sicci.⁊ sic de aliis.¶ Ad se/
ptimum dicitur ꝙ ista est resolubilis.a.prius
tanget.b.q̄3.c.⁊ non exponibilis ratione isti/
us termini prius.sic arguendo. tunc.a. tāget
b.⁊ tunc erit prius q̄3 tanget.c.igitur ⁊c. sed
minor est falsa.siue demonstretur instans si/
ne tp̄s.¶ Item contra illum modū exponē/
di positum arguitur ꝙ nō sequitur sor. cur/
rit velociter.⁊ nullus asinus currit velociter
⁊ nullus asinus currit tā3 velociter q̄3 veloci
ter currit sor.sed aliquis asinus currit minus
velocit̄ q̄3 sor.igit̄ sor.currit veloci⁹ asino.an
tecedens est verū ⁊ cōsequens falsum posito
ꝙ sor.currat.⁊ asinus currat.⁊ asinus cur/
rat nō tā velociter currit sor.⁊ quiescat aliqs
asinus.puta.b.⁊ patet ꝙ antecedens istius
consequentie est verum.⁊ ꝯn̄s falsum.q: se/
quitur.sor.currit velocius asino ⁊.b.est asi/
nus.igitur sor.currit velocius.b.consequens
est falsum.⁊ tenet ꝯsequentia a superiori di/
stributo cum debita constantia ad suum infe
rius.Ideo forte dicitur concedendo ꝙ petit
argumentum.s.ꝙ ista est falsa.¶ Sed cōtra
per idem tales forent false sor.erit maior q̄3
aliquādo erit pla.posito ꝙ sor.erit tripedalis
⁊ pla.pedalis solum ⁊ non maior.q: si sor.
erit maior q̄3 aliunde erit pla.⁊ tunc erit aliū
de demonstrando instans.in quo neuter eoꝝ
erit.igitur sor.erit maior q̄3 plato erit tunc cō
sequens est falsum ⁊ cōsequentia tenet ex re
sponsitione.ꝙ tn̄ ista sit vera sor.erit maior q̄3
aliunde erit plato.patet per modum exponē
di superius positum.Item non sequitur.a.ē
maius.b.igitur.b.est minus.a.patet. sit eni3
a vniuersu3.⁊.b.sit medietas,⁊ patet ꝙ a sit
maius.b.⁊ tamen.b.non est minus.a.q: nō
est paruum.q: paruum dicitur respectu ma
ioris.sed nihil est maius q̄3.a.igitur.a. nō est
paruum.Ideo forte dicitur negando istā cō
sequētiam.a.est maius.b.igit̄.b.est minus.a
q: nihil est minus.a.Sed contra ab.a.ad.b.
est proportio maioris inequalitatis.sed om/
nis proportio maioris inequalitatis est habi
udo maioris ad minus.vt patet ex diffinitio
ne proportionis maioris inequalitatis.igitur
b.est minus.a.Item.a.est simpliciter finitu3
⁊ omne simpliciter finitum est magnum ⁊ p
uum.igitur ⁊c.¶ Ideo dicitur ad primu3 ꝙ
propositio in qua ponitur comparatiuus gra
dus ratione talis cōparatiui gradus.vt gra/
tia exempli ista sor.erit maior q̄3 erit pla.ge/
neraliter sic habet exponi sor.erit magnus.⁊
plato.erit magnus ⁊ pla.non erit ta3 magn⁹
q̄3 erit sor.sed plato.erit minor.q̄3 erit sor.ita
ꝙ in tertia exponente sumantur aduerbia cō
parādi.⁊ non similitudinis qualitatis vel q̄3
titatis.potest etiam quarta exponens aliter su
mi sic sor.⁊ plato.erunt comparabiles scd̄m
quatitatem.¶ Ad aliud argumentum dicit̄
negando istam consequētiam sor.currit velo
cius asino.sed.b.est asinus.igitur currit sor/
tes velocius.b.sed debet sumi constantia sic
b.est asinus currens.⁊ causa est.quia ibi de
notatur esse comparationem currētis ad cur
rens.¶ Ad aliquod dicitur negando ista3 cō
sequentia3.a.est maius.b.igitur.b.est minus
a.⁊ conceditur ꝙ.a.est paruum.⁊ non dicit̄
paruum respectu maioris.sed dicitur paruū
respectu minus parui.aut magis parui.q̄3uis
s̄m veritatem.iste terminus paruū nō oppo
natur relatiue.isti termino magnum.sed pri
uatiue.sicut intensum ⁊ remissum.⁊ stat in
tensum esse absq3 hoc ꝙ remissum sit.q: ni
hil est intensum nisi subiectū ⁊c.

¶ De expositione gradus superlatiui.

a Ccipiatur ex gram/
matica ꝙ
superlatiuus gradus significat p
modum vt quorum est aliquid
Ex quo patet ꝙ ista est impossi
bilis.sortes est fortissimus illoru3 demonstrā
do platonem ⁊ ciceronem.quia ista significat
ꝙ sor.est aliquis istoru3.⁊ est fortissimus eo
rundem.Patet vltra istam consequentiam
non valere.sortes est fortis.⁊ isti sunt fortes
demōstrato platone ⁊ cicerone.⁊ nullus isto
rum est tam fortis sicut sor.seu nullus istoru3
est fortior sorte.sed minus fortis.q̄3 sor.igitur
sortes est fortissimus istorum.quia ex conse/
quente sequitur ꝙ sor.est aliquis istorum.
¶ Item secundo accipitur ꝙ omnis propo/
sitio per quam denotatur esse superlatio que
non est falsa.Ex quo pat3 ꝙ ista est falsa sor.
est fortissimus illorum.demonstratis sorte ⁊
platone eque fortibus.quia per istam deno/

tur esse superlatio.siue excessus inter sortē ⁊
platonē q̄ nõ est ideo ista ꝓpositio falsa.Vñ
ſm veritatē ex ꝓpõne de superlatiuo sequit̃
aliqua de comparatiuo. vt sic .arguendo.soꝛ
tes est fortissimus illoꝛum.igr̃ aliquo illoꝛum
soꝛ.est foꝛtioꝛ.sed non sequit̃.igitur quolibet
illoꝛum est foꝛtioꝛ.Ex eodem pꝫ istam con/
sequentiam non valere.soꝛ.est foꝛtissimus il/
loꝛum.igitur nullus illoꝝ est eque foꝛtis cum
soꝛ.sed sequitur oppositum.igitur aliquis il/
loꝝ est tam foꝛtis q̄ꝫ est soꝛ.qꝛ omnium quo
rum soꝛ.est foꝛtissimus soꝛ.est vnus. ¶Patet
vlterius ex secunda suppositione hoc argu/
mentum nõ valere.soꝛ.qui est aliquis istoꝛũ
est foꝛtis.⁊ isti soꝛtes demõstratis pla.⁊ soꝛ.
eque foꝛtibus ⁊ cicerone minus foꝛti.⁊ null⁹
istoꝛum est foꝛtioꝛ soꝛ.sed aliquis minus foꝛ/
tis.igitur soꝛ.est foꝛtissimus istoꝛuꝫ. Ideo di
citur ꝙ ista.soꝛtes.est foꝛtissimus istoꝛum. sic
exponitur.soꝛtes qui est aliquis istoꝛũ est foꝛ
tis.⁊ isti sunt foꝛtes ⁊ quilibet istoꝝ nõ soꝛtes
est minus foꝛtis q̄ꝫ soꝛtes.igitur soꝛ.est foꝛtissi
mus istoꝛuꝫ.Ex quo sequitur ꝙ ista ꝯña nõ
valet.soꝛ.est foꝛtissimus hoīum ⁊ soꝛ.est ho/
mo.igitur soꝛtes.est foꝛtioꝛ soꝛte.neq̄ꝫ etiã se
quitur soꝛtes est foꝛtissimus hominum.⁊ isti
sunt homines foꝛtes demõstratis platone ⁊
cicerone. igit̃ soꝛtes est foꝛtissimus istoꝛuꝫ q̄ꝫ
nis ibi arguatur a superioꝛi distributo ad su/
um inferius.qꝛ si debet valere ꝯña.oꝫ sume/
re constantiam sic.isti sunt hoīes foꝛtes.quo/
rum aliquis est soꝛ.pꝫ vltra tales non foꝛe cõ
gruas.sꝫ impossibiles.soꝛ. est foꝛtissimus asi
noꝛum.leo est foꝛtissimus lincum.sicut ⁊ hec
soꝛ.est foꝛtissimus cice.⁊ plato.seu soꝛ. est foꝛ
tissimus istoꝝ.demõstratis platõe ⁊ cicerõe

Sed forte arguitur contra illum modũ
exponendi.qꝛ isto dato seqtur ꝙ
soꝛ.est pꝛimus istoꝝ ⁊ tñ soꝛ.est vltimus isto
rum demonstratis eisdem.ꝯñs est falsum ⁊
arguit̃ ꝯña.ponat̃ enĩꝫ ꝙ soꝛ.currat ⁊ plato
post eum currat.⁊ cicero post eum currat.⁊
sequitur tũc ꝙ soꝛ.est pꝛimus istoꝛum.Et ꝙ
sit vltimus istoꝝ arguitur sic.qꝛ soꝛ.istoꝝ est
vltra.⁊ isti sunt vltra.⁊ nullus istoꝛum ꝑter
soꝛtem est tam vltra q̄ꝫ soꝛ.sed aliquis citeri/
oꝛ.igitur soꝛ.est vltimus illoꝛum.tenet ꝯña ꝑ
modum exponendi positum.ꝯñs tamen est
falsum.qꝛ sequitur.soꝛ.est vltimus istoꝛũ igi
tur soꝛ.est postremus illoꝛum ꝯñs est falsum
⁊ repugnat casui.¶Ex isto sequitur vltra ꝙ
soꝛ.est vltimus qui currit añ quēꝫ nullus cur
rit.¶Itē scdo seqtur ꝙ.a.est maximũ istoꝝ
quod nõ est maximum istoꝝ demonstratis
tribus inequalibus in q̄ꝫtitate quoꝝ.a. sit me
dium.qꝛ.a.est magnum istoꝝ ꝙ nõ est ma/
ximum istoꝝ.⁊ ista sunt magna ⁊ nulluꝫ illo
ruꝫ pꝛeter.a.est tam magnuꝫ q̄ꝫ.a.qd̃ nõ est
maximũ istoꝝ.sed aliquod est minus. igitur
⁊c.¶Sed ꝙ illud ꝯñs sit falsuꝫ arguit̃. qꝛ i
illa.a.est maximum illoꝛum.ꝙ nõ est maxi/
mũ illoꝝ .vel ly qd̃ refert̃ ad ly a tam in ex/
ponēte q̄ꝫ in exposita.⁊ pꝫ ꝙ illa est falsa sic
referendo. vel refert̃ ad ly maximũ in exposi
ta.⁊ in exponente ad ly magnuꝫ ⁊ sic adhuc
illa est falsa.qꝛ nõ sufficiunt ille tres exponen
tes.sed oꝫ addere quartam vl'em.aliter foꝛet
verum ꝙ soꝛ.foꝛet maximus illoꝝ demõstra
tis soꝛ.⁊ platone ⁊ vno infinito posito ꝙ sit
soꝛ.maioꝛ platone.qꝛ soꝛ.istoꝝ est magnus ⁊
isti sunt magni.⁊ nullus istoꝝ pꝛeter soꝛ . est
tam magnus q̄ꝫ soꝛ.sed aliquis minoꝛ. igitur
⁊c.ꝯñs tñ est impossibile.qꝛ sequit̃ soꝛ.ē ma
ximus illoꝛum.igitur soꝛ.quolibet illoꝛũ alio
a se est maioꝛ.¶Item tertio seqtur ꝙ nõ est
possibile aliquod esse pꝛimũ instans esse soꝛ.
aut platonis.nec ꝙ alicuius rei possit esse pꝛi/
mum instans.aut vltimum.qꝛ sequit̃ hoc est
pꝛimũ instans.igitur hoc est pꝛimuꝫ instans
aliquoꝝ instantium.sicut seqtur.iste est ꝑmus
homo.igitur iste est pꝛimus homo aliquoꝛũ
hoīum.¶Item sequit̃.hoc est pꝛimũ instãs
igitur.aliqd̃ instans est posterius isto ꝯña pꝫ
qꝛ ly pꝛimus est terminus relatiuus.¶Item
quarto isto dato seqtur ꝙ potentia poꝛtatiua
soꝛ.in aliquo casu.nõ est terminata per maxi
mum qd̃ sic.nec per minimum qd̃ nõ . ꝯñs
est falsum ⁊ ꝓbat̃ ꝯña. qꝛ si potentia soꝛtis
sit terminata ponat̃ gr̃a argumēti ꝙ aliquod
sit minimũ pondus ꝙ soꝛ.nõ sufficit poꝛtare
⁊ ꝙ multa sint equalia sibi sicut sequit̃.qꝛ bñ
sequitur.a.est minimũ pondus ꝙ soꝛ.nõ suf
ficit poꝛtare.igit̃.a.est minimũ eoꝛundē pon
derum que soꝛ.nõ sufficit poꝛtare.⁊ sequitur
vltra ꝙ multa sunt equalia a quoꝛum nulluꝫ
sufficit poꝛtare.Ex quo sequit̃ ꝙ.a.nõ ē mi/
nimũ illoꝝ que soꝛ.nõ sufficit poꝛtare.qꝛ ex il
lo sequitur ꝙ.a.est ꝑmum illoꝝ.que soꝛ. non

sufficit portare. ⁊ ista q̄ sor. nō sufficit portare sūt parua ⁊ nullū illoꝝ q̄ sor. nō sufficit portare. p̄ter. a. est tam puum q̄ꝫ. a. sed quodlibꝫ illorum aliud ab. a. est maius q̄ꝫ. a. sed ꝯn̄s ꝓ tertia pte est falsum. ¶ Item sequit̄. a. est minimum quod sor. non sufficit portare. igitur a. est minimū illoꝝ que sor. nō sufficit portare ꝯn̄s est falsum posito ꝙ nō sit aliqđ pondus maius. neqꝫ equale. a. nisi. a. ¶ Itē qnto seqtur ꝙ nullum est genus generalissimum. q2 si ille terminus suba est genus generalissimum seqtur ꝙ quodlibet genus aliud ab illo sit minus generale q̄ꝫ iste terminus suba ꝯn̄s est falsum. ¶ Itē illo dato seqtur sexto ꝙ pōt esse ꝙ sor. sit fortissimus hoīum existentibus multis hoībus quoꝝ vnus sit sor. ꝯn̄s falsuꝫ. q2 seqtur sor. est fortissimus hoīum. igit̄ quorūlibet hoīuꝫ sor. est fortissimus. pꝫ ꝯn̄a ⁊ seqtur vltra. quorūlibet hoīum sor. est fortissimus. sed isti sunt hoīes demōstrato platone ⁊ cicerone. igit̄ istoꝝ sor. est fortissimus. ꝯn̄s falsum ⁊ impossibile. igit̄ ⁊c. ¶ Itē septimo ista expōne data seqtur. q2 hoc argumentuꝫ esset bonum. b. erit p̄mū instans esse sor. ꝙ erit p̄mū instans esse platonis. igit̄ in. b. instanti sor. ⁊ plato. incipiēt esse. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ arguitur ꝙ ꝯn̄s sit falsum. q2 in casu an̄s illius ꝯn̄e est veruꝫ. ⁊ ꝯn̄s falsuꝫ ponat̄. n. ꝙ sor. iam sit ⁊ erit cū platone. cui⁹ platonis. b. erit p̄mū istās ⁊ pꝫ ꝙ. b. erit p̄mū instās eē sor. ꝙ erit p̄mū instans esse platonis. q2. b. erit instans esse sor. qđ erit primum instans esse platonis. ⁊ nullum erit instans prius. b. qđ erit instans esse sor. ꝙ erit p̄mū instans esse platonis. igitur. b. erit p̄mū instans esse sor. ꝙ erit primum instans esse platonis. ⁊ ꝯn̄s illius prime ꝯn̄tie est falsuꝫ. s. ꝙ in eodē instāti in quo sor. incipiet esse plato. incipiet esse tenendo ly indiuisiue. vt pono.

Sed ad p̄mū illoꝝ dicit̄ ꝙ accipiēdo istos terminos primū ⁊ vltimuꝫ ꝓut denotant ordinē. nihil est primum nec vltimum. nisi in relatione ad aliquē ordinem vn̄ sor. ꝯm vnū ordineꝫ in casu posito est primus. ⁊ ꝯm aliū ordinē ipse nō est primus. sꝫ in casu illo dicitur ꝙ sor. est primus ꝯm illuꝫ ordinē. ⁊ etiā vltimus ꝯm eundē ordineꝫ. ⁊ non valet ꝯn̄a ista. sor. est vltimus ꝯm illum ordinē. igit̄ est postremus ꝯm istuꝫ ordinem q2 ista sor. est vltimus illorū ꝯm istum ordinē. nō plus significat. nisi ꝙ sor. ē maxime vltra inter istos versus istam dr̄iaꝫ positionis versus quā mouetur. sed nihil est primū aut vltimuꝫ simpliciter. sed in relatiōe ad aliquē ordinē. neqꝫ valet ꝯsequentia. ista sor. est primus ꝯm illū ordinem. igitur sor. est primus illoruꝫ. aliter sequitur ꝙ quilibet illorū est p̄mus ⁊ vltimus illorū ⁊ sic eēnt plura quoꝝ quodlibet esset primuꝫ illorum. Et per hoc etiā dicitur concedendo istam proposionem ꝙ sor. est vltimus qui currit. ante quē nullus currit. ex illa autē non sequitur ꝙ sor. est simpliciter vltimus illorum. ¶ Ad secundaꝫ formam dicitur concedendo ꝙ hec est impossibilis. a. est maximū illorū quod non est maximuꝫ illorū. q2 si. a. est maximū illoꝝ qđ nō est maximuꝫ illoꝝ. vel hoc eēt. q2. a. esset maximū illoruꝫ ꝙ maximū illoꝝ non est maximuꝫ illorū. ⁊ hoc non quia cū nulluꝫ illoruꝫ est maximū illorum nisi. b. igitur. a. est. b.

¶ Item vna exponens illius est falsa sic exponendo ⁊ referendo. ideo illa est falsa. Uel si illa esset vera. hoc esset sic referendo. a. est maximuꝫ illorū ꝙ. a. non est maximum illorum. quod est impossibile. Et per hoc respōdetur ad aliam propositionem sibi consimilem cū assumitur. b. erit primuꝫ instans esse sor. quod erit primuꝫ instans esse platonis. qualitercunqꝫ. enim referat ly ꝙ vna eius exponens est falsa. ideo illa ꝯn̄a est bona. aliqđ erit primū instans esse sor. quod erit primuꝫ instans esse platonis. igitur quando plato incipiet esse sor. incipiet esse. Et similiter dicitur ad tales propositiones hoc est primum instans esse sor. quod est vltimum instans esse platonis. quia de virtute sermonis omnes tales sunt impossibiles. quia in omnibus talibus est supplendus genitiuus. quia si hoc est primum instans. hoc est aliquorum instātium primum instans philosophi tamen nō tantam habentes sollicitudinem. de vocalib⁹ p̄nunt tales propositiones. hoc est primum instans esse sortes. pro talibus copulatiuis hoc est instans esse sortes. ⁊ non immediate ante hoc instans fuit sor. in istanti priori. que copulatiua ꝯm veritatatem nō conuertit̄ cū illa. Unde apud eos ad hoc ꝙ hoc sit primū instans esse sortes. sufficit ꝙ in hoc instanti

for.incipiat esse.sed s̄m rei veritatem illa co
pulatiua nõ conuertit᷑ cũ illa.hoc est primuz
instans esse sor. ¶ Cõsimiliter dr̄ ad tales ꝓ
positiones.hoc est minimũ qd̄ sor.nõ suffi-
cit portare.q: quelibet talis significat.hoc est
minimũ qd̄ sor.nõ sufficit portare ꝙ hoc est
minimum illorum ponderum.que sor.non
sufficit portare.Et ex illo sequitur ꝙ multa
sunt pondera equalia huic.quod ponitur eē
minimum quod sor.non sufficit portare quo
rum tñ ponderum nullum sor.sufficit porta
re.Jõ s̄m veritatē nullum est minimũ põ-
dus.qd̄ sor.nõ sufficit portare i casu illo.Ex
illo tñ non sequitur ꝙ potentia sor.non ter-
minet᷑.q̄uis eius terminatio nõ sit exprimē
da ꝑ tales terminos maximũ.⁊ minimum
philosophi.tñ magis rebus q̄ꝫ terminis in-
tẽdentes.q: sunt artifices reales.exprimunt
terminos potentiaꝝ iclusiuos vel exclusiuos
ꝑ tales terminos maximũ ⁊ minimũ.intelli
gẽtes ꝑ tales propositiones.hoc est minimũ
ꝙ sor.nõ sufficit portare tantũ quantum per
illam copulatiuã.hoc est magnũ qd̄ sor.non
sufficit portare.nec aliqd̄ maius.sꝫ quocũqꝫ
minori dato dat᷑ maius qd̄ sor.sufficit porta
re.sed s̄m veritatē illa copulatiua nõ conuer
titur cũ illa exponenda.imo illa exponenda
nõ potuit sor.esse.qd̄ tñ sequitur ex illa copu
latiua.sicut ista.hoc est minimũ qd̄ chyme-
ra nõ põt portare.nõ potuit chymeraꝫ esse.
Sed tractantes possessiones terminoꝝ ⁊ ꝓ-
prietates.sicut fecerunt rõnales philosophi
habẽt exquisite terminoꝝ ꝓprietates demõ
strare.frequenter tñ ad aliud intendẽtes ipi
ponunt terminos improprie.vbi argumẽta
aut materia de qua est sermo nõ petant illaꝫ
difficultatē.Et ꝑ hoc dicitur ad aliud ꝙ illa
est falsa de v̄tute sermonis.ille terminus sub
stantia est genus generalissimũ existentibus
decē generibus decem predicamentoꝝ.sed
per tales propositiones decē sunt generalissi
ma intelligunt ꝙ decē sunt genera quorum
qrodlibet est generalissimũ in sua coordina
tione predicamentali.qd̄ etiã vtrũ sit verum
infra videbitur. ¶ Ad aliud dr̄ ꝙ stat sor.eē
fortissimũ hoium multis alijs hoibus ab co
existentibus.⁊ negat᷑ illa ꝯña sor.est fortissi-
mus hoium.igitur quorũlibet hoium sor.ē
fortissimus.imo neqꝫ de cõparatiuo valet ta

lis ꝯña.q: non sequit᷑ sor.currit velocius aĩ
no.igitur quolibet asino sor.currit velocius
neqꝫ sequtur.sor.erit maior q̄ꝫ erit plato.in ali
quo tpe.igitur sor.in quolibet tpe erit maior
q̄ꝫ erit plato.igitur ⁊c̄.

¶ De probatione illius termini icipit.

Incipit solet sic exponi.
sor.in instãti qd̄
est presens est.⁊ nõ immediate
ante instans qd̄ est pñs fuit.vel
sor.in instanti qd̄ est pñs nõ est
⁊ imediate post instans qd̄ est pñs erit.igit᷑
sor.incipit esse.sed hec ꝯña nõ valet.q: in pri
mo esse mundi fuit vera vel saltē fuisset ve-
ra illa disiunctiua.ille deus est in instanti qd̄
est pñs.⁊ nõ imediate añ instans qd̄ est pñs
ille deus fuit vel in instanti qd̄ est pñs ille de
us nõ est.⁊ imediate post instans qd̄ ē pñs
deus erit.⁊ ex illo nõ sequebat᷑ vel nõ secu
tum fuisset hoc ipossibile.hoc.s.deus incipit
esse.⁊ ꝙ illa disiunctiua sit vera.patꝫ.q: eius
prima copulatiua est vera in illo casu.qd̄ pꝫ
q: prima pars de se manifesta est.⁊ contra-
dictoriũ secunde partis illius copulatiue est
falsum.s.imediate añ instans qd̄ est pñs ille
deus fuit.q: sequit᷑ imediate ante instans qd̄
est pñs.ille deus fuit.igitur aliqñ ante instãs
qd̄ est pñs ille deus fuit.ex quo sequit᷑ vltra
ꝙ ante instãs qd̄ est pñs in aliquo instanti vl᷑
tpe deus fuit.ꝯña pꝫ.q: ibi ille terminus ali
qñ est aduerbiũ tpis.Ex quo pꝫ vltra istam
ꝯñam nõ valere.in hoc instanti tu nõ curris
⁊ imediate post hoc instans tu curres.vel in
hoc instanti tu curris.⁊ nõ imediate añ hoc
instans currebas.igitur in hoc instãti tu inci-
pis currere.pꝫ q: demonstrãdo instãs i quo
tu curres ⁊ nõ incipis.⁊ post qd̄ curres aut
demõstrando diuersa instantia.sequitur ꝙ
añs ē veꝝ.⁊ ꝯñs falsum.Jdeo dicitur ꝙ il-
le dictiones incipit ⁊ desinit.⁊ huiusmodi nõ
hñt exponi.sed habent cãs veritatis.ille tãtũ
cãe veritatis iã dicte nõ sufficiunt.sed ad infe
rendũ illã sor.incipit esse.oꝫ sic arguere.in in
stanti qd̄ est pñs sor.est.⁊ nõ imediate ante
instans qd̄ est pñs sor.in aliquo instanti fuit
⁊ imediate ante instans qd̄ ē pñs tp̄s fuit.igi
tur sor.incipit ⁊c̄.vel sic in instanti qd̄ est pñs
sor.nõ est.⁊ imediate post instans qd̄ ē pñs
in aliquo instanti sor.erit ⁊ imediate post in

ſtans qđ eſt pñs tp̄s erit. igit̄ ꝛ c̄. ¶ Pōt. ēt
illa ſoꝛ. incipit eſſe habere aliā cām veritatis
ꝗꝫ ſit aliqua iſtaꝝ. vnde bene ſequitur ſoꝛ. eſt
ꝛ nō fuit. igit̄ ſoꝛ. incipit eſſe ſed nō valet cō
ſequētia econtra ab illa ad aliquā illaꝝ cāruꝫ
ꝛ ideo ly incipit nō eſt dictio exponibilis. qa
ab expoſita ad qualibet ſuaꝝ exponentiuꝫ. ꝛ
etiā ab expoſita ad oēs ſuas exponentes ſimul̄
ſumptas dꝫ eſſe formale argumentū. quoꝝ
nullū eſt verum de ly incipit. ꝛ de illa diſiun
ctiua iā dicta. vnde nō valet illud argumen/
tū. ſoꝛ. incipit eſſe igit̄ i inſtāti qđ eſt pñs ſoꝛ.
eſt ꝛ nō imediate ante inſtās qđ eſt pñs ſoꝛ.
in aliquo inſtanti fuit. ꝛ imediate ante inſtās
quod eſt pñs fuit tp̄s. Nec etiā ſequitur. ſoꝛ.
incipit eſſe. ergo in inſtāti qđ eſt preſens. ſoꝛ.
eſt ꝛ nō imediate ante inſtāſ qđ eſt pñs. ſoꝛ.
in aliquo inſtāti fuit. ꝛ imediate ante inſtans
qđ eſt pñs fuit tp̄s vel ſoꝛ. in iſtāti qđ eſt pre
ſens nō eſt. ꝛ imediate poſt inſtās qđ eſt pre
ſens erit in aliquo inſtāti. ꝛ immediate poſt
inſtans qđ eſt pñs tp̄s erit. ſtat enim rem ali
quā incipere eſſe ꝛ nō eē tp̄s. vel inſtans. ꝛ
etiā ſtat ymaginari rē aliquaꝫ incipere eſſe ꝛ
pro tunc nō eſſe euum vel tp̄s. aut etiā eter/
nitatē. nec imediate ante hoc fuiſſe. neqꝫ ime
diate poſt hoc foꝛe de ymaginatione igit̄ iſta
conſequentia nō eſt formalis. ꝛ ꝑ conſequēs
ille non ſunt ſufficientes exponentes illius ꝓ
poſitionis. ſoꝛ. incipit eē. qꝛ ab expoſita ad ex
ponentes ſimul vel partialiter ſumptas ē foꝛ
male argumētū. Aliquādo autē ly incipit nō
hꝫ illas cās veritatis per poſitionem de pre
ſenti ꝛ remotionem de preterito. vel per re/
motionem de preſenti. ꝛ poſitionem de fu/
turo. ſed aliqñ hꝫ eaſdē cauſas veritatiſ quaſ
ly deſinit. qꝛ ille conuertunt̄ ſoꝛ. incipit nō eē
ꝛ ſoꝛ. deſinit eſſe. Similiter hec. ſoꝛ. incipit fu
iſſe habet cauſas veritatis per negationem đ
pñti ꝛ poſitionem de preterito vel đ futuro.

Sed contra

illum modum ar
guendi foꝛte argū
itur. qꝛ illo dato ſequitur ꝙ non eſſet poſſibi/
le ꝙ ſoꝛ. inciperet ꝑtranſire aliquam partem
alicuius ſpacij. vel deſineret pertrāſire. qa nō
immediate poſt datū inſtans pertranſibit ali
quam partem alicuius ſpacij in aliquo inſtā
ti nec pertranſire pōt. Similiter de preteri/
to ſuo modo probetur. ꝯñs tñ eſt falſum. qꝛ
per idem ſequeretur ꝙ non eſſet poſſibile ꝙ
ſoꝛ. inciperet moueri aut deſineret moueri.
Igitur illo dato ſequitur ꝙ vniuerſum inci
peret eē. ꝛ deſineret eſſe. qꝛ demōſtrato vni/
uerſo veꝝ eſt dicere ꝙ hoc eſt. ꝛ non imme/
diate ante inſtans qđ eſt preſens. hoc fuit in
aliquo inſtanti. ꝛ ſic de alijs. igitur hoc inci/
pit eſſe demonſtrato vniuerſo. ꝛ arguit̄ an/
tecedens. i. ꝙ nō immediate ante hoc fuit. qꝛ
inſtans qđ eſt preſens ꝛ multa alia ꝗ incipi/
unt eſſe non prius fuerunt. ꝛ conſimiliter eti
am ſuo modo deducit̄ ꝙ vniuerſum deſinit
eſſe. ꝛ ſemꝑ fuit ita ꝙ vniuerſum incipit eſſe
ꝛ deſinit eſſe. ¶ Itē tertio ſequitur ꝙ nullū
ſucceſſiuum pōt incipere eſſe. ꝛ qđ aliquid
incipit eſſe in ſeipſo. ꝛ deſinit eſſe in ſeipſo.

Ideo

ad primam formā dicitur ipaꝫ
negando. ꝛ dicitur ꝙ illa ꝛ ſimi
les ſoꝛ. incipit pertranſire aliqđ ſpaciū. hñt
cauſas veritatis ſuperius poſitas. ꝛ vltra il/
las habēt iſtas. ſoꝛ. ꝛ in inſtanti qđ eſt pñs ñ
pertranſit aliquod ſpaciū. ꝛ immediate poſt
inſtans qđ eſt preſens pertranſibit aliquod
ſpaciū. ꝛ immediate poſt inſtans qđ eſt pñs
tp̄s erit. ꝛ ſic etiā dicendum eſt ſuo modo de
hoc verbo deſinit. ¶ Ad ſecundū dicitur cō
cedendo ꝙ vniuerſum deſinit eſſe. capiendo
vniuerſum pro aggregato ex oībus que ſunt
in rerum natura. ꝛ ita capiēdo vniuerſuꝫ cō
ceditur etiam ꝙ vniuerſum incipit eſſe. ꝛ ali
quis mundus deſinit eſſe mūdus. n. illo mo
do non eſt ſubſtantia nec accñs. ſed aggrega
tū ex his. ¶ Ad vltimū dꝛ ꝯcedēdo vtrūqꝫ
licet. n. nullū ſucceſſiuū pōt incipere eſſe. pōt
tñ incipere eſſe aliqđ ſucceſſiuum vt infra pa
tebit. Secundum etiā conceditur ꝙ aliquid
in ſeipſo incipit eſſe. puta quodlibꝫ inſtans ꝛ
deſinit eſſe in ipſo. ¶ Itē ſequitur ꝙ ſoꝛ. inci/
piet eſſe homo poſt primū inſtans eſſe ſui. ꝛ
deſinet eſſe hō ante primū nō eē ſui. ¶ Item
ꝙ ſoꝛ. deſinit eē hō ante primū nō eſſe ſui ꝗ
nō deſinet eſſe. ¶ Itē ꝙ ſoꝛ. icipiet eſſe qñ nō
erit poſſibile ipſum incipere eē. ꝛ ſoꝛ. deſinet
eē aliqđ qñ nō erit poſſibile ipm deſinere eē
aliqđ ꝛ qñ ipe nō poterit deſinere eē. ꝛ qñ
nō erit poſſibile aliqđ deſinere eē. Et ſi aliqđ
incipiet moueri ipm incipiet moueri poſtqꝫ
mouebitur. ꝛ ſi aliquid incipiet moueri ipm
incipiet moueri qñ mouebitur. ꝛ etiā ſi aliqđ

icipiet moueri ip3 icipiet moueri qñ nõ mo uebit. Et ita etiã si aliqd desinet moueri ip3 desinet moueri ãteq3 desinet moueri. ⁊ si ali quod desinet moueri nõ ip3 desinet moueri qñ desinet moueri. sed desinet moueri qñ nõ desinet moueri. Et ille regule generales sunt respectu terminoꝝ respectu quoꝝ verifican tur illa verba per negationẽ de pñti. ⁊ etia3 dato ꝙ oẽs tales sint cathegorice. sor. desinet currrere anteq3 desinet currere. qd veꝝ est qa aduerbia tpis vel loci non faciunt proposi tiones ypotheticas. sicut infra ꝓbabitur.

Sed in hac materia incidit dubium vtru3 aliqd successiue produ cẽdũ aut ꝓducibile possit incipere ⁊c. ¶ Et arguitur ꝙ nõ. q: si sic ponat̃ igitur ꝙ a. sit quãtitas pedalis successiue ꝓducenda adeq̃te in b. hora vniformiter q̃ grã argumẽti in cipiet esse in. c. instanti. Et arguit̃ ꝙ a. quãti tas nõ incipiet esse in c. instãti. q: ante c. istãs a. quãtitas erit. q: ante c. instans hec quanti tas ꝓducet̃. ⁊ nõ prius ꝓducet̃ q̃3 erit ꝓdu cta. sed q̃3 cito erit ꝓducta tãcito erit. igit̃ ante c. instãs erit p3 cõseqnẽtia. ⁊ illud añs ꝓbat̃ s. ꝙ nõ prius ꝓducet̃ q̃3 erit producta. q: se quit̃ illa quantitas ꝓducitur ante. c. igit̃ qd ꝓducet̃ ante. c. erit hec quantitas tenet ꝯña a cõuersa ad suã ꝯuertentẽ. sed illa quãtitas nõ erit in. c. instãti. nec aliqs eius vt pono. igi tur illa quãtitas erit ante. c. p3 ꝯña. ⁊ ponat̃ minor. ponat̃. n. cũ toto casu ꝙ in. c. instãti ñ erit illa quãtitas. nec aliqd eius. vt ꝙ deus ani hilabit illã ⁊ p3 totũ. ¶ S3 forte huic dr̃ ꝙ il lud repugnat casui. s. ꝙ ipa producet̃ ante. c. instans reqritur enim vt forte dr̃ ad hoc ꝙ illa quantitas producet̃. ꝙ illa erit aliqñ ꝓdu cta postq̃3 desinerit esse iste motus ꝑ quẽ ꝓ ducetur. ¶ Sed contra illam responsionem arguitur sic. q: ponat̃ cũ illo pmo casu ꝙ qñ erit generata medietas illius quãtitatis gene rande. corrũpat̃ in tpe in quo generabit̃ ade quate secunda. Et p3 ꝙ. a. quãtitas ꝓducet̃ ante. c. instans. ⁊ tñ ipa nõ manebit in fine. igitur nõ reqritur quantitatẽ remanere in fi ne q̃3uis ipa acqrat̃. ¶ Itẽ ponatur ꝙ qñ ge nerabitur secũda ps proportionaliter corrũ pat̃ prima. ⁊ qñ generabitur tertia corrũpat̃ secũda. ⁊ sic vltra. Et p3 ꝙ. a. quãtitas ꝓdu cet̃ in. b. hora ante. c. instãs ⁊ ꝑ ꝯñs. a. quãti tas erit ⁊ nõ erit in. c. instanti. nec aliquid eius erit in. c. instanti. igitur. a. quantitas erit ante c. instans. ¶ Itẽ ponatur ꝙ sor. ⁊ plato sint eq̃les. s. bipedalis quantitatis. ⁊ augeat̃ vter q3 vniformiter in illa hora ita ꝙ vterq3 si ma neret in fine illius hore etiam vterq3 tripeda lis quantitatis. sed corrumpatur sor. i fine ho re remanente platone ⁊ arguitur ꝙ sor. erit tripedalis quãtitatis ante. c. instans q: illa to talis quantitas quam acquiret erit ante. c. in stans. qa illa augmentatio demonstrando ta lem motũ quo augebitur sor. adeq̃te i illa ho ra erit ante. c. instãs. ⁊ illa augmentatio erit illa quantitas. igitur illa quantitas erit ante c. instans. p3 consequentia ⁊ arguitur antece dens pro prima parte. qa sor. ⁊ plato ꝑ equa le tempus augebuntur eque velociter ⁊ vni formiter ⁊ aliquis erit maximus motus quo augebitur plato. igitur aliquis erit maximus motus quo augebit̃ sor. ¶ Itẽ contradictio est ꝙ sor. augebitur continue vniformiter ꝑ b. horã. ⁊ ꝙ. b. hora nõ erit equalis extẽsiue motui quo augebitur sor. ¶ S3 forte dr̃ ne gando illa3 minorẽ ibi assumptã. s. ꝙ ista aug mentatio erit illa quantitas. ¶ Sed contra ista quantitas erit illud ꝑ qd formaliter sor. augebitur. igitur ista quantitas erit augmẽta tio. p3 ꝯña sicut sequitur. hec albedo erit illud ꝑ quod formaliter alterabitur sor. igitur hec albedo erit alteratio q̃ sor. alterabit̃. ꝯña p3 qa alteratio ẽ actus alterabilis sm̃ ꝙ altera bile est. sicut augmentatio est actus augmen tabilis sm̃ ꝙ augmentabile est. ¶ Itẽ si aug mentatio nõ erit illa quantitas. sed aliquod accidens dispositiuũ. sequitur ꝙ illa augmẽ tatio erit ante. a. qa augmẽtatio illa nõ ꝓdu cetur nisi ante. a. igitur illa augmẽtatio tãcito erit producta q̃3 cito ipa producet̃. ⁊ q̃ rati one de. a. quãtitate sine augmentatione suc cessiue ꝓducenda hoc est veꝝ eadẽ rõne hoc est veꝝ de quolibet successiuo producendo. ¶ Itẽ ad principale arguitur sic. q: si aliqd successiue ꝓducendũ põt incipere eẽ. ponat̃ igitur ꝙ in. a. instanti antixps icipiet eẽ. ⁊ ar guitur ꝙ non. q: ante. a. instans antixps erit igitur in. a. instanti antixps nõ incipit eẽ. pa tet ꝯña ⁊ arguitur añs. qa tunc antixps erit demonstrando tps incipiens ad hoc instanti ⁊ terminatũ ad primũ nõ eẽ antixpi. ⁊ tunc

erit ante.a.instans igitur ante.a.instans anti-christus erit.pꝫ ꝯña ⁊ maior etiã.qa in hoc tpe antixp̃s erit.demõstrando illud tempus igitur tunc antixp̃s erit.⁊ minor nota est scilicet ꝙ tunc erit ante.a.instans qa hoc tp̃s erit ante.a.instans. nam omne tempus erit ita cito sicut erit aliq̃ eius ps vel instans eius intrinsecũ ideo ⁊c̃.¶ Et omne tp̃s ita cito fuit sicut aliqua eius ps ⁊ tã tarde. Quod si conceditur arguitur tunc ꝙ in quolibet instanti illius hore tu incepisti eẽ qa in medio instanti hore qd̃ fuit.c.tu incepisti eẽ.ponat̃ ꝙ ꝑ totam illam horam fueris. arguit̃ tamen ꝙ in c.instanti tu incepisti eẽ.qa in.c.instanti fuisti ⁊ nõ imediate ante.c.instans fuisti.igitur in c.instanti incepisti eẽ.pꝫ consequentia ista satis ⁊ maior.sed minor arguitur.qa tu nõ fuisti ante.c.igitur nõ imediate ante.c.fuisti antecedens probatur qa.c.fuit ita cito sicut tu fuisti.igitur tu non fuisti anteq̃ꝫ.c.fuit patꝫ cõsequentia.⁊ arguitur antecedens qa tunc.c. fuit demonstrando totum tp̃s terminatũ ad instans presens ⁊ inceptum ab aliquo instãti preterito anteq̃ꝫ tu incepisti eẽ.⁊ tunc fuit ita cito sicut tu fuisti.igitur ita cito sicut tu fuisti c.fuit pꝫ consequentia satis.⁊ sicut arguitur ꝙ in.c.instanti tu incepisti esse ita arguitur de quolibet instanti illius hore ꝙ in eo tu incepisti eẽ ⁊c̃.¶ Iteꝫ illo dato ꝙ oẽ tp̃s tãdiu erit q̃ꝫdiu erit aliq̃ eius ps vel instãs itrisecũ ⁊ ꝯsilr̃ de p̃terito sequit̃ ꝙ qcquid erit vnq̃ꝫ imediate post hoc erit.⁊ quicqd vnq̃ꝫ fuit imediate ante hoc fuit.⁊ nõ solũ illud.sꝫ quocũqꝫ dato qd̃ vnq̃ꝫ post hoc erit.sequit̃ ꝙ imediate post hoc erit.¶ Itẽ sequit̃ ꝙ imediate post hoc in aliquo instãti erit antixp̃s ⁊ tu in nullo instanti hore incipientis ab hoc instanti erit antixp̃s.ꝓbat̃ prima ps.qa nullꝫ erit instãs post hoc qn inter illud ⁊ hoc in aliquo instanti erit antixp̃s qa quocũqꝫ instanti dato inter hoc ⁊ illud erit antixp̃s arguendo vt prius.¶ Itẽ dato ꝙ q̃ꝫdiu aliqua ps alicuius tpis erit tã cito illud tp̃s erit.seq̃t̃ ꝙ ꝑ infinitũ tp̃s tu fuisti.⁊ ꝑ ĩfinitũ tp̃s tu eris q: ꝑ aliquantum tp̃s tu eris ⁊ nõ per tantum qn per in duplo maius ⁊ sic vltra.qa ꝑ omne tempus terminatũ ad primũ nõ eẽ tui tu fuisti.¶ Itẽ sequit̃ ꝙ aliquid est cõpositũ ex aliqbus quoꝝ nullum est.qd̃ si cõceditur eadẽ ratione concedendum est ꝙ isti sunt collective demonstrando te Adam.⁊ tñ adã non est.cõsequentia pꝫ intelligenti ⁊ cõsequẽs est vanum.Et ex illo vltra seqtur ꝙ nihil fuit ꝑ maius tp̃s q̃ꝫ aliud.⁊ nihil fuit prius q̃ꝫ aliud.⁊ sic seqtur ꝙ tempus nõ est numerus motus s̃m prius ⁊ posterius.¶ Sed forte ad hec argumenta dicitur negando illud assumptum cum arguitur ꝙ ante.a.antixp̃us erit.Et ad probationẽ cum arguit̃ tunc antichristus erit demonstrando tempus incipiens ab hoc instanti.⁊ terminatum vsqꝫ ad primum nõ esse antichristi dicitur negando illam,qa dicitur ꝙ antichristus nõ erit nisi in tempore intercepto inter primum esse antichristi ⁊ primum nõ eẽ eius.Et etiam negatur minor cũ arguitur.tũc erit ante.a.demõstrando idem tempus.dicitur enim ꝙ hoc tempus nõ erit nisi in equali mensura sibi.⁊ negatur ꝙ motus diurnus erit in medietate diei.sed erit in tota die.⁊ similiter negatur ꝙ motus horalis erit in medietate hore.sed erit in tota hora ⁊ sic de alijs mensurabilibꝰ. Et conceditur vltra s̃m istam responsioneꝫ ꝙ motus horalis est ⁊ ꝙ nulla pars eius fuit que nõ sit nec aliqua erit que non sit.Sed contra istam responsionem sic arguitur.qa ex illo sequitur ꝙ si aliquid fuit illud est.qa sicut medietas hore que corrumpebatur est.⁊ etiam quelibet eius pars est.vt concedit illa positio.⁊ vt sequitur ex eadem ita sequitur ꝙ dies que corrumpebatur est.⁊ quelibet eius pars est.etiã de anno ⁊ mille annis ⁊ q̃libet eoꝝ parte.quo dato sequitur etiam ꝙ ea que fuerunt in illis annis sunt ⁊ sic etiã seqtur ꝙ si aliquid erit illud est.⁊ tunc sequitur qd̃ nihil põt incipere esse.⁊ qd̃ nulla sit ꝓpositio contingens.¶ Itẽ seq̃t̃ ꝙ adã perpetuo erit.⁊ ꝙ ãtixp̃s ꝯtinue fuit q: ꝯtinue fuit ita qd̃ antixp̃s est vt sequit̃ ex illa positione.sed probatur prima ꝯña.s.ꝙ nihil põt incipere eẽ.q: si aliquid põt incipere eẽ sit antichristꝰ ⁊ arguitur ꝙ antixp̃s nõ incipit eẽ.q: continue ante hoc fuit ita qd̃ antichristus est.igit̃ continue ante hoc antichristus fuit.¶ Sed ad hec omnia dicitur concedendo exceptis tribus conclusionibus vltimis.dicitur enim ꝙ aliquid potest incipere eẽ.⁊ qd̃ aliqua est propositio ꝯtigẽs.⁊ ꝙ nõ ꝯtinue ãtixp̃s fuit

⁊ non continue adam erit. Et ad probatio/
nem admittitur ꝙ antixp̄s incipiat esse. ⁊ cū
arguit ꝙ nō. q: antixp̄s ꝯtinue ante hoc fuit
Dicitur negando illud. ⁊ cū arguitur ꝙ sic
q: continue ante hoc fuit ita ꝙ antixp̄s est igr̄
cōtinue ante hoc antixp̄s fuit. dicitur negan/
do ꝯñam. vnde licet adam sit nō tñ adam ē
in hoc instanti. neq3 in aliqua parte hui⁹ dici
sed est in tempore in quo fuit ⁊ non alio.
¶ Ad aliam formā dicit̄ qđ aliqua est ꝓpō
cōtingens sicut illa antixp̄s est. q: adhuc anti
xp̄s nō fuit ⁊ aliqñ erit. ⁊ ꝑ hoc negatur ꝙ ꝑ
petuo adaz erit ⁊ ꝙ cōtinue antixp̄s fuit. Sz
contra illam responsionē adhuc arguitur. q:
ex illa sequitur ꝙ nulla pars alicuius tp̄is erit
⁊ qđ nulla pars successiui fuit. q: nullu3 suc/
cessiuu3 fuit qñ fuit solum aliqua eius pars
sed solu3 qñ fuerunt oīa que fuerūt ipsum.
Sed nunq̄3 fuerūt oīa que fuerūt ipsum nisi
qñ illa simul fuerunt. sed nunq̄3 illa oīa simul
fuerunt. sicut sor. nō erit equalis platoni nisi
sor. sit simul cum platone ⁊c. ¶ Item ex ista
rñsione sequitur. ꝙ propositio simpliciter cō
tingens est necessaria. q: ꝫm istam responsio
nem valet hoc argumētum hoc aliqñ erit ta
le vel tale. igitur hoc est tale vel tale. Et ꝑ idē
sequitur ꝙ hec ꝓpō antixp̄s est. aliqñ erit ne
cessaria sic significando que iam est. igitur ē
necessaria etiam tamen ipsa est cōtingens igi
tur ⁊c. Et ex illo sequitur qđ necessarium cō
tradicit contingenti. q: hec antixp̄s nō est. cō
tradicit illi. necessarie antixp̄s est. vel si forte
dicitur ꝙ ista est impossibilis. antixp̄s nō est
tūc seqtur qđ īpossibile ꝯtradicit ꝯtigēti ꝯñs
ē falsū. q: si vnū ꝯtradictorioꝝ est cōtingēs.
ad vtrūlib3 reliquū ē ꝯtigēs. ¶ Itē nullo tp̄e
exñte nō esset cōcedendum ꝙ adaz est. neq3
qđ adam erit. posito ꝙ nullum tp̄s erit ⁊ ꝙ
antichristus erit. nō est concedendum ꝙ anti
christus est. sed ꝓpter tempus esse vel nō eē
nō sit aliqua illaru3 vera vel falsa. igitur non
est ꝯcedendum ꝙ antixp̄s est. ¶ Ideo forte
aliter dicitur ad principale negando ꝙ anti/
christus non pōt incipere esse ⁊ admisso casu
negatur ꝙ ante. c. instans antixp̄s erit. Et ad
ꝓbationem demonstrando tempus incipiēs
ab hoc instanti ⁊ terminatum ad primu3 nō
esse antichristi negatur ꝙ hoc tempus erit an
te. c. instans. quia hoc tempus nō erit nisi in
mensura sibi equali. ⁊ ita dicitur de quolibet
motu ꝙ nullus motus erit nisi in mensura si
bi equali. Sed vltra tamen dicitur negando
ꝙ adam est. ⁊ ꝙ antichrist⁹ est ⁊ negatur ꝙ
tempus in quo antichristus erit est. Sed cō
tra illam responsionem arguitur deducendo
eadem incōuenientia que prius. quia si tem
pus est. sit a gratia argumenti vna hora in cu
ius medio instanti simus ⁊ fuerit medietas
elapsa. b. ⁊ medietas futura. c. ⁊ arguit̄ tunc
sic. a. hora est. ⁊ . a. hora est. b. c. igitur. b. ⁊. c.
sunt ⁊ vltra. b. ⁊. c. sunt igitur. b. est. ⁊. c. est.
Si conceditur argumentum arguitur ꝙ si
aliquid fuit illud est. ⁊ si aliquid erit illud est
vt prius. ⁊ sequitur tunc iuxta istam respon
sionem qđ nihil potest incipere esse ⁊ qđ ni/
hil fuit prius alio nec aliquid erit prius alio.
Si negatur ꝯsequentia sequit̄ tūc qđ aliquid
componit̄ ex aliquib⁹ quoꝝ nullū ē. igr ⁊c.
¶ Item arguitur sic. aliqua per se alteratio
est. que non est nisi qualitas que acquiritur
igitur aliqua qualitas acquiritur. vel igit̄ ac/
quiritur qualitas acquisita vel acquirenda
aut aggregatu3 ex his. ⁊ siue sic siue sic sequi
tur ꝙ pars alterationis producta est. ⁊ etiam
pars producēda est. quo dato sequitur vt pri
us ꝙ si aliquid erit illud est. sequitur eni3 hoc
acquiritur. igitur quod acquiritur est hoc. igi
tur si hoc acquiritur hoc est. Sed forte huic
dicitur negando quod alteratio sit qualitas q̄
acquiritur. dicitur eni ꝙ nihil acquiritur nec
aliquid est in acquiri. quia tunc illud esset. ⁊
dicitur vltra secundum illam responsionem
ꝙ tu pertransis ⁊ nihil pertransis. nec ē pos
sibile te pertransire aliquid. ¶ Sed contra il
lam responsionem sic arguitur. quia si mot⁹
localis est ponatur quod motus horalis pu/
ta. a sit in cuius medio instanti simus. ⁊ fuerit
. b. medietas lapsa. ⁊ . c. medietas futura ⁊ se
quitur vt prius. vel quod aliquid componit̄
ex aliquibus quorum nullum est. ⁊ tunc etiā
sequuntur iam dicta inconuenientia ꝯtra istā
responsionem. vel sequitur quod. b. est ⁊ qđ
. c. est ⁊ quod si sor. fuit sor. est ⁊ ꝙ si antichri
stus erit antichristus est. igitur contradictio ē
quod tu pertransis ⁊ nihil pertransis. ¶ Itē
ista responsione data sequitur quod nulla ps
alicuius temporis erit nec aliqua pars alicu/
ius successiui erit nec fuit. quod deducitur vt

prius contra secundam responsionem.

Oppositum tamē dubij ē manifestum q2 si nihil preter deum esset posset aliquod successiue producendum incipere esse. sed iam eque bene pōt aliquod successiue producendum a deo incipere esse sicut posset si nihil preter deum esset. igitur iam pōt aliquod successiue producendum aut producibile incipere esse.

Ideo ad dubiū dicitur illud concedendo ꝛ vltra dicitur ꝑ materia ꝙ nihil de successiuo habemus nisi terminum ad bonū intellectū puta instans vel mutatuȝ esse ꝛ hoc est qd̄ dixerūt antiqui philosophi ꝙ de tēpore nō habemus nisi instans. ¶ Secundo premittitur ꝙ si moueri est moueri ē ꝑ tēpus ꝛc̄. Et per hoc respondetur ad argumentum cōtra illam responsionem qñ arguitur ꝙ Adam est. ꝛ ꝙ antichristus est negādo. ꝛ negatur ꝙ tempus sit aut ꝙ aliqua hora vel motus sit. sed conceditur ꝙ omne successiuum erit. ꝛ qd̄ omne successiuum fuit. sic intelligendo dubium ꝙ. a. successiue ꝑductuȝ incipit esse. q2. a. est in instanti. qd̄ est presens ꝛ nō immediate ante instans qd̄ est presens fuit in aliquo instanti. ita ꝙ illa ꝑpositio de ly imediate sumatur cū instāti de preterito vel de futuro. Unde dicit̄ ꝙ quocūq3 dato successiue producto aut producendo qd̄ in aliquo instanti erit. ipsum erit anteq̄3 in aliquo instanti erit. ꝛ ipsum erit ante primū esse sui. ꝛ negatur ꝙ si aliqd̄ spacium pertransibitur ipsum prius pertransibitur q̄3 erit pertransitum. nec oportet ad hoc quod ipsum erit pertransitum qd̄ ipsum erit postquam ipsum mobile pertransiuerit. ꝛ si sortes acquiret aliquam quantitatem ipse tācito eam habebit q̄cito acquiret eam. ꝛ si aliquam acquiret ipsa erit tamcito acquisita quāto ipsa acquiret.

Sed contra istam responsionem forte arguit̄ q2 ex illa sequit̄ ꝙ sor. erit equalis platoni ꝛ nunq̄3 erit ita ꝙ sor. est equalis platoni. ꝛ ꝙ sor. erit equalis platoni. ꝛ nec per tēpus nec per instans erit equalis platoni. ¶ Item ꝙ sor. nō est equalis platoni ꝛ erit equalis platoni. ꝛ nec incipit neq3 incipiet eē equalis platoni. ¶ Item ꝙ sor. erit tripedalis ꝛ in nullo instanti erit tripedalis. ¶ Item ꝙ. a. distat a. b. per pedalem distantiam. ꝛ tanget. b. ꝛ tñ nec per tempus neq3 per instans tāget. b. ꝛ nō incipit nec incipiet tanger̄. b. ¶ Iteȝ ꝙ sortes incipit esse pedalis ꝛ desinit esse pedalis. ꝛ tñ immediate ante instans quod est presens fuit pedalis ꝛ immediate post instans quod est presens erit pedalis. ¶ Iteȝ ꝙ sor. non est taȝ albus q̄3 albus est plato. ꝛ erit tā albus q̄3 albus est plato. ꝛ tñ non incipit neq3 incipiet esse tam albus q̄3 albus est plato. Et ꝙ ille conclusiones sequātur sic arguitur ponatur ꝙ sor. sit pedalis quātitatis ꝛ plato bipedalis. ꝛ augeatur vterq3 illoꝝ vniformiter in illa hora. ita ꝙ si maneret vterq3 eoꝝ in fine esset vterq3 in fine hore tripedalis quantitatis. sed ponatur ꝙ vterq3 eoꝝ desinat esse cum sua quantitate. ꝛ sequitur ꝙ sortes erit equalis platoni ex responsione data. q2 vterq3 eorum erit tripedalis precise. ꝛ tñ nunquā erit ita ꝙ sortes est equalis platoni. q2 neq3 in fine hore neq3 ante fineȝ hore. Et si sortes distat ab. a. puncto per pedalem distantiam. ꝛ augeatur in hora acquirendo pedalem quātitatem versus. a. punctum sequitur ꝙ ante finem hore acquiret illam tripedalem quantitatem ꝛ illam habebit. sed quācito habebit illam tripedalem quantitatem tācito tanget a. punctum. igitur ante finem tanget. a. punctum. ꝛ si ponatur ꝙ in fine maneat. a. punctus ꝛ sortes cum illa quantitate tanget. a. pūctum anteq̄3 incipiat tangere. a. punctuȝ. Et si ponat̄ cū toto casu ꝙ ille punctus non sit in fine hore. sed cōtinue ante finē. concedēdū est ꝙ sor. nō tanget a apunctum ꝛ tanget. a. punctū ꝛ non incipit nec incipiet tangere. a. punctum ꝛ per eundem modum sequuntur conclusiones sibi illate.

Ideo generaliter teneatur ꝙ de nullo successiue producendo valet cōsequentia de forma argueudo ex copulatiua cuius vna pars est negatiua d̄ presenti ꝛ alia affirmatiua de futuro inferendo propositionem de incipit de presenti vel de futuro. vnde nō sequitur. a. quantitas erit. ꝛ nō est. igitur incipit vel suscipiet esse. ponatur enim ꝙ a. ignis generabitur per partem ante partē ꝛ qñ erit generata vna pars corrumpat̄ alia successiue sicut generantur alie. ꝛ sequitur ꝙ

a.ignis erit.aliter eniꝫ nullũ successiuũ erit.⁊
tñ.a.ignis generabitur nõ incipit neqꝫ incipi
et esse.¶ Itẽ ponat̃ ꝙ.a.ignis generabitur
⁊ nulla pars desinet esse ante fineꝫ hore.sed
in fine hore ille ignis ꝑm se ⁊ qdlibet sui desi
net esse ꝑ remotionem de pñti.⁊ patet ꝯñaꝫ
nõ valere.¶ Ideo pꝫ ꝙ nõ si sor.erit aliqua
lis qualis iã non est ipe incipit vel incipiet eẽ
talis.⁊ nõ si sor.erit aliquantus quantus iaꝫ
nõ est ipe incipit vel incipiet esse tãtus.¶ Itẽ
ꝙ nõ.si aliquid erit qd nõ est ipm incipit vl̃
incipiet esse.Silr nõ si aliqd erit aliquale q̃le
ipm postea nõ erit.ipm desinit vel desinet eẽ
tale.⁊ nõ si aliqd erit aliquantũ quãtũ postea
nõ erit ipm desinit aut desinet esse tantũ pa/
rent illa oĩa de igne pedali successiue generã
do ⁊ successiue corrũpẽdo.ille eniꝫ ignis erit
adequate in hora ⁊ in nulla eius parte aliter
vt est ostensum pro parte nullũ successiuum
erit.¶ Ex predictis vltra patet tales ꝯñas ñ
valere.a.propositio nõ est vera ⁊.a.propo/
sitio erit vera igitur.a.propositio incipit vel
incipiet esse vera.Similiter tu nõ scis.a.pro
positionẽ.⁊ scies a propositionẽ.igitur icipis
vel incipies scire a propositionẽ.pꝫ de illa ꝓ
positione sor.fuit equalis platoni.posito cum
casu illo prius supposito de sorte ⁊ pla.aug/
mentandis in hora ꝙ illa propositio accepta
erit adequate in hora ꝑ quã illi augmentabũ
tur.⁊ in cuius fine vterqꝫ eoꝝ desinet esse.vt
ibidẽ positũ est.quã propositionẽ tu ꝑ totam
illã horã credas sine hesitatione vel ponatur
casus de preterito.facta.s.augmentatione illo
rum ⁊ eorũdem corruptione.⁊ pꝫ totũ pro/
positũ.¶ Ad formã igitur argumenti princi
palis.negatur illa ꝯñtia.hec quãtitas erit an
te.a.igitur in.a.hec quantitas nõ incipiet eẽ
⁊ ex dictis patet ꝯñam non valere.¶ Ad se
cundum principale cum arguit̃ ꝙ nullũ suc/
cessiue ꝓductũ aut producendum põt incipe
re esse.negatur ⁊ ad casum ibi positũ admit
titur casus.s.antixp̃s in instanti.c.icipiet esse
⁊ cum arguitur ꝙ nõ.q: ante.c.instans anti
christus erit dicitur illud negando.⁊ cum ar
guitur ꝙ tunc erit demonstrãdo tp̃s ab hoc
instanti.incipiens ⁊ terminatũ ad primũ nõ
esse antixp̃i.⁊ tunc erit ante.a.igitur ante.a.
antixp̃s erit.dicitur concessa ꝯña.negãdo mi
norẽ.dicit̃.n.ꝙ hoc tempus nõ erit ante.c.

instans.sed hoc tempus erit ab hoc instanti
adequate vsqꝫ ad primũ nõ esse antichristi.⁊
ita generaliter dr̃ ꝙ nullũ successiuũ erit nisi
in mensura sibi equali.¶ Et tunc qñ arguit̃
cõtra illã responsionem ꝙ antixp̃s est.⁊ ꝙ
adam est.⁊ si aliquid fuit illud est.dr̃ ṅgãdo
illas ꝯ ñtias sic illas intelligendo ꝙ si sor.fuit
sor.est.⁊ si antixp̃s erit.antichristus est.⁊ sic
de alijs.⁊ cuꝫ arguitur ꝙ sic.q: tp̃s est.igit̃
vtraqꝫ eius medietas est.puta.b.c.vt ibi ar/
guebatur.negatur assumptũ.dicitur eniꝫ ꝙ
nullum tp̃s est.neqꝫ aliquis motus est.q: de
tpe non habemus nisi instans vel nunc ad in
tellectũ.Et si auctoritates alique allegentur.
dicitur ꝙ omnes ille intelligende sunt de pre
terito vel de futuro.

Sed forte arguitur contra illã po
sitionem.q: ex illa seq
tur ꝙ sor.per totam illam horã mouebitur.
⁊ tamen in quolibet instanti illius hore incipi
et moueri.⁊ in quolibet instãti illius hore de
sinet moueri.¶ Item sequitur ꝙ nulluꝫ suc
cessiuum põt incipere esse vel desinere esse.
¶ Item ex illo fundamento arguitur ꝙ mul
te conclusiones superius posite sunt false.sor.
erit tripedalis ⁊ nec per tempus.neqꝫ per in
stans erit tripedalis.q: per idem sor.erit tri/
pedalis.⁊ in nullo tempore neqꝫ in aliquo in
stanti.q: si immediate ante finem hore date
sor.erit tripedalis ⁊ etiam in illa hora sequit̃
ꝙ illa hora erit immediate ante finem hore.
quod dictis repugnant.¶ Itẽ si aliquid erit
in aliquo tpe hoc erit.q: mẽsurabitur illo tpe
igitur repugnans est ꝙ aliqd erit in.a.hora
⁊ non erit per.a.horam neqꝫ per aliquã eius
partem.¶ Item sequitur ꝙ aliqua quanti/
tas continua erit.⁊ nulla eius pars erit.vt pꝫ
de tempore.¶ Item sequitur ꝙ nullum in/
stans alicuius temporis erit neqꝫ aliquod in/
stans erit in aliquo tempore quia nullum in
stans aliquo tempore potest mensurari.⁊ eti
am quia si aliquod instans erit in aliquo tem
pore.sequitur ꝙ illud tempus erit quando il
lud instans erit.¶ Item sequitur ꝙ aliquod
tempus terminatur ad aliquod instans.que
s.tempus ⁊ instans data non simul erunt.sꝫ
qñ instans erit non erit tempus.qd ponitur
ad id instans terminari.¶ Sed huic forte di
citur ꝙ hoc instans erit quãdo illa hora erit

⁊ ꝙ illa hora erit.qñ sua pars erit. ¶ Sed
contra si ista hora erit quandocunqȝ sua pars
erit ⁊ quelibet sua pars erit quando illa ho/
ra erit.sed immediate ante finem erit aliqua
pars illius hore.igitur immediate ante finē
illius hore illa hora erit. ¶ Item illo dato se/
quitur ꝙ brunellus differt a sor.⁊ tñ brunel/
lus desinet esse anteq̄ȝ sortes erit.⁊ ꝙ sortes
erit equalis platoni ⁊ quandocunqȝ sor.erit
non erit plato.⁊ conclusiones iste false sunt.
igitur ⁊c. ¶ Item arguitur ꝙ nulla hora.a.
diei erit qñ.a.dies erit.q: si sic ponatur.igi/
tur ꝙ prima hora.a.diei erit quando.a.dies
erit.⁊ per idem vltima hora.a.diei erit quā/
do.a.dies erit.⁊ tunc arguitur sic.prima ho
ra.a.diei erit quando.a.erit.⁊ etiam vltima
hora.a.diei erit quando.a.erit.⁊.a.hora nō
erit nisi in vno quādo.igitur prima hora.a.
erit quādo vltima eius hora erit.

Sed ad hoꝝ primum dicitur concedendo ꝙ
per totam illam horam sortes mouebitur.⁊
tamen sortes pro quolibet instanti illius ho
re incipiet moueri.quia nūquam erit ita de
presenti ꝙ hoc mouetur. Et cum infertur
ꝙ sor.erit tripedalis.⁊ nec per tempus neqȝ
per instans erit tripedalis.dicitur conceden/
do illam sicut contingentem. Et cum vlteri
us infertur ꝙ sor.erit tripedalis.⁊ nō in ali/
quo tempore neqȝ in aliquo instāti. Dicitur
ꝙ hoc est satis imaginabile vt posito ꝙ nul/
lum tp̄s erit.sed posito ꝙ qñcunqȝ sor.erit
ip̄e erit ī aliquo tempore vel instāti. ¶ Posi
to casu secundo dicitur ꝙ sortes erit tripeda
lis.q: in illa hora.⁊ ꝙ illa quātitas erit tripe
dalis.q: illa quātitas erit ipsamet.⁊ erit ali/
quāta ⁊ nō minor q̄ȝ tripedalis.ideo ⁊c. Ve
rūtamē habita significatione huius cōplexi
fore in tempore ⁊ mensurādum fore in tem
pore ē concedendūȝ ad imaginationem ꝙ ali
qd incipit esse qd̄ nō est ⁊ erit.⁊ tamen non
erit in aliquo tēpore neqȝ in aliquo instanti.⁊
tamen continue tempus erit.vt posito ꝑ ima
ginationem ꝙ simplex graue incipiat mutari
in vacuo.⁊ ponatur gratia argumēti ꝙ mu/
tatio qua mutabitur illud mobile erit.⁊ ta/
men nec per tempus neqȝ per instans.⁊ cō
tinue tempus erit.⁊ non solum de isto est ve
rum.sed de deo.⁊ de his que nō possunt in
cipere esse verum est.nam eterna neqȝ in tē/
pore sunt nec durant per tempus.quia du/
rare per tempus vel in tempore est cum re/
sistentia permanere. ¶ Et cum vltra argui/
tur ꝙ in aliqua quantitas erit cuius nulla ps
erit.⁊ ꝙ nullius successiui aliqua pars erit ne
qȝ aliqd̄ instans alicuius temporis erit.dici/
tur de virtute sermonis omnes illas conclu
siones concedendo.ad hoc enim ꝙ illa quā/
titas successiua erit cōtinua sufficit ꝙ illa quā
titas erit multa collectiue.que erunt sine itro
missione vnius ad alterum.de omni tamen
quantitate continua que est verum est ꝙ nul
lius partes copulantur ad aliquem terminū
cōmunem.⁊ ita etiam dicitur ꝙ nulla pars
alicuius successiui erit.tamen qd̄libet succes/
siuum erit multa.quorum nullum erit.⁊ ita
etiam illa hora erit finita.licet nullum instans
erit finis eius.quia ipsa nō erit quādo erit ali
quod instans.sed multa horum opposita ex
communi modo loquendi concedimus pro
pter breuiloquium presertim.vbi sermo ali
am exigit difficultatem.

Sed adhuc alia videtur incide
re difficultas.vtrū
aliquid incipiat esse. ¶ Pro quo dubio dicitur
primo ꝙ si aliquid erit ens in aliquo instanti
ꝙ iam nō est ens.illud incipit vel incipiet eē
ens. Et si aliquid erit aliquātum puta peda
le vel bipedale.in aliquo instanti.qd̄ iam nō
est pedale vel bipedale in dato instāti.ipsum
incipit vel incipiet esse pedale vel bipedale.⁊
sic de alijs. Et si aliquid erit aliquale in ali/
quo instanti.puta album vel nigrum ⁊c.⁊
iam nō est album ⁊c.ipsum incipiet vel inci/
pit esse albū vl' nigrū ⁊c. ¶ Silr si aliqd erit
alicubi ī aliquo instāti vbi iam nō est ip̄m in
cipit ⁊c.⁊ sic discurrendo per alia predi/
camenta.sic quoqȝ de desitione regule subse
quūtur.vt ꝙ si aliqd sit ens vel erit ens ī ali
quo instāti quod postea nō erit ens ipsuȝ de
sinit vel desinet eē ens.⁊ sic de quātitate q̄li/
tate ⁊ vbi ⁊c.ꝑ al's ēt cās p̄t īferri ꝓpō ð ly
incipit vel de ly īmediate.iō aliqñ ꝓpositio
de ly incipit vel īmediate est vera.nō existen
tibus veris illis causis veritatis.q̄a stat ali/
qd nō esse ⁊ incipere esse nō existēte mēsura
aliq̄ extrīseca neqȝ īcipiēte eē vl' ðsinēte eē ⁊c̄
¶ De cāis veritatis ð ly īmediate.

s Ed de ly imediate dici tur q hoc argumētum nō valet. in hoc instā ti soꝛ. non ē. ⁊ nullū erit instans post hoc quin ante illud soꝛ. erit igitur imediate post hoc soꝛ. erit. patet. qꝛ demonstrādo instans ꝑteritū est añs veruꝫ. ⁊ ꝯñs falsuꝫ. ¶ Et p idē nō valet. hoc argumē tuꝫ. in hoc instanti soꝛ. non est. ⁊ nulluꝫ erit in stās post hoc qn iter illud. ⁊ hoc soꝛ. erit igit imediate post hoc soꝛ. erit pꝫ eniꝫ q añs est veruꝫ. posito q soꝛ. sit demonstrato instāti ꝑ terito. neutra. n. illaruꝫ est vera. imediate añ hoc tu fuisti demonstrato instanti futuro ⁊ i mediate post hoc tu eris demrato instanti ꝑ terito. ¶ Item illa ꝯña nō valet imediate pꝰ hoc soꝛ. erit. igitur ante qōlibet instans futuruꝫ post hoc soꝛ. erit. lꝫ sequatur econtra. qꝛ illa est impossibilis. ante qōlibet instans futurum post hoc. tu eris pꝫ qꝛ nunq̄ erit añ qō libꝫ istās futurū pꝰ hoc. qꝛ neqꝫ i tpe neqꝫ i istati. Dicit igr q illa. imediate post hoc soꝛ. erit duas hꝫ cās veritatis. post hoc soꝛ. erit. ⁊ nullū erit instās post hoc qn inter illud ⁊ hoc soꝛ. erit in aliquo tempoꝛe vel in aliquo instāti ⁊ hoc instans est vel hoc instans erit. igitur soꝛ. imediate pꝰ hoc erit. sꝫ nō valꝫ ecōtra ad quālibet illaꝝ ꝓpositionuꝫ de per se neqꝫ est ꝓpositio exponibilis rōne illius termini imediate. sed hꝫ cām aut causas veritatis sicut hꝫ ꝓpositio rōne illoꝝ verboꝛuꝫ incipit aut desinit. sed nō valet ꝯñtia illa. in hoc instanti soꝛ. nō est ⁊ nulluꝫ erit instans post hoc qn inter hoc ⁊ illud soꝛ. erit ⁊ hoc instans est vel erit igitur imediate post hoc soꝛ. erit. pꝫ posito q iam antichꝛistus nō sit. sed i medio instāti istius hoꝛe incipiet esse tunc p imaginationē si illa hoꝛa nō erit ⁊ antixps incipiet esse. vt positum est. est añs verū. ⁊ ꝯñs falsuꝫ. qꝛ ex ꝯsequēte cū aliis veris seqtur q antixps nūc incipiat esse ꝯsequens falsum. qꝛ ipse incipiet eē igitur iam nō incipiet esse ⁊c.

¶ De veritate pꝛopositionis.

p Remittamus pꝛimo q omne ens est quale. qtia omne ens est perfectum. ideo est. quale ꝯña pꝫ. qꝛ si omne ens est ꝑfectuꝫ ipsū est ꝑfectū quale ipsuꝫ ē. qꝛ omne ens est tale quale ipsum est. ¶ Et adhuc dato per possibile q pꝛima materia a q̄libet foꝛma accñtali ⁊ subāli esset denudata ipsa esset q̄lis. qꝛ figurata. tenet ꝯña a specie ad genus. Ex quo seqtur q nō oē qō est quale est quale p aliquā qualitatem ab eo distinctā. est eniꝫ q̄libet qualitas qualis cū ipsa sit intensa vl' remissa. Ad huc ꝑmittamus q omne ens est cuilibet enti simile aliquo modo. ⁊ cuilibꝫ enti aliquo modo similiter se hñs. qꝛ quodlibꝫ ens ē possibile. ⁊ qōlibet ens est possibiliter ens qual'r est quodcūqꝫ aliud ens qō dee. igit omne ens est cuilibet enti simile. ⁊ cuilibet enti similiter se habens. ¶ Item quocunqꝫ ente dato ipsuꝫ est ens qō nō cuilibet enti ꝰm oēm suum modum agēdi vel essendi est infinite dissimile. igitur quocūqꝫ ente dato ipsuꝫ est cuilibet enti simile ⁊ similiter se hñs. pꝫ ꝯsequētia illa qꝛ sicut omne finite magnuꝫ ē paruuꝫ. ⁊ oē finite difficile est facile. sic omne finite dissimile est simile. ¶ Sed foꝛte contra pꝛimū illoꝝ arguit. qꝛ illo dato sequit q isti termini sunt eq cōes quale ⁊ ens. qꝛ oē ens est quale ⁊ oē q̄le est ens. ⁊ etiā p ꝓbationē illius cōclusionis sequitur q si aliquid potest esse ens illud pōt esse q̄le ⁊ ecōtra. ⁊ illi termini sunt sic significando. igitur illi termini sunt eque cōes. ꝯñs falsum. qꝛ tunc ille terminus quale esset superius ad illū terminū substātia sicut ly ens qō est falsum. qꝛ illa decē genera nō se inuiceꝫ excedūt. ¶ Itē cōtra aliud sic arguit. qꝛ deus nulli alteri a se est similis. igit ⁊c. pꝫ ꝯña ⁊ antecedens arguit. qꝛ deus est ꝑfectio nō finita sed infinita. sed nullū infinitum est alteri simile aut dissimile. qꝛ nullum infinituꝫ est alteri cōparabile. igit deus nō est alteri rei similis ¶ Sed ad pꝛimū illoꝝ negat illa ꝯña si aliqd sit vel possit esse ens ipsuꝫ est vel pōt esse q̄le ⁊ ecōtra. ⁊ illi termini sunt sic significādo. igitur illi termini sunt eque cōes. sicut nō sequit oīs q̄titas ē q̄titas discreta ⁊ eꝯ. ⁊ ñ pt cē q sit aliqua q̄titas que nō sit discreta ⁊ ecōtra ⁊ illi termini sūt sic significādo. igitur illi termini sunt eque cōes aut generales. qꝛ generalitas termini nō attendit penes multitudineꝫ significatoꝛū soluꝫ. sed penes pꝛioꝛ tatē cum aliis requisitis alibi dictis. vnde pꝛioꝛ est ille tminus q̄titas q̄ ille terminꝰ q̄titas discreta. Unde quādo duo termini sunt de eodem

predicamēto adinuicez predicabiles q̄zuis ha
beāt eque multa significata tūc terminus mi
nus cōnotans potest poni ꝑ genere alius ve
ro ꝑ specie. sicut est de illo termino qualitas
oīs enim qualitas est dispositio ⁊ ecōtra. qꝛ
oīs qualitas est aliquo modo a suo subō faci
liter mobilis. ¶ Ad aliud negat̄ primū assū/
ptum. vñ dicit̄ ꝙ deus ꝑm ꝙ infinite ꝑfect⁹
nulli est similis verū est tñ ꝑm ꝙ est ens pos
sibile. aut ens ꝓducens. aut ens finite velocit̄
mouēs. sic ē tale ⁊ taliter se hñs q̄lia ⁊ q̄lr se
hñtia sunt multa entia ab eo ꝓducta. ⁊ ita dī
ꝙ vnuz infinituz est alteri cōparabile nō ꝑm
ꝙ infinitū. Ex quibus seqtur ꝙ quodlibz ali
qualiter esse est cuilibet aliqualiter esse simile
ens. pz hoc qꝛ oē ens est cuilibet enti simile ⁊
q̄dlibet aliq̄le ē cuilibet aliq̄li sil'e igit̄ q̄dlibet
talr eē ⁊ q̄dlibz aliq̄liter eē ē cuilibet talr eē.
⁊ cuilibet aliqualiter esse simile. Quo dato se
quit̄ ꝙ quodlibet ens aliqualiter est. ⁊ taliter
ipsuz nō est. ⁊ taliter ipsuz nō pōt esse. celum
enim est aliqualiter ⁊ taliter ipsum nō est. pz
qꝛ sicut celū est aliquale ⁊ tale ipsum nō est.
ita celū est aliqualiter ⁊ taliter ipsuz nō est. lz
tñ sit ꝯcedendū ꝙ deus est aliqualiter ⁊ tali/
ter ipsuz nō potest eē. ⁊ de omni alio ente sil'i
ter negādum tñ est ꝙ aliqualiter deus est. ⁊
nō taliter pōt esse. ¶ Et si arguit̄ ꝙ sic qꝛ cō
tingenter deus est in hoc instanti ⁊ nō cōtin
genter pōt esse. igit̄ deus est aliqualiter ⁊ nō
taliter pōt esse. ¶ Sed huic dī de virtute ser
monis negando añs. deus enim est cōtingen
ter in hoc instanti. ⁊ cōtingenter pōt esse q̄z/
uis nō contingenter ad vtrūlibet deus possit
esse. qꝛ necessario deus pōt esse. verūtñ cōtin
genter deus nō pōt esse. qꝛ modo contingēti
quo tu vel hoc instans est deus nō potest eē.
Ex quibus cōcludit̄ ꝙ qualitercūqz deus ē
taliter hoc corruptibile est. quocūqz demon/
strato. qꝛ aliqualiter qualiter deus ē hoc cor/
ruptibile est quocūqz demōstrato. ⁊ nō est
aliqualiter deus quin taliter sit hoc corrupti/
bile. igitur ⁊c. pz maior. qꝛ possibilier hoc cor
ruptibile est ⁊ precise taliter deus est. nō eni
est aliquo modo deus q non sit possibilis.
¶ Per idez ēt minor nota est ꝙ nō aliqualiter
deus ē quin taliter hoc corruptibile sit. qꝛ qui
libet modus possibilis cuilibet modo possibi
li in possibilitate ē similis. ¶ Et si forte argui

tur sic. qualitercūqz deus est taliter hoc cor
ruptibile est. sed necessario deus ē. igitur ne
cessario hoc corruptibile est. ¶ Item aliqs est
modus possibilis q nulli modo possibili im
possibilitate est sil'is. qꝛ est aliqs modus qui ē
infinite possibilis. ⁊ qui est possibilitas infini
ta vt modus quo deus est. in īfinitū eniz pos
sibilior est illa ꝓpositio deus ē q̄z illa hoc cor
ruptibile est. ⁊ hoc nō est nisi qꝛ in infinitum
magis possibiliter est deū eē q̄z hoc corrupti/
bile esse. igitur. ⁊c. ¶ Sed ad primū negatur
illa ꝯña. sed soluz seqtur ex illo añte ꝙ taliter
qualiter necessario deus est taliter illud corru
ptibile est. sicut ēt nō sequit̄ qualitercūqz de
us est in hoc instanti taliter ipse est. sed ꝯtin/
gēter deus est in hoc instanti. igitur contigēt̄
ipse est. Similiter nō sequit̄ qualitercūqz de
us creat taliter pōt creare. sed cōtingenter de
us creat. igit̄ contigēter deus potest creare.
capto ly cōtingenter ꝓut est mediū inter ly
possibiliter ⁊ ly necessario. sic ēt nō sequit̄. q̄
litercūqz ly hō significat hoīem taliter istum
hoīem significat. sed ꝑicipaliter significat ho
minem. igit̄ principaliter illū hominē signifi
cat. maior enim nota est. qꝛ quocūqz modo
iste terminus homo significat hoīem eodem
modo vnūquēqz hoīem significat. ita ēt qua
cūqz significatione ista ꝓpositio. homo est ꝙ
homo est significat eadem significatione ⁊ tā
principali q̄z sor. est ista significat non tamen
ista ꝙ sor. est principaliter significat. In oīb⁹
etiam nō sequit̄ qualiscūqz homo currit. ta/
lis disputat sed homo albus currit. igitur hō
albus disputat. nā posito ꝙ duo hoīes cur/
rant quorū vnus sit ita intense albus sicut ali⁹
est intense niger. ⁊ nullus homo albus dispu
tet tūc illi sunt similiter intensi ⁊ albuz est sil'e
nigro. nō tamen ꝑm albedinē. sed ꝑm inten/
sionē. ¶ Sed ad aliud dr̄ ꝙ sicut recto nihil
est rectius. ⁊ nihil est intense. vel remisse re/
ctū ita nihil est intense aut remisse possibile.
¶ Sz ꝯtra. accepta forte arguit̄. qꝛ illis datis
sequit̄ ꝙ quelibet pars q̄ztitatiua tui est ita
magna sicut tu es. ꝯñs ē falsum. qꝛ tu es ma
ior q̄z aliqua pars quātitatiua tui. ⁊ ꝯña ista
arguitur. qꝛ quilibet pars q̄ztitatiua tui est tali
ter magna qualiter tu es. igit̄ quelibz ps quā
titatiua tui est ita magna sicut tu es. pz ꝯña ⁊
arguit̄ añs. qꝛ q̄libet ps q̄ztitatiua tui ē cōtin

gĉter magna qualiter tu es. igit quelibet ps q̃titatiua tui est taliter magna qualiter tu es. tenet ɔña ex scđo accepto. ¶ Item ex illo arguitur sequi φ aliqualiter q̃liter deus est ipe nō est. ɔñs falsū. ⁊ arguit ɔña. q: isto modo deus ñ ē demōstrando modū quo celū est. ⁊ ille est aliqualiter qualiter deus est. igitur aliqualiter qualiter deus est ipse nō est. ¶ Itez deus est aliqualiter qualiter ipse nō est. igitur aliqualiter qualiter deus est ipse nō est. sicut arguit de deo. ita arguitur de quolibet ente. φ ipsuz est aliqualiter qualiter ipsuz non est. ¶ Item sequitur φ qualitercūq3 deus est ipse nō est. ɔñs falsuz. q: qualitercūq3 deus est ipse est. ⁊ arguitur ɔña q: qualicunq3 modo deus est ipse aliquo tali modo nō est. ¶ Itez fm illa arguitur φ duo ɔtradictoria sunt simul vera. q: hoc est verū. qualitercūq3 tu es tu es. ⁊ hoc ēt est veruz. aliqualiter qualiter tu es tu nō es. φ arguit. q: isto modo tu nō es demonstrādo modū pticularē quo hoc signum est. ⁊ iste modus est aliqualiter qualit tu es. igit aliq̃liter qualiter tu es tu non es.

¶ Sed ad pmuz dicit cōcessis illis supradictis cōcedendo φ quelibet pars q̃titatiua tui est ita magna sicut tu es. ⁊ cū arguit φ non q: tu es maior q̃ aliqua pars q̃titatiua tui. igitur nulla ps q̃titatiua tui est ita magna sic tu es. Dicit negādo ɔñam. Et si arguit istā ɔsequentiā tenere ab exposita ad alterā expo nētem. dicitur φ illa ꝓpositio nō h3 exponi per aduerbia similitudinis qualitatis vel quātitatis sed ꝑ aduerbia cōparādi. ¶ Et si contra illud forte arguit. q: si quelibet pars q̃titatiua tui est ita magna sicut tu es ꝑ idē quelibet pars quātitatiua tui est tāte quātitatis sicut tu es. q: est aliquāta ⁊ tantus tu es. igitur est aliquāta quātus tu es. iste modus arguēdi t3 sine ɔfusiōe ⁊ distributōe. ¶ Itē ꝑ idez seqt φ q̃libet ps q̃titatiua tui ē tāte magna q̃te magnꝰ tu es. q: ē finite magna q̃te magnꝰ tu es. igit ē aliquo mō tāte magna q̃tus tu es. ¶ Itē q̃lib3 ps q̃titatiua tui ē finita q̃tus tu es. igitur q̃libet pars q̃titatiua tui est magna quātus tu es. ¶ Itez sequit ꝑ idem φ tu es magnus quantus tu non es. ¶ Itez φ q̃tuscūq3 tu es tantus tu nō es. ɔñs falsū q: q̃tuscunq3 tu es precise tantus tu es. Sed ad ista dicit cōcedendo cēs istas cōclusiones illi eni3 termini tantus ⁊ quantus nō denotant precisam equalitatem sicut illi temini tale ⁊ quale nō dicūt penitus spālem similitudinem ⁊ sūmā. ¶ Ad scđm dicitur cōcedendo istā conclusionē sicut ⁊ istam aliq̃liter deus ē q̃liter nescit se esse. Siles ēt sūt ɔcedēde. aliq̃liter q̃lr scis eē nullus hō scit eē. q: demōstrato modo ignoto hoi. tunc ille modus est aliq̃liter q̃liter scis esse ⁊ ille modus ē aliq̃lr q̃lr nullꝰ hō scit eē. igit ⁊c. ⁊ sic đ multis aliis dici potest. Similiter concedi debet φ aliqualiter qualiter scis esse taliter dubitas esse. ⁊ q̃litercūq3 aliquis homo scit esse, taliter ipse dubitat esse. posito φ aliquam propositionez sciat aliquis homo ⁊ aliquam dubitet q̃litercūq3 scit aliquis homo taliter ipse nō pōt scire.

¶ Ad aliam formam dicit cōcedendo φ q̃litercūq3 deus est taliter ipse non est sicut etiaz verum est de quolibet ente φ qualitercunq3 ipsum est talter ipsum non est. ¶ Ad quartā formam dicitur concedendo illas duas. ⁊ negando φ sint contradictoria. sed ille contradicunt q̃litercunq3 tu es tu es ⁊ aliq̃liter non q̃liter tu es. tu es inducta negatione super toto

¶ Quarto adhuc accipit φ similitudo ⁊ cōuenientia nō est nisi inter ea que sunt. sicut nec q̃ dissimilitudo ⁊ disconuenientia aut inequalitas nisi inter actualiter existentia. Ex quo sequitur. φ non est ita φ adam fuit. neq3 est ita φ antichristus erit. q: φ antichristus erit nō est aliq̃liter. igitur non est ita seu taliter φ antichristus erit. ⁊ ideo non est verum φ antichristus erit neq3 est ita φ eius aīa contingenter erit. posito φ ipse contingenter erit. Ex quo vlterius sequitur φ ista consequentia est bona ita erit φ sor. erit tantus q̃tus est pla. igitur sor. erit tantus q̃tus est pla. quia sequitur. ita erit φ sor. erit tantus q̃tus est pla. igitur taliter erit φ sor. erit tātus q̃tus est pla. tenet ɔsequentia a conuertibili ad conuertibile. ⁊ sequitur taliter erit φ sor. erit tantus q̃tus est pla. igitur aliqualiter erit φ sor. erit tātus q̃tus est pla. Ex quo sequitur φ aliqualiter erit sortem esse tantum quantus est pla. vel aliqualiter erit φ sor. erit tantus q̃tus ē pla. ex quo sequitur φ sor. erit tantus quantus est plato. igitur a primo sequitur φ sor. erit tantus quantus est pla. ¶ Itez in ista ita erit φ sor. erit tantus quantus est pla. aut ly

ita est subiectum aut predicatum . aut totum
illud.ita ꝙ sor.erit tantus q̄ʒtus est plat . est
subiectum vel predicatum. Si primo modo
sensus est ꝙ ita siue taliter demonstrando ali
quod aliqualiter esse.erit ꝙ sor.erit tantus q̄ʒ
tus erit pla.q: non potest aliter teneri nisi de
monstratiue. Si ponatur ly ita subm aut pre
dicatum. Si autem totū illud sit subm ita ꝙ
sor.erit tantus sicut est plato. tunc est sensus
ꝙ aliquod taliter qualiter est.s.ꝙ sor. erit q̄ʒ
tus est pla.erit seu tale quale est.s.sortem so/
re tantum q̄ʒtus est plato erit. Ex quo sequi
tur ꝙ illa cōsequentia est bona.ita erit ꝙ sor.
erit tantus quantus est plato . igitur sortes.
erit tantus quantus est plato . ¶ Item si ita
erit ꝙ sor.erit tantus quantus est plato. igi/
tur vere erit ꝙ sor.erit tantus q̄ʒtus est pla.
¶ Item ly ita non potest infinitari nisi per ly
ꝙ igitur sensus erit.ita erit ꝙ sor.erit tantus
q̄ʒtus est plato.ꝙ ita seu taliter qualiter erit
ꝙ sor.erit tantus q̄ʒtus est plato erit . taliter
enim ista foret incongrua.ita erit ꝙ sort . erit
tantus quantus est plato.q: dictio infinitans
⁊ dictio infinitata non redderent supposi/
tionem eidem verbo. ¶ Et per idem argui/
tur ꝙ non est ita nec fuit ita nec vnq̄ʒ erit ita
ꝙ anima antichristi contingenter erit loquen
do de contingenti ad vtrunlibet ⁊ naturali.
¶ Sequitur preterea ꝙ nulla istarum conse
quētiaꝝ valet.nulla chimera est. igitur verū
est ꝙ nulla chymera est.adam fuit.igitur ve
rum est adam fuisse.aut ꝙ adam fuit.nam
tenendo ly ꝙ infinite iste ꝯñtie sunt false.rela
tiue autem tenendo ille consequētie sunt ve/
re sicut talis propositio est vera. veruʒ est ꝙ
nullus deus ē vł potest esse . ⁊ quod nullus
deus ē scit̄ a deo.q: aliqđ verū scitur a deo
quod verum deus non potest esse. ¶ Conse/
quenter vlterius concluditur ꝙ lʒ omnis ho
mo sit animal non tamen verum est. nec est
ista ita ꝙ omnis homo sit animal.q: non ali
qualiter ē ꝙ omnis homo sit animal. ¶ Ad
huc sequitur ꝙ nullus homo est ita magnus
sicut est omnis homo. q̄ʒuis omnis homo ē
ita sicut est aliquis homo.patet q: nullus ho
mo est tali modo magnus sicut est omnis ho
mo.quia nullus est talis modus quo omnis
homo est magnus nisi sit modus vniuersa/
lis quo deus est ⁊ quo omnia sunt de quo
non est ad propositum.sequitur enim. tu es
ita magnus sicut est omnis homo. igit̄ tu es
taliter magnus qualiter est omnis homo. cō
sequentia patet ab inferiori ad suum superi/
us distributione postposita siue a conuertibi
li ad conuertibile.nunquam enim distribui/
tur relatiuum antecedente non distributo.
¶ Secunda etiam pars conclusionis patet.
quia quilibet homo est ita contingenter ma/
gnus sicut est aliquis homo.igitur ⁊c.
¶ Et si arguitur ꝙ aliquo modo particulari
omnis homo est magnus.q: necessario om/
nis homo est magnus.igitur vere aliqualiter
⁊ aliquis modo omnis homo est magnus.
Dicitur tenendo ly necessario in anteceden/
te exponibiliter negando consequentiam.
¶ Iteʒ aduertatur istos terminos.taliter sic
aliquando teneri demonstratiue . aliquando
infinite.aliquādo redditiue.vt satis patet ex
grammatica. verumtamē isti termini nunq̄ʒ
sūt singulares.Uñ hec ꝓpō est idefinita.talis̄
hō currit demonstrando hoiem albuʒ. nec
valet consequentia ista . in ista propositione
subiicitur terminus communis signo demō
stratiuo determinatus.igitur ipsa est singula
ris. vnde ista stāt simul.talis homo currit.⁊
talis homo non currit.eodem demonstrato
sicut illa.sic tu curris. ⁊ sic tu non curris. Ex
quo sequitur tales formas non valere.sic de
us est.⁊ sic est contingenter.igitur contingen
ter deus est.demonstrando modum ꝑ queʒ
deus est.minor est vera.qualitercunq̄ʒ deus
est sic vel taliter est contingenter. ¶ Sed ad
concludendum huiusmodi propositiones.cō
tingenter deus est.capiendi sunt terminiꝰ no
minales si termini probandi itent resolubi/
liter. vt illo modo deus est. ⁊ ille modus est
aliqualiter contingenter igitur contingenter
deus est. Ex quo patet ꝙ contingenter nul/
lus deus est. immo necessario nullus deus
est quamuis false ⁊ impossibiliter nullus de/
us sit.sed non contingenter neq̄ʒ possibiliter
antixp̄s est.cum nullo modo sit. ¶ Sed con
tra arguitur.forte probando ꝙ contingenter
antichristus est.quia hec est contingens anti/
christus est adequate significans antixp̄m eē
igitur contingenter antixp̄s est. Et silr̄ argui
tur.ꝙ possibiliter antichristus est. ⁊ ꝙ aliqua
liter antichristus est. ¶ Sed huic dicit̄ neḡ

do consequentiaz. neqz illa est officiabilis. cõtingenter antichristus est. sed resolubilis aut exponibilis ⁊ alie due tantũ resolubiles sunt. ¶ Item presupponatur ꝙ nihil potest intelligere intellectus humanus qd nõ possit intelligere esse ens. patet. qa ens est primum obiectum intellectus. ideo tantum ens seu aliqd potest intellectus humanus apprehẽdere aut intelligere. ¶ Et adhuc accipiatur ꝙ significare est virtuti cognitiue aliquid vel aliq vel aliqualiter representare. ¶ Ex quo sequitur ꝙ nihil potest aliquod signuz significare qd nõ possit intellectus intelligere. pz. qꝛ bene sequitur hoc significatur. igitur hoc intelligit. ¶ Ultimo accipitur ꝙ ex additione sincathegorematis aut termini nihil significantis termino aliquid significanti nõ resultat complexum qd significet ⁊ aliud quaz significet ille terminus cathegorematicus cui additur id sincathegorema seu terminus nihil significãs verbi gratia signo huiusmodi complexũ omnis hõ aut aliquis hõ si aliquid sit eius significatum nõ est aliud qꝫ significatuz istius termini hõ. pz hec suppõi intelligenti materiaz.

Sed forte contra suppositũ arguitur. qꝛ nõ ens põt intellectus intelligere. igit nõ tñ ens põt itellectus intelligere. pz ɔ̃ña. ⁊ arguit antecedẽs. qꝛ intellectus sortis siue sortes intelligit illum terminum cathegorematicũ nõ ens ⁊ nõ aliquid vt pono. igitur intelligit quid ille terminus significat. sed solum nõ ens iste terminus significat. igitur nõ ens sor. intelligit. Sed primum antecedens arguitur. qꝛ aliter sor. non haberet concedere vel negare istam. nõ ens est. qꝛ istam nõ intelligit cum eius subiectum non sit ab eo intellectum. ¶ Sed forte dicit negando illam propositionem ꝙ iste terminus nõ ens significet nõ ens. dicitur. n. forte ꝙ terminus infinitus significat illud quod suum contradictoriuz. ⁊ ideo ille terminus nõ ens solum ens significat. sed priuatiue seu infinite. ¶ Sed cõtra illud arguitur. ille terminus nõ ens vocalis aut scriptus non significat ex impositione ens neqz naturaliter. igit nõ significat ens. pz ɔ̃ña cũ assumpto. quia nullus terminus vocalis aut scriptus significat naturaliter. ¶ Item si iste terminus non ens significaret ens priuatiue hoc nõ esset nisi qꝛ vna eius pars significat ens ⁊ alia priuationem significat entis. ¶ Sed contra tuc sequtur ꝙ partes illus significant separate. ɔ̃ñs falsum. qa est nomen cõpositũ cuius partes nõ significant separate nec aliquod nomen compositum vocale aut scriptũ subordinat alicui conceptui cõposito. qa ois conceptus est simplex vt infra probabitur. nã figura cõposita aut decomposita solum in vocalibus aut scriptis reperitur sicut coniugatio aut declinatio ⁊ multe alie passiones. ¶ Itẽ si ita foret segtur ꝙ ille terminus non hõ solũ hoiez significaret. ɔ̃ña pz ⁊ arguitur consequens esse falsum. qa ille terminus non hõ pro asino supponit ⁊ vere ⁊ affirmatiue pro asino verificatur. igitur asinus per illum terminuz significatur. ¶ Item contra diffinitionem illius qd est significare arguitur. quia ille terminus non intellectum significat non intellectum. ⁊ tamen non intellectum non intelligitur. igitur ⁊c. patet consequentia ⁊ arguitur añs. qꝛ ille terminus nõ intellectum intelligitur. igit ille terminus significat. ⁊ ille terminꝰ nõ significat. nisi ñ itellectũ. igit ille terminus significat nõ intellectum ꝙ non intellectum non intelligitur probatur. qꝛ tantũ intellectũ est intellectũ. ¶ Itẽ hec propositio. buba est vox nõ significatiua. significat ꝙ buba ẽ vox nõ significatiua. ⁊ tñ nõ intelligit ꝙ buba ẽ vox nõ significatiua. nõ. n. intelligit hec ppõ buba ẽ vox nõ significatiua. qꝛ illud qd ponit ꝑ subiecto nõ intelligit ꝑut terminus ẽ. ¶ Itẽ hec ppõ tu ñ es. significat te nõ eẽ. ⁊ hec tu differs a te. significat te differre a te. ⁊ hec nõ intelligibile ẽ. significat nõ itelligibile esse. ⁊ tamen non potest intelligi non intelligibile esse ens. nec te differre a te esse ens nec te non esse ens.

Sed ad primum horum dicitur negando ꝙ non ens potest sor. intelligere ⁊ ad probationẽ negat ista ɔ̃ña. sortes intelligit istũ terminũ nõ ens prout terminus est. igitur intelligit qd ille terminus nõ ens significat. sufficit. n. ꝙ intelligat qd aut q̃ aut per quem modũ significat. Unde ad hoc ꝙ ille terminus nõ ens intelligat nõ reqrit ꝙ intelligatur qd aut q̃ significet. sꝫ sufficit ꝙ itelligat ꝑ quẽ modũ significet. aliquis ẽ tñ ter

minus qui sic intelligitur ꝙ non solum quali
ter significet. sed quid significet intelligitur vt
est terminus ꝓ aliquo supponens. ¶ De ter
minis aũt ꝓ nullo supponere potentibus re
spectu alicuius verbi illud nõ reqritur. cuius
modi sunt tales termini. nõ intellectuꝫ. nõ in
telligibile. non imaginabile. non ens falsum
¶ Per hoc etiam dicit̃ ꝙ ille terminus nõ
intellectum nõ significat nõ intellectum ꝓut
est vnuꝫ nomen ꝯpositum cuius partes non
significãt sepate. nec ista non intellectum est in
tellectum significat nõ intellectum esse intel-
lectum. q: illud nõ potest intelligi q̃ꝫuis illa in
telligatur. ¶ Et ad aliam formaꝫ qñ arguit̃
ꝙ hec ꝓpõ buba est vox nõ significatiua ⁊c.
dicit̃ ꝙ illa nõ est ꝓpositio. q: id qd̃ ponitur
pro subiecto non est pars oȓonis. oĩs aũt pro
positio dꝫ cõstare ex nomine ⁊ verbo vel eq
ualente. ¶ Ad vltimam formã dicitur ꝙ hãc
ꝓpõneꝫ tu nõ es. significare te nõ eẽ põt itelli
gi dupl̃r. vno mõ ꝙ hec tu nõ es significet
te non esse. i. ꝙ hec te esse priuatiue significet
seu negatiue significet. ⁊ isto modo q satis est
improprius cõceditur ꝙ hec. tu nõ es. signi-
ficat te nõ esse. q: ista. tu nõ es te esse priuati-
ue significat aut te esse priuatiue dat intellige-
re ⁊ ita concedit̃. Alio modo põt intelligi ꝙ
hec tu nõ es. significet te nõ esse. i. rem que in
telligitur esse te nõ esse hec ꝓpositio. tu nõ es
significat. ⁊ ille modus est ĩpossibilis. frequẽ
ter tñ cõcedimus ꝙ hec. tu nõ es. significat te
nõ esse vbi argumẽta pñtem difficultateꝫ nõ
exigant vel ad primũ sensuꝫ ꝓ improprio de
relictuꝫ. ⁊ ita negat̃ ꝙ hec non intelligibile ẽ
significet nõ ĩtelligibile eẽ ⁊ hec tu differs a te
significet te differre a te ⁊c. ¶ Ex istis iaꝫ ac
ceptis inferamus ꝙ quacũqꝫ ꝓpositione da
ta affirmatiua siue vera siue falsa que aliqua
liter esse significet precise sicut ẽ illa significat
qd̃ sic arguit̃. q: hec ꝓpositio antixp̃s est pre
cise sicut est significat. q: sicut est illa significat
⁊ nõ aliter q̃ꝫ sicut est illa significat. igitur ⁊c.
pꝫ ꝯña ⁊ maior añtis arguitur. q: antixp̃m
esse illa significat ⁊ antixp̃ꝫ esse est sicut est vl̃
erit vel saltem intelligitur esse sicut est igitur
sicut est illa significat. patꝫ ꝯña expositorie. sic
eniꝫ debet sumi minor. q: hoc verbũ signifi-
cat extendit se ex ꝑte post vsqꝫ ad ea que intel
liguntur. que minor sic ꝓbat̃. q: antixp̃m eẽ
erit possibiliter esse ⁊ vere esse sicut est vel in
telligitur esse vere esse vel possibiliter eẽ sicut
est. igitur ⁊c. Sed minor principalis argumẽ
ti arguitur. s. ꝙ nõ aliter q̃ꝫ sicut est illa signi
ficat. q: nõ aliter q̃ꝫ taliter qualiter est illa si-
gnificat. q: p̃cise politer esse ꝑ illã itelligit̃ aut
significat̃. ⁊ precise possibiliter esse est. igitur
nõ aliter q̃ꝫ sicut est illa significat. sequit̃ igit̃
ꝙ precise sicut est illa. antixp̃s est significat. ⁊
sicut arguit̃ de illa itã etiã arguit̃ de ista. adã
fuit. ⁊ de quacũqꝫ alia affirmatiua que aliq̃-
liter esse significat. ¶ Item gñaliter arguitur
pro cõclusione non aliqualiter esse põt ꝑ ali-
quã ꝓpositioneꝫ significari quin aliquod talit̃
esse sit vt seqtur ex prius acceptis. igitur p̃cise
taliter esse q̃liter esse est. seu precise ita esse si-
cut est aliqua ꝓpositio significat q̃cunqꝫ det̃
q̃ aliq̃liter esse significet. Ex qua conclusione
seqtur istaꝫ ꝯñam non valere. precise sicut est
ista ꝓpositio significat. igitur hec ꝓpositio est
vera pꝫ etiã istam non valere. hec ꝓpositio si
cut est principaliter significat. igit̃ ista est vera
pꝫ q: ista. antixp̃s est. ⁊ ista adam est. princi-
paliter sicut est significat. q: adaꝫ esse illa prin
cipaliter significat. ⁊ adam esse fuit taliter eẽ
qualiter eẽ est. seu ita esse q̃liter esse fuit q̃ꝫuis
nõ fuit illud qd̃ est. igitur ⁊c. Et ꝑ idem no-
scitur istã ꝯñam nõ valere ita est totaliter si-
cut ista ꝓpositio significat. adam est. igit̃ hec
ꝓpositio est vera. q: añs ẽ. veꝝ eo ꝙ te esse ẽ
taliter esse qualiter esse significat̃ per illã ⁊ si
cut veruꝫ est ꝙ tu es talis homo q̃lis homo
põt esse antixp̃s. q: tu es aliqualis homo ⁊ ta
lis põt esse antixp̃s. ita verũ est ꝙ tu es talis
hõ qualis homo fuit adaꝫ. q: tu es aliqualis
homo ⁊ talis homo fuit adam. Seqtur pre
terea istam ꝯñtiam nõ valere qualitercunqꝫ
ista ꝓpositio significat ita ẽ. igit̃ hec ꝓpositio
est vera. patet. q: ista ꝓpositio. chymera est
vel queuis alia que aliq̃liter esse significat q̃li
tercunqꝫ significat ita est. patet q: aliq̃liter q̃
liter illa significat est. ⁊ nõ est aliqualiter q̃li-
ter illa significat. quin taliter sit. igitur ⁊c. pꝫ
ꝯña ista ⁊ prima pars antecedẽtis. q: chyme
ram esse illa significat ⁊ chymerã esse potest
intelligi possibiliter esse. ⁊ vere esse. qualiter
esse est. igitur seqtur ꝙ taliter est qualiter esse
ista significat. ⁊ ꝑ idẽ pꝫ minor. ¶ Itẽ ista cõ
clusio vera est de virtute sermonis ⁊ nõ solũ

de virtute intentionis. eo ꝙ nullus terminus
in ea ampliatur. sicut ista est vera qcquid hec
homo ē asinus. significat est. ⁊ omne qđ hec
homo est asinus significat est. qm̄ antecedens
illius relatiui qđ supponit nō ampliatiue. q̄ꝛ
nunq̄ꝫ supponit relatiuū magis ample q̄ꝫ su
um añs supponat. sicut ostensum est cum de
relatiuis grāmaticalibus ageretur. ideo sup
ponunt illi termini soluꝫ ꝓ eo vel ꝓ his qđ
que est vel sunt. Et licet omne significatuꝫ ali
cuius ꝓpositionis sit. tamen aliquid qđ non
est significatur ꝑ aliquā ꝓpositioneꝫ ⁊ aliquē
terminuꝫ. Ex quo pꝫ istam formam nō va/
lere. hec ꝓpositio adequate sicut est significat
igitur hec ꝓpositio est vera. patꝫ q̄ꝛ illa. anti/
xp̄s est. adequate sicut est significat sicut patꝫ
ex dictis. ¶ Sed forte arguit̄ ꝓbando ꝙ ista
propositio chymera est nō precise possibiliter
esse significet. q̄ꝛ impossibiliter esse illa signifi
cat ⁊ etiā impossibile esse illa significat. igitur
nō precise possibiliter esse ⁊ possibile esse illa
significat. arguit̄ antecedens q̄ꝛ chymerā eē
illa significat. ⁊ chymerā esse potest intelligi i
possibile esse igit̄ ⁊c. ¶ Sed huic dicit̄ ꝙ p̄ci
se posse esse illa significat. ⁊ precise possibiliter
esse illa significat. q̄ꝛ tm̄ id qđ potest intelligi
esse possibiliter esse ⁊ possibile esse illa signifi
cat. igitur precise posliter esse ⁊ posse esse illa
significat. tenet ꝯña sicut sequit̄ p̄cise qđ pōt
esse currens. potest currere. igitur precise cur
rens potest currere. ¶ Ad formam igitur ne
gatur assumptum ꝙ imple esse potest intelli
gi. ⁊ negatur ꝯña illud cōcludens. ¶ Item
cōcluditur ex his dictis istam ꝯñam non va
lere. possibile est ita esse sicut hec ꝓpositio p̄n
cipaliter significat. igitur hec ꝓpositio est pos
sibilis. ⁊ sicut hec propositio principaliter si/
gnificat possibile est esse. igitur hec ꝓpositio ē
possibilis. vtriusqꝫ enim consequentie antece
dens est verum de ista ꝓpositione hoc instās
est demonstrato instanti preterito. taliter eniꝫ
esse qualiter per illā principaliter significatur
hoc instans est. nō soluꝫ est possibile esse. sed
est verum esse. Quia omne ens esse est taliter
eē qualiter eē significatur per illam vt patꝫ ꝑ
predicta. ⁊ ideo de nulla ꝓpositiōe est veruꝫ
ꝙ impossibile est ita eē sicut significatur per
illam. aut sicut significatur per illam impossi
bile est eē. quia quacunqꝫ propositione data
que aliqualiter esse significat solum taliter eē
sicut possibile est eē significat. Et sicut iste for
me nō valent ita nō valēt iste sicut hec ꝓpō si
gnificat necesse ē eē. igit̄ hec ꝓpō ē necessaria
q̄ꝛ ita sic̄ h ꝓpō significat ātixp̄s ē necesse ē eē
quia deum esse necesse est eē. ⁊ deuꝫ eē est ita
seu taliter eē sicut illa significat. igitur ⁊c. nec
seqtur necesse est ita eē sicut hec propositio si
gnificat. igitur ista propositio est necessaria.
Aduerbialiter tm̄ capiendo terminum moda
lem ⁊ exponibiliter. bene seqtur necesse ē ita
eē sicut hec ꝓpositio significat. igitur hec pro
positio est necessaria. antecedens eniꝫ est impos
sibile. q̄ꝛ quacunqꝫ propositione data que ali
q̄liter eē significat contingenter ita est sicut il/
la significat. Et sicut ille forme non valent sic
non valent iste. sicut hec ꝓpositio p̄icipaliter
significat contingens est eē. igitur hec propo
sitio est contingens distinguēdo contingens
contra possibile. ¶ Item principaliter seqtur
ex dictis ꝙ quacūqꝫ propositione data nō ali
ter q̄ꝫ taliter qualiter ē illa significat. istud pa
tet ex prima conclusione. ⁊ ex hoc. ꝙ non ali
ter eē potest intelligi q̄ꝫ taliter eē q̄liter eē est
igitur nec potest significari aliter q̄ꝫ taliter q̄
liter est. ⁊ ideo nō aliter q̄ꝫ sicut est potest ali
qua propositio significare. Et ex illo patꝫ istā
consequentiam non valere. ista propositio ē
falsa. igitur aliter q̄ꝫ sicut est illa significat.
Aduertendum tamen ꝙ q̄ꝫuis nulla proposi
tio aliter q̄ꝫ sicut est significet. aliqua tamen ꝓ
positio aliter q̄ꝫ est significat. q̄ꝛ illa antixp̄s ē
aliter esse q̄ꝫ esse qđ est significat. q̄ꝛ antixp̄m
eē illa significat. ⁊ antixp̄m eē est aliter. eē q̄ꝫ
eē quod est. igitur ⁊c. Unde sicut differunt il
le ꝓpositiones. alius homo q̄ꝫ homo qui est
erit. ⁊ alius homo q̄ꝫ talis homo qualis ho/
mo est erit. ita differunt iste. aliud q̄ꝫ sicut est
hec propositio significat ⁊ aliud q̄ꝫ est hec ꝓ
positio significat. ⁊ ita etiam differunt sue cō
tradictorie. Unde illa negatiua. non aliter q̄ꝫ
sicut est hec propositio significat. sequens est
ex illa vera precise sicut est hec propositio si/
gnificat. ⁊ illa non sequens ex illa. non aliter
q̄ꝫ est illa propositio significat. Et causa est q̄ꝛ
in vna negatur soluꝫ alietas sube ⁊ in alia ne
gatur alietas similitudinis ⁊ talitatis. Quod
autem propositiones ille differant. alius ho/
mo q̄ꝫ homo q̄ ē erit. ⁊ alius homo q̄ꝫ talis

homo qualis homo est erit. patet. q: vna est
vera ⁊ alia impossibilis. antichristus eniȝ erit
alius homo q̄ȝ homo qui est. ponatur enim
ꝙ antichristus simul erit cuȝ quolibet homi-
ne qui est ⁊ ꝙ ipse differet ab homine qui ē.
ꝙ tn̄ homo sit. ⁊ ꝙ antichristus erit homo
⁊ non erit ipse talis homo qualis homo est
ↄtradictio est. ¶ Et si forte arguitur ꝙ ista
propositio. deus est. aliter q̄ȝ est significet. q:
aliter est q̄ȝ illa significat. igitur aliter q̄ȝ ē ista
significat. ⁊ sicut arguitur de ista ita arguitur
de omni vera de presenti affirmatiua sine ter
mino ampliatiuo. consequens falsum. ⁊ pro-
batur assumptum. quia celum moueri est
aliter q̄ȝ illa significat. ¶ Sed huic dicitur ne
gando illam consequentiam. aliter est q̄ȝ illa
significat. igit̄ al'r q̄ȝ ē illa significat. Adhuc
concluditur ꝙ nulla propositio sicut non est
significat aut significare potest. patet. q: bene
sequit̄ precise. sicut est hec propositio signifi-
cat. quecunqȝ detur. igitur non sicut non est
hec ꝓpositio significat. pȝ ↄn̄a satis cuȝ an̄te.
¶ Contra quā ↄclusionē forte arguit̄. q: an
tixp̄m eē hec antixp̄s est. significat. ⁊ antixp̄ȝ
esse pōt esse sicut nō est igitur sicut nō est illa
significat. Sed huic dicit̄ ꝙ antixp̄m esse nō
pōt esse sicut nō est. neqȝ pōt esse ꝙ antixp̄ȝ
esse sit sicut nō est. si enim antixp̄m esse possȝ
esse aliqualiter qualiter nō est. tūc antixp̄ȝ eē
posset eē aliqualiter. ⁊ taliter nō est ↄn̄a illa i
istis terminis pȝ sicut sequitur antixp̄s pōt eē
aliqualis homo qualis homo non est. igitur
antixp̄s pōt esse aliqualis homo ⁊ talis ho-
mo nō est. sed illud ē ↄn̄s falsuȝ pro scd̄a par
te. scd̄a eniȝ est falsa talis hō nō est. q: omne
taliter eē q̄liter eē pōt esse est aliqualiter ⁊ ta
liter est. ¶ Itē illa est vera antixp̄m esse pōt
esse aliqualiter ⁊ taliter est. Sed ex illa parte
illius copulatiue seqtur cōtradictoriū scd̄e ꝑ
tis prime copulatiue. s. huius taliter nō ē igi-
tur illa est falsa. pȝ ↄn̄a. ⁊ mior arguit̄ q: bn̄
seqtur antixp̄ȝ esse pōt esse aliqualiter ⁊ talit̄
est. igit̄ antixp̄m eē pōt eē aliqualiter ⁊ oē ta
liter est. tenet ↄn̄a illa. ⁊ prima pars ↄn̄tis se
qtur ex prima ꝑte an̄tis. ⁊ scd̄a ex scd̄a. igit̄
totū ↄn̄s seqtur ex toto an̄te. patȝ ↄn̄a ⁊ ma
ior ⁊ minor ēt ꝑ istam regulā. q̄libet ꝓpō in
definita de scd̄o adiacente de pn̄ti sine termi
no ampliatiuo infert suā vl'eȝ. sicut seqtur ali

quis homo est. igit̄ q̄libet homo est. aliquis
homo nō est igit̄ nullus homo est. ¶ Et si
arguitur ꝙ antixp̄s pōt esse aliquis homo q̄
lis homo nō est. q: antixp̄s pōt esse homo q
nō est. igitur antixp̄s pōt esse aliquis homo
q̄lis homo nō est. negatur ↄn̄a. q: in an̄te
ly q nō supponit. ⁊ in ↄn̄te ly qualis suppo-
nit. q: nō solū supponit ly q̄lis ꝓ illo pro quo
supponit suū antecedens sed etiā ꝓ tali. sed ꝓ
negatiuis. ¶ Preterea seqtur ꝙ omne signi
ficatum vnius contradictoriorum est signifi-
catum alterius. ⁊ q̄cq̄d significat̄ per vnum
significatur ꝑ aliud. pȝ illud ex vltima ⁊ pe-
nultima suppositione. q: si aliq̄d eēt significa-
tū vnius q̄d nō esset significatuȝ alterius hoc
esset propter sincathegorema q̄d est in vna
positū ⁊ nō in alia. sed sincathegorema nō va
riat significatū. q: nihil significat. sed soluȝ va
riat modum significandi ꝓpositionis. igitur
⁊c. ⁊ an̄s pȝ captis istis duobus cōtradicto
riis tu es. tu nō es. quorum primi significatū
est te esse ⁊ idem etiam est significatum secū
di. q: ly nō q̄d ponitur in secūda nihil addit
super significato terminorum primi contra-
dictorii. diuersimode tn̄ te esse significatur ꝑ
primū cōtradictoriuȝ ⁊ per secundum. Ex
quo sequit̄ ꝙ si veruȝ ꝑ vnū cōtradictoriuȝ
significatur illudmet verū ꝑ aliud significat̄
⁊ ideo nō valet ↄn̄a ista. precise verū ista ꝓ
positio significat. igit̄ ista ꝓpositio est vera.
illa enim propositio. tu non es. precise veruȝ
significat. que tamen falsa est. false tamen ve
rum significat. quia negatiue. Amplius con-
cluditur ꝙ si vnum contradictoriorum pre-
cise sicut est significat aliud precise sicut est si-
gnificat. patet q: illa tu nō es. precise te esse si
gnificat. ⁊ nō aliter q̄ȝ taliter q̄liter est illa si
gnificat. igitur ⁊c. ¶ Et si forte arguitur ꝙ
vnum illorum contradictoriorum aliter signi
ficat q̄ȝ aliud. dicitur ꝙ ly aliter tenendo ab-
latiue illud est verum. q: alio modo. q: non
de omni ꝓpositione veruȝ est ꝙ precise sicut
est illa significat. tenendo ly sicut ablatiue. sȝ
illud non est ad ꝓpositum materie. sed tenē
do accusatiue sicut in precedētibus itelligi vo
lum⁹ falsū ē ꝙ aliter significet hec ꝓpō affir
matiua q̄ȝ ista negatiua. ⁊ aliter esse signifi-
cat illa q̄ȝ alia. q: precise idē eē ⁊ ꝑcise talit̄ eē
significat vna sic alia. ¶ Et adhuc pȝ huius-

modi formas non valere significatuz huius propositionis est necessarium. igitur ista est necessaria. pz de illa. nullus deus est. omne enim significatum istius est significatũ illius deus est. & econtra. sicut etiam non sequitur omne significatum illius est possibile. igitur illa est possibilis omne significatũ illius est verũ. igitur hec est vera. omne significatũ illius est contingens. igitur hec est contingens. qz omne significatũ illius omne contingens est omne corruptibile est contingens. est contingens. & tñ illa est necessaria.

Sed incidit dubiũ vtruz sit aliqua ppositio que nõ aliqualiter esse seu nullum significatuz significet. & arguitur q sic. qz ista propositio si antixps est albus antichristus est coloratus est propositio cuius nullum põt assignari significatum. nullus enim posset intelligere qd foret q si antichristus est albus antichristus est coloratus si foret. ¶ Itẽ ista est propositio homo est non homo. & tñ non aliqualiter esse illa significat. quia si aliqualiter esse illa significaret maxime hominem esse nõ hoiem sed hoc est falsum. qz hoiem esse nõ hoiem nõ põt itelligi. sed quod nõ põt intelligi significari nõ põt. igitur illa hoiem. esse nõ hoiez nõ significat. patet ꝯña & minor arguitur. qz hoiem esse non hominẽ nõ põt intelligi esse verum & ens. igitur &c. quicquid enim põt intelligi. põt intelligi esse verum. sed quicqd põt significari põt intelligi esse ens & verum igitur quicquid põt significari põt intelligi esse ens & verum. sed hominẽ esse nõ hominem põt significari. igitur põt intelligi p primam responsionẽ ꝯñs est falsuz igit. ¶ Itez tertio sic hec copulatiua tu es & tu non es. est propositio que non aliqualiter eẽ significat igit &c. arguitur antecedens. qz te esse & te nõ esse nõ põt intellectus cõcipere sil. nec aliud significatum illa significat. igitur non aliqualiter esse illa significat. pz consequentia & probatur antecedens. qz si te esse & te nõ esse intellectus possit simul comprehendere põt per idem cuiuslibet consequentie cõtradicto rium consequẽtis intelligere cum antecedente quod falsum est igitur &c.

Oppositum tamẽ arguitur. qz propositio est oratio verum vel falsum significãs. vel vere vel false significans. igitur omnis propositio aliqualiter esse vere vel false significat.

Ad quod dubium dicit cõcedendo q non quelibet propositio aliqualiter esse significat. qz ista & illa & multe alie. homo est asinus differens ab hoie est homo. ẽ propositio que non aliqualiter esse significat sicut etiã nullum est significatum illius hõ ẽ asinus. qz nec hoiem esse asinuz ẽ significatũ illorum trium terminoꝝ qui sunt ista propositio. hõ est asinus. neqz hominem esse est significatum istius. homo est asinus. qz si hominem esse esset significatum illorum trium terminoꝝ. homo est asinus. per idem etiam esset significatum quorũlibet trium terminorum quorum nullus esset ly homo. & sic isti termini ly homo. ly est. & ly chymera. hominem esse haberent pro significato. ꝯsequẽs falsum. qz solum duoꝝ illud est significatum s. istius termini homo. & istius termini est.

¶ Sed contra illud forte arguitur probãdo q illa homo est asinus aliqualiter esse significat. & hominem esse significat. qz ista. homo est asinus hominem esse asinuz significat. igitur hominem esse significat. patet consequẽtia. qz si intellectus põt hominẽ esse asinum apprehendere põt hoiem esse asinum, intelligere & hominem esse & econtra. ¶ Itez hec propositio. homo est asinus. quicquid ad illã sequitur significat. sed hoiem esse ad eam sequitur. igitur hominem esse significat. ¶ Sz ad primũ dr negando antecedens huius consequentie. hominem esse asinũ ista homo est asinus. significat. igitur hominem esse ista significat. dr enim q intellectus non põt vere intelligere aliquam rem esse aliam ab illa re. q̃ iã est. & iõ non hom[in]ez esse asinum illa homo est asinus significat. capere eniz volun[us] illos terminos mere substantialiter. ¶ Et si arguitur q hoiem esse asinum illa significat qz intellectus illam intelligit igit quicqd ista significat intellectus intelligit. dr negando cõsequentiam. ista eniz nihil significat q̃uis ista multa significet que non sunt nec esse possunt vnum significatũ. ¶ [A]d aliam formã dr negando antecedens. s. q ois propositio significat quicquid ad eam sequitur. nõ enim est il

lud veru͂ nec de virtute sermonis nec de vir
tute intentionis. qͣ nihil seq̄tur ad propositi
onem nisi propositio. nec est verum ꝙ queli/
bet propositio significat cuiuslibet propositio
nis significatum ad ipsam seque͂tis. quia ad
illam tu curris. sequitur ista. deus est que ta
men non significat deum esse. ad istam eti/
am tu differs a te formaliter sequitur te cur/
rere. ⁊ tame͂ ista no͂ significat te currere. ali/
ter enim no͂ staret solu͂ prima impositio ter
minorum huius propositionis cuius opposi
tum ponitur. ¶ Item animal no͂ nul'um si/
gnificatum significat. conseque͂s igitur ꝓ tu͂c
antecede͂s no͂ significat illud q͂d significat co͂
sequens. patet co͂seque͂tia ⁊ antecede͂s etiam
de tali co͂seque͂tia. homo est no͂ homo. igitur
homo est asinus differens ab homine. ¶ Se
quitur igitur vt iam dicamus ꝙ propositio
vera est oratio indicatiua perfecta vniuoca ꝑ
qua͂m adequate intellectus redditur rectus.
Propositio autem falsa est oratio indicatiua
perfecta vniuoca per quam adequate intelle
ctus no͂ redditur rectus. Propositio possibi
lis est oratio indicatiua perfecta vniuoca per
quam intellectus adequate aut per secu͂ co͂
uertibilem sic significantem potest reddi ve/
rus aut saltem posset deducta terminorum
repugna͂tia. Propositio impossibilis est ora
tio indicatiua perfecta vniuoca per quam sic
significantem adequate intellectus no͂ potest
reddi verus nec perfectum conuertibile͂ nec
posset etiam deducta terminorum repugna͂
tia. Propositio contingens est oratio indica/
tiua perfecta vniuoca per quam sic significa͂
tem adequate intellectus potest reddi verus
⁊ etiam reddi falsus vel per secum conuer/
tibilem posset deducta terminoru͂ repugna͂
tia. Necessaria autem propositio est oratio in
dicatiua perfecta vniuoca per quam sic signi
ficantem adequate non potest intellectus red
di falsus nec per secum conuertibilem posset
deducta terminorum repugnantia. quod di
citur propter tales propositiones. aliqua pro
positio est vera propositio est ⁊c͂. hec propo/
sitio non est sortes non est. que sit in me͂te sor
tis. ¶ Dico autem propositionem reddere
intellectum rectum cum per illam concipit in
tellectus affirmatiue rem esse que est aut ne/
gatiue rem non esse que non est. vel rem non
fuisse que no͂ fuit vel rem non fore que non
erit ⁊ ita de aliis sicut eni͂ res habet esse vl'
fuisse vel forte ita h͂z cognosci affirmatiue aut
negatiue. ¶ Redditur autem non rectus in
tellectus cum no͂ corespondet compositioni
ex parte rei aut no͂ corespo͂debat aut no͂ cor
respondebit aliquid extra secundum termi/
nos propositionis. ¶ Sed contra illas ꝓpo/
sitiones forte arguitur ꝙ illis datis sequitur
ꝙ nulla propositio vera est ꝓpositio falsa. q;
nulla est ꝓpositio ꝑ qua͂ reddat͛ itellectus ve
rus. ⁊ ꝑ qua͂ n͂ reddat͛ itellect⁹ verus ꝯn͂s tn͂
est falsu͂. q; ponat͛ ꝙ ista ho͂ est asinus. sit in
pariete scripta principaliter significet deu͂ ee͂.
platoni vero principaliter significet chyme/
ram esse. ⁊ sequitur ꝙ ista propositio est ve/
ra. q; est vera sorti. ⁊ quia sorti reddit intelle
ctum verum eo ꝙ sorti subordinatur vni ꝓ
positioni vere. ⁊ ista eadem est propositio fal
sa quia platoni reddit intellectum non veru͂
aut non rectum. quia subordinatur vni pro/
positioni false. ¶ Ad quod dicitur ꝙ illa ora
tio in casu isto non est propositio. sed est pro/
positio plures significans inconiuncte deum
⁊ chymeram esse. si enim significaret copula
tiue tunc no͂ foret possibilis. si disiunctiue es/
set necessaria. sed posito ꝙ significet inconiu͂/
cte est ꝓpositio plures ⁊ non est propositio
vera aut falsa. ¶ Ad quod probandum pre/
supponitur primo ꝙ a qualibet ꝓpositione
habente conuertibile. aut equiualens ad ip͂m
equiualens est bonum argumentum. p͂z hoc
satis. Ex qua suppositione sequitur secunda
suppositio ꝙ nihil conuertitur cum propo/
sitione nisi propositio. Quibus acceptis se/
quitur ꝙ nulla propositio plures est proposi
tio. quod sic arguitur. quia si aliqua proposi/
tio plures sit propositio sit gratia argumenti
illa canis est. ⁊ tunc arguitur. ꝙ illa conseque͂
tia esset bona canis est. igitur canis latrabilis
est. canis marinus est. canis celestis est. ex pri
ma suppositione. co͂sequens est falsu͂. s. ꝙ ista
consequentia sit bona. quia illius consequen/
tie nullum est consequens. qͣ consequens ali
cuius consequentie est propositio verum vel
falsum significans. sed illud aggregatum no͂
est proposito vera vl' falsa. igitur illud aggre
gatum non est consequens illius consequen/
tie nec illa est consequentia. ¶ Item nulla ꝓ/

positio equiualet nisi propositioni. sed hec ho ratio. canis ē. equiualet illi aggregato. quod non est propositio. igitur illa oratio non est p positio. consequentia patet ꝛ minor ponitur ꝛ maior patet ex suppositione secūda. ¶ Sꝫ forte dicitur negando secundam suppositionem. quia dicitur ꝙ est falsa. vt potest argui capiendo tres tales propositiones deus est. quarū prima sit. a. secunda. b. tertia. c. ꝛ cōsideret sor. de prima solum. plato de secunda. cicero de tertia. ꝛ arguit͛ primo ꝙ. c. nō est propositio. quia equiualet aggregatio ex a. ꝛ. b. quod aggregatum non est propositio. igitur ipa equiualet nō propositioni. quo dato sequitur ꝙ illa non est propositio. consequens est falsum. ꝛ consequentia patet p secundam suppositionem. ¶ Item. c. significat sicut aggregatuꝫ ex. a. ꝛ. b. ꝛ illud aggregatum significat inconiuncte. qa illud aggregatum non est copulatiua nec disiūctiua nec conditionalis ex eis facta. neqꝫ illa propositio coniunctione vna sit vt ponitur. igitur. c. significat inconiuncte. igitur est propositio plures. ¶ Sed ad primam formam dicitur negando maioreꝫ. s. ꝙ. c. equiualet aggregato ex. a. ꝛ. b. licet bene equiualeat. a. per se. ꝛ etiam. b. sicut iste terminus homo non equiualet huic aggegato homo homo. sed cuilibet illorum per se equiualet. aliter nulla foret ratio quare hoc argumentum non valeret homo currit. igitur homo homo currit. quod tamen non valet. neqꝫ est consequītia. quia illud quod ponitur pro consequente est complexum nugatorium. ¶ Ad secundum dicitur negando maiorem. ad hunc sensum. s. ꝙ c. significat inconiuncte eodeꝫ modo sicut id aggregatum. tamen de virtute sermonis in coniuncte. significat. ꝛ non coniuncte. sed simpliciter omne id significat quod id cōplexuꝫ significat. Ex quo seqtur ꝙ iste nō sunt ꝓpositiones ꝯtrarie oīs canis est nullus canis est nec iste contradicūt canis nō est canis. ꝛ omnis canis est canis. quia non sunt propositiones. ¶ Item sequitur ꝙ non valet hoc argumentum. hec est oratio perfecta finita verum vel falsum determinate significans. vel sicut verum est esse aut sicut falsum est esse. igitur hec est propositio. patet quia posito ꝙ hec oratio. deus est. significet sorti deum esse platoni hominem esse. ꝛ credat vterqꝫ illorum ꝙ ista n̄ n significat alicui alteri aliqualiter esse q̄ꝫ sibi. tunc illa nō est propositio. qꝛ illa oratio significat inconiuncte tantum quanꝫ tum hoc aggregatuꝫ homo est. deus est. qđ non est propositio tamen est oratio finita perfecta determinate verum vel falsum significans. ꝛ sicut etiam veruꝫ est esse aut sicut falsum est esse significās. quia significat sorti deum esse. platoni vero hominem esse. igit͛ ꝛc. ¶ Item sequitur ꝙ nō valet hec forma omnis canis est. sidus celeste est canis. igitur celeste sidus est. patet quia illud quod ponitur pro antecedente non est propositio. ¶ Item sequitur ꝙ subiectuꝫ illius. omnis canis est. non supponit distributiue. quia tunc significaret ista oratio copulatiue ꝛ coniuncte. nec subiectum illius. canis est. supponit determinate. quia tunc significaret disiunctiue ꝛ coniūcte. ꝛ causa est. quia termino equiuoco non contracto nulla debetur suppositio sed plures. ¶ Item sequitur istam formam non valere. a. oratio habet subiectum ꝛ predicatuꝫ ꝛ copulam principales partes sui. igitur est propositio cathegorica. a. est oratio finita vere vel false significans. igitur. a. est propositio ¶ Sed forte contra hoc arguitur quia hec oratio. canis est. est concedenda vel dubitanda vel neganda ꝛ nulla oratio est concedenda dubitanda aut neganda nisi sit propositio igitur illa est propositio. ¶ Sed huic dicitur negando minorem. quia aliqua est propositio plures que est concedenda. a iqua neganda ꝛ aliqua dubitanda. ꝛ aliqua que non est concedenda neganda nec dubitanda. sed ad illam propositam est pluribus responsionib⁹ respondendum. patet primo de ista oratione canis est. que equiualet pluribus propositionibus que vnica propositiōe proposite sunt vnica responsione concedende patet secundo de ista oratione. non canis est. que per eandē responsionem est neganda. ꝛ per eandē causam ꝛ modum aliqua est dubitanda. ꝛ aliqua est propositio plures ad quam pluribus responsionibus est respondendum. qa quando propositio plures equiualet aggregato ex pluribus propositionibus quarum vna est vera reliqua falsa ꝛ reliqua dubia scitis esse talibus. tūc oportet plures esse respō

siones. sicut posito ꝙ ista deus est significet in coniuncte vni deum esse. alteri te non esse. alteri regem sedere proposita ista tibi deus est tu debes respondere concedendo deum esse negando te nõ esse. dubitando regem sedere qñ vero propositio plures equiualet vni aggregato ex pluribus propositionibus quarũ quelibet est falsa vel vera aut dubia vna responsio videtur sufficere gratia breuitatis. Ex quibus vltra sequitur ꝙ nulla propositio vera est propositio falsa. qꝛ si sit aliqua. sit illa. chymera est. que significet sorti solum ꝙ hõ est ⁊ nõ plus. platoni autẽ solũ ꝙ chymera sit. qꝛ vel ista significat sua significata ꝯiuncte aut inconiuncte si incõiuncte. tunc est ꝑposi tio plures. per hoc enim dicitur propositio plures quia significat plura significata diuersa inconiuncte. ⁊ ideo quia equiualet illi aggregato homo est. chymera est. qḋ non est ꝑpositio. ideo non est propositio. Si vero significat sua significata coniuncte. vel igitur copulatiue aut disiunctiue. si disiunctiue. cum altera pars istius disiunctiue cui equiualet sit vera simpliciter ⁊ non falsa. ita etiam ista oratio est vera. ⁊ non falsa. si autem equiualet copulatiue sequitur istam fore falsam. quia copulatiue simpliciter false equiualet. ¶ Sed forte dicitur ꝙ in isto casu ista. homo est. significat sua significata inconiuncte. nec sequitur ex isto ꝙ ista sit propositio plures quia ad hoc ꝙ ista foret propositio plures oportet vt forte dicitur ꝙ ista sua significata respectu eiusdez inconiuncte significaret. sed istius propositionis homo est i casu dato nullus intelligit sua significata inconiuncte nec etiam coniuncte.

¶ Contra quam responsionem arguitur primo qui vel illa homo est. equiualet illis duabus simul inconiuncte aut cuilibet istarũ de per se. Si aggregato simul ex illis duabus. tunc nõ est ista propositio vt superius ẽ ostẽsum. quia tunc ex vero sequitur nõ verum ⁊ non verum conuerteretur cum vero. nec cuilibet istarum de per se. quia si ista homo est. a. b. ista chymera est. c. iterum illa homo est. tunc ab. a. ad. b. valet consequentia tanq̃ a conuertibili ad conuertibile. ⁊ etiam ex. b. sequitur. c. ⁊ per consequens illa consequentia est bona homo est seu risibile est igitur chymera est. sit enim. b. ista risibile est. ⁊ erit argumentum clarum. consequens est falsũ quoniam illud consequens est impertinens illi antecedenti aut saltim repugnans. Item contradictio est ꝙ. a. equiualet. b. ⁊. a. plus valet q̃. b. qḋ tantum ex ista responsione sequitur. ¶ Item ponatur ꝙ sor. per istaz homo est asinus apprehendat deum esse. plato vero apprehendat per illam inconiuncte ite esse hominem esse. ⁊ sequitur ex ista responsione ꝙ ista propositio est propositio sorti. platoni autem non. sed est propositio plures. sed patet ꝙ ista homo est asinus non equiualet illi deus est qꝛ tunc deus est equiualeret illi aggregato tu es homo est. quia quecunq; due propositiones diuisim equiualent vni tertie equiualent inter se. ¶ Item de simpliciter equiualentibus idem est indiciuz quo ad verum vel falsum. igitur si penitus conuertibile cum. a. nõ est verum. neq;. a. est veruz aliter simpliciter non equiualerẽt. a. ⁊. b. inuicẽ.

Sed forte contra istam positionem arguitur quia ponatur ꝙ ista hõ ẽ asinus. que sit. a. sit scripta in pariete. q̃ sorti significet chymeram esse. platoni vero deuz esse. ⁊ patet tunc istam propositionez fore veram ⁊ falsam homo est asinus. quoniam sorti principaliter significat chymeram esse. igitur sorti est impossibilis. ⁊ ista eadem est propositio vera ⁊ necessaria. quia platoni significat deum esse. igitur platoni est vera ⁊ necessaria. quo dato concluditur ꝙ propositio vera est propositio falsa ⁊ propositio plures est propositio. ¶ Item sequitur ex illa respõsione ꝙ ex solo visu posses facere ꝙ vna ꝓpositio desineret esse propositio. ⁊ quãuis viderent mille homines vnam propositionem posses tu solo visu facere ꝙ illi non viderent illam propositionem. nec aliquam propositionem. nec illa remaneret propositio. consequens falsum ⁊ arguitur consequentia. posito ꝙ ista deus est videatur a mille hominibus que illis significet deum esse solum. ⁊ tu de nouo veniens per illam visam apprehendas hominem esse. ⁊ patet istam fore propositionem plures. ⁊ per consequens ista non manet propositio qḋ fuit probandum. ¶ Itẽ frustra foret reperta fallacia amphibologie. ⁊ equiuocationis. quia nullum argumentum peccaret secundũ aliquã istaꝝ. qꝛ nullũ ẽ ar-

gumētum cuius añs siue ɔñs sit de terminis
equocis. q: nullū tale esset prositio. Amplius
seqtur ꝙ q̄cunq; ꝓpositione proposita foret
dubitandū an sit ista prositio. q: dubitanduʒ
essʒ an ista significaret alicui alteri aliter q̄ʒ illi
cui ponitur. ɔñs tñ est falsum. q: ꝑ ideʒ isto
modo periret oīs disputatio inter arguenteʒ
ꝛ rñdentem. Adhuc seqtur ꝙ possum face/
re solūmodo te concedētem ꝓpositioneʒ ne/
cessariam male rñdere. ꝛ q̄ʒuis scias vnaʒ ꝓ
positionem necessariam adhuc possum face
re te nescire illam. imo deus scit vnā ꝓpositi
onem necessariam ꝛ ipsa conseruata possum
facē ꝙ de⁹ nesciat illā. iste ɔñe patēt ex dictis

PRo predictis intelligatur ꝙ impossibi
le est ꝙ vna ꝓpositio habeat plu/
ra significata principalia sic intelligendo ꝙ im
possibile est ꝙ vna ꝓpositio principaliter si/
gnificet vni deuʒ esse alteri principaliter signi
ficet hoīem esse. ꝛ principaliter significet tota
lem significationē distinguendo totalem ɔtra
partialē. ꝛ ideo si vni pricipaliter significat de
um esse. ꝛ alteri hoīem esse data ꝓpositio neu
tri significat principaliter. tñ ambobus simul
significat principaliter deuʒ esse hoīem esse i
coniuncte. Et tunc ad argumētum primum
dicitur nō admittendo casum. q: antecedens
innuit ꝙ multis modis diuersis ista proposi/
tio principaliter significat. ꝛ diuersa. qd̄ non
admittit̄. q: nō est possibile ꝙ aliqua propo/
sitio habeat diuersa significata ꝛ plura signifi
cata principalia. Sed forte contra illam rñsio
nem arguit̄. probando ꝙ illa homo est asin⁹
principaliter significat deum esse. in isto casu
q: plato principaliter apprehendit deum esse
sed qualitercūq; apprehendit taliter ei ista si
gnificat. igitur principaliter ista significat pla/
toni deum esse. ꝛ non aliter q̄ʒ deum esse igi
tur significat principaliter platoni deum esse.
¶ Item ex principali significatione illa signifi
cat deum igr̄ esse. illa principlr̄ significat deū
esse. ¶ Dicitur simul quālibet istarum cōse/
quētiarum negando. vltima enim nō valet ha
bita significatōe illius termini principaliter pau
lo ante expressa. ꝛ scito quid sit principalis si
gnificatio. ¶ Ad scd̄am dicit̄ illam negando
non enim per solum visum efficit̄ illa nō pro
positio. sed q: incipit aliter significare q̄ʒ ante
q̄ʒ non e ꝓpter solū visum. sed ꝓpter intel
lectum. q: nullus sensus exterior ꝑcipit termi
num. aut propositionē vt terminus. aut vt ꝓ
positio est. ꝛ ideo bene seqtur ꝙ ꝑ intellectuʒ
discurrēteʒ visu ꝑcipiente potes facere ꝙ vna
ꝓpositio desinat esse ꝓpositio. q: potes face/
re ꝙ ista sit propositio plures. ¶ Ad aliaʒ for
mam dr̄ negādo cū infertur ꝙ nulluʒ est ar/
gumētum peccans ꝑm fallaciam equocatio/
nis vel amphibologie. negat̄. n. añs ꝙ nulla
est ꝓpositio. aut añs de terminis equocis. vñ
ista est ꝓpositio de termīs equocis canis cur
rit. lʒ nō equoce significet. tenendo ꝙ predica
tum cōtrahit subm ꝑ illam regulā theopicam
talia sunt suba q̄lia premittuntur ab eorum ꝑ
dicatis ad supponēdum solum ꝓ cane latrabi
li. cui naturaliter cursus debetur. sicut etiam
termini sunt ab auctoribus constituti sic etiaʒ
est dare argumētum vocale. aut scriptuʒ pec
cans ꝑm fallaciam equiuocationis. sicut illud
oīs canis currit. aliqtis canis celestis ē canis
igr̄ aliqs canis celestis currit ꝑꝑ hoc. n. nō va
let argumētū. q: ly canis capit̄ equoce in pre
missis. i mētalib⁹ tñ terminis nō cadit hec di
uersitas. q: nullū equiuocū equiuocans est in
mente. propter hoc enim differūt partis, ora
tionis vocalis. aut scripte vniuoce ab equiuo
cis equiuocantibus. q: quelibet pars vniuo/
ca subordinatur alicui mentali secum sinoni
me. equiuoca eni dico vocalia aut scripta que
nulli parti orationis subordinantur. aut termi
no. sed pluribus simul. ꝛ si non concedam ta
les terminos equiuocos posse contrahi ꝛ vni
uoce sumi tunc non esset aliqua istarum ora/
tionum propositio. canis celestis currit. canis
latrabilis currit. q: inconiuncte vnaqueq; il/
larum significaret. ¶ Item illa canis est. nō
equiualet pluribus propositionibus. neq; ad
ipsam posset dari aliqua vna rñsio. neq; aliq̄
istarum foret propositio. canis marinus est.
canis celestis est. canis latrabilis est. cuius op
positum sensit Aristoteles. ¶ Item omnino
concluderet argumentum factum. ꝙ frustra
forent reperte iste fallacie. Est igitur cōcludē
dum ꝙ intellectus ꝛ voluntas deducto impe
dimento alio potest equiuocum terminū vni
uoce sumere. ¶ Sed contra istam responsio
nem forte arguitur ꝙ ista est vera. omne ani
mal est homo per illam regulam superius al
legatam quia per illam regulam predicatuʒ

dz cōtrahere subm ad supponendū solū pro illis aīalibus q̄ sunt hoīes. ¶ Item seqtur q̄ nō valet ꝯña ista. canis est currens. igitur canis est. ⁊ tz ꝯña. cōseqūs tñ est falsum. quia ibi arguitur a tertio adiacente ad scd̄m adiacens affirmatiue ⁊c̄. Adhuc nō valeret ista canis est currens. igit̄ currens est canis. qd̄ falsum est. qa ibi arguit̄ a cōuersa ad cōuertentē. Sed ad primū negatur ꝯña cū infert̄ illam fore verā. omne aīal est hō p̄ regulam allegatā. qa ista nō plus ponit nisi q̄ intellectus. aut voluntas cōprehendere dz subm p̄ significatis p̄ qbus conuenit predicatū cum subm fuerit terminus equiuocus. predicatū vero terminus vniuocus. ⁊ ſm multos istd̄ etiā dz facere cū subm fuerit terminus prime intentionis nō determinatus. predicatū vero terminus secunde intentionis vel impositionis. qd̄ vtrū sit verū ante est discussum. sed in illa omne aīal est hō. nō sunt termini huiꝰ modi vere. iō intellectus illud non facere dz de talibus ꝓpositionibus q̄uis possit illud facere. ¶ Ad aliam formā negatur q̄ illa cōsequentia sit bona canis est currens. igitur canis est. sed solum sequitur. igitur canis latrabilis est. Et ad regulā dr̄ q̄ illa n̄ est vniuersalis. fallit. n. in terminis negatiuis ⁊ equiuocis cū dictione includente vim negationis. sicut in exclusiuis non sequitur tm̄ aīal est homo. igitur tantum aīal est. ¶ Ad aliam negatur q̄ ibi arguitur a conuersa ad conuertentem. neqz potest illa conuerti in proprijs terminis. ⁊ sicut iam dictum est de fallacia equiuocationis. ita dicendum est de illa amphibologie. quo nō differt a fallacia equiuocationis quo ad modum respondendi. sed in hoc q̄ argumentū peccans ſm fallaciā equiuocationis peccat pp̄ termini multiplicitatē. argumentū aūt peccans ſm fallaciā amphibologie peccat ſm multiplicitatē cōstructionis. qr pōt vnus terminus ꝯstrui a pte añ. aut a pte post sicut in ista oīs hō albus est pōt cōstrui ly albus a pte subiecti. vel a pte predicati. ⁊ si simul tenet̄ a pte subi. vel a pte p̄dicati. ita q̄ habeat significata incōiuncte. tunc nō est illa oīo ꝓpositio. ⁊ sic dicendū est de ista oīs hō est hō. ⁊ sic de alijs. posito q̄ significet ordine recto ⁊ nō ordine retrogrado. ¶ Ad aliam formā cōcedit̄ q̄ multis ꝓpositionibus vocalibus aut scriptis positis dubitandū est an sint ꝓpositiones ſm rei veritatē. an ꝓpositiones plures. ⁊ ita accipiendū est vt in pluribus. verbitñ disputātes de alia materia nō stāt in terminis. ꝓ hac materia aliā ingrētes frequēter tñ gr̄a breuitatis p̄ multa falsa trāsimus vt ad dubiū ꝓpositum ꝑtingamus. ¶ Ad vltimā dr̄ q̄ infertur etiā de deo dato q̄ deus sciat aliquā propositionē.

¶ Explicit tractatus de veritate ⁊ falsitate siue de taliter ⁊ qualiter.

¶ De terminis priuatiuis.

Dicamus incipiētes primo q̄ si pro aliquo vere ⁊ affirmatiue verificatur aliquis terminus ille terminus illud significat ꝓ quo verificatur. vt in illa sor. est hō. ly hō affirmatiue verificat̄ de ly sor. ꝓ re q̄ est sor. si hō sorte significat pz hoc. ¶ Itē accipitur q̄ terminus mentalis aliquā rē vel aliquas res significans naturaliter nō plura significat vno tpe q̄z alio nec plura significat in mente vnius q̄z in mente alterius. sic intelligendo q̄ p̄ illum terminuz homo in intellectu sor. existentē nō plura cōprehendit sor. aut plura comprehendere potest q̄z plato. per illum terminum hō in suo intellectu existentem. patet qr aliter non conuerterentur iste due. homo currit. hō currit quātum vna esset in mente sortis. ⁊ alia in mente platonis. Ex quibus potest patere q̄ talis terminus homo significat hoiez. ⁊ quēlibet hominem significat. patet prima pars ⁊ secunda arguitur. qr pro quolibet hoīe verificatur ly homo affirmatiue i ista homo intelligitur. igitur quēlibet hominē significat. consequentia patet ex prima suppositiōe Ex quo sequit̄ q̄ iste terminus homo infinitos homines significat. quia pro infinitis verificatur in ista homo intelligitur. Et ex isto vltimo concluditur. q̄ nō plura significat genus q̄z species. sic q̄ iste terminus animal nō plura significat q̄z ille terminus homo quoniam vterqz infinita significat. Et si forte arguitur contra ponendo q̄ sor. habeat in suo conceptu istum terminum homo. ⁊ non cōsideret ipse de platone. aut cicerone. ⁊ sequitur q̄ iste terminus homo non quēlibet hominez sorti significat. quia nō quēlibet hoiez

per illũ terminum hõ apprehendit sor.eo ꝙ
nõ de quolibet hoīe considerat. ¶ Sed huic
dr̄ negando ꝙ nõ quelibet hoīez ꝑ illum ter
minũ hõ apprehendit.sed ꝑ illum terminuz
homo quemlibet hominez apprehendit ⁊ co
gnoscit.⁊ de quolibet homine considerat.q̃z
uis non consideret de sor.aut de pla.sed de
sor.⁊ de pla.considerat.sicut per illum ter/
minum transcendentez ens in intellectu habi
tũ quodlibet ens cognoscit noticia cōi.⁊ non
põt iste terminus ens haberi in mente qn ab
illo habẽte de quolibet ente cõsideretur.Sz
q̃zuis iste terminus hõ significet hoīem prin
cipaliter.nullum tñ est principale significatũ
istius termini hõ.nisi ponamus hoīem cõez
siue separatũ.aut insensibile positum.qui est
spẽs specialissima.q̃z speciem ad extra.nunc
nõ sequimur ꝓ logica.qr ad altam metaphi
sicam spectat.sed spẽz ponimus in intellectu
voce aut scripto.sicut etiã putauit Aristote/
les. ¶ Et vltra aduertendum ꝙ iste termi/
nus hõ non significat risibile.nec aīal.nec ali
quid de virtute sermonis.q̃zuis multa aīalia
significet.pz hoc ex appellatione.frequenter
tñ oppositũ concedimus.vbi nõ exigitur dif
ficultas de appellatione rõnis.Et sicut inue
stigatum est de significato huius cathegore/
matis hõ.ita de quodlibet alio cathegorema
te substantiali vel accidentali requirendum.
Utrũ autem omne significatũ alicuius termi
ni sit substantia.aut qualitas ita ꝙ cuiuslibet
termini de aliquo predicamento significatuz
sit significatum alicuius termini de predica/
mento q̃litatis.aut substantie.vel quodlibet
predicamentũ sic suũ significatum habeat ꝙ
ipm nõ sit significatũ alicuius alterius predi/
camenti saltim ſm abstracta vel cõcreta.non
intendimus in presenti inuestigare.qr nimis
prolixum esset ⁊ alibi inuestigabit̃.Sz signo
ruz q̃ sunt sincathegoremata nulla sunt signi
ficata vt illius termini oīs nullus ⁊c̃. ⁊ sicut
sunt propositiones coniũctiones ⁊ multa ad
uerbia q̃ nihil significãt. ¶ Et si arguitur ꝙ
ipa sunt signa.igitur hñt significata.vel aliqd
significant.vel aliquid est significabile ꝑ ipsa
aut aliquod ipoꝝ siue noua impositione.ne/
gatur ꝯñs.sed bene sequitur hoc est signum
igitur aliquid vel aliqualiter vel ꝑ aliquẽ mo
dũ significat.puta ꝑ se stantis.aut adiacentis
vel coniungentis.aut actũ casualẽ imꝑfectuz
ad casuale reducentem.hoc totũ pz de inten
tione grammatice.

Sed incidit dubiũ vtrũ termi
nus ꝑuatiuus vel i
finitus precise idẽ significet qd terminus sibi
oppositus.¶Pro quo dubio sit prima suppo
sitio. ¶ Terminus vocalis aut scriptus est i
cõplexus sicut talis terminus nõ hõ.pz hoc
qr nõ aliter posuisset Aristo.in diffõne nois
illã ꝑticulã finita.cũ dixit nomẽ est vox signi/
ficatiua ad placitũ finita ⁊c̃.cũ suꝑflua fuisset
illa particula cũ partes eius significent sepa/
rate. ¶ Itẽ de nullo verificaret̃.aut ꝑ̄dicare
tur terminus infinitus.cũ negatio non sit ꝑs
extremi.ꝯñs falsum.qr de quolibet dr̄ alteꝝ
ꝯtradictorioꝝ.igit̃ ⁊c̃. ¶ Itẽ hec nõ foret cõ
grua tu es nõ hõ.qa ibi foret aduerbium nõ
debẽs negare verbũ vel participiũ ad qd de
pendet.iõ foret ibi terminus dependẽs sine
suo termino a quo dependet.nullũ.n.nomẽ
determinat aduerbiũ.⁊ iõ hoc aduerbiũ nõ
tantũ infinite.aut negatiue nullã oꝛonem facit
cõiunctũ cum isto termino hõ.qr oꝛo est cõ
geries dictionũ aptissime ordinataꝝ.ille autẽ
due dictiones inuicẽ nullã aptitudinem hñt
nec ſm modos propositionis.nec ſm modũ
similitudinis.Itẽ accipit̃ ꝙ terminus infini/
tus vocalis quilibet subordinat̃ alicui termi
no simplici mentali.qa si subordinaret̃ alicui
oꝛoni.aut alicui cõplexo.⁊ silr̄ quodlibet illo
rum de per se puta hoc cõplexum vocale nõ
homo.⁊ hoc incomplexum non homo.si
eniz iste terminus vocalis nõ hõ incõplexus
alicui termino cõplexo subordinet̃ nõ vł cui
nisi huic cõplexo nõ hõ. ¶ Itẽ q̃libet ꝑs ora
tionis vocalis.aut scripta saltẽ vniuoca subor
dinat̃ alicui ꝑti oꝛonis mẽtalis.pz hoc.qr vo
ces sunt note eaꝝ q̃ sunt in aīa passionuz.Et
ex hoc pz ꝙ voces.aut scripta nõ sunt partes
oꝛonis nisi ex modis suis significãdi.q modi
accipiunt̃ ex modis suis intelligendi.vt pz ex
grãmatica.iõ q̃libz ꝑs oꝛonis vocal̃.aut scri
pte subordinat̃ alicui ꝑti orationis mentali.
¶ Quarto accipit̃ ꝙ q̃libet cõceptus menta
lis est simplex.ita ꝙ nulla est ꝑs oꝛonis i mẽ
te q̃ sit cõposita.qa tunc ꝑtes oꝛonis signifi/
carẽt separate.si.n.sit aliqs cõceptus cõpos
tus ex.a.⁊.b.cõceptibus.tũc.a.⁊.b.ꝯcept⁹

etiã sunt mentales nal'r significãtes aliqd. cũ nõ possint cadere a suis significationibus ipsis manentibus significatiuis. s. ꝙ significãt in cõpositiõe illud ꝙ ante cõpositionẽ significabãt sequitur ꝙ illius cõpositi ꝑtes significãt separate ꝯñs falsum. Et iõ concludit ꝙ figura cõposita vel decõposita nõ ꝑtinet in mentalibus. sed solũ in vocalib⁹ vel scriptis sicut sunt alie multe passiones grãmaticales. puta cõiunctiones ⁊ declinationes ⁊ genus deponens. ⁊ hmõi solũ cõueniũt ĩ vocalibus aut scriptis. ¶ Ultimo adiungit ꝙ oĩs intentio mentalis aliquã vel aliquas res significat quã vel q̃s nãliter significat. ⁊ hoc est ꝙ antiqui dixerũt ꝙ oĩs intentio simplex est vera. ⁊ verã rem vel veras res significat. aliter. n. nõ eẽt intẽtio sil'itudo nãlis qd dictũ dz intelligi de intentione simplici cathegorematica. eo ꝙ multe sunt ꝑtes orõnis nihil significantes. Ex qb⁹ ita acceptis concludit. ꝙ si ille terminus vocalis aut scriptus infinitus nõ ens subordinat alicui intentioni subordinat simplici intẽtioni. pz hoc. q: iste terminus vocalis nõ ens est incõplexus si sit terminus infinitus ex prima suppositione. ⁊ q̇libet talis subordinatur alicui simplici intentioni. ⁊ iõ si subordinatur alicui mentali subordinatur alicui intentioni simplici. ⁊ tũc vltra ꝯcludit ꝙ nulla est intẽtio cui subordinat iste terminus nõ ens. qa si aliq̃ foret illa foret intentio simplex q̃ foret naturalis similitudo aliquã verã rẽ representans ꝑ tertiã suppositionem. sed nulla est res ad extra cuius iste terminus nõ ens sit naturalis similitudo. nec aliquã rẽ naturaliter representat. igit ⁊c. qa si aliquã rem repñtaret pro aliqua tali respectu illius verbi tunc posset supponere cũ sit cathegorema. ¶ Sz forte pro isto dr ꝙ iste terminus nõ ens. omne ens priuatiue significat. Sed ꝯtra sequit ꝙ illud cõplexũ nõ ens in quo ly nõ tenet negatiue. cũ isto cõplexo nõ ens infinito cõuerteretur. qa de directo omne ens priuatiue significat. q: ly nõ negatiue significat. ꝯñs est falsuz. q: iste terminus ⁊ ista orõ nõ cõuertũtur. ⁊ tz ꝯsequẽtia. q: idẽ codẽ mõ significãt. ¶ Itẽ ꝑ illud iste terminus. nõ sor. solũ sor. significat. ꝯñs falsuz. q: ly nõ sor. asinũ significat. igitur nõ solũ sortẽ significat. pz ꝯña ⁊ arguitur añs. q: in illa propositiõe asinus nõ est sor. pro asino supponit iste terminus non sor. ⁊ affirmatiue verificat d asino. igitur asinũ significat. pz consequentia. q: nõ supponit terminus ꝑ aliquo qd nõ significet. ¶ Sz forte dr negãdo illam consequentiã iste terminus non sor. asinum significat igitur nõ solum sortem significat. dicitur eniz forte ꝙ iste terminus nõ sor. nõ significat non sortez. nec non sortem significat. ĩmo tantum sortem significat. quãuis asinum significet. eo ꝙ forte dicitur ꝙ asinus potest intelligi esse non sortes. ¶ Sed ista responsio non est ad propositum. quia ista ampliatione deposita perit illa responsio. ⁊ ad hanc reprobandam requiritur ꝙ homo potest intelligi esse asinus. sic intelligendo ꝙ illa res que iam sit homo possit esse illa res que iam differt ab homine qd difficile esset probare. cum nihil possit intelligi esse aliud q̃z ipsum sit. ¶ Item ista propositio asinus est non sor. principaliter significat asinum esse non sortem. igitur predicatum eius principaliter significat non sortem. q̃zuis ꝫm istam responsionem adhuc non sit verũ ꝙ iste terminus non sor. non sortem significet. ¶ Item asinus est significatum istius termini non sor. igitur non tantum sortes. Uel sic. asinus est significatum istius termini nõ chymera. igitur non tantuz chymera. Ideo loquitur illa responsio tanquam non faciẽs ad propositum. ⁊ arguitur ꝙ iste terminus non sortes non sortem significat. quia rem q̃ est non sor. ille terminus nõ sor. significat. vnde iste terminus non sor. de pluribus predicatur q̃z iste terminus non homo. ⁊ iste terminus non homo de pluribus q̃z iste terminus non animal. ⁊ sic de alijs per ordinez in significando fit arbor euersa. igitur non solum sortes est significatum illius termini nõ sor. Ideo concluditur ꝙ solum non sor. est significatum illius termini non sor. ⁊ solum non homo est significatum illius termini nõ homo. ⁊ solum non substantia est significatum illius termini non substantia. sed ly non ens nullum apprehendit significatum. nec potest comprehendere non data noua significatione illius. ideo iste terminus vocalis aut scriptus non ens. nulli termino mentali subordinari põt. nisi facta noua ĩpositione. ⁊ ex illis seqt ꝙ ly ñ ens nõ ẽ terminus. q: nõ ẽ

pars oꝛonis: tenet ꝯn̄a iſta per tertiā ſuppo-
ſitionem. Ex quibus adhuc concluditur ꝙ
iſta cōplexa vocalia aut ſcripta nō ens pōt in
telligi.nō ens.eſt nō ſunt ꝓpoſitiones.qꝛ nul
lis ꝓpoſitionibus ſuboꝛdinari poſſunt.nō da
ta noua impoſitione.Et ſicut eſt ꝺ illis ita ve
rū eſt de talibus nō imaginabile eſt .nō intel
ligibile eſt.nō intellectū eſt.eo ꝙ iſta q̄ ponūẗ
ꝓ ſubiectis nō ſunt ꝑtes oꝛonis.Et ſi contra
arguiẗ.qꝛ ſequiẗ tm̄ intellectū eſt intellectuꝫ.
igiẗ intellectū eſt intellectū ⁊ nihil nō intelle-
ctū eſt intellectū.tꝫ ꝯn̄a ab expoſita ad ſuā co
pulatiuā exponēteꝫ.⁊ igiẗ ꝯn̄s illius eſt ꝓpō
⁊ ꝑ ꝯn̄s ſubm̄ ꝭe ꝑtis ꝯn̄tis eſt ꝓpō.⁊ ita ar
guiẗ.de iſta nihil nō ens eſt ens.q̄ exponens
illius.tm̄ ens eſt ens.¶ Iteꝫ cuilibet ꝓpōni
pōt aſſignari ꝯtradictoꝛiū.qꝛ qcqd contingit
affirmari cōtingit negari ⁊ ecōtra.igiẗ cuili-
bet termino incōplexo pōt aſſignari cōtradi
ctoꝛiū.qꝛ de quolibet dꝛ̄ alterū cōtradictoꝛiū
⁊ de nullo ſimul.igiẗ illi termini ſunt ꝯtradi
ctoꝛii ens ⁊ nō ens.qꝛ nō vr̄ ꝙ alter termin⁹
ꝯtradicat illi termino ens q̄ꝫ iſte termin⁹ non
ens.Sed ad primū dꝛ̄ ꝙ iſte due exponētes
illaꝝ ꝓpōnuꝫ duaꝝ debēt capi ꝑ negationeꝫ
ſic.nihil qꝺ nō eſt ens eſt ens.nihil qꝺ nō eſt
itellectū ē itellectū ꝑꝑ cāꝫ dictā. ¶ Ad ſꝫ dr̄
negādo ꝯn̄am qꝛ nō valet vt ſequiẗ ex dictis
⁊ ꝯcediẗ ꝙ de quolibet dr̄ alterū ꝯtradicto-
rioꝝ ſed illa nō ſunt cōtradictoꝛia ens ⁊ non
ens.⁊ ſicut iam dictū ē de iſto vocali aut ſcri
pto nō ens ita dicēdū eſt de talibus malū eſt
falſuꝫ eſt.ſi illud vocale falſum ponaẗ ꝓ op-
poſito illius termini verum q̄ capitur ꝓ ter-
mino prime intentionis vt.ſ.eſt terminus trā
ſcēdens.⁊ ly malū.vt opponiẗ illi termīo bo
nuꝫ.qꝛ ſic accipiēdo nō ſunt iſte ꝓpoſitiones
falſuꝫ ē.malū ē.verū eſt tm̄ ꝙ modus loquē
di admittit tales foꝛe ꝓpōnes ꝑꝑ bꝛeuiloquꝫ
⁊ exprimere multa que cū bꝛeuibus vocib⁹
nō tm̄ faciliter exprimerētur.vn̄ ꝑ tales.non
ens eſt.intelligimus q̄liter ꝑ illā qꝺ nō ē ens
eſt.ꝑ iſtam.falſuꝫ eſt.intelligimus taliter qua
liter ꝑ iſtam qꝺ nō eſt verū.aut vera res eſt
ſed in veritate modus loquēdi nō eſt verus.
neqꝫ ꝯgruus.Ex quibus concludiẗ vltra ꝙ
hoc complexū vocale.nō eſt.nō ſuboꝛdinaẗ
alicui ſimplici actui.qꝛ quelibet ꝑs oꝛonis vo
calis.aut ſcripte ſuboꝛdinaẗ mētali ſibi ſino-
nime.nam ſi ſit in mēte hec negatio.nō.⁊ po
ſtea ponaẗ ſecum verbū ſubſtātiuuꝫ puta ac
tus cōponendi ex illis duobus nō ſit vnus ac
tus.¶ Item nulle due ꝑtes vnqꝫ ſuboꝛdinā-
tur vni ſole.qꝛ tunc vnamet ꝑs oꝛonis habe
ret duos modos generales ſignificādi duarū
ꝑtium oꝛonis ⁊ ſic qua ratione foꝛet in vna
parte oꝛationis foꝛet in duab⁹.Et ſicut iaꝫ ſu
mus locuti de infinitis terminis.ita dicēdum
⁊ de priuatiuis.qꝛ illi termini vacuus.iniuſt⁹
tenebꝛa ⁊c.ſuboꝛdināẗ ſimplicibus terminis
eoꝝ ſicut eoꝝ oppoſita aliter nullius ꝑtis oꝛa
tionis ſunt ſi ſuboꝛdinarētur ꝯplexis.¶ Sꝫ
ꝯtra.qꝛ ille terminus iniuſtus priuatiue ſuuꝫ
habitū ſignificat.ſimiliter ille terminus vacuū
ſignificat locū nō repletuꝫ coꝛpoꝛe.⁊ iſte ter
minus tenebꝛa rē priuatā luce.aut lumine ſi-
gnificat.igiẗ ⁊c.Diciẗ negādo duas vltimas
ꝯſequētias ſic.n.arguitur.ꝙ illi termini ple-
num albū longū terminis cōplexis ſuboꝛdi-
nātur.nam iſte terminus plenum locum ple
nū coꝛpoꝛe ſignificat.⁊ iſte terminus albū rē
hn̄tem albedinem ſignificat.eā denominare
ſufficientem.ꝯn̄s tm̄ eſt falſuꝫ.qꝛ ille termin⁹
album ſiue longuꝫ ſunt termini ſimplices.ali
ter nullus terminus cōnotatiuus vocalis.aut
ſcriptus ſuboꝛdinareẗ mētali ſimplici.an̄s ta
men prime ꝯn̄tie eſt falſuꝫ ꝙ iſte terminus i
iuſtus ſiue iniuſtitia priuatiue ſuum habitum
ſignificat ꝙ iſte terminus iniuſtus poſitiue ſi
gnificat vitiū qꝺ eſt iniuſtitia.Tm̄ ꝓ v̄e priua
tiuis eſt aduertēduꝫ ꝙ lꝫ hec prepō.in.intret
cōpoſitionē.tm̄ in cōpōne nihil ſignificat.nec
modū ſignificādi addit vocabulo cuius effici
tur pars.qꝛ tūc ꝑtes ſignificarēt i ꝯpōne vna
queqꝫ ſicut an̄.Verūtm̄.qꝛ ꝯſueuim⁹ ſcire qd
vocabulū ſignificaret extra ꝯpōneꝫ cū veniūt
duo vocabula in ꝯpōne vocabulū illud reſul
tās dicimus ſignificare.aut ꝯnotare illud qꝺ
iſte due dictōes ſignificāt ꝑ ſe ſumpte anteqꝫ
itrarēt ꝯpōneꝫ.¶ Et cū iſto mō loquēdi ꝓ
ceſſerunt multi grāmatici poſitiui.⁊ procedit
modus loquendi cōis.q̄ ſepe capit vocabulū
cōpoſituꝫ ꝓ oꝛone.ſed tūc nō eſt vnuꝫ voca
buluꝫ.ſed oꝛo ſicut pꝫ exq̄ſite inquirēti.vnde
partes illius cōpoſiti reſpublica nō ſignificāt
in cōpoſitione vnaqueqꝫ pars ſicut ante.ſicut
neqꝫ partes noīs infiniti hec remanet aliquid
de ſignificatione aut de ſignificationibus pꝛe

ut sunt partes illius. qꝛ tunc subordinaret il/lud vocabulum orōni cuius partes significāt sepate ⁊ sic nō esset nomen. Sed in hoc dif/fert nomen compositum vocale aut scriptuꝫ a simplici. qꝛ ptes nois compositi significant ante compositionem. sed in ꝯpōne nullo mo do significant. nois vero simplicis nec signifi cant intus nec extra. Cōtrariorum aūt termi norum ⁊ relatiuorum significata ⁊ significa/tiones satis patent.

Sed iam pro significatione propo/sitōis aliquid videatur p̄ supponendo primo ꝙ signum vl'e nihil signi ficat. neqꝫ particulare sicut ly ois nullus ⁊ ly aliquis. ¶ Iteꝫ hoc verbū ē nihil principalit̄ significat. nec significat esse. qꝛ si principaliter significaret esse. ⁊ hoc infinitum esse principa liter significat esse seqtur ꝙ ly est ⁊ ly esse cō uerterentur. ¶ Item si ly est principaliter si/gnificaret esse. tūc ly est posset itelligi sine ex tremis oppositum tñ ꝯñtis ponit Aristo. pri mo peryermenias. ¶ Item iste orōnes forēt intelligibiles ⁊ ꝯgrue sic intelligendo ⁊ signi ficando currit est bonum. ē est aliquid. qꝛ iste solum significant tm̄ q̄ꝫtum currere est bonū aliquid est esse. Ex qbus cōcluditur ꝙ nullū est significatum huius cōplexi ois homo. si/cut nec illius nullus homo. pꝫ qꝛ illius termi ni ois nulluꝫ est significatum. igitur illius ter mini ois ⁊ illius termini homo. nullum est si gnificatū. si eniꝫ aliqđ ponat̄ significatuꝫ hu ius totius cōplexi ois homo ꝑꝑ hoc ꝙ illud est significatum partis. ꝑ idem aliqđ est signi ficatū huius cōplexi homo asinus. ꝯñs falsuꝫ qꝛ nec homo. nec asinus. nec aggregatum ex his. ⁊ ꝑ idem ꝯcludit̄ ꝙ nullum est significa tū talis complexi aliquis homo. Quibus da tis sequitur ꝙ nullus affirmatiue. vlis aliqđ est principale significatū. pꝫ qꝛ istius ois hō est aīal. nullū est significatū. pꝫ qꝛ illius sinca thegorematis. ois. nullū est significatū. ⁊ sic dī de vli negatiua. ꝙ illius nullum est signi/ficatum. Et ex ꝯsili fundamēto ponit̄ ꝙ nul lius pticularis affirmatiue aut negatiue ē ali/qđ significatum. De indefinita etiā ⁊ singu/lari affirmatiua vel negatiua ꝓbabiliter poni mus. ꝙ nullū est significatū vt istius hō est aīal. aut illius. sor. est aīal. qꝛ ly est nihil signi/ficat ex scđa suppōne. igit̄ nullum est signifi/catū illoꝝ triuꝫ terminoꝝ. hō est aīal. ꝯña pꝫ sicut seqtur. nullum est significatuꝫ illius ter/mini chymera. igitur nullū est significatū illi us termini chymera. ⁊ illius termini hō sicut etiā seqtur nullū est significatū illius termini adam. igit̄ nullū est significatū istius termini adā ⁊ isti⁹ termini ē sil' ꝯiūctoꝝ. sicut ille ꝯñe valēt ex eodē fūdamēto. s. nullū ē significatuꝫ istius termini est. igit̄ nullū est significatū isti us termini ē ⁊ illius termini hō. cū ly est nō plus significet in vna ꝓpōne q̄ꝫ in alia nec ali quid significet in vna qđ nō significet. i alia si aliqd significet ⁊ sicūt arguit̄. de illa indefini ta sic arguit̄. de q̄libet idefinita vl' singulari. Sed forte ꝯtra istā positionē arguit̄. qꝛ illa data sequit̄ ꝙ aliq̄ est ꝓpō affirmatiua vera sine termino ampliatiuo cuius subm ꝓ nul/lo supponit ꝯñs falsum. ⁊ arguit̄ ꝯña de ta/li ꝓpōne. ꝙ deus est ē veꝝ. qꝛ ista orō ꝙ de⁹ est. q̄ est subm in ista ꝓpōne nihil significat. igit̄ ꝓ nullo supponit. pꝫ ꝯña ⁊ añs sequitur ex suppōne. ¶ Itē illa positione data sequit̄ ꝙ nō sicut est aliq̄ ꝓpositio significat. qꝛ non aliqual'r esse aliq̄ ꝓpō significat. ¶ Item illo dato seqtur ꝙ nullius verbi est aliqđ signifi/catū. ⁊ ꝑ ꝯñs sortē esse. nō est significatū illius orōnis sor. est. Sed ad primū dī ꝓbabilit̄ cō cedēdo qđ infertur nec est incōueniēs illđ vbi assumat̄ orō ꝓ subiecto orōnis. q̄ orō nihil si gnificat. Sed q̄ꝫuis ista positio sit ꝓbabilis tñ in multis ē inutilis ad exprimēduꝫ mētis cō ceptū. nec est ipsa ꝯñs ad prius dicta. ⁊ ideo ponēda est ista positio de significato ꝓpōnis facilis ⁊ vtilis apud cōem modū loquēdi eēt enim nimis difficile fm illā positionē ⁊ loqui ⁊ viuere. Et dī primo ꝙ nullius ꝓpōnis fal se est aliquod significatū. intelligēdo sic ꝙ ta les ꝓpōnes false. tu es asinus. tu non es hō. nō est aliqđ significatū. puta hoieꝫ esse asinū te nō esse. qđ exprimat ꝑ orationem infinitaꝫ datā isti correspōdētē. Nullius etiā negatiue est ꝑ illum modū aliqđ significatū. sicut nec illius negatiue puta te nō esse asinum. nō est significatū illius. tu nō es asinus. qꝛ te nō esse asinum. nō est neqꝫ potest esse in reꝝ nā. Et si arguit̄. ꝙ tu nō existens asinus es. igit̄ te nō existentē asinū es. negat̄ ꝯña. qꝛ i āñte te net̄ infinite. ⁊ in ꝯñte negatiue. sed nō minus negat̄ añs. qꝛ ly. nō existens est adiectiuum.

ad ly asinus. ⁊ idem est dicere tu nõ existẽs
asinus es. ⁊ tu asinus nõ existens es. qđ est i
plẽ. Nullius affirmatiue de p̃terito vere cu/
ius subm supponit ꝓ re q̃ nõ est solũ. aut de
futuro. aut de posse est aliqđ tale significatuʒ
ad moduʒ dictũ. vt lʒ adã fuit ⁊ antixp̃s erit
nõ tñ est adã fuisse. nec antixp̃m fore. lʒ bñ ali
cuiꝰ taliũ significatũ fuerit aut erit. vt adã fuis
se fuit. lʒ nõ cuiuslʒ taliũ significatũ sit vl' fue
rit vt huius hoc instãs fuit demõstrato ꝯinstã
ti p̃nti. nullũ est nec fuit significatũ. q: hoc in
stans fuisse nõ est neqʒ fuit sicut nullũ instans
fuisse fuit. Sed cuiuslibet ꝓpõnis vere affir
matiue cathegorice de p̃nti cuius subm sup/
ponit sine termino amplatiuo significãtis ex
cõpositione suoꝝ terminoꝝ significatũ est in
reꝝ nã. vt q: hec est vera homo est sic signifi
cãdo. ideo hoiem eẽ est eius significatũ. ⁊ sic
de aliis. Uerũtñ dr̃ ꝙ nullius ꝓpõnis est ali
qđ significatũ principale. sicut huius hõ ẽ. q:
istius termini hõ nõ est aliqđ significatũ prin
cipale sicut nec alicuius termini cõis est aliqđ
significatũ principale. nec istius sor. est. q: nul
lum est significatũ principale huius verbi est
igit' nec aliqđ est significatũ principale illoruʒ
duoꝝ terminoꝝ est. ⁊ sor. Et si arguit' ꝙ ali
cuius negatiue significatũ est. ad itellectũ da
tũ. q: nullã chymerã esse est. ⁊ nullã chyme/
raʒ esse est significatum illius negatiue. nulla
chymera est. igit' significatũ alicuius negatiue
ẽ. pʒ ꝯña. ⁊ maior ⁊ minor arguit'. q: vtrius/
qʒ ꝯtradictoriũ est falsũ. s. aliquã chymerã eẽ
est ⁊ aliquam chymeram esse est significa/
tum. ¶ Item contradictoria idem significãt
vt supra ꝯcedit'. sʒ nõ eodẽ mõ. q: ꝯtrdictio
est euisdẽ de eodẽ. sʒ significatũ illiꝰ tu nõ es
ẽ. igit' ⁊ significatũ illiꝰ tu ñ es ẽ. ¶ Ad p̃mũ
dr̃ tenẽdo vtrãqʒ p̃missaꝝ ꝓ vl'i negatiua cõ
cedẽdo añs. ⁊ negãdo ꝯñaʒ. sicut ⁊ ille sr̃ ṽe
nullã chymerã esse est verum ⁊ nullam chy
meram esse est omne ens. ⁊ non valet ꝯña.
q: arguit' ex puris negatiuis. Si tñ i añte ne
gatio nõ cadat nisi sup infinitũ modũ negat'
añs. sicut negat' illa chymera nõ eẽ est. nõ ca
dẽte negatõe nisi supra ly esse. ¶ Ad aliã for/
mã dr̃ ꝙ alicuiꝰ negatiue significatũ est sicut
superius cõcessũʒ est. ad intellectũ tñ exp̃ssuʒ
nõ ẽ significatũ negatiue ꝑ hũc. s. modũ. q: te
nõ eẽ nõ ẽ significatũ huiꝰ negatiue tu nõ es.

Adhuc videamus si significabile cõ
plexe sit idem qđ significabi
le incomplexe. ꝓ quo p̃mittit' ꝙ significabile
incomplexe. ex eo dr̃ significabile incõplexe
q: ipsũ est aptũ significari incõplexe. i. ꝑ vnũ
terminũ. Significabile ṽo cõplexe est qđ est
aptũ natũ significari ꝯplexe. i. ꝑ orõnẽ. ¶ Ex
qbus pʒ. ꝙ oẽ ens est significabile incõplexe.
q: oẽ ens est aptuʒ natũ significari ⁊ significa
tur ꝑ istũ terminũ ens incõplexũ. ⁊ q: ẽt oẽ
est aptũ significari ꝑ orõneʒ. ideo omne ens
est cõplexe significabile. añs pʒ. q: ꝑ istã ora/
tioneʒ exñs aliqd. omne ens est significabile.
Ex qbus põt cõcludi ꝙ omne incomplexe si
gnificabile est cõplexe significabile. ⁊ ecõtra.
¶ Uerũtñ lʒ ista sint vera antiqui ꝑ illud du
biũ voluerũt intelligere vtrũ significatũ ꝓpo
sitionis vere sit significatũ alicuius suoꝝ ter/
minoꝝ. puta subiecti. aut p̃dicati. vtrũ. s. sub/
iectũ. illius deus est. significet idẽ oio qđ hec
tota ꝓpositio. deus est. ⁊ sic de q̃uis alia ꝓpõ
ne vera significatũ hñte. ¶ Ad dubiũ ẽ rñdẽ
dum ꝙ alicuius ꝓpõnis significatũ ẽ signifi/
catũ sui subiecti vt illius modus est aliq̃l'r eẽ
est. ⁊ huius aliqđ aliqual'r est. ⁊ sic de aliis.
Sed nũqd sic sit de q̃libet ꝓpõne hñte signi
ficatũ est dubiũ. est. n. magna difficultas scire
vtrum esse distinguatur ab essentia. ⁊ vtruʒ
deum esse quod ponitur significatum huius
deus est. sit ipsa essentia que est deus.
¶ Explicit tractatus de terminis priuatiuis.
¶ Incipit tractatus sillogismorum.

Uanuis ois argumen
tatio sit ꝓpo/
q sitio ypothetica. tñ solũ de rõna
libus ⁊ conditionalibus ypothe
ticis. nũc principalit' intendimus
Et dicemus primo ꝙ in quattuor figuris cõ
tingit sillogismos ordinari. q: multiplicitas fi
gurarũ attendit' penes multiplicitatem ordi/
nis termini mediũ. sed quadrupliciter termi/
nus medius ordinatur. igitur quattuor sunt
figure. Quarum prima continet qndecim for
mulas subiiciendo ⁊ predicando medium.
¶ Prima constituitur ex tribus ꝓpõnibus
affirmatiuis. vt omne animal rationale est ri
sibile. ois homo est animal rationale. igit' ois
homo est risibilis. que formula solet designa
ri ꝑ dictioneʒ istam barbara. ¶ Secũda for

mula h3 premissas modo dicto ordinatas cõ
cludens pticularem affirmatiuã ꝯñtis vel in
finitam prime formale quaz posuimus ⁊ hãc
barbari solemus noiare. ¶Põt et vtraqꝫ for/
mula premissarum ꝯclusionem cõcludere de in
cõsueto mõ loquẽdi. ¶Tertia formula ꝯstat
ex maiori vlĩ negatiua ⁊ minori vlĩ affirmati
ua ꝯcludẽtibus vlẽm negatiuã. vt nullus hõ
est irrõnalis omne risibile est hõ. igit̃ nullu3
risibile est irrõnale. ⁊ illaz solemus appellare
Celarẽt. põt et ex predictis ꝯcludi pticularis
negatiua illi⁹ ꝯñtis p̃dicte formule quã formu
lã possumus appellare Celarẽt. ⁊ ꝯcludit cõ
clusionem suã de incõsueto modo loquendi.
¶Quinta vero formula p hanc dictionẽ. da
rii designatur ꝯcludens cõclusionem de con/
sueto ⁊ incõsueto modo loquendi. ¶Sexta
formula p istam dictionẽ. ferio. habet̃ vtro
qꝫ modo dicto concludẽs. ⁊ supradicti modi
directe concludũt. ¶Septima ꝯcludit ex eis
dem p̃missis indirecte ⁊ tñ dr̃t a ferio qꝫtu3
dapitis a darii. ⁊ volo istaz appellare ferios
¶Octaua forma q̃ baralipton appellat̃ seqt̃
ex barbari ꝯuertendo eius ꝯclusionem eã. s.
indirecte ꝯcludens. ¶Nona formula celan/
tes appellat̃ que seqtur ex celarent indirecte
cõcludens. ¶Ex qua seqtur decia q̃ celãtos
appellat̃ ꝯcludendo pticularem. aut indefini
tam cõclusionis istius. ¶Undecia p istaz di
ctionem dapitis signat̃. ⁊ seqtur ex formula
darii indirecte cõcludẽdo. ¶Duodecia for/
mula ex vlĩ negatiua ⁊ vlĩ negatiã cõcludẽdo
idirecte pticularẽ negatiuã hr̃. q̃ fapesmo dici
solet. ¶Ex qua sequit̃ tertiadecima formula
que dicet̃ fapesmos cõcludendo cõclusione3
dicte forme indirecte. ⁊ de inconsueto modo
loquẽdi. vt sic arguẽdo ois homo est aial. ⁊
nulla arbor ẽ hõ. igr̃ quedã arbor aial nõ est
¶Quartadecia formula designat̃ p tres pri
mas syllabas huius dictionis frisesomorum
¶Ex qua sequit̃ qntadecia cõcludens dire
cte cõclusionem de incõsueto modo loquẽdi.
vt quoddã animal est substãtia. nullũ accñs ẽ
aial. igitur quoddã accidens substãtia nõ est

Sed forte cõtra arguit̃ ꝓbando ꝙ pri
ma formula nõ sit bona. qꝛ nõ seq
tur. omne aial preter hominem est irrationa
le. ois homo est aial. igitur ois hõ preter ho
minẽ est irrationalis. ꝯñs. n. est impossĩe añte
existente vero. ¶Itez nõ sequit̃ oẽ. a. incipit
esse verum. ⁊ omne. b. est. a. igitur omne. b.
incipit esse verũ. vt posito ꝙ. a. cõuertat̃ cu3
illo complexo ꝓpõ affirmatiua. incipiente oi
ꝓpõne affirmatiua esse vera. ⁊. b. cũ hoc cõ
plexo propositio affirmatiua de scd̃o adiacen
te ⁊ sit omnis propositio de secundo adiacen
te affirmatiua. sed incipiat. c. per imaginatio/
nem ꝓpositio affirmatiua de scd̃o adiacente
esse. p remotionẽ de pñti. ⁊ nõ incipiat eẽ ve
ra. ⁊ p3 tũc ꝙ aliqd̃. b. nõ incipit esse verum
¶Item nõ sequit̃ omne. a. est falsũ. ⁊ oẽ. b.
est. a. igit̃ omne. b. est falsum. posito enim ꝙ
. a. ⁊. b. sint nomina istius ꝯñtis huius sillogi
smi facti. est añs veru3 ⁊ ꝯñs falsum. ꝯñs. n.
se falsificat. ⁊ nõ antecedens. fit. n. illa ꝯsequẽ
tia in mente sic significans ⁊ patet propositu3
¶Item non sequitur. omne quod est. a. essẽ
tia est pater. omnis filius est aliquid qd̃ est. a
essentia. igit̃ ois filius est pater. añs. n. est ve
rum p hoc ꝙ nihil preter patre3 est filius sal
tem in diuinis. qꝛ pater nõ est aliud a filio. cõ
sequens autem est hereticum. ¶Itez argui
tur ꝙ illa formula que dicitur darii nõ sit bo
na. qꝛ iste sillogismus non est bonus. quicqd
predicatur in antecedente. a. consequente pre
dicatur in ꝯñte eiusdem. sed idem de seipso
aut cõuertibile de conuertibili predicat̃ in an
tecedente. a. consequente igitur idem de se ip
so. aut conuertibile de conuertibili predicatur
in ꝯñte eiusdem. ⁊ iste sillogismus est in darii
igitur ⁊c. patet ꝯña ⁊ minor. ⁊ arguitur ma/
ior. quia antecedens dicti sillogismi est veru3
⁊ consequens falsum. sit eni3. a. ista consequẽ
tia asinus est asinus. igitur tu es asinus te de
monstrato. ⁊ p3 tunc ꝙ quicquid predicatur
in añte. a. ꝯñte predicatur in ꝯñte eiusde3 aut
conuertibile. etiam p3 ꝙ idem predicatur de
se ipso. aut conuertibile de conuertibili in an/
tecedente ipsius. a. ꝯñe. ꝯñs tñ dati sillog sim
est falsu3. s. ꝙ idem de se ipso. aut conuertibi
le de conuertibili predicatur in consequente
eiusdem. ⁊ sic valeret. tunc. a. consequentia. ⁊
consequens foret verum sicut antecedens. qꝛ
conuerteretur cum eo. ¶Item non sequitur
omnis homo preter sor. currit. sor. vel plato
est homo. igitur sort. preter sortem currit. vt
cõcludatur ꝙ plato preter sor. currit. igit̃ ⁊c.
¶Itez nõ seqtur incipit ois hõ eẽ sor. s3 sor.

est hō. igit̄ incipit sor. esse sor. q: posito ꝙ iaʒ nō sit nisi sor. q ante fuerit. ⁊ etiā imediate an te instās qd̄ est pn̄s fuerit alij hoies cū sorte est an̄s sillogismi verum. ⁊ ꝯn̄s falsum. ⁊ iste sillogismus est in darij. qa maior est vl'is affirmatiua. ⁊ minor etiā. ita q̄lis ⁊ quāta sicut dʒ esse est. igit̄ ⁊c̄. ¶ Itē non seqtur ꝓmittit̄ ois denarius tibi. sed. a. est denarius. igitur promittit̄. a. tibi. qa an̄s vt pʒ in casu est verum. ⁊ ꝯn̄s falsum. igit̄ ⁊c̄. ¶ Itē non sequitur contingenter omne intelligens est deus sed deus est intelligens. igitur. cōtingēter deus est deus. ¶ Itē nō sequit̄ ois hō est aial solus sor. est hō. igit̄ solus sor. est aial.

Ad primum dr̄ ꝙ illud argumentū factū ex illis exceptiuis nō est in barbara. qa maior nō est simplex affirmatiua. nec ꝯn̄s. qd̄ tn̄ requiritur. ¶ Ad secundū dicitur ꝙ ad hoc ꝙ aliquis sillogismus sit bonus in aliqua figura requiritur ꝙ termini nō stent magis ample in premissis q̄ꝫ in cōclusione. neqʒ ecōtra. qd̄ nō est ibi. ¶ Ad tertiū dicetur ī insolubilib⁹. ¶ Ad quartū dicitur ꝙ de forma solū sequitur ꝙ omne qd̄ est filius est pr̄. ⁊ hoc est verum in diuinis. ¶ Ad reliquum dr̄ negādo istum sillogismū esse in darij. s. quicquid predicatur in antecedente. a. consequentie predicatur in consequentie eiusdem. sed ideʒ de se ipso predicatur in an̄te ip̄ius. aut conuertibile de conuertibili. igitur idem de seipo aut conuertibile de conuertibili predicatur in consequentie eiusdē. q: plus predicatur in minori q̄ꝫ subijciatur in maiori. q: iste terminus. de seipso. nō pōt tenere se a parte subiecti illius minoris. cum regatur a parte post. ¶ Ad alias formas simul. dicitur ꝙ ad hoc ꝙ valeat sillogismus in darij oʒ ꝙ subiectum maioris stet mobiliter distributiue. aliter nō valet cōsequentia. sicut neqʒ in alijs sillogismis in quibus maior est vniuersalis affirmatiua. ¶ Et si forte arguitur ꝙ istoꝝ sillogismoꝝ nō repe riuntur antecedentia vera consequētibus existentibus falsis. q: tunc esset dare vniuersales veras quaꝝ oēs singulares essent false. dr̄ cōcedendo ꝯclusionē. Ad aliā formā cū arguit̄ ꝙ iste sillogismus nō valet ois hō est aial. solus sor. est hō. igitur solus sor. est aial. Dicit̄ ꝙ iste sillogismus nō est sillogismus nec consequentia. qa cuiuslibet cōsequētie antecedēs est verum vel falsum. Unde ad hoc ꝙ aliqs sit sillogismus. requiritur ꝙ antecedēs sit copulatiua ⁊ consequens sit propositio cathegorica. si habuerit expressos terminos. ⁊ principalis nota totus orationis sit ly ergo. vel igitur. nā si principalis nota in hac ypothetica ois hō currit. ⁊ tu es hō. igit̄ tu curris sit ly ⁊ tun̄c ista ypotetica nō est ꝯn̄a. sed vna copulatiua. cuius prima ps est vna cathegorica. ⁊ scd̄a est ypothetica q̄ nō est bona ꝯn̄a. puta ista tu es hō. igit̄ tu curris. Uerūtn̄ liꝫ ponat̄ ly. ⁊ sic arguendo. ois hō currit ⁊ solus sor. est hō igit̄ solus sor. currit. adhuc nō est bonus sillogismus. q: in darij si minor sit exclusiua oʒ exclusionē demere ī cōclusione. iō bene sequit̄ ois hō est aial ⁊ solus sor. est homo. igit̄ sor. est aial. Ex predictis. igit̄ potest patere ꝙ prima figura non sillogizat ex puris negatiuis f̄m aliquā formularū. nec ex puris particularibus. aut indefinitis. ac singularibus. pʒ etiā ꝙ octo modos hʒ directe ⁊ septē indirecte cōcludentes. ¶ Item pʒ ꝙ prima figura cōcludit oē genus problematis affirmatiuum. ⁊ negatiuū vniuersale particulare. ⁊ indefinitum ⁊c̄.

¶ Secunda figura.

S Ecunda figura hʒ sexdecim mo̅s. i quorum quodlibet mediuʒ predicatur in vtraqʒ ipsarum premissarum. quorum primus signari solet per istam dictionem. cesare. i. teger ex maiori vniuersali negatiua minori vniuersali affirmatiua ⁊ conclusione. vniuersali negatiua. directe conclusa. vt nullus homo ē lapis. omne marmor est lapis. igitur nullum marmor est homo. Secundus modus haberi potest ex dictis premissis concludendo particularem cōsequentis qui per istam dictionem. Cesaro. signatur. Tertius modus habetur si ex datis premissis concluderem vniuersalem negatiuam indirecte. quem volumus per istaʒ dictionem cesares signare. Et quartus modus sequitur ex cesares qui scilicet concludit indirecte particularem consequētis eius. quē per istaʒ dictionē cesaros assignamus. ⁊ preter formalē modū arguendi concludit vtraqʒ

illarum conclusionez de inconsueto modo lo
quēdi.sicut ꝛ in aliis multis accidit. Sequēs
forma ex maiori vniuersali affirmatiua ꝛ mi
nori vl'i negatiua directe cōcludit vl'em nega
tiuaʒ q̄ solet. Camestres appellari. Alia ē for/
ma sequēs ex illa quā Camestro dicem⁹. Et
ex vtraqʒ illarum seqtur vna alia formula. q̄ꝛ
ex prima seqtur Camestre. cōcludēdo. s. vl'eʒ
negatiuā indirecte de incōsueto modo loquē
di. ꝛ eodem modo ex camestro seqtur came
stros. ꝛ hēmus octo. Item alia forma dici so
let festino. q̄ cōcludit pticularem negatiuā di
recte. ꝛ si indirecte cōcludimus aliam formā
acquirimus. quā festinos appellam⁹. potest
quādoqʒ sillogizari ex maiori particulari af/
firmatiua ꝛ minori vl'i negatiua cōcludendo
directe vt hō est aīal ꝛ nullus lapis est aīal.
igitur lapis hō nō est quē modū fisteno dice
mus. Et si indirecte cōcluserimus aliū mo/
dū faciemus ex datis premissis. quē fistenos
appellamus. Reliquus modus qui Baro/
co dicit̄ ꝯstat ex maiori vl'i affirmatiua ꝛ mi
nori particulari. aut singulari. aut indefinita
negatiua. nō eni refert in his modis accipere
particularem vel singularem. ꝯcludendo pti
cularem. seu singularē negatiuā. Ex quo iue/
niri potest alter modus indirecte cōcludens
de incōsueto modo loquendi quē Barocos
appellamus. ¶ Item potest ex maiori parti/
culari. aut singulari negatiua ꝛ minori vl'i af
firmatiua. directe cōcludi particularis. aut sin
gularis negatiua ī hac figura quē modū pos
sumus nominare Baroco. Ex isto sequit̄ ba
rocos indirecte cōcludēs. Habet igit̄ secūda
figura modos octo directe concludentes. ꝛ
octo indirecte concludentes. Ex quibus pa/
tet ꝙ ista figura multum differt a prima cuʒ
hec figura nō concludat nisi duo genera pro
bleumatū. s. vl'eʒ ꝛ pticularē negatiuaʒ igit̄
ſm istā figurā nō pōt fieri optima demōstra
tio cū omnis talis sit affirmatiua ꝛc.

¶ Tertia figura.

f Igura sequens formas
hʒ. xx. in vnaqua
qʒ p̄missaꝝ mediū terminū subi
iciendo. Prima ex duabus vl'i/
bus affirmatiuis particularem.
aut singularē affirmatiuā directe ꝯcludētib⁹
efficit̄. quā solem⁹ nominare darapti. vt. ois
hō est aīal. ꝛ ois hō est risibilis. igit̄ risibile ē
aīal. Secūdus modus nascit̄ ex primo indi/
recte cōcludēs quē daraptis appello. vt ois
hō est risibilis. ꝛ ois hō est aīal. igit̄ risibile ē
aīal. in o dus indirecte cōcludit. Alius mo/
dus ē quē felaptō dicūt perfectus maiori vl'i
negatiua. ꝛ minori vl'i affirmatiua particula/
rē negatiuā. aut indefinitā directe cōcludenti
bus vt nullus homo ē asinus. ꝛ ois hō ē ani
mal. igit̄ quoddā aīal nō est asinus. Ex quo
sequitur alter qui felaptos eē pōt. qui indire/
cte cōcludit de incōsueto modo loquēdi. Ex
felapton vero aliū modū probāt. quem dice
mus fampleto. sic ois homo ē aīal. ꝛ nullus
hō ē asinus. igit̄ asinus aīal nō est. cōcludētē
de incōsueto mō loquēdi. Ex quo alius seq/
tur quem fampletos appello. de inconsueto
modo loquendi indirecte concludens. ꝛ redu
cetur fapletos. ad fampleto ꝯuertendo sim/
pliciter conclusionem. saltē de incōsueto mō
loquēdi. sicut fampleto ad felaptō p premis/
sarum trāspositionē sicut felapton ad ferio re
ducitur mō suo. ꝛ ita de aliis modis inuentis.
Sequēs modus ē disamis pfectus ex maiori
pticulari affirmatiua. ꝛ miori vl'i affirmatiua
cōcludens directe pticularem affirmatiuā vt
homo est animal. ꝛ ois homo est substantia
igitur substātia ē animal. Alius modus fit ex
eisdeʒ p̄missis cōclusionē indirecte concludēs
. s. aīal est substātia q disami appellari potest.
Sequēs forma est datisi. Ex qua sequit̄ da/
tisis indirecte cōcludens. Alia forma est pfe/
cta ex maiori idefinita. aut pticulari negatia. ꝛ
minori vl'i affirmatiua. pticularē negatiuam
cōcludens directe. vt quoddā aīal nō est la/
pis. ꝛ oē aīal est substātia. igitur quedā sub/
stantia nō est lapis. q̄ brocardo noiatur. Ali⁹
modus est ex eisdem p̄missis indirecte cōclu
dens. quem brocardos. appello de incōsueto
mō loquēdi. ꝛ intelligit̄ iste incōsuetus mo/
dus p̄dicandi in formis in qbus est necessitas
q̄ꝛ in oibus cauēduʒ est ne arguat̄ a nō distri
buto ad distributuʒ. q̄ꝛ nō erit de forma ar/
gumentū. Sequens forma est brocardo p'fe
cta ex maiori vl'i affirmatiua ꝛ minori pticu
lari vel indefinita negatiua. ꝯcludens directe
pticularē. aut indefinitaʒ negatiuā. vt ois hō
est aīal. ꝛ hō nō est lapis. igit̄ lapis aīal nō ē.
Sequēs modus ex eisdem premissis indire/

cte cõcludens põt appellari bracordos. Alius modus cõstat ex maiori vli negatiua. ⁊ minori pticulari affirmatiua. cõcludens directe pticularẽ aut indefinitã negatiuã. vt nullus homo est accidens ⁊ qdam hõ est substantia igit̃ substãtia nõ est accñs. quẽ ferison appellamus. Sequẽs forma haberi põt. si ex eisdẽ p̃missis cõcluserimus indirecte. quaʒ ferisos appello. Alia forma est ex maiori indefinita. aut pticulari affirmatiua. ⁊ minori vli nega‑tiua. concludens directe pticularẽ negatiuam. vt qdam hõ est substãtia ⁊ nullus hõ est accidens. igit̃ quoddã accñs substantia nõ est. quã formã volo appellar̃ frimeson. Ex q̃ formã possum⁹ aliã vẽdicare si ex eisdẽ p̃missis indirecte cõcluserimus. vt qdam hõ est suba nullus hõ est accñs. igit̃ quoddã accñs suba nõ est. quã formã dico frimesos. Quib⁹ intellectis pʒ q̃ ista figura nouẽ hʒ modos dire‑cte concludẽtes. ⁊ .xi. indirecte concludentes. pʒ ẽt q̃ ista multũ differt a prima. q: nõ. ɔclu dit vlr affirmatiue. nec vniuersalit̃ negatiue.

¶ Quarta figura.

Figura q̃rta cõtinet .xv. mõs subiicientes ⁊ p̃dicãtes mediuʒ in p̃missis vt oĩs hõ est aial. ⁊ oẽ aial est suba ⁊ cõcludit̃ igit̃ oĩs hõ est suba. ⁊ indirecte: ⁊ iste modus barbara noiatur. Ex quo seqtur alter cõcludẽs pticularẽ. aut indefinitã affirmatiuã. ex eisdẽ p̃missis quẽ barbari noiamus indirecte cõcludens. Terti⁹ modus est Clamarent ɔstans ex vli affirmatiua ⁊ vli negatiua ɔcludẽtibus indirecte vlẽʒ negatiuã. vt oĩs hõ est aial. ⁊ nullum animal est lapis. igitur nihil quod est homo est lapis Ex quo seqtur alter modus quẽ clamaro appello. cõcludens ex eisdẽ p̃missis pticularem aut indefinitã negatiuã indirecte ɔñtis istius sillogismi vocati clamarẽt. Sequẽs modus dirami noiatur. indirecte cõcludens ex maiori pticulari affirmatiua ⁊ minori vli affirmatiua pticularẽ affirmatiuã. vt tu es hõ. ⁊ oĩs hõ currit. igitur tu curris. Sequẽs forma ẽ frimeo ex pticulari affirmatiua ⁊ vniuersali negatiua indirecte cõcludens pticularẽ negatiuã. vt tu es homo ⁊ null⁹ homo currit. igitur tu nõ curris. Alia forma est quã designabimus p tres primas sillabas huius dictiõis Baraliptõ cõstans ex duabus vniuersalib⁹ affirmatiuis. concludens pticularem affirmatiuaʒ. ⁊ sequit̃ illa forma ex barbari p cõuersionẽ cõclusionis ⁊ econtra. Alius modus est clamẽtes directe concludens conclusionẽ sillogismi vocati clamerẽt. Ex quo seqtur alius q clamẽtos appellatur. directe cõcludẽs. Item alius modus est quẽ volumus frimeos appellari pfectus ex maiori particulari affirmatiua. ⁊ minori vniuersali negatiua concludẽs directe pticularem negatiuã. Sequens dri‑masis adpelletur. cõcludens ex maiori particulari affirmatiua. ⁊ minori vniuersali affir‑matiua particularem affirmatiuaʒ. Sequẽs fempasimo dicit̃ ex maiori vniuersali negati‑ua. ⁊ minori vniuersali affirmatiua cõcludẽs indirecte particularem negatiuam. Itẽ alius modus dicitur fempasmos. ex eisdem p̃missis particularem negatiuam directe conclu‑dens. ¶ Penultimus modus frensison appellatur. ex maiori vli negatiua. ⁊ minori pticulari affirmatiua indirecte pticularẽ negatiuaʒ concludens. Ultimus modus frensisos ap‑pellatur. ex consimilibus premissis particu‑larem negatiuam directe concludens. Habʒ igitur figura quarta modos .xv. viii. directe ⁊ septem indirecte concludentes. ¶ Ex pre‑dictis patet quomodo figura quarta potest omne genus problematis concludere sicut ⁊ prima. Differt autem hec figura a prima in mõdo faciẽdi scire. eo qd̃ q̃ttuor primi modi prime figure ex naturali aptitudine intellect⁹ ab eo faciliter apprehendunt̃. ⁊ ideo figura maxime faciẽs scire est prima. Quibus acce‑ptis patere põt q̃ si aliqua premissarũ fuerit pticularis aut negatiua. conclusio etiã erit ta‑lis ⁊ tanta.

Sed iam incidit dubium vtruʒ quilibet modus alterius fi‑gure alter ab vno quattuor primorum prime figure possit reduci ad aliquẽ illorum quattuor. ⁊ arguitur q̃ nõ. q: aliquis sillogismus in ferio non põt reduci ad festino. igitur aliquis in festino nõ potest reduci ad ferio. tenet ɔsequentia hic pp̃ter hoc q̃ si aliquis sillogismus potest reduci ab aliquo modo ad aliquem mo‑dum. potest etiam ab eodem ad priorem reduci. ⁊ arguit̃ antecedens. q: iste sillogismus omnis homo asinum non videt. ⁊ for. est ho

mo.igitur sor.asinũ non videt.est sillogismus
in ferio.⁊ iste sillogismus non potest reduci
ad festino.⁊ ꝑ ꝯsequens aliquis sillogismus
in ferio nõ potest reduci ad festino.pꝫ ꝯña ⁊
arguitur añs.qꝛ iste nõ põt reduci ad festino
nisi maioꝛ conuertatur simpliciter.sed maioꝛ
nõ potest simpliciter conuerti sic significãdo
igitur iste sillogismus nõ potest reduci ad fe-
stino.⁊ arguitur antecedens.qꝛ si ista conuer
tatur simpliciter omnis homo asinum nõ vi
det.conuerteretur in alteram illarum.aut cõ
uertibilem.oẽm asinum videns non est ho-
mo.aut in istam omnem asinum videns ho
mo nõ est.sed in nullaꝫ illaꝝ conuertiẗ.qꝛ il-
la in casu est vera.⁊ quelibet illaruꝫ est falsa.
qꝛ ponatur ꝙ quilibet hõ aliquẽ asinũ videat
⁊ aliquẽ etiã nõ videat.⁊ nihil videat asinũ
nisi homo.tũc ista est vera.omnis homo asi
num nõ videt.⁊ ista est falsa.omnem asinuꝫ
videns nõ est homo.qꝛ eius contradictoꝛia
est vera.nec in istam põt cõuerti.oẽm asinuꝫ
videns homo nõ est.qꝛ in conuersione sim-
plici partes pꝛincipales extremoꝝ debẽt sup
ponere eodẽ modo.⁊ etiã si sic ꝯuerterẽẗ illa
simpliciẗ.tũc ecõtra valeret argumẽtuꝫ.ꝯñs
est falsuꝫ.qꝛ nõ seqtur.oẽm asinũ videns ho
mo nõ est.igiẗ oĩs homo asinum non videt.
igiẗ ⁊c.¶ Item aliqs sillogismus in baroco
nõ põt reduci ad barbara.igitur ⁊c.pꝫ ꝯña
⁊ añs arguiẗ.qꝛ iste sillogism⁹ nõ reduci ad
barbara.oĩs lapis est inaĩatus.soꝛ.non est in
aĩatus.igitur soꝛ.nõ ẽ lapis.⁊ iste sillogism⁹
est in baroco.igiẗ ⁊c.pꝫ ꝯña ⁊ maioꝛ arguiẗ
qꝛ nõ põt iste sillogismus reduci ad barbara
nisi ꝯtradictoꝛiuꝫ cõclusionis stat pꝛemissa in
barbara.sed ꝯtradictoꝛiũ cõclusionis nõ põt
esse pꝛemissa in barbara cuꝫ sit singularis igi
tur ⁊c.¶ Item aliqs sillogismus in bꝛocar-
do nõ põt reduci ad barbara.igiẗ ⁊c.pꝫ ꝯña
⁊ añs arguitur.qꝛ iste sillogismus nõ põt re
duci ad barbara.tm̃ suba non est accidens.
⁊ oĩs substantia est aliquis.igiẗ tm̃ aliqd nõ
est accidens.Ideo foꝛte diciẗ concedendo ꝙ
põt reduci.¶ Sed cõtra iste sillogismus nõ
est bonus in bꝛocardo.igitur nec reductus
ad barbara erit bonus.ꝓbatur añcedẽs.qꝛ
ꝯñs sillogismi est falsum ⁊ añs verũ.hec.n.
ẽ falsa tm̃ aliqd nõ ẽ accñs.qꝛ ex ea seqtur ꝙ
omne nõ aliquid sit accidens.¶ Item si du-
bium sit veꝝ seqtur ꝙ oĩs modus alius a pꝛi
mo pꝛime figure possit reduci ad istuꝫ ꝑ im
possibile.ꝯñs falsuꝫ.qꝛ ꝑ idem q̃libet modus
ad quẽlibet modũ posset reduci.qꝛ si celarẽt
posset reduci ad barbara.tũc ẽt barbara pos
set reduci ad celarẽt.qꝛ eadem est via redit⁹
⁊ recessus.sed ꝓbatur pꝛima ꝯsequentia.qꝛ
celarẽt potest reduci ad cesare.⁊ cesare potest
reduci ad disamis.⁊ disamis ad darii.⁊ da-
rii ad barbara.igitur ⁊c.⁊ sicut arguitur de
hoc.ita arguiẗ de aliis.¶ Item aliqs est sillo
gismus bonus in festino q nõ conuertiẗ cuꝫ
sillogismo in ferio.igitur nõ oĩs sillogismus
in festino põt reduci ad ferio.pꝫ ꝯña ⁊ ꝓba
tur antecedens.qꝛ iste sillogismus nullum ve
rum est conclusio conclusa in ferio.⁊.b.ẽ cõ-
clusio cõclusa in ferio.igitur.b.nõ est verum
est sillogismus factus in festino.⁊ iste nõ cõ
uertitur cũ sillogismo facto in ferio ex eisdeꝫ
terminis.igr̃ ⁊c.patꝫ ꝯña.⁊ ꝓbatur añs.qꝛ
nõ conuertiẗ cũ isto nulla conclusio conclusa
in ferio.est aliquid verum.⁊.b.est conclusio
cõclusa in ferio.igitur.b.non est veruꝫ.⁊ iste
est sillogismus factus in ferio.igitur ⁊c.⁊ ꝙ
non conuertatur ꝓbatur.posito ꝙ non sit ali
qua alia ꝓpositio a ꝓpõne que est altera sillo
gismoꝛum istoꝛuꝫ vl' eius parte.⁊ sit vterqꝫ
illoꝝ sillogismoꝛum mentalis.⁊ pꝫ ꝙ illi sillo
gismi non cõuertunẗ.qꝛ pꝛemisse in festino sẽt
vere.sicut conclusio.sed in ferio conclusio est
falsa.quia se destruit.ideo sequitur ꝙ illi sillo
gismi non conuertuntur.quia si aliqui sillo-
gismi.aut conclusiones cõuertuntur opoꝛtet
pꝛemissas ⁊ conclusiones inuicem conuerti.
¶ Item aliquis sillogismus in celare non po
test reduci ad celarent.igitur ⁊c.patet ꝯña
⁊ pꝛobaẗ añs.qꝛ iste sillogismus omne aĩal
aliquod animal non est ⁊ oĩs homo aliquod
aĩal est igitur oĩs homo aliqd aĩal nõ est.nõ
potest reduci ad celarent.quia maioꝛ non po
test cõuerti simpliciter.quia augeretur in cõ
uersione simplici a non distributo extremo
ad distributum extremum.Ideo foꝛte diciẗ
ꝙ iste sillogismus est in cesare.⁊ non potest
reduci ad celarent.Sed contra.quia ista non
est foꝛmalis consequentia.quia non sequitur
omnis fenix aliquod animal nõ est.⁊ omnis
fenix aliquod animal est.igitur omnis fenix.
fenix non est.

Ideo dicitur ꝙ oīs sillogismus in se/
cūda tertia ⁊ quarta figura qui
iit de terminis cōibus.⁊ de propositionibus
nō se falsificantibus.reducitur ad aliquem il
lorum quattuor.sed nō oȝ ꝙ ecōtra.⁊ iō ces
sat primū argumentum ⁊ secunduȝ. ¶ Ad
tertiū cuȝ arguitur.ꝙ iste sillogismus est bo
nus tantum substātia nō est accn̄s.⁊ oīs sub
stantia est aliquid.igitur tantū aliqd non est
accn̄s.dī ꝙ nō pōt reduci.q: nō est bonus ī
aliquo mō.qa vt dictum est si aliqua premis
sarū fuerit exclusiua ꝑꝑ formalitatem conse/
quētie oȝ demere exclusionē ꝯn̄tis. ¶ Ad aliā
dī ꝙ qlibet modus ſm aliquaȝ oppositionē
pōt reduci ad primū modū ꝑme scdōȝ dictuȝ
nō tn̄ arguendo ſm omne genus oppositio
nis.vt pȝ volēti sillogismos formare. ¶ Ad
aliud dictum est. ¶ Ad vltimū negat̄ ꝙ iste
sillogismus sit in cesare vt ꝓbat argumētū.

Ostendemus nūc quas
propositiones cōcludere possint
expositorij sillogismi.⁊ premitti
mus ꝙ nullus terminus pōt eē
prius in mente alicuius q̄ȝ talis terminus de
monstratiuus simplex.hoc.q: si nō.procede
retur in infinitum in cōceptibus. Accipit̄ se/
cundo ꝙ nullū verbū pōt esse in mente alicu
ius prius q̄ȝ verbum substātiuū est. Ex qui
bus seqt̄ur ꝙ nulla propositio pōt esse ꝑus ī
mente q̄ȝ talis ꝓpositio.hoc est. Ex his quo/
q̄ȝ sequitur ꝙ q̄ȝ est aliquis terminus menta
lis q per aliū terminū mentalē precedentem
declarari non pōt.tn̄ aliqua propositio men
talis q̄ per nullam aliā in intellectu declarari
aut generari pōt.q: aliter esset processus ī in
finitū in euidentijs. Ex quibus vltra seqt̄ur
ꝙ conceptū cōem precedit aliq̄ propositio in
mente.pȝ etiā ꝙ prius est in mente proposi/
tio affirmatiua q̄ȝ negatiua.⁊ de secundo ad
iacente q̄ȝ de tertio.⁊ cathegorica q̄ȝ ypothe
tica.⁊ gnāl'r incōplexū.q̄ȝ cōplexū.⁊ qm̄ ꝓ
bare aliquā ꝓpositionē est ipsaȝ declarare.iō
est aliqua propositio q̄ nō est probabilis.⁊ ē
illa cuius nullus terminus est per alium ter
minū in intellectu precedentē generabilis. Et
qa aliqui sunt termini ⁊ propositiones decla/
rabiles seu mediati.ideo concludit̄ ꝙ termi/
noꝝ ſm quos.aut ꝑ quos propositiones sūt
probabi es.aut nō probabiles quidam sunt
declarabiles seu mediati.⁊ qdam imediati
⁊ nō probabiles.⁊ terminū hic appello par
tē propinquā grāmatice oꝛonis puta nomen
vel verbū.aut aliquā oꝛonis partem cathe/
gorematicā.aut sincathegorematicā.oīs aūt
terminus est mediatus.aut imediatus.q̄re
etiā propositiones ⁊ alie partes oꝛonis inde/
clinabiles sunt mediate.vel immediate q̄tuis
nullum terminum habeant inferiorē.aut su/
periorē.q: describi possunt. Terminum aūt
imediatum voco simplicē terminū demon/
stratiuū.aut subiuū verbū quo nō cōtigit in
suo genere notiorem reperiri. Ex quo seqt̄
ꝙ nō oīs terminus demōstratiuus simplex
est immediatus sicut sunt tales termini.talis
taliter.tantus demonstratiue tenendo.

¶ De sillogismo expositorio.

Superest cum sit osten
sum qualiter
ordinentur forme facientes sci/
re a priori ondamus regulas ge
nerantes sciam a posteriori.ſm
qnas format̄ sillogismi. quos expositorios
vocant. Et est hec suppositio generalis ī q̄ttu
or figuris.ꝙ in quolibet sillogismo exposito
rio terminus q est medius est terminus di/
scretus.aut aggregatus ex termino cōi ⁊ di
screto.⁊ in omni figura fit sillogismus bonus
expositorius affirmatiue.vt in prima figura
hoc currit ⁊ hō est hoc.igitur hō currit. In
secunda currens est hoc.hō est hoc.igit̄ hō
est currens. In tertia hoc currit ⁊ hoc est hō
igit̄ homo currit. In quarta etiam.vt hō est
hoc.⁊ hoc currit.igit̄ hō currit.directe aut ī
directe concludēs. Sillogismi aūt negatiui
maiori existente negatiua in prima secunda ⁊
tertia figura sequitur cōclusio negatiua dire
cte cōclusa.vt hoc nō currit hō est hoc.igit̄
hō nō currit.maiori aūt existente negatiua ī
quarta figura.minori exn̄te affirmatiua seqt̄
cōclusio directe vel indirecte ꝺ incōsueto mo
do loquēdi. Sed ī ea de figura minori existē
te negatiua ⁊ maiori existente affirmatiua se
quitur conclusio indirecte de consueto vl' de
inconsueto modo.minori antē existente nega
tiua in prima secunda ⁊ tertia figura nō seqt̄
aliquid.nisi concludatur indirecte de incōsue
to modo.vt nō sequitur hoc currit ⁊ homo

nō est hoc.igit hō nō currit. Ex qbus pōt patere ꝙ in nulla figura ex oibus vlib⁹.aut ex oibus indefinitis sillogizari pōt.nisi in secunda.in secunda aūt bene ꝯtingit.vt currēs est hoc.⁊ hō est hoc.igit hō est currens.sit sequit omne currens est hoc.⁊ ois hō ē hoc igitur ois hō est currens.

Sed contra forte arguitur probando ꝙ sillogismus expositorius affirmatiuus nō est bona consequentia.vt hoc currit ⁊ hoc est sor.inquantum sor..igitur sor.inquantum sor.currit ꝯsequēs.n.ē impossibile ⁊ aūs cōtingēs. ¶ Itē nō sequit hoc currit.⁊ tm̄ hoc est sor.igit tm̄ sor.currit. ¶ Itē nō sequit hoc falsificat se.⁊ hoc est.a.igit.a.falsificat se ꝯñs.n. est falsum.⁊ aūs verū demōstrando ꝯñs per aūs.⁊ sit.a.nomen singulare consequentis. ¶ Itē nō sequitur hoc corpus est maius.b. ⁊ hoc corpus est.a.numerus.igit.a.numerus est maior.b.ponat.n.ꝙ.b.sit medietas a.corporis.⁊ ponamus grā argumēti quantitatē nō distingui a re quanta.⁊ seqtur ꝙ antecedens est verū.⁊ ꝯñs falsum.falsum est.n. ꝙ iste numerus sit maior.b.q: nō est maior numerus.neq3 maior quātitas.q: nō maior numerus ē.a.q̄3.b.imo nec maior quātitas l3 sit maior quantitas cōtinua. ¶ Itē nō seqtur.hoc ē pr̄ ⁊ hoc est filius.igit filius ē pr̄.

Sed ad primū ⁊ secundū dr̄ ꝙ minori existente exclusiua.aut reduplicatiua nō seqtur cōclusio cū dictione exclusiua aut reduplicatiua.sed bene sequit dēpta dictione exclusiua.aut reduplicatiua. ¶ Ad tertiū dicet in insolubilibus. ¶ Ad aliud dr̄ negando istā ꝯñam.hoc corpus est maius.b.⁊ hoc corpus est.a.numerus.igit.a.numerus est maior.b.sed solū seqtur cōcludendo maiorē extremitatē de minori ꝙ.a.numerus est maius corpus.b.q: maior extremitas d3 eē ly maius.cū suo substātiuo.⁊ ita generaliter dr̄ in sillogismis expositorijs.ꝙ maior extremitas d3 concludi de minori.⁊ iō frustra cōcedit.ꝙ iste numerus est maior.b.⁊ nō maior numerus.b.ista intensio est maior.b.intēsione.⁊ tn̄ nō est maior intensio.b.intensione l3 forte sit maior quātitas. ¶ Ita etiā frustra dr̄ ꝙ illa rarefactio erit vniformis p totā3.a. horā.⁊ nō erit vniformis rarefactio.qa adiectiuū positū a parte predicati illo mō semper adiacet suo substantiuo posito a parte subiecti sicut in sīlibus sor.est albus.⁊ hō hoīe est maior.significant.n.ille ꝙ sor.est albus sor.⁊ ꝙ hō hoīe est maior hō.⁊ sic de alijs. Sed si contra forte arguitur ꝙ ista foret impossibilis sor.est maior platone.⁊ sīlr ista sor.est differens a platone. Dicit concedendo vtrūq3. Unde sor.nō est alius a platone.lic3 sit aliud vel alius hō. ¶ Ad aliud dr̄ forte ꝙ nō val3 iste sillogismus.qa oportet ꝙ maior ⁊ minor regulentur p dici de omni. vt sic omne quod est hoc est pr̄.⁊ omne quod est hoc est filius igitur filius est pr̄.tunc.n.valet ꝯña.sed antecedens est falsum vt forte dr̄. ¶ Sed cōtra istā responsionē arguit.qa aliqd qd est pater est filius.⁊ nihil est pater qd non sit filius.nihil.n.est pr̄ nisi essentia diuina.igit omne qd est pr̄ est filius. ¶ Itē nihil preter patrē est filius in diuinis psonis.igit ⁊c. ¶ Ideo aliter dicitur ꝙ nō est formalis ꝯña sillogismus expositorius nisi concludat conclusio p talē terminū qd est.vt hoc est pater ⁊ hoc est filius igitur quod ē pater est filius.quāq3 illud nō oporteret ponere nisi vbi vna res vlis ē plura singularia. In alijs aute3 nō erat argumētum.sed idē de forma argumenti. ¶ Itē probabiliter dicitur ꝙ hec pater est filius significat disiunctiue sic ꝙ psona pr̄is est psona filij vel res q̄ est pater est res que est filius.⁊.hoc est verum.sed de hoc nō plus nunc. ¶ Ite3 nō sequitur hoc pōt esse iustū ⁊ hoc est non iustum.igit nō iustū pōt esse iustum.antecedens enim est contingens ⁊ ꝯñs impossibile qa tantum iustum pōt esse iustū.qa iustū pōt esse iustum.⁊ nihil nō iustū pōt esse iustum. ¶ Itē nō sequitur hoc p totā istam horā augebitur.⁊ hoc est vel erit sor.igitur sor.p totam illam horā augebit.qa in casu aūs est verum ⁊ ꝯñs falsum.ponendo ꝙ sor.sit bipedalis quātitatis.⁊ vnū eius pedale sit.a.qd augebitur vniformiter in ista hora ad sexqalterum.⁊ ꝙ sor.residuū quātitatis deperdat vniformiter adequate in hora illa.ita ꝙ solu3 a.remanebit sor.⁊ seqtur si illud argumentū valet ꝙ sor.p totam ista3 horā augebitur. qa.a.p totam istam horā augebitur.⁊.a.erit sor.igit sor.p totā illā horā augebit.tenet cōsequētia p regulā. ¶ Sed arguitur.ꝙ nō.q:

soꝛ.ꝑ totā illā hoꝛā diminuet̄.qꝛ soꝛ.ꝑ totam illā hoꝛā plus deꝑdet q̄ȝ ipse acqret vt sequitur ex casu.igitur ꝑ totā illā hoꝛā ip̄e diminuetur.igit̄ nō augebit̄.pȝ ꝯn̄a.qꝛ ip̄e nō simul̄ diminuet̄ ⁊ augebitur. ¶ Itē qꝛ si ip̄e p̄cise tm̄ acquireret in illa hoꝛa q̄ȝtum deꝑderet ip̄e nō augeretur.igitur si ip̄e plus deperdet q̄ȝ acquiret ip̄e nō augebitur. ¶ Itē arguit̄ in eodē casu ꝙ soꝛ.erit minoꝛ soꝛ.ꝑ magnum tēpus.qꝛ.a.ꝑ magnum tp̄s.erit minoꝛ soꝛ.⁊ a.est vel erit soꝛ.igitur soꝛ.ꝑ magnū tp̄s erit minoꝛ soꝛte.ꝯn̄s falsum.qa soꝛ.ꝯtinue erit eq̄lis soꝛti.sed q̄ñcunq̄ȝ ip̄e erit eq̄lis soꝛ.nō erit minoꝛ.ideo ⁊c̄.minoꝛ arguitur.qa sequitur soꝛ.in.a.instanti gr̄a exēpli erit minoꝛ soꝛ.ergo pro tūc nō erit eque magnus cum soꝛ.tȝ ꝯn̄a ab exposita ad alterā exponētem. ¶ Itē ponatur ꝙ simus in fine hoꝛe in instāti ī quo incipit esse.ita ꝙ.a.est soꝛ.⁊ sequitur ꝙ in illo instanti soꝛ.icipit esse soꝛ.⁊ desinit esse soꝛ.⁊ tm̄ soꝛ.imediate ante hoc instans.qđ ē p̄ns fuit soꝛ.⁊ imediate post instans qđ est p̄ns erit soꝛ.ponēdo cōtinue ꝙ soꝛ.sit terminus discretus.ꝯn̄s est impossibile.⁊ arguitur cōsequētia.qa.a.incipit esse soꝛ.⁊.a.est vel incipit esse soꝛ.igitur soꝛ.incipit esse soꝛ.pȝ ꝯn̄a.⁊ maioꝛ arguitur.qa in instāti qđ est p̄ns.a.est soꝛ.⁊ nō imediate ante instās qđ est p̄ns.a.fuit soꝛ.qa ꝯtinue ante instās qđ est p̄ns.a.erat ꝑs soꝛtis.q̄ñ erat.sed iā altera ꝑs arguitur.s.ꝙ soꝛ.desinit esse soꝛ.qꝛ ponat̄ cū toto casu ꝙ.b.fuit vna de partibus soꝛtis.⁊ iā sit p̄imū instās in quo nō est ꝑs soꝛ.tūc arguit̄ ꝙ soꝛ.desinit esse soꝛ.qa hoc desinit esse soꝛ.demōstrato.a.⁊.b.⁊ hoc est vel desinit esse soꝛ.igit̄ soꝛ.desinit esse soꝛ.pȝ ꝯn̄a ꝑ regulaȝ ⁊ maioꝛ arguit̄.qa hoc in instāti qđ est p̄ns nō est soꝛ.⁊ imediate ante instās qđ est p̄ns hoc fuit soꝛ.igit̄ hoc desinit esse soꝛ.pȝ ꝯn̄a.qa istas cās veritatis hȝ ly desinit.⁊ si sic sequtur tota ꝯclusio.s.ꝙ soꝛ.desinit esse soꝛ.⁊ ꝙ soꝛ.incipit esse soꝛtes qđ fuit probādū. ¶ Itē data ista regula seq̄t̄ ꝙ nullus hō vnq̄ȝ desinet esse.⁊ ꝙ q̄libet hō est eternus.⁊ ꝙ nullus hō vnq̄ȝ moꝛiet̄.⁊ arguit̄ ꝯn̄a.qa iste binarius demōstrādo materiam soꝛtis ⁊ eius foꝛmam nunq̄ȝ desinet esse.⁊ iste binarius est vel erit soꝛtes.igitur soꝛtes nunquam desinet esse. Ideo foꝛte conceditur ꝙ soꝛ.nunquam desinet esse.pꝛopter id ꝙ iste binarius nunq̄ȝ desinet esse. ¶ Sed contra.non cōtinue erit ista materia nec continue erit ista foꝛma siue ista anima.igitur nec ꝯtinue erit iste binarius.igit̄ nō ꝑꝑ hoc est concedēduȝ ꝙ soꝛ.nūq̄ȝ desinet esse.qꝛ iste binarius nūq̄ȝ desinet esse.pȝ ꝯn̄a.⁊ ꝓbatur an̄s.qꝛ ista materia nō continue erit substātia.nec continue erit coꝛpus.igit̄ ista materia nō ꝯtinue erit materia.pȝ ꝯn̄a ⁊ ꝓbat̄ an̄s.qꝛ ponatur ꝙ illa materia aliq̄ñ diuidet̄ in duas vel in tres ꝑtes disiunctas.seu discōtinuas sicut de facto aliq̄ñ erit.⁊ seqtur tūc.ꝙ hec materia nō erit materia.qa nō erit coꝛpus.qꝛ omne coꝛpus est ꝯtinuū.nec erit substantia.sicut nec vniuersum est substātia nec coꝛpus. ¶ Item arguit̄ ꝙ nō ꝯtinue erit ista aīa.qꝛ nō ꝯtinue erit illa aīa actus.i.foꝛma substātialis p̄ima coꝛpoꝛis physici oꝛganici in potētia vitā habētis.iō nō ꝯtinue erit ista aīa.tȝ ꝯn̄a a diffinitione ad finitū.nō est.n.aīa nisi animet.cuȝ ab aiando dicat̄. Ita etiā arguit̄ ꝙ iste binarius nō ꝯtinue erit iste binarius.qa separata materia ī tres vel plures ꝑtes discōtinuas.iste q i ȝ est binarius nō erit binarius.qa erit trinarius aut q̄ternarius sic ꝙ non binarius. ¶ Itē soꝛ.est materia ⁊ aīa intellectiua ab eo distincta.⁊ a vegetatiua.⁊ sensitiua.igit̄ soꝛ.nō eternaliter erit.ꝯn̄a pȝ.⁊ an̄s est dubitādū.igit̄ ꝯn̄s nō est negādū. ¶ Sed ad p̄imū di negādo ꝯn̄aȝ.nec arguit̄ ꝑ regulā.qꝛ semper hec duo seruāda sunt ꝓ regulis generalibus.p̄imū ꝙ in sillogismis nūq̄ȝ est arguendū a nō distributo ad distributū ꝑꝑ foꝛmā ꝯn̄e.s̄m ꝙ in sillogismis termini nō debēt ꝓ pluribus supponere in antecedente q̄ȝ in consequēte de foꝛma.⁊ aliter nō sunt sillogismi. Ex q̄bus duobus patet.ꝙ iste nō est bonus quia iste terminus non iustus distributionē includens non sumitur eque ample in p̄miss sis.sicut in ꝯclusione. Sed deberet sic sumi minoꝛ.⁊ hoc pōt esse nō iustū.⁊ hec cēt falsa qꝛ significat ꝙ hoc pōt esse aliq̄d qđ nō pōt eē iustū.sicut declaratū est.vbi tractatū est đ terminis infinitis.⁊ sicut ista nō valet.sic nec ista.hoc erit verū.⁊ hoc est aliud a vero.igit̄ aliud a vero erit verū.hoc pōt currere.⁊ hoc est aliud a currente.igitur aliud a currēte potest currere. Et per hoc soluitur argumen/

tum per quod arguitur. ꝙ hec consequentia
non valet. a. incipit esse verum. ⁊ nullū dif
ferens ab. a. aut non. a. incipit esse verum.
igiť tantum. a. incipit esse verū. Et si arguiť
ꝙ nigrum potest esse album. ⁊ iniustum po
test esse iustum. igitur non album potest esse
album. ⁊ non iustum potest esse iustum. ne
gať consequentia prima. ⁊ añs secunde. quia
terminus infinitus est superior ad terminū
priuatiuū. ¶ Ad scđm cū arguiť ista cōclu-
sio. ꝙ sor. augebiť ꝑ totā istā horā. ⁊ ꝑ eādē
horā diminueť. dī ꝙ ꝯclusio est ipossibilis.
sicut ꝓbat argumētū. ⁊ ad casū ibi factū. dī
ipm negādo. ex illo. n. sequitur illa ꝯclusio. vt
pꝫ intelligēti materiā. admisso tñ ꝙ sor. idem
numero possit augeri ⁊ diminui. ⁊ hře alias
ꝑtes q̃ʒ habeat. ꝯcedendū est ꝙ. a. nō augebi
tur cū residuo casus. qꝛ sor. ñ augebiť. ⁊ sor.
est vel erit. a. igiť. a. nō augebiť. Et cū infer
tur vltra i eodē casu ꝙ sor. ꝑ magnū tps erit
minor sor. negať illa ꝯña. qꝛ cōtinue erit eq̄liť
sor. vnde cōcedendū est ꝯñter ꝙ lꝫ. a. sit mi
nor sor. ⁊ cōtinue erit ita ꝙ. a. est minus sor.
ante finē hore. tñ. a. nunq̃ʒ erit minus sor. qa
cōtinue. a. erit eq̄le sorti. qꝛ ꝯtinue sor. erit eq̄
lis sor. ¶ Ad aliud cū inferť ꝙ sor. incipit eē
sor. ⁊ sor. desinit esse sor. ponēdo cū toto ca-
su ꝙ sor. fuit. ⁊ imediate post hoc erit. dī ne-
gādo cōclusionē ꝓ vtraq̃ʒ ꝑte in dato casu.
Et ad argumētū cū dī. hoc incipit esse sor.
⁊ hoc est. vel incipit esse sor. igiť sor. incipit eē
sor. ꝯcessa ꝯña. negatur maior. Et cū arguiť
pro maiori in hoc instāti qđ est pñs. a. ē sor.
⁊ nō imediate ante instās. qđ est pñs. a. fuit
sor. igiť ⁊c. negať minor. qꝛ imediate ante in
stās. qđ est pñs sor. fuit sor. ⁊ sor. est vel fuit
a. igiť imediate ante instās. qđ est pñs. a. fu
it sor. ⁊ negať etiā in eodē casu ꝙ sor. desinit
esse sor. ⁊ negať ista ꝯña. in instāti qđ est pñs
hoc nō est sor. demōstrato. a. ⁊. b. ⁊ imedia
te ante instās. qđ est pñs hoc fuit sor. igitur
hoc desinit esse sor. qꝛ ista nō est sufficiens cā
propositionis verificāde ꝑ istū terminū desi
nit. sed oꝫ sic argueř. hoc nō est sor. nec aliqđ
qđ ē. ē sor. imediate ante hoc fuit hoc. ⁊ hoc
imediate ante hoc fuit sor. igiť hoc desinit eē
sor. Sicut etiā non seqť in terminis diuinis.
Posito ꝙ iā sit primū instās. in quo verbū
nō sit vnitū nature humane. seruata ipa na-
tura humana. tunc hoc nō est deus demon-
strādo deū ⁊ naturā humanā. ⁊ imediate an
te hoc fuit deus. igiť hoc desinit esse deus. cō
sequēs est falsum. qꝛ si hoc desinat esse deus
⁊ nihil pōt desinere eē deus nisi deus. igitur
deus desinit esse deus. Sꝫ oꝫ addere ꝓ illo
antecedēte. nec aliqđ ꝙ est deus. imediate an
te hoc fuit hoc. si ꝯña dꝫ esse formalis. q̃uis
ecōtra nō sit ꝯña bona de forma. Sed hec re
sponsio non videť esse necessariā. qꝛ ex ea se
quuntur multe cōclusiones. que aut sunt im
possibiles. aut non multū distantes ab im-
possibili. sequitur enim ꝙ. a. ⁊. b. iam sunt eq̄
lia. ⁊. a. imediate post hoc erit duplum ad. b
⁊. a. nihil acquiret. sed deꝑdet. ⁊. b. nihil de-
perdet. sed acquiret deducta rarefactione ⁊
condempsatione. ¶ Item sequitur ꝙ non si
ab equalibus equalia auferātur remanentia
erunt equalia. ¶ Item ꝙ. b. augebitur ⁊. a.
diminuetur. ⁊ nunq̃ʒ post hoc. a. vel. b. auge
bitur aut diminuetur. ¶ Itē ꝙ. a. distat. a.
b. per pedalem distantiam. ⁊ sine motu loca
li. a. versus. b. aut econtra. a tanget. b. ¶ Itē
ꝙ per totam istam horam. a. erit album. ⁊ ꝑ
totam istam horam idem. a. erit nigrum. ⁊
per totam istam horam. a. mouebitur vni-
formiter. quo ad tempus. ⁊ per eandem ho-
rā mouebitur difformiter quo ad tempus.
¶ Item sequitur contra istam positionē ꝙ
a. ⁊. b. propositiones in. c. istanti conuerten-
tur significando omnino sicut significabant
ante. c. ⁊ continue manebunt ſm ordines iā
datos vna existente vera. ⁊ alia falsa ante. c.
consequens impossibile. quia si iste conuer-
tentur. in. c. instanti. ⁊ modo sunt omnino sic
significantes sicut significabunt in. c. ⁊ illos or
dines quos iam habent habebūt in. c. ⁊ ecō
tra iam ipse ꝯuertuntur. ¶ Sꝫ arguitur cō
sequentia retento casu priori. quia capiantur
iste due propositiones. hoc est sor. demon-
strato. a. ⁊ hoc est sor. demonstrato sorte to-
tali in principio. ⁊ sequitur ꝙ hec ē falsa hoc
est sor. demonstrando. a. ⁊ erit falsa per to-
tam illam horam. ⁊ ista est vera. hoc est sor.
demonstrato sor. ⁊ manebit vera continue
demonstrando sor. vsq̃ʒ in finem hore. ⁊ tūc
sequitur tota conclusio. scilicet ꝙ. a. ⁊. b. sit. a.
prima. b. secunda conuertentur in instanti. c.
quia subiecta ⁊ predicata cōuertētur cū alijs

partibus.igitur &c.cū idez precise demōstre tur.sint enim iste mētales sic significādo. & p̄ cise eodē demōstrato.ideo seqtur conclusio tota ꝓbanda ponendo ꝙ ꝑ totā istam horā erūt a.&.b. ꝓpōnes sic significantes sicut iaz signi ficant & vna erit vera ꝯtinue.& alia falsa ꝑ eā dem horam.& tn̄ in fine ꝯuertent̄ vtraqꝫ exi stente vera.¶ Iteȝ seqtur ꝙ per nihil differt a capite.¶ Item seqtur ꝙ idem pōt seipsum generare.¶ Itē ꝙ iste termin⁹ sor.ē termin⁹ accidentalis.q: affirmatiue & negatiue de eo dem predicat̄ preter sui corruptionē. Et etiaȝ seqtur de istis terminis homo.& aīal.q: ſm istos auctores pars hōis nō est homo.¶ Itē sicut concedūt de sorte ita possunt cōcedere ð hn̄tibus aīam extensaȝ sensitiuā aut vegetati uā. Et per idem eque bene pn̄t & per eundē moduȝ rn̄dēdi concedere de igne.& aqua. & aliis cōpositis naturalibus.nec cōtra mouet argumētuȝ de verbo:q: vna res est plura in diuidua.& nō sic est in istis singularibus nec cōtra eos valet Arist.q: ꝯtra eū dicūt.¶ Sȝ si sorte negat̄ ꝙ subiecta simpliciter ꝯuertāt̄ tunc arguit̄ istaȝ copulatiuā eē possibileȝ hoc est sor.& hoc nō est sor.in quaꝝ vtraqꝫ signifi cat subiectum solū sor.& solū ꝓ sorte suppo nit.Ideo alr̄ rn̄det̄ ad casum prius positum negando.& dicit̄ ꝙ sor.nō pōt hr̄e aliā ꝑtem quā ipse hȝ.& breuiter ita rn̄det̄ de sor. sicut rn̄det̄ de plāta aut igne vel aq̄ negando ꝙ ali quis istoꝝ possit augmētari per acqsitionem suarū partiū. Solemus tn̄ tales casus admit tere vbi argumēta nō petant difficultateȝ ta lem.s.vtruȝ res que est in principio sit eadeȝ q̄ remanet in fine vl̄ nō.¶ Et si cōtra argui tur ꝑ Arist.in primo de generatione ponēteȝ animata ꝓprie augeri.d: ꝙ modus loquēdi Arist.ē ita ꝯtra p̄cedentē locutionē seu rn̄sio neȝ sicut ꝯtra istam.q: p̄cedens opinio ponit vnicā aīam in hoīe indiuisibilē ſm cuius re manētiam ponit̄ remanere eūdeȝ hoīem q̄ auget̄ aut diminuit̄. Arist.aūt preter sensiti uā posuisset intellectū appropriatū sicut syllo gizari pōt ex variis textibus eius & deducet̄ infra cū arguet̄ de inceptione & desitione reꝝ vbi rn̄det̄ modo loquendi. Aristo. & variis cōclusionibus que apparēt false q̄ tn̄ ſm rei veritatē speculantibus sunt vere.¶ Negādū est aūt ſm istā opinionē ꝙ homo non possit alterari.& ꝙ homo nō possit localiter moue ri.& ꝙ nō possit rarefieri. & ꝯdēpsari. q̄uis ipse nō possit augeri nec diminui vn̄ aliquis homo fuit q̄ nec dānabitur nec saluabitur. ¶ Iteȝ aliqd fuit baptizatū qđ adhuc nō est qđ nō desinit esse homo.nec desinet esse hō & tn̄ illud nūc est homo.¶ Iteȝ aliqd qđ nō est deus fuit deus.¶ Iteȝ aliquid erit homo qđ iam nō est homo.& tn̄ nō incipit nec inci piet esse homo. & erit homo ꝑ tp̄s & ꝙ aliq̄ pars sor.sine motu ad quātitatem fit quadru pla ad sor.igit̄ &c.¶ Ad aliā formā cum ar guit̄ ꝙ homo est eternus.& ꝙ homo morie tur.& ꝙ homo nunq̄ȝ desinet esse.d: negan do ꝙ homo sit eternus.aut ꝑpetuus.nec va let illa ꝯn̄a.iste binarius est eternus & iste bi narius est iste homo.igit̄ iste homo est eter nus.sed sequit̄ ꝙ iste homo est eternus nu merus.nō est igitur homo ꝑpetuus lȝ ipse ꝑ petuo aut ꝑpetualiter erit.¶ Secūda cōclu sio pōt ꝓbabiliter cōcedi.s.ꝙ nullus hō mo rietur intelligēdo ꝑ illam ꝙ nullus homo de sinet esse per sepationem aīe a materia. si tn̄ intelligitur ꝙ nullus homo moriet̄.s.ꝙ nul lius aīa separabitur a materia illud negādūȝ est.¶ Tertia vero ꝯclusio cōcedit̄ ꝙ nullus homo desinet esse.q: iste binarius nunq̄ȝ de sinet esse q̄uis desinet esse illa anima & desi net esse illa materia.q: nulla materia corporis aut compositi necessario est materia. & ēt nō ꝓpter hoc sequitur ꝙ iste binarius desinet esse.igitur &c.

¶ De eodem syllogismo resolutorio.

Ostendimus nunc quas ꝓpositiones etiā concludere pos sint expositorii sylli.& premitta mus ꝙ terminorum ſm quos & per quos ꝓbari possunt propositiones qui dam sunt mediati.& quidaȝ immediati.& vo co hic terminum partem ꝓpinquam oꝛonis grāmatice.s.nomen vel verbum &c. Termi norum vero imediatorum quidam sunt ime diati a priori & quidam a posteriori. Imme diati a priori sunt termini cōmissi transcendē tes.vel verbum substantiuum.vel verbum ampliatiuum.pōt.non distinguendo poten tiam contra actum.ex quibus cōstituitur pn̄ cipium notissimum a priori sicut qđlibet ens

ē vel nō ē. ⁊ iō ista est imediata a priori ens
est. Terminus vero imediatus a posteriori
est terminus singularis demōstratiuus quo
nō contingit notiorē hr̄i. Ex qbus pꝫ ꝙ in so
lo ꝓnoīe. verbo ⁊ aduerbio ꝯtingit imedia/
tos terminos a posteriori reperiri. In oībus
aūt partibus oꝛonis mediatos terminos re
perire cōtingit. q̄uis nō q̄libet terminus sit
mediatus vel imediatus. Terminoꝝ media
toꝝ q̄dā sunt resolubiles q̄dā exponibiles de
quibus dictū est. ⁊ si aliq̄ sint officiabiles di/
cet̄ cū de modalib⁹ dicemus. Terminus re
solubilis est terminus cōīs. aūt discretus nō
demonstratiuus. quo cōtingit aliquē termi/
nū imediatū notiorē reperire. eādē rē signifi
cantē. ꝑ quē ꝯcludi pōt. refert tn̄ in resoluen/
do verba ⁊ alias ꝑtes oꝛonis. q: in resoluen/
do alias ꝑtes oꝛonis a verbo capit̄ terminus
q̄ est notior a posteriori. ī resoluēdo vero ver
ba capit̄ terminus q̄ est notior a priori. s. v̄bū
substantiuū. huius. n. resoluende hoc currit.
resoluēs est hec. hoc est currēs. iō bene sequi
tur tanq̄ꝫ a priori. hoc est currens. igitur hoc
currit. ⁊ iō a resoluente ad resoluēdaꝫ vel cō
positā in verbis valet argumētum de forma
⁊ nō econtra. In alijs aūt partib⁹ oꝛonis nō
valet de forma a resoluenda vel cōposita ad
resoluentē nec ecōtra. sed de forma bene va/
let a resoluentibus ad resoluendam. Cōuenit
aūt inter verba resoluēda ⁊ alias partes oꝛo
nis. q: semꝑ a resoluentibus ad resolutā ar/
guit̄ cōponendo. ⁊ vꝫ ꝯn̄a. ⁊ nō econtra de
forma. Ex predictis pōt patere primo ꝙ hec
est imediata a posteriori. hoc est. ⁊ ꝙ hec est
imediata a priori. ens est. ⁊ ad hoc ꝙ aliqua
sit imediata a priori oꝫ ꝙ verbū ⁊ subm ver
bi ⁊ predicatū si predicatum hꝫ sint immedi
ata a priori. nō tn̄ requirit̄ ꝙ quilibet termi
nus in propositione imediata a priori sit ꝑ se
notus. In propositione vero imediata a po/
steriori. q̄. s. nō pōt a posteriori probari requi
rit̄ quēlibet terminū imediatum esse a priori
aut a posteriori. Ex qbus pꝫ ꝙ denomina/
tio ꝓpositionis imediate a posteriori vel a pri
ori capitur ab extremo vel extremis. ⁊ nō a
verbo substantiuo. ¶ Itē pꝫ ꝙ nō q̄libet ter
minus discretus est imediatus. nec q̄libet ter
minus demōstratiuus est imediatus. q: isti
termini taliter talis ⁊ tātus nō sunt imediati
q: iste sunt de indefinitis. talis hō currit. tan/
tus hō currit sor. demōstrato. ¶ Ex predi/
ctis quoq̄ꝫ hec regula colligenda est. ꝙ q̄libꝫ
propositio. cuius primus terminus est reso/
lubilis resolubiliter tentus nō verbalis ꝓba
ri dꝫ ꝑ duo demōstratiua nisi fuerit excepti/
ua. qd̄ dī ꝑꝑ tales propositiones aīal preter
asinū est irrationale. q: semꝑ ꝓbō proposi/
tionis ꝓbabilis aliquo termino dꝫ icipi a pri
mo termino s̄m quē ipa est ꝓbabilis illo mō
quo iste terminus est in propositione proba/
bili. Ex quibus pꝫ ꝙ nō q̄libet propositio in
definita est ꝓbabilis ꝑ duo demōstratiua. q:
talis ꝓpositio. tm̄ aīal est hō nō est ꝑ duo de
monstratiua probabilis. sed exponenda est.
¶ Itē ista indefinita non est ꝑ duo demōstra
tiua cōcludenda incipit hō esse. q: nō seq̄tur
incipit hoc esse. ⁊ hoc est homo. igit̄ incipit
hō esse. ¶ Itē nō sequitur. ꝓmittitur hoc. ⁊
hoc est denarius. igitur ꝓmittitur denarius.
Cū premissis tn̄ aduertatur ꝙ nō valet hoc
argumentū. primus terminus huius propo
sitionis simplicis cathegorice est resolubilis.
igit̄ hec propositio est resolubilis. q: ista ꝓpo
sitio nō est resolubilis sor. inquantum hō est
aīal ⁊ primus terminus ē resolubilis. ¶ Itē
nō vꝫ hoc argumentum. primus terminus
huius propositionis cathegorice simplicis est
exponibilis. igitur hec est exponibilis. q̄a neu
tra istaꝝ est exponibilis. aliud a sor. currit. dif
ferens a platone disputat. quāuis prim⁹ ter
minus sit exponibilis. q: illi termini. aliud dif
ferens sunt resolubiles in illis propositionib⁹
⁊ non sunt exponibiles in illis.

Sed iam incidit dubiū. vtrū qd̄li/
bet verbū adiectiuum sit
resolubile in verbū substātiuū ⁊ suū partici/
piū. ⁊ arguit̄ ꝙ nō. primo q: hoc verbū in/
cipit in ista ꝓpōne. icipit aliqd̄ instās qd̄ non
est esse. nō est resolubile in sum es est ⁊ suuꝫ
participiū ⁊ illud ē v̄bū adiectiuū. igit̄ ⁊c. pꝫ
ꝯn̄a ⁊ arguit̄ maior. qm̄ ista ē falsa. incipiēs
esse ē aliqd̄ instās qd̄ nō ē. ¶ Scd̄o. hoc ver
bū ꝓmittit̄ in ista ꝓpōne. ꝓmittit̄ denarius.
nō resoluit̄ in ē ⁊ suū participiū. q: si sic ma/
xime resolueret̄ in istā. ꝓmissus denarius ē.
sed nō ē sic. q: stat ꝙ ꝓmittat̄ denarius cum
hoc ꝙ nullus denarius sit ꝓmissus. qd̄ ind/
cēdo casuꝫ pꝫ. ¶ Tertio q: nō seq̄tur hoc le/

q̃t.igit̃ hoc ē lectuꝝ vel hoc erit legens.pꝫ q: in casu est añs verꝝ.⁊ ꝯñs falsum.q: sicut est supra in ista ꝓpositione ⁊ in ꝯsilibus.antixp̃s est lecturus.⁊ in cõsilibꝰ si illa ꝓpositio sit vera sic significãdo ex cõpositione suoꝝ terminoꝝ supponit ly lecturus respectu huiꝰ verbi ē.⁊ nõ ampliat̃ a se neqꝫ ab illo verbo ē.igit̃ supponit ꝓ eo qđ est.⁊ si sic.tunc sequtur ꝙ si antixp̃s est lecturus antixp̃s est lectuꝝ qđ est.scđa ps ꝯñtis ē falsa ĩ casu eodē.q̃a si iste terminꝰ legēs sit ꝑticipiũ p̃ñtis tp̃is solũ ꝑ modũ p̃ñtis significãs legēs qđ ē significat.⁊ ꝑ ꝯñs sensus est ꝙ si antixp̃s erit legēs ꝙ ãtixp̃s erit legēs qđ ē.qđ ē ꝯtra casuꝫ.

¶ Quarto.multa sunt verba adiectiua q̃ carẽt participijs reqsitis ad hoꝝ resolutionē.⁊ iõ nulla haꝝ ꝓpositionũ.fortẽ tedet leger̃ sor.meminit lectionis.potest resolui mõ dicto.

¶ Quinto si verbũ adiectiuuũ resolueretur aut resolueret̃ in terminũ magis cõem.aut in terminũ minus cõeꝫ.⁊ suũ participiũ.sꝫ in nullũ hoꝝ resoluit̃.igit̃ nõ resoluit̃ in aliqđ verbũ.pꝫ ꝯña ⁊ maior ⁊ minor arguit̃.q: nullũ v̓bũ est terminus cõis.igit̃ nullum verbũ resoluitur in terminũ cõeꝫ ⁊ suũ participiũ.pꝫ ꝯña.⁊ añs arguit̃.q: oĩs terminꝰ cõis est p̃dicabilis de pluribꝰ.sed nullũ verbũ ē p̃dicabile de pluribꝰ.igit̃ nullũ verbuꝫ est terminus cõis.pꝫ ꝯña ⁊ minor arguitur.q: nullũ verbũ est p̃dicabile.igit̃ nullũ v̓bũ est predicabile.de pluribꝰ.pꝫ ꝯña ⁊ añs arguit̃.q: in talibus.tu curris.tu es.verbũ nõ est predicatũ.q: nihil p̃dicat̃ qđ nõ de aliquo affirmet̃ aut neget̃.Sed v̓bũ nõ affirmat̃ aut negat̃.q: si affirmaret̃ aut negaret̃ hoc eēt mediãte v̓bo. ¶ Itē nihil põt p̃dicari qđ nõ põt subijci.sed verbũ nõ põt subijci.igit̃ ⁊c̃. ¶ Itē ꝙ nullũ verbũ sit terminus cõis arguit̃.q: si sic.tũc posset hr̃e aliquē terminũ verbalē sub se ĩteriorē singularē.sꝫ nullũ verbũ est singulare vel eē põt.igit̃ ⁊c̃.q: si sic.sit igit̃ ꝙ istud verbũ ē.habeat terminũ singularē verbalē sub se qđ sit.c.⁊ seqt̃ ꝙ ista est vera.tu.c.es omne ens.q: in ista ꝓpositione nõ est suppositio nisi v̓bi singularis pro te dantis suppõnē ⁊ nõ ꝓ alio.igit̃ ⁊c̃.

Sed pro huius dubij solutione est accipiendũ ꝙ resoluere v̓bũ aliqđ est otius v̓bũ exprimere.s.substãtiuũ ⁊ eiꝰ corñdens participiũ.vt hoc verbũ currit sic resolues.hoc currit.i.hoc est currens. Ex quo seqt̃ ꝙ verbũ substãtiuũ ē.nõ est resolubile q: in nullũ verbũ notius põt resolui. ¶ Iteꝫ seqt̃ ꝙ omne verbũ adiectiuũ resolubile est.⁊ si nõ habeat participiũ fingibile ē.q: oiũꝫ verboꝝ adiectiuoꝝ radix est v̓bũ substãtiuũ ex eodē seqt̃ ꝙ hoc verbũ põt est v̓bũ resolubile.q: illud verbũ ē.est nobis notius quo ad nos. ¶ Itē accipiēduꝫ est ꝙ terminꝰ cõis est terminus simplex q ſm iã habitã significationē ſm totũ vel partē põt hr̃e terminuꝫ aut terminos sub se ſm rectã lineã. Terminus discretus ē simplex predicabilis ſm totũ vel partē q ex iã habita significatione si nõ vltra iã habitã significationē nõ põt hr̃e terminũ aut terminos sub se ſm rectã lineam.

¶ Ex qbus pꝫ ꝙ nõ oĩs terminus simplex est terminus cõis aut discretus.q: tales termini.⁊.vel.ad.nõ sunt cões neqꝫ discreti.pꝫ etiã ꝙ nullũ verbũ est terminus cõis aut singularis genus vl̃ species.q: omne genus vl̃ species est predicabile affirmabile aut negabile ab aliquo.sed nullũ verbũ est huiusmodi.igitur ⁊c̃. ¶ Et si forte contra hoc arguit̃ q: agere ⁊ pati nõ essent genera generalissima.que tñ posita sunt ab antiqs pro generibus. Dicit̃ ꝙ frequenter antiqui posuerunt vnũ verbũ esse supertus ad aliud.q: participiũ est superius ad participiũ.⁊ abstractuꝫ ad abstractũ sicut agēs ⁊ calefaciēs aut actio ⁊ calefactio.sed ſm veritatē verba non sunt genera nec species. ¶ Patet vltra ꝙ non oĩs terminus est cathegorematicus vel sincathegorematicus.q: hoc cõplexũ.oĩs homo est terminus ⁊ nõ est cathegorema neqꝫ sincathegorema.pꝫ etiã de verbo.q: verbuꝫ sub sincathegoremate vel cathegoremate nõ pono.q: lꝫ sincathegorema significatiue sũptuꝫ nõ possit eē extremũ nec ps extremi.põt tñ eē determinatio aut dispositio extremi.vt sic verbũ est sincathegorema.verbũ quoqꝫ nõ est cathegorema.quod pꝫ ex deriuatione huius vocabuli cathegorema a cathegorizo.as.verbo greco.qđ est idē qđ p̃dico as.inde cathegorema q̃si p̃dicatũ.aut predicabile.⁊ inde sincathegorema q̃si sit̃ cũ p̃dicato vl̃ predicabili.cũ addat̃ ꝓ determinatiõe vel dispositione eius.pꝫ quoqꝫ ꝙ isti ſm cõeꝫ moduꝫ

loquēdi accepti nō sunt termini discreti. Roma. Bononia. Uiterbiū ⁊ siles. q: isti termini pn̄t hr̄e sub se terminuȝ vel terminos fȝ rectā lineā. nā iste terminus roma. aut supponit ꝓ oīubus ⁊ toto aggregato vrbis. aut pro hoꝝ altero. sed siue sic siue sic. pȝ ꝙ multa aggregata sunt quoꝝ quodlibet fuit roma ⁊ ita dr̄ de fluminū nominibus. Unde nullū istoꝝ terminoꝝ est discretus nisi imponatr̄ ad significandū vnā rē. ⁊ nullā aliam. puta. b. ⁊ pȝ ꝙ roma cras nō erit roma. nec roma heri fuit roma. stantibus aūt oībus impositionibus ambe iste probantr̄ eē vere. roma heri fuit. ⁊ roma heri nō fuit. ¶ Pȝ preterea ꝙ nō valet ɔn̄a ista. ex. a. seqr̄. b. ⁊ nō econtra. igitur. b. est superius ad. a. q: lȝ seq̄tur hoc albū currit. ideo sor. currit. ⁊ nō econtra sor. currit. igr̄ hoc albū currit. nō tn̄ sequitur ꝙ iste terminus sor. sit terminus superior ad illū terminū hoc albū. q: ad hoc ꝙ aliquis terminus sit superior ad aliū oportet ꝙ sub se habeat illum fm rectā lineā sui predicamenti. igitur ⁊c. ⁊ ita intelligendus est Aristo. cum de modo subsistendi loquitur.

Sed tunc ad dubiū respondēdū est concedendo ipsum s. ꝙ quodlibet verbū adiectiuū est resolubile sed tn̄ nō valet argumetū de forma a cōposita ad resoluentē. sed bene econtra a resoluētibus ad cōpositā. tā in verbis ꝙ̄ in alijs. vnde lȝ formaliter sequatur hoc est incipiens ptransire aliquā partē. a. spacij. igitur hoc incipit ptrāsire aliquam partē. a. spacij. nō tn̄ sequitr̄ ecōtra. ita lȝ sequatr̄ hoc est incipiēs esse igr̄ hoc incipit esse. nō tn̄ seqr̄ ecōtra. Et per istā pȝ rn̄sio ad argumēta. q: dubiū nō ponit ꝙ valeat argumētū a cōposita ad resoluētē. ¶ Sed nota ꝙ primū ⁊ secundū argumētū ꝓbāt veꝝ sicut ⁊ tertiū. q: vtraqȝ istaruȝ est falsa hoc est lecturū ⁊ hoc erit legēs. ꝺ prima ꝓbatū est satis supra. scđa etiā est falsa tenēdo participialiter. sicut hec. antixps erit ens participialiter tenēdo. ⁊ nō est iste terminus ens trāscēdēs participialiter sumptus. q: nō sequitr̄ antixp̄s erit hō. igr̄ antixp̄s erit ens. nec seqr̄ antixp̄s erit aliqđ. igr̄ antixp̄s erit ens. ⁊ ita etiā de pn̄u nō seqtur. ppl̄s ē ens igitur populus est aliqđ. ita ēt sumēdo istuȝ terminū pn̄s principaliter. pro irregulari tn̄ participio huius verbi presum. cōcedendum est ꝙ nihil fuit in instanti pn̄ti. sed si nominaliter sumatr̄ ɔcedendū est ꝙ oīs homo q fuit fuit in instāti pn̄ti. ⁊ oīs homo erit in instanti pn̄ti. Ex quibus colligi pōt ꝙ nō quelibet ꝓpositio cathegorica hȝ aut hr̄e pōt predicatū aut propositionē secū conuertibilē de participio sui verbi. q: ista est huiusmodi desinit instans. qđ nō est esse. ¶ Itē pȝ ꝙ verbū adiectiuum vocale aut scriptū nō subordinatur aggregato ex verbo substātiuo ⁊ suo participio. q: sic ista incipit instās qđ non est esse subordinaretur vni false. s. huic. est incipiens instans qđ nō est esse. ita dr̄ de illa promittitur denarius qui nō est. ⁊ sic de alijs.

Sed cōtra regulā istā. s. ꝙ valet ɔn̄a a resoluētibꝰ ad resolutā forte arguitr̄. presupponēdo duo vera ⁊ necessaria. primo ꝙ hec forma arguēdi valet. s. aliquis homo currit qui nō disputat. igitur aliquis homo currit ⁊ ille non disputat ista suppositio patet. q: vbi nō fit distributio aut cōfusio impediens valet cōsequentia talis. ¶ Secundo presuppono ꝙ impossibile est ꝙ idem predicatum affirmetur ⁊ negetur de eodem subiecto seu termino discreto discrete supponente. Quibus datis arguitur cum ista regula ꝙ sor. est sor. ⁊ ꝙ sor. non est sor. q: ponatur sicut pridem ponebatur ꝙ sor. sit bipedalis quātitatis. cuius vnum pedale sit. a. ⁊ diminuatur sor. vniformiter deperdendo adequate totam istā quātitatem preter. a. in tota hora futura. ⁊ arguitur ꝙ aliquod qđ non est sor. erit sor. q: hoc erit sor. demonstrato. a. ⁊ hoc est vel erit aliquid qđ nō est sor. igitur aliquid qđ non est sor. erit sor. vel sic. a. erit sor. ⁊. a. est aliquid qđ nō est sor. igitur aliquid qđ nō est sor. erit sor. ⁊ nullum aīal nisi homo. igitur homo q nō est sor. erit sor. ⁊ nullus homo nisi sor. q: nullus aliusa sor. pōt esse sor. ⁊ si sic. igr̄ sor. erit sor. qui non est sor. ⁊ vltra. igitur sor. erit sor. ⁊ iste non est sor. tenet consequentia per primā suppositionē. ⁊ sor. etiā erit sor. ⁊ iste est sor. vt notum est. quia nō est sor. nisi sor. igitur due partes istarum copulatiuarū stant simul. s. ꝙ sor. erit sor. ⁊ iste erit sor. ⁊ sor. erit sor. ⁊ iste nō erit sor. ⁊ sic sequitur ꝙ ideȝ terminus affirmatur ⁊ negatur vere de eodem

termino discrete supponente. puta de ly iste.
q: in vtraq3 istaꝝ ly iste supponit discrete qđ
repugnat suppōni cōe. ⁊ tūc ēt patz sequi ꝙ
sor. est sor. ⁊ ꝙ sor. nō est sor. ¶ Itē ista regu
la data arguit᷑. ꝙ iste hō albus incipit curre
re sor. demōstrato. ⁊ iste hō albus nō incipit
currere ponēdo ꝙ sor. niger currat. ⁊ currat
ꝑ totā istam horā. q sor. aliqñ erit albus. ⁊ pz
scđa ps. q: iste homo albus nō incipit curre
re. q: iste nec est albus. nec incipit currere vl'
esse albus vt ponit᷑. ⁊ ꝙ iste homo albus in/
cipit currere arguit᷑ q: iste homo albus in in
stanti qđ est pñs nō currit. ⁊ imediate post i
stans qđ est pñs iste homo albus curret. q:
sor. imediate post instans qđ est pñs curret.
⁊ sor. est vel erit iste homo albus. igit᷑ iste ho
mo albus imediate post instans qđ est pñs
curret. pz ꝯña ꝑ illā regulā a resoluētibus ad
resolutam seu cōpositam. ¶ Itē data ista re/
gula seqtur ꝙ aliqualit᷑ nihil est ⁊ taliter qđli
bet est. ꝯñs est falsum ⁊ ipossibile. q: qualiter
cūq3 qđlibet est taliter quodlibet est. ¶ Item
sequit᷑ ꝙ aliqua causa qđlibet ens est. ⁊ aliq̃
cā deus nō est. ⁊ ꝙ veꝝ ⁊ necessarium est ꝙ
deus nō pōt esse ⁊ ꝙ verū est ꝙ nullū ens ē
seu pōt esse. ⁊ data regula arguūtur iste ꝯclu
siones. prima. n. seqtur q: aliqbus modis ni/
hil est. vt pz ꝓbando ꝑ regulā. igit᷑ aliqualit᷑
nihil est. pz ꝯña. q: hoc aduerbiū aliqualit᷑ tā
notat modos plures q̃3 vnū. sicut alii termi/
ni aduerbiales taliter. velociter. tarde. ⁊ sic đ
aliis. Et ita nō sequit᷑ de forma velociter isti
currūt. igit᷑ aliqua velocitate isti currūt. l3 cō
sequens sit veꝝ. q: celi velocitate isti currūt ef
ficienter ⁊ nō formaliter. ⁊ scđa ēt ps prime
cōclusiōis nota est. ¶ Itē arguit᷑ ꝙ ꝑ aliquā
cām quodlib3 ens est. q: ꝑ deū qđlibet ens ē
⁊ deus est aliqua cā. igit᷑ ⁊c. t3 ꝯña. deus. n.
ꝑ aliquā cām est. q: ꝑ seipsum est. ⁊ ēt aliqua
cā est deus q: seipso est deus. aliqua ēt cā nō
est. q: ꝑ nullā cām aliā ab ipso ipse est. Alia ēt
cōclusio seqtur q: aliqua est ꝓpositio vera ⁊
necessaria. vt pono. ꝙ deus nō pōt esse. patz
arguēdo ꝑ regulā. ¶ Itē aliqua ꝓpositio ve
ra est que nihil est. ideo verū ē qđ nullū ens
pōt esse. tenendo ly qđ relatiue ad ly verum
vel necessarium ⁊ ly verū noīaliter. ponatur
añs ⁊ seqtur ꝯñs. ¶ Itē sequit᷑ ꝙ aliqua ꝓ/
positio nō est vera q̃ nō differt a necessaria. ⁊
aliqs homo nō pōt moueri q infinita veloci/
tate currit. ⁊ aliqs homo nō est homo q ne/
cessario est aīal rōnale. oīa ista patent ꝺm re/
gulam. sicut ꝙ antixp̄s nō poterit esse qui ne
cessario erit homo.

Sed ad pmū d: negādo casū q: ex eo se
gtur cōlusio illa. ¶ Ad scđm dicit᷑
illo admisso negādo primā ꝑtem copulatiue
huius. s. ꝙ iste homo albus incipit currere. ⁊
negat᷑ illa ꝯña in instanti qđ est pñs iste hō
albus nō currit. ⁊ imediate post instans qđ ē
pñs iste homo albus curret. igit᷑ iste hō albꝰ
incipit currere. q: ꝓbatio huius nō d3 sumi a
scđo termino mediato. sed a primo. s. ab isto
cōplexo iste homo albus. qđ expositorie pro
babile ē. ⁊ tūc pz ꝙ ista nō ꝯcludit᷑ nisi ex fal
sis si ꝑ regulā arguit᷑. ⁊ ita aduertendū est đ
aliis terminis cōplexis sicut sunt isti termini
iste homo. hoc currēs. hoc sedens. q: exposi/
torie sunt ꝓbandi. q: oēs isti sunt termini me
diati. ¶ Ad aliā d: cōcedendo illas ꝯclusiōes
sicut sequūtur ex regula. ¶ Ad aliā cū infert᷑
ꝙ aliqua ꝓpositio nō est vera q̃ nō differt a
necessaria. dicit᷑ cōcedendo cōclusiones illas
¶ Verumtñ aduertendū est ꝙ frequēter ꝓ
positio negatiua vera nō pōt ꝓbari per duo
demostratiua vera. q: forsan subiectum pro
nullo verificat᷑. vnde ista nō pōt ꝓbari ꝑ duo
demonstratiua vera. hō nō currit q velocita
te infinita mouetur. q: eius subiectū ꝓ nullo
verificat᷑. q: relatiuum ibi se tenet ex ꝑte sub
iecti. q: nō pōt referri illud verbū currit vñ
hoc relatiuū. q semꝑ se tenet ex eadem ꝑte ex
tremi principalis ex qua suū antecedēs. ⁊ iđ
ista est in sensu cōposito. ⁊ est sensus ꝙ aliqs
homo q velocitate infinita currit nō pōt mo
ueri. ideo subiectū eius ꝓ nullo supponit ⁊ si
cut pz infra hoc relatiuum. qui nūq̃3 facit sen
sum diuisum. ⁊ ideo nō refert dicere oīs hō
currit qui est albus. ⁊ oīs homo qui est albꝰ
currit. Et si contra arguit᷑ ꝓbando ꝙ in casu
est vna vera ⁊ alia falsa. ponēdo ꝙ qlibet hō
albus currat. ⁊ qlibet niger qescat. q: tūc ista
est vera. omnis homo qui est albus currit. ⁊
ista falsa. oīs homo currit qui est albus. quia
arguitur. sic oīs homo currit qui est albus. ⁊
oīs homo niger est homo. igitur oīs homo
niger currit qui est albus. negatur ꝯña. quia
plus subiicitur in maiori q̃3 predicatur in mi

noꝛi. Et ſicut fallit hoc argumētū. ita ēt fallit argumētum reſoluēdo. niſi caperet̄ cōſtantia totius extremi qd̄ reſoluitur. vnde nō ſequit̄ iſte homo nō currit q eſt albus demonſtrando hominē nigrum. ⁊ iſte homo eſt aliquis homo. igit̄ aliqs homo nō currit q eſt albus ¶ Pꝛo oībus igit̄ ꝓpōnibus negatiuis veris reſolubiliter ꝓbandis dicat̄. ꝙ ſi termini rōne quoꝝ ꝓbande ſunt ſuppoſita habeāt ſunt reſolubiliter ꝓbande. ſed ſi ſuppoſitis careāt capiēde ſunt cōtradictoꝛie concludendo iſtas eſſe veras indirecte eo ꝙ ꝯtradictoꝛie ſunt falſe. ⁊ ita ꝓceduntur cōcluſiones ſibi illate ſ͠m iſtam regulā ꝓbande. Cum predictis memorāde ſunt alique regule. ꝑ quas ꝓbari pn̄t ſex ꝓblematū genera. ſed q꞉ de vl'i affirmatiua ſuperius ſatis dictū. de vl'i negatiua nūc dr̄ ꝙ ipſa ꝓbari hꝫ ꝑ ſuū ꝯtradictoꝛium ⁊ ita d̄ qualibet alia negatiua. q꞉ qcq͛d cōtingit affirmare cōtigit negare. vt q꞉ veꝝ eſt ꝙ alterum oculū hn̄do tu potes videre. igit̄ hec eſt falſa. neutrū oculū hn̄do tu potes videre. tenet ꝯn̄a ꝑ poſita. ¶ De indefinita autem ſiue ꝑticulari ⁊ ſingulari teneat̄ ꝙ ipſa eſt ꝓbanda a pꝛimo termino a quo in ea pōt ſumi ꝓbatio. ¶ Ex quo ſequit̄ ꝙ eſt diligēter aduertēdum. ꝙ nō quelꝫ indefinita ſiue ꝑticularis ꝓbari pōt ꝑ duo demonſtratiua. q꞉ cum ꝓbare ſit declarare verū. falſuꝫ de ꝑ ſe nō pꝛobat verū. ⁊ ideo illa tm̄ aīal eſt homo. ꝑ duo demonſtratiua nō hꝫ ꝓbari q꞉ ſumeret̄ falſum ¶ Item frequēter accidit ꝙ iſta duo demōſtratiua ſunt vera. ⁊ indefinita falſa. vt nō ſeq̄tur. incipit hoc eſſe. ⁊ hoc eſt hō. igit̄ incipit hō eſſe. Et ꝓpter has cāſ iſte nō hn̄t ꝓbari ꝑ duo demonſtratiua. neceſſario hō eſt aīal. ꝓmittitur denarius. homo p̄ter ſoꝛ. currit. q꞉ in talibus reperitur ꝙ indefinita eſt vera. ⁊ quelibet ſingularis eſt falſa. ¶ Itē ꝓ p̄dictis addatur iſta regula. ꝙ vbi oēs termini ſunt im̄ediati. vel q̄libet. vno excepto. nō refert p̄ponere aut poſtponere terminos. manēte eadeꝫ q̄litate vbi nō ſunt ſpectātes ad actū mētis. ⁊ ſine termino ampliatiuo. ⁊ vbi nō ſit dictio exceptiua vel excluſiua. ⁊ ideo nō refert inter tales ꝓpoſitiones homo eſt hoc. ⁊ hoc eſt homo. quo ad veritatē vel falſitatē. ſed refert. hoc homo non eſt. ⁊ hoc nō eſt homo. hoc tm̄ eſt ⁊ tm̄ eſt hoc. hoc cognoſcis ⁊ cognoſcis hoc. hoc iſtius ſcis eſſe. ⁊ ſcis hoc iſtius eſſe. ita etiam refert. album tūc erit hoc ⁊ hoc tūc erit album. quia ꝓ pluribus ſupponit ly album a parte ſubiecti q̄ꝫ a ꝑte p̄dicati. q̄ꝫuis ſtet ſolū ꝓ his que erūt. ſed nō refert. nūc tu curris. ⁊ tu curris nūc. hic tu eris ⁊ tu eris hic. nūc neceſſario tu es. ⁊ tu es neceſſario nūc. q꞉ aduerbiū ſemper refertur ad verbum vel participium qualitercunq͛ tranſponatur.

Sed incidit dubiuꝫ vtrū idē pꝛoblema poſſit pluribus modis concludi.

¶ Ad qd̄ dubium ſine verbis rn̄deo ꝙ particularis affirmatiua ⁊ vl'is negatiua de ſubiectis nō trāſcendētibus ad minus quadrupliciter ꝓbari pn̄t. a pꝛioꝛi a poſterioꝛi. eque ⁊ indirecte. vt iſta ꝓpō homo currit a poſterioꝛi pōt ꝓbari ſic. hoc currit. ⁊ hoc eſt homo. igitur hō currit. A pꝛioꝛi ſic. oē aīal currit homo eſt aīal. igit̄ homo currit. ab eq̄ ſic riſibile vl' aīal rōnale currit. igit̄ homo currit. indirecte ſic. q꞉ ꝯtradictoꝛia iſtius ſignificātis pꝛincipaliter ꝙ homo currit eſt falſa. igr̄ iſta eſt vera hō currit. Et ſicut dictum eſt de infinita vel ꝑticulari ſic dicēdum eſt de vl'i affirmatiua. q̄ a poſterioꝛi pōt ꝓbari ꝑ ſua ſingularia. a pꝛioꝛi capiēdo terminos n̄aliter notioꝛes. Et ita ēt eſt dicēdū de vniuerſali negatiua ⁊ ꝑticulari negatiua. verūtm̄ iſte regule nō ſunt vl'es. q꞉ frequēter interuenit impedimētū. q꞉ multotiēs a ſingularibus ad vl'eꝫ nō valet ꝯn̄a. vt dictū eſt. ⁊ dicet̄. ſed ꝑ hoc tm̄ n̄ tollitur dubiū. q꞉ ipſū nō ponit niſi ꝙ aliqua ꝓpō pōt pluribus modis ꝯcludi qd̄ verum eſt de multis ⁊ de maioꝛi ꝑte.

Sed q꞉ frequenter ponit̄ indefinita ꝓ ꝑticulari poſſet queri dubiū vtrū cōtinue ſi indefinita ſit vera ꝑticularis ſibi coꝛrn̄dens ſit vera. ¶ Ad qd̄ dubium dr̄ ꝙ i oibus preterq̄ꝫ in ꝓpōnibus ſe deſtructibus ſi indefinita ſit vera ⁊ ꝑticularis ſibi coꝛrn̄dens eſt vera ⁊ ecōtra. In ꝓpōnibꝰ tm̄ ſe deſtruētibus nō ſic eſt. q꞉ exiſtentibus ſolum his ꝓpoſitionibus. ꝓpoſitio ꝑticularis eſt falſa. ⁊ aliq̄ ꝓpoſitio ꝑticularis eſt falſa. vna ſe falſificat. ſ. iſta ꝑticularis. ⁊ alia nō. ſ. idefinita. ⁊ iō vna eſt vera. ⁊ alia ē falſa. igitur ⁊c.

Sed adhuc foꝛte petitur nunq͛d oīs ꝓpoſitio ſit pꝛobabilis. ⁊ arguit̄ ꝙ

nō.q₂ ista ꝓpositio.hoc est demonstrato ali
quo ente.nō est ꝓbabilis.q₂ ipsa nō est certifi
cabilis ꝑ aliquā euidētiā cū ea nulla ꝓpositio
possit esse notior. ¶ Oppositū arguit᷑. q₂ oīs
ꝓpō pōt in ꝯn̄a bona cōcludi. igit᷑ oīs ꝓpō
pōt hr̄e an̄s ad illam. sed omne an̄s ad ali⸗
quam ꝓpositionem ꝓbat illam.igit᷑ ⁊c.

Ideo dr̄ ꝙ vno modo ꝓbabile idē est
qđ declarabile vl' certificabile. ⁊
isto modo nihil ꝓbat᷑ nisi verū. ⁊ hoc modo
sepe sumus vsi.nō tñ oē verū est ꝓbabile vt
p̄dictū est. Alio modo ꝓbabile idē est qđ per
suasibile.ſm quē modū loqtur rhetoric⁹ ſm
quē modū oē ꝑsuasibile est ꝓbabile. sed non
oīs ꝓpō est ꝑsuasibilis q̄̄uis multe false sint
ꝑsuasibiles auditoribus. Alio mō ꝓbabile ē
qđ dixit Aristo.i thopcis qđ vr̄ pluribus ⁊
sapiētibus ⁊ maxime notis ⁊c.ſm quē mo⸗
dū adhuc nō oīs ꝓpositio est ꝓbabilis. Itez
ꝓbabile idē est qđ ꝯclusibile.ſm quē modū
solemus dicere hec ꝓpō.oīs hō est asinus. ē
mediata a primo termino ꝓbabilis. q₂ ipsa ē
exponibilis ⁊ oīs ꝓpō exponibilis est ꝓbabi
lis.ſ₃ de hoc nō amplius.q₂ voces ⁊ scripta
sūt ad placitū significātia . ¶ Aduertat᷑ itaq₃
diligēter ſm aureā regulā a rn̄dēte. ⁊ videat
an̄q₃ rn̄deat ad aliquā ꝓpōnez ꝓpositā q̄lis
quāta ⁊ que fuerit ꝓpō ꝓposita. ⁊ ſm quez
modū ipsa ꝓbari possit.ad quā rn̄dendū est
ſm ꝙ ipsa poterit vel nō poterit ex veris cō
cludi si ipsa nō fuerit ꝑ se nota.magnā.n. ī re
spōdentibus imprudentiā reperi qui ante re
spondent q̄₃ prenoscāt quid fuerint rn̄suri.
¶ De officialibus ⁊ officiatis. ⁊ de descripti
bilibus.

Terminum officiabi⸗
lē appello
terminuz nō exponibilē. hn̄tem
officiū cadendi sup cō plexū.per
ipsuz determinabile.sicut potest
cōtingi .scio.dubito.ꝓmitto.⁊ silia. ⁊ gene⸗
raliter oīs terminus cōcernens actū mentis.
⁊ multi ēt terminoꝝ possunt super comple⸗
xum cadere. vt promitto .a . imaginor.b.⁊
.c.⁊ hec dictio si officiabilis est ⁊ valet ꝯn̄a
de forma ab officiantibus ad officiatā.sed nō
ecōtra.vn̄ bn̄ seq̄t᷑ pōt eē ita sicut hec adeq̄⸗
te significat sor.currit.⁊ hec adequate signifi
cat ꝙ sor.currit.igit᷑ pōt esse ꝙ sor.currat.t

Sed isti termini poſ̄e impoſ̄e.necessariū con
tingēs verū ⁊ falsuz nō s̄t termini officiabiles
nec modales.vn̄ nō sequit᷑ hec ē poſ̄is chy⸗
mera nō est.adequate significās chymeram
nō esse.igit᷑ poſ̄e est chymerā nō eē. ꝯn̄s.n.
est falsum tenēdo terminos ꝑsonaliter an̄te
vero exn̄te.q₂ nec poſ̄e signū nec poſ̄is res ē
chymerā nō esse. ¶ Itē in ista poſ̄e est chy⸗
merā nō esse ex grāmatica verbū principale
est illud verbū est.cui supponit ly poſ̄e . igit᷑
sensus est.qđ aliqđ poſ̄e est chymerā nō esse
qđ est manifeste falsuz. ¶ Sed huic forte dr̄
ꝙ hoc totū sumit᷑ loco de ly pōt. ¶ Cōtra q₂
adhuc ly poſ̄e est ibi nomē ⁊ ly est ē ibi ver⸗
bū.cui supponit adhuc ibi ly poſ̄e. ⁊ ly poſ̄e
ibi ꝓ nullo verificat᷑ respectu illius predicati
¶ Itē si hoc cōplexū.poſ̄e est.sumit᷑ loco de
ly pōt.tūc huius ꝓpōnis poſ̄e est chymerā
nō esse.est sensus ꝙ pōt chymerā nō esse. ⁊
ꝑ ꝯn̄s chymerā nō esse pōt.qđ est falsuz. q₂
est affirmatiua cuius subm ꝓ nullo supponit
nō.n.ista pōt intelligi nisi illa oratio sumatur
loco subi illius verbi pōt vel saltim eius ꝑs
vel ꝑtes. ¶ Sed forte alr̄ dr̄ ꝙ in ista poſ̄e ē
chymerā nō esse ly poſ̄e capit᷑ loco illius ver
bi pōt. ⁊ ly est loco illius infiniti esse. ⁊ est sen
sus poſ̄e est chymerā nō esse.i.ꝙ pōt esse ꝙ
chymerā nō sit. ¶ Sed cōtra. q₂ tūc illa ē af
firmatiua.pōt esse ꝙ chymera nō sit.q₂ mo
dus ⁊ dictū sunt affirmatiui. ⁊ iō sensus eius
non pōt esse nisi ille ꝙ nulla chymera sit pōt
ēe.siue chymerā nō eē pōt eē.q₂ ista oīo infi
nita est subm huius verbi pōt.ꝯcludit᷑ itaq₃
ꝙ isti termini,poſ̄e.impoſ̄e.cōtingens. ⁊ ne⸗
cessariū. ⁊c.nō sunt termini officiabiles. nec
modales.sicut nec isti.bonū ⁊ malū in istis ꝓ
pōnibus.bonū est sor.currere.malū est ipm
sedere. Et sic t dictū est de illo termino pōt
ita dicēdū de illis terminis intelligo cognosco
⁊c. Sed caute ꝓcedēdū est in officiādo istos
vn̄ ista cognosco sor.currere sic officiari d₃.
cognosco ita esse sicut illa significat sor.currit
quā adequate scio significare sor. currere. ⁊
nō decipior in terminis illius ꝓpōnis.igitur
cognosco sor.currere. Qn̄ aūt terminus offi
ciabilis cadit sup icōplexuz vt ꝓmitto.a.co⸗
gnosco.b. ⁊ hmōi officiandus est terminus
ipsuz describēdo. vt hec tu scis.a . sic officiat᷑
u credis firmiter absq₃ hesitatione.a. ⁊ nont

deciperis in credēdo. a. ⁊ nō repugnat te scire
.a. igr̄ tu scis. a. s꜒ nō pōt sciri ꝓpō aliq̄ iō nec
ṗt sciri. a. ꝓpō. q̄uis forte. a. ꝓpō sciat. Silr̄
obligo me tibi volēti ad dādū tibi denariū gᵒ
ꝓmitto tibi denariū. ⁊ qñ termin⁹ officiabilr̄
describit v꜒ ꝯña ab officiantibus ad officatā
⁊ ecōtra. ¶ Sed forte arguit ꝓbando ꝙ nō
valet ꝯña ista. pōt esse ita nāliter sicut ista ꝓ-
positio adequate significat oē ens ē de⁹. ade-
quate significans ꝙ oē ens est deus. igit pōt
esse naturaliter ꝙ oē ens est deus. q꞉ añs est
verū. ⁊ ꝯñs falsu꜒. q꞉ ita est sicut ista adequa
te significat. oē ens est deus adequate signifi
cans ꝙ oē ens est deus. igit pōt esse naturali
ter ita sicut ista edequate significat. p꜒ ꝯña. ⁊
arguit añs. q꞉ ista deū esse deū adequate si-
gnificat ⁊ ita est. igit ita est sicut illa adequate
significat. p꜒ ꝯña ⁊ minor s꜒ maior arguitur
q꞉ deū esse deum ex principali ⁊ adequata si
gnificatione illa significat. igitur deū esse deū
adequate significat. p꜒ ꝯña ⁊ arguitur añs.
q꞉ eadē significatione qua ista significat ꝙ oē
ens est deus eadē significatione deū esse deū
ista significat. sed ex principali ⁊ adequata si
gnificatione significat ꝙ oē ens est deus igi-
tur ista ex adequata ⁊ principali significatio-
ne deum esse deum significat. Q̄ō si ꝯcedit
arguit ꝙ ista est vera. q꞉ est sicut ista adequa
te ⁊ principaliter significat. ꝙ falsum est. igit
⁊c. ¶ Sed huic forte dr̄ ꝙ ille oē ens est de⁹
nō aliquater esse principaliter significat. ⁊ cū
arguit ꝙ ista deū esse deum adequate ⁊ ꝑn
cipaliter significat. q꞉ deū esse deum ex adeq̄
ta sua significatione ista significat. negat ꝯña
¶ Sed ꝯtra istā rñsionem arguit. q꞉ tūc nul
la ꝓpō de terminis cōibus isto modo posset
ex veris ꝯcludi. q꞉ semꝑ assumeret falsū. vt
sic arguēdo pōt esse sicut hec adequate signi
ficat oīs homo currit. adequate significās ꝙ
oīs homo currit. igit oīs hō currit. ¶ Item
ista rñsione data sequit ꝙ nō potes scire chy
merā nō esse. q꞉ ñ pōt vᵉ cōcludi te scire chy
merā nō esse. nisi ꝑ hoc ꝙ tu scis ita esse sicut
ista adequate significat chymera nō ē. quam
scis adequate significare chymeramnon esse
sed hoc est falsum. quia nec scis nec potes
scire sicut ista adequate significat cum non
possit ita esse ꝙ chymera nō est. igitur ⁊c.
¶ Ideo adhuc dr̄ ꝙ ista ꝯña est bona. potest
ita eē sicut hec adequate significat oīs homo
currit. adequate significans ꝙ oīs homo cur
rit. igit pōt esse ꝙ oīs homo currat. Et cum
arguit ꝙ nō. q꞉ tunc posset esse nāliter ꝙ oē
ens est deus. dr̄ negando ꝯña꜒. ⁊ negat añs
istius. s. ꝙ ita sit sicut illa principaliter signifi-
cat. ⁊ negat illa ꝯña ista. oē ens est deus deū
esse deum ex principali ⁊ adequata significa-
tione significat. igit ista deū esse deum princi
paliter ⁊ adequate significat. sicut nō sequi-
tur mō necessario iste hō est. igit necessario
iste homo ē. tenēdo ly necessario in ꝯñte expo
nibiliter añs est verū. q꞉ quolibet modo quo
aliqua ꝑs huius hoīs ē. iste hō est. ⁊ tñ ꝯñs
est falsu꜒. igit ⁊c. ¶ Et si ꝯtra arguit. q꞉ si ñ
deū esse deū principaliter illa significat oē ens
est deus. tūc nullū deū esse deū illa ꝓpō ꝑn-
cipaliter significat. ⁊ ꝑ idem nullam chyme-
rā esse ista significat principaliter. ⁊ si sic. igit
aliquē deū nō esse ista principaliter significat
⁊ aliquā chymerā nō esse illa principaliter si
gnificat. ¶ Sed huic forte dicit ꝯcedēdo istā
negatiuā. nullū deū esse. ista pricipaliter signi
ficat. ⁊ ēt illā nullā chymerā eē ista ꝑncipl̄r si
gnificat. q꞉ oēs tales negatiue sunt vere nullā
chymerā esse quelibet ꝓpō principalit signi
ficat. nullū animal esse oīs ꝓpō necesseria ꝑn
cipaliter significat. ⁊ similes nō tñ ex illis se-
quunt affirmatiue tales aliquā chymerā nō
esse quelibet ꝓpō pricipaliter significat. ⁊ ali
quod animal nō esse oīs ꝓpositio necessaria
significat principaliter. Et ita gñalr̄ ꝯcedēdū
ē de oīb⁹ t̄mis cōib⁹. q꞉ nihil ꝑncipalr̄ aliqs
terminus cōis significat. nisi forte ponat ꝙ
homo cōis esset suum principale significatu꜒
de quo non nunc. sed posterius tractibitur.
Sed ad aliud cu꜒ arguitur ꝙ illa. tu scis chy
meram non esse non possit concludi ex veris
sicut nec ita potest naturaliter esse ꝙ omnis
homo currat. Sed huic forte dicitur ꝙ offi-
ciando modo dicto est argumentum bonum
ab illa officiante ad illam officiatam. ⁊ ex fal-
so ibi sequitur verum. ¶ Sed pro particula
ri regula ad officiandum vera ex veris tene-
ri potest officiando terminos cadentes super
dicta affirmatiua tantu꜒ vt potest esse. quod
omnis homo currat. quod sic officiatur hec
est possibilis. omnis homo currit adequa-
te significans quod omnis homo currit.

igit̃ põt eẽ ꝙ oĩs hõ currit.sed respectu di/ctoꝝ negatiuoꝝ nõ valet iste modus arguendi.vnde nõ sequit̃.illa ꝓpositio est poſſis.chymera nõ ẽ.adeq̃te significãs ꝙ chymera nõ est.igit̃ põt eẽ ꝙ chymera nõ est.q2 ꝯñs est ĩpossibile.⁊ antecedẽs veꝝ ad modũ superius expressum.❡ S3 forte cõtra regulã arguitur.q2 ea data cũ veris.seqtur ꝙ tu dubitas te esse.si tu scis te eẽ.⁊ ꝙ tu dubitas te eẽ.si tu nõ dubitas te esse.⁊ ꝙ credis hoiem esse asinũ.qñ nõ decipis.⁊ ꝙ tu scis antixp̃m eẽ ⁊ deũ.nõ eẽ. Itẽ ꝙ impossibile est te eẽ.si potes leq.q̃ oia sunt ĩpossibilia.q2 ex prima se/qtur ꝙ idẽ est scitũ a te.⁊ tibi dubiũ.q2 seqt̃ tur tu dubitas te esse.si tu scis te esse.sed fi tu scis te esse vt suppono.igit̃ tu dubitas te esse ⁊ ita cõtra alias arguit̃.❡ S3 ꝓ his dĩ cõcedendo oẽs istas conclusiones ꝑut cathegorice tm̃ significãt.preter vltimã.q2 ly impossi/bile nõ est terminus officiabilis.vt probatu3 est.⁊ negat̃ illa ꝯña.tu dubitas te esse.si tu scis te esse.sed tu scis te esse.igitur ⁊ c̃.q2 ma/ior est mere cathegorica ꝺm istam vltimã regulam ꝓbanda.Et idẽ dicitur ad istã.tu scis chymerã nõ esse.ꝺm hec.⁊ superius dicta. Ex predictis p3 ꝙ nõ si.a.est scitum a te qualitercunq3.a.significat scis.a.significare.quia forte.a.est scitum a te.⁊ nõ significat esse.sed nõ esse ad modũ dictũ.⁊ etiã licet.a.sit scitũ non quicqd.a.significat est a te consideratu3 an illud significet.

❡ De equipollẽtijs.

Accipiamus primo ꝙ di/uerse partes oronis grãmatice vocales vel scripte diuersis partibus orationis mentalis subordinant̃.sic ꝙ aduerbiũ aduerbio.⁊ participiũ participio. ⁊ sic de alijs.qd̃ p3 ex hoc.q2 modi signifi/cãdi vocaliũ.aut scriptoꝝ ꝑ quos ipa voca/lia aut scripta distinguũtur ad inuicẽ generi/ce.aut specifice.accepti sunt a modis intelligẽdi specifice.aut generice distinctis.Quo accepto seqt̃ ꝙ in ista ꝓpositione hõ nõ est aial. vocali aut scripta ista negatio nõ.⁊ illud v̇bũ est.nõ subordinant̃ vni actui diuidendi.sed illud v̇bũ est subordinat̃ v̇bo substantiuo.⁊ ita negatio nõ subordinat̃ actui negatiuo ad uerbiali.❡ Itẽ si subordinaret̃ aggregatum ex illa negatiõe nõ.⁊ v̇bo substantiuo vni actui diuidendi.iste actus diuidendi nullius partis oronis esset.q2 nec esset verbũ substãtiuũ.nec adiectiuũ.nec aduerbiũ.Seqtur vltra ꝙ ista de scd̃o adiacẽte vocalis.aut scri/pta hõ est.nõ subordinat̃ alicui de tertio ad/iacẽte.puta tali hõ est ens.q2 cũ ly homo nõ subordinet̃ nisi tali termino hõ.secũ sinoni/mo.tunc ly est subordinaret̃ duab⁹ ptib⁹oronis.s.participio ⁊ verbo.qd̃ ẽ ꝯtra acceptũ. ❡ Itẽ si ista subordinaret̃ tali mẽtali.s.hõ ẽ ens.tũc ly est in ista vocali hõ ẽ.⁊ in ista alia vocali hõ est ens.nõ eẽnt termini sinonimi. q2 in vna ly est subordinat̃ simplici v̇bo substãtiuo.⁊ in alia verbo ⁊ participio.❡ Ite3 ly est in ista hõ est.nõ esset verbũ.q2 haberet oẽs mõs significandi participij.vel q̃ rõne foret verbũ foret etiã participiũ.Quib⁹ datis seqt̃ ꝙ nullũ verbũ adiectiuũ subordinatur alicui.nisi verbo adiectiuo secũ sinonimo.vnde in ista.te tedet vitij.nõ subordinat̃ ly te/det huic aggregato ẽ tedẽs.Silr̃ i illa incipit instãs qd̃ nõ est esse.nõ subordinat̃ ly incipit huic aggregato ẽ incipiẽs.q2 illa subordina/ret̃ falso.Et ita gnãlr̃ dĩ ꝙ nullũ vocale aut scriptũ subordinatur alicui.nisi secũ sinoni/mo.⁊ rectus nisi recto.⁊ obliquus nisi obli/quo.⁊ cõplexũ.nisi cõplexo.⁊ sic de alijs.ñ tñ oia conuertibilia ad inuicẽ vocalia vel scripta subordinant̃ eidẽ mentali.sed solũ sino/nima adinuicem vnde propositiones equipollentes ad inuicem non eidem mentali subordinantur.Et si interrogatu3 fuerit nunquid illa homo nõ est aial.ly est.sit actus cõponẽ/di.aut diuidendi.dr̃ ꝙ in illa ꝓpositione non est actus cõponẽdi.i.affirmãdi.quo.s.affir/met̃ predicatũ de subiecto.sed est actus cõ/ponendi.q2 cũ isto.vel secũ cõuertibili pos/sumus affirmare aliqd̃ predicatũ de suo subiecto.sed in illa propositione nullus est actus negatiuus.nisi illa negatio aduerbialis.s3 ibi ẽ vn⁹ act⁹ vnitiuus p̃dicati cũ subo.vñ me/diãte ista negatione negat̃ predicatũ a subo cũ ista copula v̇bali vniẽte p̃dicatũ cũ subo. Accipiam⁹ adhuc ꝙ qcqd ꝯtigit affirmare ꝯtigit negare.⁊ ecõtra.sic ꝙ nulla p̃t eẽ ꝓpõ affirmatiua cui ñ possit ꝯ̃dictoriã negatiuã as/signari.Itẽ accipiam⁹ ꝙ eqpollẽtia ẽ ꝓpõnũ inuicẽ equalẽtia vi negationis.aut negationũ

addacta. Ex quibus seqtur q in vna ppositionũ eqpollẽtium nõ supponit aliqs terminus aliter q̃z in alia.q sit principalis pars extremi. Quibus acceptis p regula.dr̃ q negatio preposita subo cõi alicuius propõnis facit eqpollere ɔtradictorio.ipsius propositionis q̃ eĩſz remota negatione vt ista.nõ aliquis homo currit.equipollet huic nullus homo currit. ¶Postposita vero per hunc modum nullus homo non currit.suo contrario equipollet vt isti. quilibet homo currit. ¶Preposita vero ⁊ postposita suo subalterno. vt non nullus hõ nõ currit equalet huic oĩs homo currit.siue qlibet homo currit. Et valet ɔña ab vno equipollenti ad aliud eqpollens.que regule vere sunt in nõ exceptiuis.nõ exclusiuis nõ reduplicatiuis.non equiuocis ppõnibus imediate postposita negatõe totali subo i ppõnib? nõ se destruẽtib?. ⁊ vbi p̃cedat subz v̄bũ principale deducta alia negatione. aut signo impediẽte. ⁊ respectu horuz signoꝝ. oĩs nullus.alter. neuter. vterq̃z.quilibet.⁊c. Vñ nõ seqtur.nõ tñ.nõ est aĩal.igitur tñ oĩs homo est aĩal.nec seqtur nõ nullus homo p̃ter sor.est asinus.igitur aliqs homo p̃ter sor. est asinus.nec seqtur.nullus homo inq̃ztum aĩal est risibile.igit̃ qlibet homo inq̃ztum aĩal nõ ẽ risibilis.nec seq̃t̃ nullus canis nõ ẽ.igr̃ qlibz canis est.quia añs non est veꝝ.nec falsuz. cũ nõ sit ppositio.ideo nõ est ista bona ɔña nec antecedẽs est ppositio eqpollens ɔñti. nec sequit̃.quilibet homo aĩal nõ est.igitur nullus homo aĩal est. Et ita nõ sequit̃. oĩs homo ñ qui currit disputat. vel oĩs homo qui nõ currit disputat.igitur nullus homo q currit disputat. ⁊ nõ valet hoc.nullũ hoĩem creãs nõ est deus.igit̃ quẽlibet hoĩem creans est deus nec sequit̃ oĩs ppositio in se hñs negationez est falsa.igitur nulla ppositio in se hñs negationem nõ est falsa.nec seqtur non pmittitur aliquis denarius.igit̃ pmittit̃ nullus denarius.seu nullus denarius pmittit̃. nec seqtur nõ nullus hõ nõ currit.igit̃ qlibet hõ currit q2 prima negatio impedit scd̃am postpositã.

Sed forte ɔtra arguit̃.q2 nõ valet ɔña ista.nulla chymera põt nõ esse.igitur quãlibet chymerã necesse est eẽ. ⁊ hic arguitur ab vno equipollenti ad aliud.igit̃ non est vera illa p̃ticula regule.in qua dr̃ q valet ɔñtia ab vno eqpollenti ad aliud. patet ɔña ⁊ minor.⁊ arguit̃ maior. q2 ɔñs est impole ⁊ añs veꝝ.q2 ɔtradictoriũ añtis ẽ falsũ.s.aliq̃ chymera põt nõ eẽ. q2 seq̃t̃ aliq̃ chymera põt nõ eẽ.igr̃ aliq̃ chymera põt eẽ q2 i ista ppositione aliq̃ chymera põt nõ eẽ illa negatio nõ.non negat ante se.ideo verbum principale istius propositionis.in.manet affirmatum seu nõ negatum.igitur ista est affirmatiua ponẽs chymerã põt esse.igitur ⁊c. ¶Itez si aliqua chymera põt nõ eẽ.igit̃ põt esse q chymera nõ sit.ɔña pz. ⁊ ɔñs est falsum.q2 ɔñs est ppositio pure affirmatiua. cuius modus ⁊ verbũ infinitum sunt affirmati.cuius subz.i.ista oĩo q chymera nõ sit p nullo supponit. ¶Scd̃o q2 nõ sequit̃ quẽlibet oculuz nõ hñdo tu potes vidẽ.igit̃ nullũ oculũ hñdo tu potes videre. ⁊ hic argu t̃ p regulã istaz negatio postposita.igit̃ ⁊c.pz ɔña. ⁊ añs arguitur inducendo sic.istum oculum nõ hñdo tu potes videre. ⁊ istuz ⁊c.posito q tu habeas duos bonos oculos. ¶Item quẽlibet oculũ nõ habẽs.tu potes videre.igit̃ quẽlibet oculum nõ habendo tu potes videre. pz ɔña ⁊ añcedẽs iducit̃ ex veris. ¶Tertio ponat̃ q sit intellectus infinite potẽtie intellectiue. ⁊ in qualibet p̃te illius hore future p̃ponat ⁊ postponat negationẽ subo istius propositiõis hõ currit. ⁊ in fine remaneant oẽs negationes. ⁊ seqtur q in fine ista ppositio nulli ppositioni equipollebit.q̃zuis sit negatio p̃posita ⁊ postposita subiecto. ⁊ seqtur vltra q illa nõ est ppositio affirmatiua nec negatiua. q2 si foret affirmatiua.tunc forent negationes pares si negatiua.tũc forent impares. Item auferendo vnam negationem remaneret sua ɔtradictoria adhuc hñs negationes infinitas. ⁊ idem eẽt iudiciũ de ea ⁊ sua ɔtradictoria. ¶Quarto capiat̃ ista ppositio mẽtalis nullus homo nõ currit. ⁊ arguit̃ q illa nõ equipollet alicui affirmatiue.q2 illi duo actus negandi naturaliter negatiue significant. ⁊ nõ se impediu t. q2 a pportione equalitatis nõ fit actio. igitur nõ affirmatiue ⁊ si sic ista ppositio est negatiua ⁊ nõ affirmatiua. ¶Quinto isto dato ex negatiua sequitur affirmatiua. sic arguendo nõ homo est asinus vel sor.est plato.igit̃ nullus homo est asinus ⁊ sor.nõ est plato. tenet ɔña per regulam. ⁊ añs est affirmatiuum. ⁊

ꝯñs negatiuū.igitur ⁊c. Jdeo forte dī ꝙ ex negatiua ſequitur affirmatiua i ypotheticis Sed contra.q2 añs nõ eſt ꝓpoſitio negat iua q2 ly non eſt aduerbiū.igiť nõ põt determinare iſtam coniunctionem vel quia aduerbiū non poteſt determinare niſi verbuꝫ. aut participium.

Sed ad primū dī negando iſtam ꝯñaꝫ nulla chymera põt nõ eſſe. igitur quālibet chymerā neceſſe eſt eſſe.q2 añs eſt negatiuum vt ꝓbat argumētum. eo qḋ negatio nū̄q̄ꝫ negat aut diſtribuit ante ſe.⁊ ſi ibi debet fieri ꝑ equipollētia oꝫ ꝙ negatio imediate ſeratur poſt ſubm.⁊ tunc nõ ſequiť iſta quālibet chymerā neceſſe eſt eſſe.ex iſta nulla chymera nõ põt nõ cē. ſed ſequiť illa. ois chymera põt eſſe. ¶ Et ſi contra allegatur Ariſto.primo ꝑyermenias dī ꝙ oppoſitum huius recitauit.ſed nõ ꝓbauit. ¶ Ad ſcḋꝫ dī̄ ꝯcedendo ꝯñam q̄ꝫuis nõ arguať ꝑ regulaꝫ ⁊ negať iſta quēlibꝫ oculū nõ hñdo.tu poteſ videre.q2 falſum eſt ꝙ iſtū oculū non hñdo tu potes videre demīrato tuo oculo.ſicut iſta eſt falſa iſtum oculū.tu nõ hñs potes videre tenendo iſtū terminū nõ hñs in recto. q2 ex ea ſeqtur ꝙ aliqḋ iſtum oculū nõ hñs põt eſſe tu.qḋ eſt falſum.q2 tñ̄ iſtū oculū habēs põt eſſe tu. ¶ Ad tertiū dī ꝙ ſi preponantur ⁊ poſtponanť infinite negatiões ſubo iſtius ꝓpõnis.hõ currit.aggregatum ex iſtis duobus terminis.⁊ ex iſtis oibus negationibus nõ eſt ꝓpõ.q2 eſt negatio infinita.ſicut iſta ñ eſt ꝓpoſitio.nõ nõ nõ ſor.nõ non nõ currit. q2 ibi ſunt negationes nõ potētes determinare verbū iam determinatū.q2 vnius dependētie vnus dꝫ eſſe terminus pricipalis ⁊ ecõtra.vñ ⁊ iſta nõ eſt ꝓpõ.ois ois homo currit.nullus nullus hõ currit. ¶ Ad quartū cū arguiť ꝙ iſta eſt negatiua nullus hõ nõ currit.q2 in ea ſunt duo actus mere negatiui nā̈liter ſignificantes negatiue.⁊ nõ affirmatiue igiť iſta eſt mere negatiua.dī negādo ꝯñam. q2 lꝫ negatiue ſignificent tñ̄ impediūt ſe q̄ꝫtuꝫ ad vim negādi verbum.⁊ tūc cum dī a proportione equalitatis fieret actio.dī ꝙ illḋ nõ eſt multū ad ꝓpoſituꝫ.ſed tñ̄ in naturalibus verum eſt ꝙ a ꝓportione eq̄litas frequenter fit impedimētū.q2 eq̄le ꝯtrarium ceteris paribus.nõ.n.dicēdum eſt ꝙ iſta mētalis. nullus homo nõ currit.ſit mera negatiua.q2 nõ poſſit aſſignari.cui affirmatiue contradiceret ¶ Ad quintū põt ꝓbabiliter dici ꝙ ille nõ eqpollent ⁊ ꝙ nulla ypothetica eſt affirmatiua vel negatiua. ¶ Et ſi diciť ꝙ nõ ē verius cõtradicere q̄ꝫ preponere negationem toti quicqd ſit de hoc dī ꝙ regula ſane intellecta ē vera in cathegoricis. Et vlterius dī ꝙ illa.non hõ ē aſinus.vl̓ ſor.ē plato eqpollet diſiūctiue ex ꝑtibꝰ ꝯtradictoriis ꝯpoſite.vt huic nullus hõ ē aſinus vl̓ ſor.nõ ē plato ⁊ tota cā ē q2 aduerbiū nõ põt determinare niſi v̓bū vl̓ ꝑticipiū. ſed ꝯiūctionē nõ põt determinare.vt pꝫ ex grāmatica intuendo modos ſignificādi ipſius aduerbiū. Et ſi arguiť contra q2 tūc nõ poſſet darii ꝯtradictoriū in conditionali.quia iſte nõ contradicerent ſi ſor.currit currit ſor. moueť.⁊ non ſi ſortes currit ſortes mouetur q2 negatio nõ põt negare iſtam notam. ſi ex reñſione data. ¶ Jtem in iſta ꝓpoſitione non ſi ſor.currit ſor.mouetur ly nõ eſt aduerbiuꝫ negandi nõ impeditum.igitur exercet ſuum officium.⁊ non niſi ſuper iſtam conditioneꝫ igitur iſta conditionalis eſt negatiua.⁊ ꝑ ꝯñs ypothetica eſt qualis qualitate logica. ¶ Ad primū cõceditur ꝙ iſta nõ eſt contradictoriū date conditionalis.nõ ſi ſor. currit ipſe mouetur.q2 vꝫ iſtā ſi ſor.non currit ipſe non mouetur.q2 negatio negat ſoluꝫ verba vel participia.nec eſt conueniens ꝙ aliqua ſit propoſitio cui non poſſit aſſignari contradictorium. Ad aliā formam dī ꝙ illa negatio nõ exercet ſuum officium ſuꝑ partes illius cõditionalis reddendo illas negatiuas.⁊ nõ reddit conditionalē negatiuā q̄ꝫuis exerceat ſuum officiū ſuper ea q2 quicquid fit ſuper parte fit ſuper toto.

¶ De cõuerſionibus.

c Onuerſio eſt ordinatõ trāſpoſitiua extremorum duaꝝ ꝓpoſitionum conſimilis qualitatis vtroqꝫ extremo cõicantium ſic ſe habentium ꝙ ſi a conuerſa ad conuertētem formetur argumentum ſic ſignificando eſt formule. Ex qua diffinitione ſequitur ꝙ nulla ꝓpoſitio que nõ hꝫ extremum ſeu p̄dicatū eſt ꝯuertibilis. q2 nulla talis ꝑticipat vtroqꝫ extremo cū aliq̄ alia cū nõ habeat vñ

hec nõ est conuertibilis homo est. q: si conuerteretur talis esset: sua cõuertens homo ens ẽ homo. vel talis aliquid seu ens est homo. ꝫ nulla talis est sua conuertẽs. q: conuertens ⁊ conuersa debent ꝑticipare vtroqꝫ extremo. ⁊ ista caret. igitur ⁊c. Ex quibus sequit̃ ꝙ nulla ꝓpositio. cuius verbũ principale est adiectiuum est cõuertibilis. cũ nulla talis habeat predicatum. Unde ista homo currit non est cõuertibilis in istam currẽs est homo. q: i prima predicatum nõ est ly currẽs. ⁊ nõ valet ꝯña ista. homo currit cõuertitur cum vna. s. cũ ista homo est currens que est cõuertibilis igit̃ illa ẽ cõuertibilis. sicut nõ sequit̃. illa ꝓpositio homo est cõuertitur cũ vna de tertio adiacente. igitur est de tertio adiacẽte. Et quã sillogismi aliarum figurarum a prima ipsam primam frequenter ꝑ conuersionem reducũtur. ideo propter reductionem illoꝝ inuenta est cõuersio. ¶ Et si arguit̃ contra ꝙ ista habet predicatum homo currit. q: est cathegorica propositio. igitur hꝫ subiectũ predicatũ ⁊ copulam principales partes sui. aut subordinatur vni tali. tenet ꝯña ꝑ diffinitionẽ cathegorice. ¶ Itẽ si sic sequit̃ ꝙ multi sillogismi scd̃e figure nõ possent reduci ad modos prime. q: eoꝝ premisse nõ sunt cõuertibiles vt esset iste sillogismus in festino. nullus homo currit. aliquod risibile est currẽs. igitur aliqd̃ risibile nõ est homo. ¶ Ad primum dicit̃ negando istam ꝯñam. ista est ꝓpositio cathegorica. igitur habet subiectũ predicatũ ⁊c. aut subordinatur vni tali. Et cum dicitur ꝙ illa ẽ diffinitio cathegorice. dicitur illud negando. sed ꝓpositio cathegorica est oratio simplex. vna indicatiua. finite significans. ⁊ determinate. perfecti sensus ostensiua. ⁊ ideo illa non est ꝓpositio quis currit. nec illa oratio deũ eẽ Et si arguit̃ ꝙ aliqua est ꝓpositio que nõ est oratio. q: forte vna talis simplex vox. a. est ꝓpositio. ⁊ tñ nõ est oratio. q: ꝑtes eius non significant sepate. Dicit̃ negãdo ꝯñam. q: ad hoc ꝙ aliqd sit oro sufficit ꝙ ꝑtes eius significent sepate. aut subordinent̃ vni oroni cuiꝰ ꝑtes sepate significent. ¶ Ad s̃m dr̃ ꝙ multi sunt sillogismi q per istum modũ reduci nõ pñt. sed ꝓ illis sufficiat ꝙ aliqui secũ cõuertibiles reduci possint. Scd̃o accipit̃ pro forma ꝯñtie a conuersa ad cõuertentẽ. ꝙ nullus terminus est in conuertẽte distributus q vel saltim sibi similis. nõ sit distributus in conuersa. ideo non sequit̃ tanqꝫ a conuersa ad conuertentem animal nõ est homo. igit̃ homo non est aĩal ⁊c. Tertio accipit̃ ꝙ in ꝯuersa nõ debent termini ꝓ pluribus supponere. vel magis ample qꝫ in conuertente. nec ecõtra. ideo non sequitur album tunc erit hoc. igitur hoc vel quod erit hoc. tunc erit albuꝫ. demõstrã do ꝑ ly tunc. instans futurum.

Sed dici solet ꝙ tribus modis cõtingit ꝓpositiones conuerti. q: simpliciter. per accidens. ⁊ per contrapositionem. ⁊ dicitur ꝙ ꝯuertere per contrapositionem est facere de subiecto predicatum mutatis terminis finitis in terminos infinitos. manente consimili q̃ꝫtitate ⁊ qualitate. ⁊ s̃m istum modũ dñt conuertendam vniuersalem affirmatiuam ⁊ particularem negatiuaꝫ. vt homo nõ est quoddam album. igitur quoddam nõ album non est homo. ¶ Sed iste modus conuertendi nullus est primo. q: non fit de subo predicatum. nec de conuertibili. q: in prima subm est ly homo. ⁊ in scd̃a predicatum est ly non homo. in exemplo dato. ¶ Itẽ in casu est illud antecedens verum. ⁊ consequens falsum. ponatur enim ꝙ nullum albuꝫ sit nec ꝙ homo sit. ⁊ patet tunc ꝙ homo non est albus. ⁊ consequens est falsum. s. quoddaꝫ nõ album non est non homo. cum contradictorium eius sit verum. s. omne non album est non homo. ¶ Item vniuersalis affirmatiua per istum modum conuerti non potest. quia non sequitur omnis homo est presens. igitur omne non presens est non homo. quia consequens est affirmatiua cuius subm ꝓ nullo supponit.

Pro cõuersione simplici dicamus ꝙ ipsa est ordinatio transpositiua extremorum duarum propositionum consimilis qualitatis vtroqꝫ extremo communicantiuꝫ manente consimili qualitate sic se habentium ꝙ si a conuersa ad conuertentem formetur consequentia ipsa esset bona formalis ⁊ ecõtra. Ex qua diffinitione cum secunda suppositione. sequitur ꝙ in conuersione simplici nõ supponit aliquis terminus aliter in conuersa quã in conuertente nec econtra. ¶ Pro qua conuersione ponitur primo hec regula quod

quelibet propositio vniuersalis negatiua d' verbo principali substantiuo. hñs predicatū terminū cōem distributū. de terminis simplicibus est cōuertibilis simpliciter. manente eadē quātitate & qualitate. sed vbi predicatū fuerit terminus singularis nō oportet manere similez quantitatem. vnde illa nullus hō est sor. conuertitur in istā singularē sor. nō est aliqs hō. Et si pdicatū nō fuerit distributū & fuerit terminus cōis nō cōuertit simplr. qz nō seqt. oīs senix aīal nō ē. igit oē aīal senix ē. sed talis ɔuertit. p accñs in ppositionē de inconsueto mō loquendi. sicut & termini tales. omne animal aliqd risibile nō est. ¶ Singularis negatiua cuius predicatū fuerit distributū cū alijs circunstantijs in vniuersale negatiuā conuertitur. & si predicatū sit terminus discretus in singularē. Et si indefinite. aut singularis predicatū fuerit nō distributū. in eā cuius predicatū etiā est nō distributum cōuertit. vt hō aīal nō est. igitur aīal hō nō est. & ecōtra. Ex his sequit. q singularis formaliter infert vniuersalē. Et intelliguntur iste regule nō precedente dictione exclusiua. exceptiua aut reduplicatiua. vt tantū hō non est &c. Multe tñ sunt propositiones de verbo adiectiuo negatiue q̄ non possunt conuerti simplr. nec per accñs. sicut tales. non promittitur tibi denarius. non incipit esse homo. qz lz ex illis cathegorice vere inferri possint non tñ valet ɔña econtra de forma. Ita etiā tales nō sunt conuertibiles simpliciter tñ nullus homo preter sor. currit. tantum nullus hō inquātū plato disputat. qa iste nec simplices sunt. nec sillogizabiles. iō tales non oportet conuerti.

Secunda regula. qlibet propositio pticularis. aut indefinita affirmatiua de terminis simplicibus. de verbo substantiuo principali hñs predicatuz terminū cōem. conuertibilis est simpliciter i pticularē aut indefinitā affirmatiuā. & si predicatū fuerit terminus discretus in singularē ɔuertit. & ita de singulari affirmatiua ē dicēdū. sm q pdicatū fuerit cōe aut discretum.

Sed contra primā regulā. qa hec infinitus numerus non est finitus. est vlis negatiua q̄ simplr ɔuerti nō pōt. qz nō pōt ɔuerti in istā nullus finitus numerus est finitus nūerus. nec in aliā. igit &c. ¶ Scdo hec est vlis negatiua q̄lislibet hō nō est currens q̄ nō ɔuertitur p modū dictū. qa ex ipa non seqtur q nullū currens est aliqualis hō. ¶ Tertio qz nō seqtur nulla propositio ɔuertens est vera. igit nullū verx est propositio cōuertēs. qa posita ista ɔña in mente. nulla alia ppositione existe ab ea vel eius pte. est antecedens verx. & ɔsequēs falsuz. qa se destruit. ¶ Quarto. qa nō seqtur ad videndū reqrit oculus. igit qd requiritur ad videndū ē oculus. ¶ Quinto. qa ista nō hz simplr cōuerti oīs chymera pōt nō eē. ¶ Sexto. nō seqtur oīs hō asinū nō videt. igit oē videns asinuz nō est hō. qz in casu añs est verx. & ɔñs falsū. ¶ Septimo. ad eqtandū requiritur equus. igitur qd requiritur ad eqtandū est equus.

Ad primum & scdm dr q ista argumēta nō sunt ɔtra regulā. qz iste propositiones non sunt sillogizabiles. nec i eis sunt sbiā distributa. Ad tertiū dicet in insolubilibus. ¶ Ad qntum dicitur q ista est affirmatiua oīs chymera pōt nō eē. cui' cā ē. qz ista ē affirmatiua. oīs chymera pōt esse. sed negatio sequens nō negat verbū precedens. igitur ista ponit aliqd igit nō est negatiua. ¶ Ad sextā formaz dr negādo istam esse conuertibilez. qz nec est de verbo substantiuo. nec negatio distribuit quēlibet terminū cōem distribuibilē rectū ex pte post. qd requiritur. igit &c. ¶ Ad alias dicit q ille nō sunt ɔuertibiles. nunqd tñ iste possint habere aliquas propositiones sibi equiualentes. de ɔsimilib' terminis. q̄ possint cōuerti. dicitur q sic. qa tales videre est ens ad qd requiritur oculus. equitare est ens ad qd requiritur equus. sed tñ quicqd sit de isto tā impossibilis est ista. ad videnduz requiritur oculus. q̄ est ista que datur p conuertēte. s. qd requiritur ad videndum est oculus. sequitur enim si ad videndum requiritur oculus q ad videndum oportet habere oculum. & ex isto sequitur ad vidēdum necesse est habere oculū. & vltra. igitur necesse ē habere oculum. consequens falsum. & ita etiā alia est falsa. s. ad equitandum requiritur equus. qa nō oportet ad equitādum. nec necesse est haber equum. cum nō necesse sit equitare nec equū habere. Et iō nō indiges oculo ad vidēdum quo indiges ad videndum nec oculo quo nō

indiges ad vidēdum. sicut nec nō idiges ad equitādum aiali. quo indiges ad equitādū. nec quo nō indiges ad equitandū. ¶ Propositio indefinita affirmatiua exclusiua habēs predicatū terminū cōez. pōt simpliciter conuerti in propositionē sibi correspōdentē vniuersalē de terminis trāspositis. vt tm̄ hō est currens. igit̄ omne currens est hō. ⁊ ecōtra vniuersalis affirmatiua in indefinitā. ⁊ intelligit̄ ista regula modo nunc dicto. ⁊ modo etiam dicto ante vbi de exclusiuis actum est.

Particularis aut idefinita negatiua de verbo substantiuo in terminis simplicibus. habens predicatū ⁊ c̄. de incōsueto mō loquēdi cōuertitur indefinitā particularē vel singularē affirmatiuā de mō incōsueto loquendi. vt hō currens nō est igit̄ currens hō nō est. ⁊ hec de cōuersione simplici sufficiant.

Conuersio ꝑ accñs est trāspositiua ordinatio extremoꝝ duarū propositionum vtroqȝ extremo ordine cōuerso cōicantium. manēte ꝯsimili q̄litate sic se habentiū ꝙ si a cōuersa ad cōuertentē formet̄ ꝯña illa esse formalis ⁊ nō ecōtra. vt ois hō est aial. igitur quoddam aial est homo.

Pro qua conclusione est prima regula ꝙ quelibet propositio vniuersalis negatiua de verbo substantiuo de terminis simplicibus intelligēdo vt prius. habēs predicatū siue distributū. siue nō. pōt cōuerti in particularē aut in indefinitā vel singularē negatiuam. de consueto modo. vt ois hō aial non est. igitur quoddā aial hō non est. Et si subm ⁊ predicatū fuerint distributa. ꝯuerti pōt in ꝓpositionē ⁊ predicato distributo.

Propositio particularis. aut indefinita vel singularis negatiua de verbo substantiuo habens predicatū intelligendo vt prius. conuerti pōt in particularē indefinitā vel singularē negatiuā de incōsueto modo loquendi. ⁊ nō de cōsueto. vnde licet sequatur aliquis homo nō ē risibilis. igitur aliqd̄ risibile hō nō est. nō tm̄ seq̄t̄ ecōtra. aliqd̄ risibile hō nō est igit̄ aliquis hō nō est risibilis. ¶ Itē lȝ sequatur hō nō est currens. igit̄ currēs hō nō est. tm̄ seq̄t̄ currēs hō nō est. igit̄ hō nō est currens.

Uniuersalis affirmatiua hñs predicatū vt supra cōuertit̄ in indefinitiam. aut particularē vel singularē affirmatiuā. vt ois hō est sor. igitur sor. est hō. Exclusiua affirmatiua ꝺ terminis vt prius cōuertitur in indefinitā singularē. aut particularē affirmatiuā. vt tantū animal est hō. igitur hō est aial. q2 sequit̄ bene tantū aial est hō. igitur ois hō est aial. ⁊ vltra ois hō est aial. igitur hō est aial. igit̄ a primo ad vltimum si tm̄ aial est homo. omnis homo est animal.

Sed incidit dubiū vtrū quelibet ꝓpositio de verbo adiectiuo carēs predicato. q̄uis nō possit cōuerti. possit tñ habere aliquā secū conuertibilē. q̄ conuerti possit ⁊ arguitur ꝙ nō de multis. sicut ista nō conuertitur nec hȝ aliquā secū conuertibilē que possit ꝯuerti ꝓmittit̄ denarius incipit instās qd̄ nō ē eē intelligit̄ rosa ⁊ sic de multis alijs.

Ideo dr̄ ad dubiū ꝙ multe sunt ꝓpositiones cathegorice q̄ nō ꝯuerti possunt nec hñt aliquas q̄ cōuerti possint. ta de verbo adiectiuo q̄ȝ de substātiuo. q2 cū cōuersiones inuente sint vt sillogismi aliaꝝ figurarū reduci possint ad quattuor prime non sunt inuente nisi ꝑꝑ cōuertere propositiones sillogizabiles. sed multe sunt propositiones de verbo substantiuo vel adiectiuo cathegorice que nō sunt sillogizabiles. vt tales tantū ois hō currit. tm̄ ois hō preter sortē excipit̄ Infinitū pondus sor. nō pōt portare. multe igitur sunt propositiones cathegorice de verbo substantiuo. vel adiectiuo q̄ nō requirunt conuersiones. vnde q2 nō oportet in reductionē sillogismoꝝ datoꝝ ab Aristo. conuertere particularē negatiuā posuit illā ñ ꝯuertibilē.

¶ In ꝓpositionibus tñ simplicibus de verbis adiectiuis vel substātiuis q̄ sunt de subiectis particularizatis aut vniuersalizatis ꝑ tales terminos ois. nullus. aliqs. alter ⁊ c̄. q̄ sūt sine termino āpliatiuo iportāte ꝯfusionē. aut cōpositionē incōueniēs vr̄ ꝙ ipe nō ꝯuertantur. nec hēe possint aliq̄s sibi correspondentes. q̄ ꝯuerti possint. q2 lȝ ista nō possit ꝯuerti homo est tm̄ vna secū ꝯuertibilis de tertio adiacente pōt ꝯuerti. Etiā lȝ ista nō possit conuerti. te teder vinj. tñ hēe pōt vnā secū cōuertibilē q̄ ꝯuerti pōt. vt istā aut talē. tu es ens

qꝺ tedet vitij. Taliũ aũt ꝓpositionũ. ĩmediate post hoc erit instans. tñ nullus hõ p̄ter sor. currit. oĩs hõ p̄ter platonẽ inq̄ñtũ risibile nõ est currens. nõ oꝫ reqrere cõuertentes. q: talis reqſitio plus ageret sollicitudinis q̄ꝫ p̄fectionis ⁊c.

¶ Incipit tractatus cõsequẽtiaꝝ.

Consequentia

bona denoĩata a ly si vel ergo est necessaria habitudo duaꝝ ꝓpositionũ. q̄rũ scꝺe nõ p̄ot ꝯtradictoꝛium stare cũ prima. sine noua ĩpositione vł p̄ot esse ꝯuertibilis cũ vna tali sine sua noua ĩpositione. Qua diffinitione habita. pꝫ ꝙ nõ vꝫ ꝯña ista. hec ꝯña est bona. igitur cõtradictoꝛiũ ꝯñtis repugnat añti. q: foꝛte ꝯtradictoriũ ꝯñtis nõ est. aut q: foꝛte ista ꝯñtia nõ hꝫ añs neqꝫ ꝯñs. aut foꝛte si hꝫ añs nõ hꝫ ꝯñs aut econtra. vt cũ dicimus foꝛte currente ip̄e mouet̃. q: si iste ablatiuus tenet̃ in ꝯñtia. tũc ꝯuertitur cũ ꝯña. q: equalet huic ꝯñtie. s. si soꝛ. currit ip̄e mouet̃. ¶ Pꝫ etiaꝫ ꝙ ista foꝛma nõ valet. nõ p̄ot esse ꝙ añs huius ꝯñtie sit veꝝ qn eius ꝯñs sit veꝝ. sic significando. igit̃ ista ꝯñtia est bona. q: nõ valet ꝯña ista. nulla ꝓpositio est vera. igit̃ nullus deus est. ⁊ nõ p̄ot añs esse veꝝ ſm cõeꝫ opinionẽ quin ꝯñs sit veꝝ. eo ꝙ nõ p̄ot añs esse veꝝ sic significando. oppositũ tñ istius ꝯñe p̄ot stare cũ añte eiusdẽ iõ nõ valet. ¶ Itẽ pꝫ istã ꝯñtiam nõ valere. hec ꝯña ẽ bona denoĩata a ly si vel ergo. igit̃ si ita est sicut significat̃ ꝑ eius añs. ita est sicut significat̃ ꝑ eius ꝯñs. q: ista ꝯña est bona tantũ hõ currit. igit̃ chymera ñ currit. ⁊ nõ oꝫ ꝙ si ita sit sicut significat̃ per añs ita sit sicut significat̃ ꝑ ꝯñs. nunq̄ꝫ. n. est ita aut p̄ot esse ita sicut significat̃ ꝑ ꝯñs. sic. s. ꝙ nunq̄ꝫ est ita ꝙ chymera non currit. q: si ita est ꝙ chymera nõ currit. igit̃ ita est ens vel entia vel aliqualiter esse ꝙ chymera non currit qꝺ nõ contingit. ideo ⁊c.

Consequentiaꝝ

bonaꝝ alia simpliciter alia vt nunc. ⁊ ponitur ꝯña bona vt nũc p̄suppoſito ꝙ nõ sit potentia ad p̄teritũ sic ꝙ nihil qꝺ iã fuit p̄ot deus facere nõ fuisse. ⁊ ꝙ deus nõ p̄ot verificare istã adã nõ fuit sic significando. Quo habito dr̃ ꝙ ꝯña bona vt nunc est necessaria habitudo duaꝝ ꝓpositionũ q̄rũ ꝯñtis cõtradictoꝛiũ p̄ot sic significando repugnare añti aut saltẽ p̄ot esse conuertibilis cũ vna tali q̄ꝫuis aĩal nõ potuerit nõ repugnare sic significando. Ex q̄bus seq̄tur ꝙ aliqua ꝯña mala est possibilis ⁊ cõtingens. q: hec est talis. antixp̄s nõ fuit. igit̃ deus nõ est. oĩs tñ bona ꝯña ẽ necessaria. q: quecũqꝫ ꝓpositio modo est necessaria ipsa nõ erit cõtingẽs aut falsa sic significãdo q̄ꝫuis falsa erit necessaria sic significãs. ¶ Apud euꝫ vero q poneret potentiã esse ad p̄teritũ. ⁊ ꝙ deus posset verificare istã ꝓpositionẽ. adã nõ fuit. nulla foꝛet ꝯña vt nũc. sed oĩs ꝯña foret vt semꝑ. De qua ꝯña vt nunc ponitur ista regula ꝙ quelibet ꝓpositio impossibilis nunc seu ꝑ accidens est apta inferre quãlibet aliã ꝓpositionẽ vnde bene seq̄tur adã nõ fuit igit̃ chymera est. q: ꝑ nullã potẽtiam posset oppositũ ꝯñtis stare cũ antecedẽte. Ex quo sequitur ꝙ ista ꝯña nõ valet huius ꝯñtie cõsequens est simplr̃ impossibile. igitur ⁊ añs est simplr̃ impossibile. ¶ Dicitur secundo ꝙ q̄libet p̄positio nunc seu ꝑ accidens necessaria. est apta sequi ad quãlibet ꝓpositionẽ. vñ bene seq̄tur deus est. igitur adã fuit. Ex quo sequit̃ ꝙ nõ valet ꝯña ista. a. ꝯña est bona. ⁊ eius añs est simplr̃ necessariũ. igitur ⁊ ꝯñs est simplr̃ necessariũ. Alie quoqꝫ p̄nt eẽ ꝯñe vt nunc. q̄ꝝ tã añtia q̄ꝫ ꝯñtia sunt vera ⁊ earũ veritas dependet ex fundamento posito. vt tales. hoc instans est. igit̃ tu nõ disputas. demonstrato instãti p̄senti te nõ disputãte.

Consequentiaꝝ

autẽ semꝑ alia formalis alia materialis. mãlis semꝑ est necessaria habitudo duaꝝ ꝓpositionũ q̄rũ secunde cõtradictoꝛiũ nõ p̄ot nec poterit nec potuit stare cũ prima sine noua impositione vel p̄t esse cõuertibilis cũ vna tali cui non p̄t q̄libꝫ silr̃s in foꝛma valere sic significãdo. ¶ De q̄ dat̃ p̄mo hec regula ꝙ q̄lꝫ ꝓpositio impossibilis cõtradictionẽ nõ includens foꝛmaliter ẽ apta inferre quãlibet ꝓpositionẽ vnde bene sequit̃ nullus deus est. igitur tu disputas ⁊ ex ea etiã sequitur ꝙ tu nõ disputas. Ex q̄ sequitur ꝙ ista nullus deus est includit cõtradictionẽ. q: ex ea sequit̃ ꝯtradictio. q: ex ea sequit̃ q̄libꝫ ꝑs cõtradictionis. Iõ nõ vꝫ ꝯña ista. hec ꝯña

est bona ⁊ eius ꝯñs est formalr̃ impossibile. igitur eius añs est formaliter impossibile. Dicit̃ scđo ꝙ q̄lꝫ ꝓpositio necessaria est ad quã libet aliã ꝓpositionẽ apta seq. vñ bene seqtur tu curris. igit̃ deus est. Multe tñ sunt ꝯñe materiales simplices bone quaruꝫ nec añtia nec ꝯña sunt impossibilia vel necessaria sicut iste sor. credit ꝙ ois hõ decipitur. igitur sor. decipitur.

Consequentia formalis bona denoiata a ly si vel ergo est necessaria habitudo duaruꝫ propositionũ q̃ꝝ secunde cõtradictoriũ non põt stare cũ prima sine noua ipositione vel põt esse cõuertibilis cũ vnaꝝ tali sine sui ipositione. cui q̄lꝫ silis in forma põt valẽ sic significando. ¶ Ex q̃ diffinitione seqt̃ ꝙ ista ꝯña nõ vꝫ. hec ꝯña est bona ⁊ formalis. igit̃ si intelligitur ita est. ⁊ sic significat̃ ꝑ añs. intelligitur ita esse sicut significat̃ per consequẽs. q: hec consequentia est bona ⁊ formalis hõ currit. igitur risibile currit. ⁊ non si intelligis hominem currere. intelligis risibile currere. igitur. ⁊c̃.

Sed forte cõtra arguit̃. q: ista ꝯña est bona ⁊ formalis si sor. curreret ipse moueret̃. ⁊ tñ cõtradictoriũ ꝯñtis non est aptũ natũ repugnare añti. q: iste non repugnant sor. curreret. ⁊ sor. non moueretur. q: neutra istaꝝ est vera vel falsa. ⁊ nihil repugnat nisi veꝝ falso. ⁊ econtra. aut falsum falso igit̃ ⁊c̃. ¶ Itẽ ista ꝯña ẽ formalis. tu differs a te. igit̃ baculus stat in angulo. ⁊ tñ q̄libet silis nõ vꝫ. ꝙ sit formalis ꝓbat̃ q: formalit̃ seqtur. tu differs a te. igit̃ tu es ⁊ tu nõ es tu q: si q̄libet duaꝝ ꝓpositionũ ꝑ se sequitur ex alia formaliter iste cõiuncte ex illa etiã formaliter sequũtur. sed q̄libet istaꝝ tu es tu. tu nõ es tu. formalr̃ sequit̃ ex illa. igit̃ iste due formaliter sequũtur ex illa. pꝫ cõsequentia. ⁊ arguitur minor. ꝙ .n. secunda formaliter sequatur satis pꝫ. q: est exponẽs illius. ⁊ ꝙ prima formaliter seq̃tur arguit̃. q: formalr̃ sequit̃ tu differs a te. igitur tu es. ⁊ bene sequit̃ formaliter tu es. igit̃ tu es tu. igit̃ a primo ad vltimũ seqt̃ ꝙ si tu differs a te tu es tu. ⁊ formaliter. ⁊ si sic tunc seqt̃ formalr̃. tu differs a te. igit̃ tu es tu. ⁊ tu nõ es tu. ⁊ vltra formaliter seqt̃ tu es tu ⁊ nõ es tu. igit̃ tu es tu vel baculus stat in angulo ⁊ tu nõ es tu. pꝫ cõsequẽtia. q: prima ꝑs ꝯñtis seqt̃ ex pima ꝑte añtis. q: bñ seqt̃ tu es tu. igit̃ tu es tu. vel baculus stat in angulo. ⁊ scđa ꝑs ꝯñtis seqt̃ ex scđa añtis tãq̃ꝫ ab eodẽ ad idẽ. igit̃ tota ista copulatiua seqt̃ formalr̃ ex illa copulatiua q̃ est añs. ⁊ tũc vltra seqt̃ formalr̃ tu es tu vel baculus stat i angulo. sed tu nõ es tu. igitur baculus stat i angulo. q: arguit̃ a disiũctiua cũ destructione vnius ꝑtis sup aliã partẽ. igitur a pmo formalr̃ seqt̃. tu differs a te. igitur baculus stat in angulo. q: oẽs ꝯñtie itermedie sunt bone ⁊ formales nõ variate. ꝙ aũt aliq̃ sibi silis i forma nõ valeat ꝓbat̃. q: hec nõ valet hoc differt ab hoc. igit̃ hoc ẽ hoc. ⁊ hoc nõ ẽ hoc. demõstrãdo i añte sortẽ ⁊ platonẽ in ꝯñte. ⁊ tñ ibi ẽ silis forma. q: est silis terminoꝝ discretio i vna sicut i alia. silis quãtitas ⁊ q̃litas ⁊ suppõ. ⁊ q̃liscũq̃ꝫ ꝓprietas vnius termini ẽ in vna etiã ⁊ i alia cõsilis. ⁊ ẽt cõsilis modus significãdi. igit̃ iste sunt silium formaꝝ. tꝫ ꝯña apđ eos q ponũt formã ꝯñtie attẽdi solũ penes ista iã noiata q dicũt istas ꝯñas eẽ siliũ formaꝝ. hõ currit. igitur aial currit. hõ currit. igit̃ lignũ currit. ¶ Itẽ ista ꝯña ẽ bona. hõ currit. igit̃ risibile currit ⁊ hec nõ ẽ bona. hõ currit. igit̃ rudibile currit. ⁊ iste sunt siliũ formaꝝ. igit̃ ⁊c̃. ¶ Item hec ꝯña nõ ẽ bona ⁊ formalis nõ si hõ currit. risibile currit. nec ista. nõ si animal currit suba currit. q: opposite cõtradictorie sũt ⁊ ñe bone ⁊ formales. ⁊ tñ istaꝝ ꝯñaꝝ cõtradictoria ꝯñtis nõ pñt stare cum añte. igitur ⁊c̃. ¶ Itẽ ista ꝯña ẽ bona. hõ ẽ nõ hõ. igit̃ capra disputat. ⁊ tñ nulla est habitudo inter añs ⁊ consequẽs. q: ois habitudo q̃ est cõsequẽtia ẽ cõsecutio. sed nulla est consecutio illius ꝓpositionis cũ sit de terminis iꝑtinẽtibꝫ ad istã aliã. hõ nõ ẽ hõ. igit̃ istius ad illã nulla ẽ cõsecutio nec ꝑtinẽtia. ¶ Itẽ he sũt ꝯñe. hõe nullus hõ ẽ nisi aial ẽ. ⁊ cõtradictoriũ ꝯñtis non repugnat añti nec põt repugnare sic significãdo. silr̃ dicat̃ de ista. q: deꝰ est tu es. ¶ Sꝫ pro solutiõe istoꝝ accipiatur primo ꝙ formalitas consequẽtie attẽditur penes terminoꝝ pertinentiam adinuicem consequentis ⁊ antecedentis ⁊ proprietatem ⁊ ordinem. Ex quo pꝫ ꝙ iste ꝯñtie nõ sunt siles forme. hõ currit. igitur risibile currit. homo currit. igit̃

lignū currit. q2 nō est sil'is terminoꝝ ꝓtinētia nec iste tu es. igit' tu es tu. tu eris. igit' tu eris tu. q2 copule nō hn̄t ꝯsimiles ꝓprietates penitus. Accipiat' scdo ꝙ formalitas ꝯn̄e hꝫ i se latitudinē ⁊ vna ꝯn̄a ē altera magis formal'.

Regule generales ꝯsequentiarum.

E consequentiis

igit' ponūtur iste regule. Prima si ꝯn̄a est bona affirmatiua denominata a ly vl' si ergo vel igit' significans ex cōpositione suoꝝ terminoꝝ. hn̄s ⁊ ꝯn̄s expressa quoꝝ nullū est multiplex. ⁊ an̄s est veꝝ ꝯn̄s eius est verum.

Secunda regula. si ꝯn̄a est bona affirmatiua denoīata a ly si vel ergo vel igit' significans ex ꝯpositiōe suoꝝ terminorum ⁊ ꝯn̄s eius est falsum an̄s etiam est falsum.

Sed forte arguit' ꝯtra. q2 sit. a. vna ꝯn̄a bona cuius an̄s sit scitū a te ⁊ ꝯn̄s nō sit ab aliquo scitū. sed tibi dubiuꝫ. dubites eniꝫ an ex vero seq̄tur falsum in ꝯn̄a bona ⁊ formali. ⁊ pꝫ ꝙ ista ꝯn̄a est bona vt pono. scita a te eē bona. q2 firmiter credis ꝙ sit bona ⁊ nō decipis in credēdo ⁊ istius an̄s est veꝝ cū aliis ꝯditionibus. ⁊ tn̄ ꝯn̄s nō est verū. q2 ꝯn̄s nulli vere significat sicut nec suū ꝯtradictoriū. iō nō est veꝝ illud ꝯn̄s. Item ꝑ illō ꝯn̄s nullus intellectus rectificat'. iō nō est veꝝ. Scdo arguit' sic. ista ꝯn̄a est bona sor. non demōstrat'. igit' hoc nō demōstrat'. ⁊ an̄s illius est veꝝ in casu. ⁊ ꝯn̄s nō pōt esse verum sic significādo. igit' ⁊c. Iō forte d' ꝙ nō ē pos'e ꝙ an̄s illius ꝯn̄e sit veꝝ. q2 tunc ēt ꝯn̄s esset veꝝ sic significādo. qd tn̄ nō pōt esse verū sic significādo. vt forte dicitur. Sed cōtra tūc seq̄tur ꝙ. a. ⁊. b. ꝓpōnes cōuertūtur sic significādo. q2 iste cōuertūtur vt pono. ⁊. a. pōt esse verū ⁊ pōt sciri. ⁊. b. nō pōt esse verū nec pōt sciri sic significando. ꝙ si detur ponatur ꝙ vna istarū sciat' ⁊ alia nō. ista ꝯn̄a stāte sic significādo. ⁊ tūc seq̄tur ꝙ istius ꝯn̄e an̄s est veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsum. Tertio sic. q2 seq̄tur hoc est falsū. igr̄ hoc est falsum. ponendo ꝙ illa sit ꝯn̄a mētalis. ⁊ demōstretur ꝯn̄s vtrobiq3 ⁊ pꝫ ꝙ an̄s est veꝝ. q2 significat ꝓ principaliter ꝙ hoc est falsū cū sit ꝓpō mentalis ⁊ hoc est falsum. q2 se falsificat. ideo est antecedens verum. ⁊ cōseq̄ns falsuꝫ. vt pꝫ igi' ⁊c.

Et arguitur ꝙ cōtradictorium ꝯn̄tis repugnat an̄ti eiusdē. q2 ista repugnāt hoc ē falsum ⁊ nō hoc est falsuꝫ. q2 ex scda seq̄tur ꝙ nullū falsum est hoc. Vel in eodē casu arguit' ꝙ illa ꝯn̄a est bona ⁊ eius ꝯn̄s nō est verum nec falsuꝫ ⁊ an̄s verū. ꝙ enim ꝯn̄s nō sit verū pꝫ. ⁊ ꝙ nō sit falsum arguitur. q2 eius cōtradictorium est falsum. q2 seq̄tur nō hoc est falsum. igr̄ nulluꝫ falsum est hoc. tenet ꝯn̄a a cōuersa ad cōuertentē. ⁊ cōseq̄ns est falsum q2 aliqd falsum est hoc. Quarto arguitur sic. q2 frustra additur in regulis ꝙ an̄s ⁊ ꝯseq̄ns sint simplicia. ⁊ nō equoca. q2 ꝓpō equiuoca nō est vera nec falsa. igitur nulla ꝯn̄a ē cuius an̄s aut ꝯn̄s sit multiplex. Sꝫ ad primum d' ꝙ nō d' ꝓpositio vera ex eo ꝙ vere vel false significet. nec ista est diffō ꝓpōnis ꝓpositio est orō vere vel false significans. sꝫ ꝓpō est orō vna. indicatiua. ⁊ ꝑfecte ⁊ determinate veri vel falsi sensus demōstratiua. significando sic. data eniꝫ cōi diffōne. hoc3 cōcedere ꝙ aliqua disiuntiua affirmatiua in casu est vera cuius tn̄ vtraq3 ꝑs nō est vera. vt talis rex sedet vel nullus rex sedet. nec vꝫ ꝯn̄a ista hec est tibi ꝓpositio. igr̄ est vera vel falsa tibi vel dubia tibi. nec seq̄tur. igr̄ ē ṽe vl' false vel dubie tibi significās. q2 forte ista rex sedet est falsa ⁊ est firmiter credita absq3 hesitatiōe an̄s enim est verū in casu ad intellectū positū ꝑ descriptione ꝓpōis vere. ⁊ ꝯn̄s ꝑ uata sua significatione est falsuꝫ. Et d' ad ꝑam formulā ꝙ illa nō est descriptio ꝓpōnis vere. Ad ꝑam dr̄ cōcedendo illā ꝯn̄am ⁊ dr̄ ꝙ an̄s pt eē veꝝ. sed ꝯn̄s n̄ pōt esse veꝝ. sic significādo ⁊ cōcedūtur cōclusiōes ibi illate. s. ꝙ. a. ⁊. b. ꝓpōnes cōuertūtur. ⁊. a. pōt esse veꝝ ⁊ sciri. ⁊. b. nec pōt esse veꝝ nec sciri. sic significās sicut sepe accidit ꝙ multe sunt ꝓpōnes possibiles q̄ nō pn̄t esse vere. sicut hec copulatiua solus sort. q est demonstrat'. ⁊ hoc est sort. ⁊ hoc nō est sor. q2 ista seq̄tur ex ista. solus sor. q demonstratur est sor. ⁊ plato nō est sor. ⁊ ita cōceditur ꝙ hec vl'is pōt esse vera nihil demonstratur q̄uis eius nulla singularis possit esse ṽa sic significando. sed ista nunq̄3 ē vera aliqua eius singulari existente. Item alique sunt ꝓpositiones vere que non possunt esse false sic significando. vt puta hoc demon

ſtratur demonſtrato aliquo. hoc intelligitur
Nūq̄ tñ ē cōcedendū in aliquo caſu ꝙ.a.ſit
veꝝ.b.exiſtēte.nec eſt concedēdū ꝙ antece/
dēs illius ɔ̄ñe.ſoꝛ.non demōſtrat̄.igit̄ hoc
nō demōſtrat̄.ſit veꝝ ⁊ ɔ̄ñs falſuꝫ.iō nō ad
mittat̄ ꝙ.a.ſcit̄.⁊ nō.b.exiſtente.b.ſic ſigni
ficādo. ¶ Ad tertium dicet̄ in inſolubilibus.
¶ Ad quartū dr̄ ꝙ apud illū q̄ poneret ꝙ ꝓ
poſitio plures nō eēt ꝓpoſitio ſicut poſuim⁹
ſupꝛa nō oꝫ illud ponere.apd̄ vero cōeꝫ opi
niōnē opinātiū illud.reqritur illud.⁊ ita etiaꝫ
apud ponētes ꝓpoſitionē ypotheticā nō eē
q̄lē q̄litate logica nō oꝫ ponere in regula ly
affirmatiua.ſed d̄ hoc in fine dicetur. ¶ Tñ
de pꝛeterito regula poni non pōt nec de futu
ro.ſicut nec ſequētes.vnde nō ſeqtur iſta con
ſequētia eſt bona ⁊ añs eius fuit veꝝ.igit̄ cō/
ſequens eius fuit veꝝ.nec ſeqt̄ iſta conſequē
tia eſt bona ⁊ antecedens eius erit veꝝ.igit̄
conſequens eius erit veꝝ.⁊ nō ſequitur iſta
conſequentia eſt bona.igitur qñ erit aut fuit
eius antecedens veꝝ eius conſequēs erit aut
fuit veꝝ.qꝛ foꝛte neutrū vel non vtrūq̄ꝫ erit
aut fuit veꝝ.etiā non ſeqtur iſta ɔ̄ña eſt bo/
na ⁊ añs eius fuit veꝝ.igit̄ ɔ̄ñs eius fuit ve/
rū.ſi eius cōſequēs fuit qñ eius antecedēs fu
it veꝝ.qꝛ conſequēs eſt vna conditionalis fal
ſa. ¶ Ex predictis patere poteſt ꝙ poſſibile
eſt ꝙ aliq̄ conſequentia ſit bona cuius ante/
cedens ſit neceſſariū ⁊ conſequēs impoſſibi
le.vt ſi hec deus eſt.igit̄ hō eſt aſinus.ſigni
ficet adeq̄te ꝙ ſi deus eſt aliqd eſt manente
ꝑtiū ſignificatione pꝛima.⁊ ita pꝫ ꝙ aliq̄ ɔ̄ña
eſt impoſſibilis ex cuius añte ſeqtur ɔ̄ñs eiuſ
dē.Ex p̄dictis quoq̄ꝫ cōcludi pōt ꝙ nō dꝫ ꝓ
regula ſuſtineri ꝙ ſi aliq̄ ɔ̄ña eſt bona ⁊ ita ē
ſicut ſignificat̄ ꝑ añs eſt ita ſic ſignificat̄ per
ɔ̄ñs eiuſdē.pꝫ qꝛ iſta ɔ̄ña eſt bona.ſi deus ē
nulla chymera eſt.⁊ ē ita ſicut q̄ ſignificatur
ꝑ añs ⁊ nō eſt ita ſicut ſignificat̄ ꝑ ɔ̄ñs.ſic i
telligendo ꝙ nō eſt ita ꝙ chymera nō ſit ſi/
cut ſupꝛa oñſum eſt.Et ꝑ hūc modū nō ſe/
qtur.añs illius ɔ̄ñtie eſt veꝝ.igitur ita eſt ſi/
cut ſignificat̄ ꝑ ip̄ꝫ.pꝫ i iſta ɔ̄ña.chymera nō
eſt.igit̄ chymera nō ē hō.qꝛ nō ē ita ꝙ chy
mera nō ē.Et ꝑ idē pꝫ nō ſeq.iſta ɔ̄ña ē bo/
na.⁊ nō eſt ita ſicut ſignificat̄ ꝑ ɔ̄ñs.igit̄ nō
eſt ita ſicut ſignificat̄ ꝑ añs.pꝫ in iſta ɔ̄ña.de
us eſt.igit̄ chymera nō eſt.Et ſicut nō ſequi
tur de pꝛeſenti ſic nō ſequitur d̄ pꝛeterito aut
de futuro.

Alia regula eſt ꝙ ſi ɔ̄ñtia eſt bo
na affirmatiua de/
noiata ⁊c̄.ſignificans ⁊c̄ hn̄s añs ⁊ ɔ̄ñs ex/
pꝛeſſa.quoꝝ nullū eſt multiplex ſcita eſſe foꝛ
malis.⁊ añs eſt cōcedendū ab aliquo.⁊ cō/
ſequens ē intellectū ꝓpoſitū.⁊ cū his bñ ſcit̄
ꝙ ex concedendo nō ſeqt̄ niſi cōcedēdū tūc
ɔ̄ñs ab eodē eſt ɔcedendū.Sed nō ſeqt̄ hec
ɔ̄ña eſt bona ſcita eſſe talis.⁊ añs eſt ab ali/
quo concedēdū ⁊ ɔ̄ñs eſt intellectū.igit̄ ɔ̄ñs
eſt cōcedendū.qꝛ foꝛte creditū eſt ꝙ añs ſit
falſum.aut foꝛte creditū eſt ꝙ ex cōcedendo
ſeq̄tur nō cōcedendū.Et etiā poſita iſta.hoc
inſtans nō fuit ⁊ admiſſa.deinde durāte tꝑe
obligationis ꝓpoſita iſta hoc inſtās fuit negā
da eſt.⁊ ita eſt facta.tunc hoc inſtans fuit.tñ
adhuc iſta eſt neganda hoc inſtans fuit.qua/
re cedat tp̄s obligationis.⁊ tunc patet ꝙ iſta
foꝛma nō valet.hoc erat ſequens expoſito.⁊
bene admiſſo ⁊ antecedēs fuit concedenduꝫ.
igitur ⁊ cōſequēs.imo antecedens fuit cōce/
dendū ⁊ ɔ̄ñs nō iā enim hec cōſequentia eſt
bona.hoc inſtās fuit.igitur hoc inſtans fuit.
qꝛ ꝑ nullā potentiā poſſet oppoſitū ɔ̄ñtis ſta
re cum añte cōpoſſibiliter.Et accipiat̄ in di
cta regula cōcedendū noīaliter.⁊ nō partici/
pialiter ⁊ qꝛ accipiēdo ꝑticipialiter multa ne/
ceſſaria ſimpliciter ſunt neganda.⁊ multa i/
poſſibilia ſimpl̄r ſunt ɔcedēda bene rn̄dēdo.

Ex qua regula ſequit̄ alia.ſ.ꝙ ſi ſit
aliqua cōſeq̄ntia bona de/
nominata ⁊c̄.ſignificans ⁊c̄.habēs añs ⁊c̄.
quoꝝ nullū eſt multiplex.ſcita eſſe foꝛmalis
⁊ antecedēs eſt cōcedendū ⁊ cōſequens in/
tellectū ꝓpoſitū.⁊ cū his bene ſcitū eſt ꝙ ex
cōcedendo nō ſeqtur niſi concedēdū.⁊ ꝙ ex
vero non ſequitur falſum cōſequēs nō ē du/
bitandū nec negandum.

Alia regula eſt ꝙ ſi ɔ̄ña ē bona de/
noiata ⁊c̄.ſignificās ⁊c̄.hn̄s
añs ⁊c̄.quoꝝ nullū ⁊c̄.ſcita eſſe foꝛmalis.⁊
ɔ̄ñs ē negādū ab aliquo ⁊ añs itellectū ꝓpo
ſitū.⁊ cū his bñ ſcitū ē ꝙ negādū nō ſeqt̄ ni
ſi ex negādo.tūc ē añs ab eodē negandū.

Ex qua ſequitur alia ꝙ ſi conſe/
quentia eſt bona affir/
matiua denominata ⁊c̄.ſignificans ⁊ cetera.

hñs antecedēs ⁊c̄.quoꝝ nullū ⁊c̄.scita esse formalis ⁊ ꝯñs ē intellectū ꝓpositū ⁊ cū his bene scitū ꝙ ex vero nō seqꝛ falsuꝫ.⁊ ē ꝯñs negandū.tūc añs nō est ab eodē dubitanduꝫ nec cōcedēdū ⁊ capiꝛ hic dubitandū pro eo cui dꝫ dubie respondi ab aliquo.

Alia regula est ꝙ si ꝯña bona ⁊c̄.significans ⁊c̄.hñs ⁊c̄.quoꝝ nullū ⁊c̄. scita esse formalis.⁊ añs est dubitādū.⁊ ꝯñs intellectū ꝓpositū.⁊ cū his scitū est ꝙ ex nullo vero seqtur falsuꝫ.tūc ꝯñs nō est negādū.

Alia regula est ꝙ si ꝯña est bona ⁊c̄.significans ⁊c̄.hñs ⁊c̄.quoꝝ ⁊c̄.scita esse formalis.⁊ ꝯñs est dubitandū.⁊ añs est intellectū ꝓpositū.⁊ cū his bene scitū est ꝙ ex nullo vero sequiꝛ falsuꝫ.tūc antecedēs est negandum vel dubitandum.

Sed contra forte arguiꝛ qꝛ ponatur ꝙ añs istius ꝯñe bone hō currit.igitur risibile currit.sit tibi positū.scitū esse tale. ⁊ a te bene admissuꝫ ⁊ ꝯñs tibi depositū.tūc ista ꝯña est bona ⁊ añs est concedendū.⁊ tñ ꝯñs est negandū.Secundo qꝛ ponaꝛ ꝙ ista hō est asinus principalr̄ significet deū eē.tūc ista ꝯña est bona deus ē.igiꝛ hō est asinus ⁊ añs est ꝯcedēdū ⁊ ꝯñs nō.Sꝫ ad primū dī ꝙ stāte illo casu añs illius ꝯñe est cōcedendū qꝛ positū ⁊ bene admissum.⁊ ꝯñs est cōcedendū ⁊ nō negandū.qꝛ nō seqtur est depodepositū ⁊ admissuꝫ.igiꝛ est negādū.sed oꝫ plus assumere ad cōcludendū ꝙ ꝯñs sit negādū.s.ꝙ sit bene admissuꝫ scitū esse tale ⁊c̄. sed hoc ipsi posito repugnant.quia nunq̄ꝫ ē eadē ꝓpositio cōcedenda ⁊ neganda respectu eiusdē rñdentis ⁊ respectu eiusdē obligationis ⁊ sensus.Ex qbus pꝫ nō seq añs isti⁹ ꝯñe scite esse bone ⁊c̄.cū alijs ꝑticulis.ibi positis ē cōcessuꝫ.igiꝛ ꝯñs ē cōcedendū.sed oꝫ ꝙ sit bñ cōcessuꝫ.¶ Ad scōm dī ꝙ apō eos q eodē mō rñdēdū dicunt infra tꝑs ⁊ extra ad ꝓpositionē quā ponimus suā significationē variare.⁊ dicunt istā esse negandā hō est asinus q̄ꝫuis sit necessaria.qꝛ ex cōi mō negareꝛ.addendū fore in regula ꝙ ꝯña nō eēt bona.ꝑꝑ aliā ipositionē a priori factaꝫ.Sꝫ apō eos q rñdent ad propositiones ꝓm eaꝝ q̄lita tē sicut infra diceꝛ.añs istius ꝯñie est cōcedendū ⁊ ꝯñs.qꝛ ꝓꝫ istū modū oē simplr̄ necessariū est cōcedendū.vtꝝ aūt cōcedaꝛ qñ proponiꝛ aut nō.infra dicendū est. Ex qbus pꝫ istas formas nō valere.ista ꝯña est bona affirmatiua denoīata ⁊c̄.significans ⁊c̄.hñs ⁊c̄.quoꝝ nullū ⁊c̄.cuius añs est scitū.⁊ ꝯñs est intellectū a te.igiꝛ ꝯñs est scitū a te.qꝛ forte creditū esset a te ꝙ ex vero seqtur falsuꝫ.⁊ positio ꝙ nō esset alia ꝓpō ab ista ꝯña vel ei⁹ ꝑte.oīs ꝓpositio scita a te est affirmatiua.igitur nulla scita a te ē negatiua scires añs ⁊ bene scires istā ꝯñam eē bonā cū alijs ꝑticulis ⁊ tñ nō seqtur ꝯñs eē scitū.qꝛ repugnat ꝯñs sciri apud eos q ponunt ꝑtē supponere ꝓpositione cuius est ꝑs.¶ Itē nō seqꝛ ista ꝯña ē bona cū particulis positis scita eē talis.cui⁹ añs est scitū a te vel scitū eē veꝝ.⁊ bene scis ꝙ ex nullo vero seqꝛ falsuꝫ.igiꝛ ꝯñs est scitū a te esse veꝝ.qꝛ forte repugnat ꝯñs sciri.vt ī ista ꝯña hec ꝓpositio nō est scita a te eē vera igiꝛ hec ꝓpō nō ē scita a te esse vera demonstrādo vtrobiqꝫ ꝯñs.ꝯñs aūt nō est ꝓpositō falsa.qꝛ eius cōtradictoriū est falsuꝫ.⁊ nō ꝑt illud cōsequens sciri a te esse veꝝ.Ex qbus pꝫ ꝙ est aliq̄ ꝓpositio q̄ nō pōt ab aliquo sciri esse vera sic significans.

Sed pro regula teneaꝛ ꝙ si ē aliq̄ ꝯña bona ⁊c.denoīata ⁊c. significans ⁊c.hñs ⁊c.quoꝝ ⁊c.scita eē bona.⁊ añs est scitū.⁊ ꝯñs est intellectū.⁊ nō repugnat ipm sciri.⁊ scitur bene ꝙ ex nullo vero sequitur falsum.⁊ cōsideratur sufficienter ꝺ cōsequēte.tunc ꝯñs est scitū.⁊ ita dicatur.si añs est scitū esse veꝝ cū illis ꝑticulis datis ꝙ ꝯñs est scitū esse veꝝ.Ex quibus pꝫ illū nō esse bonū modū arguendi.s.hec cōsequētia ē bona denoīata ⁊c.significans ⁊c.habens ⁊c.quorū ⁊c.⁊ eius añs est intellectū a te.igiꝛ eius ꝯñs est intellectū a te.qꝛ si fieret ꝯña cui⁹ antecedens eēt latinū.⁊ ꝯñs grecū.q̄ sciret eē bona añs in casu est intellectū.⁊ ꝯñs.nō potes.n.credere tu ꝑ verā relationē cui firmiter assentires ꝙ illa ꝯña eēt bona vt ista.hō currit.igiꝛ antropos trechi.Cōsiderās ēt supradcā videbit ꝙ hec ꝯña ñ vꝫ.a.ꝓpō sciꝛ a te.igiꝛ tu scis sic esse sicut.a.ꝓpō significat a.ꝓpō et sicut.significat scis.a.ꝓpōnē significare.nec ecōtra seqtur.tu scis sic esse sicut.a. propositio principaliter significat.⁊ sicut.a. propositio principaliter significat scis.a.significare.igiꝛ a.ꝓpositio scitur a te.Forte.n.re/

pugnat a.ꝓpoſitionē ſciri.⁊ q̄uis nō repu gnaret adhuc tñ nō ſequitur ꝙ ſicut.a.princi paliter ſignificat ſcires eſſe.q: forte iſta ꝓpoſi tio nō ſignificat eſſe.ſed nō eſſe.

Item pro regula teneať.ꝙ ſi ꝯña eſt bona ⁊c.denominata ⁊c.ſignifi cans ⁊c.habens ⁊c.quoꝝ ⁊c.ſcita eſſe bona ⁊ ꝯñs eſt intellectū ⁊ neſcitū.⁊ nō repugnat ipm neſciri.⁊ ſcitur bene ꝙ ex nullo vero ſe quitur falſum.⁊ cōſideratur ſufficiēter de an tecedente ⁊ ꝯñte.etiā añs eſt neſcitū.Sed he forme modo valent.iſta ꝯña eſt bona ⁊c.ſci ta eſſe talis ⁊c.⁊ añs ē dubiū.igitur ꝯñs nō eſt negandū.nec ſequitur iſta cōſequentia eſt bona ſcita a te eē bona ⁊c.⁊ vtraq; pars an tecedentis eſt a te dubitanda.igitur ꝯñs non eſt a te negandū.pꝫ de antecedente talis cōſe quentie tu curris.vel nullus rex ſedet.ſꝫ rex ſedet.igitur tu curris.¶ Itē nō valet iſte mo dus arguendi.iſta cōſequentia eſt bona ⁊c. ⁊ maior eſt a te bene conceſſa.⁊ minor ē du bitanda.igiť ꝯñs nō eſt a te negandum.

Si conſequentia ⁊c.denominata ⁊c.ha bens ⁊c.ſignificans ⁊c.⁊ añs eius eſt poſſibile ꝯñs ſilr eſt poſſibile.hoc tñ nō ſeqť in ꝯñtijs a ly niſi denoīatis.q: in illis reperiť añs poſſibile et ꝯñs īpoſſibile vt nihil eſt niſi deus eſt.nunq̄ꝫ tñ ſeqtur ꝙ ex poſſibili ſeq̄ť impoſſibile.q: conſequens illius non ſequi tur ex antecedente.

Alia regula.ſi conſequentia eſt bona cū alijs particulis.et antecedens ē ne ceſſariū ꝯñs eſt ſilr neceſſarium.

Alia regula.ſi cōſequētia eſt bona cum alijs particulis.et cōſequens ē im poſſibile antecedens eſt impoſſibile.

Alia regula.ſi conſequētia eſt bona ⁊c. et conſequens eſt contingens añs eſt contingens vel impoſſibile.

Alia regula ſi conſequentia eſt bona cū illis quinq; particulis et aliqd ſe quitur ad conſequens illud idem eſt aptum natum ſequi ad antecedens eiuſdē.

Alia regula eſt.ꝙ ſi conſequētia eſt bo na cum illis quinq; particulis.et aliquid antecedit ad antecedēs illud eſt aptuꝫ antecedere ad conſequens eiuſdē.Ex quibꝫ regulis ſequitur correlarie ꝙ arguendo a pri mo antecedente ad vltimum cōſeqnēs in cō ſequētijs affirmatiuis denominatis a ly ſi vl ergo ⁊c.cōſequētia eſt bona et formalis dū modo cōſequentie intermedie ſunt bone ma teriales vel formales.¶ Sed forte arguitur cōtra.q: hec cōſequētia eſt bona.tu curris. igitur tu curris vel hō ē aſinus.et tu nō cur ris.q: arguitur a parte totius diſiunctiue af firmatiue ſignificantis ex cōpoſitione ſuorū ter minoꝝ ad ipam diſiunctiuā.et vltra ſeqť tu curris vel hō eſt aſinus.et tu non curris. igitur homo eſt aſinus.a diſiunctiua cum de ſtructione vnius partis ſup alteram partem ⁊ tamē nō ſequitur de primo ad vltimū ꝙ ſi tu curris homo eſt aſinus.Secūde ſic.q: iſta cōſequentia eſt bona.pater eſt.igiť filius vel filia eſt.⁊ ſequitur filius vel filia eſt.igitur ſuus pater eſt.aut ſua mater eſt.et tamē non ſequitur a primo ad vltimū.ꝙ ſi pater eſt ſu us pater aut ſua mater eſt.Tertio.q: ſequi tur tu curris.igitur tu curris vel tu es aſinus et etiā ſequitur tu curris vel tu es aſinus.ſed tu nō curris.igitur tu es aſinus.et tamē non ſequitur a primo.ꝙ ſi tu curris tu es aſinus. Sed pro his dicitur ꝙ arguēdo a primo an tecedente ad vltimū conſequens ſic arguen dum eſt ꝙ cōſequens precedentis conſequē tie eodem modo ſignificet prout eſt cōſequēs prioris cōſequentie quomodo ſignificat ꝓut eſt antecedens ſubſequentis.et idem termini ſignificent in vna ſicut in alia.et ideo primuꝫ argumentū non procedit ſecundū.q: variať relatio.et ſi eadē ſtet relatio vbiq;.et oēs cōſe quentie intermedie ſunt bone.et antecedens eius eſt verum ꝯñs eius eſt verum.et requi ritur etiam ꝙ preciſe illud qđ eſt conſequenſ precedentis conſequentie ſit antecedēs ſequē tis.et per conſequens patet reſponſio ad ter tium argumentum etiam.

Alia regula eſt ꝙ ſi aliqua cō ſequentia eſt bona propoſitio ſtat cum antecedente illa eadeꝫ ſta re pōt cum conſequente eius.

Alia eſt ꝙ ſi aliqua ꝯña eſt bona ⁊c.et aliqua ꝓpoſitio repugnat conſe quēti illa eſt apta nata repugnare antecedēti ēt.¶ Sꝫ forte cōtra arguiť.q: aliq̄ ē ꝯña bo na ⁊c.cuiꝰ ꝯñti repugnat aliq̄ propoſitio que nō repugnat antecedēti.vt iſta propoſitio q̄ ē ꝯñs huiꝰ ꝯñtie ē neceſſaria ſimplr.igitur hō

est asinus. demõstrato eius ɔ̃n̄te ꝑ subm an̄
cedẽtis. q: si nõ sit bona tũc cõtradictoriũ cõ
sequẽtis põt stare cũ an̄te sic significãdo. ⁊ tẽ
stabũt ista sil' sine noua iposiõne terminorũ
hec est necia que est ɔ̃n̄s huius ɔ̃n̄e ⁊ nullus
hõ est asinus. quo dato pꝫ ꝙ cõtradictorium
ɔ̃n̄tis stat cũ an̄te eiusdẽ ⁊ tñ ista ɔ̃n̄tia est bo
na. ⁊ nõ stat cũ ɔ̃n̄te eius cum cõtradictoria
nõ stent simul. ¶ Itẽ hec ɔ̃n̄a est bona adeq̃
te significans ₰m cõpositionẽ suoꝝ terminoꝝ
igit͛ tu es asinus. ⁊ ɔ̃tradictoriũ ɔ̃n̄tis stat cũ
an̄te ⁊ nõ cũ ɔ̃n̄te. igit͛ ⁊c. ¶ Sed ad hec si/
mul respondebitur infra.

Alia regula si ɔ̃n̄a est bona ⁊c. ⁊ argui/
tur a cõtradictorio ɔ̃n̄tis ad cõtra
riũ an̄tis illa ɔ̃n̄a est bona.

Alia regula si ɔ̃n̄a est bona ⁊c. ⁊ argui/
tur ex cõtradictorio ɔ̃n̄tis cũ alte/
ra p̃missarũ ad cõtradictoriũ alterius p̃misse
principalis ɔ̃n̄tia est bona.

Alia regula si ɔ̃tradictoriũ ɔ̃n̄tis alicui⁹
ɔ̃n̄tie repugnat an̄ti cũ illis ꝑticul'
illa ɔ̃n̄tia est bona ⁊c.

¶ Regule ꝑticulares penes suꝑius ⁊ inferi⁹

d **[D]icamus** nũc ꝙ inferi⁹
est illud ꝙ su
pra se põt hr̃e ex significatiõe q̃ꝫ
hꝫ terminũ aut terminos ₰m re
ctã lineã p̃dicamẽtalẽ. ¶ Supe/
rius est illud qđ ex significatione quã hꝫ põt
hr̃e terminũ aut terminos sub se ₰m suã line
am rectã predicamẽtalẽ. Ulterius accipit͛ ꝙ
de quocũqꝫ p̃dicat͛ aut p̃dicabile est inferius
de eodẽ sil'r est p̃dicabile superius.

Ex quibus seq͛t͛ ista reg'a. ab infe
riori ad suũ suꝑi⁹ af/
firmatiẽ sine distributiõe vl' cõfusiõe. sic ꝙ to
tale extremũ an̄tis sit sb totali extremo ɔ̃n̄tis
⁊ hoc ꝑ se. ɔ̃n̄a est bona. sed nõ seq͛t͛. tu vidi
sti istuꝫ. ⁊ iste fuit papa. igit͛ tu vidisti papaꝫ.
nec seqtur. põt esse ꝙ iste hõ sit albus. ⁊ iste
hõ est niger. igit͛ põt ẽẽ ꝙ hõ albus sit niger
q: nõ est iste terminus iste vel istã sub isto ter
mino papã nec sub isto termino hõ. nec sunt
in eadẽ linea predicamẽtali vl' nõ inferius per
se. ⁊ hoc sufficit. nec seqtur sor. incipit esse al/
bus. igitur sor. incipit esse coloratus. deus inci
pit esse hõ. igitur deus incipit esse suba. nec se
qtur. sor. inquãtum homo est risibile. igr̃ sor.
inquãtum aĩal est risibile. nec sequit͛. oĩs hõ
p̃ter sor. currit. igitur oĩs hõ preter hoĩeꝫ cur
rit. Itẽ nõ sequit͛. si tu es hoc aĩal demr̃ato
asino. tu es asinus. igit͛ si tu es aĩal tu es asi/
nus. nec seqtur tu cognoscis hoĩeꝫ. igit͛ tu co
gnoscis aĩal. nec seqtur. sor. ẽ terminus discre
tus. igitur homo est terminus discretus. q: i
nulla istaꝝ totale extremũ est sub totali extre/
mo. Item nõ seqtur tu es dñs platonis. igit͛
tu es aliqđ platonis. nec sequit͛ tu es scolaris
bononiensis. igit͛ tu es hõ bononiensis. ita ẽt
nõ valet ɔ̃cludẽti tibi ⁊ cuilibet cõcludenti ti/
bi tu es idẽ. igit͛ alicui ⁊ cuilibet cõcludenti ti
bi tu es idem. Itẽ nõ seqtur aliquo maiori te
⁊ quolibet minori te tu es minor. igit͛ aliquo
⁊ quolibet minori te tu es minor. ita ẽt nõ se
quit͛ aliquo minori te ⁊ quolibet maiori te tu
es maior. igit͛ aliquo ⁊ quolibet minori te tu
es maior.

Secunda regula est ꝙ arguendo
ab inferiori ad suũ supe
rius affirmatiua addita dictione exclusiua a ꝑ
te subiecti vꝫ ɔ̃n̄a. vt tm̃ hõ currit. igr̃ tm̃ ani
mal currit. ſꝫ nõ a ꝑte p̃dicati. copulis vl' ver
bis cũ p̃dicatis. nõ aliũde cõfusis existentib⁹
synonimis subiectis. subiectis vero addito si
gno vl'i affirmatiuo arguendo ab inferiori ad
suũ superius cũ istis ꝑticulis in prima regula
positis vꝫ ɔ̃n̄a. vt oĩs hõ est aĩal. igit͛ oĩs ho
mo est substantia.

Affirmatiue aũt arguẽdo a su
periori distributo
cũ illis ꝑticulis. ⁊c. cũ cõstantia subi ad suũ i
ferius est ɔ̃n̄a bona. sed nõ vꝫ nisi cũ cõstãtia
addit͛ subis eiusdẽ tꝑis. vñ nõ sequit͛. oẽ aĩal
currit. igit͛ oĩs hõ currit. nec seqtur. xp̃s non
incipit ẽẽ suba. igit͛ xp̃s ñ incipit esse hõ. ⁊ nõ
seqtur. in. a. instanti tu eris oĩs hõ. ⁊ pla. erit
hõ. igitur tu eris plato. q: dꝫ addi cõstantia
eiusdẽ tꝑis cũ determinatõe ad ideꝫ tp̃s pro
quo verificat͛ maior. ⁊ nõ sequit͛. ⁊ oẽ vidẽs
hoĩeꝫ est homo. igit͛ oẽ videns platonẽ ẽ hõ
nec seq͛t͛ qlꝫ asin⁹ hoĩs currit. sed pla. est hõ.
igit͛ qulibet asinus pl'onis currit. nec seqtur
oĩs hõ albus currit. pla. est hõ. igit͛ pla. cur/
rit. sed tñ cũ cõstãtia totalis extremi sub tota
li extremo concludit.

Negatiue aũt arguẽdo ab infe/
riori ad suũ suꝑius ne

gatione poſtpoſita nõ ꝓcedente dictione im/
pediente.cũ conſtantia totius extremi vt pri
us intelligendo.valet ꝯña.ſed nõ ſeqtur hoc
creãs platonẽ nõ eſt deũs.⁊ plato eſt hõ.igi
tur hoc creãs hoiem nõ eſt deus.ita.ẽt nõ ſe
quiť.videns ſoꝛ.nõ eſt homo ⁊ ſoꝛt.eſt hõ.
igitur vidẽs hoiem nõ eſt hõ.q: foꝛte nullus
vidẽs ſoꝛ.eſt hõ ⁊ tñ oẽ vidẽs hoiez eſt hõ.
¶ Jtẽ nõ ſeqtur tm̃ ſuba nõ ẽ accidẽs.⁊ ois
ſuba eſt aliquid.igiť tm̃ aliquid nõ ẽ accñs.

Arguẽdo aũt a ſuperioꝛi diſtribu
to negatiue ad ſuũ infe
rius intelligendo vt prius cũ cõſtantia ⁊ ſine
conſtantia vꝫ ꝯña.vt nullũ aial currit.igitur
nullus homo currit.ſed nõ ſequiť xp̃s nõ in
cipit eſſe ſuba igitur xp̃s nõ incipit eſſe hõ.

Arguẽdo a ſupioꝛi ad ſuũ inferiuſ
a ꝑte ſubiecti ſubiectis
addita dictione excluſiua negatione prepoſita
valet ꝯña vt nõ tm̃ aial currit.igitur nõ tm̃
homo currit.⁊ a ꝑte predicati.ſubis addito
ſigno vli vt nõ ois homo eſt coloꝛatus.igiť
nõ ois homo eſt albus.⁊ intelligitur vt pri/
us iſta regula.

Sed cõtra primã regulam foꝛte
arguiť.q: nõ ſeqtur
ſoꝛ.eſt aial.igiť ſoꝛ.eſt coꝛpus.⁊ arguiť ab i
feriori ꝑ ſe ad ſuũ ſupius.igiť ⁊c.patꝫ ꝯña ⁊
ꝓbatur añs.q: in caſu eſt añs verum.⁊ ꝯñs
falſuꝫ ſic ſignificando.ponať eniꝫ gratia argu
mẽti q̃ꝫtitatẽ cõtinuã diſtigui a re quãta quo
dato.ponamus ꝙ non implicet contradictio
nẽ quantitatem ſoꝛtis ſeparari ab eo ⁊ tunc
arguitur ꝙ ſoꝛ.eſt animal.q: eſt aial rationa
le cum ſit homo ⁊ tñ non eſt coꝛpus.q: ſoꝛt.
non eſt longus nec latus nec pꝛofundus.añs
arguitur q: non eſt quãtus.igitur ⁊c. ¶ Jõ
foꝛte negať iſta cõſequẽtia.ſoꝛ.nõ eſt longus
nec latus nec ꝓfundus.igitur nõ eſt coꝛpus.
q: dĩ foꝛte.q: ſoꝛ.eſt coꝛpus ſubſtãtiale.⁊ ñ
eſt coꝛpus quantitatiuũ.nec in illo caſu cõce/
ditur ꝙ ſoꝛ.non ſit quãtus.q: eſt quãtus q̃ꝫ
titate diſcreta. ¶ Sed contra q: tũc ſequitur
ꝙ ſoꝛ.nõ ſit aliqđ vnũ.ſed ſoꝛ.eſt numerus
infinitus ſeparatoꝝ actu ꝙ ſi ꝯcediť.arguitur
tũc contra regulã ꝙ nõ ſi ſoꝛ.eſt aial ſoꝛt.eſt
ſubſtãtia.Jtẽ ſi in illo caſu ſoꝛ.eſt coꝛpus per
idẽ ſequiť ꝙ ego ⁊ tu ſumus vnũ coꝛpus ſub
ſtãtiale ⁊ vna ſubſtantia.⁊ ꝙ oẽs ſpere cele/
ſtes ſimul ſumpte ſũt vnũ coꝛpus. ¶ Scđo
illa ꝯña nõ eſt bona.ſoꝛ.eſt homo.igiť ſoꝛ.ẽ
aial.q: ſi eſſet bona hoc maxime eſſet q: iſte
terminus aial eſt magis cõis q̃ꝫ iſte termin⁹
hõ.ſit igr̃ gr̃a argumẽti.i duplo cõioꝛ q̃ꝫ iſte
ťminus hõ. ¶ Sꝫ cõtra q: iſte ťminuſ aial aut
eſt in duplo cõioꝛ q: in duplo plũra aialia ſi
gnificat q̃ꝫ iſte terminus hõ.aut q: iſte termi
nus aial aialia duaꝝ ſpecieꝝ ſignificat ⁊ iſte
terminus homo aialia vnius ſpeciei.non pri
mo modo q: ĩfinita animalia ſignificat ly ho
mo.q: ꝓ infinitis aialib⁹ ſupponit ly homo
in iſta homo intelligiť.nec etiam eſt in duplo
cõmunioꝛ.q: aialia duaꝝ ſpẽrum ſignificat.
q: tunc ſi plures ſpẽs generarẽť animaliũ iſte
terminus fieret magis cõis.aut ſi ĩfinitas ſpe
cies ſignificaret infinite cõis erit.ſed cũ infini
tas ſignificet ſpẽs animaliũ ymaginabiles.igi
tur ſequiť ꝙ ſit in infinitũ cõis ⁊ conſequen
ter ſequiť ꝙ iſte terminus ſubã nõ eſt magis
cõis q̃ꝫ iſte terminus animal cũ vterqꝫ illoꝛũ
ſit infinite cõis. ¶ Tertio arguiť ſic.hec ꝯña
non valet hec eſt quãtitas diſcreta.igiť hec
eſt quantitas.⁊ hic arguitur ab inferioꝛi ⁊c.
igitur ⁊c.pꝫ ꝯña.⁊ ꝓbatur añs.q: ſi iſta va
leret maxime eẽt ꝓpter regulam iſtaꝫ dictã
ſed arguitur ꝙ non.q: iſte terminus quãti/
tas non eſt terminus ſuperioꝛ ad iſtũ termi/
nũ quãtitas diſcreta.q: ponatur quãtitatẽ nõ
diſtingui a re quãta ⁊ ſequiť ꝙ ois q̃ꝫtitas ẽ
quãtitas diſcreta.⁊ econtra.ois quãtitas di/
ſcreta eſt quãtitas.igr̃ non de pluribus ſpẽ/
bus eſt ꝑdicabilis.iſte terminus quãtitas q̃ꝫ
iſte terminus quãtitas diſcreta.igr̃ iſte termi
nus non eſt ſuperioꝛ ad illũ.⁊ ſi ſic igitur illa
ꝯña non tꝫ ꝑ regulã illã. ¶ Quarto ſic nõ ſe
quiť iſte eſt binarius.igr̃ iſte eſt quãtus vel
quãtitas.⁊ arguitur ꝑ regulã.igr̃ ⁊c.pꝫ ꝯña
cũ minoꝛi ⁊ arguitur ꝙ maioꝛ.ẽ vero demõ
ſtrato binario qui eſt.b.c.intelligẽtie indiuiſi
biles.⁊ tũc patet ꝙ totũ añs eſt veꝝ ⁊ ꝯñs
falſuꝫ.q: ſi iſte binarius eſt q̃ꝫtus vl̓ q̃ꝫtitas.
igiť iſte binarius ẽ magnus ꝯñs falſũ ⁊ ꝯña
pꝫ.q: ſi iſte binarius eſt quãtus vel quãtitas
iſte binarius eſt magnus aut magna quan/
titas.ꝯñs falſum.q: non eſt magnus reſpe/
ctu minoꝛis quantitatis cum nulla ſit minoꝛ.
nec reſpectu maioꝛis quantitatis.q: preciſe ẽ
magnus reſpectu minoꝛis quantitatis.aliter

ſequitur ꝙ idem eſt magnum ⁊ paruuꝫ re-
ſpectu eiuſdē. ¶ Jtē iſte binarius non diſtat
a nō quāto. igitᷣ iſte binarius nō eſt magnus
nec quātus. qꝛ ſi diſtat a nō quāto ſeqtur ꝙ
diſtat ꝑ indiuiſibile a nō quāto ⁊ diſtantia ī
diuiſibile. ꝙ eſt īpoſſe. vl' ſi diſtat a nō quāto
diſtātia diuiſibili. qꝛ ꝑ binariū diſtat a nō q̄ꝫ
to. ſeqtur tūc ꝙ ꝑ indiuiſibile plus diſtat a ñ
q̄ꝫto iſte binarius q̄ꝫ ab vnitate. ⁊ ꝙ aliq̄ quā
titas diſtat ab alia minori diſtātia indiuiſibili
ꝯñs eſt falſum. qꝛ binarius minus diſtat ab
vno cuꝫ dimidio q̄ꝫ ab vnitate al'r ſeq̄retᷣ ꝙ
aliq̄ ꝓportio dupla eēt indiuiſibil'. ꝙ ē īpoſſe.
¶ Jtē infinite ꝑua ē aliq̄ q̄ꝫtitas. ⁊ nulla ē mi
nor illa. igᷣ illa eſt infinite ꝑua vl' nō magna
demōſtrata q̄ꝫtitate huius binarii. vl' q̄ ē iſte
binarius. pꝫ ꝯñā cū minori ⁊ arguitᷣ maior
qꝛ infinite ꝑua eſt aliqua q̄ꝫtitas in hoc cōti-
nuo. ¶ Jtem ſi iſta quātitas ſit magna ⁊ ip
ſa infinita ipſa eſt dupla ad ſui medietatē. ⁊ ſi
ſic ipa ē ī duplo maior q̄ꝫ ſit ei⁹ medietas ꝯñs
falſū. qꝛ neutra medietas eſt magna nec aliq̄
eſt medietas iſtius binarii. qꝛ nulla intelligen
tia ē medietas iſtaꝝ duaꝝ itelligētiaꝝ. ¶ Jtē
ſi ille binarius ē q̄ꝫtus ſeqtur ꝙ ille binarius
ſit aliqd. tꝫ ꝯñā ꝑ regulā qꝛ terminus trāſcē-
dēs eſt ſuꝑior ad decē generaliſſima. ¶ Qui
to ſic. qꝛ nō ſeqtur hoc eſt infinitū. igitᷣ hoc ē
quātū. qꝛ dato vno infinito ſi ipſū eſt quātuꝫ
ipſuꝫ eſt magnū. ꝯñs falſuꝫ. igitᷣ ⁊ añs. ⁊ ꝙ
ꝯñs ſit falſuꝫ arguitᷣ. qꝛ ſi hoc infinitū ſit ma-
gnū. igitᷣ magnū reſpectu minoris vl' maio-
ris vel eq̄lis. tꝫ ꝯñā. qꝛ ꝑuū ⁊ magnū ſt ter-
mini relatiui. ſed nō reſpectu minoris. qꝛ ipꝫ
eſſet ꝑuū. qꝺ nō eſt verū. qꝛ latitudo ꝑuita-
tis terminatᷣ a nō gradu ad gradū infinitum
magnitudis. ⁊ ꝑ idē nō ē h⁹ īfinitū magnū
reſpectu maioris. qꝛ tūc eēt minus iſto maio
ri. nec reſpectu eq̄lis eſt hoc infinitū magnuꝫ
qꝛ ſi ab eo auferratᷣ tūc aliqd ⁊ ab alio ſibi eq̄
li minus erit tūc illud infinitū aliquo alio mi-
nus. qꝺ nō cōtingit. ⁊ tꝫ ꝯñā. qꝛ ſi ab eq̄lib⁹
ꝯtinuis īeq̄lia cōtinua demas remanētia ſr in
eq̄lia ⁊ vnū altero minus. iō ⁊c. ¶ Sexto ñ
ſequitᷣ. a. ē ꝑ̄nitas. igᷣ. a. ē relatio. ⁊ arguitᷣ
ꝑ regulā. igᷣ reg'la falſa tꝫ ꝯñā ⁊ minor. qꝛ re
latio eſt genus generaliſſimū in ꝑ̄dicamento
relatōis. ⁊ arguitᷣ maior. qꝛ ſit. a. vna ꝑ̄nitaſ
⁊ ponamus ꝙ nullus referat illā ꝑ̄nitatē ad

aliquā filiationē. qꝛ nō cōſideret. tūc ē añs ve
rū ⁊ ꝯñs falſuꝫ. qꝛ ſeqtur. a. ē relatio. igᷣ ali
qd refertᷣ. mediāte. a. relatiōe. qꝛ relatio eſt
actus ſm quē referēs vl' referibile ē. ⁊ valet
ꝯñā iſta ſicut hec. a. ē actio. igitᷣ aliqd agitur.
¶ Septio nō ſeqtur. a. ē duplū ad. b. igitᷣ. a.
eſt relatū ad. b. ⁊ arguitᷣ ꝑ regulā. igitᷣ ⁊c. pꝫ
ꝯñā ⁊ minor. qꝛ bñ ſeqtur. a. ē duplū ad. b.
igᷣ. a. hꝫ duplā ꝓportionē. ad. b. ⁊ vltra. igi-
tur. a. eſt ꝓportionatū ad. b. igitᷣ a ꝑ̄mo ſi. a.
ē duplū ad. b. a. ē relatū ad. b. ſed arguitᷣ ma
ior. qꝛ poſito ꝙ nulluſ referat. a. ad. b. aut nul
lus cōſideret ⁊ ſit. a. bipedale ⁊. b. pedale eſt
añs veꝝ ⁊ ꝯñs falſū. ¶ Octauo nō ſeqᷣ iſte
erit pr̄. igitᷣ iſte erit relatus. aut pr̄ alicui⁹. qꝛ
ponatᷣ ꝙ ſor. iaceat ſemē in locū gñatōis. de
inde ſtatiꝫ moriatᷣ. ⁊ inſūdatᷣ aīa tꝑe debito ī
māꝫ ſemis iacti. ⁊ tūc ſeqᷣ ꝙ iā veꝝ ē ꝙ ſor.
erit pr̄. ⁊ tñ nō erit pr̄ alicuius. nec relat⁹ ad
aliquē. qꝛ tūc ſi ſor. erit pr̄ alicuius ipſe erit pr̄
ſui ipſius qꝛ erit ipemet hō generat⁹ q gene
rauit qꝛ eadē erit forma penes quā vt dicunt
attēditᷣ idētitas numeralis. ꝯñs falſū ē. qꝛ tē
ſtaret ꝙ tantum pater eēt ⁊ ꝙ idem eſſet refe
rēs ⁊ relatū reſpectu eiuſdē. ¶ Nono argui
tur ſic. qꝛ nō ſeqᷣ hoc eſt figura. igitᷣ hoc ē q̄
litas. ⁊ arguitᷣ ꝑ regulā. igitᷣ ⁊c. pꝫ ꝯñā ⁊ mi
nor. qꝛ figura eſt in q̄rta ſpē q̄litatis. ⁊ argui
tur maior. ⁊ ponatᷣ ꝙ figura ſit res figurata
qꝺ verū ē. qꝛ figura eſt q̄ termino vl' terminis
clauditᷣ. primo geometric. ⁊ tūc eſt añs veꝝ
h⁹ ē figura demſ̄ato hoīe. ⁊ ꝯñs falſū. ſ. h⁹ ē
q̄litas qꝛ hoc ē ſba. igitᷣ ñ ē q̄litas. ¶ Sꝫ huic
forte dr̄ ꝙ nō ſeqᷣ hoc eſt figura. igitᷣ ē q̄litaſ
ſed ſolū ſeqtur. igitᷣ hoc ē q̄le. ¶ Sꝫ cōtra qꝛ
demōſtrata albedine pedalitᷣ lōga eēt añs ve
rū ⁊ ꝯñs falſuꝫ. qꝛ albedo nō ē q̄lis qꝛ nō eſt
alba. ¶ Uel forte al'r aſ̄ ꝯtra. qꝛ ly q̄le nō eſt
gen⁹ ꝑ ſe ad ly figura. qꝛ ꝑ̄dicatio gñis d̄ ſua
ſpē eſt eēntialis. ſed illa nō eſt eēntialis. figu-
ra eſt q̄lis. qꝛ cōcretū connotat vltra abſtra-
ctū. ⁊ ꝑ idē hoc diſiūctū q̄le vl' q̄litas nō ē ſu
peri⁹ ad iſtū terminū q̄litas. qꝛ nō ꝑ ſe. ⁊ eēn
tialiter ꝑ̄dicatᷣ de illo. ¶ Decimo ſic. qꝛ nō ſe
qtur. hoc eſt raritas. igᷣ hoc ē q̄litas. arguitᷣ
tñ ꝑ regulā. qꝛ raritas ⁊ dēſitas ſūt de ſ̄a ſpē
q̄litatis. igᷣ ⁊c. pꝫ ꝯñā ⁊ ꝓbatᷣ añs ponatur
. n. ꝙ vna raritas ſit vna res rara vt placet
multis tūc añs eſt veꝝ demōſtrata vna ſba

⁊ ꝯñs falsuȝ. ¶ Undecimo nõ seqtur hoc ē forma. igr̃ hoc ē q̃litas. ⁊ ar̃ ꝑ regulã q: forma siue figura ponit̃ ꝓ quarta spẽ q̃litatis. ⁊ arguit̃ añs. q: demõstrata forma substãtiali est añs veꝝ ⁊ ꝯñs falsuȝ. ¶ Itẽ oĩs q̃litas est forma ⁊ nõ oĩs forma est q̃litas igr̃ ista ꝯña nõ tȝ. ¶ Duodecīo nõ seqtur. hoc ē scia. igit̃ hoc ē q̃litas. q: demõstrato deo ē añs veꝝ ⁊ ꝯñs falsuȝ. ⁊ tñ scia ē in ꝑma spẽ q̃litatis. igr̃ ⁊c. ¶ Deciotertio nõ seqtur hoc ē q̃le. igit̃ hoc est accñs. ⁊ nõ arguit̃ ꝑ regulã. q: ens diuiditur in substãtiã ⁊ accñs. ⁊ accñs in nouẽ p̃dicamẽta. iõ accñs est supius ad ly q̃le. ¶ Decimoq̃rto nõ seqtur. hoc ē corruptio. igr̃ hoc est actio. q: dato lumine qd̃ corrũpat̃ ꝑ absẽtiaȝ cõseruãtis. pȝ ꝙ ibi est corruptio ⁊ tñ nõ est actio q̃ illd̃ lumẽ corrũpat̃. q: nihil agit ad corruptionẽ illi⁹ luminis. ¶ Decioq̃nto nõ seqtur. a. causat. igitur. a. agit ꝙ mã̈ dati cõpositi causat mã̈t'r suũ cõpositũ ⁊ nõ agit. cum ipsa nõ sit actiua. sed passiua tñ. ¶ Itẽ deciosexto nõ seqtur. a. intelligit. igr̃. a. agit ⁊ ar̃ ꝑ regulã q: ista sũt v̾ba actiua q̃ sũt de p̃dicamẽto actõis causo. s. ⁊ intelligo. ¶ Decioseptio nõ seqtur hoc frigefiet. igit̃ hoc alterabit̃. q: in casu est añs veꝝ ⁊ ꝯñs falsũ. ponẽdo ꝙ. a iã sint tres q̃rte calide ꝑ totũ vt duo. ⁊ vltia ē q̃rta sit frigida vt duo. ⁊ cõdescẽt̃ iste tres q̃rte calide ad quãtitatẽ vnius q̃rte. ⁊ rarefiat ista q̃rta frigida vsq; ad quãtitatẽ trium q̃rtaꝝ. sine acq̃sitione vl' dep̱ditione caliditatis vel frigiditatis. ⁊ patet ꝙ antecedens est verum. quia hoc iam non est frigidum ⁊ aliquando fiet frigidum. igitur hoc frigefiet ⁊ tñ ꝯñs est falsuȝ. q: sequit̃ alterabitur. igr̃ aliq̃ velocitate alteratõis alterabitur. ꝯñs falsuȝ. q: velocitas alteratõis attẽditur penes latitudinẽ q̃litatis vl' ipsaȝ q̃litatẽ acq̃sitã aut dꝑditã in tãto vl' tãto tp̱e. sed hoc nõ acq̃ret aliquã q̃litatẽ in tãto vl' tãto tp̱e nec aliquã latitudinẽ qualitatis. igr̃ nõ alterabitur. ¶ Decimooctauo nõ seqtur hoc ꝓducit̃. igr̃ hoc patitur ⁊ arguitur ꝑ regulã. igr̃ ⁊c. pȝ ꝯña cuȝ minori ⁊ ar̃ maior. q: demõstrata aĩa q̃ creatur gratia argumenti ista aĩa ꝓducitur ⁊ tñ nõ patitur. q: nulla passione patitur. igr̃ ipsa nõ patitur. igitur ⁊c. ¶ Itẽ sic nõ seqtur. a. cõseruat. igitur. a. agit. sic nõ seqtur. a. cõseruattur. igitur. a. agitur vl' patitur. pȝ hoc dato vno cõseruãte. ⁊ vno ab illo conseruato.

¶ Decimonono nõ seqtur nunc nihil fuit ⁊ nũc ē vl' fuit aliq̃ñ. igitur aliq̃ñ nihil fuit. q: demonstrato instãti p̃nti est añs verum ⁊ ꝯñs falsuȝ. q: semꝑ aliq̃d fuit. ¶ Uigesimo sic. q: nõ seqtur. a. celũ est in hoc. vbi igitur a celuȝ est alicubi. q: demõstrato vbi qd̃ ꝓ p̃nti istãti hȝ vltima spera est añs veꝝ ⁊ ꝯñs falsũ. q: si. a. celũ est alicubi. igitur a celũ est in aliquo loco ꝯñs falsum. q: spera vltima nõ est in loco q: nihil eam circũdat. ¶ Uigesimoprimo nõ seqtur. a. est in aliquo vbi. igitur. a. est in situ. q: aĩa tua est in vbi in quo tu es. et tñ non est in situ in quo tu es. q: situs est adiacentia ꝑtium. sed aĩa tua nõ hȝ ꝑtem. igitur ipsa nõ põt hr̃e situ. ¶ Itẽ nõ seqtur. a. est vestis. igitur. a. est habitus. q: forte nullius est hitus.

¶ Item nõ sequitur. a. est intelligibile. igitur. a. est ens. et tamẽ arguitur ꝑ regulam igitur ⁊c. pȝ ꝯña. et q: ille terminus ens est terminus transcendens vt volo. igitur ly intelligibile nõ est supra ip̄m. sed infra. et ar̃ maior. q: chymera est intelligibilis et tñ chymera non est ens. quod si cõceditur arguitur tũc ꝙ aliq̃s terminus est cõmunior q̃ȝ terminus transcẽdens. q: aliq̃d est intelligibile qd̃ non est ens. ¶ Item non sequitur. hec essentia indiuisibilis est trinarius. igitur hec essentia indiuisibilis est quantitas. et arguitur per regulam igitur ⁊c. patet cõsequentia et minor. et arguitur maior. q: hec essentia est indiuisibilis. et ista met essentia est tres ꝑsone. et tamen ista essentia non est quantitas continua nec discreta. quia tunc essent alique partes alicuius indiuisibilis et sic indiuisibile esset diuisibile. Et ita potest argui ponendo ꝙ homo communis sit multi homines particulares. vt hoc est plato demonstrato homine communi et hoc est sor. igitur sor. est pl'o. sed tenendo ista vl'ia in re dȝ sic argui. igitur sor. est illud quod est plato.

Sed ad primã dicit̃ ꝓbabiliter negando istã cõsequẽtiã sor. ē aĩal. igitur sor. est corpus. et dicitur vltra ꝙ ly corpus non est de predicamento substãtie sed antiq̃ illũ terminũ in illa arbore ꝓposuerũt. pp̱ vocabuloꝝ iopiã. sȝ ille terminus corpus ē de p̃dicamẽto quãtitatis. sȝ sub substãtia possumus imediate ponere hoc cõplexũ

ſubſtãtia diuiſibilis.aut hñs ptes.q̃uis hoc
cõplexũ ſit cõnotatiuũ.ſed illud cõplexũ po/
nitur cũ aptiori vocabulo careamus.Verũ/
tñ cũ ponit᷑ ꝙ quantitas diſtignat᷑ a re quã/
ta admittat᷑.ſed nõ admittit᷑ ꝙ ſor.ſtet ſine
quãtitate .q: remota vna quãtitate ſuccedit
alia.ꝛ admiſſo ſine cõtradictione ꝙ quanti/
tas ſeparet᷑ a ſor. ꝛ nõ ſuccedat alia ſaltiz cõ
tinua.q: de illa ſit argumẽtũ.cõcedit᷑ ꝙ ſor.
ſit aliqd.ꝛ ꝙ ſor.eſt ſubſtantia.quãuis nõ ſit
ſubſtantia cõtinua.ꝛ ex iſto nõ ſequit᷑ a ſimi
li ꝙ tu ꝛ ego ſumus vnũ corpus.ꝛ ꝙ vnuz
corpus ſit oẽs ſpere celeſtes.ſed q: argumẽ/
tũ petit difficultatẽ altiorẽ.iõ ipſum in mate/
ria naturali reqratur.Ad ſecundũ d: ꝙ iſte
terminus aĩal nõ eſt magis cõis q̃ iſte ter/
minus hõ.nec ſunt cõparabiles ƒm cõitatez
ꝛ ſi reperiantur auctoritates ſignificantes cõ
munitatis cõparationẽ.iſte ſunt ƒm modum
loquendi cõez.ꝛ nõ oĩno vere.q: qlibet ter/
minus generalis infinita ſpecie diſtincta ſigni
ficat.❡ Ad teriũ dr̃ ꝙ ille terminus quanti/
tas eſt genus ad illũ terminũ quantitas di/
ſcreta.admiſſo ꝙ quantitas cõtinua ſit quã/
titas diſcreta.quanuis de tot predicatur iſte
terminus quantitas diſcreta de quot iſte ter
minus quantitas predicatur.ꝛ non ſequitur
ꝙ iſte terminus quantitas nõ ſit genus ad ly
diſcreta.q: ly quantitas nõ eſt terminus taz
cõtractus.nec tã cõnotatiuus ſicut ille termi
nus cõplexus quantitas diſcreta.Et etiã eſt
poſterior illo termino quãtitas.❡ Ad quar
tũ d: iſtã formã cõcedendo.iſte eſt binariuſ
l̃.iſt iſte eſt quãtus vel quãtitas.Et cũ argui
tur ꝙ ꝯñs illius ſit falſuz.q: ſi ille binariꝰ ſit
quãtus vel quãtitas ille binarius eſt magnꝰ
d: cõcedendo ꝯñs qcqd ſit de ꝯña.Et cũ d:
ſi iſte binarius eſt magnus.aut eſt magnus
reſpectu maioris vel minoris.ꝛc̃.d: ꝙ iſte
binarius eſt magnus reſpectu magis magni
ꝛ ineq̃lis.Et cũ arguit᷑ ꝙ idẽ eſſet magnuz
ꝛ paruũ reſpectu eiuſdẽ cõcedit᷑ ꝙ idẽ ẽ ma
gnũ ꝛ paruz reſpectu eiuſdẽ qð ẽ minuſ ma
gnũ.ꝛ magis paruuz q̃ certũ datum.puta
qð ẽ maius eo.Et cũ vltra arguit᷑ ꝙ iſte nu
merus nõ ẽ quãtus.q: nõ diſtat a nõ quãto
negat᷑ añs.q: iſte numerus ꝑ binariũ diſtat
a nõ quãto.ꝛ cũ arguit᷑ ſeq ꝙ ꝑ indiuiſibile
pluſ diſtat a nõ quãto q̃ diſtet ab vnitate.d:
ꝙ exceſſu indiuiſibili plus diſtat a nõ quan/
to.q̃ ab vnitate ad bonũ intellectũ.ꝛ ſic ter
narius numerus q eſt tres intelligẽtie ꝑ idi/
uiſibile diſtat magis a nõ quãto q̃ binarius
iſte.Vñ iſte ternarius diſtat.i.excedit iſtũ bi
nariũ idiuiſibili diſtãtia ſiue exceſſu.Et cum
arguit᷑ ẽt ꝙ iſte binarius nõ ſit magnus nec
paruus.q: infinite parua ẽ aliq̃ quantitas ꝛ
nulla e minor iſta.igit᷑ iſta ẽ infinite parua.ne
gat᷑ maior.ꝛ cũ auguit᷑ ꝙ infinite ꝑua ẽ aliq̃
quãtitas cõtinua illud cõcedit᷑.ſed ex illo nõ
ſeqt᷑ ꝙ ĩfinite ꝑua ſit aliq̃ quãtitas.ĩmo nul/
la quãtitas cõtinua ẽ maior vel minor alia vt
ꝑdictũ ẽ.Pro alia forma negat᷑ iſta.ſ.iſte bi
narius ẽ quãtus.igit᷑ iſte binarius ẽ aliquid
nec terminus trãſcẽdẽs de quolibet genere
generaliſſimo vl'r ſumpto vere ꝑdicat᷑ diſti
guẽdo plurale cõtra ſingulare ꝛ vnũ contra
multa.❡ Ad q̃ntã formã negat᷑ iſta ꝯña hoc
ĩfinitũ ẽ quãtũ.igit᷑ hoc infinitũ ẽ magnũ.ꝛ
hoc verꝫ ẽ apud eos q poſuerũt qð magnuz
ꝛ paruũ ſunt termini relatiui ꝛ nõ termini ꝑ
uatiue ꝛ poſitiue oppoſiti.Sz apud illos q
poſuerũt ꝙ opponunt᷑ poſitiue ꝛ priuatiue
ꝛ nõ relatiue.cõcedẽdũ ẽ ꝙ oẽ quãtũ ẽ ma/
gnũ.ꝛ negat᷑ ꝯña.igr̃ ſi id ĩfinitũ ẽ magnũ ip
ſuz ẽ magnũ reſpectu maioris aut minoris
aut eq̃lis.q: ad hoc ꝙ aliqd ſit magnũ ſuffi/
cit ꝙ id hẽat partẽ vel partes.❡ Ad ſextũ d:
ꝙ iſte terminus relatio põt accipi v̉bal'r ꝓut
deriuat᷑ a refero refers.ꝛ ꝑ tũc dicit actualẽ
relationẽ.ꝛ nõ ẽ genus generaliſſimũ ĩ ꝑdi/
camẽto relationis quo ad abſtracta.Sz alio
mõ relatio ẽ idẽ qð reſpectus nõ cõnotãdo
aliq̃z actõez.ſz purã hitudĩez reſpectiuã ali/
cuiꝰ ad aliqd ꝛ illo mõ ẽ genus gnãliſſimũ ꝛ
ẽ ſicut ð iſtis termĩs ꝓpõ.cõſtructio.oĩo.vñ
ſicut ẽ ꝓpõ lz nullus ꝓponat.ꝛ cõſtructio lz
nullus cõſtruat.ꝛ oĩo lz nullus oretſic ẽ rela
tio lz nullus referat.ꝛ ƒz iſtũ modũ cõcedit᷑
conſequentia.ſ.a.eſt paternitas.igitur.a eſt
relatio ꝛ negatur illa.a.ẽ relatio igit᷑ aliquis
refert aliqd.❡ Ad.vij.negat᷑ illa ꝯña.a.eſt
duplũ ad.b.igit᷑.a.ẽ relatũ ad.b.capiẽdo ly
relatũ paſſiue.ꝛ ita etiã negatur illa.a.hz du
plam proportionem ad.b.igitur.a.eſt rela/
tum ad.b.ſed ſi ly relatum idem eſſe ꝙ hñs
reſpectũ in ſe poſſet id concedi.❡ Ad.viij.
dicitur ꝙ de virtute ſermonis non eſt veruz

ꝙ aliquis homo generauit aliquem hominē
nec aliquē hoīem generauit. aut produxit. q̄:
forte qn̄ ꝓducebatur sor. nō agebat aliqs hō
eius ꝓductionem. s. qn̄ infundebat̄ aīa in ma
teriam nec ēt homo generauit hoīem qn̄ ia/
ciebat semen. q̄: seqtur i. a. die generauit ho
minē. igit̄ in. a. die generauit hoīem q fuit in
. a. die aut in eius fine. q̄: terminus sequens
verbū seqtur nām verbi. ⁊ adhuc cōcesso ꝙ
sor. generabit illū hoīez generādū aut ꝓducet
illum hoīem generandum. nō seqtur ꝙ sor.
generabit seip̄m. q̄: varietas materie variat
identitatem cōpositi nālis. ¶ Ad. ix. concedi
tur illa ꝯn̄a. hoc est figura. igitur hoc est qua
litas. ⁊ nō admittit̄ suppositū euclidis pri/
mo geometrie q ponit abstractuz ꝓ cōcreto
¶ Aliter admisso illo supposito cōcedendum
esset ꝙ homo esset qualitas vel ꝙ ista spe/
cies figura ⁊ id quod ponitur ꝓ genere gene
ralissimo p̄dicamēti qualitatis nō sunt inuicē
bene ordinata qd̄ credendū ⁊ verum est.
¶ Et silr̄ pz r̄n̄sio ad decimū cum arguitur
ista ꝯn̄a nō est bona hoc est raritas. igit̄ hoc
est qualitas. sed admisso supposito dī vt pri/
us vel ꝙ homo est qualitas vt multi inuicez
cōsenserūt. aut ꝙ illa ordinatio generū ⁊ spe
cierū nō est bene ordinata vel ꝓportionata.
¶ Ad vndecimū dī ꝙ iste terminus forma ē
multū equiuocū. ¶ Ad. xii. dī ꝙ illi termini
scia bonitas. ꝑfectio ⁊c. equiuoce dn̄r de deo
⁊ de nobis. ⁊ ideo vt sic nō sunt in illo predi
camento. ¶ Ad. xiii. dī ꝙ ens diuidi in sub/
stantiaz ⁊ accidens pōt duobus modis intel
ligi vno modo sic ꝙ oēs termini de quibus
predicatur iste terminus ens sunt substantia
les vel accidētales. ⁊ per hūc modū accidēs
diuidit̄ in. ix. p̄dicamenta. i. terminus accidē
talis in. xi. genera terminoꝝ ſm diuersos mo
dos p̄dicandi distinctos. ¶ Et capitur hic ac
cidens seu terminus accidentalis ꝓ oī termi
no p̄dicabili. nō in quid nec in quale essentia/
le qui nō est de obliq̄ nec recta linea substātie
⁊ ſm istū modū pz ꝙ ly q̄le nō est terminus
inferior ad ly accidēs. q̄: vt sic ly accn̄s ē ter
minus scd̄e intētiōis vel ipōnis. ⁊ ita dicerēt
doctores signoꝝ. Alio mō ens diuidi in sub/
stantiā ⁊ accn̄s pōt itelligi ꝙ ens p̄dicat̄ in/
differēter d̄ oī termio accn̄ali ⁊ de oī termio
substātiali. ⁊ ita accn̄s diuidit̄ in. ix. p̄dicamē
ta. q̄: de oībus. ix. p̄dicamētis p̄dicatur in cō
creto aut in abstracto. et isto modo cōceditur
ꝙ oē albuz est accidens. capto ly accn̄s ꝓ ter
mino prime intentionis vel impositionis. sed
ſm istū modū iste terminus accn̄s est termi/
nus p̄dicabil̄ de oī termio q ē i aliquo nouez
p̄dicamētoꝝ accidētiū. ¶ Et si tūc ar̄ ꝙ albū
ē q̄litas. q̄: ē accn̄s. negat̄ ꝯn̄a. q̄: iste t̄min⁹
accidēs. ix. genera rerū generice distinctaꝝ si
gnificat. q̄: reꝝ mḡri tot gn̄a reruz ponūt ge
neralissime distincta. quot sīt p̄dicamēta. vn̄ ſz
istum modū nulla sūba est q̄litas nec relatio
est q̄litas. nec aliqua actio vel passio est q̄litas
⁊ sic de aliis abstractus terminus vnius p̄di
camēti de abstracto alterius p̄dicamēti nō p̄
dicat̄. ¶ Ad. xiiii. dī ꝙ iste terminus corru/
ptio ⁊ iste terminus remissio ⁊ ꝑfectio aliqn̄
sunt noīa verbalia denotantia actuales actio/
nes. ⁊ isto mō sūt in p̄dicamēto actiōis. ⁊ ſz
istū modū hoc argumētū tz. hoc est remissio
igit̄ hoc est actio. ⁊ hoc est ꝑfectio. igit̄ hoc ē
actio. ⁊ ꝯcedit̄ ꝙ illud totū lumē in isto casu
nō corrūpitur. ita nec est ibi aliqua alteratio
q̄ sit actio. q̄: seqtur. hoc alterat̄. igit̄ aliqnid
alterat. pz ꝯn̄a a passiua ad actiuā. nisi dicat̄
ꝙ ista alteratio est q̄daz desitio. ⁊ ecōtra alio
modo illi termini intensio ⁊ remissio sunt ter
mini noīales entia nō de p̄dicamēto actionis
sed de p̄dicamento habitus vl̄ relationis si/
gnificātia. vl̄ ſm alios de p̄dicamēto q̄litatis
⁊ isto modo nō seqtur hoc est remissio. igit̄
hoc est actio. ¶ Ad. xv. ⁊. xvi. dī ꝙ isti termi
ni cāre intelligē desinere impedire nō sūt d̄
p̄dicamēto actionis. q̄uis sint v̄ba actiua ſz
grāmaticos. q imposuerūt illa verba actiua
ꝓpter modū primo eis occurrētem in ꝯside
rādo eoꝝ significata. sed ſm veritatē nō seq
tur. hoc intelligit. igit̄ hoc agit vl̄ patit̄. nec se
qtur. a. videt. b. igit̄. a. agit vl̄ patit̄. q̄: deus
intelligendo nō agit aut tu vidēdo nō pateris
frequēter nec agis. nec ꝓ quolibz instanti ces
sante visibili cessat in organo visio cāta. sed ꝑ
tp̄s ꝯseruat̄. Sed isti termini intelligere desi
nere. videre ⁊c. ꝓprie sūt de aliquo p̄dicamē
to iam inuento vel inueniēdo. sed nullū p̄dica
mētuz iā inuētuz facit p̄dicationē eēntialez de
illis terminis ꝓprissime sumptis. ideo ⁊c.
¶ Ad. xvii. ꝯcedit̄ ista ꝯn̄a. hoc frigefiet. igit̄
hoc alterabit̄. ⁊ ꝯcedit̄ ꝙ illud magna velo/

citate alterabitur. Et vltra dicit᷑ ꝙ velocitas motus alterationis q nō est de ꝑ se alteratio sed ꝑ accñs nō attendit᷑ penes latitudinē vel forme multitudinē acqsitā. aut deꝑditā. ſ₃ penes determinationē i isto casu ē attēdēda velocitas ſm ſe. ſed infra de hoc dicet᷑. ¶ Ad .xviii. dr̄ ꝙ anima patitur terminatiue ⁊ nō ꝓprie ſicut ēt cōseruās ponit᷑ ꝓ cā efficiēte q̄₃ uis nihil efficiat. ⁊ ita aliqd conseruat ⁊ nihil agit. ⁊ c ōseruat᷑ aliqd ⁊ nihil patitur. ¶ Ad .xix. patebit statī₃. ¶ Ad. xx. ⁊ .xxi. dr̄ ꝙ refert inter vbi locū ⁊ ſcitū. q: loc⁹ est ſupficies circūdans. ⁊ vbi est respectus imobilis qd̄ mouetur ad aliqd fixū verū vl' imaginatū. ſitus ā: est adiacētia vl' ꝓpinquitas ꝑtiu₃. Ex qbus p₃ ꝙ vltima ſpera nō h₃ locū q̄uis habeat vbi. ⁊ nō mouetur motu locali ſ₃ motu vbi. Ex quo p₃ ꝙ ñ v₃ ꝯña iſta. ſ. hec ſpera ē alicubi. igr̄ est in aliquo loco. Et ꝑ hoc p₃ ꝙ nō ſeqtur. a. h₃ aliqd vbi. igr̄. a. h₃ aliquē ſitū et p₃ ēt ꝙ tu nō es in tuo ſitu. q: tu nō es i tua ꝑtiu₃ adiacētia. Et ſicut dcm̄ ē de vbi ⁊ de loco. ita dicēdū est de qñ ⁊ de tpe. Et iō cōceditur ꝙ aliqñ nihil fuit. q: in aliquo nūc nihil fuit. puta in instāti p̄nti. ſi tamē termin⁹ ſupponēs respectu verbi de p̄terito ſolū pro eo qd̄ fuit ſupponat. qd̄ credimus eē ver₂. negat᷑ ꝙ aliqñ nihil fuit. ſ₃ ſp aliqd fuit. ¶ Ad aliud de veste p₃. ¶ Ad aliud dr̄ ꝙ iste terminus intelligibile ſupponit ſolū ꝓ eo qd̄ est ſicut ꝓbatū ē ſupra et nō est magis cōis. ſ₃ eq̄ ⁊ multi ſt̄ termini q ſt̄ eq̄ cōes cu₃ terminis trāſcēdētibus. ſicut ſt̄ isti termini. ꝑfectū intelligibile. imaginabile. et gñaliter oē diſiūctum ex cōtradictoriis icōplexis ē eq̄ cōe vl' ſaltem eius ꝑtes de tot ſūt p̄dicabiles vt qcqd ē ens est hō vl' nō hō. ⁊ ſic de aliis. ¶ Ad vltimu₃ cū dr̄ ꝙ hec eētia ē numerus. igr̄ hec eētia est q̄titas pōt ꝓbabiliter negari ꝯña. q: numerus equoce dr̄ de deo et creaturis ſicˀ ſcia equoce dicit᷑ de deo et qualitate ⁊c.

¶ Regule circa ypotheticas veras ⁊ apparentes.

Accipiamus primo ꝙ conditionalis bona est cōſequētia denoiata a ly niſi vel a ly qn. qd̄ aliqñ ſumit᷑ ꝓ niſi. cuius cōtradictoriū ꝯñtis pōt repugnare añti aut pōt esse ſynonima cū vna tali ſine noua impositione dū fuit de terminis expressis. ¶ Scd̄o accipiat᷑ ꝙ ois cōditionalis bona est ꝓpō nec̄ia qd̄ p₃ ex primo accepto. ¶ Ex quibus ſeqt᷑ tertiū ꝙ quel₃ cōditiōalis infert cōditionalē cū nota nec̄itatis ꝯñe de ſilibus terminis. vt ſeqtur. ſi tu curris tu diſputas. igitur nec̄io ſi tu curris diſputas. q: non pōt esse ꝙ añs ſit verū ſic ſignificās ⁊ nō ſit necessariū cu₃ ois cōditionalis vera ſit necessaria ꝑ primā ſuppositionē. ¶ Itē ꝙ ois ſimpliciter mala est i poſſis. q: ꝓpō necessaria nunq̄₃ pōt esse falsa ſic ſignificādo. ꝓpō tñ falsa pōt incipe esse necessaria ſic ſignificādo. iō aliq̄ ꝯña falsa ſi ſimpliciter pōt eē v̄a ſic ſignificādo. Ex qbus ſeqtur ꝙ hi caſus nō ſūt poſſes. cū ponit᷑ ꝙ ſi rex ſedet ſcias regē ſedere. ⁊ ſi nullus rex ſedet ſcias nullū regē ſedere. ſil'r nō est poſſe ꝙ ſor. erit liber ſi obuiabit ſerno ⁊ ꝙ ſor. erit ſeruus ſi obuiabit libero. q: oēs iste conditionales ſūt impſſes. ¶ Itē nō est poſſe ꝙ ſi ſor. ꝓfert. ꝓpōnē vl'e₃ ꝙ oē currēs est aſinus. ⁊ ſi ꝓfert ſingularē ꝙ ipē erit currēs ⁊ ſic de aliis.

Quibus hītis ſit p̄ma regl'a ꝙ a copulatiua cuius prima ꝑs est cōditiōalis denoiata a ly ſi ſignificans ex cōpōne ſuo₂ termino₂ ⁊ ſcd̄a ē añs illi⁹ cōditionalis aut cōuertibile cu₃ illo ad ꝯñs aut ad cōuertibile cū ꝯñte v₃ ꝯña. vt ſi hō currit hō mouet᷑. ſed hō currit. igit᷑ hō mouet᷑. ſil'iter ſi hō currit. hō mouet᷑. ſed riſibile currit. igit᷑ hō mouetur aut riſibile mouetur.

Secunda regula a copulatiua cuius prima ꝑs ē cōditionalis denoiata a ly ſi ſignificās ex ꝯpōne ſuorū termino₂. ⁊ ſcd̄a ꝑs ē cōtradictoriū ꝯñtis aut cōuertibile cū eo. ad cōtradictoriū añtis aut ad ꝯuertibile cū illo v₃ ꝯña. vt ſi aliqs hō currit aliqs homo mouet᷑. ſed nullus hō mouet᷑. igit᷑ nullus hō currit. Sil'r ſi aſinus currit. aſinus mouetur. ſed nullū rudibile currit igitur nullum rudibile mouetur.

Alia regula a cōditiōali denoiata a ly ſi ſignificāte ex cōpōne ſuo₂ termino₂ cui⁹ ꝯñs ē ꝓpō copulatiua cōpoſita ex ꝯñte ⁊ cōtradictorio añcedētis ad cōtradictoriu₃ ꝯñtis v₃ ꝯña. vt ſi tu curris tu moueris. ⁊ tu nō curris. igit᷑ tu nō moueris. q: añs cōditionalis cuius nō p̄t

verificari añs sine ꝯñte.sic significando. Vīso aũt illo añte ꝑ copulatiua nõ vꝫ ꝯ̄sequētia.

Item a cõditionali denoīata vt pri⁹ ad disiũctiuā cõpositā ex cõtradicto rio añtis ⁊ ꝯñte illius cõditionalis vꝫ ꝯña.vt si tu curris tu moueris.igit̃ tu nõ curris vel tu moueris.⁊ ecõtra a disiũctiua cõposita ex cõtradictorio añtis ⁊ ꝯñte date cõditionalis ad cõditionalē vꝫ ꝯña.q: sic sp ꝯñs talis ꝯñe est necessariũ sicut ⁊ illa disiũctiua.aut saltem cõtradictoriũ illatẽ disiũctiue repugnat cõdi tionali. Ex quo pꝫ ꝙ aliq̃ est disiũctiua neces saria.cuius vtraqꝫ ps est cõtingens.⁊ vna al teri imptinēs sicut ista.tu nõ curris vl' tu mo ueris.q: ipsa seqtur ex simpliciter necessario.

Item a cõditionali vt prius cui⁹ añs ē mere negatiuũ ⁊ ꝯñs affirmati tiuũ ad cõditionalē cõpositā ex eodē añte ⁊ cõtradictorio ꝯñtis prioris cõditiõalis vꝫ ꝯña vt si tu nõ curris tu disptuas.igitur si tu non curris tu non disputas. patet hec regula. q: ex negatiua non seqtur affirmatiua qn pari rõe seqtur negatiua sibi cõtradicēs. Ex quo pꝫ ꝙ cõditiõalis ponit aliqd.q: cõditionalis impl'is ponit sicut ad eam sequitur.

Item quelibet cõditionalis simpliciter falsa denoīata vt prius cui⁹ añs est mere negatiuũ.⁊ ꝯñs mere negatiuuꝫ in fert cõditionalē cõpositā ex eodē añte ⁊ con tradictorio ꝯñtis vt si hõ nõ currit.hõ nõ di sputat.igit̃ si hõ nõ currit. oĩs hõ disputat. q: nũq̃ posset ꝑ aliquā potētiā verificari añs isto ꝯñte existe falso.

Item quelibet condi tionalis falsa simpl'r cũ añs est ipertinēs ꝯñti infert cõditionalē cõpositā ex eodē añte ⁊ cõ tradictorio cõsequētis.

Sed incidit dubium vtrũ cõditionalis aliqd ponat in eē.cui dr̃ pri mo ꝙ nulla cõditionalis necessaria ponit ali qd.pꝫ q: ista.si antixp̃s est albus antixp̃s est coloratus.est nccia nihil ponēs.⁊ ita est de q̃ libet alia.igit̃ ⁊c.pꝫ ꝯña ⁊ minor.sed arguit̃ maior.q: nec ad istā formalit̃ seqtur albedinē esse nec antixp̃m esse.nec colorē aliquē eē igit̃ ista nõ ponit aliqd. ¶ Itē si nihil nec aliq̃liter esset adhuc si antixp̃s esset albus antixp̃s esse coloratus.igit̃ cõditiõalis necessaria nihil po nit in esse. ¶ Et si forte arguit̃. q: ista est ne cessaria.si antixp̃s est albus antixp̃s est colo ratus.adequate significās ꝙ si antixp̃s est al bus antixp̃s est coloratus.igit̃ necessariũ est ꝙ si antixp̃s est albus antixp̃s est coloratus. ¶ Itē ad aliā si antixp̃s est albus est colorat⁹ sequit̃ illa.deus est ⁊ ꝓpõ ponit qcqd ad eā sequit̃.igit̃ ⁊c.

Ad primum negatur cõsequētia.⁊ ꝑ scđo negat̃ ꝙ ꝓpõ ponit qc qd ad illā seqt̃.sꝫ ꝓpõ ponit qcqd eā seqtur vi ⁊ forma suoꝝ termioꝝ. Et vltra dr̃ ꝙ nul la cõditionalis cõtingēs ponit aliqd vt si hoc nõ fuit tu curres.q̃ aliqñ erit necessaria sic si gnificãdo. Et dr̃ vltra ꝙ aliq̃ cõditional' sim pliciter falsa ponit aliqd.⁊ tñ q̃tuꝫ vna ca thegorica sicut hec si tu nõ differs a te tu dif fers a te.q: seqt̃ si tu nõ differs a te tu differs a te.igit̃ tu differs a te.vel tu differs a te.⁊ vl tra tu differs a te vel tu differs a te.igr̃ tu dif fers a te.tenet q: cõsequēs seqtur ex vtraqꝫ p te disiũctiue antecedētis.igit̃ a primo.si tu nõ differs a te tu differs a te.igit̃ tu differs a te. ¶ Sil'r hec ponit contradictionē.si tu non es homo tu es asinus.q: seqtur si tu non es ho mo tu es asinus.igit̃ tu es homo vl' tu es asi nus.ex qua disiũctiua seqtur ꝙ tu es hõ. q: generalit̃ ex q̃libꝫ disiũctiua cuius vna ps est impol'is seqtur alia ps ꝑncipalis siue illa fue rit pol'is siue ipol'is.igit̃ a p̃mo seqtur. si tu nõ es homo.tu es asinus.igit̃ tu es hõ seqt̃ ēt si tu non es homo tu es asinus.igr̃ si tu nõ es asinus tu es homo.tꝫ cõsequētia. q: ex op posito seqtur oppositũ.⁊ vltra seqt̃ si tu non es asin⁹ tu es hõ.igr̃ si tu nõ es asin⁹.tu ñ es hõ tꝫ cõsequētia ꝑ penultimā regulā.⁊ ex il lo consequēte seqtur ista disiũctiua.tu es asi nus vel tu non es homo.ex qua disiũctiua se quit̃ vt prius ꝙ tu non es homo. igitur a pri mo si tu non es homo tu es asinus. igitur tu non es homo. ¶ Et potest etiam argui ꝙ quelibet conditionalis simpliciter falsa ponit aliquid .quia ista si homo currit fort. dispu tat.⁊ sicut hec.ita quelibet ponit aliqd. quia sequitur.si homo currit.fort. disputat. igitur si homo currit. fortes non disputat. ⁊ se quitur. si homo currit. for.disputat.igitur

si hō currit sor. disputat. ⁊ sor nō disputat. ⁊ ex isto ꝯñte seqtur ꝙ nullus hō currit. vł sor. nō disputat. ⁊ sor. disputat. ex q̄ sequitur ꝙ nullus hō currit. q: vna pars disiunctiue est vna copulatiua impossibilis. seqtur etiā si hō currit. sor. nō disputat. ⁊ sor. disputat. igitur si sortes disputat vel sortes nō dispueat. aliqs hō currit. ex quo seqtur ꝙ sortes nō disputat. ⁊ sortes disputat. vel aliqs hō currit. ex q̄ disiunctiua sequit̃. ꝙ aliquis hō currit. q: altera pars eius est impossibilis. igit̃ a primo sequitur. si hō currit. sortes disputat. igitur sortes disputat. ⁊ sor. nō disputat. ¶ Itē arguitur ꝙ ista conditionalis sit ipossibilis simplr̄ q: bñ sequitur si hō currit sortes disputat. igitur necessario si hō currit. sortes disputat. ⁊ ex ꝯñte sequitur ꝙ necessario nullus hō currit. vel sortes disputat. qđ est impossibile. q: ista disiunctiua nō pōt esse necessaria sic significando. nec eius contradictoria impossibilis significando sic. Et sicut iā dictū est de cōditionali denoīata a ly si ita est dicendū de denoīata a ly nisi. vel quin. ꝙ quelibet simpliciter falsa contradictionē includit. ita etiā rōnalis yppothetica simplr̄ falsa aliquid ponit. q: contradictionē includit sicut hec. tu nō differs a te. igitur tu differs a te. ⁊ deducit̃ eodē mō cōtradictio inferendo disiunctiuā cōpositā ex cōtradictorio ꝯñtis ⁊ antecedente illius rationalis. q: regule que sunt vere de rationali sunt vere de cōditionali denoīata a ly si quo ad cōsequentiā. De cōditionalibus aūt denoīatis a ly nisi vel quin nō tenent simplr̄ dicte regule. de talibus. n. verū est ꝙ ꝯñs conditionalis denoīate a ly nisi vł quin nō sequit̃ ex antecedente. q: huius conditiōalis. nullus homo currit. nisi aīal currit. ꝯñs nō seqt̃ ex antecedēte. sed ista propositio q̄ ponitur pro ꝯñte sequitur ex contradictorio propositionis que ponitur pro antecedente. ¶ Et hoc sufficit ad hoc ꝙ ista sit vera. Ex quo pꝫ illam ꝯñam nō valere. iste sunt due ꝯñe q̄rū añtia conuertuntur ⁊ ꝯña. ⁊ iste significāt iuxta cōpositionē terminoꝝ. igitur iste conuertuntur patet de illis. nullus hō currit. nisi aīal currit. ⁊ nullus hō currit si aīal currit. Et nunc nō curatur vtrum propositio rationalis falsa vel ꝯditionalis sit ꝯña aut habens añs ⁊ cōsequens s'm veritatē. Sed pp breuitatē sepe voco illā ppositionē q̄ imediate precedit notā conditionalis seu rōnalis añs ⁊ reliquū ꝯñs.

Copulatiua ex compositione suoꝝ terminoꝝ significāte ad alterā eius partē principalē vꝫ ꝯña. Contra quā forte arguitur q: nō sequitur bipedale videt sor. ⁊ tm̄ plato videt. ergo tm̄ pla. videt. q: ex ꝯñte seqtur. ꝙ nihil nō pla. videt. qđ repugnat añti. alter. n. ꝯñs nō esset intelligibile. ¶ Itē nō sequitur sor. currit. ⁊ iste nō disputat. ergo ille nō disputat. q: relatiuū nō est intelligibile sine suo añte. Sed p his dr̄ ꝙ vtraq; ꝯña pꝫ tenēdo ly tm̄ ⁊ ly iste relatiue. q: ita intelligibile ē cōsequens sicut scđa pars añtis tenendo eādē relationē. ¶ Et si iteꝝ cōtra arguit̃. q: non sequitur. homo currit. ⁊ hoc ꝯñs est falsum demonstrando vtrobiq; ꝯñs. ergo hoc ꝯñs est falsum. Huic infra dicet̃. ¶ Itē aliqua ē copulatiua necessaria significans ex cōpositione suoꝝ terminoꝝ cuius vtraq; pars est impossibilis. ergo ab ista ad neutrā istaꝝ vꝫ ꝯña pꝫ ꝯña ⁊ arguitur añs. nō tu differs a te. ⁊ hō est capra. sed huic statim dicetur a pte principali impossibili copulatiue significantis ⁊ c. cuius vtraq; ps est impossibilis vel vna est possibilis ⁊ alia impossibilis ad illā copulatiuā vꝫ ꝯña. vt hō est asinus. ergo hō est asinus. ⁊ hō est capra. Silr̄ sequitur hō est asinus. ergo hō est asinus ⁊ tu curris. Et generaliter qñ vna pars antecedit ad aliā arguēdo a pte añte ad totā copulatiuam vꝫ ꝯña. vt rex sedet. igit̃ rex sedet ⁊ rex sedet. Qñ etiā vtraq; pars copulatiue conuertit̃ cū alia ab vtraq; parte ad ipam copulatiuā vꝫ ꝯña.

Item a copulatiua ad disiunctiuā factā ex eisdem partibus valꝫ ꝯña vnde sequitur rex sedet. ⁊ nullus rex sedet. ergo rex sedet vel nullus rex sedet. q: minus requiritur ad veritatē disiunctiue q̄ȝ ad veritatē copulatiue. q: ibi requiritur vtriusq; partis veritatis. hic aūt sufficit veritas alterius. Omnis. n. copulatiua ex cōtradictoriis facta est impossibilis. ⁊ ois disiūctiua ex contradictoriis facta est necessaria.

A parte disiunctiue significantis ex cōpositione suoꝝ terminorū ad ipam disiunctiuā vꝫ ꝯña. vt tu curris

ergo tu curris vel tu disputas. ¶ Et si forte arguitur cõtra. q: nõ seqtur hec disiunctiua est falsa. ergo hõ est asinus vel hec disiunctiua est falsa. vtrobiqꝫ demõstrando cõsequẽs huic infra dicetur.

Itẽ a disiunctiua cuius vtraqꝫ ꝑs ẽ impossibilis inferẽdo aliã. siue illa fuerit possibilis siue ipossibilis vʒ ꝯña. vt tu differs a te vel hõ est asinus. ergo hõ est asinus. ⁊ vltra. hõ est asinus vl' tu differs a te. igit' tu differs a te. silr' tu differs a te vel baculus stat ĩ angulo. ergo baculus stat in angulo. et cã est. q: in talibus semꝑ oppositũ consequentis repugnat antecedenti.

A disiunctiua cuius ꝑtes ꝑncipales cõuertunt' inuicẽ ad quãlibet eius ꝑtẽ vʒ ꝯñtia. vt hõ currit vel risibile currit. ergo risibile currit. et cũ vna ꝑs disiunctiue añcedit ad aliam ab illa disiũctiua ad ꝑtẽ cõsequẽtẽ vʒ ꝯña. vt tu curris vel tu es. ergo tu es.

Itẽ a disiunctiua cũ destructione vnius partis super alterã ꝑtem valet ꝯña.

A causali cuius vtraqꝫ ꝑs est affirmatiua ad alterã ei⁹ ꝑtẽ vʒ ꝯña. vt q: tu es aĩal rõnale tu es hõ. ergo tu es aĩal rõnale. ⁊ etiã tu es hõ. Ex quo sequit' ꝙ a cãli cuius vtraqꝫ ꝑs est affirmatiua ad copulatiuã ⁊ disiũctiuã cõpositã ex cõsilibus ꝑtibus vʒ ꝯña. sʒ nõ seq' nisi vtraqꝫ ꝑs sit affirmatiua. vt nõ seq'. tu curris nõ q: tu disputas. ergo tu curris ⁊ tu disputas. q̄ʒuis seq̄tur. ergo tu curris. q: negatio nõ negat ante se ⁊ nõ est oĩs cãlis bona ꝯña. ⁊ nõ sufficit ad veritatẽ talis ꝙ vtraqꝫ pars sit vera. sed vltra requirit' ꝙ significatũ antecedẽtis sit cã significati ꝯñtis ꝭm aliqđ quattuor generꝝ causaꝝ aut ꝙ termini propositionis imediate sequentis ly. q: importent cãʒ significati termini aut terminoꝝ alterius propositionis. ⁊ ꝭm hunc modũ procedunt demonstrationes ꝑꝑ quid ⁊ nõ primo modo. q: in optima demonstratione idẽ est significatum antecedentis ⁊ ꝯñtis. vel requiritur ꝙ termini propositionis imediate sequẽtis ly. q: sint naturaliter priores vel saltẽ vnus respectu cuius arguet' si prior. ⁊ nõ superior. vt q: a. ꝓducit. b. b. ꝓducit' ab. a. ⁊ q: tu es aĩal rõnale tu es hõ: silr' negatiue. q: piscis caret pulmone piscis nõ respirat. Itẽ q: tu nõ es hõ tu nõ es risibilis. ¶ Et si forte arguit' cõtra q: illa est vera. q: tu es risibilis tu es risibilis ⁊ nõ est vera ꝭm aliquẽ istoꝝ trium modoꝝ ergo ⁊c. patet cõsequentia ⁊ maior arguit' q: sequitur q: tu es homo tu es risibilis. ergo q: tu es risibilis tu es risibilis. negatur cõsequentia. ꝑꝑ significationem causalitatis illius termini. q: etiã non valet cõsequentia ab inferiori ad suum superius cũ ly. q: sicut nec cũ ly si. q: non sequitur. q: tu es homo tu es risibilis. ergo quia tu es suba tu es risibilis.

Ad possibilitatem copulatiue requiritur ꝙ quelibet pars sit cõpossibilis alteri. ⁊ ꝙ oẽs collectiue sint cõpossibiles.

Ad necessitatem requirit' ꝙ vtraqꝫ pars sit necessaria.

Ad necessitatem vero disiũctiue requirtiur ꝙ vna eius ꝑs sit necessaria vel vna alteri repugnet.

Ex temporali cuius vtraqꝫ ꝑs est affirmatiua sequitur vtraqꝫ pars. vnde sequitur. tu moueris quando tu curris. ergo tu curris ⁊ tu moueris. Ex illa regula sequitur ꝙ omnes tales casus nõ sunt possibiles. quibus ponitur ꝙ quãdo rex sedet scias regẽ. ⁊ qñ nullus rex sedet scias nullum regẽ sedere. q: ex illo casu sequitur ꝙ rex sedet. ⁊ ꝙ nullus rex sedet. ⁊ ita non est possibile ꝙ quãdocunqꝫ ꝓfert' vniuersalis ꝓpositio. omne currẽs sit asinus. ⁊ quando profert' singularis tu sis currens. Ex quo sequitur ꝙ a temporali cuius vtraqꝫ pars est affirmatiua ad copulatiuam ⁊ disiunctiuam cõpositã ex cõsimilibus partibus vʒ ꝯsequẽtia. vt tu cucurristi quãdo tu disputasti. ergo tu cucurristi ⁊ disputasti. ⁊ nõ sufficit ꝙ ĩ tali tẽporali vtraqꝫ pars sit vera. sed requiritur plus ꝙ vtraqꝫ pars verificet' pro tempore vel mẽsura ⁊ ordine ꝭm ꝙ per suã notã denotatur. sed non vʒ econtra vt patet a copulatiua vel disiunctiua ad temporalẽ. q: stat nullum quãdo esse quãdo. aut' temporalis vna pars esset negatiua nõ infertur vtraqꝫ eius pars. q: in talibus contingit ꝙ tẽporalis est vera cuius altera pars est fal

sa. vt tu es qñ nõ fuisti. A locali cuius vtraqꝫ pars est affirmatiua sequitur vtraqꝫ eius pars ꝛ copulatiua ꝛ disiunctiua. ꝛ nõ ecõuerso co modo quo dictũ est prius d temporali. vt tu es ibi vbi ẽ plato. ergo tu es ꝛ plato est ꝛ nõ econuerso.

Sed a locali cuius altera pars est negatiua nõ sequit vtraqꝫ pars. q: i talibus cõtingit ꝙ localis est vera. ꝛ tñ vna ei⁹ pars ẽ falsa. ideo nõ sequtur tu es ibi vbi pla. nõ est. ergo pla. nõ est.

A comparatiua cui⁹ vtraqꝫ pars ẽ affirmatiua ad vtrãqꝫ eius partem. ꝛ ad copulatiuam ꝛ disiunctiuam compositam ex similibus partibus vꝫ consequenaia ꝛ nõ ecõtra. vt tu es albus ita sicut plato. est albus. ergo tu es albus. ꝛ pla. est albus. tu ita curris sicut asinus volat. ergo asinus volat. sed non valet altera parte existente negatiua aut vtraqꝫ. vt pla. nõ est albus sicut tu es albus. ergo pla. non est albus. q: forte tu nõ es albus. Et ita dicendũ est ꝙ ab aduersatiua ꝛ expletiua ad vtrãqꝫ partem. valet consequentia. vt tu non curris ꝛ disputas. ergo tu non curris ꝛ disputas. ꝯuis tu non curris sedes. ergo tu non curris ꝛ sedes.

Sed incidit dubium vtrum localis ꝛ temporalis ꝛ comparatiua sint cathegorice vel ypothetice pro quo accipitur ꝙ illud aduerbiũ. quando tantũ tempus vel instans significat. ꝛ ꝙ aduerbium loci vt ibi vel vbi tantum pro loco potest stare. aut ꝑ aliquo vbi in propositione sic significando. ꝛ sic etiam aduerbia similitudinis vt ita. ꝛ sicut tantum modum aut qualitatem significant. Ex quibus sequitur ꝙ iste propositiones cõuertuntur tu es quando pla. est. ꝛ tu es in tẽpore vel in instãti. in quo pla. est. ꝛ illa. tu nõ es. qñ plato est significat ꝙ tu nõ es in tꝑe vl' in instanti in quo plato est. ¶ Ex quo sequit vltra ꝙ ille repugnant. tu es qñ plato est. ꝛ tu nõ es in tempore vel in instanti in quo plato est. q: vna contradicit cõuertibili alterius. Ex quibus sequitur istas contradicere. tu es qñ pla. est. ꝛ tu nõ es qñ pla. est. Ex quo sequitur vltra ꝙ illa est cathegorica. tu non es qñ plato ẽ. q: si foret ypothetica tẽporalis sic significando ipsa aliquid poneret. sed ipa nihil ponit. ideo ꝛc̃. ꝙ probatur. q: sua cõuertibilis nihil potuit puta illa. tu nõ es in tꝑe vl' in instanti in quo plato est. igr̃ ꝛc̃. ¶ Itẽ hec qñ pla. est tu nõ es nihil ponit. ergo ipa non est ypothetica tẽporalis. patet cõsequentia ꝛ añs arguit. q: ꝯuertibilis eius nil ponit in eẽ puta hec. in tꝑe vel in instanti. in quo pla. est tu nõ es. Et ita dr̃ de cõparatiua ꝛ locali ꝙ ipe sunt cathegorice. ꝛ nõ ypothetice. ꝛ generaliter ꝑ nullũ aduerbiũ fit ypothetica. ꝛ ly qñ est aduerbiũ ꝛ nõ cõiunctio. ¶ Item prima pars pricipalis illius sor. est ibi vbi ẽ pla. nõ est propositio. nec secunda. igitur illa nõ ẽ ypothetica. pꝫ ꝯña. ꝛ antecedẽs arguitur. q: prima pars principalis est hoc cõplexuꝫ sor. est ibi. ꝛ secunda. s. pars est illud aliud vbi est pla. ꝛ hoꝝ neutrũ est propositio. ergo ꝛc̃. pꝫ cõsequẽtia ꝛ minor. sed arguitur maior. q: illi termini. ibi ꝛ vbi sunt aduerbia. ergo tenẽtur in suis propositionibus cũ suis verbis. q: aduerbiũ non põt stare in propositione nisi determinans verbũ vel participiũ. ¶ Item ꝑ idẽ hec dꝫ poni ypothetica. tu es in loco in quo pla. est. ꝛ poni illud nomen cũ suo relatiuo pro nota istius ypothetice. sicut ponunt illa duo aduerbia. s. ibi ꝛ vbi. ꝛ si dr̃ negãdo consequentiã. q: ille terminus loco. tꝫ se cum priori. q: determinat id verbũ. est. Sed illud nihil ẽ. q: etiã cũ verbo priori tenetur ly vbi vt probatũ est. ¶ Sed forte dr̃ concedẽdo ꝙ illa est ypothetica tu es in loco in quo pla. est. Sꝫ cõtra q: oẽs tales sunt sillogizabiles quãte ꝛ conuertibiles. oĩs homo currit in loco in quo tu disputas. omnis hõ est ita albus sicut plato est albus. sed nulla ypothetica est quãta sillogizabilis ꝛ conuertibilis. igit iste non sunt ypothetice. ¶ Et si tunc contra arguit q: tunc sequitur istas conclusiones cũ veris esse possibiles. qñ quilibet hõ infinite velociter currit nullũ al' mouetur. dum aliquis homo disputat nullus homo põt loqui. duꝫ asinus volat ipe nõ põt volare. sicut homo est irrationalis ita nullꝫ est irrationale. vbi chymera est nihil est. ¶ Item iste sunt ypothetice omnis homo currit qui est albus sor. quis est albus nõ est coloratus. q: immediate ex eis sequuntur copulatiue secũ conuertibiles s. omnis homo currit. ꝛ ille est albus sor. est albus ꝛ ille non est coloratus. q: illud relati

unum qui est resolubile in et. ⁊ ille illa illud. ex cõi regula. ¶ Sed pro his dicitur conceden do illas conclusiones esse veras aut possibi les. q: ipse sunt mere negatiue. ideo nullo ho mine disputante concedendũ est ꝙ dũ quili bet homo disputat nullus homo põt loqui. q: in tempore in quo quilibet homo dispu tat nullus hõ põt loqui ⁊ causa est q: queli bet propositio mere cathegorica que non est negatiua cuius verbũ principale nõ est nega tiuũ. ponit aliquid. ⁊ ideo iste sunt vere. Et ꝑ hec dĩ ad secundũ negando ꝙ iste sint ypo thetice oĩs homo currit qui est albus sor. q non est albus est coloratus. ¶ Et cum argui tur. iste valẽt ypotethicis. ergo iste sunt ypo thetice negatur consequẽtia. q: oĩs cathegori ca foret ypothetica si ista forma valeret sic si gnificans. Dicitur autẽ ꝙ iste non equiualẽt ypotheticis. q: ly qui nõ habet resolui in ly ⁊ ⁊ ille illa illud. q: nõ vȝ forma. oĩs hõ currit q est albus. ergo oĩs hõ currit ⁊ ille ẽ albus. q: ly q se tenet ex parte subiecti. vñ non refert inter has oĩs homo currit q est albus. ⁊ om nis homo qui est albus currit. vt probatum est supra. Similiter non refert inter has aliqd differt ab aĩali qd nõ differt ab hoĩe. ⁊ alqd qd non differt ab hoĩe differt ab alĩ. referen do ly qd in vtraqȝ ad ly aliquid. q: ly qd in vtraqȝ se tenet ex parte subiecti. ⁊ etiaȝ sicut vna est probanda vel iprobanda ita ⁊ alia.

¶ Pro quo est notandum ꝙ illa regula que ponit ꝙ ly. qui habet resolui in ly. ⁊. ⁊ ille il la illud per modũ cõsequẽtie. hȝ intelligi vbi nõ fuerit confusio ⁊ distributio aut negatio reddens propositionẽ negatiuã. ⁊ iõ ly q ali qñ habet resolui in ly vel ⁊ ly ille vt sor. qui ẽ albus nõ est coloratus. ergo sor. nõ est albus vel ille nõ est coloratus. ⁊ cã est q: contradi ctoriũ huius sor. qui est albus nõ est colora tus puta illud sor. q est albus est coloratus. eq ualet vni copulatiue cuius vtraqȝ pars est af firmatiua. ⁊ iõ ista sor. qui est albus nõ est co loratus. equiualet vni disiũctiue cuius vtraqȝ pars est negatiua. Sed talis propositio sor. q nõ est albus nõ est coloratus. in qua sunt due negationes ꝭm duo verba equiualẽt vni dis iunctiue. cuius prima pars est affirmatiua. ⁊ secunda negatiua huic. s. sor. est albus vl sor. nõ est coloratus. Et cã est q: contradictoriũ huius sor. qui non est albus non est colorat⁹ est hoc sor. qui nõ est albus est coloratus. ⁊ hoc equiualet vni copulatiue cuius prima ꝑs est negatiua. ⁊ secũda affirmatiua huic. s. sor. nõ est albus ⁊ sor. est coloratus. ideo illa sor. qui nõ est albus nõ est coloratus equalet dis iunctiue cuius prima pars est affirmatiua ⁊ secunda negatiua. huic. s. sor. nõ est albus vel sor. est coloratus. Ex quib⁹ sequitur istas cẽ cõcedendas antixp̃s qui necessario fuit nõ po tuit esse chymera q̃ necessario erit non pote rit moueri sor. qui ẽ vbiqȝ nõ est alicubi sor. qui est rome non est substantia nec accñs. q: ponatur ꝙ sor. non sit. ⁊ sunt conclusiones vere.

Sed aliud dubium incidit vtrũ disiunctiua composi ta ex contradictoriis contingentibus sit ma gis possibilis vel vera q̃ȝ aliqua eius pars. ⁊ ita de aliis propositionibus generaliter que rit an vna sit altera magis possibilis vel ma gis vera. Et arguitur ꝙ vna propositio sit al tera magis possibilis. vel ꝙ vna latitudo pos sibilitatis subito deperdatur vel veritatis. q: signata latitudine possibilitatis vel veritatis sub aliquo gradu intensionis latitudinis est hec possibilis ⁊ vera. hoc instans est demon strato instanti presenti. ⁊ nõ immediate post hoc erit illa vera. vel possibilis. ergo subito deperdetur ista latitudo possibilitatis vel ve ritatis sub aliquo gradu sub quo iam illa est vera ⁊ possibilis vsqȝ ad non gradum. Sed huic forte dicitur ꝙ in instanti presenti sub in finite modico seu remisso gradu possibilita tis vel veritatis est illa possibilis ⁊ vera. Sȝ tunc arguitur sic. illa iam infinite remisse est possibilis. ⁊ ante hoc non infinite remisse pos sibilis erat. ergo ante hoc fuit vna proposi tio alia magis possibilis aut saltim poterat es se sic significando qd fuit secundum proban dum. ¶ Sed huic forte dicitur ꝙ ipsa conti nue erat infinite remisse possibilis. ¶ Sed cõ tra. quia pari ratione quelibet propositio con tingens ad vtrumlibet infinite remisse possi bilis est. consequens est falsum. quia signata ista disiunctiua. hoc instans non est. vel ista. rex sedet. vel nullus rex sedet. tam possi

bilis est ista q̃ꝫ est vna eius pars. cũ ipsa non sit possibilis nisi ꝓpter ꝑtem. ⁊ ꝑꝑ qḋ vnũquodq̃ꝫ tale ⁊ illud magis vl' eque. ¶ Itē sic tā pos'is est illa ꝓpō. rex sedet. q̃ꝫ pos'iter ipsa p̃t verificari. ⁊ tā pos'is est ista ꝓpō. rex est fortissimus hoīuꝫ q̃ꝫ ipsa pōt v̄ificari. ſꝫ magis ⁊ facilius pōt illa. rex sedet verificari q̃ꝫ illa alia ergo est magis possibilis.

Sed pro his dicitur ꝙ nulla ꝓpō est magis vel minus possibilis. aut vera alia nec aliqua est latitudo veritatis aut possibilitatis ſm intēsionem accidētaleꝫ. vñ lꝫ potentia distingueret a re potente ⁊ veritas a re vera qḋ tñ nūc nō pono. adhuc illa accidētia nō sunt intēsibilia nec remissibilia. q: nō ē ꝓpriū relationis suscipere magis aut minus ſm ꝙ est relatio. ¶ Et si dr̄ vlterius ꝙ veritas est ipsa res vera vel signū veꝝ. Et falsitas est ipsa res falsa vel signum falsum. Ex quibus seq̄tur ꝙ veritas est pars falsitatis ⁊ necessitatis est pars contingentie ⁊ impos'itas est pars necessitatis ⁊ necessitas est pars impossibilitatis.

Restat adhuc vt videamus an a singularib⁹ sufficiēter enumeratis ad suam vl'em valeat ꝯña. Et arguitur ꝙ nō. q: nō valet hoc argumētuꝫ sor. nō est hō. ⁊ pla. nō est homo. ⁊ cicero nō est hō. ergo nullus homo nō est hō. ⁊ hic arguit̃ a singularibus sufficienter enumeratis. igit̃ ⁊c. ponat̃. n. ꝙ nō sint pl'es hoīes q̃ꝫ illi tres pꝫ tūc ꝙ arguit̃ a singularibus sufficienter enumeratis ad suā vl'eꝫ iō ⁊c. ⁊ illa ꝯña nō vꝫ q: forte cras erit añs veꝝ ⁊ ꝯñs falsū sic significando. ¶ Sed huic dr̄ ꝙ nō valet ꝯña a singularibus sufficienter enumeratis ⁊c. nisi ponatur. ⁊ sic de singulis. ¶ Sed contra. q: non valet ꝯña iuncta illa particula ⁊ sic de singulis. q: nō sequitur sor. currit. ⁊ pla. currit. ⁊ cicero currit. ⁊ sic de singulis. ergo quilibet homo currit. q: posito ꝙ viginti homines currant de quorū numero sint sor. plato cicero. ⁊ decem quiescant. tunc illud añs est verum. ⁊ ꝯñs falsuꝫ q: sor. currit. pla. currit. cicero currit. ⁊ sic de aliquibus singulis hominibus ergo sor. currit. plato currit. cicero currit. ⁊ sic de singulis. patet ꝯña. quia hoc nomen singulis non est signum vniuersale. cū hec nō sit vniuersalis. singuli homines currunt. sicut nec illa bini homines currunt. aut trini mouentur.

¶ Sed huic forte dicitur ꝙ illa ꝯña nō valet sed in añte est addendum ⁊ sic de oībus singulis. ¶ Sed contra. q: aut iste terminus. ⁊ sic de oībus singulis significat solūmodo oēs illas singulares. aut oēs istos hoīes singulares q̄ sīt. aut ꝑ hūc modū significat sor. currit pla. currit. cicero currit. ⁊ sic de oībus singularis. i. ꝙ oēs homines currant. si primo modo pꝫ ꝙ illa ꝯña nō valet. vt ꝓbatum est in prima forma. scḋo aūt modo semꝑ assumit̃ falsum in añte. ⁊ assumit̃ semꝑ plusq̃ꝫ sit probandum. nec arguitur a singularibus. sed a singularibus ab vna ꝓpōne que se sola infert ꝯñs. ¶ Sed huic forte dicit̃ ꝙ in illis singularibus debet assumi in añte talis ꝓpō. ⁊ isti sunt oēs hoīes. Sed cōtra. q: nō sequit̃ non ꝓmittitur denarius iste. nec ꝓmittit̃ iste denarius. ⁊ isti sunt oēs denarii. ergo nō ꝓmittitur denarius. q: in casu añs est veruꝫ. ⁊ cōsequēs falsum. Item nō sequitur contingenter hoc continges ad vtrūlibet est. et contingenter hoc contingens ad vtrūlibet est et ista sunt oīa contingentia ad vtrūlibet. ergo contingenter omne contingens ad vtrūlibet est. añs. n. est verum. et ꝯñs falsuꝫ demonstratis omnibus contingentibus ad vtrūlibet. q: necessario omne cōtingens est ad vtrūlibet. Itē nō sequitur cōtingēter iste homo est et contingenter iste homo est. et isti sunt oēs hoīes ergo contingēter oīs homo est. Item nō sequitur ista ꝓpō vniuersalis est falsa. ⁊ ista ꝓpō vl'is est falsa. et iste sunt oēs ꝓpōnes vl'es. ergo oīs propositio vniuersalis est falsa posito ꝙ non sint alie propositiones vniuersales q̃ꝫ iste. omnis propositio vniuersalis est falsa et omnis chymera est. Item ponatur ꝙ predicatum istius. omnis homo est animal supponat determinate. remanente significatione suorum terminoruꝫ sic saltim ꝙ ly omnis distribuat subiectum ⁊ non confundat predicatuꝫ. tunc patet non sequi. iste homo est animal. ⁊ iste homo est animal. ⁊ isti sunt omnes homines. ergo omnis homo est animal quia añcedens est verum. ⁊ consequens est falsum. cū ly animal stat determinate. ¶ Sꝫ forte arguitur ꝙ illa sit vera quilibet homo

est animal. dato ꝙ ly animal supponat determinate. quia aliquis homo est animal. ⁊ nihil est homo qn illud sit animal. ergo omnis homo est animal. tenet consequentia ab exponentibus ad expositam. Itē capiatur vna sibi similis in voce puta hec. quilibet hō est aīal in qua ly aīal stat confuse tm̄. ⁊ sit prima. secunda. b. ⁊ arguitur sic. b. propositio est vera ⁊ ex. b. sequitur. a. ergo. a. propositio est vera pꝫ ꝯña ⁊ minor ⁊ maior arguitur. q: quelibet singularis. a. sequitur ex singulari. b. ⁊ cuilibet supposito tam. a. q̄ꝫ. b. correspondet sua singularis. ergo. a. sequitur ex. b. pꝫ ꝯña ⁊ minor ponitur ⁊ maior arguitur. q: eedē oīno sunt singulares vtrisqꝫ. Item nō sequitur incipit hoc instans esse. ⁊ hoc instans est omne instans. ergo incipit omne instans esse. q: demonstrato instanti. pn̄ti est antecedens verū ⁊ ꝯñs falsum. Item nō sequitur. nec iste hō est oīs hō. nec iste hō est omnis homo. ⁊ isti sunt omnes homines. ergo nullus homo est omnis homo. q: ponatur ꝙ subm istius. aliquis homo est omnis homo. supponat cōfuse tm̄. ⁊ remaneat aliorum terminorū significatio. ⁊ sequitur ꝙ aliquis homo est omnis homo. sicut illa. omnis homo est aliquis hō. q: subiecta ⁊ predicata ⁊ copule conuertuntur. ⁊ similis suppositio terminorum. ⁊ pro eisdem. ergo ⁊c. ¶ Itē non sequitur ista. non tantum hoc aīal est homo. nec tantū hoc aīal est homo. ⁊ sunt oīa animalia. ergo nō tantū animal est homo. q: antecedens est verum ⁊ ꝯñs falsum. ¶ Item nō sequitur nec iste hō preter sor. est aīal. nec iste hō preter sortē est aīal. ⁊ isti sunt oēs hoīes. ergo nullus hō preter sor. est aīal. q: antecedens est necessarium ⁊ ꝯñs contingens. aut īpossibile. sicut est ostēsum. vbi de exclusiuis est actū. Item non seqtur cognoscitur iste hō. ⁊ cognoscitur. iste homo. ⁊ isti sunt omnes homīes. ergo cognoscitur omnis homo. q: antecedens est verū ⁊ consequens falsum in casu. vbi non habeatur signum vniuersale in mente ꝙ stat cū toto antecedente.

Et ideo ad dubium dicitur ꝙ a singularibus sufficienter enumeratis non adducitur sua vniuersalis de forma. nec a singularibus sufficienter enumeratis cum sic de omnibus singulis. vel cum tali constantia. ⁊ isti sunt oēs hoīes. vel oīa aīalia. q: fallit in exclusiuis. in exceptiuis in destruentibus se. in propositionibus. cum terminis ad actum mentis pertinentibus. precedentibus. vt promittitur. cognoscitur. ⁊c. ⁊ modalibus. ⁊ non valet. ⁊ nō valet generaliter precedente termino cōpositionē importante. vt sunt tales incipit ⁊ desinit. nec valet de forma vbi fuerit propositio vniuersalis in q̄ predicatum supponat nō cōfuse tm̄. In aliis autē terminis arguendo a singularibus sufficienter enumeratis ad suā vniuersalē cum debito medio valet argumentum vnde bene sequitur. iste homo non currit. ⁊ iste homo non currit. ⁊ isti sunt omnes homines. ergo nullus homo currit. demonstrando ꝑ subm ipsius minoris hoīes pro quibus supponūt subiecta singularium acceptarum. Uerūtamen nō valent iste. isti hoīes nō currūt. ⁊ isti homines non currāt. ⁊ isti homines sunt omnes homines. ergo nulli homines currunt q: posito ꝙ sint quattuor homīes quoꝝ duo currant. ⁊ duo quiescant. ⁊ per vtrūqꝫ subꝫ demonstretur vnus homo currens ⁊ vnus homo non currens. est antecedens verum ⁊ consequens falsum. nec sequitur iste homo non currit. ⁊ iste homo non currit. ⁊ nō sunt plures hoīes. q̄ꝫ isti. ergo nullus homo currit. q: nō existentibus istis. antecedens est verum. ⁊ consequens falsum. Et sicut nō valet cōsequentia generaliter a singularibus sufficienter enumeratis ad suam vniuersalē. mō iam dicto. ita non valet generaliter ꝯña. cum mediis ab vniuersali ad suaꝫ singularē. in casibus ⁊ terminis supra nominatis. ⁊ in similibus. vnde nō seqtur. incipit oīs hō esse sor. sed sor. est hō. ergo incipit sor. esse sor. nec seqtur. īcipit oīs asinus currere. sed brunellus ē asinus. ergo incipit brunellus currere. q: stat ꝙ incipiat oīs asinus currere ⁊ nihil incipiat currere. sicut etiam nō sequitur promittitur omnis denarius. iste est denarius. ergo ꝓmittitur iste denarius. nec sequitur. nulla propositio singularis est vera. ista est propositio singularis. ergo ista nō est vera. demonstrando ꝯñs vtrobiqꝫ. nec seqtur. oēs hō preter sor. currit. sor. est hō. ergo sor. preter sor. currit. nec seqtur. contingenter omne intelligens est deus. hoc est intelligens. ergo cōtingēter hoc

ē deus. ⁊ sic de alijs. Ex q̄bus sequit̄ ꝙ aliqua vniuersalis est vera. cuius q̄libet singularis est falsa. ⁊ cuilibet supposito subi correspondet sua singularis. Et aliq̄ est vniuersalis necessaria cuius q̄libet singularis est impossibilis. vt ista. tm̄ omne ens est ens. ¶ Aduertendū tm̄ ꝙ multe sunt vniuersales quibꝰ nō possunt assignari multe singulares voce ⁊ significatione. q: subā nō habent supposita sicut hec. oīs sol est sol. aut q: forte nō habent singulares ex toto correspondentes. sicut iste q̄lislibet homo currit. infinitus numerus ē finitus. Aliq̄ sunt vniuersales quibus nō pōt sufficiēs numerus assignari sicut ista. oīs chymera est. omne ens intelligitur. ⁊ hoc stat cū predictis. Indefinita quoq; predicto modo ex suis singularibus inducitur disiunctiue cū debito medio tā affirmatiue q̄ȝ negatiue. vt iste homo non currit. vel iste homo nō currit. ⁊ isti sunt omnes homines. ergo hō non currit. sed sine medio nō sequitur negatiue arguendo sic. Iste homo non currit. vel iste hō nō currit. ⁊ sic de oībꝰ alijs. ergo hō nō currit. nec ex supposito ↄ̄ñtis seq̄t̄ oppositū antecedentis. vt sic arguendo oīs hō currit. ergo iste hō currit. ⁊ sic de singulis aut de omnibus alijs. Sed in descendendo vl' ascendēdo ab indefinita ad singulares disiunctiue intelligendo vt prius cū debito medio valet cōsequentia. Ab vniuersali ad suā particularez aut indefinitam. nisi argumentum fuerit cuz terminis spectantibus ad actū mentis. aut cū terminis importantibus cōpositionem. q̄les sunt illi termini incipit ⁊ desinit precedentibꝰ ⁊ quales sunt termini modales. ⁊ nō fuerint propositiones destruentes se valet ↄ̄ñā. sicut sequitur oīs homo currit. ergo homo currit sed nō sequitur. cognoscitur omnis homo. ergo cognoscitur aliquis homo. aut aliqua homo. nec sequitur. incipit oīs homo esse sor. ergo incipit homo esse sor. Itē nō seq̄tur. cōtingenter omne intelligens est deus. ergo cōtingenter intelligens est deus. nec sequitur oīs ꝓpositio particularis de tertio adiacente est falsa. ergo aliqua propositio particularis de tertio adiacente est falsa. posito ꝙ nō sit aliqua ꝓpositio particularis. nisi cōsequēs. aut aliqua eius ps. sed de hoc infra dicendū est. Ex quibus seq̄t̄ ꝙ duo cōtraria ī certo casu sunt sil' va. sicut iste. icipit oīs hō eē sor. nō icipit hō eē sor. cognoscit̄ oīs hō. si cognoscit̄ aliq̄s hō vel aliqua hō. contigenter omne intelligens ē deus. ⁊ nō contingenter aliquod intelligens est deus. Seq̄tur vltra ꝙ duo subcontraria sunt simul falsa in casu. vt illa incipit hō esse sor. ⁊ incipit hō nō esse sor. Ex q̄bus seq̄tur vltra ꝙ maior est oppositio cōtradictoria q̄ȝ cōtraria. q: contraria pn̄t coniectare in veritate ⁊ in falsitate. cōtradictoria aūt nec in veritate. nec in falsitate cōuenire pn̄t. Arguēdo aūt a sil'i vel exēplo. cū sufficiens capta fuerit sil'itudo ex ea parte q̄ dȝ argumentū valere valet ↄ̄ñā. vt si hec cōsequentia sit bona sor. currit. ⁊ pla. currit. ⁊ sor. ⁊ pla. sunt oēs homines. ergo quilibet hō currit. tunc hec ↄ̄ñā nō erit mala sic significando. brunellus currit. ⁊ fauellus currit. ⁊ brunellus ⁊ fauellus sunt oēs asini. ergo q̄libet asinus currit. q: a simili est penitus idē modus arguendi. Errat̄ aūt frequēter cum creditur modos arguēdi sil'es esse qui tm̄ sunt dissimiles. Et iste modus arguendi est maxime vtilis apud intelligentem. q: rerum comparatio plurimuȝ reddit hominem aduertentem.

¶ Explicit tractatus consequentiarum.

¶ Incipit tractatus ꝺ scire ⁊ dubitare.

a

Accipiamus ꝑmo ꝙ quelibȝ res cognosci pōt cōceptu seu noticia cōi. ⁊ cōceptu seu noticia distincta. pȝ q: ↄceptus generalis cuiuslibet sui significati est noticia cōis. ⁊ cōceptus discretus sui significati est noticia discreta. sed cuiuslȝ rei pōt haberi ↄceptꝰ cōis ⁊ cuiuscunq; rei pōt haberi conceptus cōis eiusdē pōt haberi cōceptus discretus. q: saltim pōt istud ad sensum vel ad intellectuȝ demōstrari. ¶ Itē accipiamus ꝙ quelibet res cognosci pōt noticia icōplexa ⁊ noticia cōplexa. ⁊ hoc ꝑ prima parte pȝ ex primo accepto pro secunda etiā notū est. q: sicut cognoscitur sor. incōplexe ꝑ istum conceptum sor. ita etiā pōt cognosci cōplexe per complexum qꝺ est talis propositio sor. est. neq; res aliqua scitur ab hoie. nisi ꝑ propositionem. ⁊ cum res cognoscitur complexe per propositionem verā dico istaȝ rē sciri. siue ista propositio per quā cognoscitur sit scientia qua illa res scitur siue

assensus sit ista scientia. siue illa duo simul. Accipitur vltra ꝙ nunꝙ̃ est talis intentio ens ĩ intellectu actualiter considerante. de ente. aut de sor. vel talis conceptus sor. quin illi intellectui pr̃icipaliter significet ens. vel sor. ⁊ ita generaliter de quolibet conceptu cõi. aut discreto. ¶ Item premittitur ꝙ conceptus mentalis nunꝙ̃ aliquid vno tempore naturaliter significat ꝙ nõ semꝑ significet. qñcunqꝫ significat. ⁊ ꝙ nõ plura. aut pauciora nunc significat q̃ꝫ significauit. vel significabit naturaliter nec in mente vnius plura significat q̃ꝫ consimilis in mente alterius. aliter enim nõ cõuerterẽtur iste due propositiones. oĩs hõ currit. oĩs hõ currit. q̃ꝫ vna sit ĩ mẽte sor. alia ĩ mẽte platonis. q꞉ staret ꝙ pro trib⁹ hoib⁹ supponeret ⁊ tria significaret in mente platonis ⁊ pro tribus alijs diuersis supponeret ⁊ illa tria significaret in mente sor. ꝙ est falsuꝫ. Ex quo sequitur ꝙ iste terminus homo significat hoiem. ⁊ hoieꝫ significat. ⁊ nõ stat ꝙ iste terminus hõ significet hoiem ⁊ nullũ hominem significet. q꞉ accipiatur ille terminus hõ positus in ista propositione mentali. tu es homo que est vera ⁊ arguitur. ꝙ iste terminus hõ hoieꝫ significat. q꞉ iste terminus homo ĩ ista propositione pro aliquo homine supponit. ⁊ pro aliquo homine affirmatiue verificatur. s. pro te. igit̃ aliquẽ hoiem significat. sꝫ nunꝙ̃ aliquid vl' aliqualiter ille terminus hõ significat. qn tal'r. ⁊ illud cõtinue significet. vt pꝫ ex nunc premisso. igitur si iã hominẽ significat ipse nunꝙ̃ significabit hoiem qn hoiem significabit. ⁊ ita dĩ de quolibet termino in quocunqꝫ casu. Ex qbus seqt̃. ꝙ si hec ꝓpositio. oĩs hõ currit. significat oẽm hoieꝫ currere etiã oẽꝫ homineꝫ currere significat. Ex quibus sequitur vltra. ꝙ si tu ꝑ istum terminum hõ apprehendis hoiem etiam ꝑ eundem hoieꝫ apprehendis. q꞉ si tu apprehẽdis hoieꝫ ꝑ istum terminum homo. iste termin⁹ homo significat tibi hominem. ⁊ si ille terminus hõ significat tibi hoiem. hoieꝫ tibi significat. vt probatuꝫ est. ⁊ si hoieꝫ tibi significat hoiem tibi representat. q꞉ significare est potẽtie cognitiue aliquid vel aliqua vel aliqualiter representare. igit̃ equaliter hoieꝫ ꝑ istũ terminũ hõ apprehendis. igit̃ a primo si ꝑ istũ terminum hõ apprehendis hoieꝫ. hoieꝫ per istũ terminũ apprehendis. Et ita arguit̃ ꝙ si per ista propositionẽ. oĩs hõ currit. apprehendis oẽꝫ hoieꝫ currere. ꝑ eandẽ etiã oẽm hoieꝫ apprehendis currere. Et cã est. q꞉ terminus cõis indifferenter quodlibet suum significatũ significat. ⁊ nõ magis vnum indiuiduum q̃ꝫ reliquum. vnde non est possibile ꝙ iste terminus ens sit in mẽte sor. quin sor. quodlibet ens significet. ⁊ vnica intellectione sor. quodlibet ens apprehendat. ⁊ ꝑ ꝯñs de quolibet homine consideret ꝯsideratione cõi ¶ Item volumus accipere ꝙ intelectio vera ⁊ simplex est noticia. sicut dicitur tertio ð aĩa. ¶ Itẽ accipit̃ ꝙ oĩs noticia cõplexa incõplexã presupponit. Ex quo seqt̃. ꝙ si tu cognoscis sor. esse tu cognoscis sor. ⁊ si tu dubitas sor. esse tu cognoscis sor. q꞉ tu non potes dubitare sor. esse. nisi ꝑ talẽ intentionẽ. ⁊ actũ sor. est in intellectu habitã. ⁊ nõ potes intellectu hẽre talẽ terminũ sor. qn tibi significet sor. ⁊ ꝑ ꝯñs apprehendas sor. ꝑ istũ conceptum sor. ⁊ sic noticiã incõplexã de sorte habeas ꝑ conceptũ cui subordinat̃ iste terminus sor. in voce vel in scripto. ⁊ ꝑ ꝯñs tu cognoscis sor. q꞉ cognoscere sortẽ nõ est nisi sortẽ apprehendere ꝑ conceptũ cui subordinat̃. aut saltiꝫ subordinari põt talis terminus sor. in voce vl' in scripto sicut prius. ¶ Itẽ accipit̃ ꝙ nulla res cognoscit̃ incõplexe ab hoie. nisi ð illa cõsideret̃ ab eodẽ. ⁊ ⁊ habeat̃ cõceptus istã incõplexe significans. neqꝫ aliq̃ res cõplexe cognoscitur ab homine. nisi de ipa consideretur. ⁊ de ipsa noticia complexa habeat̃. ¶ Ex quo sequitur ꝙ stat te scire deum esse absqꝫ hoc ꝙ aliqua propositio sciatur a te. probatur. q꞉ ponatur ꝙ tu credas firmiter absqꝫ hesitatione non deceptus deum esse ⁊ nullam intentionem habeas in mente complexam. aut incomplexam aliquam propositionem significantem. qd̃ manifeste põt esse. ⁊ sequitur tũc te scire deum esse. ⁊ nullam propositionẽ scire. q꞉ de nulla propositione consideras. Iteꝫ capiatur hec propositio per se nota. hoc est. q̃ sit in mente tua ⁊ nulla alia demõstrato vno ente. ⁊ sequitur ꝙ tu scis hoc esse illo ente ðmonstrato. ⁊ tamen ista propositio non scitur a te demonstrata ista. hoc est. quia nullus conceptus est in mente qui illam tibi representet vt pono. Item sequitur dato oppo

sito ꝙ a propositio scitur a te. ⁊ de.a.proposi
tione non consideras.q: sit.a.propositio ꝑ se
nota vt prius. ⁊ pꝫ ꝙ de illa nõ consideras.
q: si de illa cõsideras.igitur de illa per aliquẽ
conceptum complexe.vel incomplexe eaꝫ si
gnificantem consideras qđ repugnat dictis
sequitur igitur ꝙ de ista ꝓpositione non cosi
sideras. ⁊ istam scis.vt conceditur. ⁊ cũꝫ om
ne scire est cognoscere. ⁊ omne aliquid scire
est aliqd cognoscere.seqꝛ ꝙ istã cognoscis ⁊
sequitur.istam cognoscis.igitur istam consi/
deras.qđ erat oppositũ secunde partis copu
latiue.igr̃ ⁊c. Ex qbus seqtur ꝙ tm̃ res signi
ficata vt significata est sciꝛ. q: nunq̃ȝ aliq̃ res
scitur aut cognosciꝛ.nisi per conceptum aut
conceptus istam significantem. aut significan
tes.q: sicut res ad extra cognoscitur comple
xe per propositionem veram que est scientia
vel saltim cum scia ꝓpositionis.cuius termi
nus vel termini istam rem significant.ita ꝓ/
positio nõ potest sciri.nisi mediante noticia.
aut mediantibus noticiis istam ꝓpositionem
signficãtibus. ⁊ ideo si ꝓpositio scitur ipsa sci
tur vt significatum. ⁊ nõ vt signum. vnde si
cut sensus exterior nõ sentit qualitatem que ẽ
sensatio.q̃ formaliter est sentiens. puta ꝙ vi/
sus nõ videt visionem.neqꝫ tactus tangit ta/
ctionem.prout tangere est sentire.neqꝫ audi/
tus audit auditionem. ⁊ ita de aliis sensibus
exterioribus.sic nõ oportet ꝙ si intellectus ali
quam rem cognoscat noticia incomplexa. vꝛ
etiã complexa.que etiã sit scia ꝙ ipse istã sciẽ
tiam.aut noticiaꝫ mediante qua istaꝫ rem co
gnoscit cognoscat vel comprehendat. Verũ
tamẽ sepe vulgariter dicimus ꝓpositionẽ.sci
ri cum per ipsam cõsideramus ⁊ per ipsam
rem aliquam vel rem esse ad extra cognosci
mus complexe. Verum aũt esse rei differat
a re hic nõ ẽ cura.sed ẽ sufficienter dictũ. vbi
argumẽta hãc difficultatẽ requirũt. ¶ Item
accipiamus ꝙ nullus terminus vocalis. aut
scriptus ab aliquo intelligitur. vt terminus.
nisi in eius intellectu generetꝛ. aut generatus
sit conceptus aliquis.vel actus aliquis natu
raliter idem vel eodeꝫ modo significans. qđ
vel qualiter significat.ad placitum ille termi
nus vocalis.aut scriptus.ideo audita ista vo
ce buf.vel baf.que ad placitum nihil signifi/
cat nõ intelligitur illa ꝓut terminus sit.q: ad

huc nõ est pars grãmatice orationis. ¶ Ex
quo seqtur ꝙ hoc nõ est intelligibile. buf est
syllaba.nõ habita aliqua istarum partium si
gnificatione. Ex quo seqtur ꝙ stat te cogno/
scere sor. ⁊ nõ intelligere istum terminũ sort.
vt posito ꝙ sor.sit coram te. de quo habeas
oẽm ꝯceptũ tibi posꝫ.preter hoc ꝙ nescias
istum terminũ sor.significare istum. ⁊ sequitꝛ
ꝙ tu cognoscis sor.sint enĩꝫ isti termini syno/
nimi vocales.aut scripti sor. ⁊ plato. ⁊ scias
istum esse platonem. ⁊ seqtur ꝙ scias istum
esse sor. ⁊ cã est.q: termini synonimi vocales
aut scripti eidem cõceptui subordinãtꝛ. ⁊ in ca
su isto nõ intelligis istum terminũ sor. vt ter
minus est.q: per istum terminũ sor. auditui
nõ generatꝛ.aut generatus est aliquis actus.
neqꝫ aliqua intentio naturaliter signifians.
ꝙ iste terminus ad placitum significat. neqꝫ
obstat ꝙ iam sit generata aliqua intentio per
aliquẽ terminum secum synonimũ. Itẽ vo/
lo accipe ꝙ nõ est ad aliquã ꝓpõneꝫ rñden/
dum.nisi ipsa fuerit intellecta. quia est cum
aliquo disputãdũm.nisi prehabita terminoꝝ
cõuentionẽ. Item premittamus ꝙ verba pti
nentia ad actum mentis faciũt sensum cõpo
situm. ⁊ sensum diuisum.faciunt aũt sensum
compositũ cũ totaliter precedunt dictum ꝓ/
positionis. vt scio hoiem currere.sensum aũt
diuisum faciũt cũ inter ptes dicti mediãt. aut
totaliter sequũtur.ideo hec est in sensu diuiso
hominẽ scio currere.aut hoiem currere scio.
Et cã est.q: ista verba ad actum mentis pti
nentia nõ ꝯfundit terminum ante se neqꝫ ap
pellare faciũt.ideo ista.hoieꝫ currere scio.ha
bet ꝓbari sicut hec hoiem scio currere. cũ ly
hoiem determinate supponat. ⁊ ideo nõ va
let ista ꝯña.a.esse verũ scio.igitꝛ scio.a.esse ve
rum.hoiem scio currere.igitꝛ scio hoieꝫ cur/
rere.sicut nõ seqtur.oĩs homo est aial ꝯtingẽ
ter.igitur ꝯtingenter his homo est aial dictũ
est supra vbi de modalibus actuꝫ est. iõ hoc
currere scio lꝫ dubitẽ hoc currere. Ex qbus
acceptis ponitꝛ ꝓ regula ꝙ affirmatiue arguẽ
do a sensu ꝯposito ad diuisũ mediãtibus his
terminis actũ mentis significantibus genera
liter valꝫ ꝯña. vt dubitas hoc currere.silꝛ tu
hoc dubitas currere scis hoieꝫ currere. igitꝛ
hoieꝫ scis currere.q: seqꝛ tu scis hoieꝫ curre
re.igr̃ vẽ appꝛhendis hoieꝫ currere. ⁊ seqtur

Et dubitare

vere apprehendis hoīem currere. igit̄ vere tibi significat̄ oēm hoīem currere. Et cā est q: nō pōt esse scientia aut noticia cōis gn ipa sit cuiuslibet indiuidui. Ex quo seqtur ꝙ oēꝫ hoīem vere significat̄ tibi currere. q: gcquid significat hoīem. hoīem significat. vt in suppositionibus dictū est. ⁊ vltra seqtur ꝙ hoīeꝫ tibi vere significat̄ currere. ⁊ ꝙ hoīem vere apprehendis currere. ⁊ vltra seqtur. igitur hoīem scis currere. ⁊ ꝯña vltima pꝫ satis intelligenti. igitur a primo ad vltimū seqtur tu scis hoīem currere. igit̄ hoīem scis currere. ⁊ sicut in his terminis af̄. ita in aliis argui pt̄ igit̄ ⁊c. Negatiue tñ arguendo. nō vꝫ ꝯña. q: nō seqtur. tu nō scis hoīem currere. igit̄ nō scis currere. tu nō scis sor. currere. igr̄ hominē sor. nō scis curreř. sic. s. itelligēdo. tu nō scis illud qđ ē sor. currere. igit̄ illud qđ ē sor. nō scis currere. Sed mediātibus illis arguēdo a sensu diuiso ad sensum cōpositūꝫ nō valet argumētum affirmatiue in terminis cōibus. aut discretis. vñ nō seqtur hoc scis currere. igit̄ scis hoc currere. neqꝫ seqtur hoc albū scis ēe albū. igit̄ scis hoc albū esse albū. neqꝫ seqtur hoc albū scis esse coloratū. igit̄ scis hoc albū esse coloratū. Itē nō seqtur hoc risibile scis eē hoīeꝫ. igit̄ scis hoc risibile ēe hoīeꝫ Et tota cā est q: ad hoc ꝙ scias hoc currere reqritur ꝙ ꝑ hoc complexum. hoc currit. scias hoc currere. ꝓpter appellationem rōnis. sed ad hoc ꝙ hoc scias currere sufficit ꝙ illud scias per istam omne animal currit. aut ꝑ istam. omnis homo currit. q: appellare rationem est rei cognitionem significare ꝑ conceptum sequentem terminum verbalem. aut participalem. ideo si cognoscis hoc ꝑ talē ꝯceptum hoc. tu cognoscis hoc. ⁊ nō est appellare rationem cognitionem rei demonstrare ꝑ diffinitioneꝫ. q: tu nō posses cognoscere ens ⁊ esset processus in infinitum in diffinitionibus. ⁊ si cognosceres hoīes infinitos conceptus haberes in intellectu nō conuertibiles. Ex quo patet ꝙ nō sequitur ens scis currere igitur scis ens currere. Arguendo aūt mediāte hoc verbo scio affirmatiue. ex maiori ⁊ minori ⁊ conclusione de eodeꝫ verbo scio in sensu composito. non valet consequentia. vt tu scis hoc currere. ⁊ scis bene ꝙ tantum hoc ē homo. igitur scis hominem currere. q: nō sequitur tu scis deum esse. ⁊ ꝙ tantum deum esse est deus. igitur tu scis deum. ponatur minor gratia argumenti. forte negatur ꝯsequēs esse impossibile. Contra q: cōsequens significat ex appellatione. ꝙ tu scis deum per istum conceptum deum. quod non contingit. quia scientia non est sine composit one. aut diuisione saltim actualis. de qua loquimur. habitualis autem per multas actuales generata est.

Et in sensu diuiso sumendo maiorem de sensu diuiso cum minori de inesse concludendo conclusionem de sensu diuiso valet consequētia. de eodem verbo scio. vt hoc scis currere ⁊ hoc est sortes. igit̄ sor. scis curreř. In sensu autem composito sumendo maiorem cū minori de in esse. concludendo illam de sensu cōposito non valet consequentia. sed sequitur illa de sensu diuiso mediante eodem verbo scio. vt non sequitur tu scis omnem dualitatem esse pareꝫ. ⁊ hec est dualitas. igitur tu scis hanc dualitatem esse parem. Arguendo vero ex maiori de sensu ꝯposito affirmatiue mediāte isto verbo scio. cū đ minori sensu cōposito. de altero verbo cum dictione exceptiua. aut contra concludendo conclusionem de eodem verbo in sensu composito. non valet ꝯñtia. vnde non sequitur volo percutere istum ⁊ scio ꝙ tm̄ iste est sacerdos. igitur volo ꝑcutere sacerdotem.

Sed forte contra primam regulam arguitur. q: ex illa sequitur ꝙ aliquam ꝓpositionem scis esse veram quam dubitas esse veram. q: tu scis alterum istoꝝ esse veꝝ demonstratis istis que scis esse cōtradictoria. rex sedet. nullus rex sedet. igitur alteram istarum scis esse veram. tenet consequētia per regulam dataꝫ. ¶ Sed arguitur modo. ꝙ vtranqꝫ istarum dubitas esse veram. quia vtraqꝫ istarum est tibi dubia. vt pono. igitur vtranqꝫ istarum dubitas esse verā. igr̄ aliquā ꝓpōnē scis eē vā꜀. quā dubitas eē vā꜀ ¶ Item non sequitur tu scis alquam propositionem esse veram quam non scis esse veram. igitur aliquam propositionem scis esse veram. quam non scis esse veram. quia consequens est impossibile ⁊ antecedens veruꝫ. aut saltim possible in casu. ponatur enim ꝙ scias ꝙ altera istaruꝫ est vera. rex sedet. ⁊ nul

lus rex sedet. ⁊ ꝙ quālibet istarum dubites esse verā. ⁊ pȝ ꝙ tu scis istā ꝓpōneȝ. aliqua ꝓpō est vera quā nō scis esse verā. ⁊ istā scis adequate significat̄ ꝙ aliq̄ ꝓpō est vera quā nō scis esse verā. igitur tu scis aliquā ꝓpōnē esse veraȝ quā nō scis esse verā. ¶ Item seq̄tur tu scis aliquā ꝓpōnem esse verā ⁊ illam nō scis esse verā. igit̄ aliquā ꝓpōnem scis eē verā quā nescis esse verā. pȝ ꝯn̄a q꞉ opposi/tum ꝯn̄tis cum an̄te repugnat regule. ¶ Et per ꝯsimile argumētum arguit̄. ꝙ tu scis aliquem hoīem currere queȝ nullus homo scit currere. ⁊ ꝙ tu scis aliqualiter esse q̄liter nullus hō scit eē. q̄ oīa repugnant regule. ¶ Itē data illa regula seq̄tur ꝙ aliq̄d scis esse ens ď quo nō ꝯsideras. q꞉ tu scis ꝙ omne ens est ens vt pono. ponat̄ eniȝ ꝙ ista ꝓpō sit in mēte tua ꝑ quā scis ꝙ omne ens est ens. ⁊ nō sit alia ꝓpō ab ista aut eius parte in mente tua gratia argumēti. neq꞉ sit aliq̄s ꝯceptus in mēte qui nō sit in ista ꝓpōne. ⁊ seq̄tur data regula ꝙ q̄ōlibet ens scis esse ens ⁊ tamen non de quolibet ente consideras. quia de rege nō consideras. vt pono. ¶ Item de nullo tibi ignoto cōsideras. sed aliq̄d est tibi ignotū. igr̄ de aliquo ente nō consideras. ⁊ q̄ōlibet ens scis esse. igitur aliquid scis esse de quo nō consideras. ¶ Item seq̄tur ꝙ aliquid credis esse asinum. ⁊ idem credis non esse asinum. quia ponatur ꝙ aliquis homo appareat tibi asinus. ⁊ bene scias tu ꝙ nullus homo est asin⁹ Et arguit̄ sic. tu scis ꝙ quilibet homo nō est asinus. igitur quēlibet hominem scis nō esse asinuȝ. ex quo ꝯn̄r sequitur ꝙ quemlibet hominem credis non esse asinum ⁊ tn̄ aliquem hominem credis esse asinum. q̄ sit sor. igitur aliquem hominem credis esse asinum ⁊ eundem. credis nō esse asinum. ¶ Item arguit̄ contra illud q̄ď ďr̄ reȝ esse vel rem scire. ⁊ nō ꝓpōnem vt ꝓpositio est. q꞉ sequitur ꝙ tam ꝓpositio falsa scitur q̄ȝ propositio vera. quia ꝓpositio falsa tam cognoscitur aut̄taȝ cognosci pōt per complexa que sunt propositiones q̄ȝ propositio vera. ꝯn̄s falsum. q꞉ nihil scitur nisi verum. Et tunc etiam sequitur ꝙ nō valet hoc argumentum hanc propositioneȝ homo est asinus scis. quaȝ scis significare ꝙ homo est asinus. igitur scis ꝙ homo est asinus. ¶ Item sequitur ꝙ aliquid est scitum ab aliquo quod etiam est eidem dubium. q꞉ eadeȝ res ab aliquo scitur ꝑ aliquām ꝓpōnem que res per aliam ꝓpōnem ab eodem dubitatur ¶ Item contra illud q̄ď ď꞉ de appellatione. sequitur ꝙ nō possit sciri deum esse. neq꞉ hominem currere. neq꞉ aliqualiter esse. ⁊ ꝙ ista ꝓpositio tu curris p꞉icipalit̄ significat te currere. quod est falsum. ⁊ arguitur ꝯn̄a. q꞉ si tu scis deum esse tu scis deum esse per talem cōplexum mentalem deum esse. ꝯn̄a pȝ ꝑ illud quod dictum est de appellatione. consequēs est falsum. quia nihil scitur ab homine nisi ꝑ propositionem ⁊ ita arguitur alia sequi.

Sed ad horum primum dicit̄ cōcedendo regulam. ⁊ cōceditur q̄ď cōcluditur. s. ꝙ alteram istarum scis esse veram noticia cōmuni. q꞉ per istam propositionem veram altera illarum est vera que gratia argumenti sit. a. ⁊ conceditur ꝙ. a. scio esse veruȝ sed nō per istam. a. est verum. ⁊. a. dubito eē verum per istam hoc est verum. demōstrato. a. igitur noticia cōmuni aliquam propositionem scio esse veram ⁊ eādeȝ noticia discreta dubito esse veram. ¶ Ideo conceditur ꝙ hoc scio esse verum ⁊ hoc dubito esse verum diuerso conceptu seu respectu diuersorum eodem demonstrato. ¶ Pro secundo dicitur admisso casu ꝙ de quolibet ente consideras cōceptu communi ⁊ de rege. ¶ Et dicitur vltra ꝙ nullum est ens tibi ignotum. sed quodlibet ens est tibi notum. in isto casu noticia cōīnissima. q꞉ sequitur. aliquod ens est tibi ignotum. igitur aliquod ens est tibi non notum. consequens est falsum q꞉ quodlibet ens est tibi notum per istum conceptum ens noticia incomplexa ⁊ communi. sed non noticia distincta. ¶ Per hoc etiam ad aliam formam cōceditur ꝙ idem credis esse asinum ⁊ non esse asinum respectu diuersorum. quia per istam quilibet homo non est asinus sor. credis esse non asinum. ⁊ quemlibet hominem credis esse non asinum communi noticia. singulari tn̄ noticia hoc credis esse asinū demōstrato sor. qui gratia exempli appareat tibi asinus. Et si forte arguitur ꝙ non singulari noticia credis hoc esse asinum. quia tu noticia singulari hoc credis non esse asinum. q꞉ tu scis sortem non esse asinum. igitur sor. scis non esse

asinum. p3 pña ex regula. ⁊ ponatur añs in casu isto. ⁊ ideo soꝛ. credis non esse asinu3 noticia singulari. ⁊ soꝛ. credis esse asinum. quia hoc credis esse asinum demonstrato soꝛ. igitͤ ⁊c. Sed huic dicitur ꝙ noticia singulari sensitiua soꝛ. in casu isto credis esse asinum. aut saltim soꝛ. asinum credis esse. ⁊ noticia singulari intellectiua soꝛ. nõ credis esse asinũ. ⁊ hoc cõcludit argumẽtu3. sed de hoc infra dicetur ¶ Pro alia forma cõceditur ꝙ tã ꝓpositio affirmatiua falsa scitur q̃3 vera. q: ꝓpositio nõ scitur ex eo ꝙ ipsa significat. ⁊ negatͤ hec cõsequẽtia hanc ꝓpõnem. homo est asinus scis quã adequate scis significare hoiem esse asinum. igitͤ scis hoiem esse asinum. Et ꝑ hoc dicitͤ ꝙ eadem res scitͤ ⁊ dubitatur. ab codẽ nõ tñ ꝑ eosdẽ cõceptus. sicut homo scitͤ inq̃3tum cognoscitur ꝙ homo est homo. ⁊ dubitatur inquantũ dubitatͤ ꝙ hõ disputat. Sed ad vltimũ conceditͤ ꝙ de virtute sermonis nõ scitur homo. neq3 ꝓpositio. neq3 scitur aliquid. neq3 deum esse ab hoie. q: non scitur deum esse ꝑ talem conceptum deum esse. verumtamen quia non aliter possumus exprimere congrue quid scimus aut pncipalem significationem ꝓpositionis nisi per oratione infinitiuam sequentem illa verba actus mentis concernentia. ideo tolleramus istos modos loquendi. propter exprimere intentione3 vbi argumẽta nõ omnino petant difficultatẽ. Et isto modo dicebatur ꝙ ista propositio. homo est asinus. significat hominem esse asinum adequate. Deinde concedendũ est. ꝙ hec propositio. deus est. deum esse significat ⁊ deum esse est scitum. ⁊ ꝙ aliquid est scitu3 seu scitur. ⁊ ꝙ iste terminus homo hoiem significat ⁊ sic de aliis.

Verum aliquid sit scitũ ab aliquo qḋ eidẽ eodẽ respectu sit dubiũ. Et arguitur ꝙ sic primo. q: tu scis soꝛ. currere. ⁊ dubitas soꝛ. currere. igitur ⁊c. patet cõsequẽtia ⁊ antecedens arguitur. quia ponatur ꝙ coram te currat homo quem bene scias currere. ⁊ nescias ꝙ sit soꝛ. ⁊ sit hec consequentia in mente tua. gratia argumẽti soꝛ. scis currere. igitur tu scis soꝛtem currere. hec consequentia est bona ⁊ añs est veru3. igitͤ ⁊ pñs ⁊ ꝙ hec pña sit bõa arguitur sic. q: nõ põt esse ꝙ añs illius sit vey quin pñs sit verũ ⁊ nõ repugnat illud añs ⁊ illud pñs esse verum. igitur illa pña est bona. ¶ Item nõ põt esse ꝙ añs istius pñe sit veru3 quin tu scias soꝛ. currere. igitur oppositum istius pñe mẽtalis nõ stat cum antecedente eiusdem. igitur illa pña est bona. ⁊ tunc arguitur. ꝙ pña vocalis sibi subordinata sit bona. s. soꝛ. scis currere. igitur scis soꝛ. currere. Et ꝙ añs istius sit veru3 in isto casu arguitur. q: hoc scis currere ⁊ hoc est soꝛ. igitͤ soꝛ. scis currere. ⁊ ꝙ dubites soꝛ. currere ponitur in casu. ⁊ sequitur tunc ꝙ tu dubitas. soꝛ. currere ⁊ scis soꝛ. currere. qḋ fuit ꝓbandum.

Secundo sic. tu scis hoc esse soꝛ. ⁊ dubitas hoc esse soꝛ. eode3 demonstrato. igitur scitum est dubium. patet consequẽtia ⁊ arguitur antecedens posito ꝙ soꝛ. ⁊ plato sint coram te. ⁊ scias bene ꝙ alter istorum est soꝛ. ⁊ ꝙ alter istorũ est pla. sed nescias quis istorum sit sortes. nec scias quis istorum sit pla. ⁊ tunc demonstrato in rei veritate soꝛ. dubitas ꝙ hoc est soꝛ. quia quocunq3 demõstrato istorum dubitas an hoc sit soꝛ. vt sequitur ex casu. ⁊ ꝙ tu scias ꝙ hoc est soꝛ. arguitur. quia tu cognoscis soꝛt. ⁊ consideras sufficienter an hoc sit soꝛ. aut nõ. igitur tu scis ꝙ hoc est soꝛ. patet consequentia. ⁊ ponitur minoꝛ ⁊ maioꝛ arguitur. quia tu bene cognoscis soꝛ. esse alterum illorum. igitur tu cognoscis soꝛ. patet consequentia. quia noticia complexa presupponit incomplexam. ⁊ non põt cognoscere alterum istorum esse soꝛ. nisi per talem conceptum mentalem alteru3 illorum est soꝛ. ⁊ non potest esse illud complexu3 mẽtale in mente tua. nisi iste terminus soꝛ. sit in mente tua. sed q̃diu iste terminus soꝛ. est in mente tua. tu cognoscis soꝛ. noticia incõplexa vt argutum est supra. igitur ⁊c.

Item ⁊ tertio arguitur sic. ponatur ꝙ soꝛt. sit coram te de quo habeas omnem conceptum tibi possibilem gratia argumenti preter hoc ꝙ nescias ipsum vocari soꝛ. ⁊ consideres sufficienter vtru3 iste sit soꝛ. scias. n. ꝙ soꝛt. est aliquis homo. sed nescias

quis hō sit soꝛ.⁊ arguitur.ꝙ tu scis hoc esse
soꝛ.⁊ dubitas hoc esse soꝛ.igitᷣ scitū est dubi⁄
um.pȝ ꝯña ⁊ minoꝛ.s.ꝙ tu dubitas hoc esse
soꝛ.qꝛ consideras sufficienter an hoc sit soꝛ.⁊
non credis firmiter.neqȝ oppinaris hoc esse
soꝛ.vt pono.neqȝ credis siue oppinaris.hoc
nō esse soꝛ.igitur dubitas hoc esse soꝛ.sed ar⁄
guitur.maioꝛ.s.ꝙ scis hoc esse soꝛ.qꝛ dato ca
su ꝙ tu scias istū vocari soꝛ.cū alijs partibus
casus sequitur ꝙ tu scis hoc esse soꝛ.sed non
ꝑꝑ hoc tu scis.aut incipis scire hoc esse soꝛ.qꝛ
scis hunc vocari soꝛ.igitᷣ scis hoc esse soꝛ.in il
lo casu absqȝ hoc ꝙ scias hunc vocari soꝛ.pȝ
ꝯña.⁊ minoꝛ arguitur.qꝛ si ꝑꝑ hec scis hūc
esse soꝛtē.qꝛ scis hunc vocari soꝛ.sequitur ꝙ
talis ꝓpositio hoc est soꝛ.significat hunc vo
cari soꝛtē.⁊ tunc sequitᷣ ꝙ soꝛ.non sit termi⁄
nus substantialis.⁊ vltra seqtur ꝙ soꝛ.pōt i
cipere esse soꝛ.⁊ desinere esse soꝛ.ip̄o nō inci
piente.neqȝ desinente esse hō.⁊ ꝑ idē.qꝛ hō
pōt esse asinus.qꝛ hō pōt esse vocatus asinꝰ.
tȝ ꝯña.qꝛ ea rōne q̄ tm̄ valet soꝛ.q̄ȝtū voca⁄
tū soꝛ.eadē rōne tm̄ valet asinus quantū vo⁄
catū asinus.⁊ isto dato seqtur ꝙ hec nō ē im
possibilis.hō est lapis.hō est capꝛa.⁊ ꝙ nul
la ꝓpositio cathegoꝛica est necessaria.qua om
nia sunt inconuenientia.iō in isto casu tu scis
hoc esse soꝛ.⁊ sic scitū est dubiū.

Item ⁊ quarto ponatᷣ gr̄a argumenti
ꝙ ꝓpositio sciatᷣ.vt signū sicut
vulgariter admittitᷣ.⁊ sit ista ꝓꝓō.hoc est ve
rū in mēte tua demōstrato vero illoꝝ cōtra⁄
dictoꝛioꝝ tibi dubioꝝ.rex sedet.nullus rex se
det que bene scias esse contradictoꝛia.suffici⁄
enter cōsideres de ista in mente tua.hoc ē ve
rum.ꝑ cuius subm̄ scias demonstrari veruȝ
illoꝝ.Et arguitᷣ ꝙ tu dubitas hoc esse verū
⁊ ꝙ tu scis hoc esse verum demonstrato ve
ro illoꝛum igitur scitum est dubium.pȝ con⁄
sequentia ⁊ arguitur.antecedens.qꝛ vtraqȝ
istarum est tibi dubia.hoc est verū quocunqȝ
illoꝝ demonstrato.Et arguitur tunc sic.hec
est tibi dubia.hoc est veꝝ.quocunqȝ illoꝛum
demonstrato.quam adequate scis significa⁄
re hoc esse verum.igitur dubitas hoc eē ve
rum.⁊ arguitur ꝙ tu scis ꝙ hoc est verum
qꝛ tu scis ꝙ hoc verum est verum.igitur tu
scis hoc esse verum.pȝ consequentia ⁊ ante
cedens sequitur ex casu.¶ Itē sit.a.nomen
singulare veri illoꝛum duoꝛuȝ.s.rex sedet.nul
lus rex sedet.Et arguitur sic.hec ꝯña est bo
na.a.est veꝝ.igitur hoc est verum.scita a te
esse bona.⁊ antecedens est scitum a te.⁊ con
sequens est intellectum a te.⁊ non repugnat
te scire illud consequens.⁊ bene scis ꝙ ex
nullo vero sequitur falsum.igitur illud conse
quens est scitum a te.Et nūc arguitur sic.hec
est scita a te.hoc est verum.quam adequate
scis significare.hoc esse verum vt positūȝ est.
igitur tu scis hoc esse veruȝ.⁊ dubitas.vt pꝛi
us hoc esse verum.igitur dubium est scituȝ.
¶ Sed foꝛte dicitur ꝙ ista consequentia nō
est scita a te esse bona in casu isto.qꝛ illud re⁄
pugnat.Contra.qꝛ cum casu stat ꝙ scias con
tradictoꝛium consequentis repugnare antece
denti istius consequentis.⁊ scias bene ꝙ hoc
sufficit ad hoc.vt ista consequentia sit bona.
Item ex hoc ꝙ consequentia sit bona scita eē
bona.⁊ eius antecedens sit scitum non sequi
tur ꝙ eius consequens sit scitum.qꝛ foꝛte an
tecedens est latinum.⁊ consequens grecum.
¶ Sed foꝛte in casu isto aliter dicitur negan⁄
do ꝙ consequens illius consequentie.a.ē ve
rum.igitur hoc est verum.sit intellectuȝ a te.
Sed contra.qꝛ vtraqȝ istaruȝ est intellecta a
te.hoc est verum.⁊ hoc est verum.illis duo
bus contradictoꝛijs demonstratis.rex sedet
nullus rex sedet.sed ꝯñs illius ꝯñe est altera
illarum.igitur consequens est intellectuȝ a te.
Itē illa est mentalis.hoc est veꝝ q̄ est ꝯñs isti
us ꝯñtie.igitur illa tibi significat aliquid.aut
aliq̄ vt ꝓpositio est.igitur ip̄a est a te intelle
cta.vt ip̄a est ꝓpositio.

Item quinto sic hec disiunctiua est scita
a te.rex sedet.vel hec disiunctiua
est tibi dubia.demonstrando istā disiunctiuā
ꝑ subm̄ secunde partis.⁊ hec est tibi dubia.
igitur scitum est tibi dubiū.pȝ ꝯña ⁊ arguitᷣ
ꝯñs.qꝛ ista est vna ꝓpositio intellecta a te d̄
qua tu consideras q̄ nō est scita a te esse vera
neqȝ scita a te esse falsa.dubitas.n.an rex se⁄
deat.neqȝ credita firmiter.neqȝ discredita.
neqȝ oppinata.qꝛ dubitas vtrū rex sedeat.⁊
scis istā sic significare.igitᷣ ista est tibi dubia.
¶ Sed huic foꝛte dī ꝙ ista disiunctiua est sci
ta.qꝛ scd̄a eius ꝑs ē scita.s.ista disiūctiua ē tibi
dubia demonstrādo istā disiunctiuā.Sȝ cō
tra.si hec est scita.hec est tibi dubia.vt ꝓposi

tio est. vt ponit. et hec adequate significat quod hec est tibi dubia. igitur &c. et ex dato est scita igitur scitum est dubium quod fuit probandum.
¶ Sed huic forte dicitur quod hec non est propositio. rex sedet. vel hec disiunctiua est tibi dubia quia pars non supponit pro toto cuius est pars neque pro conuertibili. vt forte dicitur. ¶ Sed contra. hec consequentia est bona. tu differs a te. igitur hec est falsa. tu differs a te & subiectum consequentis supponit pro antecedente. igitur pars propositionis potest supponere pro pertinente propositioni illi cuius est pars.

Item sexto sic. hec est scita a te hoc est sor. demonstrato sor. & hec est tibi dubia. igitur scitum a te est tibi dubium. patet consequentia et antecedens arguitur. ponendo quod sor. sit coram te. & scias tu hoc esse sortem. eo demonstrato per istam propositionem mentalem hoc est sor. que sit a. et pono quod a. remanente scita a te in intellectu tuo recedat sor. quod esse potest. quia aliter non posses scire istam. hoc fuit. demonstrato adam vt propositio est. quod falsum est. quia per ly hoc in intellectu potest demonstrari quicquid placet demonstrare. maneat igitur hec propositio sic scita in intellectu per horam. deinde ponatur quod in medio instanti hore obiiciatur tibi sor. variatus quem credas esse pla. quo posito arguitur. quod scis hoc esse sor. & non scis hoc esse sor. pro eodem instanti medio hore. aut quod hec est a te scita hoc est sor. et quod hec non est scita a te. hoc est sor. quia hec non est scita a te. hoc est sor. demonstrando istum qui pro medio instanti hore tibi obiicitur quia credis quod iste sit pla. ideo hec non est scita a te. hoc est sor. si enim ista est scita a te. hoc est sor. quam adequate scis significare. hoc esse sor: tunc tu scis. hoc esse sor. consequens est falsum. quia tu non credis hoc esse sor. et quod tu scias hoc esse sor. patet quia a. propositionem scis. vt sciuisti in principio hore. quia credis eam firmiter. sicut credidisti a principio hore. et omnino te habes respectu. a. sicut te habuisti circa principium hore et. a. est vera propositio sicut antea fuit. & antea sciuisti. igitur adhuc a scis. et a scis significare hoc esse sor. demonstrato sor. igitur scis quod hoc est sor. igitur scis hoc esse sortem demonstrato sor. & non scis hoc esse sortem. & per consequens idem est scitum & dubium. quia saltim ex impossibili sequitur
Item in illo casu tu scis quod sor. est sor. & scis bene intellectu tuo istas mentales conuerti sic significando sor. est sor. et iste homo est sor. igitur tu scis quod iste homo est sor. demonstrato sor. vt prius ad intellectum. et antea ponitur cum casu. et dubitas istum hominem esse sor. pro eodem medio instanti. igitur &c.

Item septimo sic. ponatur quod plato sit coram te quem scias currere. et credas quod ipse sit sor. sic quod credas firmiter sor. currere. sed currat sor. rome te nesciente. tunc tu scis sor. currere. & non scis sor. currere. igitur per idem scitum est tibi dubium. patet consequentia & maior. quia tu credis firmiter absque hesitatione quod sor. currat. et sor. currit. igitur tu scis sor. currere. patet consequentia ex diffinitione eius quod est scire. et tamen non scis sor. currere. quia nulla est euidentia per quam scis sor. currere. igitur non scis sor. currere.
¶ Item si scis sor. currere. igitur sor. scis currere. consequens falsum. & consequentia patet per regulam vnam ante positam.

Item octauo sic. tu dubitas te scire sor. currere. igitur &c. patet consequentia et arguitur antecedens. ponendo quod scias sor. currere. per a. b. c. euidentias. et dubites tu an iste tres euidentie sufficiant ad concludendum te scire sor. currere. credas. n. aut dubites an requirantur quatuor que tamen non requirantur. quo dato arguitur. quod tu dubitas te scire sor. currere. quia tu scis sor. currere. et consideras sufficienter an scias sor. currere. & non scis te scire sor. currere. quia non credis firmiter te scire sor. currere. igitur tu dubitas te scire sor. currere. patet consequentia. quia sequitur tu consideras vtrum scias sor. currere. & non credis te non scire. igitur dubitas te scire sor. currere. Quod etiam in eodem casu tu scis te scire sor. currere. arguitur. quia consideras sufficienter an scias sor. currere. et scis sor. currere. igitur percipis certitudinaliter te scire sortem currere. igitur tu scis te scire sor. currere. tamen consequentia per hoc. quia si per aliquas euidentias scis sor. currere per illas scis te scire sor. currere. Et per consimile arguitur. quod tu dubitas te dubitare sic esse vel sic. & sic arguitur quod scis te credere sic esse vel sic. & dubitas te credere sic esse vel sic. ex quibus sequitur quod scitum est dubium.

Item nono sic ponatur quod scias quod a. sit vnum nomen singulare alterius istarum. deus est. chymera est. quarum vnam scias esse necessariam. s. istam deus est. & aliam impossibilem. s. istam. chymera est. & non sit alia

propositio ab altera istarum vel eius pte. et cum hoc ponatur quod ppo dubia vt est ppo est intellecta ab eodem. vt ppo est. et no credita nec credita esse vera. neque credita est falsa. Quibus positis arguitur quod quelibet illarum est tibi dubia no consideret aliqs de aliqua istarum nisi tu. et aliqua istarum est scita a te. igitur scitum est tibi dubium. pz pña. et minor arguitur. q: ista deus est. est scita a te. et ista est aliqua istarum. igitur aliqua istarum est scita a te. et arguitur maior. s. quod quelibet istarum sit tibi dubia. q: aliqua istarum est tibi dubia. et qua rone vna eadem ratione alia est tibi dubia. igitur quelibet est tibi dubia. et arguitur maior. s. quod aliqua istarum est alicui dubia et no nisi tibi. q: nullus psiderat tibi de illis vel de aliqua illarum nisi tu. igitur aliqua illarum est tibi dubia. pz pña. et maior arguitur. q: a. ppositio est alicui dubia. et a. e aliqua ppositio istarum. igitur aliqua ppositio istarum est alicui dubia. patz pña. et maior sequitur de descriptione ppois dubie. et minor sequitur ex casu. Ideo forte dr quod ista pticula. s. quod non sit aliqua alia ppo ab illis vel istarum ptibus est impossibilis. cum aliis ptibus casus. amoueatur igitur illa pticula. et cum aliis ptibus disputetur aliud. et ponitur tibi ista. a. est alterum illorum quod e cocedendum. q: seques ex casu. deinde ponitur. a. si dubitas. arguitur sic. tu dubitas. a. et bene rndes. igitur dubium est. a. patz pña. et pñs est falsum. q: nullum dubium est. a. Item si dubium est. a. igitur. a. est dubium. pñs falsum. et pña pz a couersa ad conuertentem. ¶ Ite cum dubitatur. a. pponitur deus est. quo concesso pponitur chymera est. quo negato arguitur quod conceditur. aut negatur. a. q: bene sequitur. coceditur ista. deus est. a te. et negatur ista a te. chymera est. et nulla ppositio est. a. nisi altera istarum. igitur a te conceditur vel negatur. a. igitur no dubitatur a te. a. Ite si dubitas. a. et scis bn quod tm altera istarum est. a igitur tu dubitas alteram istarum. pñs est falsum vel seqtur quod tu dubitas alteram istarum et nullam istarum dubitas. pñs illi casui est impossibile. ¶ Item si dubitas. a. put est signum igitur intelligis. a. put est terminus. pñs falsum. q: p istum terminum vocalem vl scriptum a no generatur. neque generatus est aliqs conceptus in mete tua discretus naliter aliquid significans quod ad placitum significat iste terminus vocalis vel scriptus. a. illi pceptui subordinatus. igitur tu no es intelliges. a. vt signum est. patet pña ex vna suppone preassumpta. ¶ Sed forte aliter rndetur dum pponitur. a. dicendo no intelligo. a. vel no respondeo ad. a. ¶ Sz ptra. q: tu intelligis istam ppones cocessam. a. est alterum illorum. igitur intelligis sbm et predicatum. igitur intelligis. a. q: noticia coplexa supponit incomplexam. ¶ Item in isto casu pponitur. deus est. qua cocessa pponitur chymera est. qua negata a te. pz quod ad quodlibet illorum tu rndes. a. est aliquod illorum. igitur ad. a. rndes. et rndes ad. a. q: concedis vl negas. a. ¶ Sed forte aliter rndetur a pricipio no admittedo casum. q: no intelligitur casus. q: no intelligitur hoc. qm dicitur. a. est nomen singulare alteri istarum. q: forte dicitur quod ista non est ppo. a. est nome singulare alteri istarum sicut ista no est propositio. buf est syllaba. non habita aliqua istarum vocum significatione. ¶ Sed cotra istam rnsionem arguitur. q: ex illa sequitur quod no pot fieri bona impositio alicuius vocis. q: cum dr pono quod buf sit nome singulare sor. aut platonis. et sic de aliis diceretur ex rnsione quod illud no est intelligibile. et sic erit cofusio in lingua. q: vnus non poterit alium intelligere. q: p idem nullum incoplexum est nome alicuius rei. q: iste terminus homo no est nome. q: no potuit ab impositore fieri quod ista ppo esset ppo intelligibilis. ho est nome coe hominis.

Item decimo sic eade ppo est pcedenda a te. et dubitada in eodem casu et no est dubitada a te et pcedenda. nisi q: eadem est scita et dubia. igitur scitum est dubium. pz pña. et pbatur ans. ponedo quod rex sedeat. et tu dubites rege sedere. tuc pz quod hec. rex sedet. est pcedenda a te. q: sequens ex casu. q: bene seqtur. rex sedet et dubitas regem sedere. igitur rex sedet. et quod ista sit a te dubitada rex sedet pbatur. q: ista est tibi dubia. et dubitatur a te. et solum bene respondes. igitur ista est a te dubitanda. ¶ Item in eodem casu arguitur sic. eandem propositionem concedis et dubitas bene respondendo. et non concedis et dubitas eandem propositionem nisi quia eadem est scita et dubia. igitur scitum est dubium. patet consequentia et probatur an-

tecedens proponendo istam. rex sedet. qua concessa quia sequens proponitur tu concedis quod rex sedet. et patet quod ista est concedenda. quia vera et non repugnans. Ista enim stant simul tu concedis quod rex sedet et est tibi dubium quod rex sedet. igitur stat quod tu concedas quod rex sedet. et dubites regem sedere. quia quicquid stat cum antecedente bone consequentie a ly si vel ergo denominate stat cum consequente eiusdem. sed ista consequentia est bona. est tibi dubium an rex sedet. igitur dubitas regem sedere et cum antecedente stat quod tu concedas quod rex sedet. igitur cum consequente eiusdem stat quod tu concedis quod rex sedet. et dubitas quod rex sedet quod ponatur et sequitur aňs probandum probatum.

Item vndecimo sic. aliqua propositio est tibi dubia que est scita a te esse vera. igitur per idem scitum est dubium. patet consequentia quia contradictorium consequentis repugnat antecedenti. ex eo quod propositio alicui dubia est propositio ab eo intellecta vt propositio est. non credita esse vera nec credita esse falsa. igitur si propositio est dubia alicui ipsa non est scita ab eodem esse vera neque esse falsa. sed arguitur. antecedens ponendo quod .a. sit nomen singulare alicuius istarum puta vere. scilicet rex sedet vel nullus rex sedet. deinde fiant he due consequentie. a. est verum. igitur hec propositio est vera. a. est verum. igitur hec propositio est vera. in consequente vnius demonstrata illa rex sedet. et in consequente alterius demonstrata illa nullus rex sedet patet quod vna illarum consequentiarum est bona et sit prima gratia argumenti que sit. c. et arguitur sic. consequens. c. est scitum a te esse verum. quia scis quod arguitur a conuertibili ad conuertibile. et scis bene quod ex vero non sequitur falsum. et scis bene quod antecedens est verum. igitur scis quod consequens est verum. et idem consequens met est tibi dubium. quia vtraque istarum est tibi dubia. hec propositio est vera. et hec propositio est vera demonstrando istas duas propositiones contradictorias. rex sedet. nullus rex sedet.

Item duodecimo sic ponatur quod scias quid per subiectum istius demonstratur hoc homo. et sufficienter consideres vtrum demonstratum per illud subiectum sit homo vel non homo. et non decipiaris. et cum hoc quod aliquid credas esse hominem. et aliquid credas non esse hominem. et scias bene quod hoc est homo precise significat quod hoc est homo. deinde proponitur tibi. hec est tibi dubia. hoc est homo. patet quod ista est vera non repugnans et ista est scita esse vera. vel saltim scita est falsa igitur scitum est dubium. patet consequentia et arguitur minor. quia tu scis bene quid demonstratur per subiectum istius. hoc est homo. quam tu scis adequate significare quod hoc est homo. et sufficienter consideras et non deciperis an illud demonstratum sit homo vel non homo. igitur scis istam esse veram. vel scis istam esse falsam. tenet consequentia. quia si hoc demonstratum sit homo cum aliis partibus. ibi positis sequitur quod tu scias istam esse veram. et si hoc sit non homo cum illis partibus sequitur quod scias ipsam esse falsam. Item proponatur hec. hoc est homo. posito quod bene scias istam significare. vt prius quod hoc est homo. et patet quod hec est tibi dubia. Et arguitur tunc sic. tu dubitas istam. hoc est homo. quam adequate scis significare hoc esse hominem. igitur tu dubitas hoc esse hominem. et tamen tu scis hoc esse hominem. quia in rei veritate tu scis te esse hominem. igitur tu scis. hoc esse hominem te demonstrato per ly hoc. ¶ Vel arguitur sic. hoc quod tu scias hoc esse hominem stat cum antecedente. hec est tibi dubia. hoc est homo quam adequate scis significare. hoc esse hominem. igitur ista stat cum suo consequente. scilicet cum hoc tu dubitas hoc esse hominem. te demonstrato per ly hoc. et lateat te demonstrari per ly hoc in consequente. igitur ista stant simul. tu scis hoc esse hominem et dubitas hoc esse hominem. quod fuit probandum.

Item tertiodecimo sic aliqua propositio est scita ab aliquo que ab eodem non est scita. igitur per idem aliqua propositio est scita ab aliquo que eidem est dubia. patet consequentia. et antecedens arguitur ponendo quod hec sit. a. nullum concessum a sorte est scitum a te. quam concedat sortes. et nullam aliam. et sci-

as bene ꝙ iſta eſt.a.⁊ ſit illa.b.a.eſt ſcituꝫ a
te.quā ſcis adequate ſignificare ꝙ.a.eſt ſcitū
a te.tunc pꝫ ꝙ.b.eſt ſcitū a te.⁊ idē.b.nō eſt
ſcitū a te.igitur ⁊c̄. ¶Preterea arguit̄ antece/
dens ſic.qꝛ tu ſcis bene ꝙ nullū conceſſuꝫ a
ſoꝛ.eſt ſcitū a te.⁊ ſcis ꝙ iſta.nullū cōceſſum
a ſoꝛ.eſt ſcitū a te.adequate ſignificat ꝙ nul/
lū cōceſſum a ſoꝛ.eſt ſcitū a te.igitur tu ſcis
iſtā.nullū conceſſum a ſoꝛ.eſt ſcitū a te.⁊ etiā
illa nō eſt ſcita a te.qꝛ ſi tu ſcis ꝙ nullū cōceſ
ſum a ſoꝛ.eſt ſcitū a te.igit̄ nullū cōceſſum a
ſoꝛ.eſt ſcitū a te.⁊ vltra.nullū cōceſſuꝫ a ſoꝛ.
eſt ſcitū a te.⁊ nihil eſt ꝯceſſū a ſoꝛte niſi iſta
nullū cōceſſuꝫ a ſoꝛ.eſt ſcitū a te.igitur iſta nō
eſt ſcita a te. ¶Aliter etiā arguitur ponendo
ꝙ ſoꝛ.cōcedat.b.⁊ nullā aliā propoſitionem
niſi.b.tunc propono.a.eſt ſcitū a te.ſi cōcedi
tur ſicut eſt cōcedenda cū iſta ſit.b.cōceditur
b.tunc arguitur ſic.tu concedis.b.ſine obliga
tione.⁊ ponatur cū toto caſu ꝙ tu nō ſis obli
gatus.igit̄.b.eſt ſcitū a te.Et arguitur ꝙ.b.
nō eſt ſcitū a te.qꝛ ſi.b.eſt ſcitū a te.⁊.b.ade
quate ſignificat ꝙ.a.eſt ſcitū a te.igitur.a.eſt
ſcitū a te.⁊.a.adequate ſignificat ꝙ nullum
cōceſſum a ſoꝛ.eſt ſcitū a te.igitur nullū con
ceſſum a ſoꝛ.eſt ſcitū a te.ſed.b.eſt cōceſſum
a ſoꝛte illa.b.non eſt ſcitum a te.

Sed pro hoꝝ ſolutione habenda pre/
mittitur ꝙ hec conſequentia eſt
bona ſi credis firmiter ſoꝛ.currere non dece
ptus in ſignificatione alicuius iſtoꝝ terminoꝝ
ſoꝛ.⁊ currit.⁊ ſoꝛ.currit.tu ſcis ſoꝛtē currer̄
⁊ econtra ſi tu ſcis ſoꝛ.currere.credis firmi/
ter ſoꝛtē currere nō deceptus in ſignificatiōe
illoꝝ terminoꝝ ſoꝛ.⁊ currit.⁊ ſoꝛ.currit.Et
ita generaliter ſequitur in alijs terminis.ſed
non ſeqtur.tu credis firmiter ſoꝛ.currere.⁊
ſoꝛ.currit.igitur tu ſcis ſoꝛ.currere.vt argu/
tū eſt ſupra.neqꝫ ſequitur tu ſcis ſoꝛ.nō eſſe
igitur credis firmiter ſoꝛ.nō eſſe.⁊ ita eſt ꝙ
ſoꝛ.nō eſt.qꝛ nihil eſt.neqꝫ eſſe pōt ꝙ ſoꝛ.nō
eſt.Ex qua ſuppoſitione ſequit̄ ꝙ oīs fides
actualis eſt ſcientia.⁊ quodlibet fideliter cre
ditū eſt ſcitū.Accipiamus adhuc ꝙ ſi cōſide
ras ſoꝛ.currere ⁊ nō credis firmiter ſoꝛtem
currere.neqꝫ credis firmiter ſoꝛtē nō curre/
re tu dubitas ſoꝛtē currere.⁊ ecōtra.ſi dubi
tas ſoꝛtē currere.igitur conſideras ſoꝛtē cur/
rere.⁊ nō credis ſoꝛtem currere.neqꝫ credis
ſoꝛtem nō currere.ſed ſi credis nō firmiter
ſoꝛtē currere.nō deceptus in ſignificatiōe ali
cuius iſtoꝝ terminoꝝ ſoꝛtes.⁊ currit.tu op/
pinaris ſoꝛtes currere ⁊ ecōtra.Ex qbus ſe
quitur ꝙ pōt eſſe ꝙ ſoꝛtes ſciat ſe errare ⁊ ſe
decipi.qꝛ pōt eſſe ꝙ ſoꝛtes credat firmiter ꝙ
ipſe errat.licet neſciat.in quo ſingulariter er/
rat.aut decipiatur.Itē eſt aduertendū nō eē
incōuenines.ꝙ aliqd ſit ſcituꝫ ꝑ propoſitio/
nē de terminis cōibus.quod ſit dubiū ꝑ ꝑ/
poſitionē de terminis ſingularibus.ſicut per
iſtā oīs rex eſt rex.quēlibet regē eſt ſcitum a
te eſſe regē.ſed ꝑ iſtā.hoc eſt rex.hoc dubi/
tandū eſt eſſe regē demōſtrato.b.rege.iō.b
regem eſt ſcitū a te eſſe regē.⁊.b.regē eſt du
bitatū a te eſſe regē.ſm diuerſas propoſitio/
nes.vnā de terminis cōibus.aliā de termi/
nis diſcretis. ¶Itē ſciamus ꝙ eadē res eſt
ſcita ⁊ dubia ab eodē ſm diſperatos termi/
nos.vt dubitatū eſt a te hoc eſſe regē demō
ſtrato vno quē dubites eē regē.⁊ ſcitū ē a te
hoc eſſe iſtū hoīeꝫ. ¶Itē ſm conceptus ſin/
gulares nō diſperatos.ſed ſicut cōuertibiles
eadē res eſt ſcita ⁊ dubitata ab eodē ſm di
uerſas noticias.vt poſito ꝙ iſta ſit in mente
tua.iſte homo eſt ſoꝛ.per cuius ſubiectuꝫ be
ne ſcias ad intellectū demonſtrari ſoꝛ.tunc pꝫ
ꝙ tu ſcis iſtum eſſe ſoꝛ.ad intellectū ſoꝛ.de/
monſtrato per ly iſtū.qꝛ ſcis bene ſubiectuꝫ
⁊ predicatū iſtius propoſitionis conuerti vt
pono.⁊ ſcis bene ſoꝛ.eſſe in rerum natura.⁊
iſta eſt tibi dubia iſte hō eſt ſoꝛ.demonſtran
do ad oculū hominē venientē a remotis qui
in veritate eſt ſoꝛ.ideo noticia intellectiua ſcis
hoc eſſe ſoꝛtē.⁊ noticia ſenſitiua dubitas hoc
eſſe ſoꝛ.vt ſupra arguebatur.Et ſm hoc eſt
aduertendum diligentius.ꝙ duplices ſunt
cōceptus in hoīe de eadē re.qui videntur eē
eque cōes.quoꝝ vnus ꝑtinet.q̈ſi ſolū ad no
ticiā ſenſitiuā reliquus ad intellectiuā.vn̄ iſte
terminus vocalis ſoꝛ.duobus cōceptibꝰ cō
ſiderari pōt nō cōuertibilibꝰ quoꝝ vnus eſt
mere ſubſtantialis in intellectu.⁊ nō cōno/
tat vocationē ſeu noīationeꝫ aliquā extrinſe/
cam.neqꝫ ſimilitudinem aliquā extrinſecam
⁊ iſto modo ſtat ꝙ cognoſcas ſoꝛ.lꝫ neſcias
ipm vocari ſoꝛ.aut intelligas iſtam vocē ſoꝛ.
imo ſtat ꝙ prius ſciueris iſtū hoīem eē ſoꝛ.
qꝫ ipſe vocetur ſoꝛ.neqꝫ hoc repugnat dictis

bene intellectis. Et sicut dicitur de isto termino sor. ita de quolibet alio de predicamēto substantie. nam nō est imaginādū ꝙ terminus mere substātialis importet similitudinē extrinsecā. q: nulla est similitudo extriseca inter subaꝫ que est homo. ⁊ inter substātiam q̄ est eius aīa intellectiua indiuisibilis. iste tñ terminus substātia vtrūqꝫ istoꝝ vniuoce ⁊ mere substantialiter importat. Alteri etiā conceptui subordinari pōt iste terminus vocalis vl' scriptus sor. qui cōceptus est cōnotatiuus nominis. ⁊ similitudinis extrinsece. ⁊ sic tantuꝫ apprehendit intellectus p̄ istum terminū. sicut per hoc cōplexuꝫ. hoc vocatū sor. vel tantum quantū per hoc complexū aliquod simile tante quantitatis. vel talis qualitatis. nec in omnibus de eodem sunt isti termini similes vel cōuertibiles termini cōnotatiui. sed vt frequentius alter de eodem. ⁊ similiter cōcipit alius. Et hoc modo cōceditur ꝙ sor. pōt desinere esse sor. ipo nō desinente esse homine. Et ꝙ hec est vera. homo est asinus. argentū est stānum. neqꝫ hoc modo illi sunt termini de predicamento subē. sed sunt terminui accidentales. ⁊ iste est modus vulgaris. ⁊ ad sensum interiorem ptinens a sensibilibus mutatū illoꝝ sensibilium ymagines recipientē. Intellectus autem vlt'a accidentia extrinseca intelligit substātiam rei. ⁊ q: nō ita faciliter intelligimus. sicut sentimus. neqꝫ tācito. ideo nō tācito habemus in intellectu ꝯceptus substātiales cōmunes vel singulares determinatos sicut habemus cōceptus cōes vel singulares vagos. ¶ Sed forte cōtra illud arguitur. q: seqꝛ ex illo dato ꝙ omnes tales termini hō aīal sint termini equiuoci. ⁊ per ꝯsequens nō sunt termini substantiales de predicamento substantie. pꝫ cōsequētia per istā regulam. ad cognoscendū terminum equiuocū equiuocātem. s. ꝙ qñ ipe nō subordinatur alicui cōceptui secum cōuertibili. sed pluribus dissimilibus nō inuicem conuertibilibus. sicut iste terminus vocalis canis nō subordinatur alicui conceptui secum conuertibili. sed tribus cōceptibus desperatis. s. cōceptui canem celesteꝫ significanti. ⁊ cōceptui canem latrabilē. ⁊ cōceptui caneꝫ marinū significantibus. ¶ Sed huic dicitur ꝙ stat bene istas sor. currit. homo currit ⁊c. esse propositiones plēs. ⁊ istos termios vocales vl' scriptos. s. sor. ⁊ homo eē equiuocos. ⁊ istum terminū sor. nō esse singularē terminum. dum tñ vniuoce sumerentur illi termini nō minus iste sunt cōcedende homo est sor. aīal est pla. vbi argumenta istā difficultatem nō petant. nimis enim vanum est in verbis laborare proposito alium exigēte finem. sepe enim loqnentes incidenter per verba falsa transimus. Ideo transeamus nō curantes gratia breuitatis.

His quidem habitis dicimus ꝙ nunqꝫ eadem res per eandem propositionem scitur ⁊ dubitatur. lꝫ per diuersas simul sciri ⁊ dubitari possit ab eodē. Ex quib' dicimus ad primuꝫ negādo istā ꝯñaꝫ mētalē sor. scis currere. igitur scis sor. currere. sicut vocalis sibi subordinata est neganda respectu tñ dei ista est cōsequentia bona. sor. deus scit currere. ergo deus sit sor. currere. Et cum arguitur. ꝙ ista cōsequentia in mente tua sit bona. q: nō pōt antecedens istius cōsequentie esse verum quin cōsequens sit verum. ⁊ nō repugnat antecedens ⁊ consequēs esse simul vera. igitur hec consequentia est bona. Dicitur ꝙ non valet cōsequentia sicut hec consequentia mentalis nō est bona. talis propositio mentalis homo est asinus demonstrata illa hō est asinus est necessaria. igit' hō ē asinus. q̄uis nō possit eē ꝙ añs sit veꝝ quin ꝯñs sit verum. ⁊ nō repugnat antecedens. ⁊ consequens esse simul vera. ita etiam in vocalibus nō sequitur. non pōt esse ꝙ antecedens istius consequētie. hec est vera homo est asinus. igitur homo est asinus. sic significando sit veruꝫ. quin cōsequēs sit verum. ⁊ nō repugnat antecedens ⁊ consequens esse vera simul. igitur hec cōsequentia est bona. hec est vera homo est asinus. igitur homo est asinus. Et cum vlterius arguitur. ꝙ illa consequentia sit bona. q: non pōt esse ꝙ antecedens istius ꝯñe sit verum quin scias sor. currere. igitur oppositū consequentis nō stat cum antecedente in cōpossibilitate q: ad istum intellectum procedit argumentū negatur consequentia.

Ad secundum argumentum dicitur nō admittēdo casū. q: ex casu seqꝛ ꝙ tu cognoscas sor. ⁊ nō cognoscas sor. seqꝛ. n. tu cognoscis

sor. si scis ꝙ alterꝝ istoꝝ est sor. qꝛ nō potes scire ꝙ alterꝝ istoꝝ est sor. nisi ꝑ talē propositionē mētalem alterum istoꝝ est sor. sed noticia complexa presupponit incomplexā. igitur si cognoscis aut scis alterum istoꝝ esse sor. tu cognoscis sor.

Ad tertium dicitur admisso casu concedēdo ꝙ tu scis hoc esse sor. qꝛ hec est vera in mente tua hoc est sor. capiendo istum terminū sor. substantialiter. ⁊ negatur ꝙ dubitas hoc esse sor. si tñ căpiatur iste terminus sor. accidentaliter prout idē significat ꝙ hoc cōplexum homo vocatus sor. conceditur ꝙ dubitas hoc esse sor. cū quo bene stat ꝙ tu cognoscis sor. ⁊ scias hoc esse sor. capiendo istū terminū sor. mere substantialiter. ⁊ ꝗuis nō intelligatur iste terminus sor. captus mere substātialiter adhuc verum est ꝙ tu scis hoc esse sor. lꝫ ista vocalis vel scripta non sit concedenda a te. tu scis hoc esse sor. qꝛ ipsa non est intellecta a te ꝓut est propositio.

Ad quartuꝫ argumentum dicitur non admittēdo casum propter istam particulaꝫ ꝙ propositio sciatur vt signum. qꝛ illud repugnat preacceptis. nihilominus in residuo casus conceditur ꝙ tu scis hoc esse verum. demonstrando ad intellectum veruꝫ illorum. sicut tu scis ꝙ hoc fuit demonstrando adam ad intellectum. ⁊ scis ꝙ hoc demonstratur demōstrata chymera. igitur ⁊c. ¶ Et vlterius conceditur ꝙ tu dubitas hoc esse verum ad oculum siue ad sensum quacunqꝫ istarum demōstrata. neqꝫ hoc repugnat dictis. In argumēto tamen negande sunt iste consequentie. hec est scita a te. hoc est verum. quam adequate scis significare hoc esse verum. igitur tu scis hoc esse verum. hec est tibi dubia hoc est verum quam adequate scis significare hoc esse verum. igitur tu dubitas hoc esse verꝝ. ꝗuis vtriusqꝫ consequentie consequens sit concedendum in casu isto propter variam eiusdeꝫ rei demonstrationem. neqꝫ valet consequentia. ista consequentia est bona scita a te esse bona. cum particulis ibi positis. ⁊ antecedēs est scitum a te. igitur consequens non est tibi dubium. ꝗuis tamen admittatur iste casus de ista consequentia. a. est verum. igitur hoc est verꝝ ꝑꝑ rñdere ad illud argumentum.

Ad quintuꝫ dicitur ꝙ pars nō pōt supponerꝫ pro propositione tota cuius est pars. Et ad argumentum ibi factum non procedit. De hoc tamen magis infra dicetur.

Ad sextum dr̄ vt dicebatur non admittendo ꝙ ista ꝓpositio vt ꝓpositio est sit scita a te hoc est sor. vel tibi dubia. Uerūtñ cōceditur cū residuo casus ꝙ scis hoc esse sor. ad intellectū demōstrādo ipm̄ sm̄ sensum. tñ dubitas hoc esse sor. qđ nō est impossibile. ideo ⁊c.

Ad septimuꝫ dictum est negādo illam ꝯsequētiam tu credis firmiter sor. currere ⁊ sor. currit. igitur tu scis sor. currere.

Ad octauuꝫ conceditur ꝙ in casu tu dubitas te scire sor. currere. ⁊ negatur ista consequentia tu scis sor. currere. ⁊ consideras sufficienter an sor. currat. igitur ꝑcipis certitudinaliter te scire sor. currere. Sicut nō sequitur. tu dubitas sor. currere. ⁊ consideras sufficienter vtꝝ dubites sor. currere. igitur ꝑcipis certitudinaliter te dubitare sor. currere. nec per easdē euidentias omnino dubitas an scis sor. currere. ⁊ scis vel dubitas te dubitare. vel scire sor. currere.

Ad nonuꝫ argumentum. forte dicitur ꝙ casus est impossibilis vt probat argumentum admisso casu. qꝛ alijs partibus casus repugnat ꝙ aliqua sit propositio dubia. ⁊ ꝗuis illa nō repugnaret non tñ est illa bona descriptio propositionis dubie. qꝛ sicut nulla propositio est scita vt propositio ita nulla est dubia vt propositio. Sed ista responsio non sufficit. qꝛ sequētia in residuo casus difficultatem petunt istā an hec sit propositio que ponitur in parte casus. a. est nomen singulare alterius istorum. ideo sm̄ rei veritatem dicitur non admittendo casum. qꝛ non intelligitur nulla facta noua impositione precedente istius vocis que ponitur pro subiecto istius particule casus. a. est nomen singulare ⁊c. vnde sicut illa non est ꝓpositio. huius est syllaba. vel vox nulla precedēte impositione istius syllabe que ponitur pro subiecto. ita etiam illa non est propositio. a. ē

nomen singulare alicuius illarum non prece/
dente alia impositione istius termini.a.qꝛ si/
cut verũ est ꝙ prima syllaba subi huius ꝓpo
sitionis maro currit.non est pars orõnis.⁊ ꝓ
hoc non est hec propositio.ma.est nomen.ita
prima littera prime syllabe subiecti istius ꝓ/
positionis.maro currit.nõ est pars orationis
⁊ propter hoc hec non est propositio.m.no/
men est.ita etiam hec non est propositio.a.est
nomen singulare alterius illarum.neqꝫ hoc
qđ ꝓfero.s.hus põt reddere suppositũ huic
verbo est.cum non habeat modos similitu/
dinis ⁊ propoltionis ab ipositore datos.Ali
ter enim nulla esset vox litterata.immo etiaꝫ
neqꝫ illitterata que etiam non esset pars ora/
tionis grammatice. postqꝫ quelibet syllaba
vocalis ponitur esse pars orationis.dato ꝙ
tales essent congrue.ba est syllaba.pe est syl/
laba huius dictionis vel illius ⁊c.Sꝫ đ hoc
satis dictum est in primis.Ueruntamen vbi
argumenta non petunt similem difficultateꝫ
illi quam petebant argumẽta facta.qꝛ illa ar
gumenta solum intendebant probare ꝙ non
debet responderi ad.a.nisi intelligerem.a.ad
mittimus tales modos loquendi in alio pro/
cessu.⁊ verba inutilia relinquantur.Et ꝭm
istũ modum loquendi concedimus ꝙ.a.sit
nomen singulare huius vel illius ꝓpositionis
vel sor.⁊ ꝙ.a.sit lr̃a.ba sit syllaba.hus ẽ vox
nõ significans ex impositione.⁊ ꝙ sor.est no
men ⁊ frequenter accipimus noĩa reꝝ ꝓ no
minibus nominũ ipaꝝ reꝝ.sicut illud nomẽ
sor.dicimus esse nomen sor.qui tñ terminus
vel nomen nõ vocat̃ sor.Sed hoc dicimus
ꝑꝑ breuitatem.qꝛ nõ cuilꝫ nomini possumus
nomen ꝓprium assignare.⁊ vt facilius vnus
alteꝝ intelligat.⁊ qꝛ esset ꝓcessus in infinitũ
in noibus proprijs.Et ꝑ hoc dĩ ad illud qđ
arguebat̃ ꝙ primus impositor nõ potuit pri
mo iponere noĩa.dĩ ꝙ potuit imponere ꝭm
mõdũ iã dictuꝫ grã breuitatis.⁊ sine dubio
presupponit falsuꝫ vel saltẽ non ꝯgruũ.Sed
de isto nõ sit cura.qꝛ ad aliud intẽdebat.sꝫ tñ
libenter in casu isto disputarẽ sine ista difficul
tate quã petit opponens de.a.⁊ ꝯcederẽ in
casu isto ꝙ.a.est alteꝝ istoꝝ.⁊ dubitarẽ an.a
sit veꝝ.⁊ an.a.sit falsuꝫ.⁊ cõcederẽ ꝙ.a.scio
esse ꝓpositionẽ cathegoricã.sed negareꝫ ꝙ.a.
scio esse idẽ sibiipi.a.qꝫuis.a.scire esse idẽ vel
eadẽ aliqbus vel alicui.Et si in casu poneret̃
a.tunc esse nomen singulare istius deus est.
⁊ lateat me tunc ꝯcederẽ ꝙ.a.est veꝝ.⁊ ne/
garẽ ꝙ ego scio ꝙ.a.est veꝝ tãqꝫ repugnãs.

Ad decimuꝫ cũ arguit̃.ꝙ ea/
dẽ propositio est
ꝯcedenda ⁊ dubitanda a te.⁊ non est conce/
dẽda ⁊ dubitanda a te.nisi qꝛ est scita ⁊ du/
bia.igit̃ ⁊c.Dĩ negando minorẽ ad intelle/
ctũ ante dictũ.⁊ ꝯcedit̃ maior ꝙ eadẽ propo
sitio est ꝯcedenda ⁊ dubitanda.qꝛ ista propo
sitio in isto casu.rex sedet.est ꝯcedẽda a te.qꝛ
sequens.⁊ etiam est dubitanda.i.digna dubi
tari.qꝛ illa est tibi dubia.igitur dubitas eã.⁊
nõ repugnat illa.tu ꝯcedis a ꝓpositionẽ ⁊ du
bitas eã nõ male rñdendo.capiendo dubita
re ꝓ eo qđ est dubiũ.capiendo aũt dubitare
pro eo qđ est dubie rñdere ad ꝓpositionem
prout distinguit̃ ꝯtra cõcedere vel negare ne
gat̃ ꝙ eadẽ ꝓpõ est cõcedẽda ⁊ negãda.vel
dubitãda ꝑ eadẽ mẽsura.Sed melius põt il
lud argumentũ fortificari qꝫ prius fuerit for/
tificatũ arguendo ꝙ dubitas regẽ sedere ⁊ cõ
cedis regẽ sedere.⁊ nõ ꝯcedis sed dubitas re
gẽ sedere.nisi qꝛ scis regeꝫ sedere ⁊ dubitas
regẽ sedere.igit̃ ⁊c.Sed huic dĩ qcqd sit de
maiori vel minori ꝙ satis põt esse qđ scias re
gẽ sedere ⁊ dubites regẽ sedere.qꝛ põt eẽ qđ
scias regẽ sedere.⁊ dubie rñdeas ad regẽ se/
dere.Sꝫ admisso casu ꝯcedẽdũ ẽ ꝙ rex sedet
tãqꝫ sequẽs ex casu.⁊ negãdũ ẽ ꝙ scias regẽ
sedere.cũ lateat te regẽ sedere i illo casu.

Ad vndecimũ ꝯcedit̃ illud añs ꝙ aliq̃ ꝓ
positio ẽ dubia q̃ tñ est scita eẽ vã ne
qꝫ hoc repugnat.sꝫ seq̃t̃ ad ꝑdicta.ꝙ tñ aliq̃
propõ sit dubia ꝓpõ vel dubiũ signũ ⁊ ñ du
biũ significatũ vel dubia ꝑ significato nõ co
cluderet argumẽtũ aliqđ.neqꝫ descriptiõ ibi
posita đ ꝓpõne dubia ẽ admittẽda.qꝛ nihil
põt sciri nisi tãqꝫ significatũ neqꝫ ẽt dubitari.
⁊ si aliq̃ ꝓpõ sciat̃ vt ꝓpõ ipa scit̃ vt ꝓposi/
tio significata.⁊ nõ vt ꝓpositio significans.⁊
ita dꝫ in predictis intelligi ⁊ eodem respectu.
Sꝫ ad alias duas formas dĩ nõ rñdendo ad
aliquã talẽ.hoc ẽ hõ.neqꝫ ad aliquã talem tu
scis hoc eẽ hoieꝫ.priusqꝫ sciatur que res de/
monstretur per istum terminum hoc.⁊ ita
dicitur generaliter de omni pronomine de/
monstratiuo.qꝛ nulla propositio intelligit̃ vt

ꝓpositio est nisi qlibet eius terminus intelliga
tur vt terminus est. Multe eniꝫ forme sꝫ ibi
facte que nō valent . Et ꝑ hec dicta ⁊ prius
pōt patere solutio ad argumētū qđ facere so
lent ad ꝓbandū ꝙ idem sit scitū ⁊ dubiū.po
nendo ꝙ.a.b.c.sint iste tres ꝓpōnes. deus
est.rex sedet.chymera est.quarū.a.sit scita a
te.b.sit dubia.c.scita esse impoſ'is. ⁊ remanē
tibus.a.scita.⁊.b.dubia.⁊.c.scita eē impoſ'is
moueanť iste ⁊ taliter disponātur ꝙ tu nesci
as que sit.a.neqꝫ que.b.neqꝫ que.c.quo po
sito seqtur ꝙ.a.est scitum a te.⁊ aŕ ꝙ.a.est ti
bi dubium.qꝛ seqtur tu dubitas an hoc sit ti
bi dubium demonstrato.a.qꝛ tu nescis an sit
b.igitur hoc est tibi dubiuꝫ. Sed huic dꝛ vt
prius ꝙ.a.non est scitum vt significans est.si
cut neqꝫ aliqua alia ꝓpositio. ⁊ si argumētū
fieret de rebus nō plus ꝯcluderet nisi tu scis
hoc esse scitum a te demonstrando ipsum ad
intellectum.⁊ dubitas hoc esse scitum a te de
monstrando ipsum ad sensuꝫ.qđ ē cōtingēs
Ad vltimum dꝛ non admittendo ꝙ illa
sciatur vt significās est.qđ presuppo
nit argumētum.Uerūtñ admisso isto gratia
disputationis nō plus ꝓbat argumētuꝫ.nisi
ꝙ aliqua est ꝓpositio vera que non pōt sciri
sic significando.qđ est concedendū dato isto
modo loquēdi.imo cōcedendū est ꝙ est aliq̄
ꝓpositio vera que a nullo pōt sciri sic signifi
cans.sicut hec.hec nō scitur ipsamet demon
strata.Et ꝯñter ꝙ.a.⁊.b.ꝓpōnes ꝯuertunť
⁊ vtraqꝫ est a te intellecta vt ꝓpō est. ⁊ vna
est scita a te.⁊ alia nō pōt sciri.ꝙ sequitur de
istis.hec ꝓpositio non scitur a te. ⁊ hec pro/
positio non scitur a te demonstrando vtro
biqꝫ ꝑ ly hoc scđam istarū.sed qꝛ nō sequiur
illū modū loquēdi.sed priorē a principio po
situm.ideo istas cōclusiones nō concedimus
sed ꝯcedimus ꝙ oīs res de mundo est scita
vel scibilis noticia singulari vel generali.mul
te tñ ꝓpōnes sciūť que nō pñt sciri eē ve⁊c.

Ed aliud incidit dubi/
um . vtrum
8 possit esse ꝙ homo appeat asin⁹
Et arguiť ꝙ nō.primo.qꝛ si ho
mo appeat asinus sit gratia exē
pli.sor.Et arguitur.ꝙ sor.nō appareat asin⁹
qꝛ si sor.apparet asinus ⁊ nō apparet nisi il/
lud quod est.igitur sor.est asinus.¶ Scđo si
sor.apparet asin⁹.⁊ oē qđ apparet est illđ ꝙ
apparet seqtur ꝙ sor.sit asinus.¶ Tertio si
sor.apparet asinus.igiť ꝑ aliquā ꝓpōneꝫ ap
paret tibi sor.asinus.Sit igitur ꝙ ꝑ istā ho/
mo est asinus vl' ꝑ istam hoc est asinus quaꝫ
credis esse verā in rei veritate demonstrādo
sor.Sed arguiť ꝙ nō,qꝛ si per istam .sor.ap
paret asinus tibi quā credis esse verā. igitur
sor.apparet tibi ꝑ predicatum significari. sed
qcquid apparet tibi ꝑ aliquē terminū signifi
cari ꝑ illum tibi significať.qꝛ istū ꝑ illum ter
minum apprehēdis.igiť sor.ꝑ istuꝫ terminū
asinus significatur.sed signū de quocūqꝫ suo
significato exñte vere ⁊ affirmatiue ꝑ̄dicatur
⁊ cū sor.sit significatū eius.igiť de sorte ve/
re ⁊ affirmatiue ꝑ̄dicatur iste terminus asin⁹
⁊ ꝑ ꝯñs hec est vera.sor.est asinus. ¶ Quar
to si sor.possit appere asinus.per idem hꝫ in
casu ꝙ idem apparet tibi pedale.⁊ semipeda
le.sūme album ⁊ minus albū summe albo.
ꝯñs est falsum.⁊ arguitur ꝯña. ponendo ꝙ
.a.⁊.b.pedalia distent equaliter a te.que tibi
appareāt pedalia ⁊ equalia deide incipiat re
moueri.b.ꝑ magnam distantiam.⁊ remoue
atur quousqꝫ appebit tibi solū semipedale.
te bene sciente ꝙ est pedale.⁊ sit iam mediuꝫ
instans hore i quo.b.appareat semipedale
⁊ arguitur ꝙ.b.apparet tibi pedale.⁊ ꝙ ap
paret semipedale.ꝙ enim.b.appareat tibi se
mipedale.appet ex casu.b.enim apparet sub
duplo minori angulo q̄ꝫ ante apparebat.⁊ ce
tera sunt paria.igitur.b.apparet tibi minus
q̄ꝫ ante apparebat.sed ꝙ.b.appareat t.bi pe
dale aŕ.qꝛ tu scis.b.eē pedale.qꝛ scis.a.⁊.b.
esse equalia.igitur credis.b.esse pedale.⁊ q̄li
tercūqꝫ credis taliter apparet tibi esse. igiť
apparet tibi.b.esse pedale.¶ Item ēt seqtur
alia conclusio ꝙ.b.apparet tibi summe albū
⁊ minus album summe albo.qꝛ sint.a.⁊.b.
summe alba.que appareāt tibi summe alba
⁊ remoueať.b.ipso remanente summe albo
quousqꝫ apparebit remissius album q̄ꝫ iam
apparet.Scias tamen ꝙ.b.continue rema/
net summe album.quo posito apparet ꝙ.b.
apparet remissius album q̄ꝫ summe album
qꝛ enim apparet remissius q̄ꝫ ante . sed ante
apparcat summe album.igitur iam apparet
minus album q̄ꝫ summe album.⁊ tamen.b.
apparet summe album. qꝛ scis.b. esse sūme

igiᷓ credis.b.esse sum me album.⁊ qualiter cunqꝫ credis esse taliter apparet tibi esse.igiᷓ b.apparet tibi sūme albū.¶ Sꝫ arguiᷓ pri-mū añs.q:.a.⁊.b.scis eē eq̄ alba.igiᷓ appa-rēt tibi eq̄ alba.qbus concessis sequiᷓ ꝙ sum me albū apparet albius sum me albo.¶ Itē isto dato sequitur ꝙ aliqua noticia est error. ⁊ ꝙ aliquid apparet tibi indiuisibile quorū vtrūqꝫ est falsum.¶ Item si sortes apparet tibi asinus.igitur sortes apparet tibi asinus sub aliquo conceptu.⁊ non nisi per istum terminum asinus.igitur iste terminus asinus significat sor.consequens falsum.igitur ⁊c̄.

Pro solutione dubij intelli-gendum est primo ꝙ sicut est duplex noticia interior ī homine tam complexa q̄ȝ incomplexa sensitiua ⁊ intellectiua.ita in homine potest eē duplex apparentia vna ad sensum.⁊ alia ad intelle-ctum.vnde eadem res ad sensuȝ apparet colorata.sicut celū apparet azurri coloris ad sensum.ad intellectum tamen scitur ꝙ celū non est coloratum.q: bene scitur ex principijs naturalibus ꝙ nihil est coloratum nisi sit mixtū substantialiter aut qualitatiue. Secundo accipiamus ꝙ omnis intentio simplex cathego-rematica aliquid significat.aliter non esset in-tentio quoniam ens est obm intellectus.⁊ nihil intelligitur nisi sub ratione entis.ideo omnis intentio simplex siue conceptus est veruſ sicut dixerūt antiqui.i.veram reȝ significat. Tertio intelligatur ꝙ nihil significat aliquis terminus nisi suum significatuȝ vnde sor.nō est significatum istius termini asinus vniuo-ce ⁊ substantialiter capti. Et sicut dicitur de illo termino asinus ita de alijs. Ex quibus sequitur primo ꝙ per nullum conceptum incō-plexum potest aliquis decipi.¶ Secundo sequitur ꝙ omnis error est circa complexum. q: sensus exterior,nō cōponit ⁊ nō diuidit.q: nō pōt habere copulā.cū non imutetur nisi sensibili effectiue concurrente.⁊ nullum sensibile pōt in eo generare copulā.aut cōcurrere ad generationem copule.ideo sensus exterior nō decipitur.sed tm̄ interior ⁊ sensus ⁊ intellectus cōplexione distante. Ex qb⁹ acceptis pꝫ solō ad argumenta.¶ Ad primū dr̄ negā-do istā ꝯñaȝ sor.apparet asinus.⁊ nihil apparet asinuſ nisi illud qꝺ est.igiᷓ sor.est asinus. Et cū arguitur si sor.apparet asinus.igitur sor.apparet ipemet asinus vel aliuſ asinus ab eo. Dicitur concedendo ꝙ sor.ipemet appa-ret asinus.sed nō apparet ipemet asinus qui est.sed ipe ipemet apparet asinus qui ipe nō est.⁊ forte sor.apparet asinus.⁊ nō apparet asinus qui apparet.q: forte nullus asinus apparet.ideo neqꝫ ex isto sequitur ꝙ aliquis asinus sit.neqꝫ ꝙ sor.sit sicut sor.forte videᷓ.lꝫ nō sit in reꝝ natura.q: videre nō est nisi ali-quā rem visione cōprehendere.sed stat visi-onem per quā aliq̄ res cōprehenditur esse. q̄ȝuis ista res nō sit sed modicū ante fuit.cuȝ visio sit q̄litas intensa.igitur ⁊c̄.¶ Itē nō se-qᷓ.hoc sentiᷓ ⁊ hoc auditur.igitur hoc ē. Et tunc ad scd̄m cū arguiᷓ.oē qꝺ apparet.ē ista res q̄ apparet. Di ꝯcedendo.sed ex illo non seqᷓ ꝙ sor.sit asinus.sed solū seqᷓ ꝙ sor.ē il-lud ꝙ apparet.⁊ hoc est veꝝ.q: sortes nō apparet nisi hoc demōstrato sorte.⁊ ista est ve-ra oē qꝺ apparet ē illud qꝺ apparet.q: tm̄ illud qꝺ appet ē illud qꝺ apparet.igiᷓ oē qꝺ apparet ē illud qꝺ apparet.lꝫ ꝯña ab exclusiua ad suā vlem de terminis trāspositis.⁊ ꝑ eūdē modū ꝓcediᷓ ꝙ oē qꝺ apparet ē tantū quātū apparet.q̄ȝuis aliqd sit ꝑedale ⁊ illud appareat semipedale.⁊ ita oē qꝺ apparet est exñs ibi vbi apparet.q̄ȝuis aliqd appareat in vno loco ī quo ipꝫ nō est.⁊ lō oē qꝺ apparꝫ ē tale q̄le apparet lꝫ viride appareat puniceū vel azurꝝ.¶ Ad tertiā formā postea dicetur. ¶ Ad q̄rtū di ꝙ stat idē apparere pedale ⁊ semipedale.ꝑm diuersas apparētias.negaᷓ tm̄ ī casu illo ꝙ.b.appareat minus q̄ȝ pedale ⁊ nō vꝫ hoc argumētū.c.d.⁊.b.apparēt eq̄lia.sed.c.apparet minus q̄ȝ pedale.igiᷓ.b.apparet min⁹ q̄ȝ pedale.q: posito ꝙ.c.eēt vnū minus q̄ȝ pedale.qꝺ eēt̄ iter.a.⁊.b.in tanta distātia qꝺ appareat semipedale.añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsum.neqꝫ seqᷓ de pñti.a.⁊.b.apparent pedalia.igitur.a.⁊.b.apparent eq̄lia ad sensum vel intellectum.neqꝫ de preterito.vꝫ ꝯña.a.⁊.b.apparuerūt pedalia ad sensuȝ vel ad intellectū.⁊ aduertisti bene.vtrū.a.⁊.b. essent equalia.igiᷓ.a.⁊.b.apparuerūt tibi eq̄lia. Et ita dicendū est ꝙ bn̄ stat ꝙ sorti appareat.a.albū vt octo.⁊ eidē sorti appareat al-bū vt q̄ttuor.nūq̄ȝ tm̄ stat ꝙ aliqd appareat albū vt octo ⁊ minus albū q̄ȝ albū vt octo.si

cut nō stat ꝙ aliqd appareat albius sūme albo.tñ in casu aliqd apparet albius q̄ꝫ prius apparuit vt sequit̄ ex dictis ⁊c̄.

¶ Explicit tracta. de scire ⁊ dubitare.

¶ Incipit tractatus obligationū.

Volo primo accipere ꝙ obligatio logica est actus obligantis ꝫm quē ipe est obligans. Ex quo sequitur primo ꝙ si obligatio logica est obligās est. ⁊ si obligās est aliquis obligatur. igitur a primo ad vltimū si obligatio est aliquis obligatur. pꝫ ꝯña q: sequitur. calefactio est. igitur calefaciens ē. ⁊ visio est. igitur videns est. Secundo accipiamus ꝙ obligatio logica habet istas species s. positionem ⁊ depositionē. ⁊ si plures vidēdū erit. Ex quo sequitur ꝙ omnis positio in hac arte logica est obligatio. ⁊ ꝯñter ꝙ omne ponere est obligare. Ex qbus sequit̄ istaꝫ ꝯñaꝫ valere. ego pono tibi istā. igit̄ ego obligo te ad istā. etiā vꝫ ista. ego bene pono tibi istā. igitur tu obligaris ad istā. ⁊ iō bene seq̄t̄ ego bene posui tibi istam. igitur tu fuisti obligatus ad istā. ¶ Tertio vltra accipitur ꝙ sequitur. tu bene admittis. a. propositioneꝫ. igitur obligaris ad. a. propositionē. ⁊ de preterito. tu bene admisisti. a. propositionē. igitur tu fuisti obligatus ad. a. propositionem. q: admittere. a. propositionē nō est nisi promittere se responsurum ad istam ꝫm exigentiam ei⁹ cui promittitur. sed promittere aliquid est obligare se ad illud. igitur ⁊c̄. ¶ Sꝫ cōtra ista forte arguitur. q: aliqua ē obligatio qua nullus obligatur. q: scribatur ista oratio. pono tibi istā tu curris vel aliqua talis nullo admittente. ⁊ pꝫ ꝙ est obligatio. q: illa est oratio cōposita ex signis obligatōis ⁊ obligato. ¶ Itē possuꝫ ponere tibi istam. tu curris te inuito. ⁊ nō admittente. igitur pōt esse ꝙ ponatur tibi ista absqꝫ hoc ꝙ obligem te ad istam. pꝫ ꝯña ⁊ antecedens arguitur q: possum proferre tibi istam sic significanteꝫ. pono tibi istā tu curris te nō admittente. igitur pōt esse ꝙ ponam tibi illam. ¶ Item etiam tu potes admittere illam absqꝫ hoc ꝙ obligeris. q: tu potes proferre istam sic significādo. ego admitto istam. igitur pōt esse ꝙ tu admittas istam absqꝫ hoc ꝙ obligeris ad istam. ¶ Iteꝫ si ponere est obligare. igitur poni est obligari. igitur solum qđ ponitur obligatur. sed soluꝫ propositio ponitur. igitur solum propositio obligantur. ꝯñs est falsum igitur ⁊c̄. ¶ Sꝫ huic dicitur ꝙ equiuoce possunt sumi illi termini. Et ad primuꝫ illoꝝ dicitur ꝙ illi termini oratio. propositio pro maiori parte apud logicū capiuntur prout non sunt nomina verbalia ⁊ ita conceditur ꝙ propositio est absqꝫ proponente. ⁊ oratio est absqꝫ orante. sed capiendo ista nomina prout verbalia sunt. valꝫ hoc argumentum propositio est. igitur proponēs est. oratio est. igitur orans est. ⁊ ita sequitur. obligatio est. igitur obligans est. ⁊ hoc modo in diffinitione locuti sumus. vnde isto modo obligatio est illud per qđ responsalis obligatur. ⁊ sic iste terminus obligatio est de predicamento actionis ⁊ ꝫm istum modum. patꝫ responsio ad primum. Sumpto autem isto termino obligatio primo modo. ꝫm quē modum non accipimus. non valet consequentia neqꝫ illo modo est de predicamento actionis sicut neqꝫ iste terminus oratio vel cōstructio nec tamen hoc modo sumpto termino est illa diffinitio bona. obligatio est oratio composita ex signis obligationis ⁊ obligato. q: diffinitum ponitur in diffinitione. neqꝫ obligatio est illud aggregatum. ¶ Ad secundaꝫ formā dicitur negando assumptum illud. s. potest esse ꝙ ponam tibi istam tu curris absqꝫ hoc ꝙ obligem te ad istam. q: ponere est obligare. Et negatur ista consequentia. potest esse ꝙ ego proferam istam propositionem. pono tibi istam tu curris absqꝫ hoc ꝙ obligeꝫ te. igitur potest esse ꝙ ponam tibi istaꝫ absqꝫ hoc ꝙ obligem te. q: non sequitur profero istam pono tibi istaꝫ. tu curris. igitur pono tibi istā tu curris. sicut non sequitur profero istaꝫ pono tibi istam tu curris. igitur obligo te ad istā tu curris. q: nunq̄ꝫ est ponere nisi sit admittere. Et si arguitur quia prius ponitur propositio q̄ꝫ admittatur. Dicitur ꝙ non lꝫ prius proferantur illi termini pono tibi istaꝫ. tu curris vel aliam quia non est positio nisi quando obligatur respondens. ¶ Et si arguitur ꝙ nunq̄ꝫ sunt simul positio. ⁊ admisso. ⁊ per consequens nunq̄ꝫ est obligatio. quia vt frequentius prius est corrupta ista prolatio talis orationis pono tibi istam. tu curris q̄ꝫ respōdens dicat admitto illam. ¶ Huic dicitur ꝙ

in hac arte presupponimus gratia agumenti eandem propositionem remanere vel vnaz sic significantem sicut significauit illa quaz intendebat ponere ponens. Non enim posset bene de vocabulus disputari. quia vt frequenter qd ponebatur non est quando respōdēs concedit vel negat illud. ¶ Quarto volo ponere ꝙ extra tempus obligationis rei veritas est fatenda. Et per istam respondetur ad vltimam formam negando istam consequentiam. tu profers istam propositionem; ego admitto istam tu curris. igitur tu admittis istam tu curris. quia cum admittere sit ꝑmittere. ⁊ nō sit promissio sine vtriusqꝫ partis consensu non est admissio sine obligante. igitur ⁊c. ¶ Quinto postea accipiendum est ꝙ illi termini concedendum ⁊ negandū idē significant in sequentibus ꝙ dignum concedi ⁊ dignum negari. ⁊ non participialiter. s. ꝙ significet concedendum qd concedetur ⁊ negandum qd negabitur. quia isto modo necessarium simpliciter bene rn̄dēdo est negādū ⁊ īpossibile simplr̄ concedēdū. ¶ Sexto vlterius dicitur ꝙ positio est obligatio per quam respondens obligatur ad concedendū positam propositionē cū sibi vl' posita fuerit.

Quibus positis pro regula teneat ꝙ omnis propositio intellecta scita esse possibilis ⁊ non repugnans alicui bene admisso vel bene concesso que petitur per signa positionis admitti est admittenda. vt si ponatur ꝙ nulla ꝓpositio sit. aut ꝙ nullus locatur. vel ꝙ nulla obligatio fiat. aut ꝙ tu non sis. admittendus est casus.

Secunda regula oē bene admissum propositum. eodem modo significans ē concedendum. ⁊ omne sequens ex eo. ⁊ propositum est concedendum. ⁊ omne sibi repugnans est negandum.

Tertia regula omne sequens ex bene admisso cū bene concesso. vel bene cōcessis. ⁊ bene admissis. ⁊ opposito bene negati. vel bene negatorum est cōcedendū propositū. ⁊ qd iꝫ repugnans est negandum.

Quarto pro regula teneat ꝙ omnes propositiones cōcesse ⁊ cōtradictorie negato⁊ debent facere copulatiuam possibilez. ⁊ hoc est qd aliqui voluerunt dicere cū dixerunt ꝙ oēs rn̄siones in arte obligatoria sunt retorquēde ad idē instās.

Quinta regula ad omnem propositionem ꝑtinentem cōcesso vel concessis respondendum est ꝑm suꝗlitatem. s. si sit vera concedenda. si sit falsa neganda. Et istā regulam ego extendo ad impositionem ꝑm opinionē hic sustinendam.

Sed contra istam regulaz fortè arguit. q2 ex illa sequitur ꝙ nō oīs positio ē obligatio neqꝫ oē ponere ē obligare ꝯn̄s falsuz. ⁊ ꝯn̄a pꝫ. q2 regula ista innuit ꝙ obligat rn̄dēs solum ad bn̄ admissuz. igit̄ ꝉꝫ ponat̄ ista hō est asinus ⁊ admittat̄ adhuc nō est obligatus rn̄dens ad istā. q2 nō tenet̄ eā ꝯcedere quā nō bn̄ admisit. Ex isto seqt̄ ꝙ nō est possibile ꝙ aliqs obliget̄ ad ꝓpōnē simplr̄ īpossibilē ꝉꝫ positionē. q2 n̄ tenet̄ rn̄dē vt innuit regula. nisi ad licite ꝓmissuz seu admissū. ꝉꝫ nūqꝫ licite admittit̄ īpossibile simplr̄ ꝑm positionē. igit̄. ⁊c. ¶ Itē data ista regla seqt̄ ꝙ positū ⁊ admissum scitū eē tale ē negādū ⁊ ꝯtradictoriū cōcedendū respectu eiusdē. ¶ Itē seqt̄ ꝙ i aliq̄ ꝯn̄a bona ⁊ formali denoiata a ly si. ⁊ significāte ex cōpōne suo⁊ termino⁊ ⁊c. an̄s ē cōcessuz ⁊ ꝯn̄s negādū. ⁊ tūc seqt̄ ꝙ nō omne sequens ex ꝯcesso vel concessis est concedendū. ¶ Item sequitur vltra ꝙ non omne repugnans concesso vel cōcessis est negandū.

Sed pro istis aduertat̄ ꝙ admittē ꝓpōnez aliquā ē ꝓmittere se rn̄sur⁊ ad eādē ꝑm exigentiā arguētis. ⁊ cum nō oē promissuz sit seruādū. sed solū licite ꝓmissuz iō nō ad oē admissuz. rn̄dendū est. ꝉꝫ ꝙ ē ꝓmissuz. q2 forte est nō licite admissuz vel promissuz. Ex qb⁹ pꝫ ꝙ nō oīs positio obligat. sed solū licita positio. neqꝫ oē ponere ē obligare. ⁊ nō seqt̄. ego pono tibi istā. ⁊ tu admittis istā. igit̄ tu obligaris ad illā. ¶ Et tūc vltra ꝯcedit̄ ꝙ nō ē pōle ꝙ aliqs obliget̄ ad ꝓpōnē simplr̄ īpossibilē ꝑ positiōez. Et ꝑ idē ꝯcedī ꝙ positū ⁊ admissū ē negādū. vt si pꝫ fuerit īpossibile simplr̄. ⁊ ita ꝯcedit̄ ꝙ frequenter an̄s est ꝯcessuz ⁊ ꝯn̄s nō ē ꝯcedēdū i ꝯn̄a denomiata a ly si significante ⁊c. sicut si posita fuerit propositio impossibilis sequens ex

ea est neganda q̃zuis illa ꝓpositio posita ⁊ ad
missa fuerit cõcessa. Et cã tota istius est. q: ñ
oꝫ incõueniens ꝑtinaciter multiplicare. ſꝫ sol
uere. Ex quo patet rñsio ad vltimũ ꝙ oppo
situm male cõcessi ⁊ admissi est cõcedendum
negãdũ tñ est ꝙ cõtradictoriũ cõcedendi sit
cõcedendũ aut repugnans ꝯcedendo sit cõce
dendũ respectu eiusdem.

Ed pro dictoꝝ

s argumentorum praxi hñda exẽ
plariter disputemus. Obligo te
ad istã tu curris posito ꝙ demõ
strã te q sedes. q̃ admissa ꝓponatur eadẽ. q̃
concessa negata vel dubitata cedat tp̃s obliga
tionis. ⁊ arguit ꝙ ista nõ fuit concedenda si
cõcessa fuerit. q: ista fuit falsa ⁊ nõ fuisti obli
gatus. igitur ⁊c. pꝫ ꝯña ⁊ ar añs q: in nulla
spẽ obligationis fuisti obligatus a me. igr̃ ⁊c.
ꝓbat añs q: neqꝫ ꝑ positionẽ neqꝫ ꝑ deposi
tionem ⁊ sic de aliis. q: qua rõne tu fuisti ob
ligatus ꝑ vnam spẽm eadẽ rõne q̃zlibet. igit
ꝑ nullã si dubitat vl' negetur. Arguit tũc sic
ista tu curris fuit tibi posita ⁊ a te bñ admissa
igit nõ fuit a te dubitãda neqꝫ neganda. ista
ꝯña est bona denoĩate ⁊c. ⁊ añs est a te dubi
tãdum saltem si ꝯcedis te fuisse obligatũ. igit
ꝯñs nõ est a te negandũ. ¶ Sed ꝓ isto intel
ligendũ est ꝙ nõ obligatur aliqs nisi ꝑ termi
nos specificos obligatiõis. q: cũ obligatio sit
circa certũ officium exercẽdũ. puta circa ne-
gare. cõcedere. aut alr̃ rñdere. ideo ñ põt rñ
dens ꝯuenire cũ arguẽte nisi cõueniat secũ ꝑ
terminos specificos. ⁊ ideo ꝑ hoc genus obli
go nõ põt aliquis obligari ab arguẽte. q: ne-
mo obligatur ad illud ad qđ nescit se obliga-
ri. Iõ cũ dicit arguẽs obligo te ad istã tu cur
ris. dicat rñdes q̃rẽdo q̃ specie obligatõis ve
lit eum obligare. ⁊ nõ admittat aliqd anteq̃z
specificet ꝑ quã spẽm obligationis vult eum
obligare. Et iste est modus regularis rñden
di. ¶ Aliter tñ posset rñderi sophistice admit
tendo istam tu curris. cũ dr̃ obligo te ad istaꝫ
tu curris. Et cũ ꝓponitur illa tu curris. dicit
rñdeo ad istam. ¶ Et si arguit tu rñdes ad
istam. igitur concedendo. negando vel dubi
tando. vel alio modo. conceditur ꝯña. ⁊ cõse-
quenter rñdeatur ſm ꝑtes ꝓpositas. ⁊ ꝯces
so antecedente cõcedatur ꝯñs. Et negat pri
ma pars añtis ꝓposita ⁊ scđa. Et ꝯcedit ter
tia si ꝑ ordinem ꝓponẽtur. ⁊ si querat q̃ spe
cie obligationis obligatur. dicat rñdens ꝙ nõ
oportet certificare. ¶ Unde diligenter aduer
tatur ꝙ quotiẽscũqꝫ est vna disiũctiua sequẽs
cuius quelibet ꝑs est falsa nõ sequẽs quelibꝫ
pars est neganda p̃ter vltimã ꝓpositam. Et
ita per oppositũ de copulatiua cũ copulatiua
fuerit vera. sed repugnans cuius nulla pars
est repugnans ꝑ se quelibet pars preter vlti-
mam est cõcedenda. Nunc cõtra primã ⁊ se
cundã regul simul arguit. q: vtraqꝫ istarũ
est poĩis. rex sedet. nullus rex sedet. ideo vtra
qꝫ istaꝝ est admittenda cum sit vtraqꝫ intelle
cta a te. Pono igitur tibi vtranqꝫ istarũ si ad
mittat. proponit vtraqꝫ. si cõceditur. pꝫ ꝙ
cõcedũtur duo cõtradictoria. ꝙ enĩ sint duo
contradictoria est verũ nõ repugnans. ¶ Sꝫ
forte dr̃ nõ admittẽdo. sed ꝯtra tu teneris ad
mittere oẽm ꝓpositionem poĩem tibi positaꝫ
sed vtraqꝫ istaruꝫ est poĩis ⁊ posita. igitur te
neris admittere vtrãqꝫ istarum. ¶ Iteꝫ si ñ
admitttitur vtraqꝫ illarum q: altera alteri re
pugnat. saltẽ pono tibi alterã illaruꝫ. rex sedet
nullus rex sedet. ñ admissa ꝓpono tibi istam
rex sedet. ⁊ pꝫ ꝙ ista est dubia ⁊ impertinens
⁊ ideo dubitanda que dubitata. ꝓponit nul
lus rex sedet. q̃ ẽ etiaꝫ dubitanda. q: dubitato
vno ꝯtradictorioꝝ imediate ꝓposito reliquo
dubitandum est. ¶ Quibus dubitatis argui
tur sic. vtrũqꝫ illoꝝ dubitas. sed alterum illo
rum est positum. igit positum dubitas. Sed
huic forte dr̃ cũ ponitur altera illaruꝫ admit
tendo alteram illaꝝ. ⁊ cũ ꝓponitur altera illa
rum cõcedendo alteram illaꝝ. ⁊ tñ vtraqꝫ il
larum dubitatur cũ ꝓponitur. ⁊ vltra dr̃ ꝙ
nulla illaꝝ est mihi posita. ⁊ lꝫ posueris mihi
alterã illarum. tñ nullam illaꝝ posuisti mihi.
⁊ lꝫ vtraqꝫ illarũ dubitauerim tñ nõ dubita-
ui mihi positũ. Sed cõtra cedat tp̃s obligati
onis. ⁊ arguit ꝙ in illo tp̃e aliqua obligatõe
fuisti obligatus que fuerat. b. ⁊ arguitur sic
. b. obligatione. sed. b. obligatio fuit composi
ta ex signis obligationis ⁊ obligato. igitur ali
quid fuit obligatum qđ fuit pars huius obli
gationis. ⁊ ꝑ ꝯñs aliquid fuit tibi posituꝫ. cũ
nõ fuerit alia obligatio q̃z positio. sic igit aliq̃
istarum fuit tibi posita. sed vtranqꝫ illaruꝫ du
bitasti. igitur positum ⁊ a te admissum dubi

taſti in tp̄e obligationis. igitur male rñdiſti.
¶ Sed pro iſto ⁊ pro ſimilibus aduertendū
eſt. ꝙ nō eſt a rñdente rñdendum admitto.
niſi poſt ſignum obligationis. ſequitur ꝓpo
expreſſa aut terminus certam ꝓpōnem ad/
mittendam declarans rñdenti. vt cum poni
tur illa. tu curris. vel cum dī pono tibi iſtam
demonſtrata certa ꝓpōne rñdēti nota. ita ēt
a rñdente nō eſt reſpondendum ad aliquam
ꝓpōnem niſi illud verbum ꝓpono determi
net ꝓpoſitionem integrā vt propono tibi iſtā
tu curris aut terminum certam ꝓpōnem re
ſpondenti deſignantem. vt ꝓpono hāc certa
ꝓpōne reſpondēti nota demonſtrata. quam
ſciat ipſa demonſtrari. ⁊ ideo cum dī pono ti
bi alteram illarum dī nō admittendo. quouſ
qꝫ certificeris que illaꝝ ponit᷑. ⁊ ſi ponitur ꝙ
ſis certificatus optime q̄ ſit iſta. q̄ tibi ponit᷑
admittat᷑ hoc. ⁊ iterum cū dī pono tibi alte/
ram illaꝝ. dī nō admittendo. Et ſi dī quare
dī ꝙ nō curet. Sed dicat que eſt iſta quam
vult ponere. ⁊ ſi pōit ipſe rñdens ꝙ ipſe di
cat admittatur. ⁊ rñdeatur vt prius cuȝ ipſe
dicit pono alteram illaꝝ. ſed cum hoc dicat ꝙ
multum placeret admittere alteram illarum
ſi tibi velit certificare quaȝ ponere vult q̄ȝuis
cōcedam ꝙ nō eſt opus certificare me. ⁊ ita
eſt obligatorie rñdendum. ¶ Cōſilr ſi dr̄ po
no ꝓpōnem poſ̄em ⁊ nulli repugnantē quā
habeo in mente mea. Et ita cū dī pono oēm
ꝓpoſitionem poſ̄em. dī nō admittendo. qꝛ
nulla ꝓpoſitio eſt ſequens ad id verbum po
no ad quā debeat rñderi. verūtamen in cer/
to caſu lȝ nō ſequitur aliqua ꝓpoſitio aut cer
tus terminus diſcretus id verbum pono. ꝑ
aliquas circunſtantias pōt rñdens admittere
vt ſi rñdens ſciret ꝙ nulla eſt propoſitio niſi.
iſta rex ſedet ſic ſignificans. ⁊ opponēs dice/
ret. pono tibi oēm ꝓpōnem poſ̄em que ē in
reꝝ nā. pōt rñdens admittere. qꝛ ſic eſſet cer
tus quam ꝓpōnem admitteret. ⁊ ſicut dī de
iſto verbo pono. ita de illo verbo ꝓpono. vñ
q̄ȝuis oē ſequens ex bene cōceſſo ſit ꝯceden/
dum nō tñ cū ꝓpono oē ſequens eſt concedē
dum omne ſequens. qꝛ forte multa ſequētia
ſūt nō intellecta aut de quibus nō eſt aſaduer
ſum a rñdente. Ita etiam cū ꝓponitur altera
illarum. deus eſt. vel homo eſt aſinus. nō eſt
rñdendum. concedēdo vel negādo alterā illa
rum. cū neſciat que ꝓpoſitio ꝓponatur cōce
denda vel neganda. ¶ Sed ad argumētum
primū cū arguitur ꝙ vtraqꝫ illaꝝ eſt admit/
tenda. rex ſedet nullus rex ſedet. dī cōceden/
do. ⁊ ꝙ vtrāqꝫ illaꝝ diuiſiue teneor admitte
re nō tñ teneor admittē ſil̄ vtrāqꝫ illaꝝ mihi
poſitā. neqꝫ plus ꝓbat argumētū ſi tñ ponit᷑
ꝙ oē poſ̄e ſit tibi poſitū ⁊ a te bñ admiſſū ad
mittatur. deinde ꝓponitur rex ſedet. ⁊ cum
iſta ſit dubia ⁊ impꝑtinens. ideo iſta eſt dubi/
tanda. Et ita etiam dubitat᷑. iſta ꝓpoſita nul
lus rex ſedet ⁊c. ¶ Sed contra omne poſ̄e ē
tibi poſitum ⁊ a te bene admiſſum ſed vtra/
qꝫ illaꝝ eſt poſ̄is. igitur vtraqꝫ illarum eſt ti
bi poſita ⁊ a te bene admiſſa. ⁊ vtraqꝫ illarū
eſt tibi ꝓpoſita. igitur vtraqꝫ illarum eſt a te
cōcedenda. ⁊ vtranqꝫ illaꝝ dubitas. igr̄ ma/
le rñdes. ¶ Ideo admiſſo caſu dicitur conſe/
quenter cōcedendo oīa ſi per ordinem ꝓpo/
natur. ⁊ cōceditur ꝙ tu male rñdes. ſi tamē
prius ꝓponitur ꝙ male rñdes q̄ȝ tu illarum
vtrāqꝫ dubites. negandum tāq̄ȝ falſuȝ ⁊ im
ꝑtinens. deinde negatur ꝙ vtranqꝫ illarum
dubites. ſi ꝓponitur aliis conceſſis ꝑ ordineȝ
¶ Et ſi arguitur in priori ordine ꝙ tu nō ma
le rñdes. qꝛ tu bene rñdes ad aliquam ꝓpō
nem tibi poſitam. igitur tu nō male reſpon/
des. negatur ꝯña. ¶ Item admiſſo caſu iſto
ꝙ omne poſſibile ſit tibi poſitum ⁊ a te bene
admiſſum. arguitur ꝙ añs ad impoſ̄e ſimpli
citer ſit a te bene admiſſuȝ. ꝯñs repugnat di
ctis. ⁊ ꝓbatur ꝯña. qꝛ admiſſa iſta ꝓponitur
tibi vtraqꝫ iſtarum contradictoriaꝝ eſt ꝓpo
ſitio poſ̄is. qd̄ qꝛ verū ⁊ impꝑtinens eſt cōce/
dendum. ⁊ deinde propono tibi. vtraqꝫ illa/
rum eſt tibi poſita ⁊ a te bene admiſſa. iſta ſe
quitur ex illis. ideo concedenda. ⁊ ꝑ ꝯñs iſta
duo inuicem cōtradictoria ſunt a te bene ad/
miſſa ⁊ ſimul ⁊ ꝑ ꝯñs antecedēs ad illaȝ co/
pulatiuā. rex ſedet. nullus rex ſedet. ſimplici/
ter impoſ̄em eſt a te bene admiſſuȝ. ¶ Sed
huic dicitur admittēdo ꝙ omne poſſibile ſit
tibi poſitū ⁊ a te bene admiſſum. i. ꝙ oīs pro
poſitio poſſibilis ſit tibi poſita ⁊ a te bene ad
miſſa. deinde cum proponitur ꝙ vtraqꝫ illa
rum duarum contradictoriaꝝ eſt poſſibilis.
negatur tāq̄ȝ repugnans. qꝛ repugnans ē ꝙ
bene admittas duo inuicem repugnātia. qd̄
tamen ſequitur illo conceſſo. ¶ Sed ſi ponit᷑

ꝙ omne possibile sit tibi positū ⁊ a te admis/
sū absqꝫ ly bene ⁊ ꝓponatᷓ ꝙ vtraqꝫ illaruꝫ
sit poſſīs cōceditur. tanqꝫ verū nō repugnās
⁊ ꝙ vtraqꝫ istaꝝ est a te admissa ⁊ si iferatur
tūc ꝙ vtraqꝫ illarum est a te cōcedenda nega
tur ꝯña. vñ si ponitur ꝙ ꝓpositio illa simplr
impossibilis homo est asinus sit tibi posita ⁊
a te admissa. admittēdū est. ⁊ cū ꝓponitur ꝙ
ista hō est asinus impoſſīs simpliciter est a te
concedēda negatᷓ. quia non valet ista hec ꝓ/
positio impoſſīs simpliciter est tibi posita ⁊ a
te admissa. igitur hec est a te cōcedenda. quia
ad hoc qꝺ ista foret a te concedēda. oꝫ ꝙ in
isto casu foret bene admissa. ꝙ nō est verum.
quia bonum est non multiplicare sꝫ soluere.
¶ Sed cōtra rñsionem arᷓ. ꝓbando ꝙ eadē
ꝓpositio est cōcedenda ⁊ neganda ab eodeꝫ
in eodeꝫ tpe obligationis. qꝺ tñ repugnat rñ
sioni. qꝛ si vnū contradictorioꝝ est cōcedēduꝫ
reliquuꝫ est negandū. ideo si eadem ꝓpositō
esset cōcedenda ⁊ neganda. ⁊ ꝯtradictoriuꝫ
esset ꝓpositio. igitᷓ esset ꝯcedendū ⁊ negādū
sed arguitur ꝯña ponat sor. istam tibi hō cur
rit adequate significātem hōiem currere. et
ponat pla. tibi istā nō hō currit adequate si/
gnificātem nō hoiem currere. cōtradictorio
modo prime. ⁊ sis tu obligatus ad ābas istasᷓ
ꝑ aliqꝺ tp̄s. deinde ꝓponat sor. tibi istā hō
currit. ista est cōcedenda. qꝛ posita ⁊c. deide
ꝓponat pla. tibi istā nō homo currit. ⁊ patet
ꝙ est cōcedenda. ꝑ idē. iō seqtur ꝙ eadem ꝓ
positio sit cōcedenda ⁊ neganda. qꝺ fuit pro/
bādū. ¶ Sed huic forte dꝛ ꝙ nō est incōue/
niens ꝙ eadē ꝓpositio sit ab eodē in eodē tpe
obligationis ꝯcedenda ⁊ negāda. qꝛ illud est
respectu diuersoꝝ obligātium. ¶ Sed cōtra
ponatᷓ ꝙ sor. teneat locū platonis ⁊ ponat ip
se vtrūqꝫ. ¶ Sed adhuc forte dꝛ ꝙ nō est in
cōueniēs. qꝛ est respectu sor. qui locū tꝫ duo
rū rñdentium. deinde ꝓponat tibi sor. hec est
vera hō currit. qꝛ id est sequēs. ideo cōceden
dū. seqtur eniꝫ homo currit ⁊ ista adequate
significat hoiem currere. igitur hec ē vera hō
currit. añs eniꝫ est positū in casu illo. igitᷓ ⁊c.
quo cōcesso ponat sor. illā nō homo currit q̄
cōtradicit illi q̄ ꝑ idem est cōcedenda. deinde
ꝓponat sor. ꝙ vtraqꝫ illaꝝ cōtradictoriaꝝ est
vera. ⁊ pꝫ ꝙ illud est sequens. qꝺ si cōceditᷓ
cedat tp̄s obligationis. ⁊ arguitᷓ ꝙ infra tp̄s
obligationis cōcessisti ipoſſe simpliciter i quo
cūqꝫ tpe vel in quacūqꝫ obligatiōe fuerit nō
est cura. igitᷓ in tpe male rñdisti. ¶ Itē in tpe
cōcessisti repugnās tibi posito ⁊ a te bene ad
misso. igitᷓ in tpe male rñdisti. pꝫ ꝯña. qꝛ tam
incōueniens est cōcedere repugnās ꝓpositū
ab vno q̄ꝫ ab alio. cū sit idem ⁊ eodeꝫ modo
repugnās. fiat aūt ista forma extra tp̄s. tu cō
cessisti infra aliquod tp̄s duo ꝯtradictoria eē
vera. igitᷓ infra aliquod tp̄s male rñdisti. pꝫ
ꝯña. qꝛ neqꝫ respectu vnius neqꝫ respectu di
uersoꝝ pōt esse ꝙ duo contradictoria sint si/
mul vera in sensu ⁊ ad sensuꝫ iā expressum.
ideo dꝛ in principio. negādo istam cōclusionē
.s. ꝙ eadem ꝓpō sit ꝯcedenda ⁊ negāda ab
eodē infra idem tp̄s. ⁊ admittatur ꝓpō illa
homo currit posita primo mihi a sor. ⁊ cum
ponitᷓ sua ꝯtradictoria a pla. nō admittitᷓ. qꝛ
repugnat posito ⁊ bene admisso. qꝛ nūq̄ꝫ re/
pugnantia pñt simul bene stare. neqꝫ respe/
ctu vnius neqꝫ respectu diuersoꝝ. vt argutū
est. sic neqꝫ vnq̄ꝫ pñt plures opiniones eē ve
re. circa eandem materiā nō ꝯuertibiles. vñ
cū sunt plures opiniones circa eādem māꝫ
nō cōuertibiles aut vnica earum est vera. aut
oēs false. q̄ꝫuis vt sepe cōtingit multe videan
tur a cōtradictione defensibiles. qꝺ accidit ꝓ
pter defectū speculationis. ⁊ eius ignorantiaꝫ
⁊ ideo ꝯñter rñdendo nūq̄ꝫ dꝫ idem rñdens
diuersas opiniones circa eandem māꝫ susti
nere nisi velit cōtradictoria cōcedere. pōt tñ
vnā post aliam grā disputationis admittere
⁊ sustinere. ¶ Sed adhuc forte arguitur. ꝙ
eadem propositio est concedenda ⁊ neganda
ab eodem in eadē obligatione. qꝛ ponatᷓ tibi
hec copulatiua. hec hō currit. est tibi posita ⁊
a te bene admissa adequate significans hoieꝫ
currere. ⁊ hec risibile currit. adequate signifi
cans risibile currere est tibi deposita ⁊ a te ad
missa deinde arᷓ ꝙ hec est a te cōcedenda. ho
mo currit. qꝛ est tibi posita ⁊ a te bene admis
sa. ⁊ est tibi ꝓposita. igitᷓ est a te cōcedenda.
ponatᷓ enim cū toto casu ꝙ hec sit tibi ꝓposi
ta. ⁊ ꝙ hec sit a te neganda. arguitᷓ qꝛ hec cō
sequentia est bona homo currit. igitᷓ risibile
currit. ⁊ eius ꝯñs est a te negandū. qꝛ est de
positū. igitᷓ eius añs est a te negādū. ⁊ sic ista
hō currit. est a te cōcedēda ⁊ negāda. ¶ Sꝫ
huic dꝛ vt prius negando ꝙ eadem ꝓpositio

eſt ꝯcedenda ⁊ negāda ad ſenſuꝫ iam dictū
⁊ admittit̃ ille caſus. ⁊ ꝙ iſta. hō currit . eſt
a te ꝯcedenda. q: poſita ⁊ bene admiſſa. vt
ponit caſus. ¶ Et cū arguitur ꝙ illa ſit negā
da. homo currit . q: illa ꝯña eſt bona. homo
currit. igitur riſibile currit. ⁊ ꝯñs eius eſt ne⸗
gandū. igitur ⁊ eius añs eſt negandū. negat̃
añs. ſ. ꝙ ꝯñs ſit negandū. ¶ Et cū arguitur
ꝙ illud eſt depoſitum ⁊ admiſſuꝫ. igit̃ negā
dū. negatur ꝯña. ſed illa ꝯña eſt bona. hec ri⸗
ſibile currit ē tibi depoſita ⁊ a te bene admiſ
ſa. igit̃ eſt negāda. ſed eius añs eſt repugnās
in illo caſu. ideo ⁊c. ¶ Sꝫ adhuc forte argui
tur ꝙ eadē ꝓpō ſit ꝯcedenda ⁊ negāda ad
ſenſum iam dictū ab eodē in eodē tpe. q: aliq̃
copulatiua eſt neganda. cuius quelibet pars
eſt concedenda ab eodem in eodē tpe. igitur
⁊c. pꝫ ꝯña. et arguitur añs. q: ponat̃ tibi ſe⸗
denti illa. oīs homo currit. deinde ꝓponatur
tibi iſta. tu curris. qua negata. q: falſa et imp
nens ꝓponatur illa. tu es homo. ⁊ pꝫ ꝙ iſta
eſt vera nō repugnans bene admiſſo . igitur
eſt concedenda. pꝫ ꝯña. ⁊ arguitur tūc ſic illa
copulatiua eſt negāda oīs homo currit. tu es
homo. q: ipſa eſt añs ad ꝓpōnem bene ne⸗
gatam. igit̃ negāda. ⁊ vtraqꝫ eius pars ē cō
cedenda. igitur ⁊c. ¶ Ideo forte dr̃ in princi
pio negādo illā ꝯñam aliqua copulatiua ē ne
ganda cuius vtraqꝫ pars eſt ꝯcedenda. igit̃
eadeꝫ ꝓpō eſt ꝯcedenda ⁊ negāda. q: dicit̃
ꝙ ille due oīs homo currit. ⁊ tu es homo nō
repugnāt illi. tu nō curris. niſi copulet̃. ideo
cū copulātur negat̃ copulatiua. ſ. oīs homo
currit et tu es hō. q: eſt copulatiua repugnāſ
¶ Sed cōtra. q: tūc poſita ⁊ bñ admiſſa iſta
oīs homo currit. ꝓponat̃ illa homo nō cur
rit. ¶ Et arguitur ꝙ iſta eſt ꝯcedenda. q: il⸗
la eſt vera nō repugnans bene admiſſo. igit̃
eſt ꝯcedenda. pꝫ ꝯña ⁊ ar̃ añs. q: iſte ꝓpoſi
tiones nō repugnant niſi ſint copulate. ſꝫ iſte
nō ſūt copulate. vt pono. igit̃ neutra alteri re
pugnat. pꝫ ꝯña ⁊ maior ē̄t ex rñſione. ¶ Sꝫ
huic forte dr̃ ꝙ iſte due bene repugnāt. lꝫ nō
copulent̃ aut ſint copulate. ¶ Sed ꝯtra. igit̃
ꝑ idē iſte tres repugnant oīs homo currit. tu
es homo. tu non curris. aut ſaltim ſtat iſtas
tres repugnare ſic ſignificando. lꝫ nō ſint co
pulate. qđ repugnat poſitioni. Item ſi ꝓpo⸗
ſitiones nō repugnāt niſi ſint copulate bñ ad
miſſa illa oīs homo currit. proponitur iſta tu
es nō currens. que q: vera. nō repugās. cō⸗
cedenda eſt. qua ꝯceſſa arguit̃. tu es nō cur
rēs. igit̃ homo eſt nō currēs. igit̃ homo non
currit. qđ eſt oppoſitū poſiti . ¶ Ideo ſi ne⸗
gatur iſta tu es nō currens. ꝓponitur illa. tu
es currens. q̄ neganda eſt. q: falſa nō ſequēs
deinde ꝓponitur tu es hō. ⁊ ē̄t iſta eſt ꝯcedē
da ex rñſione. Et tūc ſeqtur ꝙ nō de quolibꝫ
termino ſingulari ꝓ aliquo ſupponēte ſimpli
citer ſumpto predicat̃ alterū cōtradictoriorū
incōplexoꝝ. q: vtraqꝫ iſtaꝝ. negat̃ tu es cur
rens. tu es non currens conceſſo ꝙ tu es ho
mo. ¶ Item ponatur tibi ſedenti omne ens
eſt ſor. deinde proponatur. tu es ſor. qua ne⸗
gata. q: falſa nō ſeqnēs. vt pono. ꝓponit̃ iſta
tu es ſedens. patet ꝙ iſta eſt vera non repu⸗
gnans. ⁊ per conſequens concedēda. qua cō
ceſſa arguit̃ ſic. tu es ſedēs. igitur aliquod ſe
dens non eſt ſor. quod eſt oppoſitum poſiti.
ſi negatur conſequentia. ponatur oppoſitum
conſequentis cum antecedente. ⁊ ſtabunt iſta
ſimul. tu es ſedens ⁊ omne ſedens eſt ſort. ⁊
vltra. igitur tu es ſor. patet ſillogiſmus in q̄r⸗
ta figura. ⁊ antecedens eſt concedendum. q:
iſta eſt negata. tu es ſedens. igitur aliquod ſe
dens non eſt ſor. igitur oportet concedere co⸗
pulatiuam compoſitam ex antecedente ⁊ op
poſito conſequens ⁊c. ¶ Huic dr̃ admittendo
caſum. ⁊ quando proponitur. tu es ſedens.
negatur tanq̄ꝫ repugnans poſito ⁊ oppoſito
bene negati. ⁊ lꝫ ſequatur ex obligatione tali
non tamen eſt concedenda. q: ad ſequens vl̃
repugnans obligationi non eſt pertinenter re
ſpondendum immo obligato. ¶ Item pona
tur ꝙ ſor. non obligato proponatur illa. deus
eſt. quam ipſe concedat. et proponatur plato
ni eadem quam neget neceſſariam male re⸗
ſpondendo. et cicero dubitet illam male etiāꝫ
reſpondendo. quo poſito proponitur illa. tu
reſpondes ſicut ille illorum qui male reſpon⸗
det demonſtrando per ly illorum ſor. ⁊ pla⸗
tonem et ciceronem. et non reſpondeat aliqs
illorum niſi ad iſtam et modo predicto. ſi con
cedis illam tu concedis falſum. non ſequens
igitur tu male reſpondes. poſito ꝙ tu non re
ſpondeas ad aliquam ꝓpōnem niſi ad iſtam
quam nunc tibi propono. Item ſi tu reſpon⸗
des ſicut iſte illoꝝ qui male rñdet ⁊ ille illo⸗

rum qui male rñdet. respondet negatiue. igitur tu respondes negatiue. voco eniȝ hic vnũ ita respondere sicut alius qñ vterqȝ rñdet affirmatiue. aut negatiue ⁊c. si dubitas illaȝ tu rñdes sicut iste istoꝝ qui male rñdet. ⁊ cicero etiã dubitat illã male rñdendo. igitur tu respõdes sicut ille illoꝝ q male rñdet. illa ꝯña est bona ⁊c. ⁊ añs est cõcedendũ. igitur ⁊ ꝯñs Si negas illã ⁊ rñdes negatiue ⁊ iste illoꝝ q male rñdet. rñdet negatiue. igitur tu rñdes sicut ille illoꝝ qui male rñdet. ¶ Sed pro isto dĩ ꝙ ad propositionem propositam est rñdendum ẜm qualitatem illius mensure pro qua proponitur. nisi alia fuerit conuentio inter opponentem ⁊ respondentem huic repugnans aut nisi repugnet ei quod est obligatum. Ex quo sequitur ꝙ non valet consequentia ista. hec propositio est vera ⁊ impertinens tibi ꝑposita. igitur hec est a te concedenda. vt si tibi tacenti proponatur illa tu loqueris. duȝ tu neges eam tu bene respondes. ⁊ illa est vera ⁊ impertinẽs tunc. sed nõ negas illã ꝑ tempore ꝑ quo rñdes. Ita etiam nõ sequitur tu cõcedis falsum nõ obligatus. igitur tu male respõdes. sed bene sequitur. tu concedis falsum non obligatus ꝑ tẽpore pro quo ꝓponitur igitur male rñdes. Et ita intelligantur quedaȝ ex dictis. Ex quibus pȝ rñsio ad casũ. admisso eniȝ casu negatur illa ꝓpositio tu rñdes sicut ille illorũ qui male rñdet. tanq̃ falsa. ꝑ tpe ꝑ quo proponebatur nõ sequens. Et capitur hic iste terminus ita rñdere ꝑ similitudine rñsionis in concessione. negatione vel dubitatiõe ⁊c. De virtute eniȝ sermonis qualiter rñdet sor. taliter ⁊ plato rñdet ad istã deus est. Et qñ vlterius arguitur. tu negas illã. igitur tu rñdes negatiue. ⁊ iste illoꝝ qui male rñdet. rñdet negatiue. igitur tu rñdes sicut ille illoꝝ qui male rñdet. negatur añs tanq̃ repugnãs. Et si ꝓponitur. tu rñdes ad istã ⁊ nõ rñdes affirmatiue neqȝ dubitatiue neqȝ alia rñsione nisi negatiue igitur ⁊c. negatur añs. ¶ Et si queritur qua rñsione rñdes non certificetur. donec fiat sequens ꝑ ordinẽ ꝓponẽdi. ¶ Et ex hoc pȝ rñsio ad tales ꝓpositiones etiaȝ extra tps cũ ꝓponuntur. tu negas ꝓpositionẽ quã tibi ꝓpono. illa enĩ negãda est. ⁊ qñ tu negas si ꝓponitur tu negas istam tibi ꝓpositã conceditur. q: facta est vera ꝑ tpe plationis. ¶ Sed forte arguitur ꝑ bãdo ꝙ nõ ꝑ tpe ꝑ quo proponitur ꝓpositio est rñdendum ad eã ẜm sui qualitatẽ. q: ex illo sequitur ꝙ sor. ⁊ plato rñdent ad candẽ ꝓpositionẽ. vnus concedendo. alter alio mõ rñdẽdo in eodẽ sensu. extra tempus obligationis. ⁊ tñ vterqȝ nõ male respondet ad istam propositionem. Item sequitur ꝙ sor. concedit. a propositionem ⁊ pla. concedit contradictoriũ a. vtroqȝ bene respondente ⁊ non obligato. ¶ Item sequitur ꝙ sor. concedit ⁊ negat candem propositionẽ nõ male rñdendo. q: ponatur ꝙ sor. eadẽ propositio ꝓponatur a diuersis sed vnus ante aliũ proponat eã sic ꝙ sit falsa qñ vnus proponit. ⁊ vera qñ alter ꝓponit. ¶ Itẽ põt sor. ponere a propositionẽ platoni ⁊ ꝑ horam aut saltem ꝑ tempus notabile potest plato differre rñsionẽ. ⁊ interea forte propositio proposita est facta impossibilis. ⁊ tũc sequitur ꝙ sor. bene respondet concedẽdo impossibile. que oĩa predictis videntur repugnare. ¶ Item proponatur hec sor. tacenti ⁊ nõ obligato. tu negabis vel dubitas propositionem quam tibi propono. si sor. neget eaȝ tũc ista propositio pro tempore prolatiõis fuit vera. igitur concedenda. si concedenda. tũc ista fuit falsa. igitur neganda. si dubitat. tunc ista fuit vera pro tempore prolationis. igitur concedendam. ¶ Sed pro his dicitur ꝙ conclusiones ante dicte non sunt impossibiles cum ad diuersa tempora referantur. ¶ Item hic certa regula poni non põt nisi ẜm ꝙ opponens ⁊ respondens conueniunt cum pro eadem mensura non possit responsurus respõdere bene respondẽdo pro qua proponit opponens. q: ante responderet q̃ȝ intelligeret illud ad qđ respõsurus erat. sed đ hoc postea dicetur. ¶ Ad vltimum infra dicendum est. ¶ Item si ponatur ꝙ ad nihil sis obligatus deinde proponitur tu es obligatus si conceditur. Contra nulla spẽ obligationis es obligatus igitur non es obligatus. pȝ consequentia ⁊ antecedens. q: ad nihil es obligatus. Iteȝ hec est impertinens. tu es obligatus. que extra tempus esset neganda. igitur nunc est neganda. ¶ Sed huic breuiter dicitur admisso casu concedendo istam. tu es obligatus. ⁊ negatur ista consequentia. ad nihil es obligatus igitur nulla spẽ obligatõis es obligatus. q: stat ꝙ ista ꝓpositio ad quam sis obligatus nõ sit

aliquid sed aliqua. ¶ Secūda etiam forma nō valet. q: p obligationem factā est ista vera. tu es obligatus. que extra tps erat falsa. ¶ Itē ponat q nulla propositio sit. deinde ponit omne positū & bene admissū ppositum est cōcedendū. si ɔceditur. igit aliqua ppositio ē si negatur ista tu negas regulā. igit male rn̄des. si ɔcedit totū inferat q aliqua ppositio est. q: bene sequitur tu negas regulā. igit aliq ppositio est cum ois regula sit ppositio.
¶ Ideo forte dicit negando añs. ¶ Sed tūc forte querit quare negatur añs. Cui si dicit. q: repugnat arguit añs sic. q: bene seqtur id repugnat. igitur illud est. ¶ Uel si forte dr q tu negas ipsum. q: tibi placet negare ipsum. igitur ipsum est. ¶ Item cedat tps obligationis negata ista. omne positū & bene admissum est cōcedendum. ¶ Et arguitur. infra tps negasti regulā. igit male. ¶ Ideo dicit admisso posito negādo q omne positum & bñ admissum ppositum est cōcedendum. ¶ Et cū arguit tu negas regulā. igitur male rn̄des negat añs. ¶ Et cū querit quare negat dr q nulla ppositio negat neq regula negatur q: repugnās neq negat. q: placet negare. Et cū arguitur vlterius cedat tps obligationis. ¶ Et arguitur q in tpe negasti regulam igit male rn̄disti. dr negando ɔñam. q: illa regula erat cōtingens repugnās posito. Unde generalr nulla regula hic posita est cōcedenda. qñ positum bene admissum repugnat ei. ¶ Itē pono tibi sedenti istā. ois homo currit deinde ppono. tu sedes. si negatur. Cōtra tu negas sequens. igit male rn̄des. q: bene seqt pono tibi sedēti ist i tu es hō. igitur tu sedes. Itē in eodem casu ppōnit hec tu curris non est sequens. neq repugnans. sed impertinens qua cōcessa ppōnit ista. tu es hō. qua cōcessa. q: vera nō repugnās. pponitur. tu curris si negat cedat tps. & arguitur q in tpe male rn̄disti. q: negasti sequēs ex bñ admisso & cōcesso. Si igit cōceditur ista. tu curris pponitur. hec tu curris nō est sequens. neq repugnans. sed impertinens. Si negat. negat a te cōcessum. igitur male. Si cōceditur ista ɔñtia est bona. ois homo currit. tu es homo. igitur tu curris. & significat ex cōpositione suor terminor. igit illa. tu curris seqtur ex illis. igit est sequens. Sed pro his dr admisso posito negādo istam. tu sedes. & negatur ista ɔña: ista est sequens. igitur est a te cōcedenda. ois enim ppositio de virtute sermonis est sequēs ex aliquo saltem in casu lз ipsa sequēs sit impoſsibilis. rn̄dens. n. nō obligatur ad cōcedendū aliquod falsum. nisi sequens ex bene admisso & bene ɔcesso &c. neq obligat rn̄dens ad obligationem. sed obligat ad obligatum p obligationē. Et p hoc est cōcedendum de virtute sermonis q nulla ppositio est impertinens. q: ois ppositio est ptinens saltem sibi ipsi. q: sequens ad se ipsam. Et iō cū pponitur in illo casu q hec nō est sequens tu curris. neganda est. sed ɔceditur q ipsa ē impertinens admisso & adhuc nō est sequēs ex aliquo cōcesso. neq ex aliqbus concessis. Et vltra si p ordinē formetur argumētum. cōceditur ista. tu es hō. & itez cōcedit q ista. tu curris nō est sequēs ex aliqbus cōcessis. neq ex aliquo concesso. & cōceditur q ista ɔña est bona. s. ois homo currit. tu es homo. igitur tu curris. & q iste due sunt cōcedende. ois homo currit. tu es homo. & negatur q ista sequat ex illis. s. tu curris. q: dr forte. q iste nō significant ex cōpōne suor terminor. Et breuit sp rn̄deatur ſm ordinem semp stando in vltima repugnante ipsam negando. Item ponat q ois homo q est albus currat. & nullus istor pōt currere. & p ly illor in ista ppōne nullus istor pōt currere adeq̄te significāte q nullus istor pt currere demōstrētur oēs hoies q sunt albi. quo admisso pponit nullus istor pōt currere. & illud est cōcedendū. q: sequens ex copulatina que est casus. deinde pponitur aliquis istor pōt currere demōstratis oibus hiob⁹ q sunt albi p ly illor. Si cōceditur contra. q: concedis repugnās. q: cōtradictorium cōcessi. Si negat. cōtra aliqui hoies albi currunt sint igitur for. & pla. albi. qui currūt. igitur aliquis illor pōt currere illis albis. demonstratis. Itez si nullus istor pōt currere. & per ly illorum in ista ppositione significante adequate q nullus illor pōt currere sūt demrati homines q sunt albi. igitur ista est vera nullus istorum pōt currere. p cuius ptem sunt demōstrati hoies albi. Et tūc arguit sic. nullus homo demonstratus p ly illor in ista ppōne pōt currere. sed ois homo albus est demonstratus p ly illor in ista ppositione. igit nul-

lus homo albus pôt curke re. ⁊ alia ex parte. aliqs homo albus pôt currere. q: oẽs hoĩes albi currũt igit̃ ex casu seqtur cõtradictio. ⁊ arguitur añs. s. ꝙ nullus homo demonstratus ꝑ ly illoꝝ ĩ ista ꝓpõne pôt currere. q: nullus hõ ꝓ quo verificat̃ ista ꝓpositio pôt currere. sed oĩs homo albus est homo ꝓ quo verificatur ista ꝓpõ. ex quo per ly illoꝝ demonstrantur oẽs hoĩes. q sunt albi. igit̃ nullus homo albus demõstratus ꝑ ly illoꝝ potest currere. Ideo forte dr̃ in principio negãdo casuz

¶ Sed cõtra iste casus est poss̃is oĩs homo q est albus currit. ⁊ sor. ⁊ pla. nõ pñt currere ⁊ ꝑ ly illoꝝ in ista ꝓpõne nullus istoꝝ potest currere. adequate significante ꝙ nullus illoꝝ pôt currere. demonstrãtur oẽs hoĩes q̃ sunt albi. Et ex isto casu seqtur ille primus. igitur primus est poss̃is. vz ꝯña. et ar̃ añs. q: sor. et pla. existẽtibus hodie oĩbus hoĩbus albis pro crastina die illis nõ existẽtibus. est hodie iste casus poss̃is. ¶ Sed arguitur ꝙ iste seqtur ex illo. q: bene seqtur. oĩs homo q est albus currit ⁊ sor. et plato. non possunt currere ⁊ per ly illoꝝ demonstrãtur oẽs hoĩes q sunt albi in ista ꝓpõne. nullus istoꝝ pôt currere adeq̃te sic significante. igitur oĩs homo q est albus currit. ⁊ nullus illoꝝ pôt currere. ⁊ per ly illorum in ista ꝓpositione nullus istoꝝ potest currere. demonstrãtur oẽs hoĩes q sunt albi tenet ꝯña. q: prima pars ꝯñtis seqtur ex prima añtis. ⁊ scd̃a ex scd̃a. et tertia ex tertia.

¶ Et sic ar̃. ꝙ iste casus est poss̃is. s. ꝙ tantũ sor. demonstrat̃. et tñ hoc est sor. et hoc nõ ẽ sor. q: seqtur tm̃ sor. demõstrat̃. et sor. ẽ sor. et pla. nõ est sor. igitur tm̃ sor. demonstratur et hoc est sor. et hoc nõ ẽ sor. tenet ꝯña. et prima pars ꝯñtis seqtur ex prima añtis. scd̃a ex scd̃a. et tertia ex tertia. tñ verũ est ꝙ lz iste casus sit poss̃is. tñ nõ pôt eẽ verus. sicut q̃uis illa ꝓpositio sit poss̃is. hoc nõ demonstratur. demonstrato adam. tñ ipsa nõ pôt esse vera sic significando. Ideo in principio dicitur ad argumentum per ordinem vt patet ex predictis.

Q

Uestio. certificatio. petitio. dubitatio. suppositio. nõ sũt spẽs distĩcte a positiõe. Aduertẽdũ est preterea ꝙ obligatur rñdens ad rñdendum ꝑ hoc verbum certifico. seu ꝑ hoc complexum sit verũ. vl' sit dubiũ. aut nõ sit dubium. vel sit scitum. ⁊ rñdere dz obligatus per istam notã certifico. aut sit verũ. sicut obligatus ꝑ illud signuz pono in hoc ꝙ vbi fiat obligatio ꝑ illud signuz pono. cedit obligatio facta ꝑ illud signum certifico. si obligatũ repugnat obligato ꝙ est sic visitatũ ex beneplacito disputãtium. ex eo qd̃ sepe vult opponẽs obligare ad falsum sustinẽdum rñdentem vt videat qualiter sciat se a cõtradictione defendere sicut posito ⁊ bene admisso ꝙ sor. currat nõ est hec cõcedẽda. hec ẽ vera sor. currit ita obligato rñdente ꝑ certificationẽ sic dicendo sit verũ ꝙ sor. currat nõ est hec cõcedẽda primo loco ꝓposita hec est vera sor. currit.

¶ Solemus ẽt certificationẽ facere ꝑ verba adiectiua ⁊ iunctiui vl' ꝓceptiui modi. sicut dicendo cedat tp̃s obligationis ꝯcedat̃ a te ista homo est asinus. Ideo ẜm veritatem iste nõ sunt distincte species obligationis. dubitat̃ a te ista rex sedet. peto te cõcedere istã homo est asinus. sed ꝯtinẽtur sub certificatione vel positiõe. quapropter si obligetur rñdens sic dubitet̃ a te deũ esse. eo admisso. cõcedit̃ ꝓpositum. s. ꝙ tu dubites deuz esse. q: positũ deinde si ꝓponitur deus est. cõceditur ⁊ negatur ꝙ tu cõcedas. Et capit̃ hic dubitare ꝓ dubie rñdere. si enim dubitare ꝓ dubie rñdere essz species distincta obligationis. sic cõcedere. negare. credere. essent species distincte obligationis. vt cũ dr̃. concedat̃ a te sor. esse credas papam esse rome. neget̃ deũ esse qd̃ nõ est verũ. Ita ẽt dicit̃ ꝙ dicendo peto ꝙ cõcedas hoĩem esse asinuz. nõ plus est dicere q̃z cõcedas. neqz aliter rñdenduz est ab obligato ꝑ hũc modũ peto ꝙ concedas hominem esse asinũ q̃z ab obligato. isto modo concedas hoĩem esse asinũ. aut sit verũ ꝙ cõcedas hoĩem esse asinũ. Et sicut predicti modi obligandi cõtinẽtur sub certificatõe vl' positione. ita modus obligandi per ly suppono aut presuppono ꝯtinet̃ sub positione. Unde suppositio vel presuppositio est positio de q̃ hic intendimus. Uñ per istã notã presuppono solemus obligare rñdentem ad sustinendum suppositũ. nõ solũ tanq̃z verũ. sed frequenter tanq̃z necessarium. Et frequenter reputamus nos nõ esse obligatos ad illud sup

positū.q꞉ concederemus extra tp̄s tanq̄ ne/
cessarium.⁊ cedit etiā in p̄ntia suppositionis
quelibet alia positio vel certificatio ꝑ quā po
nitur repugnās suppositio.⁊ hoc modo sup
ponendi sepe vsi sumus superius.

Sed forte contra iam dicta argui
tur peto te cōcedere ꝙ
nullus deus est.deinde ꝓpono deus est.si cō
cedis tu cōcedis cōtradictoriū obligati affir/
matiue sustinēdi.igr̄ male.¶ Itē ꝓponatr̄ nul
lus deꝰ ē.si negatr̄.cedat tp̄s obligatōis.Et ar̄
sic in tpe tu fecisti cōtra petitum.igitr̄ male fe
cisti.pȝ ꝯn̄a ⁊ arguitur an̄s.q꞉ petituȝ fuit te
cōcedere nullū deum esse.⁊ negasti nullū de
um esse.igitur male rn̄disti. Si conceditur i
tpe obligationis nullū deum esse. arguitr̄ sic
in tempore cōcessisti impossibile simpliciter ꝑ
obligatum possibile.igitur ⁊c.nō enim debȝ
respondens in disputatione ita ignauis ver/
bis opponentis assentire ꝙ cōcedat impoīe
simpliciter.Itē cōcessa ista.nullus deus ē. ꝓ
ponitr̄ illa homo est asinus.⁊ pȝ ꝙ illa est se/
quēs ex cōcesso.igitur cōcedenda.⁊ ita q̄dli
bet aliud sequēs ad illā esset cōcedendum. ⁊
q꞉ ois ꝓpositio de mundo esset sequens ad il
lam formata ꝯn̄a.igitur ois ꝓpositio esset cō
cedenda cōcessa illa nullus deus est ⁊ ꝑ con/
sequens repugnans concesso esset conceden/
dum.

Ideo dicitur admisso posito cō
cedendo illā deus
est ⁊ ista nō est oppsitū obligati.q꞉ obligatuȝ
est totū illud tu cōcedis illā nullū deū eē. Sȝ
ad fam formā cū ar̄ q꞉ in tpe male rn̄disti q꞉
tu fecisti cōtra petituȝ.Dicitr̄ negando. q꞉ nō
feci cōtra petitū.q꞉ nō cōcessi repugnās posi
to.neq꞉ negaui sequēs ex eo.neq꞉ aliqd hmōi
¶ Et sicut rn̄sum est ad illud obligatū ita re
spōdēdū est si obligetr̄ ꝑ istū modū. dubitetr̄
a te ista deus est.deinde ꝓponitr̄ ista deus est
Si cōceditr̄.Cōtra tu cōcedis qd̄ habes du/
bitare.igitr̄ male rn̄disti.¶ Item tu fuisti ob
ligatus ad dubitāduȝ istā.⁊ nō dubitasti.igi
tur male rn̄disti.tȝ ꝯn̄a.q꞉ si tu fuisti obliga/
tus ad dubitāduȝ istā.tu tenebaris dubitare
quā ꝯcessisti.igitr̄ male.¶ Itē cedat tp̄s obli/
gationis.⁊ ar̄.vt prius.q꞉ positū fuit ꝙ dubi
tares istā deus est.⁊ tu nō dubitasti.igitr̄ ma
le rn̄disti.Ideo forte dī dubitando illā deus

est sicut argumēta petūt.qua dubitata ꝓpo/
nitur nullus deus est.si negatr̄ ⁊ suum cōtra
dictoriū est.propositum.igitur suum contra
dictoriū est cōcedendū.⁊ tu dubitas.igitr̄ ma
le.¶ Itē dubitato vno ꝯtradictoriorum reli
quuȝ imediate propositum in eodeȝ tēpore
obligationis est dubitandum. Ideo forte du
bitatr̄.nullus deꝰ ē.Sed ꝯtra.q꞉ ista hō ē asi/
nus nō esset neganda. q꞉ ista consequētia est
bona.nullus deus est.igitur homo est asinus
denoīata ⁊c.⁊ an̄s est dubitandum a te.igitr̄
consequens nō est a te negāduȝ.¶ Et ita ar
guitur ꝙ nullū aliud impossibile simpliciter
tibi ꝓpositum est negādum a te inferendo ip
sū ex ista nullus deus ē.Sȝ forte dī ꝙ nō va
let ꝯn̄a ista.q꞉ nō arguitur de ꝯn̄a formali.
¶ Sed hec rn̄sio nō valet.q꞉ neq꞉ in se ē ve
ra.neq꞉ tollit argumētum aliquātulum mu/
tatis terminis obligati.dubitetr̄ enim a te ista
copulatiua tu es.⁊ tu nō es.cōtradictionem
formaliter includens.ex qua quelibet ꝓposi/
tio est apta formaliter sequi sic significando.
⁊ tunc patet ꝙ ista consequentia est formalis
tu es.⁊ tu non es.igitur homo est asinus.
⁊ an̄s ē a te dubitandū.igitr̄ ꝯn̄s n̄ est a te ne/
gādū. Itē cedat tp̄s obligatōis. ⁊ arguitr̄ ꝙ
in tpe dubitasti impoīe simpliciter scitū eē ta
le.igitur male rn̄disti.Ideo dicitur in princi
pio admittendo positum.¶ Et cū ꝓponitur
deus est.cōceditur.deinde cum proponitur.
tu concedis deum esse.conceditur.q꞉ verum
nō repugnās.⁊ si infertr̄ ꝙ tu male rn̄des. cō
ceditr̄ tā ꝯn̄a q̄ꝫ an̄s.⁊ negatr̄ illa ꝯn̄a si fiat tu
dubitas deū esse.igitr̄ tu nō cōcedis deuȝ eē.
Et cū arguitr̄ ꝙ infra tp̄s male rn̄disti.q꞉ tu
fuisti obligatus ad dubitādū istā.deus ē.⁊ tu
nō dubitasti illā.igitr̄ ⁊c.Rn̄detur negando
an̄s ꝙ tu fuisti obligatus ad dubitādū istam
q꞉ tu fuisti obligatus ad ꝯcedendū istā.tu du
bitas deū esse.Itē si obligatio fiat ꝑ tales mo
dos loquēdi.currat sor.disputet pla.arguitur
aliqua est obligatio que non est obligatio.ce/
dat enim omne tempus obligationis.per qd̄
est.aut fuit obligatus.aliquis quo admisso ar
guitur ꝙ tu es obligatus.⁊ nō es obligatus.
sequitur enim ꝙ tu non es obligatus.quia
cessit omne tempus obligationis per quod
est vel fuit obligatus aliquis.igitur tu nō
es obligatus.⁊ sequitur quod es obliga/

tus.q: sequitur.omne tp̄s obligationis cedit
igitur omne tp̄s obligationis est cedens.⁊ vl
tra sequit̄ ꝙ oē tp̄s obligationis est.igit̄ ali/
quis est obligatus.⁊ maxime tu q admisisti
Huic dr̄ ꝙ ista obligatio cedit ex cōuenientia
facta.aut presupposita inter opponentē.⁊ rn̄
dentem.ideo respondeatur.ibi ꝟm exigentiā
habite significationis istius termini cedat iter
eos.Itē presupponat̄ ꝙ q̄libet ↄn̄a denoīata
a ly .si vel ergo significans ex cōpositione su/
orū terminoꝝ.cuius antecedens est impossi/
bile per accidens est bona.Itē ꝙ oīs conse/
quētia cuius ↄn̄s est necessariū sit bona.quo
admisso.sit rei veritas ꝙ nūq̄ꝫ rn̄disti ad istā
celum mouet̄.deinde ponatur ista.tu rn̄disti
ad istam celū mouetur.si cōcedit̄.conceditur
contradictoriū positi.igitur male.si negatur.
Contra.tu negas sequens ex tibi posito.⁊ a
te bene admisso.igitur male rn̄des.pꝫ ↄn̄a.⁊
arguitur antecedens.q: ista ↄn̄a est bona.tu
nō rn̄disti ad istā celum mouet̄.igitur rn̄di/
sti ad istam celū mouetur.q: tam antecedēs
est impossibile ꝑ accn̄s.q̄ꝫ ↄn̄s necessariū.te/
net ↄn̄a.vel cedat tp̄s obligationis.⁊ arguit̄
ꝙ in tp̄e negasti sequens ex tibi posito.⁊ be
ne admisso.igitur male rn̄disti.¶ Sed huic
dr̄ negando istā ↄn̄am.tu negasti sequens ex
tibi posito ⁊ a te bn̄ admisso.igit̄ male rn̄di/
sti.sed bene seq̄tur.tu negasti in tp̄e sequens
ex tibi posito.⁊ a te bene admisso in ↄn̄a for/
mali.igitur male rn̄disti.¶ Sed contra hoc
arguitur.q: ex isto seq̄tur ꝙ oīs ꝓpositio im
possibilis ꝑ accidens est admittenda.⁊ sequi
tur tunc ꝙ concedendū est ꝙ adā pōt esse.⁊
ꝙ adā nō fuit.⁊ ꝙ ad preteritū sit potentia.
Sed huic forte dicit̄ negādo istā vltimā con
sequētiā.negādū tn̄ est in tempore ꝙ ista sit ī
possibilis.tu rn̄disti ad istam celum mouetur
imo concedendum est ꝙ illa est vera.tu rn̄di
sti ad istam saltem concesso in tp̄e obligatiōis
ꝙ ista est sic significās.immo negandū est ꝙ
tu concedas impossibile.Itē ponat̄ ꝙ si rex
sedet.tu scias regem sedere.⁊ si nullus rex se
det.tu scias nullū regē sedere.deinde ꝓponit̄
ista rex sedet.q̄ dubitata q: est impertinens.
quā extra tēpus dubitares.nō facta alia mu/
tatione ꝓponit̄ nullus rex sedet.qua ēt dubi/
tata ꝓponit̄.tu scis regē sedere.vel tu scis nul
lū regem sedere.qua concessa q: sequitur ex

casu.ꝓpono tu scis ꝙ rex sedet.qua negatā:
q: falsa est non sequens ꝓponitur.tu scis ꝙ
nullus rex sedet.qua cōcessa.q: sequēs ex cō
cessu cū opposito bn̄ negati arguit̄.ꝙ tu scis
nullū regē sedere.⁊ est tibi dubiū nullū regeꝫ
sedere.quod est īpossibile.Iō dicit̄ in princi/
pio negādo casū.q: ponit̄ casus ⁊ cōditiona/
lis impossibilis.⁊ ita negat̄ casus temporali/
ter positus.si ponat̄ ꝙ qn̄cūqꝫ rex sedet sciaſ
regē sedere.⁊ qn̄cunqꝫ nullus rex sedet scias
nullū regē sedere.q: a tēporali.cuius vtrūq̄ꝫ
verbū est affirmatiuū sequit̄ cathegorica.taꝫ
de p̄mo v̄bo q̄ꝫ de sc̄do.⁊ ex illo casu manife
ste sequit̄ cōtradictio.Et ita dicit̄ ꝺ aliis.Itē
pono tibi istā.tu es obligatus donec ꝓponit̄
tibi aliquod negandū.qua posita ⁊ bene ad/
missa ꝓponitur.tu es obligatus.qua conces/
sa proponitur tu es hō.qua concessa ꝓponi
tur iteꝝ.tu es obligatus.Si negat̄.Cōtra.q:
ista est cōcedēda.q: tu es obligatus donec ꝓ
ponit̄ tibi aliquod negandū.sed adhuc nō est
ꝓpositum aliq̄d negandū.igitur adhuc tu es
obligatus.Itē tu es obligatus donec ꝓponi
tur tibi aliq̄d negandū.igitur tu es obligatus
tꝫ ↄn̄a a temporali ad alterā eius partē.dein/
de ꝓponitur.tu nō es hō.qua negata.ꝓponi
tur iteꝝ.tu es obligatus.si negat̄ ⁊ prius cō/
cessisti.igitur male.si cōceditur.Cōtra tācito
tu nō es obligatus q̄ꝫcito ꝓponitur aliq̄d ne/
gandum.sed ꝓponitur aliq̄d negandum.igi
tur iā tu nō es obligatus.ↄn̄a est concedēda
⁊ antecedens est cōcedendū.igitur ⁊ ↄn̄s.q̄d
est oppositū cōcessi.igit̄ ⁊c.Idem fiat argu/
mentū si ponatur ꝙ tu scis obligatus q̄ꝫdiu
non ꝓponitur tibi aliquod negādū.aut q̄ꝫdiu
non est ꝓpositum aliq̄d negandū.Iō ad ar/
gumentum rn̄detur concedēdo totū vsqꝫ ad
illā tu nō es homo que negatur.⁊ cōceditur
ꝙ tu es obligatus.⁊ cuꝫ arguitur.ita cito tu
nō es obligatus quācito proponit̄ tibi aliq̄d
negādū.sed iā ꝓponit̄ tibi aliquod negāduꝫ.
igit̄ iā tu nō es obligatus.Huic dr̄ ꝙ hoc cō
sequēs bene stat cū illo añte.s.ꝙ iā nō es obli
gatus.⁊ tn̄ tu es obligatus.sed de hoc nō est
cura.ideo negat̄ minor.s.ꝙ iā ꝓponitur ali/
quod negandum.⁊ hoc admissa illa cathego
rica temporali.Sed si ponatur ꝙ tu sis obli/
gatus q̄ꝫdiu preponetur tibi aliquod negan/
dū.⁊ nō sis obligatus q̄ꝫdiu nō proponetur

tibi aliqđ negandũ. Dicit̃ ꝙ casus est impos
sibilis. sed si velit opponens respõdentẽ obli
gare nõ ponendo totã illam ꝓpositionẽ rex
sedet. donec ꝓponitur tibi aliqđ negandu
sed ponat sibi illam. ⁊ certificet rñdentem ꝙ
sit rei veritas ꝙ ipe sit obligatus ad illam. do
nec ꝓponetur sibi aliquod negandũ. vel nõ
ꝓponetur sibi aliquod negandu. vel q̃diu
siue vsquequo ⁊c. videat rñdens quõ debe-
at intelligere illum terminum donec. ⁊ illud
verbũ ꝓpono. qꝛ optima regula rñdentis
est non rñdere ad aliquid. nisi optime noue-
rit terminoꝝ vires. ¶ Item ponatur hec co
pulatiua. tu es papa. ⁊ rex sedet. vel tu curris
deinde ꝓponitur rex sedet. qua dubitata. qꝛ
impertinens est. ꝓponitur nullus rex sedet
qua dubitata ꝓponitur vtraqꝫ illarum est
dubitanda a te. qua concessa. qꝛ vera nõ re-
pugnans. ꝓponitur. nulla illarum est conce
denda. qua concessa ꝓponitur. tu curris. ⁊
pꝫ ꝙ ista est falsa ⁊ non sequens. ⁊ ideo ne-
ganda. deinde ꝓponitur. rex sedet. que si
dubitetur. Cõtra tu dubitas. sequens ex vna
parte positi cum opposito bene negati. igitur
male respondes. Ideo si conceditur illa ꝓpo
nitur. tu concedis illã. qua concessa ꝓponit̃
tu non male respondes. quo iterum concesso
ꝓponitur illa est concedenda. ⁊ pꝫ ꝙ illa ẽ
sequens. ⁊ sic eadem propositio est conceden
da ⁊ nõ concedenda. ¶ Itẽ cedat tp̃s obliga
tionis in tp̃e obligationis cõcessisti ⁊ dubita-
sti eandem propositionem. igit̃ male rñdisti.
Itẽ in eodẽ casu ꝓponitur. hec est a te cõcedẽ
da papa currit. si conceditur. cõcedit̃ falsum
nõ sequens. si negat̃ ꝓponitur tu nõ es papa
vel papa currit. qua concessa. qꝛ vera nõ re-
pugnãs. arguit̃ sic. tu ñ es papa vl' papa cur
rit. ꝫ tu es papa. igit̃ papa currit. illa ꝯña est
bona ⁊c. ⁊ añs ẽ ꝯcedẽdũ. igit̃ ⁊ ꝯñs. ⁊ ꝯñs
ẽ illa ꝓpõ papa currit. igit̃ illa ꝓpõ papa cur
rit. ẽ a te ꝯcedẽda. Iõ dĩ in ꝑncipio admisso
casu dubitando illas propositiones rex sedet
nullus rex sedet cũ ꝓponunt̃. ⁊ dĩ ꝙ vtraqꝫ
illaꝝ est dubitanda. ⁊ cũ ꝓponit̃. tu curris ne
gatur. ⁊ cõcedit̃ iteꝝ ꝙ rex sedet. ⁊ cũ ꝓpo-
nitur. tu ꝯcedis illã. cõcedit̃ ⁊ negatur ꝙ nõ
male rñdeam. qꝛ negatur ꝙ illa sit conceden
da. ¶ Et si arguitur ꝙ illa sit sequens ex vna
parte tibi positi cũ opposito bñ negati. igitur
illa est a te concedenda. Dĩ de virtute sermo
nis ꝙ illa ꝯña nõ valꝫ. sicut nec ista valet. hec
sequit̃ ex p̃te tibi positi ⁊ admissi. igit̃ hec est
a te cõcedẽda. sicut posita tibi ista. nullus hõ
est asinus. hec hõ est rudibilis. seqt̃ ex parte
positi. ⁊ tñ nõ est ꝯcedenda. Sed qꝛ illud nõ
est ad ꝓpositũ. iõ negat̃ illud añs. s. ꝙ illud
seq̃tur ex parte tibi positi. ⁊ a te bñ admissi
cũ opposito bñ negati. ¶ Et si arguit̃ ꝙ seq
tur ex illis. ⁊ illa sunt pars admissi. ⁊ opposi
tũ bñ negati. igitur ⁊c. ꝯcessa prima p̃te vlti-
ma negatur. si ꝑ illũ ordinẽ ꝓponat̃. In hac
enim arte maxie hec regula seruãda est. ꝙ ad
nullã ꝓpositionẽ rñdeat̃ cõcedẽdo aut negã-
do. nisi ipa ꝓponat̃. ⁊ cũ sit ꝯña neget̃ vel cõ
cedat̃. ⁊ nõ dicat̃ ad añs. vl' ad partes añtis
vel ad ꝯñs. nisi ẜm ordinem ꝓponẽdi. Et ad
aliã formã cũ arguit̃ ꝙ in tp̃e eãdẽ ꝓpositio-
nẽ concessisti ⁊ dubitasti. igitur male rñdisti.
Dĩ negando ꝯñaꝫ. sed bene seqtur infra tp̃s
eãdẽ propositionẽ ꝯcessisti ⁊ dubitasti. ita se
habendã ad cõcedendũ ⁊ dubitandũ qñ cõ
cessisti. sicut qñ dubitasti. igit̃ male rñdisti.
Et si arguitur cõtra oẽs rñsiones sunt retor
quende ad idẽ instans. Dr̃ ꝙ illud est ĩpossi
bile. nõ. n. due rñsiones possunt fieri ab eodẽ
in eodẽ instanti. imo nulla rñsio. Sed veꝝ est
ꝙ concessa ⁊ opposita bene negatoꝝ deben t
esse talia. ꝙ copulatiua ex illis cõposita sit pos
sibilis sicut a principio dictũ est. Et cũ ꝓponi
tur vlterius in illo casu. hec est ꝯcedenda pa-
pa currit. negatur illa. ⁊ conceditur illa disiũ
ctiua proposita. tu nõ es papa. vel papa cur-
rit. qꝛ est vera nõ repugnãs. qꝛ vna eius ꝑs
est vera scita esse talis. ⁊ ꝯñter conceditur ꝙ
papa currit tanq̃ꝫ sequens ex concesso. ⁊ pri
ma parte positi. qꝛ seqtur. tu nõ es papa vel
papa currit. sed tu es papa. igitur papa cur-
rit. ista ꝯña est bona. qꝛ arguitur ad disiuncti
uã cũ destructione vnius partis sup alteram
p̃tẽ eius. ⁊ cũ vlterius arguit̃ ꝙ illa ꝯña est
bona scita eẽ talis ⁊c. illud ꝯcedit̃. ⁊ ꝯcedit̃
ꝙ prima pars antecedentis est cõcessa. ⁊ cõ
cedenda ⁊ negatur ꝙ secunda sit conceden-
da tanq̃ꝫ repugnans. Et est hic aduertendu
ꝙ sicut in illo casu conceditur illa falsa. papa
currit. qꝛ sequens ẜm illũ modũ ꝓponendi
ita etiã quocunqꝫ casu contingente falso. ⁊ bñ
admisso ẜm istã spẽm fieri potest ꝙ quecũqꝫ

ꝓpositio falsa contingens cōcedatur bene
rn̄dendo a rn̄dente. disiungendo illā cū oppo
sito illi⁹ falsi admissi. vt posita ⁊ admissa ista
falsa. tu curris. faciā concedere ꝯn̄ter ꝙ tu es
papa proponendo tibi istā tu nō curris vl' tu
es papa que q: vera nō tibi repugnans con
cedenda est. qua concessa arguitur sic. tu non
curris vel tu es papa. sed tu curris. igitur tu
es papa. ⁊ sic de alijs.

q Uanuis oīs imposi/
tio sit positio
tn̄ aliqua exempla specialiter po
nemus de impositione. ⁊ accipi
amus primo ꝙ īpositio de qua
hic intendimus est obligatio qua instituitur
terminus vel oꝛ̄o ad significādū qd̄ vel que
vel quomodo prius nō significabat. que im/
positio maxime cōuenit terminis vocalibus
aut scriptis. manentibus etiā conuenire pōt
qui tunc fiunt equiuoci cum īponuntur. q: ab
solui nō possunt ab eo qd̄ naturaliter signifi/
cant. ⁊ in hoc refert inter vocalia aut scripta
ex vna parte ⁊ mētalia ex altera. q: vocalia
⁊ scripta absolui possunt simpliciter ab im/
ponente ab eoꝝ significatione priori. mētalia
vero nō. ¶ Itē accipiendū quod quotiens/
cunq; īponitur ad significandū terminus q
ante nō significabat aliqd. ꝑꝑ cuius imposi/
tionē fit propositio vera q̄ nō ante erat ꝓpo/
sitio. cōcedenda est simpl'r illa propositio. nō
q: sequens. sed q: vera. ⁊ ī hoc oēs disputā
tes conuenire oꝫ. aliter. n. nulla esset proposi/
tio vocalis cōcedenda vel scripta. q: si est cō
cedēda nō est ꝯcedenda nisi q: īpositor impo
suit terminos ad significandū. ꝑ quoꝝ impo
sitionē facte sunt ꝓpositiones vere. nec aliqs
esset sillogismus. aut ꝯn̄a vocalis vel scripta
concedenda. nisi fuisset casus de īpositione fa
ctus. Sed ꝯtra illud forte arguit̄. q ex illo se
quitur ꝙ oīs hō est obligatus. ⁊ cuilꝫ homi/
ni est facta īpositio. aut p̄suppositū ꝑ quā cō/
cedit ꝓpōnes vocales aut scriptas. ¶ Itē ar
guit̄ ꝙ nullus terminus vnq̄ȝ fuit īposit⁹ ad
significandū a primo īpositore. q: nullus fuit
terminus primus ab eo īpositus. nec eē po/
tuit. igit̄ ⁊c̄. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ arguit̄ an̄s. q: si aliqs
fuit primus terminus ponamus ꝙ fuerit iste
terminus hō. tūc sit soꝛ. gr̄a argumēti q fuit
primus īpositoꝛ. ⁊ imposuit illum terminum
ad significādū nō solū sibi. sed alteri. tūc opoꝛ
tuit ꝙ ꝑ ꝓpositionē vocalē. vel scriptā. tā ex/
primeret ꝙ iste terminus sic eēt significatiu⁹
⁊ si sic aliq̄ fuit ꝓpositō vocalis anteq̄ȝ ille ter
minus sic significaret. Sꝫ ꝑ his formis iā su
pradictū est. De vocibus aūt vel scriptis q̄
ante nō significabāt. ⁊ nuꝑ īponuntur ad di/
screte significādū intelligat̄. ꝙ si ista vox soꝛ.
īponeret̄ ad hūc hoīeꝫ mere substātialiter. ⁊
discrete significandū. q hō ante fuit ꝑ magnū
tp̄s. tūc ꝯcedendū est ꝙ iste hō ē soꝛ. posito
ꝙ illa vox nec aliū significet. nec ante significa
uerit. ⁊ ꝯcedit̄ ꝙ iste hō fuit soꝛ. et iā anteq̄ȝ
ip̄e vocaret̄ soꝛ. ⁊ fuisset soꝛ. lꝫ nunq̄ȝ ip̄e fuis
set vocatus soꝛ. ⁊ sciebas istū hoīeꝫ esse soꝛ.
qn̄ ip̄e nō vocabat̄ soꝛ. nec aliquis hō potuit
vnq̄ȝ esse soꝛ. nisi iste hō. Et si q̄rat̄. q̄r cōce/
dit̄ ꝙ ille ē soꝛ. ⁊ nō est buꝛ̄. vl' pla. vl' hmōi
D: ꝙ iste terminus soꝛ. mō mihi significat
istū hoīeꝫ. ⁊ ista est mō mihi ꝓpositio. iste ē
soꝛ. ⁊ nō ista. iste est buꝛ̄. ꝑꝑ īpositionē cōce/
dēdo ꝙ iste ē soꝛ. nego tn̄ ꝙ iste sit sortes ꝑꝑ
impōnē. sicut q: vocat̄ soꝛ. cōcedo ꝙ iste est
soꝛ. sed nō ꝯcedo ꝙ iste est soꝛ. q: vocat̄ soꝛ.
⁊ q: nō vocat̄ buꝛ̄. vel plato. iō nō ꝯcedo ꝙ
sit buꝛ̄. vel plato. posito aūt ꝙ ꝑ totum istuꝫ
diē iste terminus soꝛ. ita istū hoīeꝫ significabit
ꝙ nullū aliū. sed cras īponet̄ ad significandū
aliū hoīeꝫ. est adhuc ꝯcedendū ꝙ ille scd̄us
nō pōt esse soꝛ. nec poterit esse soꝛ. neq; vnq̄ȝ
erit soꝛ. ita ꝙ ille scd̄s est soꝛ. q: adhuc ꝯuer/
tunt̄ ⁊ cōuertent̄ ꝑ totā istā diē. iste ꝓpōnes
ille scd̄s poterit esse soꝛ. ⁊ ille scd̄s poterit esse
iste hō. cras tn̄ facta illa scd̄a īpōne cōcedā il/
lā iste esse soꝛ. illū tn̄ nunq̄ȝ ꝯcedā esse soꝛ. ⁊ il
le terminus soꝛ. cras nō significabit istuꝫ esse
soꝛ. demōstrato illo scd̄o. sed tamē cōcedam
cras illā nō male rn̄dēdo ista significat ꝙ iste
est soꝛ. q: tunc ille termin⁹ alr̄ significabit q̄ȝ
nunc significet. posito aūt ꝙ aliqs alius fue/
rit vocatus soꝛ. aut ꝙ nūc de p̄n̄ti vocet̄ soꝛ.
cōcedendū ē ꝙ vterq; illoꝝ est soꝛ. ⁊ vterq;
istoꝝ fuit soꝛ. illis duobus demōstratis. ⁊ vl/
tra ꝙ ille terminus soꝛ. nō est terminus di/
scretus sed cōis. q: supponit confuse tm̄ ī ista
vterq; illoꝝ est soꝛ. si enim staret discrete se/
queretur ꝙ soꝛ. esset vterq; istoꝝ cū alijs ve
ris. ¶ Et si contra arguitur. ꝙ ille terminus
soꝛ. est equiuocus in illa propositione vterq;

illoꝝ est soꝛ.igiť illa nō est ꝓpositio. Huic dī ꝙ hic nō petitur illa difficultas.iō trāseat ponatur.n.grā argumenti ꝙ vnivoce significet illos duos ⁊ stat ꝙ intendimus. ¶ Cū vero imponunť termini q ex grāmatica solēt auctenüce significare ad significandū alr̄ q̄ꝫ prius.rn̄dere solent qdā in tpe obligatiōis sicut extra ad ꝓpositionē cuius termini variarunt significationē. vt illā hō est asinus.significantē adequate deū esse in tpe ꝓpositā negant.q: extra tp̄s etiā negarent vt dn̄t. Sed isti tn̄ diuidunť.q: eoꝝ qdā negant illā in tpe. ⁊ cōcedunt ꝙ illa est concedenda.q: necessaria. Alij aūt negant illā. ⁊ dn̄t ꝙ est neganda. ⁊ refert iteꝝ inter eos extra tp̄s.q: cū arguiť prius ꝙ negasti necessariū.igitur male rn̄disti.primi negant an̄s. ⁊ dn̄t ꝙ illa nō erat necessaria.lꝫ ipi fuerunt obligati ad concedendū ꝙ illa eēt necessaria. Eoꝝ aūt reliqui negant ꝯn̄am infra tēpus obligationis.tu negasti necessariuꝫ simpliciter igitur male respondisti. Sed contra primā illoꝝ rn̄sionē arguitur.q: negata ista in tpe.hō est asinus.cedat tempus obligationis. ¶ Et arguitur sic.tu negasti illaꝫ q̄ in tpe obligationis erat necessaria simpliciter igitur male rn̄disti.pꝫ ꝯn̄a. ⁊ arguitur an̄s. ꝙ illa erat necessaria.q: in tpe significauit p̄ncipaliter deū esse.igitur in tpe fuit necessaria. patꝫ ꝯn̄a ⁊ arguitur an̄s.q: illa fuit imposita ad significandū deū esse principaliter.igitur eius impositio fuit facta ꝑ quam significauit principaliter deū esse. Itē impositio illius fuit facta ꝑ quā significauit principaliter deum esse.igiť illa variauit significationē.cū ante significauerit hoīeꝫ esse asinū. ⁊ vltra variatio significationis facta fuit. ⁊ nō nisi ad significādū deū esse principaliter.igitur illa principaliter significauit deū esse primū an̄s arguitur q: tu fuisti obligatus ꝑ impositionē illius.igitur īpositio illius fuit facta. ¶ Itē in illa rn̄sione data ponatur ꝙ rn̄debis ad illā hō ē asinus. Deinde arguiť ꝙ q̄litercunqꝫ rn̄debis ad illā hō est asinus tu male rn̄debis.q: vel cōcedes illā.vel tu negabis vel dubitabis.sꝫ siue sic siue sic tu male rn̄debis ad illaꝫ igitur q̄litercunqꝫ tu rn̄debis ad illā tu male rn̄debis ad illā. ⁊ sic aliq̄ esset propositio ad quaꝫ nō posses bene rn̄dere infra tp̄s que tn̄ est scita a te esse necessaria. ¶ Itē ꝑ idē data illa responsione posita ⁊ admissa illa tu es obligat⁹ cedente tpe obligationis.negandū esset ꝙ tu fuisti obligatus.ꝯn̄s est falsum manifeste.q: ego posui tibi illā. ⁊ tu bn̄ admisisti eā.igitur tu fuisti obligatus.ꝯn̄a pꝫ.q: illa tu fuisti obligatus sequebať ex illa admissione.sicut ꝙ illa significauit sequebať ex illa īpōne vbi aūt nō seqtur obligatū ex obligatione vel admissione.nō sic est.iō nō seqť ego posui ꝙ soꝛt. curreret.igitur soꝛtes currebat. ¶ Itē ꝑ ideꝫ data illa rn̄sione seqť ꝙ ille terminus hō nō significaret hoīeꝫ.q: lꝫ primus īpositoꝛ posuerit nō tn̄ seqť ꝙ significauit. vel si ꝑꝑ eius īpositionē factā ď illo termino hō ꝯcedētē est ꝙ iste est hō. Cōsilr̄ īponas tu aut ego. ⁊ nō erit cā q̄re ex īpositōe illa.ille terminus hō significauit hoīeꝫ qn ex īpōne mea vel tua posset significare asinū.alr̄ termini vocales vel scripti nō eēnt ad placitū significatiui.sed nō est plus in istis sermonib⁹ morādū. ¶ Cōtra scdaꝫ rn̄sionē arguiť sic.q: ex illa seqť ꝙ an̄s ad ꝯtradictoria ē ꝯcedēdū nō male rn̄dēdo. ¶ Itē ꝙ repugnās bn̄ cōcesso est ꝯcedendū Itē ꝙ nō oē possibile scitū eē possibile ⁊ intellectū nō repugnas cū petiť ꝑ signa positiōis admitti ē admittēdū. Itē ꝙ ī ꝯn̄a bona ⁊ formali denoīata ⁊c̄.significāte ⁊c̄.ꝯn̄s ē negādū ⁊ an̄s nō ē ꝯcedendū. ⁊ ꝑ ꝯn̄s nō oē sequēs ex bn̄ ꝯcesso ꝓpositū ī tpe ē ꝯcedendū. Iste ꝯcl'ones in hac arte nō sunt sustinende. q: tota intentio ē ꝯn̄tē rn̄sionē instruere rn̄dētē. Sed ꝙ iste seq̄ntur ex illa rn̄sione arguiť. q: ponať ꝙ hec hō est asinus fiat necessaria adeq̄te significās deū esse ꝯuertibilr̄.cum illa deus ē.cū ꝓponiť illa infra tp̄s hō est asinus negāt.q̄ negata ꝓponiť suū ꝯtradictoriū ꝓponēdo negationē toti.s.nō hō est asinus.fit eni illa sua ꝯtradictoria nō hō ē asinus.pꝫ ꝙ hec copulatiua est ꝯcedēda ꝛm illos deus est ⁊ nō hō est asinus.q: extra tp̄s ꝯcederet. ⁊ tn̄ ipa est an̄s ad illa duo contradictoria deus est. ⁊ nullus deus est. ¶ Ex isto sequitur secunda conclusio.proposita autem ⁊ concessa ista deus est concedenda est adhuc illa.nō homo est asinus ex responsione.que tamen repugnat sibi.igitur repugnans bene concesso est concedendum. Tertia etiam conclusio sequitur.quia stante illo casu hec est possibilis homo est asinus, scita esse talis ⁊c̄.

⁊ tamen illa nõ est admittenda. si petatur ad
mitti per signa positionis. q: si admittit illa
homo est asinus cũ toto casu. pono igitur ti-
bi illam. homo est asinus cũ toto casu. ⁊ pro-
pono eãdem qua negata. arguit ꝙ illa ē con
cedenda. q: illa est posita ⁊ bene admissa. ⁊
si sic igitur nõ eodez modo rñdendum est ex
tra tp̃s obligationis ⁊ intra. q: extra tp̃s ne-
garet. ⁊ tñ in tpe conceditur vel cedat tp̃s ob
ligationis. Et arguitur ꝙ infra tp̃s illa fuit cõ
cedenda. q: posita ⁊ bene admissa. ⁊ extra tẽ
pus est neganda. igitur responsio nulla. Alie
etiam due conclusiones sequuntur. q: illa est
consequentia simpliciter bona infra tempus
deus est. igitur homo est asinus denominata
a ly si ⁊c. ⁊ antecedens est concedendũ ⁊ cõ
sequens negandum. Item ꝙ nõ eodem mõ
rñdendum est intra tempus ⁊ extra ad ꝓpõ
nem impositam arguit sic. q: ponatur ꝙ ista
homo est asinus. sit ad placitum significatiua
sicut vna ꝓpositio greca. sic ꝙ nõ significat ti
bi latine. ⁊ sit ꝓpositio. nec tu intelligas gre-
cum. dato illo ꝓponitur illa. homo est asinus
si conceditur aut dubitatur peccatur sm̃ illã
responsionem. si negatur cedat tp̃s obligatio
nis. ⁊ arguitur ꝙ in tpe negasti ꝓpositionem
quam nõ intellexisti. igitur male rñdisti. patet
ꝯña. ⁊ arguitur antecedens. q: ista significa-
uit solum grece in tempore vt habet cõcede
re illa responsio ⁊ concedit. ¶ Ideo sequitur
tertia rñsio respondens ad ꝓpões sm̃ ꝙ il
le sibi significãt vel nõ significant. vnde sicut
facta impositione istius vocis bub. vel huius
vocis sor. sit nomen singulare istius hominis
certo homine demonstrato. cõceditur ꝙ iste
homo est bub. aut sor. nõ quia ista sequat ex
illa impositione. sed quia est vera ⁊ imperti-
nens. ita etiam posito ꝙ iste terminus homo
significet vnum asinum conceditur ꝙ asinus
est homo. non quia ista asinus est homo se-
quatur. sed q: est vera. vnde iste consequentie
nõ valent. tu vocaris sor. igitur tu es sor. ca-
piendo illũ terminum sor. mere substantiali-
ter. iste deus est ⁊ homo est asinus cõuertũt
sed deus est. igitur homo est asinus. q: ante-
cedens nunc forte est possibile ⁊ consequens
impossibile. Et addo generaliter ad istam re
sponsionem ꝙ si consequentia sit bona ⁊ for-
malis denominata a ly si ⁊c. et antecedens est
concedendum ꝯñs etiam est concedendum.
¶ Item ꝙ ad propositionem impertinentẽ
concessis. aut negatis. vl' eoꝝ oppositis respõ
dendum est sm̃ sui qualitatem. ⁊ intelligatur
vt dictum est supra. Quibus acceptis. pono
ꝙ omne nesciens se esse a. sit a. deinde propo
no tu es homo. quo concesso q: verum non
repugnans proponitur tu es a. si negat. Con
tra. omne nesciẽs se esse a. est a. tu nescis te eẽ
a. igitur tu es a. si negatur minor. Contra stet
oppositum. s. tu scis te esse a. igitur tu es a.
¶ Ideo forte dicitur negando illam consequẽ
tiam. q: minor est negatiua. ⁊ per hoc non ē
forma in darii. ¶ Sed contra. q: sequitur tu
nescis te esse a. igit tu es nesciẽs te eẽ a. tenet
consequentia. q: illud est participiũ alicuius
verbi ⁊ non nisi huius verbi nescio. igitur ⁊c.
¶ Item tenet consequentia ista. sicut hec tu
non curris. igitur tu es non currens tenendo
ly non infinite ita ꝙ illud sit vnum verbum
infinitum non curris. ¶ Item tenet consequẽ
tia illa. consequentia sicut hec ego volo curre-
re. igitur ego sum volens currere. ⁊ tenet con
sequentia vltima ex tertio ethicorum. nec illa
contradicunt tu scis te esse hominem. ⁊ tu ne
scis te esse hominem. tenendo ly non infinite
sicut iste non cõtradicunt. tu curris. et tu non
curris tenendo ly non infinite. qua vtraqz illa
rum est in affirmatiua. ¶ Item illa responsio
non tollit argumentũ. q: si fiat illa forma oẽ
nesciens se esse a. est a. tu es nesciens te esse. a.
igitur tu es. a. si negatur minor. contra tu es
homo. igitur es nesciens te esse a. ⁊ antecedẽs
est concessum. igitur ⁊c. In principio igitur
dicitur ꝙ casus nõ est admittendus. quia ad
huc non intelligitur quid significet ly a. sed tñ
gratia disputationis volo admittere casũ illũ
⁊ volo admisisse. nisi argumenta petant talez
difficultatem. deinde cum ꝓponitur. tu es ho
mo conceditur. ⁊ consequenter conceditur ꝙ
tu es a. si tamen primo ꝓponatur. ꝙ tu es a.
negatur. ⁊ negatur postea ꝙ tu scis homo.
¶ Sed forte cõtra illã rñsionem arguitur. q:
nunq̃ cõcedenda est illa in casu illo. s. tu es a.
q: cedat tp̃s. ⁊ arguit ꝙ infra tp̃s cõcessisti ꝓ
positionem quã nõ sciuisti esse verã. ⁊ quã ñ
intellexisti. igitur male rñdisti. pz ꝯña ⁊ argui
tur añs. q: predicatum huius quam ꝯcessisti
nihil tibi significabat infra tp̃s. q: nec hoiem

nec asinū. nec aliqd aliud apprehēdebas p il/
lū terminū. ¶ Sz huic forte dī q iste termi/
nus. a. significauit tibi aliqd. et tñ nihil tibi si/
gnificauit et apprehēdebas p. a. aliqd. et nihil
p a apprehendebas. Sed cōtra p idē p hoc
pricipiū grecū on. tu apphēdis aliqd. et nihil
p ipз apprehēdis. et sic qlз alter terminus gre
cus pari rōne significat tibi aliqd et nihil tibi
significat. posito q de istis terminis aduertas
q si pcedat pcedēdū est et q tu sis multū sa
piens et nescis te esse sapiētē. Jō dī ad argu
mentū q ille casus nō fuit admittendus. si/
cut pbat argumentū. et fuit excusatio facta in
pricipio q volebā admisisse casum illū. nisi
argumēta petāt difficultatē ō intellectione. a.
¶ Jtē ponat q predicatū i ista ois hō ē aial
supponat determinate. cuiuslз alterius termi
ni manente significatōe. preter hoc q ly ois
nō pfundat pdicatū confuse tm. et significet
illa ppositio ex cōpōne suoꝝ terminoꝝ. dein/
de pponat illa. ois hō est aial. q̄ si cōcedit ar
guit sic. ois hō est aial. et ista sunt oia aialia
demōstratis oibus aialib⁹. igit ois hō est il
lud aial. vel ois hō est illud aial. et sic de alijs
pñs est falsum. et illa pña est bona. qz ly aial
supponit determinate. sub quo licз descendē
ad oia sua supposita cū debito medio disiun
ctiue. igit añs est falsum. et nō p scda pte. igi
tur p prima pte. ¶ Uel breuius arguit. con
cesso pmo. illā i tpe obligatōis cedat tps obli
gationis. Et arguit in tpe cōcessisti illā falsaз
nō sequentem. igit male rñdisti. Jō si primo
negatur ista. ois hō est aial. arguitur sic. iste
hō est aial. et iste hō est aial. et sic de singulis
et isti sunt oēs hoies. igitur ois hō est aial. il
la pña pз a singularibus ad suā vniuersalez
cū debito medio. et añs est veꝝ. igitur et pñs
Jtē hō est aial. et nihil est hō non aial. igitur
omnis hō est aial. pña pзa copulatiua expo/
nente ad suā expositā. et añs est veꝝ. igitur et
pñs. et nō est repugnās qd negas. ergo ma/
le rñdes. Jdeo dī in principio qñ ponitur il/
la ois hō est aial. negando illā. et negat ista
pña. iste hō est aial. et iste hō est aial. et sic de
singulis. et isti sunt oēs hoies. igitur ois hō ē
aial. nec illa regula a singularibus ad suā vni
uersalē valet pña est vniuersalis. et vnus de
casibus in quibus fallit est qñ predicatū sup
ponit cōiter nō cōfuse. et si querat que vni/
uersalis sequitur ex illis singularibus cuз isto
debito medio. Dī q illa questio est multum
imptinens. dicitur tñ q multe sunt vniuersa
les que sequūtur ex illis singularibus cum il/
lo medio. qz ex illis singularibus sequitur q
ois hō est ens. et q ois hō est substātia. et q
ois hō sit ipemet. Et sicut dictum est de ista.
ois homo est aial in casu illo. ita dicenduз est
de ista aliquis homo ē aial. et quilibet homo
est ille. posito q ly ille supponat determinate
vnde scda eius pars copulatiue est falsa. et tñ
quelibet singularis illius vniuersalis est vera
qz quelibet singularis illius diuisim capta est
vera cū prima parte. et sequitur bene. queli/
bet singularis illius diuisiз capta est vera. igi
tur quelibet singularis istius est vera. Jteз si
quelibet singularis illius diuisim capta est ve
ra. habeat igitur illa vniuersalis quilibet hō
est ille. supposita tria et tres singulares puta
a. b. c. tunc. a. est vera cum prima parte diui
sim. et. b. vera cum prima parte diuisiз. et ē
c. est vera. cum prima parte diuisim. sed qt/
tuor vera diuisim capta. vel quecunqз non
cōponunt copulatiuā falsam significanteз ex
compositione illoꝝ. qz verum nunqз repu/
gnat vero. igitur illa copulatiua facta ex illis
singularibus cum prima parte erit vera. po/
no enim q ita significent ille singulares dum
sunt coniuncte cum illa particulari sicut signi
ficabant cum illa. alr enim iam non essent vel
ante non fuissent singulares illius. Et sicut di
ctum est de illa copulatiua aliquis homo est.
et quilibet homo est ille. ita dicendum est de
ista aliquid est. et nihil ē illud. dato q ly illud
supponat determinate. et tunc sequitur q il
la est falsa pro secūda parte. neqз scda pars
sequitur ex singularibus. quaꝝ quelibet ē ve
ra cū prima parte. Sed ad secundā formam
dī negando illā pñam. hō est aial. et nihil est
hō nō aial. igit ois hō est aial. et negat q il/
la sit copulatiua exponens illā. Et si qratur q̄
sit copulatiua exponens illā. Dicit q illa pōt
poni per hunc modū. hō est aial. et nihil est
aial quin illud sit ois hō igitur ois hō est aial
¶ Et si iteꝝ arguitur q ista vocalis sit vera.
ois hō est aial. qz mentalis cui illa subordina
tur est vera. igitur ista est vera. qz ista men/
talis est vera. ois hō est aial cui subordinatur
ista. Dicitur q illa vocalis nō subordinatur

ſlli.ſed iſti aīal oīs hō ē.intelligendo tñ ly aīal
a parte predicati.⁊ ly hō a pte ſubi. ¶ Jtem
ponat̄ ꝙ predicatū illius.nullus hō eſt aīal.
ſtet determinate.cuiuſlȝ alterius termini ſi/
gnificatione remanente ⁊ illa ꝓpōne ſignifi/
cāte ex cōpōne ſuoꝝ terminoꝝ.deinde ꝓpo
nit̄ nullus hō eſt aīal.ſi negas.negas veꝝ nō
repugnās.igit̄ male rn̄des.hec ꝯn̄a pȝ.⁊ ar
guit̄ an̄s.qꝛ bn̄ ſeqtur.nullus hō eſt illud aīal
vel nullus hō eſt illud aīal.⁊ illa ſunt oīa aīa/
lia.igit̄ nullus hō eſt aīal.ꝯn̄a pȝ a deſcenſu
termini ad eius aſcenſum.Jtē illa ſignificat
oino ſicut illa aīal nullus hō eſt.ſed hec eſt ve
ra.igit̄ ⁊ illa.Jō forte cōcedit̄ illa.nullus hō
eſt aīal.Sȝ ꝯtra.aliqs hō eſt aīal.igit̄ nō nul
lus hō eſt aīal.tȝ ꝯn̄a ab vno eqpollēti ad ali
ud.qꝛ ly aliqs.⁊ nō nullus equiualent.Jtem
cōtraria illius eſt vera.ſ.quilibet hō eſt aīal.
igitur illa nō eſt vera nullus hō ē animal vel
ſequitur ꝙ duo ꝯtraria ſunt vera.Jtē ſi nul/
lus hō eſt aīal.igit̄ aliquis hō non eſt aīal.tȝ
ꝯn̄a ab vniuerſali ad particularē ⁊ ex alia pte
qlibet hō eſt aīal.igit̄ cōtradictio.Jtē ſi ali/
quis hō nō eſt aīal.igit̄ nō qlibet hō eſt aīal
tȝ ꝯn̄a ab equipollēti ad aliud.Sȝ pro iſto dr̄
admiſſo caſu ꝯcedendo illā nullus hō eſt aīal
⁊ cū arguit̄ ꝙ aliqs hō eſt aīal.igitur nō nul
lus hō eſt aīal.Dr̄ negando ꝯn̄aȝ. ¶ Et cuȝ
arguitur ꝙ illa eſt bona.qꝛ eſt ab vno eqpol
lenti ad reliquū.Dr̄ ꝙ ly aliquis.⁊ nō nul/
lus nō equipollent.niſi vtriuſqȝ termini re/
maneat vis ſua.ſed nō remanet vtriuſqȝ ter
mini vis ſua.qꝛ vis iſtius termini nullus eſt
diſtribuere terminū cōeȝ ſupponentē rectuȝ
ab eodē verbo.ſequente in eadē cathegorica.
ſed non ſic eſt in illo caſu.igitur ⁊c̄.Et ꝑ hoc
etiā dr̄ ꝙ iſte nō ꝯtradicunt.aliqs hō eſt aīal
⁊ nullus hō ē aīal.dato illo caſu.ſed iſta nul/
lus hō eſt aīal.nō nullus hō eſt aīal.nec iſte
ſunt cōtrarie.nullus hō eſt aīal.quilȝ hō eſt
aīal.ſed iſte nullus hō eſt aīal.⁊ quilibet hō
omne aīal eſt.⁊ negat̄ illa ꝯn̄a.nullus hō eſt
aīal.igit̄ aliquis hō nō eſt aīal.ſed ſequit̄ ſo/
lū ex illa data illius termini ſignificatione ꝙ
aliquis hō aliqđ aīal nō eſt.Et ſicut dictū eſt
de iſtis.ita dicendū eſt de iſtis relatiuis.Si
ponat̄ ꝙ in ſcđa pte illius aliquod aīal eſt.⁊
nullus hō eſt id.ly id ſupponat cōiter nō di
ſtributiue.ꝙ ille nō ꝯtradicunt aliquis hō ē
id.⁊ nullus hō eſt id.cū vtraqȝ ſit vera.dato
ꝙ in vtraqȝ ſupponat determinate.qꝛ illa ſi/
gnificatione data ille ꝯuertunt̄ aliquid eſt.⁊
nullus hō eſt illud ⁊ aliquid eſt.⁊ id nullus
hō eſt.Unde credendū eſt ꝙ nō pōt bene cō
tradictoriū vnius propoſitionis cathegorice
ſignari.niſi terminus in vno eoꝝ cōiter ⁊ di
ſiunctiue vel diſiunctim ſupponens in alio co
pulatiue ſupponat.neqȝ valet ꝯn̄a illa retēta
illa ſignificatione ⁊ relatione illius termini id
aliquis hō eſt illud ſeu id.igit̄ nō nullus hō
eſt id.Sed de hoc amplius dictū eſt.Jtē po
natur ꝙ ſubm̄ in iſta.aliqs hō eſt quilibȝ hō
ſupponat cōfuſe tm̄.manente cuiuſlȝ alterius
termini ſignificatione ⁊ ſignificante illa pro/
poſitione ex cōpoſitione ſuoꝝ terminoꝝ ⁊c̄.
Deinde ꝓponit̄ illa.aliquis hō eſt quilȝ hō.
q̄ ſi negat̄ arguitur ſic.qlȝ hō aliqs hō ē.igit̄
aliquis hō quilibet hō eſt.ꝯn̄a pȝ.qꝛ ille cō/
uertuntur cū oēs termini eaꝝ cōuertant̄.⁊ ꝓ
eiſdē ⁊ eodē mō ſupponant.Jō forte dr̄ con
cedendo illā. ¶ Sed cōtra nō aliquis hō eſt
qlibet hō.qꝛ nec ille hō eſt qlȝ hō.nec ille.⁊
ſic de ſingulis.⁊ iſti ſunt oēs hoies.igitur nō
aliquis hō eſt qlibet hō.qđ eſt oppoſitū con
ceſſis.ꝯn̄a pȝ.Jtē ſi aliquis hō eſt quilibȝ hō
igitur aliquod aīal eſt quilȝ hō.ꝯn̄a pȝ ꝯtra/
dictorium ꝯn̄tis repugnat an̄ti.Jſta.n.repu
gnant aliquis hō eſt qlibet hō.⁊ nullū aīal ē
qlibet hō.Jteȝ ſi aliquis hō eſt qlibet hō.⁊
iſti ſunt oēs hoies.igitur ille vel ille.⁊ ſic de
alijs eſt quilibet hō.ꝯn̄a pȝ.qꝛ ille terminus
hō ſupponitur.cōfuſe tm̄ in illa.aliquis hō ē
quilibet hō ꝑ poſitū.⁊ ſequit̄ iſte vel ille hō
⁊ ſic de alijs eſt.quilȝ hō.igitur iſtud vel illđ
aīal.⁊ ſic de alijs eſt quilibet hō.quo dato ſe
quit̄.ꝙ aliquod aīal eſt qlibet hō tanqȝ ab in
feriori ad ſuū ſuperius.ꝯn̄s falſum vt prius.
Jō dr̄ in principio admittendo caſum.⁊ ne
go illā propoſitionē aliqs hō eſt qlibet hō.⁊
negat̄ iſta ꝯn̄a quilibet hō aliqs hō ē.igitur
aliquis hō eſt qlibet hō.Unde lȝ in iſta ali/
qs hō eſt qlibet hō.ly hō ſupponat ꝯfuſe tm̄
tn̄ qꝛ ex ipa ſequitur falſum.vt ꝙ hō eſt oīs
hō.ideo eſt neganda.ita etiā hec eſt neganda
ſemꝑ hō oīs hō eſt.qꝛ ex illa ſequitur ꝙ ali/
qn̄ hō.oīs hō eſt.⁊ hec eſt concedēda ſemꝑ
oīs hō.hō eſt.qꝛuis termini pro eiſdem ⁊ eo
dē modo ſupponant.⁊ termini vnius corre/

ꝯpondentis cũ terminis alterius cõuertãtur.
Et ꝑ hoc pz.a.⁊.b.propositiones esse simil᷑
quantitatis ⁊ qualitatis.⁊ subã ⁊ predicata
⁊ copulas conuerti.⁊ ꝑ eisdẽ ⁊ eodẽ modo
supponere.⁊ significata esse cõuertibilia illaꝝ
propositionũ significantiũ.ex cõpositione il/
loꝝ terminoꝝ adequate.⁊ vnã esse necessariã
⁊ aliã impossibilẽ.Ultra.n.illa oĩa requirit᷑
oĩno similis ordo terminoꝝ.Ad aliã etiã for/
mã dr̃ negando.sicut nõ sequitur promitto
tibi istũ vel istũ denariũ tibi ꝑmitto.Itẽ po
nat᷑ ꝙ iste ɔuertãt᷑ .de⁹ est.nullus de⁹ ẽ vna
illaꝝ significãte ꝑmarie.sicut solet significare
primarie.puta ꝙ deus est vel ꝙ nullus de⁹
est.deinde proponitur deus est.q̃ concessa.
qꝛ vera nõ repugnans proponitur nullus de
us est.Si cõceditur cõtra illa est impertinens
q̃ extra tp̃s negaret᷑.igitur ⁊ nunc est negã/
da.pz ɔña.⁊ arguitur aňs.qꝛ nõ seqtur illa
cõuertunt᷑ de⁹ est.⁊ nullus deus est.sed de⁹
est.igitur nullus deus est.qꝛ extra tp̃s illa cõ
sequẽtia nõ erat bona.qꝛ aňs fuisset possibile
⁊ ɔňs ĩpossibile.⁊ casus nõ facit ad ɔňaz igi
tur ⁊ nunc nõ est bona.¶ Jdõ forte dr̃ ꝙ illa
ɔña nõ est bona.Cõtra ɔňs sequit᷑ ex secũda
parte aňtis.igit᷑ illa ɔña est bona.pz ɔña.⁊
aňs arguit᷑.qꝛ ille cõuertunt᷑ deus est.⁊ nul
lus deus est.Jtẽ ex tibi dubio illa duo nõ cõ
uertuntur.igit᷑ illa nõ est a te concedẽda.nul
lus deus est.pz ɔña ⁊ arguit᷑ aňs.qꝛ ex tibi
dubio tu admisisti ĩpossibile.qꝛ forte demon
strant᷑.iste due mẽtales.deus est.nullus de⁹
est.q̃ inuicẽ ɔuerti nõ pñt.Jtem vna illaꝝ ꝑ
positionũ est affirmatiua.⁊ alia negatiua.igi
tur ille nõ ɔuertunt᷑.pz ɔña ⁊ maior.sed mi
nor arguit᷑.qꝛ illa.nullus deus est.est vna ꝑ
positio cuius verbũ principale negat᷑ igit᷑ illa
est negatiua.Jdõ dr̃ ĩ principio admittẽdo ca
suz ⁊ ɔcedit᷑ illa.deus est.deinde ɔcedit᷑ illa
nullus deus est.⁊ si variaretur ordo ꝑponẽ
di negaretur vtraqꝫ.¶ Et ad formã cũ ar/
guitur.dr̃ negando illã d̃ forma.sed negatur
eius aňs.illa.n.nõ est ĩptinẽs.sed sequens ex
ɔcesso.⁊ ɔcedit᷑ ꝙ illa ẽ bona ɔña.ille cõuer
tunt᷑ de⁹ est.⁊ nullus deus est.sed deus est
igitur nullus deus est.qꝛ iã vex est ꝙ ɔňs ẽ
necessariũ.Et cũ arguit᷑ ꝙ nõ.qꝛ ante casuz
illa ɔña nõ valebat.sed casus non facit conse
quentiam.igitur sequit᷑ ꝙ ⁊ nunc illa conse/
quentia non valet.dicitur ꝙ sic.⁊.precipue
casus de impositione qualis est iste.¶ Ad ali
am formam dicitur ꝙ apud illum qui pone/
ret etiam ꝙ mentalia vltra id quod natura/
liter significant possunt ad placitum significa
re.ꝙ casus non est impossibilis.sed apud il/
lum qui poneret ꝙ mentales non possunt ad
placitum significare.vltra id qd̃ naturaliter
significãt.debet respondens certificari que ꝑ
positiones demonstrentur per ly iste.¶ Ad
aliam formam dicitur negando consequẽti/
am.scilicet principalis copula istius proposi
tionis est negata.igitur ista ẽ negatiua.sic eti/
am pars istius propositionis nullus deus est
esset negatiua.sed bene sequitur ista est pro/
positio cathegorica ⁊ principalis copula hu/
ius negatur per signum qd̃ est pars istius.⁊
ista adequate significat ex compositione ter/
minorum.igitur ista est negatiua.qd̃ est ne/
gandum in illo casu concesso antecedente il/
lius consequentie.¶ Jtem ponatur ꝙ buff.
sit dictio bissillaba.si negatur casus.contra
possibile est.ꝙ bub sit dictio monosillaba.igi
tur possibile est ꝙ bub sit dictio bisillaba.pa
tet consequentia.quia non stat contradictori/
um consequentis cum antecedẽte.vel cedat
tempus obligationis.⁊ arguitur ꝙ in tem/
pore negasti.qd̃ non intellexisti.igitur male
respondisti.quia in tempore non fuit ista pro
positio.bub.est dictio bisillaba.cuz id qd̃ po
nitur pro subo illius verbi est.nõ fit.nec erat
ps oĩonis.igit᷑ ñ reddebat suppositũ illi ver
bo est.alr̃.n.nõ posset dari vox literata.q̃ ñ
eẽt ps oĩonis.qꝛ si proferatur babu adhuc.i.
pars oĩonis vt seqt᷑ ex rñsione.qꝛ statĩ ista ẽ
ꝑpõ babu ẽ vox bisillaba.Jdõ dr̃ ĩ principio
nõ admittẽdo casuz donec sciat rñdẽs qd illa
vox bub.debeat sibi significare.⁊ ita d̃ aliis.
¶ Jtẽ ponatur ꝙ omne aňs alicui⁹ ɔsequẽ/
tie.⁊ oppositum consequentis eiusdem sint
similia.⁊ omne consequens.⁊ oppositũ an
tecedentis eiusdem sint similia.⁊ sint gratia
argumẽti.iste due ɔñtie hõ est.igitur risibile
est nõ hõ est.igit᷑ nullũ risibile est.⁊ significẽt
ille ex cõpositione suoꝝ terminoꝝ.deĩde ꝑpo/
nit᷑ hõ ẽ.quo ɔcesso ꝑponit᷑ nullũ risibile ẽ.si
ɔcedit᷑ cedat tp̃s.⁊ arguit᷑.tu ɔcessisti repu/
gnãs concesso in tp̃e.igitur male respondisti.
¶ Jtẽ proponitur hec est vera hõ est.q̃ ɔces

sa q: vera nõ repugnans ꝓponit̄ hec est ve
ra.nullũ risibile est.qua cõcessa tũc sic.hec est
vera homo est.⁊ hec est vera nullũ risibile ē
⁊ iste adequate significãt ſm primarias signi
ficationes.igit̄ homo est ⁊ nullũ risibile est.
Et si forte negat̄ illa ꝓpõ homo est.ꝓponit̄
illa est falsa.qua cõcessa ꝓponit̄ hec est falsa
nullũ risibile est.qbus concessis ꝓponit̄.he
sunt vere risibile est.nõ homo est.q̃ cõtradi/
cunt primis.qua ꝯcessa arguit̄ sic.iste sunt ve
re risibile est.nõ hõ est adequate ⁊ primarie
significãtes ⁊c.igit̄ risibile est ⁊ non hõ est.
Ideo dr̄ in pricipio admisso casu cõcedendo
illã hõ est cũ ꝓponit̄.⁊ negat̄ illa nullũ risibi
le est.⁊ cũ ꝓponit̄ illa est vera hõ est.cõcedi
tur.⁊ cõceditur ꝙ illa est falsa nullũ risibile ē
⁊ cũ arguitur illa est vera hõ est.que est añs
igit̄ ⁊ ꝯñs eius est verum.s.risibile est.⁊ vl/
tra arguitur oꝫ añs alicuius ꝯñe ⁊ oppositũ
ꝯñtis eiusdẽ sunt similia.sed iste homo est ⁊
nullum risibile est.sũt añs ⁊ oppositũ ꝯñtis
eiusdem ꝯñtie.igitur ista sunt similia.sed illa
est vera homo est.igitur ⁊ illa nullũ risibile ē
⁊ ex alia ꝑte illa est vera risibile est.igitur duo
cõtradictoria sunt simul vera.Ideo huic dr̄
negando illã ꝯñam.sed oportet minorem sic
sumi.ille due sunt vere hõ est.⁊ nullũ risibile
est.⁊ illa adequate significant ꝙ homo est ⁊
nullũ risibile est.igit̄ homo est ⁊ nullũ risibi
le est.sed negat̄ ꝙ ista sit ꝓmaria significatio
tanq̃ repugnans.si tñ in casu illo adderet̄ ꝙ
ille ꝯñe eẽnt adequate significantes ex cõposi
tione suoꝝ terminoꝝ ⁊ ꝙ illa homo adequa
te significaret hoĩem esse ⁊ illa nullũ risibile
est adequate significaret nullum risibile esse.
negandus est casus.

¶ De depositione.

s Ed nunc dicamus ꝙ licita depositio est obligatio q̃ obligatur rñdens ad negandũ sibi depositam ꝓpõnem.⁊ quodli/
bet añs ad illam.Ex descriptione pꝫ.primo
ꝙ deposita.⁊ bñ admissa aliqua disiunctiua.
⁊ ꝓposita aliqua eius ꝑte principali ipsa ē ne
ganda.deposita tñ copulatiua.⁊ bene admis
sa nõ continue quelibet eius pars est negãda
De qua primo depono tibi illam.alique pro
positiones nõ sũt vere.⁊ significet illa adeq̃/
te ꝙ aliq̃ ꝓpõnes ñ sunt vere.deinde ꝓpono
illã alique ꝓpõnes nõ sunt vere.qua negata
q: deposita.ꝓponitur oẽs propositiones non
sunt vere diuisiue sumẽdo.qua cõcessa.q: cõ
tradictorium depositi.ꝓponitur etiã quelibet
ꝓpositio est vera.qua cõcessa.tanq̃ sequente
q: bene seqtur.oẽs ꝓpositiones sunt vere di
uisiue.igitur quelibet ꝓpositio est vera. ¶ Et
arguit̄ sic vltra.quelibet ꝓpositio est vera.⁊
illa est ꝓpõ.alique ꝓpositiones nõ sunt vere
igitur illa est vera.⁊ vltra illa est vera.⁊ illa
adequate significat ꝙ alique ꝓpositiones non
sunt vere.igitur alique ꝓpositiones nõ sunt
vere.⁊ ex alia ꝑte oẽs ꝓpositiones sunt vere
igitur cõtradictio.Ideo dr̄ in principio non
admittendo casũ repugnat.n.ꝙ oẽs propo
sitiones sint vere diuisim.⁊ ꝙ illa.alique pro
positiones nõ sunt vere adequate significet ꝙ
alique propositiones nõ sunt vere.Uerũta/
men nõ valet ꝯña illa.oẽs ꝓpositiones sũt ve
re collectiue sumendo.igit̄ quelibet ꝓpositio
est vera.q: stat ꝙ oẽs propositiones sũt vere
collectiue.⁊ ꝙ aliqua sit impłis.⁊ ꝙ oẽs sint
false collectiue sumẽdo.⁊ ꝙ aliqua sit necessa
ria.vt posito ꝙ iste sint oẽs ꝓpõnes collecti/
ue.deus est nullus hõ est asinus.sic primarie
significantes.tũc q: ille ambe sunt vere.⁊ ille
sunt oẽs ꝓpõnes collectiue.igitur oẽs ꝓposi
tiones collectiue sunt vere.⁊ tñ aliqua est im
possibilis puta ꝑs illius.s.illa homo est asinꝰ
que est ꝑs illius nullus homo est asinus.Et
si ex illo ar̄.ꝙ illa ꝓpõ.nullus hõ ē asinus ē ꝓ
positio necessaria ⁊ impłis cõcedit̄ de copu
lato extremo. ¶ Sed forte arguit̄ remouẽdo
illã ꝑticulã.s.ꝙ ista.alique ꝓpõnes nõ sũt ve
re adequate significet ꝙ alique ꝓpõnes nõ sũt
vere.⁊ deponat̄ simpliciter ista.alique ꝓpõ
nes nõ sunt vere.⁊ sit a.ꝓpõ vna.quecunq̃
sit nõ curo.que significet principaliter ꝙ aliq̃
ꝓpõnes nõ sunt vere.Et ar̄ sic.a.ꝓpõ est ve
ra.⁊.a.ꝓpõ significat adequate ꝙ alique pro
positiones nõ sũt vere.igit̄ alique ꝓpõnes ñ
sunt vere.⁊ ꝓbatur ꝙ.a.est verũ.sicut prius
arguebat̄ de illa.alique ꝓpõnes nõ sũt vere
q: quelibet ꝓpõ est vera.Sed huic dr̄ negã
do istum ſm casum.sicut primũ. ¶ Sed for
te cõtra ar̄.deponẽdo illam.alique ꝓpõnes
nõ sũt vere ⁊ ponẽdo illã oẽs ꝓpõnes sũt ve
re diuisiue.que est ꝯtradictoria prime adeq̃te

significans. sic. s. ꝙ oẽs ꝓpositiones sũt vere Sed huic dr̄ adhuc nõ admittẽdo istuz casũ q̄꞉ est impl'is. ¶ Item depono tibi ꝙ ꝓpositiones tã ad inuicẽ repugnãtes. q̄ꝫ que nõ sũt repugnãtes. nõ sunt sil'es. ⁊ ꝙ illa ꝓpositio aliqua propositio est sibi sil'is significet adeq̄te ꝙ aliqua ꝓpositio est sibi similis. Deinde propono oẽs ꝓpositiones sunt similes diuisiue. que q̄꞉ cõtradictoria depositi cõcedenda ē Deinde ꝓponitur quelibet ꝓpositio cuilibet propositioni est similis. que q̄꞉ sequens est ⁊ cõcedẽda. Deinde ꝓponit᷑. oẽs ꝓpositiões sunt false. si negat᷑. Cõtra oẽs propositiones sunt similes. ⁊ alique ꝓpõnes sunt repugnãtes. igit᷑ oẽs ꝓpositiones sunt false. ⁊ tenet cõsequẽtia illa. q̄꞉ verũ nõ repugnat vero. Deinde proponit᷑. alique propositiones nõ sũt false. si negat᷑. Contra. aliqua ꝓpositio est vera igitur alique propositiones non sunt false diuisim. patz ꝯña ⁊ arguitur añs. q̄꞉ hec propõ est vera. aliqua ꝓpositio est sibi similis. q̄꞉ aliqua ꝓpõ est sibi similis. ⁊ ista adequate significat ꝙ aliqua ꝓpõ est sibi similis. igitur ista ē vera. Ideo dicit᷑ in principio nõ admittendo casum. ¶ Pro quo est notandũ ꝙ cum deponitur aliqua ꝓpõ pro faciliori responsiõe habenda. imaginet᷑ rñdens ꝙ sibi ponat᷑ cõtradictorium depositi. nec aduertat ad aliud. nisi ad ꝓpositionez quã imaginatur esse sibi positam. Ideo imaginãdum est cũ deponit᷑ illa ꝙ ꝓpositiones. tam inuicem repugnantes q̄ꝫ nõ repugnantes nõ sunt sil'es. ⁊ ponit᷑ ꝙ hec aliqua ꝓpositio ē sibi similis. adequate significet ꝙ aliqua ꝓpõ est sibi sil'is ꝙ hec copulatiua ponatur omnes ꝓpositiones tam inuicez repugnantes. q̄ꝫ nõ repugnantes sunt inuicez similes. ⁊ hec propositio. aliqua ꝓpositio est sibi similis. significet adequate ꝙ aliqua ꝓpositio est sibi sil'is. ⁊ pʒ ꝙ illa copulatiua est impossibilis. q̄꞉ ex prima parte sequitur ꝙ oẽs ꝓpositiones sunt false. q̄꞉ bene sequitur oẽs propositiones sunt similes. ⁊ alique inuicez repugnant. igitur omnes propõnes sunt false ⁊ ex alia parte sequitur ꝙ aliqua ꝓpõ est vera. igitur alique propõnes non sunt false. et antecedens illius consequentie sequitur ex casu. ideo ex illo casu sequitur contradictio. ideo non est admittendus. ¶ Sed forte non ponẽdo secundam particulam deponitur illa soluz tam propositiones inuicem repugnantes. q̄ꝫ non repugnantes non sunt similes. quo admisso proponitur deus est. que si conceditur arguitur sic. tu cõcedis istaz. ⁊ ista ē falsa. nec est sequens. igitur male ⁊c. ¶ Sed forte dicitur concedendo primam partem antecedẽtis propositam. Deinde proponitur secunda. q̄ si negatur arguitur sic. illa est propositio ⁊ nõ est falsa. igitur est vera. igitur alique propõnes non sunt false. ⁊ ex alia parte omnes propositiones sunt false. vt sequitur ex contradictorio depositi. igitur contradictio. ¶ Item etiam arguitur si forte negatur ꝙ illa non est sequens. Si forte dicitur ꝙ illa est sequẽs q̄꞉ necessaria. ideo dicitur admisso illo secũdo casu concedendo illã deus est. Et cum proponitur. tu concedis illaz ⁊ illa est falsa nõ sequẽs igitur male respõdes. cõceditur ꝯña. neq̄ꝫ dicatur ad añs neq̄ꝫ ad aliquam eius partem nisi s̄m ꝙ ꝓponunt᷑. ꝓpõnes per ordinem. q̄꞉ si primo ꝓponitur prima pars añtis cõceditur. ⁊ conceditur etiam scd̄a scd̄o loco proposita. Deinde si postponatur ꝯñs negetur ipsum quo negato. negetur alia pars antecedentis. ⁊ conceditur ꝙ illa est sequens nõ tamen q̄꞉ necessaria. q̄꞉ hoc repugnat. ⁊ concedenduz ē ꝙ est falsa tanq̄ꝫ sequens. ¶ Item depono ꝙ alique ꝓpõnes tres vel quattuor non sint dissimiles. quo admisso proponitur omnes tres aut quattuor propositiones sunt dissimiles. quo concesso. q̄꞉ oppositum depositi arguitur. sic omnes tres vel quattuor propositiones diuisim sunt dissimiles. sed. a. b. c. d. sũt quattuor ꝓpositiones gratia argumẽti. igitur. a. b. c. d. sunt dissimiles proposiones Et appello dissimiles propositiones quarũ vna est vera. ⁊ alia non est vera. Similes vero quarum vtraq̄ꝫ est vera vel vtraqꝫ est falsa consequens aũt est impossibile. q̄꞉ vel oẽs ille sunt vere vel omnes ille sunt false. vl' due sunt vere. ⁊ due false. vel tres false ⁊ vna vera. vel econtra. Sed siue sic siue sic. sequitur ꝙ non oẽs propositiões sũt dissimiles in illo casu. immo in nullo casu non plures q̄ꝫ due possunt esse propositiones dissimiles ad inuicem. sic ꝙ quelibet cuilibet alteri sit dissimilis Ideo dicitur in principio non admittẽdo casum. Admittatur tamen casus remota illa ꝑticula tres vel quattuor. Deinde proponat᷑

ille inuicez contradicunt. rex sedet. nullus rex sedet. deus est. nullus deus est. si conceditur tunc sequitur quod alique nõ sunt dissimiles. quia sequitur quod illarum due sunt false. et due vere. si negatur pponitur alique illarum quattuor contradicũt. si conceditur adhuc sequitur quod aliq̃ ppositiones non sunt dissimiles si negatur pponitur ille due contradicũt deus est. nullus deus est. Si conceditur arguitur sic. quod tres ppositiones sũt. quia illa deus est. et nullus deus est. et iterum illa deus est. que est pars illius. nullus deus est. et per ꝯñs aliq̃ ppositiones nõ sunt dissimiles. quia bene sequitur tres ppositiones sunt. igitur aliq̃ ppositiones non sunt dissimiles. ¶ Item in illo casu cõcesso quod ille ꝯtradicũt. deus est. nullus deus est. pponitur. tu es obligatus ad istam aliq̃ propositiones non sunt dissimiles. ¶ Si conceditur arguitur quod tres propositiones sunt et per consequens aliq̃ propositiones nõ sũt dissimiles. ideo dicitur admisso casu cõcedendo quod ille contradicũt. deus est. nullus deus est.

¶ Et cum arguitur quod tres ppositiones sunt quia illa deus est. et illa nullus deus est. et ẽt illa deus est. que est pars eius est propositio. negatur quod pars eius sit propositio tanq̃ repugnans. Et si pponeretur in illo casu. hec est vera iste contradicunt deus est. nullus deus est negatur tanq̃ repugnans. Et si proponatur hec est oĩo. ille contradicũt deus est et nullus deus est. ꝯceditur. et negatur quod sit ppositio tã cõ repugnãs. ¶ Et tũc ad aliud argumentũ cum proponitur. concesso quod ille contradicũt deus est. nullus deus ẽ. quod tu es obligatus ad illam aliq̃ ppositiones non sunt dissimiles negatur tanq̃ repugnans concessis et cetera.

¶ Expliciunt obligationes.

¶ Incipiunt insolubilia.

I N difficultatibus aũt pponũz quas isolubiles vocãt dixerũt aliqui quod oĩs ppositio insolubilis significat se esse verã. et se esse falsam. Oĩs enim ppositio cathegorica significat se esse veram. quia oĩs ppositio cathegorica significat idem esse vel non esse. pro quo supponit subm et predicatum. et esse idem vel non esse idem pro quo supponit subm et predicatum est pponem affirmatiuaz. vel negatiuam esse veram. igitur oĩs propositio affirmatiua vel negatiua chathegorica significat se eẽ verã. vt dicũt. et quia oĩs ppõ isolubil' se significat. iõ oĩs ppõ isolubil' significat se esse verã. et se eẽ falsã. Itẽ addũt quod ppõ vã est q̃ q̃lrcũqz significat ita ẽ. et falsa ẽ q̃ nõ q̃litercũ qz significat ita est. Et ppõ impõlis est que nõ qualitercũqz significat. ita põt esse. Et possibilis est que q̃litercũqz significat. ita põt eẽ et similiter de necessaria et cetera. ¶ Sed cõtra istã positionem arguitur. capiendo vnum qd ipi ꝓsupponũt. s. quod dando ꝯtradictorium ppositionis insolubilis ꝓponenda ẽ negatio aduerbialis negatiue tẽta. aut preposita auferenda. quo accepto ex ista positione sequitur primo quod propositio nõ põlis contradicit contingenti. ¶ Item quod oĩs ppositio insolubilis implicat contradictionem. ¶ Itez quod ista ppositio mere negatiua. nõ aliqua ppositio est. implicat contradictionem. ¶ Item quod due subcontrarie sunt simul false. et p ꝯñs duo ꝯtraria vera in terminis simplicibus. ¶ Item et q̃nto quod duo contradictoria sunt simul falsa. ¶ Iste cõclusiones sunt impossibiles. quas tñ arguitur ex illa positione sequi. quia capiatur ista ppositio. aliqua propõ est vera que est ꝯtingens. vt notum est. et quia se verificat. ideo sua ꝯtradictoria que est ista. nõ aliqua propositio est vera se falsificat. et per consequens significat nõ aliquam ppositionem esse veram. et hanc esse ipsamet demonstrata. et non sic põt esse. igitur ipsa est ppositio que nõ qualitercũqz significat potest ita esse. igitur ipsa est impossibilis. tenet ꝯsequentia ex datis ab illa positione. et ista contradicit illi contingenti aliqua ppositio est vera. igitur aliqua propositio possibilis cõtradicit ꝯtingenti. qd fuit pbandum. Ex illo sequitur secunda conclusio. s. quod omnis propositio insolubilis iplicat cõtradictionem. iplicat enim quod non aliqua propõ est vera et quod hec sit vera. vnde datis illis modis loquendi sequitur quod ista consequentia sit bona non aliqua ppositio est vera. igitur non aliqua ppositio ẽ vera et ista est vera. illa demonstrata. quia cum añs sit impõle vt probatum est nõ stat oppositum ꝯñtis istius ꝯñtie cũ añte eiusdez. et quia ex ꝯñte istius ꝯñtie sequitur ꝯtradictio. ideo ex añte illo qd est mere negatiuũ sequitur illa contradictio. et p ꝯñs ex illa mere negatiua non

aliqua ꝓpō est vera. sequitur illa affirmatiua .s. nō aliqua ꝓpō est vera. ⁊ hec est vera ipa met demonstrata. ¶ Item arguitur quarta conclusio. q: capiātur iste due subcontrarie. aliqua ꝓpō ꝑticularis negatiua est vera ⁊ aliqua ꝓpō ꝑticularis negatiua nō est vera. ⁊ nō sit alia ꝓpositio ꝑticularis ab aliqua istaꝝ vel eius ꝑte ⁊ tūc pȝ ꝙ vtraqȝ illarum est falsa. prima enim est falsa. q: significat ꝙ aliqua ꝓpō ꝑticularis est vera. ⁊ scđa similiter cum ista negatiua se falsificet. ¶ Quo dato sequit̄ etiā ꝙ duo cōtraria sunt simul vera. ⁊ sequitur aliud ꝓbandum ꝙ duo ꝯtradictoria sunt simul falsa. s. ista oīs ꝓpō ꝑticularis negatiua est vera. ⁊ aliqua ꝓpositio particularis negatiua nō est vera. ¶ Itē arguit̄ ista vltima cō clusio signatis illis duobus ꝯtradictoriis mentalibus. ꝯtradictorium. a. ꝓpositionis est verum ⁊ non contradictorium. a. ꝓpositionis est verum. ⁊ sit. a. ista affirmatiua. ⁊ pȝ ꝙ. a. est falsum. q:. a. nō posset esse verum. ⁊ etiaȝ illa est falsa q: se falsificat. s. ista nō contradictorium. a. propositionis est verum. ⁊ sit ista .b. q: si. b. est verum. ⁊. b. est contradictoriū .a. igitur contradictorium. a. est verum. ⁊ ex alia parte non contradictorium. a. est verum igitur ⁊c. ¶ Item si non contradictorium. a. est verum. igitur nullum contradictorium. a. est verum tenet consequentia ab vno equipollenti ad aliud. ⁊ sequitur nullum contradictorium. a. est verum. ⁊. b. est contradictorium. a. igitur. b. non est verum. ¶ Item si non cō tradictorium. a. est verum nullum verum est contradictorium. a. tenet consequentia a conuersa ad conuertenteȝ. Et arguitur sic ex cō sequente. nullum verum est contradictorium .a. ⁊. b. est contradictorium. a. igitur. b. non ē verum. tenet ꝯña in festino. ¶ Iteȝ data ista positione seqtur ꝙ iste nō ꝯtradicūt. oīs ꝓpō est falsa. ⁊ nō oīs ꝓpō est falsa. q: ista. oīs ꝓpositio est falsa significat oēm ꝓpōneȝ esse falsam. ⁊ hanc esse veraȝ demonstrata illamet. ista aūt nō oīs ꝓpō est falsa significat nō oēȝ ꝓpōnem esse falsam. ⁊ hanc esse veram ipsa met demonstrata. sed iste copulatiue nō contradictorie significant oīs ꝓpositio est falsa. ⁊ hec est vera ista vniuersali affirmatiua demō strata. ⁊ non oīs ꝓpositio est falsa. ⁊ hec ē vera ꝑticulari ista negatiua demonstrata. ⁊ iste due copulatiue significant oīo sicut iste due cathegorice. igitur iste due nō ꝯtradictorie significant. ¶ Item ista positione data ꝙ oīs propositio ponit aliquid. q: oīs ꝓpō ponit se esse veram. quod sequi patet aduertenti oīa verba illius positionis. ꝯñs tñ est falsum. q: nec principaliter. nec consecutiue. oīs ꝓpositio significat se ipsam esse veram. ¶ Item descriptiōes ille super quibus fundatur opinio nō sunt bone. quia qualitercūqȝ significat ista homo est asinus. est sicut omne quod potuit eē iam fuit. ⁊ omne quod potuit intelligi est. ⁊ fauendo etiam eorum intentioni que non est bona. non qualitercūqȝ significat ista adaȝ fuit est. sicut non qualitercunqȝ significat ista antichristus erit. est sed qualitercunqȝ significat erit ⁊ ita est dicendum de istis negatiuis chymera nō est. antichristus nō fuit. tragelaphus seu hircoceruus non potest esse. ⁊ sic de aliis. ¶ Itē ex ista positione sequitur ꝙ non si omnis propositio particularis est falsa. aliqua ꝓpositio ꝑticularis est falsa. vbi tñ arguitur ab vniuersali ad suam ꝑticularem que oīa. quia non sunt vera. ideo relinquenda. Acceperunt autem alii in ista materia primo ꝙ propositio insolubilis est ꝓpositio de qua fit mentio in aliquo certo casu. que si in eodem casu precise significet sicut eius termini cōiter pretendunt sequitur se esse veram ⁊ se esse falsaȝ. Casus autem de insolubili est casus in quo fit mentio de aliqua propositione. que si in codeȝ casu significet precise sicut termini pretendunt sequitur se esse veram. ⁊ se esse falsam. Quibus datis posuerunt regulas. Et primo ꝙ si ponatur casus de insolubili. ⁊ non ponitur q̄liter istud debeat significare respondendum est oīo. sicut extra tempus fuisset responsum. vt posito ꝙ sor. dicat istam sor. dicit falsum ⁊ nullam aliam non posito alio. ista est dubitanda. scilicet sor. dicit falsum. si autem ponatur ꝙ insolubile significet precise sicut termini p̄tendunt casus est reiiciendus. ⁊ non admittēdus. sed si ponitur ꝙ isolubile significet sicut termini pretendunt non ponendo precise. cō cedendum est insolubile tanquam sequens. ⁊ negandum est ꝙ sit verum si proponitur esse verum que tria posita sunt de propositionibus cathegorice significantibus. Si autem ponatur propositio insolubi-

lis ad significandum copulatiue.est videnduz
si cõtradictoriũ ꝑm partis copulatiue stat cũ
casu.⁊ si sic est casus admittẽdus.⁊ si nõ.est
reijciẽdus casus.vt si ponat̄ ꝙ sor.dicat istã
sor.dicit falsum.adequate significantẽ sortem
dicere falsum ⁊ sortẽ loqui.q: ista nõ stant si
mul sor.dicit falsum.⁊ sor.nõ loqtur.iõ nõ ẽ
admittendus casus.si aũt ponatur ꝙ ista sor.
dicit falsum significet precise sortẽ dicere fal
sum.⁊ sor.currere admittendus est casus.⁊
ista ꝓpositio est cõcedenda.⁊ negandũ est ꝙ
ipa sit vera.¶ Ultimo si ponatur insolubile
significare disiunctiue dicit ista positio ꝙ si op
positũ disiuncti põt stare cũ casu negandus
est casus.vt si ponatur ꝙ hec ꝓpositio falsuz
est sit quelibet ꝓpositio adequate significans
ꝙ falsum est.aut ꝙ nullus deus est.casus nõ
est admittendus.sed si ponat̄ ꝙ ista.falsum
est.sit ois propositio adeq̃te significans ꝙ fal
sum est.vel ꝙ deus est admittendus est ca
sus ⁊ neganda est ista.falsum est.cũ ꝓponit̄
⁊ cõcedendũ est ꝙ sit vera.¶ Sz cõtra istas
duas descriptiones arguitur.q: illis datis se
qtur ꝙ nulla ꝓpositio est insolubilis sine ca
su.ꝯñs est falsum.q: stat nullo casu posito ꝙ
ista sor.dicit falsum dicat̄ a sorte.⁊ nulla alia
q̃ nõ sit eius pars.⁊ ista significet sortẽ dice
re falsum.⁊ nõ precise platoni.Arguit̄ enim
ꝙ ista est insolubilis.q: illa tunc significat.si
cut significaret si positum esset ꝙ sor.diceret
istã ⁊ nullã aliã significantẽ ꝙ sor.dicit falsuz
nõ precise platoni.nõ cõsideret.n.aliquis de
ista nisi plato.⁊ seqtur tunc ꝙ nullo casu stã
te foret ista propositio insolubilis.⁊ sic stat ꝙ
aliqua sit propositio insolubilis de qua nulla
sit mentio in aliquo casu.Itẽ ista mẽtalis nul
lo casu stante est propositio insolubilis.s.ois
ꝓpositio est falsa.pz ꝙ sit ꝓpositio insolubilis
q: vel ista significat precise ꝙ ois propositio
vlis ẽ falsa.vel ista significat ꝙ ois ꝓpõ ẽ fal
sa.⁊ nõ precise.⁊ semꝑ ẽ insolubilis.¶ Sed
sorte di ꝙ illa mẽtalis nec significat precise ꝙ
ois ꝓpõ est falsa nec ꝙ ois ꝓpõ ẽ falsa nõ pre
cise.¶ Sz ꝯtra ista est ꝓpõ mẽtalis.igit̄ ipa
nõ põt absolui a sua naturali significatiõe pri
maria.q: lz poneretur ꝙ termini mentales
ad placitũ significent.nõ tñ sic possunt signi
ficare ꝙ relinquãt suã primariã significatio
nẽ.q: similitudo naturalis q̃drati in mẽte tua
nunq̃ est silitudo trianguli.aut circuli vl' ecõ
tra.¶ Cõtra secundã regulã istius positiõis
etiã arguitur.q: ista data.sequitur primo ꝙ
aliqua est propositio cathegorica vera.q̃ non
põt habere contradictoriũ ipa sic adequate si
gnificante sicut ipa significat.¶ Itẽ ꝙ nulla ꝓ
positio insolubilis significat principaliter ali
quo mõ ex primaria sua significatiõe.¶ Itẽ
ꝙ.a.⁊.b.sunt propositiones.a.vera ⁊.b.fal
sa.⁊ per solã distantiam.b.desinit.a.esse ꝓ
positio.⁊ tunc sequitur ꝙ stat in casu ꝙ tale
cõplexũ falsuz ẽ in mẽte sor.nõ sit ꝓpõ q̃ cõ
cl'ones sunt false.¶ Sz arguit̄ ꝑmo sic.q: po
nat̄ ꝙ ista sit i mẽte sortis.aliq̃ ꝓpositio non
est falsa.adequate significans ꝙ aliq̃ ꝓpositio
nõ est falsa.⁊ tũc ista ꝓpõ est vera.⁊ huic nõ
põt assignari cõtradictoriũ sic significanti.q:
si sic.tunc contradictorium eius esset proposi
tio contradictorio modo significans.s.ois ꝓ
positio est falsa.significans adequate ꝙ om
nis ꝓpõ ẽ falsa ⁊ tunc corrumpatur prima il
la sola remanente mentali.s.omnis proposi
tio est falsa.⁊ sequitur ꝙ ista est insolubilis.⁊
cum ista mentalis non possit plus.nec minus
significare q̃z prius ⁊ sit naturalis intentio.⁊
propositio illa est insolubilis.igitur aliqua ꝓ
positio insolubilis significat precise sicut eius
termini pretẽdũt.ꝙ repugnat regule.¶ Se
cunda conclusio arguitur.q: cum hec men
talis.hoc est falsum se ipa demonstrata ꝑm
positionem non significet principaliter ꝙ hoc
est falsum.quia ipsa foret vera vt seqtur ex
positione.nec potest assignari qualiter hec ꝑn
cipaliter significet.q: nec deum.esse.neq3 te
esse ⁊c̃.Tamen hec primo non soluit diffi
cultatatem insolubilium.sed nouam ⁊ imper
tinentem insolubilium difficultatem ponit.
ponit enim propositiones significare ⁊ nescit
qualiter.q: ipemet obligans nescit qualiter ꝓ
positiones sibi significent.Alia conclusio eti
am sequitur.q: ponatur ꝙ ista sit in mente
sor.falsum est.per quam sor.principaliter ap
prehendat qd falsum est.⁊ nõ sit alia propo
sitio falsa in rerum natura.nisi ista.homo est
asinus.de qua tu solum consideres nesciente
sor.⁊ tunc ponatur ꝙ tu destrues istam fal
sam.⁊ patet ꝙ ista falsum est in mẽte sor.nõ
manet plus propositio.quia si maneret ꝓpo
sitio cum sor.per istam non apprehendat ali

ter q̃z ante apprehendebat. vt pono. ſequitur
ꝙ aliqua ꝓpoſitio inſolubilis ſignificaret pre
ciſe ſicut eius termini ꝑtendũt. ideo ſequitur
ꝙ iſta nõ remanet ꝓpõ. vel ſaltẽ ſeqtur ꝙ tu
exñs rome. et iſtã ꝓpõnem deſtruens. faciẽs
ſor. exñtem in anglia aliter intelligere ꝑ illam
falſum eſt q̃z ante intelligebat per eãdẽ. Iſta
ꝓpoſitio in vno miranda videtur. q: cum in
uentas inſolubilium difficultates debeat ſol-
uere illis relictis nouas facit nec ipſamet ſcit
vtrum inſolubilia faciat impoſſibilia vel con-
tingentia. ¶ Item iſta regula data ſeqtur ꝙ
in mẽte eſt ꝓpoſitiõ plures. ⁊ ꝙ termini mẽ
tales ſunt equoci equocantes. qd̃ tñ ſepe ne-
gauit iſtius opinionis inuentor. ¶ Cõtra aũt
tertiã regulã iſtius opinionis ſm q̃z ipſe re-
ſpondet ad inſolubilia cathegorica ſic arguit̃
q: ponat̃ ꝙ ſor. dicat iſtã. falſum dr̃. ⁊ nõ ꝓ-
feratur ab aliquo alia ꝓpoſitio. niſi iſta aut ei⁹
pars. que ſignificet falſum dici. nõ tñ preciſe
ſicut illi poſitioni placet. ⁊ ſit. c. cõtradictoriũ
iſtius falſum dr̃. que grã argumẽti ſit iſta nõ
falſum dr̃. deinde ꝓponit̃ iſta falſuz dr̃. ⁊ cõ
ceditur ſm iſtam poſitionem. ⁊ vltra ꝓponi
tur iſta. hec eſt falſa. que ẽt cõceditur ſm iſtaz
poſitionem. ¶ Sed contra. q: ſeqtur hec pro
poſitio falſum dr̃ principaliter ſignificat deuz
eſſe. igitur iſta ꝓpõ eſt neceſſaria. ꝯña eſt bo
na ſcita eẽ talis ⁊c. ⁊ añs eſt a te dubitandũ.
igitur ꝯñs eius nõ eſt a te negandũ. patz ꝯña
ſm iſtam poſitionem. ⁊ añs cũ toto caſu eſt
dubitandũ. igit̃ ꝯñs nõ eſt a te negãdũ. Itẽ
iſta ꝓpoſitio eſt impoſſis ſimpliciter. igit̃ iſta
nõ eſt a te ꝯcedenda. iſta ꝯña eſt bona. ⁊ añs
eſt a te dubitãdũ. igit̃ ꝯñs nõ eſt a te negãdũ
iſta oĩa ſunt vera ꝑ hoc. q: eſt tibi dubiuz an
cũ toto caſu iſta. falſũ eſt. ſignificet principalit̃
deũ eſſe vel hoiem eſſe aſinũ. ¶ Et ſi forte ar
guitur cõtra ꝑ argumẽtum iſtius poſitionis
ꝙ iſta eſt cõcedenda falſum dr̃. q: ſequẽs. q:
bene ſequit̃. ſor. dicit iſtã falſũ dr̃ q̃ ſignificat
falſum dici. ⁊ nulla ꝓpoſitio dr̃ niſi iſta vl' ei⁹
ꝑs falſum dr̃. igitur falſum dr̃. Rñdet̃ ꝙ il-
lud argumẽtũ mouens iſtã opinionẽ nihil eſt
ſicut nõ ſeqtur hec eſt vera. homo currit. q̃ ſi
gnificat ſor. currere. igit̃ ſor. currit. q: iſta po
ſitio nõ curat inter has quo ad ꝓpoſitũ ſuuz
falſum dr̃. falſum dici ſignificat. ⁊ ſignificat
falſum dici. ¶ Item cõtra tertiã ⁊ ſcd̃am re

gulã arguitur ſimul. ponẽdo ꝙ ſor. dicat iſtaz
⁊ nullã aliã. ſor. dicit falſuz. que nõ ſit eius ꝑs
⁊ ſignificet illa ſicut termini pretendũt ⁊ nõ
preciſe. deinde capiat̃ hec copulatiua deus ẽ.
⁊ hec copulatiua eſt falſa. que eſt inſolubilis
ſi ponatur ꝙ ipſa ſignificet. ſicut ei⁹ termini
pretendũt. ⁊ nõ preciſe. ponatur igit̃ ꝙ iſta
ſignificet ſor. dicere falſum preciſe. qd̃ eſt poſ
ſibile. vt notũ eſt. ⁊ ſeqtur ꝙ tunc iſta propo
eſt inſolubilis. ⁊ eſt vera ⁊ cõcedenda ⁊ pre
ciſe cathegorice ſignificans. ⁊ ꝙ iſta ſit ꝓpoſi
tio inſulubilis pz. q: eſt ꝓpoſitio de q̃ ſit mẽ
tio in aliquo certo caſu que ſi cũ toto caſu ſi-
gnificaret preciſe. ſicut eius termini ꝑtendunt
ſeqtur ſe eſſe verã et illam eſſe falſam. vl' po
natur loco iſtius deus eſt. ⁊ fiat argumẽtum
¶ Cõtra quartã regulam ar̃. q: ponatur ꝙ
ſor. dicat iſtã ſor. dicit falſũ adequate ſignificã
tem ꝙ ſor. dicit falſum. ⁊ tu curris. et nõ di-
cat aliã q̃ nõ ſit ꝑs iſtius. quo poſito ꝓponit̃
iſta ſor. dicit falſum. qua cõceſſa ſm iſtam po
ſitionẽ arguit̃ ſic. ſor. dicit falſum. igit̃ ſor. di-
cit falſum ⁊ tu curris. ꝯña pz. q: arguitur ab
vno cõuertibili ad reliquum. ⁊ añs eſt cõce-
dendum. igitur ⁊ ꝯñs. et tunc vltra ſor. dicit
falſum et tu curris. igit̃ tu curris tenet ꝯña
iterũ. ⁊ añs eſt concedendũ. igitur et ꝯñs igi
tur coplatum eſt cõcedendum. cũ oppoſituz
ſtat cum caſu ꝙ repugnat regule ſiue poſitio
ni. Itẽ ponat̃ ꝙ hec ꝓpõ. hec ꝓpõ preciſe. ca
thegorice ſignificans nõ eſt vera. ſignificet ꝑ-
ciſe ꝙ hec ꝓpoſitio eſt cathegorice ſignificãs
et ꝙ tu non differs a te. ⁊ ſit. b. iſta ꝓpoſitio.
tũc. b. ſignificat copulatiue. ⁊. b. eſt vera. igr̃
inſolubile ſignificans copulatiue eſt veruz. et
cõcedendũ eſt eſſe verũ. igit̃ ⁊c. pz ꝯña et añs
eſt notũ. q:. b. preciſe ſignificat ꝙ iſta ꝓpõ ca
thegorice ſignificans nõ eſt vera. ⁊ ꝙ tu non
differs a te. igit̃. b. ꝓpoſitio eſt vera. et in iſto
caſu arguitur ꝙ caſus de inſolubili eſt admit
tendus. quãdo inſolubile imponitur ad ſigni
ficandum copulatiue q̃uis oppoſitum copu
lati non poſſit ſtare cum caſu. et arguitur ꝙ
inſolubile eſt verum. quorum vtrunqʒ oppo
ſitum dicit poſitio. ¶ Item contra vltimam
regulam iſtius poſitionis arguitur. q: pona-
tur hec omnis propoſitio ẽ falſa preciſe ſigni
ficet. ꝙ oĩs ꝓpoſitio eſt falſa. vel deus ẽ. quo
admiſſo ꝓponitur iſta oĩs ꝓpõ eſt falſa. que

si negatur vel dicit positio. Cōtra. q2 sequitur deus est. igitur ois ppositio est falsa vel deus ē. pña p3. q2 seqtur deus est. igitur ois ppositio est falsa vel deus est. ⁊ aūs est ꝯcedendu3 igitur et pñs. et vltra dr̄ ꝙ ois ppositio est falsa ab vno cōuertibilium ad reliquum et aūs est cōcedendū. igitur et pñs. ⁊ pñs est insolubile disiunctiue significās. igitur insolubile disiunctiue significans est cōcedendum. ¶ Itē ponatur ꝙ ista ppositio hec ppositio disiunctiue significans est falsa. precise significet ꝙ hec ppositio disiunctiue significans est falsa vel deus est. ⁊ p3 ꝙ iste casus est polis ⁊ ista disiunctiua est cōcedenda tanꝗ̄ sequens. aut saltem est cōcedendū ꝙ illa sit falsa. qḋ positioni repugnat. ¶ Dixerūt alii in hac materia ꝙ pars ppositionis nō supponit p tota ppositione cuius est pars. nec p conuertibili nec pro cōtradictorio neq3 p conuertibili cu3 contradictorio istius. Et q2 ex isto supposito hec positio ponebat rn̄sionē ad aliqua isolubilia. Arguit contra. q2 seqtur ꝙ nō valet hoc argumentum. ois ppositio pticularis est falsa. igitur aliqua ppositio pticularis est falsa. q2 in casu aūs est verum. ⁊ pñs falsum. ponatur enim ꝙ nulla sit ppositio particularis nisi illa que ē pñs. ⁊ patet ꝙ aūs est verū. q2 aūs nō plus significat siue ponit s̄m istam positionem nisi ꝙ ois ppositio particularis est falsa que nō est illa vniuersalis vel secum conuertibilis. vel eius contradictoria. vel conuertibilis cū eius cōtradictoria. ⁊ hoc est verū pñs aūt ē falsu3. q2 significat ꝙ aliqua ppositio particularis que nō est illud pñs pticulare est falsa. ¶ Sed huic dr̄ forte ꝙ nō solū pars nō pt supponere p toto cuius est ps aut conuertibili ⁊c. sed generaliter nō pōt supponere pro aūte neq3 p pñte ad illud. Et vt vno verbo apprehendam. pars nō pōt supponere p toto cuius ē pars. neq3 p aūte ad totu3 cuius ē pars. ¶ Sed contra istā rn̄sionem ar. q2 capiatur illa ppositio tu differs a te significās adequate te differre a te ⁊ pponitur. hec est falsa tu differs a te pat3 ꝙ hoc est verum. quo cōcesso pat3. q2 ista pña est bona tu differs a te. igitur ista est falsa tu differs a te. Tunc sic ista pña est bona ⁊ pñs eius est verū cuius pars supponit p aūte. q2 subm̄ eius. igitur ps pñtis supponit p aūte eius. ¶ Item in ista ppōne ois ppositio est falsa subm̄ supponit p omni supposito eius. q2 suppositio est statio termini in orōne p supposito vel suppositis p quo vel p quibus transit vis termini a quo h3 vt supponat. sed iste terminus propositio h3 vt supponat ab isto verbo est. cuius vis transibit in istū terminū indifferenter nō plus p vno supposito pñti istius termini ꝙ̄ p alio. igitur indifferenter p quolibet eius supposito supponit. Item ista est ppō. ista ppō est falsa se demonstrata. q2 est orō cōgrua. vt p3 ex grāmatica pfecta ⁊ indicatiua ⁊c. ꝙ si dr̄ stati3 concluditur ꝙ ista est ppositio falsa ⁊ vltra concluditur ꝙ subm̄ eius p aliquo supponit. ¶ Itē hec ppō falsū ē principaliter significat falsum esse. igitur ⁊c.

Q Uoniam vocabulorum equiuocatio decipit intellectum optandum esset sine nominibus posse doceri. sed cū idē fieri nō possit prudentie est cu3 aliquid sis dicturus p posse te liberius expedias. ⁊ sic te a confusione eorum absoluas. Et ergo cum verum. omne ens significet. put ē terminus p̄me intentionis vel impositionis. ⁊ hoc modo oē ens est verum. ⁊ nullum falsum seu fictū. ⁊ hoc modo ois ppositio est vera ppositio ⁊ nō ficta. Ideo de hoc in presenti non curam⁹ Sed dicemus ꝙ duobus modis propositio pōt dici vera. vno modo quando verificatur non propter supposita suorum terminorum quorum suppositorum ipsa vel alia ppositio est suppositum. s. ꝙ propositio vera nō reddatur vera ex eo ꝙ pars eius supponat p ipsamet nec p pertinente ad ipsam. sicut hec deus. Et isto modo ille ppositiones que sunt d' terminis prime intentionis vel impositionis sūt proprie ⁊ simpliciter vere vel false. quoniā ppositio ex sua ethimologia ⁊ s̄monis virtute significat ide3 ꝙ pro alio positio. ⁊ hoc modo maior ps est vera vel falsa. Alio modo dr̄ ppositio esse vera quando verificatur pro se vel pro pertinente. ⁊ isto modo hec propositio est vera. hoc est verum seipsa demonstrata. nō simpliciter. sed s̄m qd. sed est falsa prio modo. q2 non verificatur. nisi pro supposito sue partis cuius ipsa est suppositum. sicut ista homo est asinus. vel ista disiunctiua est fals

demonstrata per subm tota illa disiunctiua.
¶ Sed contra istam positionem forte argui
tur. quia ex illa sequitur ꝙ ex vero sequitur
falsum. quia hec consequentia est bona. hoc ē
falsum. igitur hoc est falsum. demonstrando
vtrobiqȝ consequens. ⁊ eius aῆs est verum
q: aῆs principaliter significat ꝙ hoc est falsuȝ
ꝯñte demonstrato. ⁊ hoc est falsum. q: se si-
gnificat ⁊ ꝙ ꝯñs nō sit verum aꝛ. q: si ꝯñs
sit verum ⁊ aῆs adequate significat qđ hoc ē
falsum. demonstrato se ipso. igitur hoc ē fal-
sum. ⁊ tamen aῆs est verum. igitur ex vero
sequitur falsum. ¶ Item, ista positione data
sequitur ꝙ duo contradictoria sunt simul fal
sa. q: illa est falsa. hoc est falsuȝ. seipsa demō
strata. ⁊ ista etiam est falsa. hoc non est falsuȝ
vel nō hoc est falsum. non est cura eadem de
mōstrata. quia sequitur. hoc non est falsum.
vel non hoc est falsum. igitur nullum falsum
est hoc. consequens est falsum. ꝙ aliquod fal
sum est hoc. igitur duo inuicem condictoria
sunt simul falsa. ¶ Item sequitur etiā ꝙ duo
ꝯtradictoria sꝫ silꝛ vera. q: ista sꝫ silꝛ v̄a hoc est
veꝝ non hoc est veruȝ. vtrobiqȝ demr̄ando
illam negatiuam. q: ista negatiua vel est vera
vel est falsa. si vera ⁊ suum contradictorium
significat adequate ꝙ hoc est verum illa ne-
gatiua demonstrata. igitur suuȝ contradicto
rium etiam est verum. si ista est falsa hoc nō
est verum. ⁊ suum contradictoriuȝ est. igitur
suum contradictorium est verum. s. hoc ē ve
rum. ista negatiua demonstrata. igitur ista ne
gatiua est vera. ⁊ per consequens duo cōtra
dictoria sunt simul vera. ¶ Item capiantur
ista duo cōtradictoria. hec ꝓpositio est neces-
saria. hec ꝓpositio nō est necessaria. vl' nō hec
ꝓpositio est necessaria. si placet demonstran-
do negatiuā istā vtrobiqȝ. Et arguitꝛ ꝙ ꝓpo
sitio necessaria contradicit ꝯtingenti. aut ꝯtin
gens impossibili. q: hec ꝓpositio hec nō ē ne
cessaria. aut nō hec est necessaria. aut est ne-
cessaria. aut cōtingens. nō necessaria. q: illud
esset contradictio. nec impossibilis. quia con-
tradictorium suum esset necessarium. ꝙ ade-
quate significat ꝙ hec est necessaria. ista nega
tiua demonstrata. sequitur igitur cum ista sit
propositio ꝙ ista sit contingens ⁊ suum ꝯtra
dictorium tῆ est impossi'le. Uel fiat argumen
tum de illis. hec ꝓpositio est necessaria adeq̄

te significans ꝙ hec ꝓpositio est necessaria. ⁊
hec ꝓpositio non est necessaria adequate signi
ficans ꝙ hec ꝓpositio non est necessaria. ⁊ se
quitur qđ predictum est. data illa positione.
¶ Item ista positione data sequitur ꝙ verū
est falsum. q: ista hoc est falsuȝ. seipsa demō
strata est vera ꝑm vnum illoꝝ membroꝝ. ⁊
est falsa ꝑm aliud. vt pȝ intelligenti positionē.
Item ista positione data seqtur ꝙ ex ꝯñte cō
tingēti seqtur impo'le. q: hec ꝯña est bona. s.
hec ꝯña ē bona sic significādo. igꝛ hō ē aīn⁹
demr̄ando ꝑ subm aῆtis ipsāmet ꝯñaȝ. ⁊ isti
us ꝯñtie aῆs est contingens. ⁊ ꝯñs impo'le.
igitꝛ ⁊c. ꝙ aῆs sit contingens aꝛ. q: illud aῆs
non est impl'e sic significando. q: si illud aῆs
esset impo'le illa ꝯña esset bona sic significan-
do ⁊ aῆs solum sic significat. s. ꝙ ista ꝯña est
bona. igitꝛ aῆs est verum. ⁊ nō necessarium.
igitur cōtingens. ⁊ tῆ consequens est falsum
⁊ impossibile. igitur ⁊c. ¶ Sed pro istis intel
ligendum est ꝙ iste terminus verum est ter
minus equiuocus. ⁊ iste ꝓpositiones omnes
sunt propositiones plures. hoc est verum. nō
hoc est verum. ⁊ sic de aliis. Et ideo cū ꝓpo
nitur nō hoc est verum. hoc est falsum nō est
ꝑm vnicam rñsionem rñdendum. sed est re
spondendum ꝙ hoc est falsum. ꝑm primum
membrum diuisionis posite ⁊ verū ꝑm aliđ
Et ita dicitur de suis contradictoriis non hoc
est falsum. hoc est verum. negando ꝙ hoc est
verum primo modo diuisionis posite ⁊ con
cedendo ꝙ hoc est falsum primo modo.
¶ Sed contra. forte arguitꝛ. q: aliqua est dif
finitio ꝓpōnis vere. ⁊ quecūqȝ detur repu-
gnat dictis. igitur ⁊c. Item aliquis est termi
nus mentalis. cui subordinatur. iste terminus
verūm. igitur non est equiuocus. Item ꝓpo
nitur hec mentalis. non hoc est verum. Et q:
terminus mētalis nō est equiuocus. igꝛ rñsio
nulla. ¶ Item hec responsio non soluit argu
mentum factum de illa ꝓpositione. non ista
ꝓpositio est necessaria. adequate significante
sic demonstrata illa. non hec propositio est ne
cessaria. igitur responsio nulla. Sed dī vt pri
us ꝙ iste terminus veruȝ tripliciter capi pōt
⁊ dupliciter quo ad propositum. ⁊ ꝑm illam
descriptionem diligenter aduertens respon
deat ad illa argumenta. ¶ Sed contra istam
positionem arguitꝛ fortius. ponendo ꝙ ois g

dicit veꝝ ꝑtransibit pontem. ⁊ oīs qui dicit
falsuȝ nō ꝑtransibit pontē. ⁊ ꝙ sor. dicat istā
⁊ nullam aliā que nō sit pars eius. s. ego non
ꝑtransibo pontem. sic significantē. Et queritᷣ
vtrū sor. ꝑtransibit pontem aut nō. si nō per
transibit. ⁊ sor. dicit istā sic adequate signifi/
cantē. igitur sor. dicit veꝝ. sed oīs qui dicit ve
rum ꝑtransibit pontem. igitᷣ ⁊c̄. Jō forte dicit
in principio ꝙ sor. ꝑtransibit pontem. ¶ Et
tunc arguitur sic. sor ꝑtransibit pontē. ⁊ oīs
qui ꝑtransibit pontē dicit veꝝ. igitur sor. di/
cit veꝝ. ⁊ solū dicit ꝙ sor. nō ꝑtransibit pōtē
igitur sor. nō ꝑtransibit pontē. ¶ Jtē ponatᷣ
ꝙ talis sit cōuentio inter sor. ⁊ platonē ꝙ si
sor. doceat filium platonis debeat a platone
habere centū. si filius platonis vincet primā
questionem quā vnq̄ꝫ habebit. ⁊ vltra pona
tur ꝙ interea labatur tp̄s quousqꝫ ip̄e sit do
ctus. ⁊ sor. requirente pecuniā habeat questi
onē cū filio pla. ⁊ nō habuerit iste filius vnq̄ꝫ
aliam questionem. Et queritᷣ an sor. debeat
habere istā pecuniā vel nō. Si sic igitur ipse
ꝑdet primā q̄ōnem. ⁊ ꝑ ꝯn̄s sor. non dꝫ ha/
bere istā pecuniaȝ. Jdeo forte in principio di
citur ꝙ sor. non dꝫ habere istam pecuniam.
¶ Et arguitur tunc sic sor. nō dꝫ habere istā
pecuniā ex ista lite. ⁊ hoc est soluȝ ex eo ꝙ di
scipulus suus vicit istā q̄ōnem. ⁊ ista est pri/
ma questio. igitur iste vicit primā questioneȝ
⁊ si sic. igitur sor. dꝫ habere istaȝ pecuniam.
¶ Jtem ponatur ꝙ sor. habeat duos seruos
⁊ vtrūqꝫ manumittat sub ista conditione. ꝙ
si vnus eoꝝ qui dꝫ ire per viā obuiabit libe/
ro. iste sit seruus ⁊ alter si obuiabit seruo sit
liber ⁊ vadant ambo. ⁊ grā argumenti obui
ent sibi ipsis solis. Et queritur vtrum ambo
sint liberi vel ambo serui. vel vnus seruus ⁊
alter liber. Et pꝫ ꝙ quocunqꝫ dato sequitur
illum esse seruū ⁊ esse liberꝝ. Jdeo dicitur in
principio negando oēs istos casus. primus. n.
est impossibilis. vt clarum est. secundus etiā
⁊ similes sunt īpossibiles. q2 in eis claudunt
conditionales impossibiles. Jō si ponatur ta
lis casus ꝙ sor. precipiat platoni ꝙ plato nō
obediat sibi. Et queritur vtrum plato seruet
preceptū ⁊ obediat sibi vel non. si obediat si
bi. ⁊ ip̄e precipit ꝙ nō obediat sibi. igitur nō
obedit sibi. si nō obedit sibi. ⁊ precepit sibi ꝙ
nō obediat. igitᷣ obedit sibi. Dicatur ꝙ illud
nō est preceptum. neqꝫ est possibile ꝙ iste sic
precipiat. neqꝫ valet hoc argumentum sor. ꝓ
fert istā ego precipio ꝙ nō obediat mihi ade
quate sic significantem. igitur sortes precipit
platoni ꝙ non obediat sibi. ⁊c̄.

¶ Explicit tractatus insolubilium ⁊ ꝑ ꝯn̄s
tota logica magistri Petri mantuani.

¶ Jncipit subtilissimus tractatus eiusdem d̄
instanti.

d Jcemus primo natura
liter loquētes
ꝙ sola forma ſm se ⁊ quālibet
sui partem pōt incipere ⁊ desi/
nere esse. ¶ Materia enim prima est ingeni
ta ⁊ incorruptibilis. ⁊ nō plus est fuit vel erit
de materia prima in reꝝ natura q̄ꝫ nunc sit.
vel minus ſm tn̄ veritatem materia aliqñ d̄
finit esse. vt in consecratione. plus aūt vel mi
nus aliqñ est de forma tā substantiali q̄ꝫ acci
dentali. Sed hoc propositū nō destruit. Ex
quo sequitur ꝙ si aliquod ens naturale inci/
pit vel desinit esse. ip̄ꝫ incipit vel desinit esse
ꝑꝑ eius formā substantialē que incipit vel de
finit esse. ¶ Jtē accipiatur ꝙ forma substan/
tialis naturaliter nō pōt stare in materia sine
dispositione vel dispositionibus ip̄am in ma
teria conseruantibus. pꝫ q2 nō pōt esse ꝙ sit
ignis sine aliquo gradu caliditatis vel siccita/
tis. Jtem petitur ꝙ agens naturale velocius
agit in partē propinquam q̄ꝫ in partē remo/
tam. dum passuȝ fuerit vniforme a principio
actionis ceteris paribus. ¶ Jtē petitur ꝙ ma
teria p̄ma saltē inferior nō stat sine forma sub
stantiali sibi inherente. Ex quib9 sequitur ꝙ
quelibet forma substantialis inaīati producē
di successiue generabitur. saltē quo ad partes
quantitatiuas. quod arguitur. capto a. igne
vniformi in omnibus suis dispositionibus. ꝑ
quas eius forma in materia cōseruatur. ⁊ ap
proximetur agens ꝙ agat corrūpendo illas
dispositiones ꝑ quas forma illius ignis in ma
teria cōseruatur. que grā argumenti sint. c. d
⁊ seqtᷣ ex tertia suppōne. ꝙ p̄us corrūpetᷣ. c.
d. ad non gradū in parte magis propinqua
q̄ꝫ in parte magis remota. ⁊ cum forma illi9
ignis nō possit stare sine aliquo gradu illius
dispositionis sibi cōuenientis. inducendo di/
spositiones contrarias sequitᷣ ꝙ prius corrū/
petur forma propinqua agenti q̄ꝫ remota. ⁊

quacunq̧ parte data illius forme prius cor-
rumpetur medietas. propinquior q̄ȝ remotior.
⁊ q: materia nō pōt stare sine forma substan
tiali. sequitur ꝙ nulla erit prima pars forme
sequentis primo producta. ⁊ per ꝯsequēs si-
cut ista forma successiue corrūpetur sic alia se
quens successiue generabitur. ¶ Sed forte
dr̄ huic ꝙ argumentū non procedit aut pro-
bat vniuersaliter. q: passum pōt esse ita dif-
forme in resistentia ꝙ agens aget eque velo-
citer ⁊ cū equali instrumento ad partem pro
pinquā ⁊ remotā. ¶ Sed admisso isto ad-
huc ꝓcedit argumentū. q: si passuȝ sit ita dif
forme resistens ꝙ ipm nō sit vniforme in q̄li
tate vel q̄litatibus in quas agit istud alterans
adhuc sequitur ꝙ id passum nō est ꝑm se to
tū difforme resistens. non enim ita ageret id
agens in partem remotā ⁊ magis ꝓpinquā
cū sit melius applicatū ꝑtibus propinquiori-
bus ⁊ minus dispositū ꝓ conseruatione for-
me ad vnū punctū q̄ȝ ad aliud. nec inter aliq̄
duo puncta ꝑ totū est eque dispositū. igitur
prius incipiet forma corrūpi ad vnū punctuȝ
q̄ȝ ad aliud. ⁊ ita sequens induci. ¶ Iteȝ si il
la regula nō sit vera. stet oppositū. ⁊ dȝ dare
minimū ignē. qui si detur iste corrūpetur per
diuisionē. ⁊ seq̄tur ꝙ ꝑtes naturales illi⁹ ignis
stabunt sine forma. cū nec mixtū nec elemen-
tū possit stare sub tā modica quantitate ꝑ se.
¶ Ex quo seq̄t̄ ꝙ si aliqđ cōpositū inaīatuȝ
generabitur ipm successiue generabit̄ pȝ. q:
tā cito precise generabitur q̄ȝ cito eius forma
⁊ precise tunc. igit̄ si forma alicuius cōpositi
generabitur successiue etiā illud cōpositū ge-
nerabitur successiue. Et ita etiā dr̄ ꝙ quelibȝ
forma substātialis alicuius inaīati q̄ aliq̄ñ cor
rūpetur successiue corrūpet̄ ita ꝙ prius vna
ꝑs q̄ȝ alia corrūpet̄. Ex quo seq̄t̄ ꝙ si aliqđ
cōpositū substātiale inaīatū corrūpet̄ ipȝ suc
cessiue corrūpetur. Ex quib⁹ pȝ ꝙ nō est pos
sibile ꝙ aliqđ erit primū instās alicuius ignis
generandi. aut terre. aut aeris. ⁊ sic de alijs
inaīatis. nec aliqđ pōt esse vltimū instans ali
cuius talis corrūpēdi. q: nulla erit prima for-
ma generata. nec aliq̄ erit vltima q̄ corrūpe-
tur. Ex quo sequitur ꝙ q̄libet forma vegeta
tiua extensa generanda vel corrūpenda suc-
cessiue generabitur aut corrūpetur. pȝ q: aliq̄
forma vegetatiua extensa successiue genera-
bitur. Et eadē est rō de vna ⁊ de q̄libet. igi-
tur ⁊c̄. pȝ ꝯña. ⁊ minor. sed maior arguit̄. q:
ponatur ꝙ ex. a. inaīato debeat generari plā
ta. sic. s. ꝙ materia. a. inaīati erit materia plā
te. Et arguit̄ sic. precise sicut corrūpetur for-
ma subalis. a. inaīati ita generabit̄ forma sub
stantialis plante. sed successiue corrumpetur
forma substantialis. a. inaīati. ex predictis igi
tur successiue producetur forma substātialis
plante generande. pȝ ꝯña ⁊ maior arguit̄. q:
nec materia stabit sine forma substantiali. nec
simul erunt iste due forme in eadē materia.
q: ad generationē vnius seq̄tur corruptio al
terius si precedens extensa fuerit. ¶ Ex qui
bus pȝ ꝙ nō est dare primū instans vel vlti
mū forme generande aut corrūpende. Et se
quitur vltra ꝙ q̄libet forma sensitiua extensa
producenda aut corrūpenda successiue gene-
rabit̄ aut corrūpetur. pȝ istud. q: capiat̄ se-
men. ex quo gr̄a exēpli dȝ generari asinus.
Et arguitur sic. precise sicut corrūpetur for-
ma istius seminis ita generabitur forma sen-
sitiua asini. sed successiue corrumpetur forma
dati seminis vt sequitur ex secunda supposi-
tione. q: ipm est inaīatū. igitur successiue ge-
nerabitur forma asini generādi. pȝ ꝯña ⁊ ma
ior vt prius. ¶ Sed forma dr̄ ad minorē ꝙ
datum semen est aīatū. Sed istud nihil est.
q: si illud semen est aīatū. igitur aliq̄ñ gene-
rabitur. Et fiat argumentū de illo inaīato ex
quo generabatur illud semen siue ipm pona
tur aīatū aīa sensitiua siue vegetatiua. ¶ Iteȝ
ꝙ istud semen nō sit aīatum pōt argui. quia
ipm est sup̄fluitas alimenti. nullum aūt ali-
mentū imediate est aīatū vel viuens. ¶ Itē
multe aīe cēnt in hoīe. qđ ꝯcedere nō placet.
¶ Ex q̄ ꝯclusione pȝ ꝙ nō dabit̄ primū in-
stans nec vltimū asini generādi aut corrūpē
di. pȝ etiā ꝙ infinite paruus asinus aliq̄ñ erit
generatus ex semine. q: infinite modica for-
ma asini aliq̄ñ erit producta in ista materia.
sed q̄ȝcito erit forma asini in ista materia ita
cito erit aliquis asinus. igit̄ infinite ꝑuus erit
aliquis asin⁹ ex dato semīe generatus. ¶ Ex
quib⁹ vltra ꝯcluditur ꝙ nulla ē minima ma
teria de cuius potētia pōt educi forma asini
neq̧ sub maiori quantitate at minori pōt sta
re forma asini q̄ȝ generari. ¶ Et si forte ꝯtra
arguitur. q: oīum natura constantiū certus ē

terminus magnitudinis augmēti ⁊ decre/
menti. vt dicit Aristo. scđo de aīa. igitur ⁊c.
¶ Itē est dare aīam carnē. vt pꝫ primo phy
sicoꝝ. igiť ⁊c. ¶ Dr̄ ad primū ꝙ aīata ꝑfe/
cta ⁊ ꝑfecte organizata nō stant sub q̄cunqꝫ
modica quantitate nec sub q̄cunqꝫ magna.
¶ Pro secundo dr̄ ꝙ nulla est simpl'r mini
ma caro. sed bene aliqua est minima potens
resistere dato medio corrūpenti absqꝫ sui cor
ruptione. Ex qbus ꝯcluditur ꝙ nō est dare
minimū formale aut materiale carnis ignis
aut alterius. ¶ Ad que ꝯñter additur ꝙ que
libet mā quā aīa intellectiua informabit. quā
iā nō informat. ipam successiue informabit. ⁊
si aliquaꝫ informat forma humana q̄ꝫ aliqñ
nō informabit ꝑ prius vnā partē istius ma/
terie desinet informare q̄ꝫ aliā. q̄ cōclusio sic
probatur. qꝛ sicut corrūpetur precedēs forma
in semine aut in aliquo alio. ita precise aīa hu
mana inducenda in ista mā istius seminis in
ducetur aut ꝓducetur. sed successiue corrūpe
tur talis forma precedens vt est ostensum ꝑ
dicta. igiť aīa humana quālibet māꝫ quā in
formabit quā iā nō informat successiue infor/
mabit. Itē si aliquā māꝫ ꝭm se ⁊ quodlibet
sui incipiet subito informaꝛ aīa humana. Sit
grā exēpli ꝙ māꝫ pedalē q̄ adhuc nō sit di/
sposita ꝓ susceptione huius forme q̄ erit. a.
⁊ sit. b. forma istius materie seminis pedalis
que nō est adhuc disposita q̄litatiue ꝭm q̄li/
ditatē. ⁊ ponatur ꝙ caliditas vt q̄ttuor sit mi
nima vniformis cū qua pōt introduci forma
humana. ⁊ sit minima cum qua non pōt sta
re forma istius seminis. Et arguitur sic. ista
materia aut disponetur ab agente intrinseco
aut ab agente extrinseco. si ab agente extrin/
seco cū alterans istā materiā ꝭm caliditatem
velocius agat in partem propinquā q̄ꝫ in re/
motā. sequitur ꝙ prius erit gradus vt quat/
tuor in parte propinqua q̄ꝫ in parte remota
ab agente inductus. sed q̄ꝫcito erit adeq̄te in
aliqua parte gradus vt quattuor tam cito erit
corrupta forma illius seminis in eadē parte
qꝛ cū illa nō pōt stare vt positū est. igiť prius
corrūpetur forma illis seminis in parte ꝓpin
qua q̄ꝫ in parte remota. sed sicut ista corrum
peť ita induceť forma humana. igiť prius in
ducetur forma humana in aliq̄ parte illi⁹ ma
terie q̄ꝫ in tota materia. cuius oppositū admis
sum est. Si aūt ponať istā māꝫ disponi ab in
trinseco agente ad susceptionē illi⁹ forme. vel
igitur ista materia disponeť vniformiter per
totū aut difformiter sic ꝙ vna pars intensior
remissiorē intendat. Si scđo modo adhuc se
quitur vt prius. qꝛ ꝑs intensior citius aget in
partē propinquā q̄ꝫ in parte remota igiť pri
us inducet gradū vt q̄ttuor in partē sibi pro/
pinquā q̄ꝫ in remotā. ⁊ ꝑ ꝯñs prius corrūpe
tur forma illius seminis in data parte diffor/
mi in parte ꝓpinqua q̄ꝫ in remota. seu i ꝑte
ꝓpinquiori q̄ꝫ in remotiori. ⁊ sicut ista corrū
peť ita alia induceť. igitur ⁊c. Si vero pona
tur ist iā mrteriā esse vniformē. ⁊ ab intrinse/
co vniformiter alterari. adhuc seqtur ꝓposi/
tū. qꝛ nō est possibile naturaliter aliqd ab in/
trinseco alterari. qn agens extrinsecū effecti/
ue concurrat. igiť cū agens extrisecū plus ad
iuuat in vna ꝑte q̄ꝫ in alia prius introducetur
gradus vt quattuor in vna parte q̄ꝫ in alia. ⁊
ista forma naturaliter corrumpeť. igitur pri⁹
corrūpeť forma seminis in vna ꝑte q̄ꝫ in alia.
⁊ sic ꝯñr alia induceť. igiť ⁊c. Et sic genera/
liter pōt argui de omni forma corrūpenda.
¶ Secunda pars cōclusionis etiā deducitur
qꝛ forma cadaueris subito generareť. si for/
ma humano ꝭꝫ se. ⁊ qđlꝫ sui certā māꝫ desi
nat informare. imo seqtur ꝙ forma cadaue/
ris subito creareť. Itē aīa humana desinet in
formare māꝫ ꝑꝑ indispōnes ab extrinseco ꝓ
ductas. igiť successiue desinet iformare. tenet
ꝯñā ex dictis. qꝛ est dare minimā idispōnem
cū q̄ nō pōt in mā ꝑmanere. ¶ Itē agens na
turale tardius corrūperet remotū q̄ꝫ ꝓpin/
quū. igiť ⁊c. Ex q̄ ꝯclusione seqť ꝙ nullum
dabiť primū instans in quo erit generatus
aliquis hō ex prius dato semine. ¶ Itē ex cō
clusione seqť ꝙ nullius aīe humane ꝑ creati/
onē ꝓducende dabiť primū instās posito ꝙ
nō prius ꝓduceť q̄ꝫ ipa māꝫ informabit. Et
si forte arguiť. ꝙ nō imediate post datū in/
stans hec aīa ꝓduceť. qꝛ si immediate post a
grā exēpli ꝓduceť. igiť imediate post. a. istās
in aliquo instanti ꝓduceť. ꝯñs falsum. ⁊ ꝯñā
arguiť. qꝛ ipa subito ꝓduceť. negať vtraqꝫ
ꝯñā. ipa. n. sic subito ꝓduceť ꝙ nullū tp̄s erit
aut instans anteq̄ꝫ ꝓduceť. sicut in alia mā si
gnato simplici graui. qđ nō muteť in vacuo.
sed imediate post hoc mutabitur. qđ graue

neq̄ ꝑtẽps neq̄ ꝑ instans mutabitur.

Sed cum nõ sit dare ꝑri mũ instans in quo est forma ignis in data materia producta plante. hoïs. aut asini ⁊ cõsimiliter neq̄ primũ instãs hominis bonis plãte vel ignis ⁊c. Scire oꝫ etiã nũqd alicuius aut nullius forme plãte hoïs aut alterius ꝓducende sit primũ instãs assignandũ sui esse aut vltimũ i quo nõ. Et ex illo patebit an hoïs bonis plãte aut ignis sit dare primũ. Pro q̃ mã primo accipit̃ ꝙ si aliq̃ agentia agant ꝑ equale tẽps a ꝓportionibus equalib⁹ ⁊ aptitudinib⁹ ad agẽdũ neutꝝ coꝝ maiorẽ ꝓducet effectũ q̃ꝫ aliud ꝑ idẽ tẽps. Itẽ ꝙ ꝑ oẽs motus vniformes ⁊ eq̃ veloces in quouis p̃dicamento in eq̃li tp̃e ꝓducunt̃ eq̃les effectus. hoc pꝫ ꝑ diffinitionem motus vniformis. Itẽ ꝙ si aliquod agens ꝓducet aliquem effectũ. ille effectus erit. pꝫ quia terminus sequens verbuꝫ sequitur naturã verbi. Item si a agens ꝓducet. b. effectum. b. effectus ꝓducetur. igitur qđ ꝓducetur erit. b. effectus. Ex quo sequitur ꝙ. b. effectus erit. igitur a p̃mo ad vltimũ si aliqđ agens ꝓducet aliquẽ effectũ ille effectus erit. ¶ Quibus adiungit̃ ꝙ nihil qđ ꝓducetur prius ꝓducetur q̃ꝫ ip̃m erit ꝓductum. qđ arguitur. q: nihil qđ subito ꝓducetur prius ꝓducetur q̃ꝫ ip̃m erit ꝓductum. nec aliquid qđ successiue ꝓducetur prius ꝓducetur q̃ꝫ ip̃m erit ꝓductum qđ arguitur. q: ponatur gr̃a exempli ꝙ. a. q̃ꝫtitas pedalis acquiretur a sor. in hora futura que hora erit. c. termiata ad. b. instans. Et arguitur sic. a. quantitas ꝓducetur in. c. hora ante b. ⁊ in. c. hora adequate erit producta. igitur non prius ꝓducetur. a. quantitas q̃ꝫ erit ꝓducta. pꝫ cõña. ⁊ maior. sꝫ minor arguitur sic q: si. a. quantitas ꝓducetur ex tertia suppositione. a. quantitas erit. ⁊ nõ erit in. b. instanti neq̄ aliquid eius. nec post. igitur erit ante. b. instans. pꝫ cõña. ⁊ ponatur añs cũ toto casu. ⁊ ex cõñte sequitur ꝙ. a. ante. b. erit producta qđ fuit ꝓbandũ. ¶ Forte dĩ nõ admittendo in casu ꝙ. a. quantitas nõ erit in. b. dĩ. n. forte ꝙ si aliquid ꝓducetur oꝫ ꝙ ip̃m erit in fine postq̃ꝫ ꝓducet̃. ¶ Sꝫ cõtra id arguit̃. ponat̃ ꝙ. a. quãtitas aut a forma pedaliter extẽsa generabit̃ in sor. in hora. ⁊ duꝫ gnãtur secunda medietas p̃ma corrũpat̃. tũc pꝫ ꝙ ista quãtitas generabit̃ seu ꝓducet̃. ⁊ tñ nõ erit postq̃ꝫ ꝓducet̃. vel ponat̃ ꝙ qñ generabitur secunda pars ꝓportionalis corrũpat̃ p̃ma. ⁊ qñ generabitur tertia corrumpatur secunda. ⁊ sic vltra. ⁊ tunc pꝫ ꝙ ista quantitas generabitur. ⁊ tñ nõ erit generata postq̃ꝫ generabit̃. ¶ Itẽ de motu locali ponat̃ ꝙ sor. moueat̃ localiter ab. a. puncto ad. b. ab eo pedaliter distantem. ⁊ cũ pertransibit secundã partem ꝓportionalẽ corrũpatur p̃ma pertransita. ⁊ cum pertransibit tertiam corrumpatur secunda. ⁊ sic vltra. ⁊ patet ꝙ sor. pertransibit pedalẽ distantiã in hora ⁊ tñ nõ manebit in fine hore pertransita. ¶ Sed forte ꝓ his omnibus dicitur ꝙ sor. nõ acquiret istam pedalem distantiam aut quantitateꝫ posito ꝙ ita sit ꝙ corrumpet̃ ꝑ parteꝫ ante partem. sicut successiue generabit̃. neq̄ sor. ꝑtransibit istaꝫ pedaleꝫ distantiã. q: ip̃a nõ manebit in fine. Sed cõtra istã r̃nsionem arguitur. q: ponatur in casu de platone consimiliter sicut positum est per omnia de sor. preter hoc ꝙ quãtitas acquisita a platone remanebit in fine augmentationis. Et arguitur sic. sor. ⁊ plato ꝑ totam istam horam augmentabũtur ab eq̃li proportione ⁊ actitudine ad augmentationẽ vniformiter ⁊ eque velociter vt pono. igitur sor. ⁊ plato acquirent equales quãtitates in data hora. ¶ Item sor. augebitur ꝑ totam istã horã vniformiter. aut localiter mouebit̃ igit̃ p̃cise tñ acq̃ret i scđa medietate q̃ꝫtũ in p̃ma. pꝫ cõña ꝑ scđaꝫ suppõnẽ. sed i p̃ma acq̃ret semipedalẽ q̃ꝫtitatẽ aut ꝑtrãsibit semipedale spaciũ. igit̃ i toïa hora acq̃rꝫ pedalẽ q̃ꝫtitatẽ seu pedale spaciũ ꝑtrãsibit. Itẽ ista r̃nsione data seq̃t̃ ꝙ nullũ successiuũ erit. pꝫ cõña diligẽt̃ calculãti. ¶ Itẽ ad cõclusionẽ sic arguitur. q: si sortes augebitur in hora adequate vniformiter tunc motus augmẽtationis quo augebitur adequate erit in ista hora i qua augebitur. ⁊ iste totalis motus erit ista totalis quantitas quã acq̃ret. igitur ista totalis quantitas quam acquiret erit in ista hora patet cõsequentia ⁊ minor arguitur. quia ista quantitas erit illud per quod formaliter sort. augebit̃ quia erit actus augmentabilis secundum quod augmentabile. igitur ista quãtitas erit ista augmentatio. tenet consequentia a diffi

nitione ad diffinitum. vel si ista augmentatio
erit aliqd distinctum a q̄titate que acquiret
cū iste motus producetur adequate in hora
⁊ iste motus nō erit in fine hore. igitur aliqd
tam cito erit productum q̄ȝ cito producet. ⁊
eadem rōne quodlibet successiue ꝓducendū
igitur ⁊c. ¶ Ex quibus sequitur ꝙ vtrobiqȝ
⁊ respectu sortis ⁊ respectu platonis erit assi
gnare maximā q̄titatem quā aliquis illoruȝ
acquiret ⁊ habebit. ¶ Item ponatur ꝙ .a. ⁊
.b. sint duo pedalia non colorata ⁊ ꝙ per to-
tam .c. horam alterabuntur vniformiter ⁊ eq̄
li velocitate per equales ptes sui .a. d. e. agen
tibus. ⁊ ponat̄ ēt ꝙ si vtrunqȝ illoꝝ maneret
cum aliis positis haberent albedineȝ vt quat
tuor. sed in fine hore sit primuȝ nō esse .e. agē
tis ⁊ patet in isto casu ꝙ albedo producta .a.
d. que erit vt quattuor non erit in fine hore ī
aliqua proportione intensior q̄ȝ albedo ꝓdu-
cta ab .e. aut igitur iste latitudines erunt vni
formes. aut difformes. si vniformes in nulla
proportione vna altera maior erit. q2 tūc si re
mansisset .e. cuȝ aliis partibus acquisiuisset .e.
illum excessum subito. ꝙ est impossibile.
¶ Et idem arguitur si ponātur difformes si
ue ponatur correspondere gradui medio. ⁊ p
consequens exclusiue terminari. siue ponant̄
correspondere gradibus intensissimis earum
⁊ per ꝯn̄s inclusiue terminari. ponatur igitur
vltra ꝙ simul desinat cum .e. suum passum
.b. esse ita ꝙ idē instans vtriusqȝ sit primum
nō esse. ¶ Et seqtur ꝙ data albedo in eodeȝ
passo aut alio nō prius producetur q̄ȝ erit ꝓ
ducta. nec prius acqretur q̄ȝ habebitur. ⁊ ca-
sus totus est possibilis intelligenti. igitur ⁊c.
pȝ igitur ꝙ ex pte predicamēti qualitatis nō
prius producetur aliqd q̄ȝ ipsum erit produ-
ctum. nec ex pte predicamenti quantitatis ne
qȝ ex parte p̄dicamēti vbi. Et ꝙ gn̄aliter oē
successiuum ita cito erit ꝓductum sicut ꝓduce
tur. ¶ Item dato ꝙ res successiue acquirēda
prius acqretur q̄ȝ ipsa erit. sequit̄ in casu fore
possibile ꝙ a mobile mouetur velocius .b. ⁊
in nulla ꝓportione .a. mouetur velocius .b.
¶ Itē ꝙ .a. alterans p totam istam horam al
terabit suū passum. ⁊ nunq̄ȝ erit ita ꝙ aliqua
est maxima velocitas qua alteratur suū pas-
sum. q2 ponatur ꝙ .a. alterans .b. passum in
tendat motum suū. qui sit ꝓm caliditatē quo
usqȝ habebit proportionem duplaȝ supra .b.
ꝓpter acquisitionem instrumēti puta calidi-
tatis. ⁊ signetur primum instans in quo habȝ
caliditatē ⁊ instāns cum quo habeat ꝓportio
nem duplam cū aliis paribus super .b. passū
⁊ sit illa .c. calliditas. Et arguit̄ ꝙ nulla ē ma
xima velocitas qua id alterans agit ꝓ tunc.
pȝ q2 .a. nō agit ꝓm ꝓportionem quā nūc hȝ
super .b. passum suum. q2 si agit ꝓm istam ca
liditatem. sequitur ꝙ ista caliditas successiue
agit ⁊ per ꝯn̄s prius agebat. quia quicquid
agit successiue prius agebat. sicut quicqd mo
uetur prius mouebatur. ⁊ nulla maior ꝓpor
tio infra duplam est maxima qua agit. Ideo
sequitur ꝙ nulla est maxima velocitas qua
agit. Et sicut arguitur de hoc instanti. ita etiā
arguitur de quolibet. q2 nunq̄ȝ erit. ita ꝙ ali-
quid intendens motum suum agit ab aliqua
ꝓportione. sic ꝙ neqȝ a maiori neqȝ a minori
adequate. ⁊ per ꝯn̄s nunq̄ȝ erit ita ꝙ aliqua
sit maxima velocitas qua aliqd intēdens mo
tum suum agit. ¶ Et tunc sequitur alia cōclu
sio ibi illata. s. ꝙ .a. agit velocius .b. ⁊ in nulla
proportione velocius. Signato enim primo
instanti in quo primo est proportio dupla ma
xime potentie .a. agentis supra .b. passum. q̄
tamen nō est maxima qua agit. signetur aliō
.b. qd̄ per idem tempus agat vniformiter. ⁊
sequitur ꝙ .b. agit velocius .a. ⁊ in nulla pro-
portione velocius .a. quod super hoc fundat̄.
q2 quicquid agit successiue prius agebat.
¶ Item sequitur ꝙ motum difformiter nō
posset icipere moueri vniformiter aliquo gra
du vniformi intensiori q̄ȝ sit motus quo iam
mouetur. q2 si sic ponatur ꝙ aliquid intendat
motum suum per intensionem sue potentie
quousqȝ moueatur .d. gradu quo .d. gradu
moueatur postea vniformiter. Et arguitur
ꝙ hoc nō pōt eē. q2 vel dabit̄ primū instās ī
quo mouebit̄ .d. gradu aut vltimū ī quo nō
mouebit̄ .d. gradu. nō primū instans in quo
mouebit̄ .d. gradu. q2 tunc nō aget maxima
ꝓportione a qua pōt agere. q2 illa potētia age
re q̄ prius nō egisset. Nec dabitur vltimū in
quo nō. q2 tūc in illo instāti nulla foret maxīa
velocitas qua ageret. Item tūc veruȝ esset ꝙ
illud intendit motum suum nec per tempus
neqȝ per instans. ⁊ ꝙ illud mouebitur velo-
cius q̄ȝ iam moueatur. ⁊ in nulla proportione

velotius. ¶ Ex qb⁹ acceptis pꝫ pͥmo posse
esse ꝙ aliquod successiue producēdū erit. qđ
in nullo instanti erit. pꝫ q: stat ꝙ aliqua quan
titas aut q̄litas adequate generabitur in ho/
ra q̄ erit in ista hora adeq̄te. ⁊ in nullo īstanti
eius intrinseco. nec post. ¶ Ex quo pꝫ vltra
ꝙ multe res erūt q̄ nō sunt ⁊ postea nō erūt
quaꝝ nulla incipit nec incipiet esse. ⁊ nec desi
nit nec desinet esse. qđ veꝝ est de oibus suc/
cessiue producendis q̄ nō manebunt postq̄ꝫ
producentur. ⁊ erunt producta. Et q: aliqđ
aial successiue ꝓducetur possibile ē qđ aliqđ
aial erit. qđ nō est. quod nō incipit neqꝫ inci/
piet esse. ¶ Silr̄ nō cuiuslibet ignis plante.
asini producendi ⁊c̄. dabitur primū instans
aut vltimū instans. ¶ Ex quibus pꝫ illas re
gulas nō eē veras. ꝙ si aliquid producetur
ꝑ motū cuius nō erit dare primū instās erit
dare vltimū instans in quo nō. ⁊ econtra si
aliqua producentur in esse ꝑ motū cuius non
erit dare vltimū instans in quo nō erit dare
primū instans in quo sic. nec de desitione ve/
rum est. ꝙ si aliqua res erit q̄ postea nō erit.
⁊ ipsius non erit dare vltimū instans in quo
erit. erit dare primū instans in quo non erit.
neqꝫ est veꝝ ꝙ si aliqua res erit que postea
non erit. ⁊ illius nō erit dare primuꝫ instans
in quo non erit. erit dare vltimum instans in
quo sic. q: multe erunt res que nō sunt ⁊ po
stea nō erunt. ⁊ tn̄ nec incipiunt neqꝫ incipiēt
nec desinunt neqꝫ desinent. vt pꝫ de quanti/
tate ⁊ qualitate successiue generandis. ⁊ etiaꝫ
successiue corrumpendis. Et si forte arguitur
contra istā responsionē. q: ois res producen/
da ꝑ motū habebit esse post istum motuꝫ. ⁊
nō prius. igitur post motū incipiet eē. ¶ Itē
q̄cunqꝫ re ꝓducenda data signet᷑ totū tp̄s ꝑ
quod ista res erit. ⁊ totū ꝑ quod ista res non
erit. ⁊ seq̄t᷑ ꝙ in instāti medio illa incipiet eē.
Et signatō maximo tp̄e ꝑ qđ ip̄a erit in eius
fine ip̄a desinet esse. q: in eius fine vel ip̄a erit
⁊ nō imediate post erit vel in illo instanti nō
erit. ⁊ imediate ante illud instans fuit. ⁊ siue
sic siue sic sequitur ꝙ illa res desinet esse. Sꝫ
ad primū dr̄. s. negando ꝙ ois res ꝓducēda
ꝑ motū habebit esse post illū motū ⁊ nō ante
sed ois res q̄ ꝓducet᷑ in esse ꝑ aliquē motum
adeq̄tū habebit esse cū illo motu ꝑ quē habe
bit᷑ ⁊ ꝓducet᷑. ¶ Ad scdm̄ argumentū ⁊ terti
um dr̄ ꝙ nullū erit maximum tp̄s ꝑ qđ illa
quantitas. aut q̄litas erit de qb⁹ p̄dicta sunt
vera. ¶ Sꝫ ꝓ materia tenende sunt iste ɔclusi
ones. ⁊ est regula prima. ꝙ si aliqua res erit
in aliquo instāti aīata vel inaīata. simplex vel
cōposita. q̄ nō est in aliquo instanti ip̄a incipit
vel incipiet esse. sic ꝙ aliquod erit primū istās
esse sui. aut vltimū in quo nō. ⁊ de tali re q̄n
cunqꝫ nō erit dare primū instās. i quo sic erit
dare vltimū instans in quo nō. ⁊ ecōtra. Si
militer de primo nō esse ⁊ vltimo esse. q: si
aliq̄ res erit in aliquo instāti. q̄ postea nō erit
aliquod erit primū instans. in quo ista res nō
erit. aut vltimū instās in quo erit. ⁊ vbi nō sit
dare primū istās i quo nō erit. erit dare vlti
mū instās in quo erit ⁊ econtra ¶ Et si ar/
guit᷑ cōtra predicta. q: illis datis seq̄tur ꝙ ali
qd erit ante primū instās sui esse. ⁊ ꝙ aliqd i
cipiet esse postq̄ꝫ fuerit. ¶ Itē ꝙ sor. ꝑ totam
istā horā augebit᷑. ⁊ nō diminuet᷑ in aliq̄ par
te illi⁹ hore. ⁊ tn̄ in nullo instāti illius hore erit
maior q̄ꝫ an̄ istud instās fuerit. ¶ Sꝫ ad ista
ꝑꝑ primū dr̄ ꝙ nihil erit in aliquo instanti an̄
primū instans sui esse. sed bn̄ aliqd erit ante
primū instās sui esse. Et ꝓ scđo dr̄ ip̄ꝫ conce
dendo intelligendo ly incipit q̄lr̄ in p̄cedenti
bus est ostēsum. ¶ Sꝫ iā specialius dr̄ ꝙ cu/
iuslibet forme extēse ꝓducēde i aliquo instanti
erit dare primū instās in quo ip̄a erit ita in
telligendo ꝙ in illo instāti erit. ⁊ nō imediate
an̄ illud instās in aliquo istāti priori erit. ⁊ hoc
ē veꝝ tā đ forma substātiali q̄ꝫ accn̄ali. ¶ Ex
quo seq̄t᷑ ꝙ cuiuslꝫ cōpositi habituri formaꝫ
extēsaꝫ in aliquo instāti erit dare primū instās
in quo erit. pꝫ hoc. q: oē tale cōpositū ꝓduce
tur in esse ꝑ motū in cuius fine habebit esse.
de tali. n. cōposito loquimur ꝙ manebit post
eius ꝓductionē. ⁊ tūc oē tale cōpositū hēbit
eē in instāti terminātē talē motū totalē ꝑ quē
producet᷑ ⁊ nō an̄ in aliquo instanti. igit᷑ ⁊c̄.
Sed de cōpositis habituris formā inextēsaꝫ
vltimā vt sunt aīalia rōnalia dicat᷑. ꝙ nullius
hoīs dabit᷑ primū instās i quo erit. sed cuiuslꝫ
hoīs q aliq̄n incipiet esse dabit᷑ vltimū i quo
nō erit. Ex qb⁹ seq̄t᷑ ꝙ q̄libet hō q icipiet eē
an̄ incipiet eē q̄ꝫ incipiet esse hō. saltē si vnica
forma sbālis ponat᷑ in hoīe. Et cā est. q: nulli
us forme humane dabit᷑ primū instans. sed
vltimū i quo nō. sꝫ nunq̄ꝫ erit. ita ꝙ aliqs hō

ĩcipit eẽ.nec vnq̃ȝ erit ita ꝙ aĩa hũana creat̃.
q̃ꝛ neqȝ ꝑ tp̃s.neqȝ ꝑ instãs creat̃.qꝛ si aliqñ
erit ita ꝙ aliqs hõ incipit eẽ.sit gr̃a exẽpli ꝙ ĩ
b.ĩstãti sortes ĩcipit eẽ.Et arguit̃ ꝙ ñ.qꝛ vel
in hoc instanti sortes est.⁊ tũc seqt̃ ꝙ nõ inci
pit eẽ demõstrẽdo aĩaȝ sortis ⁊ materiam.⁊
iste numerus ẽ sortes.igit̃ ⁊c̃.nec est veꝝ ꝙ
sortes nõ ẽ.⁊ ĩmediate post hoc erit.qꝛ nul/
lus erit hõ primo ꝓductus ex dato semine.⁊
ita de oĩ ente reali.Et vt in genere cõprehen
dã.dĩ ꝙ cuiuslȝ rei alterius ab hoĩe.aut ab
eius forma incipientis esse dat̃ primũ instãs.
Itẽ signet̃ nimia caliditas saltẽ vniformis cũ
q̃ nõ põt star̃ forma dati seminis.Et arguit̃
sic.aut ista materia est vniformis.aut diffor/
mis ẜm caliditatẽ.si vniformis.cũ agẽs agat
velocius in ptẽ ꝓpinquã q̃ȝ in remotã.seqtur
ꝙ q̃cunqȝ pte data ꝓpingori agenti in istã ci/
tius inducet̃ minima caliditas cũ q̃ non põt
stare q̃ȝ in remotiori.si aũt passuȝ istud diffor
me fuerit.aut erit sic difforme ꝙ agens aget
vniformiter in illud.⁊ eque velociter aget in
partẽ remotã sicut in ptẽ ꝓpinq̃ȝ.⁊ hoc non
põt ꝯtingere nisi in pte remotiori sit minor
resistentia.q̃ȝ in ꝓpinquiori.⁊ ꝑ ꝯñs minor
ꝯtrarietas.⁊ ꝑ ꝯñs plus est de simili in pte
remota q̃ȝ in ꝓpinq̃.⁊ in pte distãtiori maior
caliditas est.igit̃ seqtur ꝙ citius ad extremũ
remotius illius passi ꝑ quod vniformit̃ aget
erit minima caliditas cũ qua nõ poterit stare
forma illius passi.q̃ȝ in ꝓpingori pte.⁊ qꝛ nul
lũ erit primũ ĩnstans.in quo erit minima ca
liditas cũ q̃ nõ põt stare forma passi ad aliqd̃
punctũ intrinsecũ eiusdẽ.iõ nullũ erit primuȝ
instãs.in quo erit aliq̃ forma substãtialis se/
quens introducta in mãȝ istius passi.❡Et
est notandũ ꝙ si agens agat eque velociter ĩ
remotũ sicut in ꝓpinquũ.⁊ econtra nulla ps
erit vniformis in resistentia.qꝛ agens ageret
velocius in ptẽ ꝓpinquã q̃ȝ remotã ꝑꝑ meli/
orẽ applicationẽ agentis ad illã.si aũt passum
fuerit difforme sic ꝙ cõtingeret agens velo/
cius agere in ptẽ remotã q̃ȝ in ꝓpiquã.signe
tur ps ista in quã velocissime aget.ꝑꝑ mino/
rẽ resistentiã.⁊ ꝑꝑ plus esse de siĩi in ista pte
vel si placet r̃ndenti signet̃ ps in quã tardissi
me nõ aget.⁊ seqtur ꝙ cum illa sit difformis
adhuc nõ dabit̃ primũ instans.in quo fuerit
forma seq̃ẽs introducta.❡Sed forte cõtra
arguitur ꝓbãdo ꝙ in aliquo casu ẽ dare cer/
tã mãȝ ꝑ quã ẜm se.⁊ quodlibet sui eq̃ pri/
mo est introducta forma subalis.qꝛ ponatur
ꝙ passuȝ sit ita difforme ꝙ sicut agens incipi
et agere in datũ passuȝ serius ageret ad vnũ
punctũ q̃ȝ ad aliũ.ita maiorẽ ꝓpositionẽ hẽat
ad agendũ ad punctũ ad quẽ ageret tardius
vbi passuȝ eẽt vniforme q̃ȝ ad aliũ.⁊ seqt̃ ꝙ
in fine dati tp̃is ꝑ qd̃ aget erit vniforme sub
minima caliditate ub q̃ nõ poterit stare for/
ma signati passi.⁊ ꝑ ꝯñs dabit̃ primũ ĩstas
in quo aliq̃ certa forma est ꝓducta sic ꝙ nihil
eius prefuit.❡Itẽ ponat̃ ꝙ ꝓportiõabiliter
sicut aliqs punctus est remotior ab agẽte.ita
agens ad illũ habeat maiorẽ ꝓportionẽ.qꝛ ad
illũ sit minor resistentia.Et arguit̃.ꝙ agens
põt facere ꝙ in fine illud passuȝ sit vniforme
ponat̃.n.ꝙ sit vniforme sub minima calidi/
tate sub q̃ nõ põt stare ⁊ seqt̃ intentũ.Item
ad introductionẽ forme ꝓducende nõ reqrit̃
passuȝ illud esse vniforme.igit̃ ꝓbatio ꝯclusio
nis nulla.Itẽ possibile est semẽ alterari sil̃ ab
intrinseco ⁊ extrinseco.igit̃ possibile est ꝙ si
alteret̃ cõcurrentibꝰ simul agẽte extrinseco.
⁊ intrinseco ꝙ aliquod erit primũ instans in
quo erit ista mã̃ di posita ꝑ totũ ꝓ susceptõe
forme.ꝓbat̃ ꝯña.qꝛ possibile est agens ĩtrin
secũ fore ita difforme ad agendũ ꝙ ꝯcurrẽte
extrinseco oẽs partes passi erunt eque cito di
sposite ẜm forme ꝓducende exigẽtiã.❡Sed
ad prima duo dĩ simul negando vtrũqȝ ca/
sum.q̃ȝuis.n.posset eẽ ꝙ passum sit ita diffor
me ꝙ agens agat in istud vniformiter vel ẽt
alteret̃ illud velocius ĩ parte remota q̃ȝ in ꝑ/
te ꝓpinq̃.vt põt ꝯcedi.nõ tñ est possibile ꝙ
proportionabiliter sicut aliqs pũctus dati pas
si plus distat ab agente.ita ad eundẽ punctũ
agens habeat maiorẽ ꝓportionẽ ad agenduȝ
qꝛ vel nullã ꝓportionẽ haberet ad punctum
ĩmediatũ vel ad quẽlibet pũctũ intrinsecũ in
finitã ꝓportionẽ haberet.⁊ ꝑ ꝯñs cũ ad quẽ/
libet punctũ intrinsecũ ꝑ certũ tp̃s ageret ⁊
nõ tñ in vno instãti quẽlibet effectũ infinitũ
produceret.qd̃ nõ ẽ possibile.⁊ ꝙ nullã pro
portionẽ hẽat ad pũctũ ĩmediatuȝ repugnat
casui.qꝛ ponit ꝙ in fine passuȝ totũ sit vnifor
me factũ ab illo alterãte.Et ꝑ idẽ secũdus ca
sus est ĩpossibilis.Et si ponat̃ casus ĩ his ter
minis ꝙ alterans habeat gr̃a exẽpli ꝓportio

nē q̄drupla ad punctū mediatū ⁊ duplā ad punctū imediatū. ⁊ sic de alijs. sic ꝙ vniformiter. adhuc casus ille nihil ꝓbat. q: citius ꝑueniet actio ad partē ꝓpinquiorē q̄ remotiorem.

S

Ed pro rex desitione accipiendū est primo. ꝙ cuiuslibet rei aiate vel inaiate vel q̄litatis desinentis esse dabit̄ vltimū instās sic intelligēdo ꝙ in dato instāti data res est. ⁊ nō imediate post illud instās in aliq̄o instāti illa res erit ꝙ clarū ē. q: aliter ps eēt suū totū. ¶ Itē scd̄o volumus ꝙ ad variationē siue corruptionē ptis alicuius forme seqt̄ variatio seu corruptio illius totalis forme. sic ꝙ nō plus remaneat. ista forma totalis. ¶ Itē tertio accipit̄ ꝙ desinēte forma alicuius cōpositi esse desinit ip̄m cōpositū eē. sic ꝙ variata forma alicuius cōpositi variat̄ totale cōpositū. ex qb⁹ seqt̄ ꝙ variata pte forme sbalis. vel ip̄a forma sbali variat̄ totū cōpositū. ¶ Itē quarto accipit̄ ꝙ variata pte materie variat̄ tota materia. vt prius patuit. ¶ Itē q̄nto ꝙ variata mā alicuius cōpositi habētis formā extēsam variat̄ illud cōpositū. cuius est mā. Ex qb⁹ seqt̄ ꝙ variata pte materie aut tota mā habente formā sbalē extensā variat̄ totum illud cōpositū. ¶ Et si cōtra arguit̄. ꝙ nihil corrūpit̄ ad corruptionē ptis eius. q: si sic sequitur ꝙ qcqd sufficit corrūpere ptē sufficit corrūpere totū. ꝯñs falsum. q: maioris potentie est totū q̄ eius pars. igit̄ reqrit̄ maior potētia ad corrūpendū totū q̄ eius partē. Dī ꝙ maioris potentie est totū q̄ eius ps ꝑ se tñ q: ps iuuat a toto q̄tū illud totū sufficit iuuare. ideo nō reqrit̄ maior ꝓportio. aut potētia ad corrūpendū totū q̄ ptē ꝑut inexistit toti. ¶ Ex quibus sequitur primo ꝙ cuiuslibet compositi naturalis habentis formam extensam desinentis esse datur vltimum instans. patet ista conclusio. quia quolibet tale non potest desinere esse. nisi propter desinentiam forme substātialis eius. sed cuiuslibet forme substantialis desinentis esse datur vltimum instans igitur ⁊c. Uel sic arguitur. quodlibet tale compositum iam cito ⁊ precise tunc desinet esse q̄ cito ⁊ qñ desinet esse eius forma sed quelibet forma alicuius talis cōpositi desinens esse sic desinit esse ꝙ est aliquod eius vltimum instans. q: ip̄a est res inaīata. igit̄ cuiuslibet cōpositi naturalis habentis formā extensam desinentē esse datur vltimum instans. Et q: nullius hōs desinit esse posito ꝙ vnica aīa sit in homine ⁊ indiuisibilis concludit̄ generaliter ꝙ cuiuslibet rei desinentis esse datur vltimum instans. Que conclusio sic arguitur cuiuslibet rei inanimate datur vltimum instans. sed quelibet res desinens esse est res inanimata. aut desinens esse propter desitionem esse rei inanimate. igitur sequitur ꝙ cuiuslibet rei desinentis esse datur vltimum. Si tamen ponantur respectus ⁊ relationes a suis fundamentis differre. ille due regule non sunt ita generales per totam materiam. Sed ad predicamentum substantie saltem. ⁊ qualitatis regule se extendunt. vt si ista propositio. tu moueris que sit falsa incipiat esse vera tunc veritatis illius est dare vltimum instās in quo non est. si detur ꝙ veritas illius propositionis immediate. post hoc differt ab illa propositione. ⁊ sic est de illa tu fuisti. que sit falsa. ⁊ incipiat esse vera. Et ita est dicendum de multis alijs. Si tamen ponatur decem predicamenta esse decem genera differentia. Et quia hoc ibi disputare non debet videatur discretum ingenium per hanc materiam transiturum qua velit via transire. ⁊ ꝯm exigentiam se preparet in hac materia responsurum.

S

Ed incidit dubium vtrum pars animalis sit animal. ¶ Pro cuius declaratione accipitur primo ꝙ omnia composita naturalia habentia formas vltimas eiusdem speciei specialissime sunt eiusdem speciei specialissime. patet quia naturaliter forme substantiales eiusdem speciei distribui nō possunt in materijs diuersarum specierum ideo tota composita sunt eiusdem speciei specialissime. ¶ Item composita naturalia ponuntur in specie per formas eorum vltimas. igitur si forme sunt eiusdem speciei specialissime etiā ⁊ cōposita. Itē accipiat̄ ꝙ nulle due sube non inuicē cōmunicātes i spē sunt equa

lis ꝑfectionis essentialis. Et quelibet due sbe
cōicātes ad inuicē in spē sunt equalis ꝑfectio
nis eēntialis. Quibus adhuc adiungit̄ ꝙ iste
terminus hō. put est de ꝑdicamēto sube est
tmin⁹ absolut⁹. ⁊ spēs spālissima. Ex qb⁹ se
qtur primo ꝙ quodlibet mēbꝝ aīalis cū quo
libet mēbro eiusdē aīalis est eiusdē spēi spālis
sime subalis. pȝ primo de hn̄tibus formā ex
tensaȝ. qꝛ quodlibet tale aīal hȝ formā vltimā
extensaȝ ꝑ totū cui⁹ quelibȝ ps ē eiusdē spēi
cū ipa tota. qꝛ ipa forma extensa tā subalis q̄ȝ
accn̄talis est hōgenea. igit̄ ꝑ primā supꝑōneȝ
quodlibȝ mēbꝝ alicuius aīalis est eiusdē spēi
cū quolibet mēbro eiusdē. ⁊ ꝓbat̄ añs. s. ꝙ i
quolibȝ aīali est vna forma extēsa ꝑ totū ⁊ vl
tima. qꝛ al'r nō foret q̄ȝtitas cōtinua. cū tn̄ oē
aīal sit corpus sicut ps arida ligni nō cōtinua
tur cū ꝑte virente ligni. ¶ Patet ēt ista ꝯclusio
ꝺ aīalibus formā vltimā inextēsam hn̄tibus
⁊ indiuisibileȝ qꝛ in oībus talibus qōlibȝ mē
brū hȝ formā vltimaȝ eiusdem spēi. seu can-
dem numero cum altero membro eiusdem
aīalis. ⁊ iō. os. caro. nerui ⁊c. sūt eiusdē speciei
specialissime in homine q̄ȝuis a spiritu ⁊ san
guine. ⁊ a quolibet alio humore specifice dif-
ferāt. qꝛ nullus istorū cōuertit̄. aut assimilat̄
sube aliti. Itē seqtur ꝙ quelibet ps q̄ȝtitatiua
aīalis est eiusdē spēi spālissime cū ipso aīali. qꝛ
quelibet talis ps q̄ȝtitatiua habet formā vl-
timā subaleȝ eiusdē spēi cū toto cōposito. qꝛ
q̄libet ps hȝ eandē formā numero vltimā cū
toto. aut hȝ formā extēsaȝ. sicut ⁊ suū totū. qꝛ
est hōgenea. igit̄ ⁊c. Ex qbus seqt̄ ꝙ q̄libȝ
ps q̄ȝtitatiua alicuius cōpositi nālis est eiusdē
ꝑfectionis eēntialis cū suo toto. pȝ ista ꝯn̄a ad
iuuāte sa supꝑōne. ¶ Iteȝ dato opposito cō
clusionis seqtur ꝙ foret poīe aliqd trāsire de
spē i spēȝ sbaleȝ ipō nō corrupto cū ps bouis
possit esse bos. q̄ȝuis ponatur ꝙ nō sit bos.
Quibus datis seqtur ꝙ ps hoīs est hō. ⁊ ps
bouis est bos. qꝛ q̄libet ps q̄ȝtitatiua hoīs est
eiusdem spēi spālissime cū toto hoīe. sed non
continet̄. nisi sub tali spē spālissima subali hō
igit̄ q̄libet ps q̄ȝtitatiua cōtinet̄ sub illo termi
no hō cū significet̄ ꝑ eūdem atqȝ ēt sub reali
specie cōtinet̄ si qua sit. ¶ Itē si ps q̄ȝtitatiua
hoīs nō sit hō. cum ipsa sit alicuius spēi spe
cialissime subalis. qꝛ qcquid est saltiȝ ꝑticulare
in genere alquo ē in aliqua spē spālissima eius
dem ⁊ est aliqꝺ indiuiduū isti⁹. seqtur ꝙ est
alicuius alterius spēi sbalis quā humane. ⁊
ꝑ ꝯn̄s cōposita hn̄tia formas eiusdē spēi spe
cialissime specifice differūt. qꝺ est ꝯtra primā
suppositionē. Itē dato opposito cōcl'onis seq
tur ꝙ est dare spēs subāles nō cōicantes ꝑfe
ctionis eq̄lis eēntialis vt ps bouis ⁊ bos. qꝺ
est ꝯtra sam supꝑōnē. Ideo cōcedit̄ ꝙ ps
hoīs est hō capiēdo illū terminū hō mere sb
stātialis ꝓ cōposito ex mā ⁊ aīa intellectiua.
nō. n. plus q̄ȝ hoc cōplexum cōpositū ex mā
⁊ aīa intellectiua significat. verūtn̄ talia solet
vulgus spnere. de quo nō est cura. Est. n. dif
ficile cū vulgo nālia loq. capit. n. modo loquē
di tm̄ ⁊ nō subāliter. Qōlibet igit̄ cōpositum
nāle est hōgeneū. qꝛ qōlibet cōpositū nāle su
mit eādē denoīationeȝ sm̄ spēm spālissimaȝ
quā sumit sua ps. qꝛ qōlibet tale cōpositū est
eiusdē spēi spālissime cū q̄libet sui ꝑte. ⁊ ideo
oīs hō est qd hōgeneū. lȝ sm̄ alias denoīatio
nes sit etherogeneū. ⁊ nō solū oē corpus est
hōgeneū. sed q̄libȝ forma extēsa. ⁊ quelȝ mā
Et breuiter res q̄libet corporea est hōgenea
⁊ ipsa est eiusdē spēi spālissime cū q̄libet sui ꝑ
te q̄ȝtitatiua. ¶ Et si ꝯtra arguit̄. qꝛ etheroge
neū est illud. cuius nō quelibet ps est eiusdeȝ
denoīationis cū suo toto cuius est ps. Et hō
geneū est illud cuius q̄libet ps est eiusdem de
noīationis sil' cū suo toto. igit̄ ipoīe est ꝙ hō
geneū sit etherogeneū. Dicit̄ ꝙ hōgeneū est
illud cuius q̄libet ps q̄ȝtitatiua est simul. aut
eiusdē denoīationis cum suo toto. Et ethero
geneū est illud cuius q̄libȝ ps q̄ȝtitatiua est di
uerse denoīationis cū suo toto. Et qꝛ ꝑtes q̄ȝ
titatiue hoīs hn̄t diuersas denoīationes a suo
toto. qꝛ alia caro. alia sanguis. alia neruus. ⁊
hmōi. ⁊ alias denoīationes a suo toto sumūt
⁊ hec denoīationes sūt accn̄tales. ideo ē ethe
rogeneū. hn̄t ēt eandē denoīationē substātialē
cū suo toto. ideo hō est hōgeneū ⁊ etheroge-
neū. qꝺ melius pȝ intelligēti vocabula greca
a qbus deriuate sunt iste dictiones hōgeneū
⁊ etherogeneū. ¶ Sed ꝯtra arguit̄. qꝛ si pes
hoīs est hō. igit̄ pes hoīs est aīal risibile rōa
le. ꝯn̄s falsuȝ. qꝛ nec pōt pes ridere. nec rōci
nari. Dicit̄ capiendo illos terminos rōale ⁊
risibile ꝓ passione hoīs ⁊ dr̄a. cōcedēdo ꝯn̄s
⁊ negādo ꝯn̄aȝ illā. s. ꝙ pes hoīs nō est rōa
lis. aut risibilis. qꝛ nō pōt ridere. aut rōcina-

ri. sic. n. capti illi termini solū significāt q̄ʒtum
potentiā puta aīam ex sui nā risus. ⁊ rōnis ꝑ
ductiuā. hinibile aūt q̄ʒtum hn̄s aīam ex nā
sui ꝑ se vel ꝑ accn̄s hinitus ꝓductiuā. qꝺ di/
co ꝓꝑ ptes equi hn̄tes formas ꝑtiales. vn̄ lʒ
cōpositum fuerit sic dispositū ꝙ nō possit ri/
dere nō minus remanet nālis anime potētia
q̄ʒuis auferat̃ nālis actus ex defectu alterius
requisiti. puta instr̄i. aut alterius. q̄ʒuis cōce/
dat̃ ꝙ ꝑs aīalis sit aīal. nō tn̄ ꝯceditur ꝙ q̄li
bet ꝑs sor. sit sor. habito ꝙ iste terminus sor.
sit terminus discretus. q: si aliqua ꝑs sor. sit
sor. sit illa. b. ꝑs q̄ʒtitatiua. ¶ Et ar̃ sic sor. est
pedal'. sit. n. ita gr̄a exēpli. ⁊ sor. ē. b. ꝑs igr̄. b
ꝑs q̄ʒtitatiua est pedalis. ꝯn̄s falsū. q: tūc ꝑs
esset equalis toti cuius est ꝑs. ⁊ tenet ꝯn̄a ex
positorie. q: sor. est terminus discretus. vt po
nit̃. ¶ Sed ꝯtra p̄dicta forte arguit̃. q: si ad
variationē ꝑtis forme subālis seqtur variatio
totius cōpositi nālis seqtur ꝙ nullum cōposi
tū inaīatū pōt augeri nec diminui. distinguē
do augmētationē ⁊ diminutionē ꝯtra rarefa
ctionē. aut ꝯdēsationē. q: nullū tale pōt dimi
nui qn aliqua eius ꝑs corrūpat̃. aut auferat̃.
sed corrupta vel ablata ꝑte nō plus diminuit̃
q: nō plus est datū totū. Item dato igne se/
mipedali q sit. b. arguit̃ ꝙ. p. ignis nō potest
augeri deducta rarefactione. q: si sit po'e ad/
dat̃ gr̄a exempli alter semipedalis ignis q sit
c. ⁊ tūc seqtur. ꝙ si. b. ignis pōt augeri. ꝙ. b.
ignis est factus pedalis q sit. a. igitur. a. ignis
est. c. ⁊. b. ⁊ tn̄. b. est medietas isti⁹. q: id qꝺ
erat ante augmētationē iam est medietas. a.
⁊ iam. b. nō est nisi qꝺ prius erat. igit̃ totū ē
sua medietas. Itē si sit po'e ꝙ aliq̄s ignis di
minuat̃ ponat̃ ꝙ pedal' ignis sit i oriēte a quo
paulatine auferant̃ ꝑticule donec medietas. a
erit ablata ⁊ in occidēte posita. ⁊ seqtur tunc
ꝙ qua rōne. a. est in oriēte eadē rōe est in occi
dente. Ideo forte ꝯcedit̃ conclusio ad quam
deducit̃ ꝙ nullū inanimatuʒ pōt augeri vl'
diminui lʒ multa inaīata pn̄t rarefieri vel cō/
dēsari. ¶ Sed ꝯtra. q: illo dato seqtur ꝙ nul
lum inaīatum pōt hr̄e aliam ꝑteʒ q̄ʒ iam ha
beat. q: dato opposito seqtur ꝙ possit augeri
Ideo ꝯcedit̃ cōclusio deducta. ¶ Sed ꝯtra
q: isto dato seqtur ꝙ nulla plāta pōt augeri
aut diminui. q: ablata ꝑte aut corrupta nō re
manet eadē plāta. sed q̄ʒcito icipit auferri seu

corrūpi aliqua ꝑs forme plante desinit eē for
ma date plāte ⁊ ꝑ ꝯn̄s desinit esse plāta tota
igit̃ ipsa nō incipit diminui q: si ipsa diminue
ret̃ ipsa maneret ꝑ tp̄s. ¶ Et cōsil'r ar̃ ꝙ ipa
nō pōt augeri. q: nō hr̄e pōt aliā ꝑtem q̄ʒ iā
hʒ. q: nulla forma. aut mā pōt hr̄e aliaʒ par
tē q̄ʒ iaʒ hēat. q: resultās ex addito ⁊ p̄existē
te nō est p̄existens. Forte dr̄ huic ꝙ hec plāta
manet eadē numero. q: maior ⁊ principalior
eius pars manet. ⁊ hoc sufficit ad hoc ꝙ ma
neat eadē numero. ¶ Sed ꝯtra ponat̃ ꝙ. a.
planta icipiat diminui si sit po'e sic ꝙ incipiat
aliqua ꝑs eius corrūpi. ¶ Et ar̃ ꝙ ista planta
nō incipit diminui. nec vnq̄ʒ diminuet̃. ⁊ per
nullū tp̄s post hoc hec manebit eadeʒ nume
ro. q: ꝑ nullū tp̄s post hoc manebit. igit̃ ⁊c.
ꝓbatur an̄s illa plāta desinit esse. igit̃ ꝑ nullū
tp̄s post hoc ipsa manebit. pʒ ꝯn̄a ⁊ an̄s pro
bat̃. q: iam desinit esse forma illius plante. ⁊
taʒ cito desinit esse compositū. aut corpus nā
le q̄ʒcito desinit esse aīa eius. aut forma subā/
lis. q: forma est que dat esse rei. ⁊ ꝯseruat eā
in esse. igit̃ iam desinit esse ista planta. pʒ ꝯn̄a
⁊ minor. sed arguit̃ maior q: incipit aliq̄ ꝑs
illius forme que est res inanimata nō esse. sed
q̄ʒcito incipit aliqua ꝑs alicuius forme rei in/
animate nō esse tā cito ipsa res incipit nō esse
quad corruptionē partis rei inanimate sequi
tur corruptio totius. igitur incipit iam totalis
forma illius nō esse ⁊ ꝑ ꝯn̄s istud totale cōpo
situm qꝺ est ista plāta desinet esse. Ideo cō/
ceditur forte totum sicut est concedneduin.
¶ Contra. q: tūc nullum animatum anima
sensitiua extēsa posset augeri. aut diminui. pʒ
eodem argumento. q: q̄ʒ cito pars forme ex
tēse desinit eē ita cito desinit eē ista forma tota
lis ⁊ ipʒ cōpositū cui⁹ est forma. Iō ēt ꝯcedi
tur illud tanq̄ʒ seq̄ns. q: nulla posset assigna
ri ratio. quare inanimate res non possent au/
geri quin per eandem habentia formas extē
sas vegetatiuas aut sensitiuas non possent au
geri. ⁊ quecunq̄ʒ ratio esset ad probandum
brutum posse augeri posset ēt ad eē proban/
dum istam plantam augeri. ⁊ quecunq̄ʒ ra/
tio detur. ꝯsimilia argumenta possent addu
ci pro vegetabilibus ⁊ plantis. ¶ Sed ꝯtra
id arguitur. q: sequitur ex illo ꝙ nulla planta
neq̄ʒ aliqꝺ aīal hn̄s formam extensam pos/
set habere aliam partem q̄ʒ iam habet. ⁊ tūc

sequitur q nullum tale animal posset nutriri nec aliqua planta. q2 si nutricatio esse3 ipsa eēt conuersio nutrimenti. aut alimenti in substantiam rei alite. sed nullū animal hñs formā extensam pōt hr̄e aliam ptem q̄3 iā habeat. igitur nullum nutrimētum pōt esse eius pars.

¶ Item illo dato sequitur q nullum tale aīal hñs formā extensam pōt alterari. nec localiter moueri. q2 nō manet per tp̄s. q2 continue fit in tali resolutio multaꝝ partiu3 ꝛc. ¶ Itē huius oppositum ponit aristo. in primo de generatione vbi ponit augmentationē esse possibilem. ꝛ animata augeri posse. Sed ex ista responsione sequitur q augmentatio nō sit possibilis saltem in datis animalibus. ideo ꝛc.

¶ Ad primum dicitur concedendo conclusiones. s. q nulla res potest aliam partem q̄3 ia3 habeat habere. Et vltra dicit̄ q nutricatio ñ est conuersio nutrimenti in substantiā aliti. s3 si aliqd conuertitur in substantiam aliti nihil conuertitur. nisi materia prima nutrimēti. q2 substantialis forma nutrimenti corrumpitur ideo si aliquid nutritur isto mō capto termino ex sola materia prima nutritur. ꝛ nō ex aliqua forma substantiali. aut accidentali. q2 substantialis forma corrumpitur. ꝛ nullum accidens est. aut esse pōt pars alicuius substantie tum q2 in materia illius nutrimenti nō potest esse pars illi9 materieq3 modo h3 id qd̄ ponitur nutriri. sed si nutricatio est ipsa est assimilatio partis materialis nutrimenti cum inductione forme substantialis istius speciei. cuius est forma substatialis plante. aut animal' quod per illum modum concedimus ali. S3 cum vltra concluditur q non esse3 possibile aliquod animal alterari. aut localiter moueri negatur cōsequētia. ꝛ ad probationem. q2 cōtinue fit resolutio ab animali. dicit̄ q istud non sequitur. stat enim animatum viuere ꝛ nō ali. sicut in primo instanti. in quo est generatum animal in quo instanti non nutritur illud nec resoluitur. sed admittatur cum casu q continue fiat resolutio. ab aliqua parte illius aialis post primum instans esse eius. ꝛ sequitur q continue aliqnod animal desinit esse sed ex hoc non sequitur quin multa animalia maneant p tp̄s. q2 multe partes aīalis manent q̄ etiā sunt animalia. l3 enim admittatur q continue ī aliqua parte aīalis fiat resolutio aut incipiat fieri. nō tñ admittitur q in qualib3 parte. q2 tūc istud aīal f̄m se ꝛ quālibet sui partem quātitatiuam desinere esse. sequitur enī3 cuiuslibet ptis quantitatiue istius incipit aliq̄ pars corrumpi. igitur. nulla quātitatiua pars huius imediate post hoc erit. Et iterum sequitur cuiuslibet partis istius incipit aliqua pars diminui. igitur nulla pars imediate post hoc erit. Similiter cuiuslibet partis istius incipit aliqua pars augeri. igitur hoc incipit esse infinitū. sed de rarefactione ꝛ condensatione nullum tale argumētum valet. ¶ Et si arguitur q a q̄libet parte illius aialis fiat resolutio q2 in qualibet pte calor naturalis agit in humidū radica e. igitur a q̄libet pte eius resoluitur de ipso humido. Dicit̄ negādo ꝯñam. q2 nō q̄libet calefactio est sufficiens datam ptem corrūpere. sed si debeat corrūpi pars data ppt̄ disproportionatū calore3 oportet q inducatur in istam partem minima caliditas cum qua stare non potest forma substantialis date partis que caliditas non subito producetur a calefaciente intrinseco aut extrinseco in istam partē agente. ideo ꝓceditur q posset localiter ꝛ qualitatiue moueri. sed nihil habens formam extēsam potest augeri nec aliquis est verus motus in predicamento quātitatis nisi rarefactio aut condensatio. per additionem enim partis non augetur aliquid. aut per diminutionē diminuitur. quia non manet idem per tempus in diminutione. ꝛ sic diminui non potest. aut augeri vt p3 aduertenti. Sed aristo. p2io de generatione posuit animata posse proprie augeri ꝛ inanimata non posse. vulgi auribus alludens. quia bene percipitur q ex additione semipedalis terre ad bipedalem terram deducto alio motu non est illa terra maior. s3 resultat vnum maius ex illa semipedali terra ꝛ illa bipedali. ꝛ non augetur precedens terra nec sequens. nec aggregatum ex his. se in animali non fit ita preceptibilis additio. quia paulatim. ꝛ quia fit additio per intus susceptionē nutrimenti in partes formales. quia nutrimētum iuxta ponitur partibus nō porosis. ꝛ ab eis assimilatur nec preexistentes particule crescunt nisi rarefiendo. Ideo f̄m rei veritatem licet hic non fit ita perceptibilis additio sicut alia. tamen talia animata anima extensa nō augetur. sicut nec inanimata. ꝛ quecunq3 ratio

facit ad probandum q ista animata augentur potest facere etiam ⁊ q inanimata augentur Et sicut respondetur pro vna parte sic p alia vt patet calculanti materiam. ¶ Sed contra illud forte arguitur sic. quia ex illo sequitur q nullum animatum anima inextensa potest augeri aut diminui. ⁊ per consequens nihil pōt augeri vel diminui. quia nec animatum nec inanimatum. Sed forte dicitur concedendo. Pro quo clarius vidēdo notare debes nūqd idenptitas forme sufficiat ad idēptitatem compositi. cum autem non possit pars materie in habentibus formam extensam variari. quin secum varietur ⁊ forma. de illo non expedit dubitare q variata parte materie variatur totum compositum. ⁊ econtra. ⁊ modo consimili variata parte forme ⁊c.

Dubium ergo in

D cidit. vtrum remanente eadē forma in composito vnicam habente formam indiuisibilem. ⁊ variata materia addendo vel diminuendo fit aggregatum resultans aut remanens illud met quod ante erat. ¶ Et arguitur q non. quia hoc dato sequitur q pes fortis esset caput eius ⁊ similiter q for. esset quelibet pars quantitatiua for. quia materia non variat idenptitatem numeralem. igitur cum quelibet pars quantitatiua fortis habeat eandem formam substātialem vltimam cum qualibet alia parte qntitatiua ⁊ etiam cum forte sequitur q quelibet pars quantitatiua fortis est eadem cum qualibet parte quantitatiua eiusdem. ⁊ sequitur q for. ē quelibet pars quātitatiua eiusdē. ¶ Itē isto dato sequitur q foret possibile q fortes ē plato. ⁊ q for. differt a platone consequēs est impossibile. ⁊ arguitur illa consequentia. quia ponatur q deus animam fortis infundat i. b. materiam pedalem quam materiam ista anima informet. ⁊ sit fortes homo habens istam materiam ⁊ istam animam. ponatur etiam q deus eandem animam infundat in. c. materia bipedali quod possibile est. sicut possibile est q eadem anima numero sit in pede ⁊ in capite ⁊ sit homo cōpositus ex. c. materia ⁊ ista anima plato. ⁊ arguitur q plato est for. quia pla. habet eandem animā numero quam hꝫ for. ⁊ materia nō variat idēptitatem numeralem. igitur plato est for. ⁊ pedale bipedale. ¶ Et arguitur q for. differt a platone. q: ponatur q for. currat. ⁊ plato sedeat ⁊ seqtur intentum. ¶ Itē pōt desinere esse for. remanente platone. igitur for. nō est plato. ¶ Item si for. est pla. seqtur q qlibet pars fortis ē pars platonis ⁊ ecōtra. Aliter si for. hꝫ aliquas ptes quas nō hꝫ plato aut ecōtra fortes nō est plato. q: bene sequitur fortes habet. b. partem ⁊ pla. nō igitur ⁊c. ⁊ sequitur fortes habet. b. partē ⁊ fortes est plato. igitur plato habet. b. partem ⁊ sic de aliis. ¶ Item isto dato sequitur q iste terminus fortes sit accidens seu terminus accidentalis. consequens falsum vt supponitur ponatur enim q iste terminus for. sit terminus substantialis ⁊ singularis ⁊ arguitur ꝯña. q: ponatur q for. sit bipedalis cuius vna medietas sit. a. ⁊ diminuatur donec. a. sit for. ⁊ arguitur sic. iste terminus fortes predicatur successiue vere negatiue ⁊ affirmatiue de termino singulari supponente pro forte. ⁊ preter subiecti corruptionem. qa vtraqꝫ istarum erit vera preter subiecti corruptionē. hoc est fortes. hoc nō est fortes demōstrato. a. igitur iste terminus accidentalis. pꝫ ꝯña per diffinitionem termini accidentalis. Et sicut arguitur de illo termino fortes. ita d oibus aliis terminis substantialibus cōibus ⁊ discretis pōt argui. ¶ Item arguitur q illa contradictoria. hoc est fortes. hoc nō est fortes. que sint mentalia demonstrato for. p certum tempus erunt vera. q enim sint contradictoria. pꝫ subiecta enim conuertūtur cum predicatis. cū idem demonstrēt vt pono. ⁊ sē alia reqsita ⁊ nō significabūt aliter ille ppōnes p totū tps dadū. igr ꝯtinue sē ⁊ erūt ꝯtradictoria. ⁊ vtraqꝫ erit va cū alia. Cōtinue enī erit ita q hoc est for. demrato for. ⁊ ista ppō erit sic significās hoc ē for. igit ꝯtinue pro ista mēsura erit ista ppō va. hoc ē for. igr ista erit ptūc vera. sed ista cōuertit cū illa in mente posita. igit aliud cōtradictoriū erit verū pro eadē mēsura. ¶ Et q hec ꝯuertat cū illa affonat. n. q diminuat for. quousqꝫ reddatur vera ista. hoc nō est for. Et arguit q nūc inuicē ꝯuertant sm posita ⁊ eodē modo penitus significant. sicut ante significabant. sed ante conuertebantur. igitur ⁊ nunc conuertuntur. ¶ Item isto dato sequitur q for. erit pe-

dalis in.a.instanti ⁊ ꝙ pro eodē instanti erit maior q̄ȝ pedalis.q: ponatur ꝙ sortes sit bipedalis ⁊ diminuatur quousqȝ sit pedalis.sic tñ ꝙ in.a.instanti sit maior pedali. Et arguit ꝙ sortes erit pedalis in.a.instanti.q: sortes erit hoc pedale in.a.instanti demonstrato illo pedali quod remanebit sortes.igitur sortes erit pedalis in.a.instanti.pȝ ꝯña.⁊ arguitur añs.q: qd̄ erit hoc pedale in.a.instāti erit sortes.igitur sortes erit hoc pedale in.a.instanti.pȝ ꝯña a conuersa ad conuertentem. ¶ Et si forte dicitur ꝙ hec est sua ꝯuertens qd̄ erit hoc pedale in.a.instanti erit sor.in.a.instanti ¶ Contra q: tunc ista non posset conuerti in vnam veram albū erit nigrum in.a.instanti. q: tunc sua conuertens esset illa.qd̄ erit nigrū in.a.instanti erit album in.a.instanti. ¶ Iteȝ ista responsio non tollit argumentum.q: ad huc illa est vera.qd̄ erit hoc pedale in.a.instanti erit sortes in.a.instanti.q: sor.erit sor.ī a.instanti.⁊ sor.erit aliquid quod erit hoc pedale ī.a.instanti.igitur aliquid quod erit hoc pedale in.a.stanti erit sortes in.a.instanti. Et ex casu sequitur ꝙ sor.erit maior quam pedalis in.a.instanti. ¶ Itē.a.est pedale.⁊ imediate post instans qd̄ est pñs erit bipedalis.⁊ tñ nunq̄ȝ augebitur.sed qñcunqȝ.a.erit.a.diminuet.pȝ q:.a.imediate post hoc erit sortes in casu posito.q: sortes imediate post hoc erit sortes ⁊c̄. ¶ Et tūc sequitur etiā ꝙ.a.incipit esse sor.q: in instanti quod est pñs.a.non est sortes ⁊ imediate post instans qd̄ est pñs.a. erit sortes.⁊ tñ ꝑ magnum tp̄s post hoc erit etiā ita ꝙ.a.incipit esse sor.tȝ ꝯña ex cōi verificatione eius qd̄ est incipere. ¶ Et ꝑ idē cōcludi pōt ꝙ sortes ꝑ totā istā horā erit albus ⁊ tñ ꝑ eandē horā erit summe niger. ¶ Iteȝ seqtur ꝙ ꝑ eandē horā sortes calefiet ꝑ quaȝ totā frigefiet.posito ꝙ vna pars calefiet ꝑ totā istā horā ⁊ alia eq̄liter frigefiet.⁊ ꝙ vtraqȝ illaꝝ medietatū aliq̄ñ erit sortes. ¶ Item sequitur possibile fore ꝙ pars sortis est maior sorte. ¶ Itē ponatur ꝙ separetur manus sortis a sorte remanente aīa intellectiua in ista manu sicut erat qñ erat cōiuncta.quod possibile est supernaturali potētie cui sicut ꝯuenit facere ꝙ vna aīa intellectiua sit in q̄libet parte quantitatiua sortis ita cōuenit sibi facere ꝙ eadē aīa sit in manu separata vel saltem in illo quod erat manus sor.⁊ eque bene pōt deus facere vtrūqȝ. Quo dato sequitur ꝙ duo homines sunt separati quoꝝ quilibȝ est sor.⁊ sequitur ꝙ sor.est illa manus. Et sor.nō est illa manus vel salteȝ est illud qd̄ erat illa manus ⁊ nō est illud qd̄ erat illa manus.pȝ ꝯña intelligēti.⁊ tñ sor ē terminus discretus. ¶ Iteȝ sequitur ꝙ quelibet pars quantitatiua sor.differt a sor.⁊ tñ nulla pōt differre a sor.q: q̄lȝ pōt esse sor. ¶ Itē ponat ꝙ.a.aīa.⁊.b.⁊.c. materia fuerint sor.⁊.b.materia desiuerit eē gr̄a exēpli.⁊ sor.remanserit.a.⁊.c. Et arguitur sic.hoc fuit sor.qd̄ iā nō est sor.demōstrato.a.⁊.b.⁊.c.⁊ hoc fuit aliquid.igitur aliqd fuit sor.ꝙ iā nō est sor.pȝ ꝯña.⁊ etiaȝ maior q: ista nō fuit sor.demonstrando tria quoruȝ vnū iā desinit esse. Et tunc arguitur sic aliqd fuit sor.ꝙ iā nō est sor.⁊ nihil nisi aīal.igitur aīal fuit sor.ꝙ iā nō est sor.⁊ nullum aīal nisi hō igitur aliqs hō fuit sor.qui iā nō est sor.⁊ nullus hō nisi sor.igitur sor.fuit sor.q iā non est sor.ꝯñs falsum.q: tunc seqtur ꝙ sor.fuit sor.⁊ ip̄e non est sor.qd̄ est falsum.q: sor.fuit sor.⁊ ille est sor. ¶ Itē tm̄ sor.qui fuit sor.fuit sor.igitur nō sor.q nō fuit sor.fuit sor. ¶ Itē isto dato sequitur ꝙ aliquid ꝑ totā istā horaȝ diminuetur ⁊ ꝑ eādē horā augebit.ponēdo ꝙ sor.sit bipedalis cui⁹.a.sit vnū pedale qd̄ remanebit sor.facta diminutione.⁊ incipiat augeri.a pedale.nō tm̄ tñ augendo quantum deperdet sor.⁊ sequitur ꝙ.a.erit maius q̄ȝ ē. q: ip̄m augebitur.⁊ seqtur ꝙ.a.nō erit maius q̄ȝ est q: ip̄m continue diminuetur ꝙ sor. continue diminuet.vt pono ⁊ sor.erit.a.igitur ⁊c̄.

Oppositum tñ arguit sic vulgariter.q: si variata parte materie variat cōpositū naturale sequitur ꝙ nullus est terminus discret⁹ aut ꝙ sor.nō manebit sor.ꝑ tp̄s.nec plato manebit plato.⁊ sic de alijs.⁊ tunc accideret deceptio hoībus.in cōmutationibus ⁊ distributionibus bonoꝝ ⁊ maloꝝ. ¶ Item ꝙ multi fuerunt dij quoꝝ quilȝ ab altero differebat. ⁊ ꝙ deus pōt incipere esse aut desinere esse saltem per potentiam suā puta per desitionē partis eius aut ꝑ inceptionem.

Ad dubium igitur dicitur accipiendo ꝙ ad variationem partis materie sequi

tur variatio totius materie. Scdo q ad variationem materie totius seqtur variatio totius compositi. Ex qbus sequit q variata pte materie aut totali materia seqtur variatio totius compositi naturalis. Ex qb9 acceptis cuz precedentibus seqtur generaliter q nulla substantia pōt habere aliam ptem quaz iam habet. ꝛ p idem nulluz accidens nec aliquid aliud pōt habere aliam ptem q̄3 iam habeat sicut dictum est. ideo nec sor. nec aliquid aliđ pōt augeri. Si enim quis absq3 tedio aspexerit. videbit q tā bene sustineri poterit q tā inanimata augent q̄3 aīata. ꝛ tam bñ ad rōnes pōt rñderi q̄3 sustineri. ꝛ rñderi pōt ad rōnes pbantes q sor. ꝛ alia aīalia hñtia formas extēsas pñt augeri. imo vt vere loquar hoc pōt tam male sustineri q̄3 illud. ꝛ tamen cōtra aristo. est q tam aīata anima extensa ñ augeant q̄3 habentia aīam inextensam. q2 ēt in homine credidit aristo. aliquā aliam formam sbalem extensaz. nec posuisset q i quolibet homine esset vna aīa indiuisibilis inherens. ppetua. ꝛ eterna. sed posuisset vnicum intellectum in tota specie. qđ p3 colligendo diuersa dicta in diuersis locis. q2 Aristo. credidit nihil habere principium qđ nō sit habiturum finem nec aliqđ habituꝝ finem qđ nō habuerit pricipium. vt p3 primo celi. Tertio aūt de anima posuit intellectum humanū nō corruptibilē. ꝛ in scđo de aīa dū dixit. Separatur aūt hoc ab hoc tanq̄3 ppetuū a corruptibili. vbi formā sensitiui cōparat ad intellectiuā. ꝛ p ꝯñs nō habere principium. igit nō poneret intellectū humanū nisi intellectū quē posuisset formā appropriatā toti speciei humane. vt colligi pōt scđo ꝛ tertio de aīa. vbi dicit. Relinqtur igit potentia que nullius corporis est actus. ideo nō posuisset vltimā potentiā in hoīe fore creatam. q2 nihil ƒm eū fit ex nihilo. vt p3 primo physicorū. Nec dixisset vltimam potētiam fore aīam in hoīe3 sed intellectū. vñ oīs aīa est actus corporis. vt p3 ex diffinitione eius scđo de aīa. nec multiplicasset hmōi potentias cū in vnica tali possit spēs ꝯseruari. Et hāc fuisse intētionē aristo. colligitur ex variis passibus ab eo dictis. Et si attente p eius volumina aspexeris hoc totū credidit auerois tertio de aīa cōmento vigesimo primo. Ideo pp ꝯplacere Aristo. nō est ponēdum aīata hñtia formam extensam inherentez posse augeri. q2 ēt ista nō est intētio aristo. imo aristo. credidit vltra intellectū appropriatū esse formā extensaz in homine. cū materia inferior nō stet sine forma substātiali inherente ꝛ negasset aristo. q aīa remanet post mortem que nec esset inherens nec appropriata in illis saltem libris qui ad latios puenerūt. sicut negasset spūs malignos quos vulgus detractores vel tēptatores vel diabolos appellat. Aristo. eni3 p magna pte quicquid nesciuit negauit. imo nec de anima humana nec de hoīe quo ad augeri vel diminui verbis suis credendū est. sicut nec de forma credimus. ¶ Sed ad primū argumentum negat ꝯña. aliqs eni3 est terminus discretus vt ly sor. vel plato. qui est positus ad significandū hoīem. qui est cōpositus gratia augmenti ex. a. mā ꝛ. b. forma. ꝛ stat q sor. erit sor. per tp̄s. q2 qua rōe est possibile p tp̄s q in aliqua parte nō fiat resolutio possibile ē eadem rōne q in toto hoīe nō fiat resolutio p tp̄s aliquod. ¶ Item stat hoīem egrū nō nutriri. ꝛ plantā etiā ñ nutriri. tam quo ad se q̄3 quo ad ptes. q2 stat plātam esse in magno frigore ꝛ nec crescere nec resolui. igitur p illud stat istud qđ iam p̄missum est. Et cu3 arguitur q esset deceptio in cōmutationibus ꝛ distributionibus bonoꝝ ꝛ maloꝝ. q2 nō puniret q peccasset nec premiaret qui meruisset Dicit q ƒm iustitiam cōmutatiuā vl distributiuā aut ƒm catholicā veritatē spectandu3 est ad aīam. q2 omnis actio compositi puenit ab illa ꝛ nō ad mām a qua nihil puenit. Ideo si anima cū. b. mā peccauit ꝛ tunc erat sortes iste hō q erat ꝯpositus ex illa mā ꝛ ex illa forma. nō o3 q ista aīa puniat cū ista mā sed sufficit q ista aia cū q̄uis materia puniat ¶ Itē ēt catholica veritas nō fundat in mā. cū eni3 deus filius tres naturas in se cōtineat. s. verbū. aīa3. ꝛ mām. stat q ille numerus q ē illa tria desinat esse. sicut stat q numerus q est deus ꝛ hoc instans desinat esse ꝛ incipiat esse. Ideo possibile est q xp̄s ƒ3 ptē mālem ꝛ ƒm q hō desinat esse. Talis āt disputatio nō est dicēda apud vulgus q2 non pōt subtilitates q̄ sunt vltra ꝯsuetudinē speculari Si vero nō stent ista o3 ꝯclusiones illatas añ oppositū saltē ꝯcedere q̄s intellectus nō bñ

cognoscit. Dñ vero cõsiderat istas hic cõces
sus ↄclões optime intelligit. Et ↄñter rñdẽ
do ad casus poles se aptet ad istos ꝛc.

s Ed adhuc ori tur du
blum. Utrũ sit dare primũ in-
stãs in quo sor. erit sciẽs v̓tuosus
aut sanus. posito ꝙ sor. debeat
transmutari de ignorãtia in sciaȝ. ꝛ de vitio i
virtutẽ. Et de egritudine in sanitatẽ. ¶ Et arḡ
primo ꝙ non. Et arḡ sic. Si sor. aliquã ꝑpõ
nem incipiat scire. aliqđ erit vltimũ instãs in
quo nõ sciet illã. q: qñcunqȝ sor. sciet aliquaȝ
ꝑpõnẽ sub aliquo gradu certe itẽsiõis sciet il
lam. sed oẽm ꝑpõnem quã sor. sciet sub ali-
quo gradu certe intensionis prius sciuit sub
gradu remissiori. igitur nullũ erit primum in
stans in quo sciet illã ꝑpõnem. ꝛ sor. incipiet
scire illã ꝑpõneȝ. igiṫ aliqđ erit vltimũ instãs
in quo nõ sciet illã. ¶ Itẽ ista nõ ẽ vera plato
mouetˀ. ꝛ iam nõ est dare nisi vltimũ instãs
in quo nõ erit v̓a. igiṫ nõ est dare nisi vltimũ
in quo non erit scita. ꝛ si aliquando erit scita
in aliquo instanti cum iam non sit scita. igi-
tur ꝛc.

Oppositum tñ arḡ. q: aliqua est
ꝑpõ q̃ nõ põt in-
cipe eẽ v̓a nisi erit aliqđ istãs i quo prio erit
v̓a vt pȝ de ista ꝑpõne. hoc istãs ẽ. igr̄ alicu
ius talis ↄtigit dare ꝑmũ istãs i quo sit scita
¶ Pro cuius dubii solutione primo accipiṫ
ꝙ oĩs qualitas ẽ gradualis. pȝ q: oĩs q̃litas ẽ
apta q̄tũ est de se subiectũ suũ terminatũ in
tensuȝ reddere. ꝛ nulla est in infinitũ remissa
Nulla. n. põt esse remissio infinita. ¶ Iteȝ si
aliqua nõ sit gradualis sit ista mẽtalis noticia
.a. Sed ↄtra. q: .a. noticia mẽtalis est gradua
lis. Aliqs. n. aliqñ magis aliqñ minus credit
eãdẽ ꝑpõneȝ. ꝛ q̃ rõe vna ẽ itẽsibilˀ eadẽ rõe
q̄libet mẽtalis. ꝛ ꝙ facit ꝑ vna fac̃ ꝑ vtraqȝ
ꝛ sciẽs ita rñdebit ꝑ vna sicut ꝑ alia. ¶ Se
cũdo accipiaṫ ꝙ nulla actio nãlis ꝑt eẽ istãta
nea. pȝ q: istãte ordĩe nãe nõ põt agẽs appro
ximari passo nisi successiue ꝛ nõ sic ꝙ ꝑ istã
ti agat. ¶ Tertio accipiṫ ꝙ latitudines ↄtra
rioꝝ nõ primoꝝ. sicut est albedis. nigredinis
credulitatis. hesitatõis. ñ necessario mutuo se
expellũt. Stat eniȝ albedinem generari absqȝ
corruptione nigredinis. ꝛ remissam credulita
tem absqȝ formidine aliqua. pȝ q: stat remis-
sam cõsiderationem esse sup aliquo vero cre
dito remisse absqȝ formidine aliq̃ ꝛ cõtrarii
cõsideratione. ¶ Quarto accipiṫ ꝙ scia ẽ ha
bitꝰ vel assensus vi sine formidine. Et opinio
ẽ hitus vlˀ assensus verus cũ formidine. Er
ror est assensus falsus siue sit cũ formidine si
ue sine formidine. Ex quo seqtur ꝙ aliqs er
ror erit scia ꝛ ecõtra aliqua scia erit error. pȝ
posito ꝙ remanẽte assensu .a. ꝑpõnis incipi-
at .a. ꝑpõ eẽ falsa. ¶ Et ita ẽt ↄcedẽdũ est ꝙ
scia erit opinio. ꝛ opinio error. ꝛ ecõtra. pȝ q:
iam aliqs assensus verus q est sine formidine
põt admisceri cũ aliquo gradu hesitatõis ꝭȝ
quẽ modum cõcedendũ est ꝙ aliqua scia infi
nities erit error. ꝛ econtra. ꝛ infinities sor.
incipiet scire datam ꝑpõnem ꝛ desinet scire
eandẽ. ¶ Ex qbus acceptis seqtur primo ꝙ
nõ est dare primũ instans aut vltimũ instans
alicuius noticie sensitiue. puta visionis. tacti-
onis. ꝛ hmõi. q: oĩs talis qualitas est gradua
lis per primã suppositionem. ꝛ nulla talis po
test subito acquiri ꝑ scđam. igiṫ nullus ẽ pri-
mus gradus visionis aut vltimꝰ. ¶ Ex quo
seqtur vltra ꝙ oĩs noticia sensitiua fit ex ꝑexi
stenti cognitione sensitiua. ¶ Item seqtur ꝙ
nullus est primus cõceptus in mẽte generatꝰ
q: quocũqȝ dato prius fuit cõceptus seu noti
cia incõplexa remissior. ¶ Itẽ seqtur ꝙ ẽ da
re vltimũ instans nõ esse opinionis fortis vel
platonis ꝛ primũ nõ esse. posito ꝙ scia desi-
nat esse ꝑ admixtioneȝ hesitationis vt posito
ꝙ sor. credat firmiter celũ moueri ꝛ ꝑ aliq̃s
euidentias ad oppositũ factas generetˀ formi
do in mẽte sor. ita ꝙ sor. nõ credat tam firmi
ter q̄ȝ modo credit. sed cũ hesitatõe. ꝛ tũc pȝ
ꝑpositũ. ¶ Uñ est aduertẽdũ ꝙ tripliciṫ põt
aliqs trãsmutari de sciẽte i nõ sciẽtẽ. ꝛ ecõtra
Põt. n. aliqs errare ꝛ habere assensuȝ falsũ
de ꝑpõne cõtingenti. que eo sic credente inci
piat esse vera. ꝛ tũc datur primũ vel vltimũ
affirmatiue vel negatiue. tã quo ad desitionẽ
q̄ȝ quo ad inceptionẽ ꝭm ꝙ ꝑpõ de q̃ est assẽ
sus incipit vel desinit esse vera. Et ita est de
trãsmutatione ab errante in scientẽ manente
assensu re ꝑmutata. Põt ẽt aliqs trãsmutari
de nõ sciente in scienteȝ. ꝛ de sciente in nõ sciẽ
tẽ ꝑ remissionẽ ↄtrarii admixti cũ assensu. vt
posito ꝙ sor. opinetˀ celũ moueri. ꝛ credat ce

lū moueri cū hesitatione ⁊ remittat̄ illa hesi-
tatio vsq3 ad nō gradū. remanēte assensu. ⁊
p3 tūc ꝙ erit dare primū instās in quo iste as
sensus erit scīa ⁊ in quo sor. erit sciens. ⁊ idez
instans erit primū nō esse opinionis sor. qd̄
erit primū instans istius scie. Nunq̄3 enī3 isto
modo dat̄ primū vel vltimū signate opinio-
nis. cū nō detur primū vel vltimū hesitatōis
cōmixte. Pōt ēt aliquis trāsmutari a nō sciē
te in scientem absq3 signate rei mutatione vl̄
hesitationis remissione. Pōt. n. aliqs nullam
habere credulitatē de. b. ꝓpōne vera ⁊ inci-
pere a nō gradu credere ꝓpōnē. ꝑ aliquā eui
dentiā incipiētē a nō gradu mouere ipsū ad
assensum. b. ꝓpōnis. Et isto mō nō erit assi
gnare primū instans in quo sor. erit sciēs. b.
ꝓpōnem. sed vltimū in quo nō. Nec ꝑ illum
modū est dare primū instans in quo ꝓpō sci
tur nec vltimū in quo scit̄ ꝓpō quo ad desi-
tionē. Ex quo p3 ꝙ nō oē primū instās ī quo
sciūtur premisse vl̄ aīis alicuius ꝯñe denoīate
a ly si. vel igit̄ ⁊c. scite esse bone est primū in
stans in quo scit̄ ꝯclusio eiusdē ꝯñtie. q3 ꝯtin
git nullum fore primū instans in quo sciūtur
premisse sicut tertio modo. Et ēt ꝯtingit ali-
qd̄ esse primū instans in quo sciūtur p̄misse
vt p3 scd̄o modo. Et nullū est primū instās ī
quo scitur ꝯclusio. q3 nulla forte est euidentia
ad ꝑtem ꝯtrariā respectu ꝯclusionis in princi
pio sed respectu p̄missaꝝ aliqua est euidentia
ad ꝑte3 ꝯtrariā. ¶ Item pos̄e satis est hoc in
ꝯñtiis dyaleticis. q3 pos̄e est ꝙ ꝯñtia sit scita
esse bona ⁊ aīs sit scitū. ⁊ ꝯñs nō scitū ab eo
dem. Qd̄ pōt multipliciter cōtingere. vel q3
aīs sit intellectū ⁊ ꝯñs nō. vt posito ꝙ aīs sit
latinum. ꝯñs vero grecū. ⁊ credas istā ꝯñā3
esse bonā sicut qlibet nostrum credit multas
ꝓpōnes grecas aut ꝯñtias fore bonas. ⁊ ip̄a
rum nullam intelligit. vel q3 forte creditur ꝙ
ex vero sequat̄ falsum. Et tūc stat ꝙ data cō
sequētia sit scita esse bona ab illo a quo antece
dens est scitū ⁊ ꝯñs nescitum. q3 putat ipsu3
esse falsum. ¶ Itē pōt esse ꝙ aīs sit scitu3 ⁊
ꝯñā sit scita esse bona ⁊ repugnet ꝯñs sciri. si
cut est verum de tali oīs ꝓpositio scita ē affir
matiua. igitur nulla ꝓpositio scita est negati
ua. ⁊ de tali hoc nō scit̄. igit̄ hoc nō scitur de
monstrando vtrobiq3 ꝯñs. ꝯñs enī3 sciri nō
pōt q̄3uis veꝝ sit. vñ est aliq̄ ꝓpositio vera q̄
a nullo sciri pōt. sicut ista hec ꝓpositio nō scit̄
eadem demonstrata. imo aliqua est ꝓpositio
q uam tu potes scire. ⁊ deus nō potest scire il
lam. vt ista hec nō scitur a deo ip̄a demōstra
ta. ¶ Sed contra istud ꝙ sensus exterior non
immutat̄ integre prius a suo toto per se q̄3 a
sua parte arguitur. q3 ex illo sequitur ꝙ sen-
sus exterior nō prius sentit totum ꝑ se q̄3 par
tem ꝑ se cuius est pars. ꝯñs falsum. q3 posito
aut signato instanti in quo sor. incipiat ꝑ se vi
dere. a. totum sequitur ꝙ in eode3 instanti in
cipiat videre per se aliquam partem totius. ⁊
si sic sequitur ꝙ īmediate post illud videbit. a
esse diuisibile in duas partes aut plures. ⁊
per ꝯñs immediate post illud instans vide-
bit vtrāq3 illarum medietatū ꝑ se. tenet ꝯñā
q3 nō p̄t aliqd videri diuisibile nisi saltē videat̄
diuisibile in duas medietates aut ī ꝑtes equa
les suis medietatibus. Et ex illo concluditur
ꝙ si videt medietatem ꝑ se. videt mediatate3
mediatatis. ⁊ sic vltra. ⁊ per ꝯñs quamlibet
ꝑtem q̄3titatiuā illius ꝑ se videbit. qd̄ est im-
possibile. ¶ Sed huic dī ꝙ nullus sensus ex
terior ꝑcipit aliquid per se. i. ꝓut distinguit̄
ab alio. q3 sensus exterior non ponit ꝯueniētiā
nec differentiā īter aliq̄. ¶ S3 sensus cōis est
ponens dr̄iam inter res diuersas ⁊ ꝯueniētiā
Et si fiat argumētū de sensu cōi vtru3 prius
sentiat totū per se q̄3 eius partē. dicit̄ ꝙ sic. l3
nō prius īmutetur a toto q̄3 a parte. Et si ar
guitur ꝙ respectu sensus cōis aliqd apparet
nō diuisibile. dī ꝙ ꝯñs nō est incōueniēs. lic3
difficilis esset experētia. tñ hoc argumētu3 va
let sentit̄ totū per se. igit̄ sentit̄ aliqua eiꝰ ꝑs
per se ꝓut ꝑs eius. ⁊ ex ꝑte sensus exterioris
qui nō ꝑcipit nisi singulare est verū ꝙ sensus
exterior nō sentit prius totum ꝑ se immutare
q̄3 eiꝰ ꝑtem īmutāte3. alr̄. n. aliqd foret min
sensatū ⁊ ēt sensibile qd̄ ꝑ se īmutaret sensu3
a ꝓportione eq̄litatis. ideo incipiēs sentire to-
tū ꝑ se incipit sentire ꝑtem ꝑ se sicut nihil pōt
prius incipere esse q̄3 fuisse. ¶ Sed pro con-
ceptuum ordine iteru3 scias ꝙ intellectus pri
us concipit rem conceptu singulari incom-
plexo vago confuso. ⁊ non circunstantiona-
to. quia aliter esset processus in infinitum in
cognitionibus vel conceptibus. Exinde vero
eandē cōceptu trāscēdente. ⁊ ꝑ ordinē descen
dit. ⁊ vltimo eā cōcipit cōceptu singulari de

terminato.nec aliter intelligendus est.Arist.
primo physicoꝝ ⁊ primo posterioꝝ cū suis
equocationib⁹.de vli ⁊ singulari.q꞉ ꝯtrario
mō vtiť illis terminis in dictis locis siue ver
ba intelligant̄ de toto integrali ⁊ eius pte.si/
ue ď toto vli ⁊ ei⁹ pte siue ď minus vniuersa
li in eadem linea.q꞉ prius intelligimus rē sub
conceptu magis vniuersali q̄ȝ minus vniuer
sali.¶ Q.ď tñ illud qď supradictū est sit veꝝ
s.ꝙ latitudo hesitationis ⁊ credulitatis non
mutuo se expellunt.arguitur.q꞉ possibile est
soꝛ.assentire per.b.c.euidentias huic propo/
sitioni celū mouetur.q̄ sit.a.⁊ habere.d.eui/
dentiā in cōtrarium.nō tñ ita soꝛtem sicut.b.
vel.c.Quo dato soꝛ.opinatur celum moueri
ponatur igitur ꝙ incipiat.d.euidentia remit/
ti ⁊ hesitatio ab ea producta corrūpi.⁊ soꝛ.di
uertatur ⁊ obliuiscatur.d.euidentie remanē
tibus.c.⁊.b.euidentijs non intensis.Pona
tur enim ꝙ soꝛ.non firmiter aduertat.sed po
tius remittatur in consideratione.⁊ sequitur
ꝙ remittatur hesitatio non remissa credulita
te.Ex quo pȝ ꝙ nō oīs credulitas sine hesi/
tatione est scientia que non est pars alicuius
alterius.¶ Itē possibile est soꝛ.oppinari ce/
lum moueri per.b.c.euidentias ⁊ per.d.ad
aliam partem oppositam.⁊ ꝙ incipiat soꝛtes
remitti in aduertentia donec erit totaliter ob
litus.⁊ patet ꝙ simul remittetur credulitas
cum hesitatione.aliter enim soꝛ.nō posset re
mitti in aduertētia aut hesitatione vsqȝ ad nō
gradum.sicut igitur intensa credulitas remit
titur ita ⁊ hesitatio.⁊ econtra.¶ Iteȝ pōt in
cipere generari albedo absqȝ hoc ꝙ incipiat
corrumpi nigredo.vt pȝ in mixto ex elemen
tis immediate generato.igitur ⁊c̄.Sed pro
ordine sensationum ⁊ intellectionū habendo
intelligendum est ꝙ si soꝛ.non sentiat nec in/
telligat qui aliqñ sentiet ⁊ intelliget incomple
xe ⁊ complexe affirmatiue ⁊ negatiue assen/
tiet ⁊ dissentiet prius per tp̄s sentiet q̄ȝ intelli
get.q꞉ oīs noticia exterioꝛ.puta auditio.visio
⁊c̄.successiue generabitur.⁊ aliqñ tam modi
ca sensatio erit generata ꝙ ip̄a nō sufficiet mul
tiplicare species suas ab oꝛgano sensus exte/
rioꝛis vsqȝ ad oꝛganū sensus interioꝛis.aliter
tota sensatio foꝛet infinite potentie si quelibet
pars eius per se ad tantam distantiam suffi/
ceret multiplicare species suas.ideo si soꝛ.nec
sentit nec intelligit ⁊ sentiet ⁊ intelliget prius
per tempus sentiet q̄ȝ intelliget.⁊ prius senti
et incomplexe q̄ȝ complexe.q꞉ prius per sen
sum exterioꝛem q̄ȝ per sensum interioꝛem.sȝ
sensus exterioꝛ non percipit complexe affir/
matiue vel negatiue.q꞉ sensus exterioꝛ non ꝑ
cipit nisi ꝑm ꝙ immutatur a sensibili exteri/
oꝛi.sed nullum est sensibile exterius aptū na
tum generare in oꝛgano exterioꝛi actum cō/
ponendi aut diuidendi.igitur ⁊c̄.prius etiam
soꝛ.intelligit incōplexe q̄ȝ complexe.⁊ prius
affirmatiue q̄ȝ negatiue.⁊ prius assentiet q̄ȝ
dissentiet.q꞉ propositio si qua primo erit con
cepta a soꝛte erit affirmatiua de hoc verbo ē
secundo adiacente ab eo credita absqȝ alia eui
dentia.aliter enim esset processus in infinituȝ
in euidentijs.sed intellectus nulli propositio/
ni affirmatiue vel negatiue dissentiet.nisi pro
pter aliquam euidentiam vel propter aliq̄s
euidentias ad vnam vel ad vtrāqȝ parteȝ cō
prehensas inequales.¶ Et consimiliter dicē
dum est de transmutatione de virtuoso in vi
tiosum desitione.Ex quo pȝ ꝙ nulla res suc
cessiua pōt incipere esse nec aliqua desinere
esse quam ponitur distingui a permanente.
nullum enim tempus imediate post hoc erit
nec aliquod imediate ante hoc fuit.nec ē pos/
sibile ꝙ aliqualiter velociter vel tarde incipi
at aut desinat aliquid moueri.q̄ȝuis sit possi/
bile ꝙ incipiat esse aliquis motus.⁊ incipiat
aliquid in infinitum tarde moueri.hec oīa pa
tent per hoc.q꞉ quocunqȝ successiuo futuro
signato nulla erit prima pars eius.¶ Sȝ foꝛ
te contra istud superius dictum arguitur.s.
ꝙ si moueri.est rē alr̄ se habere q̄ȝ prius ⁊c̄.
Et arguitur sic.ponatur aīam soꝛ.ad sciam
alterari.⁊ soꝛ.ab alijs motib⁹ quiescere.⁊ se
quitur ꝙ soꝛ.ꝑm se ⁊ quālibet sui partē q̄ȝti
tatiuam alteratur.data ista diffinitione.quia
quelibet pars quantitatiua soꝛ.aliter se hȝ q̄ȝ
prius per tp̄s.aut saltem sic se habebit ꝑ si/
gnatum tp̄s.q꞉ quelibet ps quantitatiua soꝛ.
continue habebit aliquid de qualitate qď pri
us non habuit.¶ Sȝ foꝛte dr̄ in isto casu ꝙ
aīa soꝛ.nō alterat̄ in manu aut in pede.sȝ so
lū in coꝛde.Sed ꝯtra aīa in pede recipit sciaȝ
⁊ continue recipiet ꝑ tp̄s.igitur alteratur ⁊
alterabitur ꝯtinue in pede.igitur pes conti/
nue aliter se habebit foꝛmaliter.q꞉ quicqd in

herec parti inheret toti adequate vel nō ade
cuate. ⁊ tñ iste pes nō mouetur. ¶ Sed for/
te dr̄ in isto casu ꝙ quelibet pars quantitati/
ua for. mouetur. Sed contra per idē vtraq;
manus mouetur si vna eius ps localiter mo
uetur. ⁊ si aliqua pars quantitatiua fortis lo/
caliter mouetur quelibet eius pars mouet̄.
¶ Sed forte dr̄ negando ꝯñam. Dr̄ enim for
te ꝙ q̄uis aīa moueatur in vna manu quie/
scit tamen in alia. Sed contra. q: illa anima
nihil potest recipere in aliqua parte quantita
tiua quin id in qualibet recipiat in qua fuerit
ideo si motus localis sit subiectiue in anima
existente in vna manu. idem est subiue in pe/
de. igitur non sequitur ibi cum ipsa ibi altere
tur. Q̄ď si conceditur arguitur motus loca/
lis est in pede aut alteratio. igitur pes moue/
tur. ¶ Itē quocunq; motu mouet̄ pars ali/
cuius mouet̄ totū cuius est ps. iō eodē motu
mouet̄ pes quo mouet̄ ps eius. Item si aīa
mouet̄ in pede motu locali. igit̄ aīa mutat lo
cū in pede vel vbi ꝯñs falsū. Itē signet̄ mix
tū nunc generatū qď nūc. añ hoc fuerit. cui⁹
materia nūc al erat ⁊ imediate añ hoc alte/
rabat̄. ⁊ sequr ꝙ illud mixtū nūc p̄imo mo
uet̄. q: in eo est motus. q: medietas siue ps
eius mouet̄. puta ps m̄alis igit̄ illud mixtuз
mouet̄. qď añ nō mouebat̄. pз q: añ n̄ erat
igit̄ moueri nō ē aliter se hr̄e q̄з prius. ¶ Itē
motus ⁊ tp̄s nō differunt a rebus ꝑmanen/
tibus. iō ⁊c̄. q: si sic seq̄t̄ ꝙ aliqs ē mot⁹ qui
nō ē successiuus ꝯñs falsuз ⁊ añ ꝯña. de mo/
tu signato ꝓ certo istāti vniformi quo ad subз
difformiter mouet̄ quo ad tp̄s. ⁊ seq̄t̄ ꝙ qď
libet qď mouet̄ localr̄ hз in se accñs infinitū
pз quia moto aliquo ſm se ⁊ qďlз sui moue
tur oē qď est in eo. igit̄ mouet̄ motus in eo
exñs. Itē seq̄t̄ ꝙ extēsuз ē subiue in nō extē/
so ⁊ indiuisibili. q: motus localis ē subiue in
aīa. ¶ Iō dr̄ ad primū limitādo illā descri/
ptionē. ⁊ dr̄ ꝙ si moueri eēt. ipm̄ eēt rē aliter
se habere intrinsece formali per tp̄s q̄з prius
ſm se vel saltē ſm aliqd sui partē put est ps
illius. ⁊ tūc ꝯcedunt̄ ille cōclusiones. si in ali
qua pte quātitatiua for. aīa for. mouetur ipa
mouetur in q̄lз eius parte. q: iste mot⁹ suc/
cessiue reperit vbicunq; illa est. ⁊ in q̄cunq;
parte illa sit etiā est qďlз eius accñs imo mo
ta aīa in aliq̄ parte i nulla pte qescit. ⁊ moue
tur ipsa motu localiter ⁊ motu alterationis
in pede lз nō localiter forte mouet̄ q̄tenus ē
eius ps. ⁊ iō nō reqritur ꝙ mutet sitū in pe
de. iō pз ꝙ nō sequitur motus localis est in
isto cōposito. igitur hoc cōpositū mouet̄ lo/
caliter ⁊ nō quocunq; motu mouetur aliqua
pars alicuius cōpositi mouetur ipm̄ cōposi
tū. q: forte cōpositū nō mouet̄. Et ꝑ hoc pз
rñsio ad illud qď arguit̄. de mixto. Admisso
n. casu gr̄a argumenti ꝯcedit̄ ꝙ istud nō mo
uetur. ⁊ tñ plusq̄з eius mediū mouet̄ vel sal
tē mediū posito ꝙ illud mixtū habeat formā
extensam. tñ ſm rei veritatē nō est possibile
ꝙ hoc mixtū sic sit ꝙ nō prius fuerit natura
liter loquendo. Iō signato aliquo certo mix/
to qď nunc primo sit. conceditur ꝙ istud mo
uetur ⁊ ante mouebat̄. ipm̄. n. ante fuit lз nō
ꝑ tempus nec ꝑ instans. ⁊ nō sequitur. nunc
primo hoc mixtum est. igitur nō ante hoc fu
it. sed sequitur ꝙ nō imediate ante instās qď
est p̄ñs in aliquo instanti priori fuit. ⁊ conce/
ditur qď aliqď generandū erit ante primum
instans esse sui ⁊ incipiet eē postq̄з fuit. ⁊ erit
postq̄з desinet esse ad istū intellectum termi/
ni. ¶ Ad aliud ꝙ tp̄s ⁊ motus nō differunt
a rebus permanentibus. dicitur ꝙ motus lo
calis quilibet differt a re que mouebitur ⁊ si
militer tempus. ⁊ tunc non sequuntur cōclu
siones ille. q: motus localis nec mouetur nec
moueri pōt. cum motum debeat esse idem
sub vtroq; termino. nec pro aliquo instanti ē
extensus aliquis motus adequate per aliqď
subiectum.

Ed adhuc

Ed adhuc oritur du
biuз. nū
s quid aliqua distantia predicamē
talis possit nāliter incipere acqri
vel haberi. sic ꝙ ſm se ⁊ qďlibз
sui vel eius det̄ primū aut vltimū in quo nō
verbi gr̄a. nunqd aliqua albedo. aut aliqua
quantitas. aut aliqď spacium possit natura/
liter incipere ꝑtransiri aut acquiri. ⁊ argui
tur ꝙ sic. q: ponatur ꝙ sint duo corpora be
ne tersa polita ⁊ nō porosa ꝑfecte plana se tā
gentia. q̄ eque distāter incipiant eleuari. ⁊ sit
a. aer circundās ista duo corpora. ⁊. b. sit di
stātia q̄ est a. circūferentia vsq; ad centrū pu
ta semidiametri alicuius istoꝝ corpoꝝ. Et ar
guit sic. b. spaciū incipit ꝑtransiri ab. a. aere.

igiť ⁊c̄.pȝ ꝯña ⁊ añs arguiť.q: iã.a.aer non
tãgit punctũ mediũ alicuius istoꝝ corpoꝝ.⁊
ĩmediate post hoc tanget illũ.igiť.a.aer ime
diate post hoc ꝑtransibit totũ semidiametrũ
alicuius istoꝝ corpoꝝ.¶ Uel sic arguitur de
applicatione.distent.n.ista corpora dura qua
drata.puta.c.d.ꝑ pedalem distantiã.que et i
am eq̃ distanter applicanť ⁊ seqť ꝙ in illo in
stanti in quo primo se tangent desinet tota di
ameť ꝑtransiri ab aere circunstante.igiť pa
riter aliqd talis diametri pōt incipere ꝑtran/
siri ab aere circunstante.¶ Sed forte dř ꝙ ñ
est possibile ꝙ duo corpora dura veniant ad
cõtactũ.⁊ sic ꝙ nec ista.¶ Sed cõtra descen
dat vnũ illoꝝ suꝑ aliud.⁊ seqtur ꝙ aliqñ qe/
scet suꝑ illo tangendo illud.aut seqtur ꝙ a ꝓ
portione minoris inequalitatis fiet actio aut
prohibitio talis actionis.Aer.n.qui ponitur
medius nõ est in infinitũ resistens diuidenti.
¶ Itẽ ponatur opacũ semipedale iuxta lumi
nosum pedale.⁊ stãte luminoso crescat illud
opacũ quousqȝ fiat maius luminoso.⁊ sit.a.
mobile in cono vmbre in principio.⁊ ꝯtinue
moueať fm ꝙ distabit plus conus vmbre.
Stet.n.ꝯtinue in fine vmbre.⁊ sit grã argu/
menti nunc.c.instans in quo sunt equalia ⁊
sequitur ꝙ spaciũ infinitũ imediate post hoc
ꝑtransibit.Signetur.n.maxima vmbra que
est pro isto instanti.aut ꝑ hoc instans que est
colũnaris ⁊ finita.Et arguiť ꝯña ꝑ proposi
tionẽ ꝑspectiui q̃ dĩ opacuȝ luminoso minus
vmbrã efficere pyramidalẽ.eq̃lẽ.colũnarem
maius vero euersaȝ pyramidẽ infinitã.Et ꝑ
illud cõcediť etiã ꝙ aliquod lumen fm se in
cipit generari aut corrũpi si eq̃ fiat mutatõ ad
equalitatẽ.¶ Itẽ augeať grã argumẽti a.pe
dale sic ꝙ in prima ꝑte ꝓportionali hore ad
duplũ.in secunda ad q̃druplũ.⁊ sic vltra.⁊
pȝ ꝙ in fine date hore.a.magnã quantitatem
desinet acqrere.⁊ incipiet hře.q: immediate
ante finẽ hore infinitã quantitatẽ ꝑ tunc ha/
bebit.lȝ in nullo instanti ante saltem corporeã.
Et si econtra fiat mutatio magnam ⁊ infini/
tã incipiet deperdere.

Oppositum tñ arguiť.q: om/
ne qđ pōt nãliter
produci tm̃ successiue pōt ꝓduci productione
naturali.Cuiuslȝ.n.naturalis transmutati/
onis natura est principiũ ⁊ nõ mutationis in

stantanee.¶ Sed ad primũ dĩ premittendo
primo ꝙ qcqd ꝑtransit partẽ alicuius ꝑtran
sit totũ cuius est ꝑs.⁊ q̃cunqȝ velocitate mo
ueť pars alicuius quod moueť localiter tãta
velocitate moueť totũ cuius ẽ pars.¶ Et si
forte dĩ ꝙ ista accepta repugnant ante dictis
q: nihil mouetur.q: nec tp̃s nec motus ẽ vt
assignatũ est supra.Dĩ ꝙ est fugere difficul
tatem.argumenta.n.nõ petunt istã difficulta
tẽ vtrũ tẽpus sit.sed ponunt illud grã argu/
menti vt illa difficultas quã exigunt ośdatur
facilius.Uerũtñ si oĩo cõtrarieť rñdẽs ⁊ no
lit ista admittere ponať.de futuro aut de pre
terito ⁊ veniet tandẽ ad illud ad qđ intendi/
mus ꝑuenire.Quibus positis conceditur du
bium.s.ꝙ aliqua distantia pōt incipere acq/
ri.⁊ conceditur in dato casu ꝙ aer circũstans
subito ꝑtransibit istud spaciũ.sic intelligendo
ꝙ nullum tempus vel instans erit post hoc
anteq̃ȝ ꝑtransibit datũ semidiametrum.Et
q̃uis a.aer circunstans imediate post hoc ꝑ
transibit istũ semidiametrũ.nullus tñ aer fȝ
se ⁊ qđlibet sui imediate post hoc pertransi/
bit.sed imediate post hoc infinita velocitate
mouebitur aliqua ꝑs ⁊ etiam totalis aer cir/
cundans.q: quacunqȝ velocitate mouebitur
pars alicuius qđ mouebitur tanta velocitate
mouebitur ip̃m totũ.¶ Sed forte contra il/
lud arguitur.q: illo dato seqť ꝙ ab agẽte fi/
nito.⁊ ꝓportione finita ꝑueniret velocitas in
finita ⁊ ecõtra.possumus.n.imaginari đ nõ
virtuoso in virtuosum aliquẽ transmutari ꝑ
intensionẽ dispositionis repugnãtis dato vi/
tio.vt dato ꝙ sortes intẽperatus debeat trãs
mutari ad temperantiam per successiuam đ
perditionem illius vitij.⁊ per successiuã acq
sitionẽ dispõis repugnantis ꝑ quã disponať
appetitus sensitiuus vel intellectus ad perfe
ctã tẽperantiam.⁊ patet ꝙ si fuerit facta ta/
lis transmutatio erit dare primũ instans in
quo sortes erit virtuosus.q: erit dare primũ
instans in quo nõ erit aliquid de ista disposi
tione virtuti repugnãte.q̃diu.n.dispõni vir
tuose est admixta dispõ cõtraria apta inclina
re appetitũ de se in malũ nõ ẽ ista dispõ vir/
tus.sed ꝯtinentia aut ꝑseuerãtia aut hmõi.vt
videri pōt septimo ethicoꝝ.Alio mõ pōt fie
ri trãsmutatio nõ de virtuoso in virtuosũm
absqȝ deperditione alicuꝰ dispõnis repugnã

tis virtuti vt posito ꝙ ſoꝛ. iā nullā malā diſpōnē habeat in appetitu ſenſitiuo vel intellectiuo. ⁊ incipiat ꝑ bonā ꝯſuetudinē ⁊ bonas operationes generari vna diſpō virtuoſa in appetitu ſenſitiuo vel intellectiuo ſoꝛtis. Et ſequitur ꝙ nō eſt dare pꝛimū inſtans in quo erit generata virtus. qꝛ qñcunqꝫ erit bona diſpoſitio ſine diſpōne cōtraria rectificās appetitū ad recte intelligendū vel eligenduꝫ eſt in eodem appetitu virtus. Iſto igitur modo nō dať pꝛimū nec vltimū inſtans virtutis in ſoꝛ. ſed pꝛimo modo dať vtrūqꝫ. ¶ Sed cōtra illud ſoꝛte arguiť. qꝛ oīs virtus eſt de difficili mobilis. igiť nō infinite remiſſa eſt aliq̄ virtus cuiꝰ oppoſitū ſeqtur ex dictis. ¶ Itē ſeqtur ꝙ poſſibile foꝛet vitioſum eē virtuoſum. qꝛ ſoꝛ. mō dicto pōt fieri tēperatus per deꝑditionē intēperantie vel diſpōnis repugnantis. ponať igiť ꝙ ita fiat remanente ſoꝛ. puſillāimo. ⁊ ſeqť gr̃a exēpli. ꝙ i. a. iſtāti erit ſoꝛ. virtuoſus. qꝛ erit tēperatus. ⁊ ꝯña a ſpē ad genus. ⁊ in eodē inſtāti ſoꝛ. erit puſillanimus igiť vitioſus. ꝯña pꝫ vt pꝛius. ¶ Sed ad pꝛimū diť ꝙ oīs virtus eſt de facili mobilis. qꝛ omne finite difficile eſt facile. iō ꝑ iſtas differentias facile ⁊ difficile non differunt habitus ⁊ diſpoſitio. Et conceditur illo modo ꝙ in infinitū remiſſa diſpoſitio ē virtus. ⁊ tamen quelibet virtus eſt de difficili mobilis. Uerumtamen ſi alr̃ capiať ille terminus virtus vt ſignificet diſpoſitionē nō cōmixtā repugnanti diſpoſitioni rectificatiuā appetitus ſub certo gradu intenſam ⁊ firmam vel vltra certū gradū. tunc dabitur pꝛimū inſtans in quo ſic vel vltimū in quo non. ſꝫm variam termini ſignificationē. ſi eniꝫ diſpoſitio ſine cōtrario intenſa vltra. c. gradum quecunqꝫ ſit illa ſit virtus ⁊ non aliqua ſub. c. gradu nec citra tunc dabiť vltimū inſtās in quo non erit virtuoſus. Si vero nomineť virtus diſpoſitio ſine contrario ſuo ſub. c. ⁊ vltra. c. ⁊ non citra dabitur pꝛimum vel vltimū inſtans.

¶ Sed pꝛimus modus ē acutioꝛ. qꝛ quelibꝫ pars virtutis eſt virtus. iſte aūt eſt ſenſibilioꝛ ⁊ iſto modo virtus eſt de difficili mobilis ſēſibiliter. ⁊ iſto modo diſpoſitio differt ab habitu ſic capto termino. ¶ Sed ad ſecundum diciť ꝙ ſine ꝯtradictione cōcedendū eſt virtuoſum eē vitioſū. nec iſti termini ꝯtrarie opponuntur virtus ⁊ vitiū. qꝛ mediū nō opponitur extremis ꝯtrarie. qꝛ ꝯtraria ſūt que ſub eodē genere poſita a ſe inuicē maxime diſtāt ſed mediū nō maxime diſtat ab extremis. ſꝫ quodlibet vitiū alicui vitio eſt cōtrariū. vt timiditas eſt cōtraria audacie īter que duo extrema vitioſa eſt mediū virtus que eſt foꝛtitudo. Sed hec materia nō eſt pꝛeſentis ſpeculatiōis. ¶ Et ſi iteꝝ arguiť ꝯtra. qꝛ īpoſſibile eſt ꝙ album vel nigꝝ naturaliter ſit puniceū vel alurgū. igitur per idē nō pōt eſſe ꝙ virtuoſum ſit vitioſū. diciť ꝙ nō valet conſequentia. qꝛ albedo ⁊ nigredo ſunt ſpecies ſpecialiſſime. ⁊ etiā rubedo. ⁊ nō quilibet coloꝛ eſt medius inter duo ꝓpꝛia extrema ſicut quelibet virtus. Sed de ſanitate ⁊ egritudine ſcito pꝛimo quas res ſignificant. Capiatur igitur ille terminus ſanitas pꝛout ſignificat idem ꝙ diſpoſitio coꝛpoꝛis viuētis a qua operatio naturalis ꝓuenit vel eſt apta pꝛouenire nō leſa. Egritudo aūt eſt diſpoſitio coꝛpoꝛis viuentis a qua operatio leſa ꝓuenit. ⁊ qꝛ nullū eſt dare pꝛimū inſtās leſionis. qꝛ nulla eſt minima leſio. iō dať vltimū nō eſſe egritudinis ⁊ vltimū inſtans eſt ſanitatis. ⁊ pꝛimū eſt eius poſito ꝙ tranſmuteť ab egro in ſanū. ſed ſi inciperet eē aīal alr̃ eſſet. ꝙ vero nulla ſit minima leſio. patet qꝛ vel iſta foꝛet leſio in cōplexionibus aut in numero vel in vnitate vel incōtinuitate. nō incōplexionibus nec etiā in alijs vt patet. ¶ Uerūtamen egritudinem alr̃ diffinit medicus dicens. ꝙ egritudo eſt diſpoſitio a qua operatio pꝛouenit vel eſt apta pꝛouenire ſenſibiliter leſa. ⁊ ponit neutralitatem eſſe diſpōnē a q̄ ꝓuenit operatio inſenſibiliter leſa. ⁊ tūc diť vt pꝛius ꝙ eſt dare pꝛimū ⁊ vltimū inſtans ſanitatis. ſed dať pꝛimū nō eſſe neutralitatis. ⁊ vltimū eſſe. qꝛ datur vltimū nō eſſe egritudinis quo ad inceptionē quam īmediate anteceſſit neutralitas. Sed econtra egritudinis datur pꝛimū nō eſſe. qꝛ datur vltimū tā ſanitatis q̄ꝫ neutralitatis. Sed cōtra iſtud foꝛte arguiť. qꝛ dato illo ſeqť ꝙ ſanum ſit egrū ⁊ egritudo ſit ſanitas. ¶ Itē ſeqť ꝙ aliq̄ ſit remiſſiſſima ſanitas. ⁊ etiā ſeqť ꝙ latitudo ſanitatis termineť incluſiue in extremo remiſſioꝛi. ꝯña falſū. ⁊ arguiť ꝯña. quia aliqs eſt remiſſiſſimus gradus ſanitatis. ⁊ ille gradus non eſt in latitudine neutralitatis aut

egritudinis.igit̃ est in latitudine sanitatis.igi
tur latitudo sanitatis illum includit ⁊ nullum
remissiorē. ¶ Sed ad primū ꝯcedit̃ ꝙ saniꝫ
in complexione est egrum in numero vł̃ stat
sic esse. Pro aliis stude.

Unquid autem

ꝟ res successiua incipiat vel desinat
esse. Dicemus accipientes ꝑmo
ꝙ si tp̃s est ipsum est q̃ꝫtitas ꝯti
nua. Scd̃o ꝙ si tp̃s est quelibet ꝑs tp̃is est.
⁊ oẽs ꝑtes alicuius tp̃is sunt taꝫ collectiue q̃ꝫ
diuisiue. ⁊ nulla est que nõ sit. nec alique sunt
que nõ sint. q: si aliqua vel alique ꝑtes st̃ tũc
aliqua vel alique sunt. ⁊ nulla vł̃ nulle sũt qn
illa vel ille sint. igit̃ quelibet ꝑs tp̃is est ⁊ etiã
oẽs ꝑtes tp̃is sunt. ¶ Tertio accipit̃ ꝙ si mo
ueri est ipsum est aliquã rem aliter se habere
q̃ꝫ prius formaliter ⁊ intrinsece per tempus.
¶ Ex quibus seq̃tur ꝙ nihil potest in instãti
moueri. nec motus potest esse in instanti. qd̃
intelligimus indiuisibile. q: sequitur hoc mo
uetur in instanti. igitur hoc habet se formali-
ter ⁊ intrinsece ꝑ tempus aliter q̃ꝫ prius in in
stanti. Ex eodem pꝫ istas ꝯñtias nõ valere.
sortes se habet aliter q̃ꝫ prius. igitur sor. mo
uetur. sortes imediate post instans qd̃ est pre
sens mouebitur ⁊ imediate ante instans qd̃
est presens mouebatur. igitur sor. mouet̃. pꝫ
posito ꝙ sor. nõ moueatur localiter. ⁊ ꝙ im
mediate añ istãs qd̃ p̃ns mouebat̃ localr̃ ⁊
ꝙ imediate post instans ꝙ est p̃ns mouebit̃
localiter. ¶ Quibus assumptis est concludē-
dum ꝙ si tempus est puta hora nulla ꝑs eius
desinit esse. quia si aliquod tempus est sit. a.
hora i cuius medio sumus. ⁊ fuerit lapsa me
dietas. b. ⁊ erit medietas. a c. ⁊ tunc si. a. ho-
ra sit. ⁊. b. nõ sit. tunc aliquid est compositũꝫ
ex aliquibus quorum nullum est aut neutruꝫ
quia. a. est. b. c. collectiue. ⁊ nec. b. est nec. c. ẽ.
Et sequitur ꝙ quandiu erit tempus tam diu
aliqua eius pars erit. data positione. quo da-
to sequitur ꝙ nihil erit prius altero. nec aliqd
fuit altero prius. ¶ Item sequitur ꝙ quicqd
vnq̃ꝫ erit erit immediate post hoc. ita ꝙ ip-
suꝫ ẽ. ⁊ sequitur tũc ꝙ nihil incipit esse nec de
finit esse. ¶ Itẽ ⁊ quicquid fuit per infinitum
tempus fuit. ⁊ quicquid erit per infinitũ tem
pus erit. que omnia sunt impossibilia. ¶ Iteꝫ
si aliquod tempus sit vt. a. hora nulla eius
pars desinit esse. quia si. a. hora sit. simus vt
primus in medio instanti. ⁊ si nulla pars eius
desinit esse ⁊c. igitur tunc adhuc. b. est. conse-
quentia patet. per illam positionem. concedit
enim consequens. similiter concedit ꝙ. b. est
⁊ ꝙ. c. est. ¶ Sed contra istam positioneꝫ sic
arguitur. quia ex illa sequitur talia argumen-
ta valere. a. fuit. igitur. a. est. ponit enim ꝙ si
aliquid fuit ipsuꝫ est. ⁊ similiter si aliquid erit.
¶ Ex quibus sequitur ꝙ si aliqua proposi-
tio erit vera illa est vera. ⁊ si aliqua fuit vera
ipsa est iaꝫ vera. Ex quibus sequitur ꝙ si an
tichristus erit ipse fuit. ⁊ si adam fuit ipse erit
non potest enim poni antecedens alicuius ta-
lium consequentiarum verum ⁊ consequens
falsum. ¶ Item sequitur ꝙ necessarium con-
tradicit necessario aut contingens impossibili
quia ex positione sequitur ꝙ necessarium sit
contingens. ¶ Item sequitur ꝙ antichristus
contingenter est. ⁊ necessario est. quia vtraq̃ꝫ
pars illius copulatiue est vera. sine obligatio-
ne. igitur est concedenda in hac materia. ⁊ an
tecedens sequitur ex assumptis. ideo cõcludi
tur ꝙ de tempore aut de motu quos solemus
res successiuas ponere sm̃ rei veritatem ni-
hil habemus preter instans. ⁊ sic intelligẽdo
quidam ex antiquis philosophis intellexere.
¶ Ideo secundum rei veritatem nihil habe-
mus de preterito nec de futuro. vbi tamẽ ma
teria difficultatem non exigit de esse tempo-
ris concedimus ꝙ motus est ⁊ tempus. pro
pter breuiloquium ⁊ conceptus nostros faci
lius exprimere. ⁊ secundum istum modum
vulgarem locuti sunt multi de tempore. quo
rum auctoritates sunt intelligẽde ⁊ retorquẽ
de ad verbum de preterito aut de futuro. Et
vlterius dicitur ꝙ quodlibet successiuuꝫ erit
in mensura sibi. ¶ Ideo conceditur ꝙ ꝓ quo
libet instanti intrinseco celum incipit moueri
⁊ desinit moueri. ⁊ ita consequenter respon-
detur ad hanc dubitationem sicut ostensum
est supra de rerum inceptione ⁊ consequens
falsum. Et arguitur consequentia. quia signa
to toto motu quo mouebatur aer iter ista cor
pora g gratia argumẽti erit horalis. Arguit̃
ꝙ iste mot⁹ erit ifinite velox. q: latitudo hui⁹
mot⁹ terminabit̃ ad gradũ ifinitũ. ⁊ ñ exclusi

ue.igit̃ inclusiue.patet consequē tia. ⁊ minor
q: latitudo motus positiue considerata non
terminatur exclusiue versus gradū summuʒ
vt ostēdetur infra. ¶ Item si datus aer per/
transibit illud spacium aut instātanee aut suc
cessiue.non primo modo nec secundo modo
q: tūc velocitas infinita foret successiua. ⁊ du
raret per tempus ⁊ solū spaciū finitum ꝑtrā
siretur per eā. ⁊ tunc sequitur ꝙ latitudo fi/
nita motus ⁊ latitudo infinita per equale tē
pus durantes eidem gradui correspondere
pñt. ¶ Item huius oppositum dicunt Ari/
sto. ⁊ auerrois.in secundo de anima. ¶ Sʒ
ad primū dr̄ ꝯcedendo ꝙ ab agente finito ⁊
latitudine ꝓportionis finita ꝓueniet ista velo
citas infinita. Infinite tamen modicā resisten
tiā habebit aliq̄ ꝑs aeris ad mouendū. ⁊ erit
resistentia in illo motu duplici d̄ cā.primo q:
illa duo corpora īmediate post hoc ꝑ infinitū
modicū distabunt.iō nō erit aer tā tenuis. ⁊
paruus q̄ īmediate post hoc ꝑm se ⁊ quodli
bet sui posset ingredi.iō cuilibet aeri īmedia/
te post hoc erit resistentia extrinseca. Aer eti
am de se appetit eē ꝯtinuus. ⁊ vna ꝑs alteri
resistit. ⁊ pars precedens resistit sequēti. ⁊ q:
nulla erit prima q̄ mouebitur ꝑm se. ⁊ quod
libet sui.iō q̄ libet mouebit̃ cū sua resistentia
Et est imaginandū in ista materia sicut in ta
li casu in quo ponit̃ ꝙ esset pedale spaciuʒ di
uisum in ꝑtes ꝓportionales proportione du
pla. Et ad primū punctū prime partis ꝓpor
tionalis essent infinita mobilia quoꝝ primuʒ
inciperet moueri aliqualiter velociter. ⁊ scd̄m
in duplo velocius. ⁊ sic vltra. ⁊ ponat̃ ꝙ pri
mū mobile motu suo ꝑtransibit.a spaciū vni
formiter in medietate hore. ⁊ sequitur ꝙ qd̄
libet istoꝝ mobiliū ī ꝑtransibit istud spacium
posito ꝙ primū pertransibit in prima ꝑte ꝓ
portionali. ⁊ secundū in secunda. ⁊ tertiū in
tertia. ⁊ sic vltra.iō qd̄libet illoꝝ ꝑtransibit
id spaciū ⁊ in infinitū modico t̃pe pertransi/
bit aliqd̄ illoꝝ id spaciū.nullū tñ illoꝝ mobi/
liū mouebit̃ infinita velocitate. Et si oēs iste
velocitates essent inuicē cōplicate facerent la/
titudinē infinitā intensiue. Et si ecōtra in ho/
ra sequente diuisa in partes proportionales
minoribus terminatis versus nō incipiant or
dine ꝑmutato ita ꝙ id qd̄ fuit primū esset vl
timū. ⁊ secundū in pertranseundo eēt penul
timū. ⁊ sic vltra imediate post hoc erit ꝑtrā
situm hoc spaciū.sed a nullo mobili erit per/
transitum hoc spaciū.ita penitus imaginan/
dum est de aere exñte inter duo corpora pe/
daliter distantia quoꝝ vnū dʒ eq̄ distanter
descendere ad cōtactuʒ alterius. Diuiso.n.
illo aere medio in partes proportionales.mi
noribus versus corpus quiescēs inferius ter
minatis ⁊ exeundo cedet prima pars condē/
psando forte sequentem. ⁊ scd̄a gr̃a argumē
ti pertranseundo distantiam vsq̄ʒ alteraʒ ꝑm
se ⁊ quodlibet sui. ⁊ conformiter tertia. ⁊ sic
vltra. ⁊ sequitur ꝙ infinite velociter mouebi
tur aliquis aer aliqñ in exeundo ꝑm se ⁊ qd̄
libet sui. ⁊ econtra fiet.si ista corpora eleuabū
tur eque distante vt positū est de alijs mobi
libus infinitis. Et per hoc dr̄ ad aliud argu/
mentū qd̄ pōt fieri de aere ⁊ de aqua q̄drā
tis. ⁊ bñ planis q̄ debeant diuidi trāsuersalr̄
ꝑ aliqd̄ diuidēs planū qd̄ ꝑʒ supficiē diuidet
⁊ separet.b.medietateʒ aeris.a.c.medietate
deductis alijs motibus a diuisione ista.vl̃ cō
sequentibus ad istā.pʒ.n.in illo casu ꝙ dabit̃
primū in quo distabit.b.aer.a.c. Et erit illud
instans in quo erit ꝑm supficiē inter.b. ⁊.c. ⁊
in illo casu erit cōcedendū ꝙ infinita veloci/
tate vel velocitate infinita saltē mouebitur tā
c.q̄ʒ.d. Et sicut hic erit dare primū instās in
quo istud spaciū erit pertransitū ita in priori
casu.s.in eleuatione vnius corporis ab alio da
bitur vltimū in quo nō erit istud spaciū per
transitū.q: nō prius ꝑtransibitur pars q̄ʒ to
tū. Et sicut iā est rñsum de aere intercepto
inter duo corpora dura aplicata eque distan/
tia ita dicendū est d̄ parte ignis aut aque aut
gutte q̄ aliqñ in infinitū siccabitur aut subtili
abitur ⁊ in elementū conuertetur. Et ita dr̄
de graui mutato in vacuo ꝙ nō dabitur pri
mū instās in quo mutatur graue simplex ad
misso casu gr̃a argumenti.sed vltimū in quo
nō.q: nunq̄ʒ in aliquo instanti mutabitur ali
quid in vacuo ⁊ nō datur primū instans in
quo mutatū in vacuo est in termino ad queʒ
quāuis etiā successiue moueret̃ graue sue na
ture dimissuʒ in casu ⁊ mixtū successiue mo
ueret̃. ¶ Sed forte contra hoc arguit̃.q: se/
quitur ꝙ aliqua erit velocitas infinita adeq̄te
in hora.qd̄ concedendū est lʒ non per qualʒ
partē illius hore. ¶ Sed adhuc concluditur

ꝙ aliqua referit q̄ nec ꝑ tp̄s nec ꝑ instās erit nec etiā ꝑmanens nec successiua. q: mutatio q̄ mutabit͛ graue in vacuo ꝯerit ⁊ in nullo in stanti erit. postq̄ȝ nō dabit͛ primū instans in quo illud mutabit͛. ⁊ illud nec mutabit͛ per tp̄s nec ꝑ instans. ¶ Jō dr̄ de virtute sermonis cōcedendo istud. Sed forte adhuc arguitur ꝙ corpus durū nō pōt applicari duro sic ꝙ ip̄m tangat vtroqȝ manēte duro ⁊ applicando ip̄a ꝑ modū iā dictū. q: si sic seq̄t͛ ꝙ foret possibile ꝑfecte spericū tāgere planū. ꝯn̄s falsum. q: vel tāgeret punctualiter aut supficialiter. aut corporaliter. nō vltimo mō. quia eēt penetratio corpoꝝ ꝑ se exn̄tium. nec scd̄o mō. q: illud spericū nō foret ꝑfecte sphericuȝ. nā si vtroqȝ existente altero ꝑfecte sperico altero ꝑfecte plano foret ꝯtactus supficialis ab eodē centro punctuali ad circūferentiā nō forent oēs linee eq̄les. ꝯn̄s est īpossibile. vel triangulus rectilineus haberet tres angulos inequales duobus rectis. qd̄ est contra tertiaȝ regulā primi euclidis. pȝ ꝯn̄a. de tribus lineis ductis a dato centro illius supficiei sperici ad tria puncta partis contacte. s. ad punctum mediū ⁊ ad puncta extrema illius quarum media foret minor. q: maiori angulo opponitur maius latus. Et si iste tres linee conceduntur equales sequitur secunda pars. quia causabūt angulos rectos super plano. ¶ Et arguitur ꝙ nō tangit ip̄um in puncto. q: a. spericū distat. a. b. plano. igitur. a. spericū nō tangit. b. planū. pȝ ꝯn̄a. ⁊ arguitur an̄s. quia quelibet pars. a. sperici distat. a. b. plano igitur. ⁊c̄. arguitur an̄s q: inter quālibet partē a. sperici ⁊. b. plani cadit aliqua distantia. igitur ⁊c̄. ¶ Item si aliqua pars a. sperici tangit. b. planū sequitur ꝙ imediata erit aliqua pars a. sperici in. b. plano. igitur aliqua pars est sine medio inter. a. ⁊. b. consequens falsuȝ q: quelibet est cum medio. ¶ Uel sic arguitur. ⁊ breui⁹ si. a. tangit. b. igitur. a. ⁊. b. sūnt imediata. ꝯn̄s falsum. q: a. ⁊. b. sunt cū magno medio mediata. ¶ Jtē ponat͛ ad imaginationē ꝙ q̄escente aere q̄ iā est circa. a. sperici. ⁊. b. planū ꝭm se. ⁊ q̄dlȝ sui desinat a. spericū eē. Tūc arguit͛ sic. Aer iste aut est ꝑforatus ꝭm istā ꝑtē aut nō. si nō sit ꝑforatus. sequitur ꝙ nō tangebat. a. spericā. b. planū. q: aer est cōtinuus ꝭm istā partē. Nulla. n. pars ē diuisa ab alia. si aūt sit ꝑforatus tūc latera distant. ⁊ ꝑ ꝯn̄s. a. supficialiter tangebat. b. qd̄ ē īpossibile. ¶ Jtē ponat͛ ꝙ datū spericū augeat͛ ip̄o tn̄ manente ꝑfecte sperico cum alijs ibi positis. ¶ Et arguitur tūnc sic. Circunferentia maiori circuli minus curuat͛ q̄ȝ circunferentia minoris circuli. ⁊ minus distat a recto. tunc arguitur sic i infinitū modicū distat aliqs punctus a sperici ab aliquo puncto. b. plani. ⁊. a. datū spericū immediate post hoc augebitur. igit͛ imediate post hoc tanget. a. plus q̄ȝ in vno puncto. vel minoret͛ illud spericū. Et arguit͛ ꝙ nō imediate post hoc tanget. q: tanget minus q̄ȝ iā tangat. ¶ Sed ꝓ istis intelligendū est ꝙ nulluȝ corpus potest tangere aliud corpus ꝭm se ⁊ q̄dlibet sui. nisi penetretur ab isto corpore vel sit pars isti⁹ corporis. vn̄ q̄lȝ ꝑs date forme tangit͛. a. mā q̄ȝ illa forma penetrat. q̄dlȝ etiā corpus quālȝ ꝑtē quātitatiuā sui tāgit. ⁊ iō i corpib⁹ quoꝝ vnū ē total'r extra aliud nō ē. possibilis talis tactus corpore⁹. tn̄ ē possibilis tactus supficialis vel pūctualis sic intelligēdo ꝙ ē possibile vnū corpus eē alteri imediatū ꝭm aliquā superficiē. ita ꝙ supficies vnius alteri supficiei cōtiguat͛ ꝭm planuȝ. tactus etiā pūctualis est possibilis quotiensc̄ūqȝ duo corpora aut superficies due sic appropinquant. ita ꝙ punctus vnius sine medio ē ad punctū alterius saltez exn̄tib⁹ ambobus i plano. vn̄ loquēdo de tactu nāli vt distinguit͛ ꝯtra tāgere ꝙ ē sentire. Ad hoc ꝙ duo corpora se tāgāt sufficit ꝙ inter pūctū vni⁹. ⁊ aliquē pūctū alterius nō sit interceptibile aliq̄d mediū nō mutato aliquo istoꝝ vel ꝙ nulla sit minima linea aut distantia ꝑ quā distat adeq̄te ꝑs vni⁹ a ꝑte alteri⁹. ¶ Capiendo aūt tāgere ꝓ sentire possibile ē ꝙ organū tactus tāgat obiectū ab eo distās. ¶ Ex q̄bus pȝ. ꝙ. a. in casu posito tangit. b. ⁊ tangit totum. b. ⁊ tamen nullam partem ꝭm se ⁊ q̄dlibȝ sui tangit. nec aliquam superficiem. tangit. q: illud non requiritur ad hoc ꝙ. a. tangat. b. tangit tamen. a. magnam partem superficialem. b. ⁊ magnam partem. b. q: quicquid tangit partem alicuius tangit totum cuius est pars. Sicut qui videt partē alicuius rei videt totam illam rem cuius est ꝑs tamen. a. tangit. b. solum in puncto adequate. ¶ Et per hoc dicitur ad secundū negādo

istam ꝯñam inter qualibet partẽ.a.⁊.b.ca/
dit aliq̃ distantia.igit̃.a.distat a.b. Sicut in/
ter sortẽ tangentem manũ platonis.⁊ plato
nez cadit multus aer.⁊ tñ sor.tangit platonez
q̃uis multa distantia sit inter sortẽ ⁊ platonẽ
Ideo negatur etiam ista ꝯña.aliqua pars.a.
tãgit.b.igitur aliqua pars.a.est imediata.b.
seu sine medio ad.b. Nec sequitur ecõtra.a.
est imediatum.b.igitur.a.tangit.b.vt posito
ꝙ.a.⁊.b.ꝑ ymaginationem forent in vacuo
nõ se tangentia.tunc esset verum ꝙ.a.est im
mediatũ.b.ꝙ tñ nec tangit nec ab eo distat.
nec forent.tunc.a.⁊.b.contigua.q: oĩa tã cõ
tigua q̃ continua inuicem se tangunt.q̃uis
nõ econtra.oĩa se tangentia sint contigua vel
continua.q: aliqua puncta possent esse ime/
diata.⁊ se tangentia ẜm veritatem vocabuli.
q̃uis nõ sit possibile ꝙ sint contigua vel con
tinua.q:.continua vel contigua sunt quoꝝ vl
tima sunt vnum vel simul.Et per hoc dĩ ad
aliud admisso casu ꝙ aer nõ remanet perfo/
ratus.sed in infinitum subtilis versus pun/
ctũ ꝯtactus terminatus vsq̃ ad nõ gradũ ꝓ
funditatis vsus pũctũ illũ.Et hoc sufficit ad
hoc ꝙ illa corpora tetigissent se.¶ Ad aliam
formã negat̃ ista ꝯña.ꝑ q̃tũcũq̃ remissum
motũ posset aliq̃s punctus.a.tangere aliquẽ
punctũ.b.quẽ nõ iã tangit.⁊ imediate post
hoc.a.spericũ augebit̃ motu quo puncta q̃
sunt versus cõtactũ fient ꝓpinquiora.igitur
imediate post hoc.a.tanget in multis pun/
ctis.b. Sicut etiã non seq̃t̃.In quocũq̃ mo
dico tp̃e ꝑ infinite remissuz motũ põt aliq̃ ꝑs
proportionalis hui⁹ ꝯtinui ꝑtrãsire.⁊ imedi
ate post instãs qd̃ ẽ pñs mouebit̃ aliqd̃ mo
bile sup aliq̃ ꝑte ꝓportionali vniformiter i cõ
tinuũ ⁊ directũ.igit̃ imediate post hoc istãs
qd̃ ẽ pñs aliqd̃ mobile ꝑtransibit aliq̃s partẽ
proportionalez dati spacij.sicut posito ꝙ sup
prima ꝑte ꝓportionali incipiat moueri aliqd̃
mobile aliq̃lr̃ velociter.⁊ sup scd̃a aliud mo
bile in duplo tardius.⁊ sic in infinitũ est añs
veꝝ ⁊ ꝯñs falsuz.hoc etiã pz i alio casu.vñ si
sit a.pedale.cui⁹ prima ꝑs ꝓportionalis sit al
ba.scd̃a nigra.tertia alba.⁊ sic vltra.⁊ pona
tur.b.ꝯtangẽs ab extremo ꝑtiũ minoꝝ.ꝯce
dendũ ẽ ꝙ.b.tangit.a.nullã tñ ꝑtez albã.nec
nigrã tangit.Cuius tñ oppositũ eẽt si corpus
possent tãgere aliq̃s ꝑtes adeq̄te alicuius cor/
poris ꝑ se existis.Et q̃uis poneret̃ primã ꝑtẽ ꝓportionalẽ rarefieri vsus.b.cõdẽsando
sequẽtes q̃escente extrema supficie grã argu/
mẽti q̃lz istaꝝ ꝑtiũ foret ꝓpingor.b.q̃ iaz sit.
sed nulla imediata.iõ nõ seq̃t̃ in infinitũ mo
dicũ distat aliq̃ ꝑs alba.a.b.⁊ imediate post
hoc erit q̃libet ꝑs alba ꝓpingor q̃ sit iã.igit̃
imediate post instans qd̃ est pñs.b.tãget ali
quã ꝑtẽ albã ipius.a.Dĩ igit̃ ꝙ q̃uis id spe
ricũ augeret̃ i infinitũ si fieri possit.nunq̃ tñ
a.tanget istud planum.nisi in puncto adeq̄te
q̃uis nõ possit manere spericũ ipo facto infi
nito.Est.n.cõtradictio ꝙ aliq̃ figura corpo/
rea vel supficialis.vt spera vel circulus aut
triangulus ⁊ hmõi sit infinita.q: oĩs figura
termino vel terminis claudit̃.Sic etiã si spe/
ra diminuet̃ in infinitũ nunq̃ tãget plus vel
minus q̃ punctũ.adeq̄te.¶ Uerũtñ q̃uis
aliq̃ distãtia localis possit ẜm se ⁊ quodlibet
sui incipere ꝑtransiri nõ tñ est sic ꝯcedenduz
de lumine.aut quãtitate in illis casib⁹.vñ nõ
est veꝝ ꝙ augeat̃ vmbra in infinitũ post.q:
vmbra nõ ẽ nisi lumẽ remissuz ⁊ diminutuz
vt dĩ primo ꝑspectiue.¶ Uerũtñ si lumino/
sum prius egisset ꝑ spaciũ infinitũ nõ infinite
intẽsuz opacũ sibi ꝯiũctũ faceret vmbrã infi/
nitã.i.ꝑ infinitũ spaciũ radios incidentes im
pediret.Et ita intelligenda est illa ꝓpositio ꝑ
spectiua.¶ Pro alio dĩ ꝙ in illo casu nullaz
quantitatẽ ẜm se ⁊ qd̃libet sui incipit istud pe
dale habere vel acq̃rere.¶ Sed forte cõtra
illud qd̃ in rñsione presupponit̃ arguit̃.s.ꝙ
opacũ iuxta luminosuz positũ efficiat vmbrã
post se ipediendo radios incidenter.q: capia
tur luminosum pedale.cui sit iuxta positum
opacũ cubicũ minus ⁊ augeat̃ illud lumino
suz in prima parte ꝓportionali ad duplũ ver
sus sursum ad colũnarẽ figuram.⁊ in secun
da parte ꝓportionali ad quadruplũ.⁊ sic vl
tra.⁊ sequit̃ ꝙ i fine date hore nulla erit vm
bra post illud corpus cubicũ.q: infinite pro/
pinqua illi corpori opaco ex illa parte q̃ poni
tur esse vmbra multiplicabitur radius incidẽ
ter.q: sicut ꝑs erit remotior.ita multiplica/
bit radiũ ꝓpinquius incidenter.¶ Iõ sequit̃
ꝙ nulla vmbra in fine date hore erit post il/
lud opacũ.¶ Itẽ stat ꝙ luminosum sit ita
modice potentie ꝙ ipm nõ sufficiat multipli
care lumen post opacum.infinite enim mo/

dice potētie pōt esse luminosum. igit̃ illa ꝯclu
sio nō est generalit̃ vera. ¶ Sed ꝑ isto dicit̃
ꝙ lȝ istud lūminosuȝ. sit infinite longū nō tñ
seqtur ꝙ quelibet ꝑs multiplicet radiū incidē
tē vsqȝ ꝓpe istud corpus opacū. q2 forsan ali
que ꝑtes sūt tam modice potētie ꝙ ad tantā
distantiā nequeūt radios multiplicare nec ꝑt
esse ꝙ quelibet ꝑs agat ad tantā distantiā nisi
ponat̃ ꝙ quelibet ꝑs sit potētie infinite ⁊ ha
beat in se lucē infinitā in potentia. Et si pona
tur illud admittit̃ gr̃a argumēti. ⁊ ꝯceditur
ꝙ post illud opacum nulla est vmbra. q2 vm
bra ē lumē reflexū ⁊ remissuȝ. ibi aūt nō fo-
ret lumē remissuȝ. sed infinite intensum ab in
finitis ꝑtibus infinite potētie multiplicatū. ꝓ
positio aūt ista ꝙ opacū iuxta positū lumino
so vmbrā modo dicto efficit. est vera de lu-
minoso finite potentie ꝑ totum. ¶ Et si ꝯtra
illud arguit̃ sic. pōt esse ꝙ aliqđ tale infinite
potentie esset solum finite intensum. igit̃ pōt
esse ꝙ tale lumen multiplicatum ab eo sit so-
lum finite intensuȝ. igit̃ cū nullus sit radius
simul cū alio ꝑpēdiculariter incidēs ad aliquē
punctū istius corporis. aliter eniȝ paralelle cō
currerēt. erit posse ꝙ post illud cubicū rema
neat totale lumen in aliqua ꝑte remissum ⁊
reflexuȝ. ⁊ ꝑ ꝯñs ꝙ ibi remaneat vmbra ⁊
hoc totū est. q2 illud agens nō agit vltra gra-
dum ꝓpriuȝ. Sed huic dr̃ ꝙ si luminosum
infinite potentie ꝑ totū sit in medio suscepti-
uo luminis cū aliis ꝑtibus post illud opacuȝ
nulla erit vmbra. sed erit lumen intensum infi
nite. ¶ Et cū arguitur ꝙ nō. q2 nō aget vltra
gradū ꝓpriuȝ. Dicit̃ ꝙ agens multipliciter
pōt agere vltra gradū ꝓpriuȝ. vel q2 agit ac
tione reflexa sicut in ꝓposito. Vel q2 agit q̄-
litatem spē differentem. sicut est generatione
fūmi coloris siue saporis generati a primis q̄
litatibus remissis. Et in ꝓposito ēt est veruȝ
ꝙ agit q̄litatē spē differentē a qualitate agēte
q2 lux specifice differt a lumine. tota tñ cā tā-
te intensionis est reflexio in illo casu. ¶ Item
aliqd pōt agere vltra gradū ꝓpriuȝ istius q̄
litatis quā hȝ ⁊ vniuoce puta qñ aliqd est vl
tra suā ꝓpriā nām. sicut est de aqua calefacta
reducente se ad frigiditatē ⁊ in sibi similē agē
te. ⁊ sicut ē hic. ita đ multis aliis. Ad aliā for
mā dr̃ negando ꝯñonem. ꝑsupponit. n. lu-
minosum includere opacū intra spām actiui
tatis sue. ¶ Ad aristo. ⁊ auero. dr̃ primo ꝙ
experimētū illud de lapidibus cōplicatis in
aqua positis nō ꝓbat. q2 lapides illi ꝑñt esse
humidi multiplici rōne. Primo forte. q2 illi
lapides nō sūt inuicē bene cōplicati. Et da-
to ēt ꝙ essent bene cōplicati stat ipsos eē hu-
midos nō solum ad ꝑtem cōtactam sed ēt ad
ꝑtes centrales. Sicut. n. corpus pōt calefieri
ad ꝑtes cētrales sine eius scissione ⁊ aeris me
diatione. ita cōtingit hic humiditatē generari
ad ꝑtes intrinsecas cum humiditas eque be
ne agat spūaliter sicut aliqua alia qualitas.
¶ Et cū arguitur auctoritate aueroys ꝙ da
ret̃ vacuū. aut motus in instāti. Dr̃ ꝙ neu-
trū seqtur. sed bene verū est ꝙ aer circūstās
velocitate infinita mouebit̃ sicut prius osten-
debatur. Et sic nūc de ista materia sufficiat.

¶ Explicit logica subtilissimi logici magistri
Petri mantuani accuratissime emēdata per
eximiū artiū doctorē magr̃m Joānem ma-
riam Mapellum Vincētinum.

¶ Illustris philosophi ⁊ medici Appollina
ris Offredi cremonēsis de primo ⁊ vltimo i
stanti in defensionē cōis opinionis aduersus
Petrum Mantuanum feliciter incipit.

Caplm̄ 1

Icemus natu-
raliter ⁊c. Primo magr̃ notan
ter dicit nāliter loquētes. q2 sup
nālr̃ ⁊ ꝑ potētiā diuinaȝ posset
mā̈ ꝭm se ⁊ qđlibet sui creari. sicut ēt in crea
tione mūdi deus creauit sil' mūdi mā̈ȝ ⁊ ei⁹
formā s̄bales. Dicit ēt ꝭm se ⁊ qđlibet sui. q2
lȝ cōpositū incipiat vl' desinat eē ꝭm se totuȝ
cathegorematice nō tñ desinit eē ꝭm qđlibet
sui. q2 nō desinit eē ꝭm eius mā̈ȝ. cū mā̈ nul
lo mō desinat eē. ¶ Pōt igr̃ argui suppō sic
oē qđ est. aut est mā̈ aut forma s̄balis vl' ac
cidētalis aut cōpositū ex mā̈ ⁊ forma substā
tiali. sed mā̈ nō pōt nālr̃ incipere vl' desinere
esse cū sit nāliter eterna ingenita ⁊ incorrupti
bilis. Et ꝑ idē nullū cōpositū pōt ꝭm qđlibȝ
sui incipere vel desinere esse. ꝑꝑ eius materiā
sequit̃ igit̃ ꝙ sola forma est hmōi q̄ pōt ⁊c.
¶ Argui tñ alias ꝙ aliqua mā̈ pōt desinere
esse ꝭm se ⁊ qđlibet sui. Vt sit. a. mā̈ aque in

quā successiue introducit̄ forma ignis. ⁊ ꝯñr
successiue corrūpet̄ forma aque aut desinet eē
nā q̄ꝫ cito in aliqua ꝑte erit forma ignis ⁊ in
alia forma aque nō amplius erit.a.mā. q: si
sic.gᵒ.a.mā erit mā vna. ⁊ ꝑ ꝯñs ꝯtinua qd̄
repugnāt casui.eo ꝙ forme erūt discontinue
lō ⁊ mā ꝑ idē ar̄.ꝙ ꝟꝫ qd̄libet sui desinet esse
q: si aliqua ꝑs remanebit sit.b.⁊ sequitur ex
casu ꝙ prius forma ignis introducet̄ in ꝑteꝫ
ꝓpinquā.b.q̄ꝫ remotā.⁊ ꝑ ꝯñs aliqñ in aliq̄
ꝑte.b.erit forma ignis.⁊ in alia forma aque
⁊ tūc fiat argumētū vt prius. Et ꝑ idem ar-
gueret̄ ꝙ ipsa ēt ꝟm se ⁊ qd̄libet sui inciꝑet
esse.inciꝑet eniꝫ esse in fine gñatōis totius for
me ignis.⁊ sic de q̄libet ꝑte argueretur.
¶ Rñderet̄ ꝯcedēdo ꝙ argumētū ꝓbat sꝫ
hoc nō est ꝯtra intētioneꝫ magr̄i. q vult qd̄
mā nō pōt desinere esse ꝟm se ⁊ qd̄libꝫ sui.
sic vt nihil eius remaneat post eius desitionē
nec sic incipere esse ꝟm se ⁊ qd̄lꝫ sui vt nihil
eius fuerit añ eius inceptionē aut ꝑtiuꝫ suaꝝ.
¶ Cōsidera primū eius corelarium.si aliqd̄
ens nāle incipit vel desinit esse hoc est q: eiꝰ
forma vel incipit desinit esse. ¶ Prīo notanē
loqtur ꝯditionalr̄.nā ꝟm eū multa sē hmōi
q̄ nō incipiūt nec desinūt esse sicut hō.vt in-
fra apparebit. ¶ Scd̄o ꝑ ens nāle intelligit
cōpositū ex mā ⁊ forma ⁊ sic forma subālis
vel accidētalis nō erit ens nāle.alioqn falsum
eēt dictū suū.q: forma nō incipit eē eo ꝙ sua
forma incipiat esse. Ueritas aūt corelarii pꝫ
postq̄ꝫ mā nō pōt incipere vel desinere esse.
¶ Alias tñ argui ꝯtra corelariū.q: sor.aliqñ
desinet esse ⁊ tñ eius forma subālis nūq̄ꝫ de
sinet esse.tenendo aīam intellectiuā a mā pos
se separi ⁊ ꝑpetuo ꝑmanere. ¶ Rñdi ꝙ dꝫ
limitari corelariū.ꝙ si aliqd̄ ens nāle desinit
esse.hoc est q: eius forma desinit esse.aut sal-
tem sepatur a mā. Et hec rñsio est vera. sed
nō ad mētem eius. ¶ Aliter rñdi ꝙ sor. non
desinit esse nec desinet. ⁊ hoc colligitur ex
verbis eius infra.eo ꝙ ille binarius ex.a.mā
⁊.b.forma sor.nūq̄ꝫ desinet eē.⁊ ille binariꝰ
est sor.ergo ⁊c. ¶ Hec rñsio est ad mentem
eius.ꝙ aūt ille binarius non desinit nec desi-
net esse.pꝫ postq̄ꝫ tam.a.materia q̄ꝫ.b.aīa ꝑ
petue erunt. ¶ Argui tñ alias ꝯtra rñsionē il
lā ⁊ ꝓbabam ꝙ sor.desinit esse. Sumus in pri
mo nō esse.b.forme in.a.mā vel eius parte.

ita vt nunc.primo nullā ꝑtem a materie iṅfor
mat.sed imediate ante hoc in aliquo instanti
informabat aliquā ⁊ arguitur sic sor. in instā
ti pñti nō est.⁊ imediate ante hoc fuit in ali-
quo instanti.q: ille binarius imediate añ hoc
fuit in aliquo instanti.ergo sor.desinit esse.
¶ Argui etiā alias ꝙ est poſe sor.incipere eē
Sit nunc vltimū nō esse.b.forma in aliq̄ par
te a materie.⁊ seqtūr ꝙ sor.incipit esse.ꝓba-
tur.q: sor. ī istāti pñti nō est ⁊ imediate post
istās pñs erit ī aliquo istāti.ergo sor.icipit eē
maior pꝫ.⁊ minor ꝓbatur.q: ille binarius i-
mediate.post hoc erit. demr̄atis a. materia
⁊ b.forma.⁊ ille biarius erit sor.ergo ⁊c.ꝯña
pꝫ ꝟm eum.⁊ assumptū est notum in casu.
¶ Uel posset argui vt prius.hoc incipit esse.
ergo sor.incipit esse.a.cōuertibili ad cōuerti-
bile.⁊ assumptū ar̄.vt prius. ¶ Cōsidera se-
cūdam suppositionem cōtra quā argui alias
supposito ꝙ dentur minima nālia.⁊ ꝙ ex.b.
aqua generet̄.a.ignis.⁊ ꝙ summus gradus
caliditatis ⁊ siccitatis aliqñ erit introductus
aliqua certa parte materie minori minimo na
turali anteq̄ꝫ in ista sit forma subālis ignis qd̄
satis poſe videt̄.aut saltem dispōnes q̄litati-
ue sufficientes inducere formā ignis ⁊ abiice-
re formā aque erūt in illa parte.⁊ patet ꝙ in
illa parte nō erit forma ignis. sꝫ forma aque
cum materia non possit stare sine forma. Et
tñ in illa parte nō est dispositio cōueniens for
me aque. Hoc est argumētum. Angeli ī suo
de maxima ⁊ minima materia. ¶ Dixi huic
argumēto alias primo ꝙ ꝟm. M. nō admit
titur dari minima nālia imo manifeste infra
tenebit oppositū. ¶ Dixi scd̄o ꝙ illo admisso
augmentū ꝓbat vt etiā concedit angelus.sed
corelarium est limitādum de forma substan
tiali tota que nō est ꝑs alterius. ¶ Cōsidera
tertiā suppōneꝫ qd̄ agēs naturale velociꝰ ⁊c.
¶ Argui alias de luminoso agente luminis
latitudinem vniformiter difformem a gradu
vt octo vsqꝫ ad non gradum ꝑ pedalem di-
stātiam.⁊ duplet̄ eius potētia ita vt eandeꝫ
latitudinē agat ꝑ bipedalem distātiam. lꝫ in
gradu nō intendatur nec remittat̄. ⁊ sequit̄
ꝙ vbi erat nō gradus.ꝓducet d̄ nouo lumē
vt.iiii.ad nullū tñ punctū citra ꝓducet lumē
vt.iiii.imo vt pꝫ in tractatu de luminosis de
nouo ꝓducet latitudinē vniformiter difformē

a nō gradu in extremo aeris tangente lumi-
nosum ad gradū.vt.iiii.in puncto predicto.
¶ Alias dixit Ugo. ꝙ cetera non sunt paria
eo ꝙ in toto illo pedali puncta remotiora sūt
vt sic magis apta lumen recipere ab illo lumi
noso q̄ ꝓpinquiora.est igitur disparitas ex ꝑ
te dispositionis passi. ¶ Cōsidera illā suppō
nem.materia saltem inferior nō possit stare
sine forma subali sibi inherente ⁊c. Dicit sal-
tem inferior ꝑꝑ corpus celeste qd̄ pōt aliquo
modo dici materia. ⁊ tñ ẜm Auer.nō hʒ for
mam inherentē.lʒ cōcedi possit ꝙ hʒ formaʒ
assistentē vʒ intellam. ¶ Considera vlterius
circa correlariuʒ qd̄ principal'r inferť. illd̄.n.
nō appet mihi necessariū lʒ sit vtplurimū ve
rum. ¶ Et hoc alias declaraui in duobus ca
sibus.primo de agente itrinseco.vt si sit aqua
vniformiter calefacta ⁊ ab intrinseco reduca
tur ad pristinā frigiditatē. ⁊ forma aque sil'r cū
frigiditate eius virtuali sit eq̄liter potens vbi
q̄ aliis ꝑibus. ⁊ eius caliditas ꝑ totū eq̄lis
resistentie. ⁊ sit ex ꝑte medii ↄtinentis pari-
tas.pʒ ꝙ vniformiter ꝑ totum frigefiet. ⁊ sic
vniformiter ꝑ totum acqret dispositiones fa
ciētes ꝓ forma aque. ¶ Alius casus solet po
ni cōiter de duobus luminosis intensis vt oc
to quoꝝ vtrūq; sufficiat agere latitudinē vni-
formiter difformeʒ luminis a gradu vt octo
vsqʒ ad nō gradū ꝑ distātiam pedalē. ⁊ po-
nanť hec duo in duabus extremitatibus vni
us medii pedal'.vniformis. ⁊ luminis ab vtro
q̄ receptiui. ⁊ tūc pʒ ꝙ si ex duobꝰ luminibꝰ
ab illis agentibus in eodē puncto inductis fi-
at vnum lumē in quolibet pūcto illius medii
erit equalis gradus luminis ⁊ ꝑ ↄñs in quo
libet ꝓduceť eq̄lis gradus caliditatis. Si āt
nō fiat vnū.salteʒ in quolibet pūcto erit equa
liter de multitudine luminis nāliter calidita-
tis ꝓductum. ⁊ ꝑ ↄñs in quolibet pūcto equa
lis gradus caliditatis ꝓduceť. Et ꝑ idē si dʒ
forma ignis mediāte illa caliditate induci tam
cito induceť in ꝑtem remotaʒ sicut ꝓpinquā
¶ Alius casus est imaginādo passum.a. esse
in se vniformis q̄litatis.sed difformis resisten
tie taliter.vt lʒ rōne ꝓpinqtatis maioris de-
beret velocius agere in.a.q̄ in.b.tñ.b. sit tā
te minoris resistentie ꝙ oībus compensatis
agat eque velociter in b.sicut.a. ⁊ sil'r de oi-
bus aliis punctis.dī tūc pʒ qd̄ ↄtinue erunt
in oībus punctis passi ↄsil'es dispōnes facien
tes pro forma inducēda. ⁊ per ↄñs eque cito
forma induceť in ꝑteʒ remotā sicut ꝓpinquā
¶ Apparet mihi ꝙ argumēta ꝓbent verita-
tē adhuc nō tenēdo minima nālia. q: tenēdo
illa nō ē dubiū ꝙ forma minimi nālis in q̄lʒ
ꝑtem sil'r induciť. Sed correlariū est vt pluri
mum vl' q̄si sup ꝑ verū.rarissime eniʒ aut for-
te nunq̄ sic reperiť de facto euenire sicut i ca
sibus illis poniť. ¶ Ad argumēta sua. Ad ꝑ
mum dr̄ sicut dicit rñsio ibi posita. Ad repli-
cationē cōtra rñsionem dī negando ↄñam.i
mo potius ex illo añte appet cōcludēdum ni
si forte littera sit corrupta. ¶ Ad ẜm dī ꝙ in
casibus meis ñ ꝑsuppono dari minima natu
ralia.nec dico dari minimū ignem tñ q: illud
est ꝓbabile. ⁊ vī de mēte Ari.ideo defenda-
tur. Et ↄñr dī ꝙ dato minimo igne ⁊ ipō di
uiso in duas medietates statim cōuerteretur
in nām ↄtinentis. ⁊ ↄñr subito in quālibet ꝑ-
tem sue māe acquireť forma subālis silis for
me medii cōtinētis ⁊ subito acqrēť dispositio
nes faciētes ꝓ illa forma. Videť ibi velle nisi
littera sit corrupta ꝙ nullum elm̄ posset stare
sub tā modica q̄ʒtitate sicut ignis cuius oppo
situm apparet rōnabile eo ꝙ sicut elemētuʒ
nāliter est dēsius.ita natural'r vī posse per se
stare sub minori q̄ʒtitate. ⁊ sicut elemēta i to
to vniuerso sibi determinant minorē molem
quo ad totā coꝝ molē.ita ēt nāliter sibi limi-
tant minorē q̄ʒtitateʒ. ⁊ sub minori stare pos
sunt ꝑ se. ¶ Ex his infero cōtra. M. ꝙ corre
laria sequētia de forma inaīati generāda vel
corrūpenda ⁊ ↄñr de inaīato generando vel
corrūpēdo sic ↄditionaliter posita nō sunt ve
ra.sed absolute posita sunt vera ꝓ maiori ꝑ-
te vl' quasi semꝑ. ¶ Idē ēt dī de sequētibus
correlariis quo ad aīam vegetatiuā siue aīaʒ
plante.sūt eniʒ vt plurimū vera absolute po
sita.sed cōditionaliter nō.q: cōditionalis ve-
ra est ꝓpositio necessaria. ¶ Vide tamen cū
M.ibi incidenter dicit ꝙ ad generationē vni
us forme sequitur corruptio alterius si prece-
dens extensa erit.hoc forte dicit q: preter in-
ductionē anime in materia hominis fit indu-
ctio forme particularis vt forme substātialis
carnis ossis ⁊ similiū. ⁊ tñ precedēs nō corrū
pitur. Sed idē diceret aliquis dicendū videť
de forma asini.s.aīa. ⁊ formis mēbroꝝ eius

particularibus. Uel melius hoc dic ꝓpter ge
neratione̅ forme cadaueris ex homine. no̅ eni̅
oportet aīam intellectiua̅ preexistente̅ corru̅pi
sed sufficit ea̅ a materia separari. ¶ De aliis
corelariis quo ad aīam sensitiua̅ corelarium
primu̅ e̅ veꝝ vtplurimu̅. et hoc supposito vt
suppōit ꝙ no̅ dent̄ minima naturalia. ¶ Per
ide̅ sc̄d̄m est vtplurimu̅ veꝝ. tertiu̅ au̅t esset
veꝝ apud ipsu̅. sed penes alia̅ opinionez oīo
falsu̅. Co̅sidera tn̄ cu̅ dicit ꝙ forma asini non
pōt sub maiori vel minori qua̅titate stare q̄z
generari. lz de minori videat̄ veꝝ no̅ tene̅do
minima naturalia. no̅ tn̄ sic vr̄ de maiori. non
eni̅ verisimile e̅ sub tanta q̄ztitate posse forma̅
asini generari sub quanta stare pōt in fine sue
adolescentie. ¶ Considera vlterius ꝯclusione̅
qua̅ ponit de aīs intellectiua. ipsa eni̅ no̅ e̅ ne
cessaria vt in similibus ꝓdixi lz vtplurimu̅ et
quasi semꝑ vera. Et ad ꝓbatione̅ silr̄ dicitur
ꝙ solum est vtplurimu̅ vera vt in p̄cedenti-
bus dictu̅ est. ¶ Ad aliam ꝓbatione̅ co̅side-
ra cu̅ ponit casu̅ ꝙ .a. sit maxima caliditas cu̅
qua no̅ pōt introduci forma humana et mi-
nima cu̅q̄ n̄ p̄t stare forma dati seminis. no̅ e̅
possibile illud q2 tu̅c q̄n in aliquo puncto esset
a. caliditas. in illo no̅ esset forma humana nec
forma dati seminis preexistentis. et sic ee̅t ma
teria sine forma. ¶ Forte littera est corrupta et
vbi dicit et mi[ni]ma etc. d3 dicere. vl̄. et sic cor
rexi in libro meo. ¶ Sed vlterius ad vim ar
gumenti co̅cedit̄ esse possibile ꝙ in certa p̄te
materie f̄m se et quodlibet sui incipiat subito
induci anima humana. et consequēter ꝙ gra
dus caliditatis. vt. iiii. incipit induci in qua̅libz
partem illius materie. et negatur consequen-
tia. agens est ꝓpinquus vni parti q̄z alteri.
ergo velocius agit in propinquam. q2 oppo-
situm consequentis cum antecedente est pos-
sibile vt satis declaratum est supra. Et cum
arguitur de actione ab intrinseco. Dicitur ꝙ
potest hoc fieri siue materia illa sit vniformis
siue difformis. du̅modo concurrentibus age̅
te intrinseco et extrinseco simul. taliter contin-
gat ꝙ in eodem instanti erit introductus gra
dus caliditatis vt quattuor in quemlibet pun
ctum illius partis. quod satis videtur possibi
le ex superius dictis. Et per idem patet ad se
cundam partem co̅clusionis ꝙ lz vtplurimu̅
sic contingat non tamen est vniuersaliter ve-
ra aut necessaria. Et consequenter possibile
est aut contingit. lz rarissime vt in certaz par-
tem materie subito inducatur forma cadaue
ris. et negatur vlterius ꝯn̄a cuz infert̄ quod
tu̅c forma cadaueris crearet̄. non enim ꝓdu
cet̄ nisi in materia presupposita. Uera autez
creatio est cum no̅ solum forma f̄m se et q̄d
libet sui in certa materia producit̄. sed vlteriꝰ
requiritur illam ꝓduci sine materia aut ma-
teriam eius subito ꝓduci. ꝑ hoc patet sequen
tia corelaria. no̅ eniz sunt necessaria. sed soluz
vtplurimum contingentia. vt satis patet ex
predictis. Dicit autem notanter posito ꝙ no̅
prius. creetur q̄z materia informet. propter
quosdam theologos tenentes animam hu
manam per instans prius creari q̄z materia̅
informare. Et per idem ad vltimum corela
rium in fine capituli dicitur no̅ ee̅ necessariu̅.
lz ꝓ maiori parte verum. Cap. 2

Irca sc̄d̄m capitulum videlicet. Scire oportet etc. considera diligenter. Et pri-
mo suppositiones. ¶ Prima na̅q3
suppositio et secunda sunt limitate penes co̅-
munem opinionez. presertim hentysberi vt
infra dicetur in responsionibus ad argumen
ta sua. ¶ Negat̄ itaq3 p̄mo illud q̄d primo con
cludit ex premissis siue conclusio siue corela-
rium fuerit vel vltima suppositio videlicet
ꝙ nihil quod producetur prius producetur
q̄z erit productum. Et consequenter dici-
tur ꝙ res permanens successiue producen-
da sicut quantitas vel q̄litas permane̅s prius
producetur q̄z erit producta. quia in fine tem
poris sue productionis habebit primum esse
productum. sed in toto tempore ante finem
producetur. ¶ Ad rationes in oppositum di
citur sicut illic. ¶ Respondetur ꝙ vbi quanti
tas pedalis gratia exempli que deberet a for.
acquiri in hora non remanebit in fine. nec ali
quid eius. quantitas pedalis non producetur
nec acquiretur. sed quelibet minor producе-
tur. ¶ Similiter dicitur ad alios casus. posi-
to ꝙ quando producetur secunda medietas
illius quantitatis corru̅petur prima. aut qua̅-
do producetur secunda pars proportionalis
corru̅petur prima. et secunda corru̅petur q̄n
ꝓducet̄ tr̄ia. et sic i i̅finitu̅. ¶ Et eode̅ mo̅ di

e de ꝑtrãſitione ſpacij. In oibus.n.illis cau
ſibus.vt illic dr̄ nõ acquiretur illa quantitas
nec illud totũ ſpaciũ ꝑtranſibit̄.vt dicit Hẽ
tiſber in ſophiſmate illo.oīs homo qui eſt al
bus currit. Et ↄñter cõcederetur ꝙ quelibꝫ
pars proportionalis.a.q̄ꝫtitatis ſ̄ꝫ hãc diõnẽ
acqret̄.⁊ tñ.a.quãtitas nõ acqretur. Sed in
primo caſu dr̄ ꝙ prima medietas acquiretur
ſcd̄a autem nõ. ¶ Ad replicationẽ in oppoſi-
tum admiſſo caſu de ſor.⁊ platone dr̄ negan
do illam ↄñam ſor.⁊ plato ꝑ totaꝫ illã horã
augebuntur ab equali proportione ⁊ aptitu-
dine ad agendum ⁊ vniformiter̄ ⁊ eque ve-
lociter. ergo ſor.⁊ pla.equales quãtitates ac
quirent. Fundatur enim argumentum ſuꝑ
ſuppoſitione prima que dꝫ ſic limitari. Si ali
qua agentia agent per̄ equale tempus a pro
portionibus ⁊ aptitudinibus ad agẽdũ equa
libus ceteris paribus neutrum coꝝ maiorẽ
producet effectũ q̄ꝫ reliquũ.ſed in ꝓpoſito ce
tera nõ ſũt paria.cũ quantitas ſor. nõ rema-
nebit in fine ⁊ quantitas platonis ſic. Simili-
ter dicet̄ ſi plato remaneret ⁊ ſor.nõ. ¶ Uel
põt limitari ſic.neutrũ illoꝝ in aliqua ꝓpor̄ti
one maiorẽ effectũ ꝓducet q̄ꝫ reliquũ impedi
mento deducto.⁊ ſic erit in ꝓpoſito noſtro.
q̄ꝫuis enim plato maiorẽ quantitatẽ acquiret
q̄ꝫ ſor.q: acquiret pedalẽ.ſor. vero nõ ſꝫ quã
libet minorẽ pedali.in nulla tñ ꝓportione ma
iorẽ acqret plato q̄ꝫ ſor. ¶ Dico notanter de
ducto impedimẽto.q: vbi.a.mobile mouere
tur eque velociter ſicut.b. in hora. ſed.a.per
ſe moueatur verſus oriẽs.⁊ ꝑ accñs verſus
occidens.ſicut de eo qđ mouet̄ in naui ↄtra
mota.ↄtingeret.b.pertranſire maius ſpaciũ
q̄ꝫ.a.ꝓpter impedimentũ qđ accidit.a.⁊ nõ
b. ¶ Securius ẽ tamen limitare cũ ly ceteris
paribus. ¶ Per idẽ rñdetur ad ſecundã re-
plicationẽ negãdo illã ↄñam ſor.per totam il
lam horã mouebit̄ vniformiter ⁊ eque velo-
citer.ergo tñ pertrãſibit in ſecũda medieta-
te ſicut in prima. Fundat̄ enī ſuꝑ ſecũda ſup-
poſitione que dꝫ ſic limitari. per oẽs motus
vniformes ⁊ eque veloces.ſ.eiuſdem ſpeciei
in equali tempore ceteris paribus equales ac
quirentur effectus.hic autẽ cetera non ſũt pa
ria. ¶ Aut ſic limitabit̄ equales ꝓducent̄ vl̄
ſunt apti ꝓduci effectus.⁊ ſic eſt veꝝ in ꝓpo
ſito.lꝫ enī nõ equales effectus acquirentur a
ſor.⁊ platõe. tñ ſũt apti acquiri ꝑ illos mot⁹
⁊ acqrerent̄ quocũqꝫ alio deducto. ¶ Ad ali
am vero rõnem dicit̄ negãdo cõſequentiam
ꝙ tũc nullũ ſucceſſiuũ erit vel ꝓducet̄. aliud
enī dicendũ ẽ de re ſucceſſiua.aliud de re per
manẽte q̄ꝫuis enī res ꝑmanẽs ſucceſſiue ꝓdu
catur.ad eſſe tñ ſui requirit̄ illã eẽ ſimul ſ̄m
quamlibet ſui par.ẽ in aliquo inſtanti.⁊ ꝑ cõ
ſequens idẽ requiritur ad hoc ꝙ acquiretur
vel erit acquiſita.nõ ſic autem de re ſucceſſi-
ua cuius partes continue de ſui natura corrũ
pũtur ⁊ alie continue generãtur.quare ratio
nõ ↄcludit. ¶ Ad aliã replicationẽ rñdet̄ ꝙ
illa pedalis quãtitas nõ erit motus augmen
tationis.q: nunq̄ꝫ eſt nec erit actus augmen
tabilis inquantũ augmentabile.q: nunq̄ꝫ erit
⁊ ꝑ ↄñs nulla erit totalis quãtitas q̃ acqretur
ꝑ totã horã.q: nulla erit maxima q̃ ſic.ſed pe
dalis erit minima q̃ nõ.vt dicit Heutiſ.loco
allegato. Sed ↄcedit̄ ꝙ ꝓ quolꝫ inſtãti hore
quãtitatiſ q̃ tũc erit.erit augmẽtatio. Et ↄñr
dr̄ ꝙ accipiendo motũ ꝓ motu ſ̄m maꝫ nul
lus motus adeq̃te erit in illa hora. Sed acci-
piendo motũ ꝓ motu ſ̄m formã iuxta mo-
dũ loquendi. Auer.tertio phyſicoꝝ.dr̄ ꝙ ali
qs motus adeq̃te durabit ꝑ horã.⁊ illi non
corrñdebit aliqs terminus adeq̃tus.ſed infi-
niti termini corrñdebunt tanq̄ꝫ adeq̃ti infini-
taꝝ partiũ illius motus.⁊ ↄñter nulla quãti
tas erit iſte motus.ſed ille motus eſt vel erit
de predicamento paſſionis.⁊ nullus talis eſt
quantitas. ¶ Et cũ arguitur ꝙ ſalteꝫ ille mo
tus diſtinctus a qualibet quãtitate ⁊ qui ade
quate durabit per horam non prius produ-
cetur q̄ꝫ erit productum.concederem. Et cũ
arguitur ꝙ ſimiliter dicendum eſt de quali-
bet re alia ſucceſſiue producenda.negatur cõ
ſequentia ⁊ ſimilitudo. Aliud enim eſt de re
ſucceſſiua.aliud de re permanente ſucceſſiue
producenda vt prius dicebatur. ¶ Ad aliam
replicationem cum arguitur de.a.⁊.b.paſ-
ſis non coloratis ⁊.d.e.agentibus.quorũ.d.
remaneat in fine hore.e.vero nõ. Dicitur
qđ ſiue ille acquiſitiones albedinum erunt
vniformes ſiue difformes ꝙ albedo taꝫ.a.q̄ꝫ
b.remanebit in fine hore.⁊ reſpectu vtriuſqꝫ
eadem vel ſimilis erit maxima albedo in fi-
ne hore quam vtrunqꝫ illorum habebit.licet
enim de eo quod recipit albedinem deice-
ret.ſi nõ remanet ꝙ nulla erit maxima ⁊c̃.
non tamen inuenio eum ſic dicere de agen-

te. nec rõnabiliter dicere posset. stantibus eni .a.b. in fine hore respectu vtriusq̧ est verum dicere .i.a. ē vna albedo totalis ⁊ similiter in b. Et ꝯñter dr̄ ꝙ illa albedo in .b. ꝓducit̃ ab .e. agente in tota illa hora ⁊ in fine erit ꝓducta. ꝓ tunc tñ a nullo agente habebit esse productum. q: lʒ ꝓduci reqrat p̄ñtiam agentis tñ ꝓducta esse nõ necessario reqrit p̄ñaʒ agẽtis. ¶ Sed cũ vlterius ponitur ꝙ .b. passum simul cũ .e. agente desinet esse. ꝯñter dr̄ ꝙ in fine nõ erit aliqua albedo totalis acqsita maxime tenendo ꝙ ad desitioneʒ cõpositi ⁊ eiꝰ variationẽ sequatur desitio ⁊ variatio accidẽtium. ⁊ sic nulla totalis albedo adequate acquiretur in hora. nec aliqua erit total' adeq̃te acqsita ĩ fine hore. ⁊ hoc respectu .e. agẽtis ⁊ b. passi. sed respectu .d. ⁊ .a. aliqua talis adequate erit in hora. ¶ Ad aliam replicationeʒ negatur vtraq̧ conclusio ⁊ cõceditur in casu ab eo posito. ꝙ cum taliter erit intensa caliditas .a. vt habet ꝓportionẽ duplam supra .b. ꝙ pro tunc aget .a. in .b.a. proportione dupla ⁊ ꝯñter tunc illa erit maxima proportio s̃m quã aget. ⁊ velocitas ab ea ꝓueniẽs. erit maxima ⁊c. Et si illa caliditas erit vt .iiii. gratia exẽpli ꝯcedit̃ ꝙ .c. caliditas vt .iiii. ꝓ tũc aget Et cum infertur ergo ante hoc agebat. negatur ꝯña. nec est regula aliqua ꝙ quicqd successiue agit prius agebat. Et negatur vlteriꝰ illa similitudo ⁊ ꝯña. omne qð mouet̃ prius mouebatur ergo. Dico .n. ꝙ lʒ de aliquo agẽte successiue verificet̃. presertim de agẽte prĩcipali. ꝙ cum sit actio successiua prius aliquo agente fiebat actio. nõ tñ sic oʒ esse de agente instr̃ali. nunc aũt caliditas est agens instr̃ale. ignis aũt gratia exempli. vel eius forma est agẽs principale. ⁊ iõ in casu p̃dicto sequit̃ ꝙ ante datũ instãs aliqð agens prius agebat in b. videlʒ a. vel simile. sed hoc nõ seqtur de caliditate. Ex quo pʒ nõ ꝓbari primã ꝯcl'oneʒ d. eniʒ in casu illo nõ agit velocius a. imo agũt eque velociter ⁊ a proportione dupla. ¶ Ex eodem pʒ ad sequentẽ ꝯcl'onem que negat̃ ⁊ ꝯñter dr̄ ꝙ cum .a. incipiet moueri velocitate .d. vʒ. vt q̃ttuor gratia exẽpli poterit continuare motum suũ s̃m illum gradũ velocitas. ⁊ ꝯñr dabit̃ primũ instans. in quo mouebit̃ velocitate .d. ⁊ dabit̃ maxima ꝓportio maxima velocitas qua ꝓ tunc mouebitur.

¶ Posset etiam aliqs cauillare ꝯtra .M. qñ vult ꝙ .c. calliditas nõ prius fuit imo s̃m cũ prius fuit in tpe. lʒ in nullo instãti prius. M. ꝯcederet. ⁊ iõ ꝯtra alios conat̃ cõcludere ꝙ .c. fuit ante illud instans. sicut ante illud ꝓducebatur. ¶ Ego vero replico cõtra r̃ñsiones illas. ⁊ pono agens principale intendi in potẽtia. aut nõ esse ꝯtinue idem. vt si successiue forma ignis generet̃. ⁊ sicut successiue generat̃. ita successiue agat. ⁊ s̃m ꝙ ꝯtinue ẽ plus de forma ignis. ita ẽ maioris potẽtie ad agẽdũ i .b. ⁊ simus nũc in medio istãti. i quo forma ignis que ꝓ tũc reperitur hʒ ꝓportionẽ duplã ad .b. ⁊ patʒ tũc ꝙ illa forma ꝓ tunc nõ aget aliter prius egisset. hoc aũt est falsum. q: nõ prius fuit. ¶ Ex quo infero ꝓportionem duplã nõ esse maximã. neq̧ aliam minorem duplam. quare ⁊c. nisi vellemus dicere sicut .M. infra ꝙ imo prius fuit. lʒ in nullo instãti prius. ¶ Videt̃ mihi tenendo r̃ñsioneʒ cõeʒ tãdẽ dicẽdũ ꝙ ẽt de agẽte pricipali. nõ oʒ ꝙ agit prius agebat. sed bene seqt̃ ꝙ vel ip̃m vel aliqð eius prius agebat. ⁊ tunc esset vex. ¶ Cõsidera vlterius qualiter ꝓbanda est sequens ꝯl'o .s. ꝙ intenderet motum suũ. ⁊ tñ nec per tp̃s. nec ꝑ instans intenderet motum suum. ¶ Credo ꝙ velit hoc modo ꝓbare. si simus in illo instanti esset verum dicere .a. intendit motum suũ ⁊ nõ per tp̃s. q: tũc instãs duraret ꝑ tp̃s. nec per instans. q: tunc in illo instanti hẽret aliquem gradũ motus quem prius nõ hẽbat. qð tñ est manifeste falsuʒ vt ex predictis pʒ. ¶ Nunc aũt pʒ r̃ñsio ex dc̄is q: cõcedendum est ꝙ .a. in illo instanti hʒ aliquem gradum motus gratia exempli vt q̃ttuor quẽ prius nõ hẽbat ⁊ ille gradus est nuper acqsitus. ¶ Et ꝑ idem pʒ ad aliam ꝯl'onẽ ꝙ .a. velocius mouebit̃ q̃ʒ nũc. ⁊ in nulla ꝓportione velocius. q̃ debet sic ꝓbari. p̄mo mouebitur velocius. eo ꝙ intendet eius motum cõtinue. ⁊ in nulla ꝓportione velocius. eo ꝙ ĩmediate post hoc mouebitur velocitate. vt q̃ttuor nunc aũt mouet̃ qualibet infra quattuor nulla est ꝓportio. ¶ Diceret̃ .n. ꝙ nũc mouetur velocitate vt .iiii. sicut quelibet infra quattuor mouebit̃. argumẽtum. igitur super falso fundatur. ¶ Aliter dicendo s̃m .M. ꝓbatur conclusio. q: ĩmediate post hoc mouebitur velocius q̃ʒ nunc. eo ꝙ nunc non

mouebitur. vt.iiii. sed imediate post sic. quare imediate post hoc intēdet motū. ⁊ nō ꝑ instans tm̄ vt pꝫ. qꝛ instās imediaret instanti. Nec ꝑ tp̄s. qꝛ in toto tp̄e sequēti mouebitur vniformiter. vt.iiii. ⁊ Et ꝑ idem ꝓbatur sa cōclusio. Modo pꝫ ex dictis fundamentum eius deficere. ¶ Cōsiderādum preterea circa conclusiones que sequūtur fm̄ eū q̄s videtur sibi sufficiēter ex dictis ꝓbasse. q̄uis eniꝫ fm̄ eius opinionem ꝯcederent̄. tn̄ nō oīo fꝫ cōem opinionem. ¶ Uide tn̄ primā que. qꝛ particularis est de virtute sermonis. ēt fm̄ cōem opinionē cōcederet̄ lꝫ nō ad intellectū eius. Dicit enim aliqd̄ successiue ꝓducendū erit qd̄ in nullo instanti erit. hoc.n. verum ē de tempore. ⁊ motu que sunt res successiue nō tn̄ verum est fm̄ cōem opinionem de re permanente successiue ꝓducenda. puta quātite qualitate. ⁊c. de quibus ipse intelligit.

¶ Corrclaria vero sequentia qualiter verificari debent fm̄ eum satis liquet. ideo hic nō extēdo calamum. ¶ Considera tn̄ cōclusiōes quas postea dicit tenendas. qꝛ prima videt̄ contra ipsum in sequētibus. qn̄ dicit ꝙ sort. nunq̄ꝫ incipit esse. eo ꝙ ille binarius nō incipiet esse. demonstratis mā ⁊ aīa intellectiua sor. ¶ Similiter qꝛ idem binarius nunq̄ꝫ desinet esse. sor. nunq̄ꝫ desinet esse. ⁊ tn̄ sor. erit in aliquo instanti. g nunc nō est in aliquo instanti. ¶ Cōsidera postea rn̄siones ad ꝯclōnes quas adducit ꝯtra se ꝓbationes earum. ¶ Prima ꝓbat̄ faciliter. qꝛ si sor. erit in fine hore ⁊ in nullo instāti ante finem hore finis hore erit primū esse sui. ⁊ tn̄ sort. erit in tota hora ante finem hore. ergo ⁊c. ¶ Et ꝑ idem arguit̄ ꝙ incipiet esse postq̄ꝫ fuerit. qꝛ in fine hore incipiet esse. eo ꝙ tunc erit. ⁊ nō imediate ante in aliquo instanti erit. ⁊ tn̄ prius erit videlicet imediate ante finem hore. ergo incipiet esse postq̄ꝫ fuerit. ¶ Tertiū v̄o sic ꝓbat̄ augeat̄ sor. vsq̄ꝫ ad finem hore ⁊ sit in instāti medio pedalis. tunc arguitur ꝙ in instāti medio nō erit maior q̄ꝫ ante. qꝛ in instanti medio nō erit maior q̄ꝫ pedalis. ⁊ imediate ante erit pedalis. ergo. ¶ Ad prima duo. M. rn̄det lꝫ breuiter ⁊ succinte. Ad tertiuꝫ vero nō apparet rn̄sio. sed mihi videt̄ cōcedendū esse tertiū fm̄ eū. sicut ⁊ duo precedentia. ¶ Cōsidera vlterius ꝙ dicit de rōnalibus. dicit.n. ꝙ nullius hoīs dabitur primū. sed cuiuslibet hominis qui aliqn̄ incipiet esse dabitur vltimuꝫ qd̄ nō. Magister nō se declarat. ¶ Sꝫ primū sic ꝓbatur. Si datur primū esse sor. sit. ergo sor. nunc primo in. a. instāti. ⁊ arguitur sic. sor. prius fuit in aliquo instanti. ergo a instans. nō est primum esse ipsius. assumptū ꝓbatur sic. Iste binarius ante hoc fuit in aliquo instāti. ⁊ iste binarius est sor. vel fuit sor. ergo sor. fuit an̄ hoc in aliquo instanti assumptum pꝫ. eo ꝙ hec anima anteq̄ꝫ informaret hanc mām sor. prius informabat ꝑtem. ⁊ ꝑ ꝯn̄s prius fuit. ⁊ hec materia ēt fuit ꝓus in aliquo instanti. ergo ille binarius. ¶ Secunduꝫ ꝓbat̄ q postq̄ꝫ hec anima ꝑ ꝑtem ante ꝑtē introducet̄ in hanc māꝫ dabit̄ vltimū in quo nō erit in aliqua ꝑte materie ⁊ per ꝯn̄s dabitur vltimum nō esse huius anime. qn̄ eniꝫ incipiet induci hec anima in aliquam ꝑtem materie. tūc hec aīa nō erit. sed imediate post erit in aliquo instanti. ergo ⁊ ideꝫ erit vltimū nō esse sor. Si enim sor. dicat aggregatuꝫ ex a. forma ⁊. b. materia. tunc in illo instanti ille binarius non erit. qꝛ tunc hec anima nō erit ⁊ imediate pꝰ illud iste binarius erit ī aliquo instanti. ergo tunc erit vltimum non esse illiꝰ binarii. Et per ideꝫ erit vltimū nō eē sort. eo ꝙ sor. tūc nō erit. ⁊ imediate post illd̄ sor. erit in aliquo instanti. qꝛ ille binarius. immediate post erit in aliquo instanti ⁊ ille binarius erit sor. ergo ⁊c. ¶ Cōtra hec duo ar̄. Et primo contra primum. sit ita ꝙ sor. dicat aggregatū ex. a. materia ⁊. b. anima intellectiua. ⁊ tūc sequitur ꝙ dabitur primū instās in quo. b. forma adequate informabit. a. materiam ⁊ sit illud. c. ⁊ arguo tunc ꝙ. c. erit primū esse sor. qꝛ i. c. instāti sor. erit ⁊ sor. nō imediate ante illud instans erit in aliquo instanti. ergo. Uel melius sic cum erimus in. c. tūc erit verum ꝙ. c. erit primū. eo ꝙ est in. c. ⁊ sor. imediate ante hoc nō fuit in aliquo instanti. ergo tenet ꝯn̄a per modū exponēdi suū. ⁊ an̄s ꝓbatur supponēdo nō dari ampliationem ut ipse vult. qa si nō sit vera. detur oppositū .s. sor. imediate ante hoc fuit in aliquo instāti. modo hec est falsa qa significat ꝙ aliqd qd̄ fuit sor. imediate ante hoc fuit in aliquo instāti. ſꝫ hec videt̄ falsa. qꝛ nihil ante hoc fuit sor. ¶ Item si esset vera hoc maxime videret̄ ꝑ illas re-

solventes. Ille binarius imediate añ hoc fu
it in aliquo instãti. ⁊ ille binarius fuit sor. er-
go modo p₃ minorē nõ esse verã eo ꝙ nunꝗ₃
añ hoc fuit sor. ¶ Posset ipse dicere cavillã-
do ꝙ imo ante hoc sor. fuit ⁊ imediate ante
hoc sor. fuit in tpe. l₃ i nullo adequate ⁊ i nul
lo instanti ante hoc fuerit ⁊ sic ꝯcedendũ erit
ꝙ ille binarius fuit sor. ¶ Aliter qdam dixe-
runt argumẽto meo ꝙ ex illis resolventibus
solum sequitur ꝙ incipit sortes esse aut inci-
pit esse sor. sed non sequitur ꝙ sortes incipit
esse. ¶ Deinde arguitur contra secundum
q₂ f̃m fundamẽtum suũ si nũc incipit. b. aĩa i
troduci per ꝑtem añ ꝑtem. a. materie ⁊ in fi-
ne hore adequate informabit. b. m̃m v₃ in
c. instãti seqᵗ ꝙ qõlibet instãs huiꝰ hore añ. c.
erit vltimu₃ nõ esse sor. qõ nõ ẽ rõabile. ⁊ ꝓ
batur ꝯña. q₂ dato instanti medio in isto non
erit sor. ⁊ imediate post sor. erit in aliquo in-
stanti eo ꝙ iste binarius ex. a. ⁊. b. imediate
post erit in aliquo instãti. ergo sor. imediate
post illud erit in aliquo instanti. Et sicut ar-
guitur de vno instanti añ. c. ita vĩ arguendũ
de quolibet alio. ¶ Nunc posset ipse dĩe ꝙ l₃
in isto instanti medio nõ erit sor. tñ sor. erit in
illo instanti medio. ⁊ per ꝯñs prima exponẽs
esset falsa. q₂ ly sor. d₃ ꝓcedere. Qõ aũt sor.
erit in illo instanti medio p₃. q₂ ille binarius
erit in illo instãti. ⁊ ille binarius erit sor. ergo
Et tũc ꝯñr cõcederet ꝙ sor. ꝑ magnum tp̃s
erit añꝗ₃ erit sor. ¶ Sed cõtra rñsionem ad-
huc arguitur. sit ita ꝙ nũc distemus ꝑ vnã
horam a principio illius hore in quo icipit. b.
anima introduci in aliquã ꝑte₃ materie. ⁊ sit
illud. c. ⁊ tunc f̃m eum. c. erit vltimum non
esse sor. ⁊ cõsequenter in. c. instanti sor. incipi
et esse. ¶ Sed arguitᵗ ꝙ nõ. q₂ si sic hoc ma-
xime foret per eius exponẽtes sor. i. c. nõ erit
sed imediate post. c. erit in aliquo instãti. mo
do prima est falsa. q₂ ille binariꝰ erit in. c. hoc
est manifeste falsum. f̃m eum. ideo nihil pro
bans. ¶ Arguitur tamen adhuc contra. quia
saltem seqtur ꝙ quocũꝗ₃ instanti dato huius
hore añ. c. ipsum erit vltimũ non esse sor. q₂
cum erimus in instanti medio erit verum
dicere. sor. nõ est in instanti presenti. ⁊ imme
diate post hoc sor. erit in aliquo instanti. eo
ꝙ ille binarius immediate post hoc erit i ali-
quo instanti. ideo tunc erit verum dr̃e, hoc

esse vltimum in ãesse sor. Et sicut arguitur
de isto. ita de quolibet alio. Non igitur po-
test evitare quin concedendum sit quod quo
cunꝗ₃ dato tali quando ipsum erit. erit verũ
dicere hec est vltimu₃ non esse sor. ¶ Nunc
autem pro veritate dicenda dicam ea que mi
hi apparẽt. ¶ Primo si tenemus ꝙ ad idẽ-
titatem compositi naturalis sufficiat idẽtitas
forme consequenter pono duas conclusiones.
¶ Prima. Si anima intellectiva sor. incipiat
subito induci i certa₃ partẽ materie sicut est
possibile. vt prius ostendi. tunc dabitur pri-
mum esse sor. sicut dabitur primum instans
illius anime in materia. quecunꝗ₃ sit illa.
¶ Secunda conclusio. si anima sor. per par-
tem ante partem introducetur. tunc sicut nõ
dabitur primu₃ instans anime sor. in mate-
ria. sed vltimum qõ nõ ita dabitur vltimum
non esse sor. ⁊ non primum esse ipsius. Si ve
ro tenemus opinionem magistri ꝙ ad idẽti-
titatem sor. requiritur hec mã. ⁊ hec forma
consequenter dicentur due conclusiones.
¶ Prima conclusio. Si anima intellectiva in
cipiat subito induci in certam parte₃ materie
dabitur primum esse sor. vel alterius requirẽ
tis formam. ⁊ illam materiam ad esse sui.
¶ Secunda conclusio. Si per partem ante
partem inducetur anima intellectiva in mate
riam. ⁊ ad esse sor. requiratur. a. mã gr̃a ar-
gumẽti. tunc q₃ cito erit extensa hec anima in
tellectiva in. a. materia adequate. tam cito erit
sor. ⁊ per consequens cum dabitur primum
instans. in quo. b. anima erit in. a. mã exten-
sa adequate. ideo dabitur primum esse sor.
¶ Ad rationem autem suam in oppositum
quam elicere possumus ex verbis suis. l₃ nõ
in isto loco cum arguitur ꝙ sor. erit in aliquo
instanti ante illud instans. q₂ ille binarius erit
i aliquo istãti añ illõ instãs. ⁊ ille binariꝰ erit
sor. ergo. Rñdetur negando consequentiam
nec est sillogismus expositorius. vt alias dixi
in tertio de anima. ¶ Sed contra. hec respõ
sio non tollit argumentum. eo ꝙ tantum
connotatur ly sor. sicut ly ille binarius. ita nã
q₃ significat compositum ex hac materia. ⁊
ex hac forma sicut ille binariꝰ. quia rñsio nõ
habet colorem quam posui in tertio de ani-
ma sequendo opinionem cõem. ¶ Nunc pos
set dici ꝙ salte₃ est illa diversitas. q₂ ly sor. cõ

notat hanc materiam. ⁊ hanc formam simul
unctas. sed nõ ly ille binarius. ¶ Sequendo
aũt opininnem cõem ꝙ ad esse sor. sufficiat
idẽtitas forme. tunc ly ille binarius est magis
cõnotatiuus. vt ibi dixi. ¶ Considera vlteri⁹
circa corelaria sequentia. concedit enim ꝙ q
libet hõ qui incipiet esse prius incipiet esse. q̃z
incipiet esse hõ. ¶ Credo ꝙ hoc mõ verifica
ri velit. si sor. gr̃a argumẽti q incipiet esse. ad
cuius esse requiritur. a. materia simul cũ. b.
forma. ⁊ sequitur tunc ꝙ sor. nunq̃z incipiet
esse hõ. nisi qñ. b. forma erit adequate in. a.
materia. sed prius incipiet esse. ergo assum-
ptum probatur. q: in eo instanti. in quo aĩa ĩ
cipiet introduci in aliquã partẽ. a. sor. incipiet
esse. Arguendo sic. ille binarius incipiet esse.
⁊ ille binarius erit sor. ergo. ¶ Sed apparet
mihi multiplr̃ deficere fundamentum eius.
¶ Primo. q: cum nõ detur ampliatio sm
eum in ista sor. incipit esse ly sor. solũ suppo-
nit pro eo qd̃ incipit esse. modo nihil incipit eẽ
sor. in casu isto. ¶ Secundo sicut cõceditur ĩ
casu illo ꝙ sor. incipiet esse. ita cõcedendũ vr̃
ꝙ tunc incipiet esse homo. q: tunc nõ erit ho
mo. sed imediate post erit homo. q: ille bi-
narius imediate post erit homo. ⁊ ille bina-
rius erit sor. ergo. ¶ Item non valet ille mo
dus arguendi. vt prius dixi. ille binarius inci
pit esse. ⁊ ille binarius est vel erit sor. ergo. sz
solum sequitur ꝙ aliquod aggregatum qd̃
erit sor. incipiet esse. ¶ Item illud videtur cõ
tradicere fundamento priori quo probatur
cor. predictum. scilicet si aliquis homo incipi
et esse prius incipiet esse ⁊c. ideo nõ sequitur
nullus erit primus homo productus ex da-
to semine. ergo ⁊c̃. patet enĩz ex predictis cõ
sequentiam nõ valere. ¶ Cõsidera post hoc
argumentum qd̃ adducit ad probandum ꝙ
non dabitur primũz instans introductionis
anime intellectiue. ⁊ consequenter non dabi-
tur primus homo productus. admisso enim
ꝙ. a. sit minima caliditas cum qua nõ potest
stare forma dati seminis. consequenter ad ar
gumentum dicitur ꝙ hoc contingere potest
vt detur primum esse sor. ⁊ primum est ani-
me eius in materia vt superius probatum ẽ
esse possibile. ⁊ hoc siue caliditas illius mate
rie sit vniformis siue difformis. Et consequẽ
ter ꝙ si sit vniformis verum est vt plurimũ

ꝙ tunc agens ageret velocius in partez pro-
pinquã q̃z remotã. nõ tñ necessario. imo põt
eque velociter agere in omnẽ partem. vt su-
pradictũ est. ¶ Cũ aũt dicit vlterius ꝙ si pas
sum sit difforme. tunc aut erit sic difforme. ꝙ
aget eque velociter in partem ppinquã ⁊ re
motã. ⁊ dr̃ hoc nõ esse possibile. ¶ Dico ꝙ
si erit difforme in caliditate ⁊ debeat in oẽs
partes eius eq̃ cito inducere aĩaz intellectiuã
dz etiã in oẽs ptes eius eque cito inducere a
caliditatẽ. ⁊ hoc nõ põt esse nisi velocius age
ret in illas partes in qbus est minus de caldi
tate. qd̃ esse põt pp in illis minus resistere sz
frigiditatẽ. ⁊ ibi minus eẽ de multitudine for
me resist●ntis. ¶ Et vlterius ꝙ verũ est si de
beret agere eque velociter in ptẽ ppinquã ⁊
remotã oz remotã eẽ minoris resistentie. sed
ex hoc nõ seqr̃ ꝙ ibi plus dz eẽ de silĩ siue ď
caliditate. ⁊ ɔ̃ṁr min⁹ ď frigiditate vt ipe in-
nuit. Staret. n. ĩ remota pte plus eẽ de frigi
ditate gradualr̃. lz eẽt minoris resistẽtie. Non
ergo seqr̃ illa ɔclusio quã ɔcludit. videlz a ca
liditas prius erit ad extremũz remotius illi⁹
passi q̃z in parte ppinquiori. nisi suppositis illis
q̃ ipe supponit. videlicz ꝙ agens vniformiter
agat quo ad partes materie ⁊ in pte remoti-
ori sit intẽsior caliditatas. ¶ Falsum est etiã ꝙ
nullũ erit primũ instãs. in quo erit a. caliditas
ad aliquẽ punctũ intrinsecũ passi. nisi suppo
sitis illis q̃ dixi. ⁊ vlterius ꝙ nulla pars passi
sit vniformis. ¶ Cũ aũt dicit vlterius ꝙ si su
erit taliter difforme ꝙ velocius agat ĩ remo-
tũ q̃z in ppinquũz. Dico hoc eẽ possibile pp
minorẽ esse resistẽtiã in parte remota. ⁊ ɔ̃ṁr
admittitur dari partẽ in quã velocissime agit
saltem quo ad extremum eius. ⁊ hoc erit
propter minorem resistentiam. vndecunq̃z
hoc proueniat. non tamen oportet ibi eẽ plus
de simili. i. caliditatem gradualiter intensiorẽ
neq̃z etiaz plus esse de multitudine calidita-
tis. Multis enim aliis causis. fit vna quali-
tas minus resistens quam ratione minoris
multitudinis. imaginor igitur agens tales ha
bere proportiones ad omnia pũcta. ⁊ taliter
ad ea difformiter agere ꝙ in eodem instanti
erit omnib⁹ eis introducta a caliditas. ⁊ hoc
erit remissiori existente caliditate in parte re-
motiori quam in parte propinquiori. post-
quam continue velocius aget ad puncta re-

motiora q̃ ꝓpingo: a. tunc. n. in eq̃li tpe int̃e fiorẽ inducet in remotũ q̃ in ꝓpinquũ. ĩõ nõ sequitur illud qd vltimate concludit. videlʒ nullũ erit primũ instãs in quo formã sequẽs erit introducta. ¶ Cõsidera vlterius circa argumenta q̃ adducit ↄtra se ⁊ solutiones eius verũ. n. dicit. nõ addendo casus primũ ⁊ secundũ. q: tunc aut agens nullã haberet proportionẽ ad punctũ imediatũ. c. aut ad quelibet punctũ intrinsecũ hr̃et infinitã. sed negatio illoꝝ casuũ nõ obstat qn possibile sit agere in certã partẽ materie simul ↄm se. ⁊ q̃lilibet sui inducere. a. caliditatẽ grã exẽpli. ⁊ cõsequenter eq̃ cito ꝑ totũ inducere formã. Casus aũt q ponit̃ in replicatione ↄtra rõnẽ suam est possibilis. ⁊ probat intẽtũ. Rñsio aũt sua nihil est. cũ dicit ꝙ hoc nihil ꝓbat. eo ꝙ adhuc citius ꝓueniet actio ad partẽ ꝓpinquiorẽ. q̃uis. n. ita sit tñ adhuc stat tales hr̃e proportiones ad puncta intrinseca ꝙ eque cito inducet. a. gradum caliditatis in oĩa illa. ⁊ eq̃ cito formã ad oĩa illa itroducet. ¶ Ad tertiũ nõ rñdet. q: veꝝ probat ꝙ argumentũ suuʒ maxime ꝓbat de passo vniformi siue vniformis resistentie. sed de passo difformi ↄtingit intentũ. ¶ Ad quartũ nõ rñdet. q: ꝓbat veꝝ est enim possibile taliter agens extrinsecũ velocius agere in ꝓpinquũ. ⁊ intrinsecũ taliter agere velocius in remotum. ꝙ illa duo simul eque cito inducent. a. gradũ caliditatis ꝑ totũ ⁊ ↄñter formã substantialẽ. ¶ Cũ autem in vltimo notabili dicit ꝙ si agens agat velocius. aut eque velociter in remotũ. tunc minus est de qualiditate in remoto. non apparet mihi necessarium. potest enim esse eque gradualiter. licet minoris resistentie in parte remota. Item posset esse equaliter de multitudine forme licet merito alterius circunstantie minꝰ resisteret in ꝑte remota. Ca. 3.

Sed pro rerum

desitionibus ⁊c̃. Considera primo suppositiones eius. In prima in libro meo loquitur solum de re inanimata. in alijs libris reperi tam de aĩatis q̃ de inaĩatis. Et si loqueret̃ vniuersaliter nõ esset vniuersaliter verum. sicut de for. desinente esse posito ꝙ ad eius esse suffi ciat sola forma in materia. nisi forte vellet seq suã fantasiam ꝙ nullus hõ desinit esse. Ideo forte dicit in lr̃a cuiuslibet subĩe desinentis eẽ ⁊c̃. verũ tñ diceret ipe ꝙ ad esse for. regritur esse huius forme in hac materia. ¶ Ultima eius suppositio nõ tenet̃ ↄm cõem opinioneʒ vʒ variata tota materia variat̃ cõpositũ cuius est materia. idẽ. n. for. eadeʒ aĩa manente põt cũ diuersis totalibus materiebus manere. ¶ Considera rñsionẽ eius. Ad argumentũ cõtra ipm cũ arguit ꝙ tunc qcquid sufficit corrũpere ꝑtẽ alicuius cõpositi sufficeret corrũpere totũ. licet rñsio sua vera sit. tñ alia facilior rñsio dari põt ⁊ magis vt puto ꝓposito conueniens. vʒ concedendo ꝙ qcqd sufficit corrũpere partẽ alicuius totius sufficit corrũpere illud totũ cathegorematice. nõ tñ sincathe. ita vt sufficiat corrũpere q̃libet eius partẽ. Et ↄñter dr̃ ꝙ nõ regritur maior potẽtia vel proportio ad corrũpendũ totũ cathegorematice q̃ partẽ lʒ regratur maior ad corrumpendũ totum sincathe. ⁊ ex consequenti non maioris difficultatis est corrũpere totũ cathegorematice q̃ parteʒ. Sed forte sequitur ipe opinionem calculatoris de reactione. qui vult passum debilius agente nõ sufficere alijs partibus in aliqua parte agentis corrũpere qualitatem contrariam. ¶ Uidi in corelario sequente appellat animã rem inanimatã. Dicit enim q̃libet formã substantialẽ desinentem esse rem inanimatã. ¶ Considera dum fecit exceptionem sue conclusionis ponendo relationes differre a suis fundamentis. non loquitur consequenter. debet enim probare ꝙ veritatis illius. tu moueris. non datur vltimũ in sui desitione. sed potius primũ ꝙ nõ vt est rei veritas. Ipe aũt dicit ꝙ eius veritatis nõ dat̃ primũ sed vltimũ ꝙ nõ. ⁊ hoc est veꝝ. ⁊ hoc est quo ad eius inceptionẽ q̃re non nõ ad propositum loq̃t̃. Ca. 4.

Sed incidit dubium.

Utrũ ꝑs aĩalis ⁊c̃. ¶ Circa suppositiones q̃s ibi ponit q̃ prima fronte vere apparent. videatur in solutione argumentoꝝ suoꝝ an limitande sint ⁊ q̃liter. ¶ Considera primũ corelariũ cuʒ infert ꝙ q̃libet membrũ alicuius aĩalis est eiusdẽ speciei cũ quolibet mẽbro eiusdẽ. hoc enim nõ foret verũ tenẽdo in aĩali ꝑe formas par

ticulares mēbroꝝ ꝑter aīaȝ. Tunc.n. ꝯñter
dicemus ꝙ ossis eq ⁊ carnis eiusdē nō ē for
ma vltimata eiusdē speciei. Alterius.n.spe/
ciei est forma particularis carnis. ⁊ alterius
forma ossis. ⁊ iste sunt vltimate forme. ¶ Et
idē vꝫ dicendū ad aliud qđ infert vlterius đ
hoīe ꝗuis.n.in q̄libet pte quātitatiua huius
hoīs sit eadē aīa numero.tñ preter illā in di/
uersis mēbris diuerse sunt forme particula/
res ⁊ ille sunt vltime. ¶ Per idē pꝫ sequēs
correlariū nō esse veꝝ ꝙ quelibet pars quā/
titatiua alicuius aīalis ⁊ illud aīal sunt eiusdē
speciei. Nā vltimata forma totius aīalis ē aīa
sed vltimata forma partis nō est aīa sed for/
ma particularis. ¶ Si tñ fieret instantia đ ag
gregato ex carne ⁊ neruo vel capite manu ⁊
similibus. Dꝫ ꝙ caput nō est vere vnū per
vnā formā sed aggregatū ex partibus diuer
sarū specieꝝ q̄ tñ inuicē ꝯtinuantur ꝑ formā
vnā totius.q̄ omnibꝫ illis partibus est cōis.
¶ Nō igitur oꝫ vlterius concedere vt ip̄e cō
cedit ꝙ totū ⁊ sue partes sunt eiusdē ꝑfecti/
onis essentialis. ¶ Ad argumentū aūt cū vl
terius infert ꝙ foret possibile aliquid transi
re de specie in spēm aliā ip̄o nō corrupto.cō
ceditur ꝙ pars bouis pōt fieri bos q̄ tñ non
est bos.tñ illa pars nullius erat determinate
speciei.sed erat aggregatū quoddā ex pluri/
bus diuersaꝝ specieꝝ inuicē ꝯtinuatis ꝑ vnā
formā vt priꝫ dicebat̄. ¶ Et si arguit̄ ꝙ ca
put gr̄a exēpli ē vnū ens ꝯtinuū ꝑ vnā formā
⁊ ꝑ ꝯñs idiuiduū vnū ⁊ ꝑ ꝯñs sub vna spē
tm̄ cōtentū de p̄dicamēto sb̄e.q̄re nō est ag
gregatū.ex indiuiduis pluriū spēꝝ. ¶ Pre/
terea querendū esset q̄ species esset illa sub q̄
est. Rñdet̄ negando ꝯñam primā.ꝗuis.n.
partes eius cōtinuent̄ ꝑ aīaȝ.sunt postea for
me particulares rōe q̄rū cū sint specie distin
cte nō est totū vnū indiuiduū.sed plura inui
cē cōtinuata ⁊ aggregata. ¶ Aliter posset qs
dicere ꝙ caput est vnū indiuiduū.sub deter
minata specie capitis. ⁊ illud indiuiduū ē ag
gregatū ex pluribus indiuiduis diuersarum
specieꝝ q̄ adinuicē ꝯtinuat̄ ꝑ vnā formā eis
cōeȝ lꝫ nulli illoꝝ vltimatā. ¶ Cū aūt vlteri/
us infert̄ qđ quelibet pars quātitatiua hōis
est hō. ⁊ quelibet pars bouis est bos.pꝫ ex
predictis illud nō esse ꝯcedendū ſm opposi
tā opinionē. ⁊ ꝯñter negat̄ ꝙ q̄libet pars ho
minis ⁊ hō sint eiusdē speciei.tenendo supe
rius dicta. Hoc aūt dico sequendo cōeȝ opi/
nionē. ⁊ cū hoc tenendo in mēbris hōis for/
me distinctas formas particulares quibꝫ in
uicē distinguunt̄. ¶ Magis tñ alias credidi
⁊ alio nō apparente magis credo huic ma/
gistro. ⁊ ꝯñter teneo partē aīalis esse eiusdeȝ
speciei cū toto isto aīali. ¶ Sequendo autem
opinionē cōem. vt modo sustētaui.rñdeo vl
terius ad aliā ꝯfirmationē cū arguit̄ ꝙ tunc
pars hōis esset indiuiduū alterius speciei ab
hoīe. Dꝫ si loqueris de parte simplici ip̄a est
alterius speciei ab hoīe vt caro neruus ⁊c. ⁊
conceditur ꝙ illius partis ⁊ totius eadeȝ est
forma spē.sed vnius vltimata.alterius non.
Aīa.n.tota est vltimata homini ⁊ nō vltima
ta carni.est totaliter hōis totius ⁊ particula/
ris carnis. forma vero carnis est vltimata
carni.sed nō toti homini. ⁊ est adequata car
ni.sed nō toti homini.sed est forma totius ho
minis partialit̄. ⁊ hoc mō nō inconuenit di/
uersa indiuidua specie hr̄e easdē formas spē
vltimata vni ⁊ alteri nō. vni adequata. ⁊ al/
teri nō. Si vero loqueris de parte etheroge
nea vt capite ⁊ silibꝫ pꝫ ex p̄dictis illā nō eē
idiuiduū vnū sub vna determiata spē solū eē
ꝯcedendū sed aggregatū ⁊c. vt ꝑusdcꝫ est.
¶ Ad illud aūt qđ vltimo inducit̄. vꝫ dato
opposito sequeretur duas species differen/
tes. aut duo indiuidua illaꝝ specierum diffe/
rentiū ⁊ nō cōmunicantiū esse equalis per/
fectionis essentialis. Nō probat ip̄e cōclusi/
onē. Sed pōt sic probari. pars bouis ⁊ bos
aut pars hominis ⁊ homo sunt diuersarum
specierū. ⁊ tñ eiusdē ꝑfectionis cuȝ maxima
vtriusq̄ perfectio sit aīa que in homine. ⁊ in
parte ip̄sius est eadem numero. ⁊ in boue ⁊
parte ip̄ius est eiusdem speciei. ¶ Quare mi
hi apparꝫ saluo meliori iudicio cōcedendā eē
cōclusionē. Neq̄ repugnat loq̄ñdo de indi
uiduis diuersaꝝ specierum quoꝝ vnū est ꝑs
alterius. ⁊ quibus lꝫ maxima eoꝝ perfectio
sit eadem forma numero vel specie. tamen
vni illorum est vltimata alteri nō. vni est ade
quata alteri vero non. Considera vlterius cū
infert opinionē suā. vera.n. dicit ſm illaȝ cui
magis assentio vt prius dixi. licet putem op
positum defendi posse vt hic prius defendi.
¶ Cōsidera quare ponit illaȝ particulā.qđ

dico ꝓpter partes equi habētes formas par
tiales. ⁊ hoc dicit in rñsione ad illud argumē
tum ꝙ pes hominis esset risibilis ⁊ rōnalis.
¶ Considera vlterius ea que dicit de augeri
⁊ diminui. dum arguit contra se conceden-
do conclusionem quam intendit. ¶ Ille con-
clusiones videntur concedende supposito ꝙ
nihil vere augeatur. nisi illud quod recipit ali
quā partem de nouo per intus susceptionem
alimenti. non est enim idem a principio vsqꝫ
ad finem id quod recipit motum augmenti
quare ⁊c̄. ¶ Possunt tamen duo esse modi
loquendi vel tres ei oppositi. ¶ Primus est
tenendo ꝙ ad idētitatem compositi sufficiat
identitas forme. et non requiratur identi-
tas materie. consequenter diceretur ꝙ saltim
homo potest vere augeri. quia manet idem
homo cum eadeꝫ anima a principio augmē-
ti. vel diminutionis vsqꝫ ad finem. ꝫ fiat ma
terie variatio. ¶ Possumus secundo sequi
modum Ugonis. quem tenet in questione se
parata de augmento videlicet. primo suppo
nendo sicut prius ad idētitateꝫ compositi suf
ficere idētitatem forme. secundo ꝙ eadeꝫ for
ma numero extensa potest aliquādo esse ma
ior. ⁊ aliquādo minor ſm maiorem. aut mi-
norem materie extensionem. ⁊ sic cum diuer
sis materiebus semper est eadem forma ma-
dum in homine. sed in omnibus alijs añi-
matis. ⁊ consequenter neduꝫ homo vere au
getur. sed oīa animata postqꝫ post aduentuꝫ
noue partis eadem manet forma numero. ⁊
ꝯñter manent eedē partes formales. vt dici
tur primo de generatione. Dicit etiam ꝙ in
trāsmutatione nutrimenti fit materierum si
mulꝰ penetratio ⁊ vtraqꝫ simul eandem for-
mā numero informat sine additiōe noue for
me. ¶ Tertius modus loquendi pōt eē iste
supponendo ꝙ vera augmentatio. ꝫ presup
ponat additionē ꝑtis ad partē mediāte alimē
to. nō tñ reqrit̄ ad hoc vt aliqđ vere augea
tur ipm esse cōpositū ex parte preexñti ⁊ de
nouo addita. sed sufficit ipm extendi ad ma-
iores dimensiones. cōcurrente cū hoc additi
one noue ꝑtis aiate ad ꝑtē aiatā. q̄ vel prius
fuerit. vel nuꝑ fiat. Et tunc ꝯñter diceretur
ꝙ ꝑs p̄existens si extēdat̄ ad maiores dimē-
siones vere auget̄. Silr ꝑs de nouo addita
ad maiores dimēsiones extensa vere auget̄.
Idē etiā de toto est possibile. nā possibile ē to
tū aīal stat̄ ꝑ certū tp̄s. vbi grā ꝑ horā i quo
nulla fiat actualis ꝯuersio nutrimenti ⁊ i sub
stātiā aliti ꝫ fiat ꝓparatio ⁊ totū aīal ſm se ⁊
quālibet sui ꝑtē extendi ſm oēꝫ diametꝝ ad
maiores dimēsiones. ⁊ ꝑ ꝯñs vere augeri.
¶ Et pōt teneri ſm hunc modū silr cū ma
gistro ad variationē materie variari cōposi-
tū. ⁊ ſm hunc modū ita saluabit̄ de habenti
bus aīaꝫ extensaꝫ sicut de hoīe. sicut etiā pe
nes ſm modū de vtroqꝫ saluabit̄ de dimi-
nutione. ¶ Eadē sñia ponēda vī ſm oēs hos
modos. Penes primū pꝫ ꝙ de hoīe salteꝫ
teneret̄. ꝫ nō de alijs vere diminui cū ma-
neat ꝯtinue eadē aīa. Penes ſm de vtroqꝫ
verificat̄. cū ſm illū ita ꝯtigat aīaꝫ extensaꝫ
eandē numero cōdēsari ad ꝯdēsationē corpo
ris sicut cōtingit eā magis extēdi. Penes ter
tiū modū diceret̄ ꝙ possibile est aīal ꝑ tp̄us
manere a quo nulla fiat resolutio. ⁊ a fortiori
possibile est de parte. si enim a qualibet par-
te cōtinue fieret resolutio subito totū fieret n̄
quantū. Quo supposito possibile est partē tā
de nouo additā q̄ꝫ preexistentē vere diminui
vt in tp̄e senectutis si fiat cōtractio alicuiꝰ par
tis sine resolutione. Idē etiā de toto posito ꝑ
horā nihil resolui. ⁊ tñ totū ꝯtrahi. tunc eniꝫ
aīal vere diminuit̄ ꝑ ꝯtractionē ⁊c̄. ⁊ maneꝫ
idē cōpositū cū eadē forma ⁊ eadē materia
ꝑ horā. Et penes hunc tertiū moduꝫ teneri
pōt fauendo magistro ad identitatē cōpositi
reqri idētitatē materie. ¶ Ad illud aūt qđ po
stea magister ꝯcludit ꝙ nihil pōt hr̄e aliā ꝑ-
tē q̄ꝫ hꝫ manēs idē numero. illud ꝯcedit̄ ſm
cōem opinionē. d̄ e forma. de materia. d̄ q̄ñti
tate. de q̄litate. de cōposito vero hñte formā
extensaꝫ etiā ꝯcederet̄ ſꝫ cōeꝫ opinionē. Sꝫ
ſꝫ. v̄. nō ꝯcederet̄ i opinione prius recitata.
De habente aūt formā inextēsaꝫ nō cōcede-
ret̄ ſm cōeꝫ opinionē. neqꝫ ſm. v. sed apud
magistrū istū tenentē idētitatē materie reqri
illud ꝯcederet̄. magister aūt prius facit men
tionē de inaīatis. de illis aūt minor ē difficul
tas. Aris. aūt ⁊ ceteri ꝯcedūt sola aīata vere
augeri. eo ꝙ augmentatio ꝓpria supponit
aduētū nutrimēti. qđ nō reperit̄ in rebus in
aīatis. sed bñ p̄ñtare fieri. Nō etiā pñt dimi
nui diminutione opposita augmentationi ꝓ
prie sumpte. ꝫ possūt condensari. ¶ Et alias

ego dixi ꝙ rarefactio ⁊ cōdēsatio sunt verius
dicende motus ꝙ̄ augmētatio ⁊ diminutio-
aīatoꝝ de q̄bus loq̄tur. Arist. eo ꝙ in rarefa-
ctiōe ⁊ cōdēsatione manet. idē mobile a prin
cipio ad finem. Cū aūt vlterius magr̄ arguit
cōtra q̄ndam rñsionē q̄ est Marsi. primo de
generatione ꝙ planta manet eadē numero i
augmētatione vl' diminutiōe eo ꝙ manet ps
principalior. Dici potest ꝙ augmentū ꝓbat
ꝙ nō manet in diminutiōe plāte eadē forma
nec eadē plāta nūero idētitate stricte sūpta tñ
idētitate large sūpta manet idē nūero. ¶ Et
vide distictōez magrī loco al. ⁊ poni pt̄ tāq̄
ali⁹ mod⁹ loquēdi ad dictā difficultatē. ¶ Cō
sidera vlteri⁹ cū magr̄ cōcedit ar. 3 eū ꝙ ac
cipiēdo nutritionē vt cōiter accipit̄ ꝓ cōuer
sione nutrimēti ⁊c. nō est possibile aliq̄d nu-
triri. Oppositū eniz huius teneret̄ ſm alios
¶ Primo penes cōem opinionē saltē cōce-
deret̄ de hoie. manēte eniz eadem aīa intelle
ctiua numero succedētibus ꝑtibus mālibus
manet idem expositū. ⁊ sic ꝑ tp̄s idē sor. ve-
re nutrit̄. De aliis aūt aīatis ab hoie vr̄ con
cedēdum q̄d magister ꝓbat nisi reducamur
ad opinionē Marsilii. ¶ Penes aūt modū
ſm. s. Ugo. diceret̄ de oibus aīatis ipsa ve
re nutriri ⁊ ꝙ planta vel asinus est idē nu-
mero a principio nutritionis vsq̄ ad finē cuz
maneat eadē forma informās priorē ⁊ sequē
tem lz sub alia ⁊ alia extensione. ¶ Penes
tertiū modū adherentē ꝓ ꝑte magistro ⁊ te
nentē ꝙ ad idētitatē cōpositi req̄rat̄ idētitatis
māe cōcederet̄ q̄d magr̄ cōcedit. ¶ Penes
aūt Marsi. pz nō eē cōcedēdū q̄d magister
cōcedit. q2 in fine nutritionis aīati manet idez
numero large lz nō stricte. hec diceret sufficē
ad mētē Arist. ¶ Quo aūt ad illd̄ q̄d dicit ꝙ
nihil pōt hr̄e aliā ꝑtē q̄ȝ hēat iā ꝑus dictū est
¶ Cōsidera vlteri⁹ quo ad illū modū arguē
di quē fac. ꝙ si nutritio eēt ↄuersio ⁊c. tūc aīa
tū ex sola mā ꝑma nutriret̄. q2 sola mā pria
ↄuertit̄ ⁊c. Nā nō ſm illos modos loquēdi
vz. sed ſm veritatem seq̄tur. dicimus. n. cibū
cōuerti in chilū. ⁊ chilū in sanguinē. ⁊ sic de
aliis lz sola mā remaneat ⁊ noua generet̄ for
ma. Cōuerti nāq̄ subāl'r de quo intēdimus
nō dic verū motū. ita vt oporteat idē ↄpositū
manere vsq̄ in finē. sed dicit corruptionē cō-
positi cū inductione noue forme in eius mate
ria. sicut etiam concedimus aerez in aqua cō
uerti ⁊ econtra. ¶ Condera vlterius moduz
illum quem ponit. ꝙ si nutritio est aliquid
ipsa est assimilatio ꝑtis materialis nutrimen
ti cū inductione forme subālis eiusdez speciei
⁊c. loquitur cōditionaliter q2 nō cōcedit mo
tum esse de presenti. sed de futuro vel preteri
to tm̄. ¶ Considera tm̄. nam ſm illum modū
querā ab eo quid est illud q̄d vere nutritur.
Nō pōt ſm eū dici neq̄ concedi de animali
neq̄ de parte eius preexistente māli nec for-
mali nec forma nec materia eius. Restat igi
tur vt illud concedatur de nutrimento vl' de
materia ipsius sicut ipse videtur velle conce-
dere. sed hoc est derisorium nutrimentuz nu
triri. aut materiam eius primam. nec hoc ver
bis nec intentioni Arist. est consonum. quare
melius est vti modo loquendi communi ⁊
trāsire vt prius dicebatur. ¶ Considera vlte
rius cum dicit negando ꝙ continue fit resolu
tio ab animali. ⁊ per hoc se restringit ad pri-
mum instans animalis. tunc enim non resol
uitur. quia tunc daretur primum esse resolu-
tionis. ⁊ hoc credo esse fundamentum eius.
sed iudicio meo non oportebat se sic restrin-
gere. quia certe verisimile est per aliquod tē
pus. licz paruum manere posse aliquod ani-
mal sine resolutione alicuius partis. licet calor
naturalis per idem tempus continue calefa-
ceret ⁊ subtiliaret. Admisso autem gratia ar
gumenti ꝙ ab aliqua parte animati continue
fiet resolutio. tunc recurratur ad vias prius
recitatas vel ad viam magistri sicut respon
denti placuerit. ¶ Dudum autez sciuisti qua
liter sequitur ꝙ si a qualibet parte animalis
fieret vel inciperet fieri resolutio. tūc nulla ꝑs
remaneret ⁊c. quia si dicas ꝙ aliqua pars re
maneat que sit ⁊ sequitur ꝙ quelibet pars
eius que prius fuit est. aliter non remaneret
⁊ per consequens non est ab ea resoluta ali-
qua pars. ¶ Considera tamen illos modos
arguendi quos dicit valere. inter quos vlti-
mus videtur non valere. Uidelicet cuiuslibet
ꝑtis incipit aliqua ꝑs augeri. ergo totū icipit
esse infinitum. hec enim ↄña vr̄ valde dubia
ymaginor enim totaliter aliquid augeri ꝑ ad
ditionem vt aliquod totum toti addat̄ ⁊ me
dietas medietati ⁊ q̄rta pars quarte parti ⁊
sic in infinitum siue hoc fiat cum penetratio-

ne partiū. vt iudicio meo oȝ ymaginari. siue sine penetratione ⁊c. q̄re cōsidera q̄liter veri ficare intendit dictū suū. ¶ Cōsidera verba sequētia q̄ declarant qđ prius dixisti ꝙ p tps pōt manere idē aial. lȝ calor ɔtinue agat subtiliādo ⁊c. q̄re vt ipe dicit. idē aial numero pōt p tpus alterari. aut localiter moueri. Et vlterius dicit id qđ alias dixisti ꝙ nullus est verus motus in predicamēto quantitatis nisi rarefactio ⁊ ɔdēsatio. ¶ Uide postea qd dicit ad aris. ⁊ verba eius increpatiua. tu scis quid dici oȝ tenendo oppositū. Ca. 5.

Dubium igitur

incidit vtꝝ manēte eadē forma i composito ⁊c. ¶ Si volumus defensare opinionē cōeȝ rñdendū est ad argumenta magistri lȝ difficile sit. alias dixi ꝙ loquendo siue capiendo terminos mere substantialiter verior apparet mihi opinio magistri. ¶ Ad primū igitur negatur ɔña. ꝙ pes sor. esset caput eius. ⁊ sic d̄ ei⁹ qualȝ parte. cuius rō est. q2 ille terminus pes nō solū dicit hanc aiaȝ intellectiuā cū hac materia. sed etiā particulares formas carnis nerui ossis ⁊c. cōponentiū ipȝ. est etiā terminus cōnotatiuus significans talē pfalmationē videlicet figurā ⁊c. ⁊ talē numeꝝ partiū taliuȝ vel taliū. Caput aūt dic̄ aliā figurationē ⁊ reliq̄. Et lȝ nō esset cōnotatiuus alicuius accidētis tn̄ cōnotat aut substantialiter significat predictas formas substantiales particulares que alie sunt ⁊ alie numero in pede ⁊ capite ⁊ alijs partibus. ⁊ sic vna pars non erit alia vt ipe inducit. ¶ Cōtra tn̄ illā rōnē posset instari. ¶ Primo q2 signo solū aggregatū ex materia totius pedis sor. ⁊ aia eius pretermissis alijs formis particularibus. ⁊ tunc pȝ ꝙ hec substantialiter est sor. cū in eo nō sit nisi forma sor. ⁊ materia. ⁊ nō ē ibi alia forma substantialis. ⁊ sic de qualibet alia arguitur quare quelibet pars sor. esset sor. ⁊ quelibet esset quelibet. ¶ Itē quero in q̄ specie sit pes substantialiter acceptus siue hec pars substātialiter accepta. ⁊ non vr̄ esse in aliq̄. non. n. in specie humana. q2 tunc esset hō. nec in spē nerui. q2 tunc esset neruus. ⁊ p idē nec in specie carnis aut ossis. ⁊ sic aliq̄ sba vere vna ⁊ cōtinua nō reponeret̄ in aliqua specie specia lissima. ¶ Forte dr̄ ꝙ pes nō est sba vere vna sed aggregatū ex pluribus. Cōtra. q2 partes eius vere ɔtinuant̄. ergo est vna sba ɔtinua. ¶ Ad hoc est difficile rñdere iudicio meo. tn̄ vt mihi apparet p nunc. Ad primū dr̄ ꝙ aggregatū ex materia totius pedis sor. ⁊ aia intellectiua eius nō est sor. nec hō ad hoc. ꝙ esset hō regreretur aiaȝ intellectiuā eē vltimatā formā illius aggregati. sed hoc nō est verū. aia. n. intellectiua est vltimata forma soli⁹ totius cōpositi. illi⁹ vero aggregati ples sūt vltimate forme suaꝝ partiū. vt vna ē vltimatā nerui. alia ossis. sed nulla ē vltimata toti⁹. ¶ Sȝ ɔtra demōstrato illo aggregato vt prius. hoc est sba aiata sensitiua. ergo est aial p diffōnē aialis. ⁊ nullū nisi hō. ergo est hō. ⁊ nullus nisi sor. ergo est sor. Dr̄ negando primā ɔñaȝ. sed dȝ argui sic. hoc est suba aiata sensitiua p aiaȝ exñtē vltimatū eius actū. ergo ⁊c. sed añs est falsuȝ. vt dictū est. ¶ Et si dr̄ ꝙ tūc ly aial eēt terminus cōnotatiuus ⁊ accñtalis. q2 tūc diffiniret̄ p extrinseca. negatur ɔña. cū. n. dr̄ p aiaȝ exñtē actū eius vltimū. oēs illi termini aut sunt de predicamēto sbe. sicut ly aial. aut trāscendētes essentiales sicut ly actus. ¶ Cōtra iteꝝ instat̄. si nulla eēt in sor. forma substātialis pret̄ aiam istud aggregatū foret hō. ⁊ ɔñter sor. sed nūc nō minus est hō q̄ tūc. ergo. ¶ Probabil'r dr̄ negādo miorē. eo ꝙ tūc illa mā nō hr̄et formā vltimā vl' istas formas vltimatas q̄s nūc hȝ ¶ Alij vero dicerēt negādo maiorē cū illud aggregatū nō sit p se seorsū exñs. ¶ Sȝ hec rñsio tūc incidit i illud incōueniēs. ꝙ termin⁹ mere subalis aliq̄d extrinsecū ɔnotatet. ⁊ per idē et ps aq̄ quātitatiua nō eēt aq̄ nec ps aeris eēt aer. ⁊ sic d̄ singulis. ¶ Ad scḋȝ dr̄ pedē nō eē i aliq̄ determiata spē sube p se. q2 nō est vere ⁊ simpl'r ɔtinuū. lȝ. n. sit quoddā cōtinuū ɔtiuitate materie ⁊ ɔtiuitate forme nō vltimate. nō tn̄ continuitate forme vltimate. forma. n. sbalis nerui nō ɔtinuat̄ forme carnis aut ossis nec ecōtra. ⁊ ɔñter diceret̄ illud aggregatū eē in p̄dicamēto sube p reductionē aut p accñs rōne ptiū suaꝝ. ¶ Cōtra. signo aggregatū ex mā nerui sor. ⁊ aia ei⁹ intellectiua. tūc illud est vere cōtinuū. ⁊ ē suba ergo i aliq̄ specie. ⁊ nō vr̄ nisi in spē humana ⁊ sic adhuc stat difficultas argumenti. ¶ Ad

hoc ꝓbabiliter rn̄detur ꝙ licet illud sit vere ꝯti nuū nō tn̄ ꝑ aliqd qd̄ sit vltima forma eius. Est.n. vere ꝯtinuū ꝑ formā neruī simul cū aīa intellectiua. sed aīa intellectiua nō est eius vltimata form nec forma nerui est forma il lius aggregati. ¶ Et si arguat᷑ vt prius ꝙ ter minus mere sb̄alis eēt cōnotatiuus. rn̄deat᷑ vt prius. ¶ Ad 2m eius principale apparet mihi difficillimū satisfacere. ⁊ illud inter ce/ tera mihi magis ꝑsuadet eius opinionē esse veriorē. neq3 video modū aliquē bn̄ securū rn̄dendi ad ip3. licet Albertus ꝑuus ⁊ qdā alij dicerēt ꝙ ex īpossibili seq̄t᷑ qd̄libet. cū igit᷑ sit ī/ possibile eādē aīaz numero sit̄ eē in diuersis materieb⁹ totalib⁹. licet de⁹ hoc facere possit. nō īcōuenit ex hoc seq sor. eē platonē. ⁊ tamē sor. differre a platone. ¶ Hec tn̄ rn̄sio mul/ tis appet ignaua. licet.n. hoc eēt nāl'r īpossibile nō tn̄ apud deū ē īpossibile. imo neq3 hoc na turali'r repugnat aut īplicat ꝯtradictionē. Sed ex īpossibili nāl'r ⁊ possibili supnāl'r neq3 īm plicāte ꝯtradictionē nō d3 seq īpossibile īpli/ cās ꝯtradictionē puta sor. esse platonē. ⁊ sor. simul currere ⁊ sedere. ⁊ currere ⁊ nō cur/ rere. ⁊ sic de alijs. sed hec sequent᷑ data posi tiōe. ⁊ illo casu admisso. q: rn̄sio nulla. Pre terea illud nō foret īpossibile. imo nāl'r possi bile. vt statim hic infra dicet᷑ ¶ Mihi tn̄ oc/ currit hic modus rn̄dendi ꝙ illo casu admis so. neq3 aggregatū ex prima mā ⁊ illa aīa est sor. neq3 aggregatū ex secunda. cū illa aīa est sor. sed aggregatū ex ambab⁹ materieb⁹ cū eadē aīa ē sor. sicut a simili qn̄ d3 aliqs hō d no uo ꝑduci ꝑus cor ꝑducit᷑ ⁊ ꝯn̄r alia mēbra principalia. anq̄ alia sint ꝑducta vel aīata. d mēte Aui. xxi. tertij ca. de generatione embri onis. Cū igitur cor fuerit aīatū ⁊ cerebꝝ. alia v° mēbra nō. tūc cor ⁊ cerebrū cū sint in lo/ cis inuicē distātib⁹ nō inuicē ꝯtinuant᷑ neq3 ptes intermedie ꝯtinuant᷑ cū eis. cū nōdum sint aīate. ⁊ ꝯn̄r dicendū erit neq3 cor esse sor. nec cerebrū sed aggregatū ex his. ¶ Ex hoc naturali p3 rōnē Alberti paruifore min⁹ rōnabilē. ¶ Sed ꝯtra rn̄sionē arguitur si hec aīa intellectiua sit prius adeq̄te in. a. mā pe/ dali. tūc hoc ē sor. demōstrato composito ex vtroq3. sed vbi postea infundit deus eandem aīaz in. b. māz bipedalē. tūc hoc nō minus ē sor. q̄ prius postq̄ in hoc cōposito nō est fa

cta variatio. ergo rn̄sio nulla. Diceret᷑ ꝯn̄ter negā lo minorē eo ꝙ hec aīa erat prius for/ ma adeq̄ta huius materie. nūc aūt nō. ¶ Sed hec rn̄sio vi: incidere in illā rn̄sionē d ꝑ se exi stere. q: .s. reqrat᷑ cōpositū sub̄ale ꝑ se existe re si d3 esse in predicamēto sub̄e. ¶ Itē con/ tra instat᷑. q: demōstrato illo aggregato hoc est sub̄a aīata sensitiua ꝑ se seorsū existens ꝑ aīaz tanq̄ formā illius cōpositi vltimatā. er go est aīa . ⁊ ꝯn̄ter est hō. ⁊ ꝯn̄ter nō ali⁹ q̄ sor. quare rn̄sio nulla ad hanc replicationem cōtra rn̄sionē. ¶ Ad aliud cum arguit᷑ ꝙ ille terminus sor. foret accidentalis negatur ꝯn̄a licet hoc nullū sit īpossibile. posset enī3 ad bn̄ placitū īponi de nouo taliter vt esset cōnota/ tiuus. ¶ Defendēdo aūt ꝙ sit mere sub̄alis rn̄det᷑ negando illā ꝯn̄āz. iste terminus sor. successiue predicat᷑ affirmatiue ⁊ negatiue d termino singulari supponēte ꝑ sor. sine cor/ ruptione sui. ergo ⁊c̄. ꝙ.n. hec aliqn̄ sit ve/ ra demōstrata ꝑte sor. ⁊ aliqn̄ falsa. sor. ma/ nēte nō accidit. q: ly sor. sit connotatiuus. sed hoc est. q: ly hoc cōnotat certā māz cū certa forma. sed ly sor. sine materie cōnotatione si gnificat sor. Si enim ly hoc ita sumeret᷑ me/ re sub̄al'r ⁊ sine cōnotatiōe sicut ly sor. semꝑ sor. manente hec foret vera hoc est sor. ¶ Ad aliā negat᷑ illa cōclusio ꝙ hec contradictoria hoc est sor. hoc nō ē sor. ꝑ totā illā horā erūt vera. vbi vtrobiq3 demōstrat᷑ ꝑs sor. que ali qn̄ erit sor. vt magister supponit. ⁊ ꝯn̄ter per totā hanc horam affirmatiua erit falsa. ¶ Ad argumentū in oppositū negat᷑ ꝙ illa hoc est sor. ꝯuertet᷑ cū illa hoc est sor. demonstrato sor. ꝑ totā illā horā. neq3 etiam nūc cōuerti tit᷑ ⁊ ꝯn̄ter qn̄ in fine hore ablata vna parte solū remanebit hec pars. verꝝ erit ꝙ hoc est sor. demōstrato aggregato qd̄ prius erat ꝑs sor. Sed negat᷑ ꝙ ille tunc conuertētur. hoc est sor. ⁊ hoc est sor. in quarum vna demon stretur predictum aggregatum. ⁊ in alia sor. mere substantialiter. ¶ Et si arguatur ꝙ sic quia sub̄a cōuertunt᷑ ⁊c̄. sūt paria ergo. Ne gatur maior. ¶ Contra. quia significant om nino idem. ⁊ eodem modo. Negatur mi/ nor. primum enim hoc significat sor. conno/ tando materiaz certā. 2m autē mere sub̄al'r ip3 significat nullā talē mām cōnotādo. Aut d᷑ ꝙ nō significāt omnino idem. q: ly hoc si

gnificat certā materiā. ⁊ nō ly hoc mediate
tñ ⁊ ꝑ idē nō demōstrant oio idē. ¶ Ad aliā
rōnē negat illa ꝯclusio soꝛ. erit pedale i. a. in
stāti. ⁊ tñ erit maioꝛ q̄ȝ pedalis in. a. instanti.
¶ Ad argumētū admisso casu ꝙ soꝛ. sit bipe
dalis. ⁊ diminuat̄ ꝑ ablationē partis donec
erit pedalis. ita tñ ꝙ in. a. instanti erit maioꝛ
q̄ȝ pedalis. negat̄ tūc illa soꝛ. i. a. istāti erit pe
dale. ⁊ silr illa soꝛ. in. a. instāti erit hoc peda-
le. ⁊ ꝯñr negat̄ illa ꝯña aliqd qd erit pedale
in. a. instāti erit soꝛ. ergo ⁊c. Neqȝ hoc argui
tur a ꝯuertente ad suā ꝯuersaȝ ꝯuersiōe sim
plici. ¶ Et posset vno mō dici sicut illa rñsio
ibi posita ꝙ sua ꝯuertēs est illa. aliqd qd erit
pedale in. a. instāti erit soꝛ. in. a. instāti. ¶ Ad
rōnē primā i oppositū cū ar̄ ꝙ illa nō posset
ꝯuerti in verā sicut nec illa. albū erit nigꝝ i a
instāti. Negat̄ ꝯña. dico. n. ꝙ vtraqȝ i verā
ꝯuerti pōt. Si. n. ita foret ꝙ in a. instāti soꝛ.
eēt talit̄ diminutus vt remaneret solū hoc pe
dale. tūc ꝯuersa ⁊ ꝯuertēs eēnt vere. Illa
vo albū erit nigrū in a. instāti sufficiēter con-
uertit̄ ꝑ istā. qd erit nigrū in a. instāti aliquā
do erit albū vel ē albū. ⁊ nō oȝ dicere erit al
bū in a. instāti. Cui⁹ rō diuersitatis ē. qꝛ ly al
bū ē termin⁹ ꝯnotatiuus ⁊ accñtalis. ly soꝛ.
aūt nō. ¶ Ad aliā rōnē cū arguit̄ ꝙ adhuc il
la est va. aliqd qd erit pedale in a. instāti erit
soꝛ. in a. instāti. qꝛ soꝛ. erit soꝛ. in a. instanti. ⁊
soꝛ. aliqñ erit aliquid qd erit pedale in a. instā
ti. ergo ⁊c. Consequent̄ dici posset negando
ꝯñaȝ. sȝ oȝ assumi illa minoꝛ. ⁊ soꝛ. in a. instā
ti erit aliqd qd erit pedale in a. instāti. ⁊ hec
ē falsa vt pȝ. Nota tñ ꝙ fȝ Hētis. in sophis-
mate p̄io. nō incōueniret illas sil' esse vas i
casu p̄dcō soꝛ. erit pedale in a. instāti. ⁊ soꝛ.
in a. instāti erit maioꝛ q̄ȝ pedalis. qm̄ ista di-
ctio in a. instāti nō determinat vbū expssum
fm cū. sed aliud iplicitū in ꝓpōne p̄ma. vt
sit sensus ꝙ soꝛ. aliqñ erit aliqd qd erit peda-
le in a. instāti. ⁊ pȝ illā foꝛe vam. negaret tñ il
lā copulatiuā soꝛ. in a. instāti erit pedale. ⁊ in
a. instāti erit maioꝛ q̄ȝ pedalis. ¶ Alr̄ ad p̄n
cipale dici pōt negādo, vt p̄i⁹ illā eē ꝯuertē
tē suā. Et si querat̄ q̄ est igit̄ sua ꝯuertens.
Dici pōt p̄mo ꝙ nō quelȝ ꝑticularis vel in
definita pōt simplr̄ ꝯuerti in ꝓpōnē. s. con-
uertibilē cū ea. ⁊ maxie si fuerit cū t̄minis ac-
cidentalib⁹ ⁊ cū tali determinatiōe q̄lis ē illa
Dici pōt fo ꝙ in ꝯuertēte subm oȝ eē ita me
re subaliter sūptuȝ sicut ly soꝛ. ⁊ si tale subm
sumeret̄ eēt ꝯuertēs falsa vbi. s. ly aliqd so-
lū supponeret ⁊ vificari deberet ꝓ re subalt
foꝛmalit̄ accepta nullā ꝯnotādo maȝ. ¶ Alr̄
pōt tertio dici ad p̄icipale ꝙ illa ē sua ꝯuer-
tens quā magr̄ dicit. vȝ. aliqd qd erit pedale
in a. instāti erit soꝛ. ⁊ illa ē va. sȝ nō seqt̄ ex il
lo ꝯuersā eē vam. Nec sꝑ oȝ si vna ꝯuertē
tiū ꝯuersione simplici sit va ꝙ altera sit va.
⁊ potissime in talib⁹ t̄minis ꝯnotatiuis vt p̄i
us. ¶ Cōueniētioꝛ rñsio ē ꝙ ly in a. instāti de
terminat vbū expressū ⁊ nō ly pedale. cū nō
sit vbū. neqȝ vbū iplicitū. qꝛ nulla rō cogit
subintelligi. Et ꝯñr idē est dicere soꝛ. erit hoc
pedale in a. instāti. ⁊ soꝛ. in a. instāti erit hoc
pedale. ⁊ ꝯuertēs est hmōi. qd in a. instanti
erit pedale in a. instāti erit soꝛ. ⁊ hec ē falsa. ⁊
nō seqt̄ soꝛ. in a. instāti erit soꝛ. ⁊ soꝛ. erit hoc
pedale. ergo ⁊c. cā sup̄adcā. ¶ Ad aliā rōnē
negat̄ illa ꝯclō. a. ē pedale ⁊ immediate post
hoc erit bipedale ⁊ tñ a nunq̄ȝ augebit̄. sȝ po
ti⁹ diminuet̄. Et in casu suo ꝙ a. ꝑs pedal' a-
liqñ erit soꝛ. qñ alia ꝑs erit ablata. negat̄ ꝙ a
imediate post hoc erit bipedalis. ⁊ negat̄ illa
ꝯña soꝛ. imediate post hoc erit bipedalis. ⁊
soꝛ. erit a. ergo ⁊c. ꝓpter cām superi⁹ dcāȝ.
cū ly a. sit ꝯnotatiu⁹ certe materie. nō auteȝ
ly soꝛ. sed solū seqt̄ ꝙ aliquid qd aliqñ erit
a. imediate post hoc erit bipedale. ¶ Ad ali-
ud cū vlterius infertur ꝙ a. incipit esse soꝛ. ⁊
ꝑ idem per totā hanc hoꝛam erit ita ꝙ a in-
cipit eē soꝛ. negatur ꝯclusio. ⁊ ꝯsequēter ne
gatur ꝙ a. immediate post hoc erit soꝛ. Et si
arguatur sic soꝛ. imediate post hoc erit soꝛ. ⁊
soꝛ. aliquādo erit a. ergo ⁊c. negatur ꝯña ꝓ-
pter cām sepe dcām. ⁊ ideo nō opoꝛtet ꝯce
dere ꝙ per totam illam hoꝛam erit ita ⁊c.
¶ Ad aliam ꝯclusionem ꝙ soꝛ. per totā istā
hoꝛam erit albus. ⁊ tamē ꝑ totam istā hoꝛaȝ
erit sūme niger. Di negando conclusionem.
¶ Modus autē vificandi istam ꝯclusioneȝ
eēt iste ꝙ soꝛ. sit alb⁹ ap̄ednio. ⁊ sic remane
bit ꝑ totā istā hoꝛā. ⁊ a. ꝑs eius sit summe ni
gra. ⁊ post illā hoꝛā soꝛ. talit̄ diminuet̄ ꝙ nō
remanebit nisi a. Sȝ i illo casu ꝯcedit̄ ꝙ soꝛ.
ꝑ totam illā hoꝛam erit alb⁹. ⁊ negat̄ illa soꝛ.

ꝑ totā illā horā erit sūme niger. ¶ Et sic arguatur vt tacite vr̄ arguere. q̄ꝛ a ꝑ totā istam horā erit sūme nigrū ⁊ soꝛ. erit a. ergo ⁊c. ¶ Dr̄ p̄rio negādo ꝯñaz. ꝓꝑ cām sepe dictā lȝ solū seq̄t aliq̄d vl' aliq̄d q̄d aliq̄ñ erit soꝛ. ꝑ totā istā horā sūme nigrū. ¶ Dico scd̄o ꝙ lȝ in aliis terminis ꝓbaret̄ ꝯcl'o. nō tñ in istis lȝ enī ȝ forte ꝓbaret̄ ꝙ soꝛ. imediate post hoc erit nigrū in neutro genere. nō tñ sequeretur ꝙ soꝛ. imediate post hoc erit niger in masculino genere. ⁊ hoc ꝓꝑ aliam. ⁊ aliā adiacentiā vnius adiectiui ⁊ alterius. ⁊ iō lȝ forte ex illo añte sequeret̄ ꝙ soꝛ. imediate post hoc erit sūme nigrū. adhuc tñ nō seq̄tur ꝙ imediate p⁹ hoc erit sūme niger. ¶ Ad aliā ꝯcl'onem pȝ rñsio ex p̄cedentibus. negat̄ enī ȝ in casu suo soꝛ. ꝙ ꝑ totā illā horā calefiet ⁊ ꝑ eādē frigefiet ⁊ nisi ponat̄ aliud ī casu nisi ꝙ vna medietas ꝑ illā horā calefiat ⁊ alia frigefiat. ⁊ vtraq̄ȝ medietas aliq̄ñ erit soꝛ. adhuc nō hēt̄ur q̄ illaꝝ ꝑtiū sit ꝯcedēda. neq̄ȝ ēt casus ille est bñ poi's. nisi forte hoc mō ꝯtingeret. ꝙ vna medietas resolueret altera manēte ꝑ tp̄s. deinde medietas resoluta ꝯuertatur in nutrimēto ꝙ postea sūmat̄ a soꝛ. ⁊ cōuertat̄ in sb̄am suaȝ deinde in ꝓcessu resoluat̄ scd̄a medietas q̄ remanserat ⁊ remaneat prima. isto casu ymaginari possumus verificari casū suū. Mō ō in ꝓposito si poneret̄ ꝙ vtraq̄ȝ remanente ꝑ horā illā altera illaꝝ calefiet ⁊ altera equaliter frigefiet. tūc neq̄ȝ soꝛ. ꝑ illā horā calefiet neq̄ȝ frigefiet. sed calefiet ⁊ frigefiet copulatiue ⁊ collectiue. Si vere poneret̄ ꝙ ꝑ totā illā horam altera medietas calefiet multo plus q̄ȝ altera frigefiet ita vt calefactio plus sufficiat denoīare q̄ȝ frigefactio. tūc in casu illo ꝯcederet̄ prima ꝑs ⁊ negaret̄ scd̄a vl' ecōuerso si ecōtra poneret̄. ¶ Et si arguit̄ ꝙ soꝛ. frigefiet ꝑ illā horā q̄ꝛ. b. medietas ꝑ illā horā frigefiet ⁊. b pars erit soꝛ. ergo Uel sic. hoc frigefiet ꝑ illā horā ⁊ hoc erit soꝛ. ergo ⁊c. Negat̄ ꝯñtia. ⁊ cā est sepe prius dicta. ēt alia cā est negatiōis similiū ꝯñaruȝ vt q̄dam dicūt q̄ ēt in precedētibus adduci possent. q̄ꝛ. s. ly hoc nō est terminus discretus. sed cōis potens successiue de pluribus numero distictis v̄e affirmari puta de soꝛ. ⁊ re q̄ nō ē soꝛ. Sic. n. nō vȝ hec ꝯña albū currit ⁊ albū ē soꝛ. ergo soꝛ. currit. Nec est syll'us expositorius. Ita nec valēt p̄dicte ꝯñtie. nec sūt sillogismi expositoꝝ. ¶ Ad aliā ꝯcl'onem ꝙ pars soꝛt. est maioꝛ soꝛ. negatur ꝯcl'o. nec scio in quo casu verificari pōt. aut velit ipse verificare ꝯcl'onē illā nisi forte ymaginādo ꝙ. a. ꝑs soꝛ. aliq̄ñ alia r̄soluta erit soꝛ. deinde. a. augeat̄ taliter vt erit maioꝛ q̄ȝ erit soꝛ. q̄ñ. a. erit ꝑs eius. Si in illo casu nō ꝓbatur ꝯcl'o. neq̄ȝ ꝓbat̄ ex illo ꝙ soꝛt. erit maioꝛ soꝛ. q̄ꝛ si sic foret ꝑ ei⁹ resoluētes. s. a. erit maioꝛ soꝛ. ⁊. a. erit soꝛ. ergo ⁊c. Cui argumento diceret̄ ꝙ lȝ ille modus arguendi. sit duplici de cā fallax. vt prius est dictū. tñ maioꝛ ē neganda. nō. n. a. erit maioꝛ soꝛ. q̄ñ erit ꝑs eius vt pȝ. imo tūc erit minoꝛ soꝛ. neq̄ȝ q̄ñ erit soꝛ. q̄ꝛ tūc erit eq̄lis soꝛ. siue sibimet vt pȝ. Non cursuit aūt magr̄ ꝓbare ꝯcl'oneȝ. q̄ꝛ forte videbat̄ ei nō multū ꝓcedere. ¶ Ad casuȝ qui ponit̄ ꝓ alia ꝯcl'one sequēti ꝙ separata māu soꝛ. a toto residuo remaneat aīa intellectiua in vtroq̄ȝ. dr̄ admittendo casum de potentia supnāli. quo admisso negat̄ illa ꝯcl'o. duo sunt hoīes. quoꝝ vterq̄ȝ est soꝛ. imo tūc aggregatū ex vtroq̄ȝ est soꝛ. sicut prius dictū fuit q̄ñ aīa soꝛ. in ꝓductione eius fuit in corde. ⁊ cerebro nōdum aliis ꝑtibus aīatis. Et sicut prius dicebat̄ vbi deus infundat eādē aīam intellectiuā in duabus materiis totalibus. a. b. Ex quo ꝯñr pȝ illā esse negādā soꝛ. est illa man⁹ aut est illud q̄d erat illa manus. ¶ Et cōtra hāc rñsionē possent adduci replicationes que adducte sūt ad casus p̄dictos ⁊ dari rñsiones ibi posite. Uide igitur ⁊c. ¶ Ad aliā ꝯcl'oneȝ rñdet̄ negando de v̄tute s̄monis scd̄aȝ ꝑteȝ imo aliqua pōt differre a soꝛ. v̄b. g. digitus. hec. n. q̄ȝtūcunq̄ȝ soꝛ. diminuat̄. aut resoluat̄ nō pōt ꝑ se manere cū aīa intellectiua. ⁊ iō n̄ pōt esse soꝛ. q̄uare potest cōcedi ꝙ potest differre a soꝛ. ⁊ potest differre ab eo ꝙ potest eē soꝛt. Neq̄ȝ ex hoc sequitur ꝙ possit differre a seipso. vt ipse tacite innuit. eo q̄uod ipsa nō pōt esse soꝛ. Tñ cōcedendū vr̄ ꝙ aliq̄ ꝑs soꝛ. differt a soꝛ. ⁊ tñ nō pōt differre a soꝛ. s. illa ꝑs que potest remanere ꝑ se ⁊ esse soꝛt. Si. n. diceres ꝙ illa pōt differre a soꝛ. seq̄tur ꝙ pōt differre ab eo q̄d pōt esse soꝛ. ⁊ vltra cuȝ illa possit esse soꝛ. seq̄tur ꝙ possit differre a se ipsa. q̄d est impoi'e. ⁊ patent ille ꝯñe intelligenti logicam. ¶ Uerūtñ mutādo ꝓpositū. pōt ꝯcedi ꝯcl'o quā magister ponit vl'r

vz. Nulla pt differre a sor. ꝛ hoc in certo casu vbi ꝓductū esset solū cor. sor. ꝛ relique partes nōdum essent aiate. tūc. n. q̄cunqz parte data q̄titatiua sor. illa pōt esse sor. q: possz cor illud ꝛ eius ptes successiue resolui. aliis ptib⁹ nō ꝓductis taliter vt q̄cūqz pte data illa posset p se seorsum remanere arguendo sic. Si aliqua nō possit esse sor. sit. a. Cōtra. Pono ꝙ successiue resoluat̄ cor donec remanebit a. pars p se aliis resolutis ꝛ patet ꝙ a. erit sor. ꝛ ɔñr pōt esse sor. In illo igitur casu vr̄ cōcedendā esse ɔclōnem de virtute sermonis. cū ly sor. a pte post supponit ꝓ omni eo qd̄ pōt esse sort. vtute huius verbi potest. ꝛ supponit distributiue mobiliter virtute d ly differre. ¶ Alius tñ subtilis loicus posset oppositū dicere. ꝛ ɔñr in quocūqz casu negare ɔclōnē imo quelibet ps sor. pōt differre a sor. ¶ Et si arguat̄ vt prius ꝙ si. a. pōt differre a sort. ergo potest differre ab eo qd̄ pōt esse sor. ꝛ ɔñr a seipsa. negat̄ ɔña. eo ꝙ ɔtrariū est ordini debito ꝛ nature terminoꝝ. vt termin⁹ singularis resoluatur in cōez. ꝛ terminus nō distribuibilis resoluat̄ i nō distribuibilē. ly sor. aūt est terminus singularis ꝛ nō discret⁹ ꝛ nō distribuibilis. sz ly qd̄ pōt esse sor. est terminus cōis ꝛ distribuibil̄. ¶ Et nō hūc modū loquendi in logica. q: ad alia multa ꝓficere pōt ꝛ puto ipsum meliorē opposito modo ¶ Ad penultimā ɔclōnem rñdet̄ negando illam. sor. q fuit sor. iam nō est sor. vt argumēta ꝓbant in oppositum ēt concedetur ꝙ hoc aggregatum ex. a. b. c. ptibus fuit sor. qd̄ iaz nō est sor. ꝛ cōceditur ꝙ illud nō fuit nisi aial lz oppositum sit pole puta si aliqñ totū illud aggregatū fuisset ps sor. Et vlterius negat̄ illa ɔña cū infert̄ ꝙ aliqd̄ aial fuit sor. qd̄ iam nō est sor. Et rō est. q: ly aial ē terminus mere subālis. nihil cōnotans accidentale. neqz aliquā mām aut ptem eius. sed ly aliqd verificari pōt in ꝓposito ꝓ aliquo aggregato connotante certā mām. ꝛ ptes eius. Qr̄ sicut prius dicebat̄ de mō arguēdi resolutorio ꝙ in talibus terminis nō vz. sic in ꝓposito dicendū est. ¶ Ad vltimā ɔclōnez rñdet̄ negādo eā. s. sor. p totam illā horā augebit̄ ꝛ p eandē diminuet̄. ꝛ in casu suo negat̄ pma ps. ꝛ cōcedit̄ scd̄a. ¶ Ad rōnem in oppositū negat̄ illa ɔña quā ipse tacite innuit. a. per totā istaz horā augebit̄ ꝛ aliqñ erit sor. ergo ꝛc. ꝛ hoc rōe vel rōnibus superius dictis. ¶ Et p idez patet ad illud qd̄ postea arguit. videlz. a. ps erit maior q̄z est ꝛ nō erit maior q̄z est prima est cōcedēda. scd̄a neganda. ¶ Ad rōnem in oppositū. sor. nō erit maior q̄z est. ꝛ sor. erit a. ergo ꝛc. negatur ɔñtia ratione prima superius dicta. Etiā alia est cā. q: ly maior diuersam habet adiacētiam in antecedēte ꝛ in cōsequente. cū in consequēte adiaceat ad ly. a. pars. in antecedente ad ly sor. Ex illo eniz antecedēte. lz cōcludere ꝙ. a. pars nō erit sortes maior q̄z nūc sit. Et sic pz solutas esse oēs rōnes magistri cōtra opinionem communem. Deo gratias qui mihi lumen intellectus donauit.

Oppositum tamen arguit̄. Vi de incōuenientia q̄ contra se adducit. Sed modo deducit. Primo ꝙ sor. nō manebit sor. p tempus ꝛ pla. ꝛc. hoc deducitur supposito ꝙ a sor. cōtinua fiat resolutio. tunc enim nō manebit per tempus eadem aīa cuz oīo materia eadem. ꝛ p ɔñs neqz idem sor. aut si dicas manere sort. tunc ly sor. esset terminus cōis ꝛ nō discretus q: successiue de pluribus verificabit̄ affirmatiue. ꝛ sic dicitur de aliis terminis q discreti ponuntur. ¶ Secūdo adducit ꝙ fieret error in distributionibus bonoꝝ ꝛ malorūz eo ꝙ lz sor. hodie fecisset aliquod opus meritorium aut maleficiuz ꝛ cras premiaret̄ aut puniretur nō essz idez sor. q illud fecit aut cōmisit ꝛ qui premiabitur aut puniet̄. ꝛ hoc ꝓpter cōtinuā resolutionē in eo factam. ¶ Tertio adducit ꝙ plures sunt dii. q: dato xp̄o q dicit aggregatum ex diuinitate anima intellectiua ꝛ materia eius. tunc aggregatuz ex medietate materie anima eius intellectiua ꝛ diuinitate esset alius deus q̄z totus christus propter materie alietatem. Et sic dicam de aliis partibus materie immo sequeretur ꝙ infiniti essent dii hoc modo imaginationis quoruz alter ab altero differt. propter materie alietatem. ¶ Quarto adducit ꝙ deus possit incipere esse ꝛ desinere esse. q: vbi a christo resoluatur. a. pars materie. tunc aggregatum ex a. materia ꝛ diuinitate ꝛ anima intellectiua desinet esse ꝛ per ɔsequens talis deus desinit esse. Et per idē aliquis deus incipiet esse. pro

pter acquisitionem noue materie in christo ꝑ
viam immutationis. sicut etiam in forte nouꝰ
homo incipit esse per acquisitionē noue ma
terie per viā nutrimēti. ¶ Cōsidera vlteriꝰ
rn̄sionem suam ad dubium. ¶ Positio sua
verior mihi apparet loquēdo de idētitate nu
merali stricte sumpta. tn̄ hic sigillatim cōside
ra que dicit. ¶ Primo suppositiones sue ve
re sunt ſm eum. ¶ Ulterius infert ꝙ nihil
pōt habere aliam ꝑtem q̄ iam hꝫ. de hoc su
perius est satis dictū. ¶ Secūdo infert. ꝙ ni
hil pōt augeri. de hoc etiam superius ē satis
dictum. ¶ Qd̄ autem dicit esse de intentione
Arist. considera ⁊ vult iste magister Aristo.
tertio de anima sentire illud quod commen-
tator Auer. ei imponit de vnico intellectu in
omnibus hominibus cuius tamen opposi-
tum sensisti in tertio de anima. ¶ Imponit ēt
sibi ꝙ credit oē habens principium habere
finem ⁊ econtra. cuius tamen oppositum te-
nemus de aīa intellectiua de angelis ⁊c. Et
alii expositores. vt btūs Thomas oppꝰ mo
do vt exposuit octauo physicorū. ⁊ tertio de
celo. ¶ Considera vlterius rn̄siones ad argu
menta que adducit contra se. ¶ Responsio
enim ad primum est valde conueniens. ¶ Si
militer ad secundam de distributione premio
rum ⁊ penarum. ¶ Ad tertium vero. ⁊ ad
quartum ꝙ plures essent dii ⁊c. non distincte
⁊ ordinate respondet. sed dat aliqualem ma
teriam respondendi. ¶ Diceretur ergo ad ꝓ
mum apparere mō. negando quod plures
sunt dii. ⁊ consequenter ꝙ totus christus est
vnus deus ⁊ aggregatum ex īmedietate ma
terie cum eadem anima intellectiua ⁊ diuini
tate est idem deus numero. ⁊ sic de aliis eo
ꝙ lꝫ varietas materie variet idētitatē nume-
ralē. quo ad naturā creatā humanā. nō tamē
quo ad naturā diuinā que ē eternalr̄ penitus
imālis. ⁊ ꝯn̄r negat. vt ipse negare vr̄ ꝙ de
us īcipiat vel desinat eē. vn̄ ſm hāc opinionē
ꝯcederet ꝙ in xp̄o sunt plures hoīes partia-
les cōpositi ex aīa eius intellectiua ⁊ ꝑte māe
nō tn̄ plures dii. vt prius dictū. ¶ Similiter
ꝯcederet ꝙ facta resolutiōe māe in xp̄o ꝙ ali
quis hō desinit eē. ⁊ silr̄ aliquis hō incipit eē
per nouā acq̄sitionē māe per viā nutritionis.
⁊ ille numerus trinarius desinit eē per desiti
onē materie que ē eius vnitas. ⁊ xp̄us vt hō
desinit eē. ex hoc tn̄ nō sequit̄ ꝙ aliq̄s deus ī
cipiat vel desinat eē. q: semꝑ idē est deus cū
quacūq; mā vel ꝑte materie xp̄i. Un̄ sicut de
us admixtus fuit materie xp̄i. siue diuinitas
ꝯiuncta fuit sue materie. ita potuit cōiūgi cū q̄
cūq; mā altiꝰ hoīs. ⁊ tūc ꝯcessū fuissꝫ ꝙ hoc
ē deꝰ demonstrato xp̄o. ⁊ hoc ē deꝰ alio de-
mōstrato. ⁊ tn̄ semꝑ idē fuisset deus. Capt. 6.

Ed adhuc ori̇t dubium ⁊c.

¶ Cōsidera prio. in hoc dubiū
supponē primā. ꝙ oīs qualitas
est gradualis. Uidet̄ enī prima
frōte modus suus ꝓbādi extraneus. q: queli
bet ē apt● reddere subiectū suū [t]erminatū fi
nite intēsū. ⁊ nulla ē infinite remissa eo ꝙ nul-
la remissio ē infinita. ꝙ nulla remissio sit infini
ta pꝫ. q: oppositū iplicat ꝯtradictionē. si. n. ali
qua qualitas ē infinita remissio. aut infinite re
missa sequit̄ ꝙ est aliquāte remisse. ⁊ ꝑ ꝯn̄s
aliquāte intensa. ⁊ ꝑ ꝯn̄s nō infinite remissa.
¶ Cōsidera tn̄ si reperiri possit aliqua quali-
tas que nō sit gradualis. aut intēsibilis ⁊ re-
missibilis. sicut forte de qualitatibus intelligē-
tiaꝝ aliq̄ crederēt. ¶ Cōsidera postea scd̄am
supponēz ꝙ nulla actio nālis pōt eē instanta-
nea. huius enī oppositū tenuisti. ſo de aīa de
ꝓductione luminis. ⁊ de visione. aut de ꝓdu
ctiōe visiōis ⁊ silibus. Itē lꝫ de silibus non
eēt veꝝ que fiūt cū reuerētia saltē ꝑ accn̄s. tn̄
de actiōe itellectuali. nō vr̄ necessariū ipsā fie
ri successiue. sed videt̄ ꝙ cōtingat subito fieri
¶ Tenendo igitur oppositum pꝫ ad argumē
tum eius in oppositū. negādū eē an̄s ꝙ non
potest agēs subito approximari passo. ¶ Cō
sidera tertiā supponē que vera vr̄ ſm omnes
de albedine enī ⁊ nigredine videt̄ notandum
in multis casibus. ¶ Et primo vbi ex elemē-
tis debeat īmediate generari aliqd̄ mixtū al
bum. Non enim oportet in productione. aut
[i]ntensione albedinis in illo mixto aliquē gra-
dum nigredinis produci. cum prius in elemē
tis illis non fuerit nigredo. nec alius color.
¶ Item quia multotiens ex colore medio fit
albedo vel nigredo. vbi non oportet graduz
albedinis aut nigredinis corrumpi. quia cum
colore illo medio non necessario est albedo vł
nigredo. ⁊ sic de aliis imaginari possumus. ⁊
in casibus multis de credulitate etiam. ⁊ he-

sitatione verum satis apparet ꝙ magister di
cit.licet quidam videatur oppositum tenere.
¶ Cõsidera in quarta suppositiõe cuꝫ magi
ster dicit ꝙ opio ē assẽsus verus cū formidie
hoc enim non apparet esse vniuersaliter ve/
rum.nam opinio.ita potest esse circa falsum
vt patet de mente Aristo.secundo de anima
⁊ secundo posteriorum.⁊ ex communi mo/
do loquendi.contingit enim aliquem opina/
ri solem esse minorem terra ⁊ tunc eius opi/
nio est assensus falsus. ¶ Considera correla/
ria que postea infert ꝙ aliquis error erit sciē
tia ⁊ econtra.loquitur ipse de scientia com/
muniter sumpta qua sciuntur contingentia.
Et tunc verificatur primum ponendo ꝙ te
continue firmiter credente fort.currere aliqñ
currat aliqñ ñ ⁊ tūc idē assẽsus fortes currēte
erit scientia qui non currente erit error. Et
accipitur hic scientia non pro habitu sed pro
actuali noticia vel assensu. ¶ Illud autē cor
relarium ꝙ eadeꝫ scientia infinities erit error
⁊ econtra.⁊ infinities fort. incipiet ⁊ desinet
scire eandem propositionem.hoc modo ve/
rificatur.Pono horam futuram diuidi in p
tes proportionales in infinitum ⁊ credas tū
continue per illam horam hanc propositio/
nem pars impar hore est.⁊ patet ꝙ infinities
erit scientia quia infinities erit assensus verus
⁊ infinities error.quia infinities erit assensus
falsus.scilicet in qualibet parte pari hore. Et
per idem patet qualiter infinities fortes inci/
piet scire illam propositionem. pars impar
hore est.scilicet in principio cuiuslibet partis
imparis.⁊ infinities desinet scire.scilꝫ in prin
cipio cuiuslibet partis paris. ¶ Considera vl
terius alia correlaria sequentia. Primo enim
infert ꝙ non est dare primum nec vltimum
instans noticie sensitiue puta visionis ⁊c.eo ꝙ
non est dare primum aut vltimum gradum
⁊c.Oppositum enim probabiliter posuisti se
cundo de anima. Ponamus enim speciem
coloris in oculo successiue intendi per succes/
siuam intensioneꝫ coloris.⁊ non sufficiat que
libet species coloris quantūcūqꝫ remissa cau
sare visionem. sed sufficiat gratia exempli.
species vt duo ⁊ nulla remissior. tunc igitur
quando erit in oculo species vt duo.visio p/
ducetur.⁊ erit minima visio que esse potest
erit tamen gradualis ⁊ per consequens con

cedetur contra suppositionem eius secundaꝫ
aliquam actionem naturalem fore instanta/
neam.⁊ per ideꝫ si remittatur species in ocu
lo existens intensa vt.iiii.donec per totuꝫ ocu
lum perueniret ad gradum vt duo.tunc da
bitur vltimum visionis.si vlterius remittet
eo ꝙ tunc erit visio aliis stantibus conditio/
nibus.⁊ imediate post non erit aliqua visio
cum nō possit visio produci cum remissore
specie qꝫ vt duo. ¶ Tenui etiā alteram pteꝫ
quā magister tenet.⁊ verisimilior apparet.⁊
pñr qr non sit danda remississima species co
loris que sufficit ad visionē causandam. sed i
tensissima que non gratia exempli.vt duo ⁊
tunc nō daretur minima visio.sed infinite nō
remissa esse posset aliqua visio. ⁊ pñter non
daretur primus gradus visionis acquisitus
nec vltimus deperditus.⁊ pñr nec primum
instans visionis nec vltimū. ¶ Nota tū ꝙ sē
per huius visionis daretur primū ⁊ similit
vltimū.lꝫ enī aliquis gradus huius visionis
prius fuerit productus.nunqꝫ tū fuit hec vi/
sio nisi qñ habuit oēs partes eius graduales
simul.sed dabitur primū instans in quo ha/
bebit oēs partes graduales eius simul.ergo
⁊ cetera. ⁊ qꝫ cito incipiet aliquis gradus
huius visionis deperdi tam cito hec visio de
sinet esse.ideo in sui deperditione dabitur vl
timum. ¶ Cum autem vlterius infert ꝙ ois
noticia sensitiua sit experīti notitia sensitiua.
vꝫ.tāqꝫ ex pte eius graduali.verum eēt fm
suam opinionem.tenendo tū oppositum tūc
oppositum diceretur vt pꝫ.Et tenui idem ꝙ
tenet ipse in questionibus posteriorꝫ. ¶ Cū
etiam vlterius infert ꝙ non dabitur primus
conceptus primo productus.adhuc verisimi
lius teneri potest oppositum qꝫ de sensatione
Conceptus enim mentales magis producū
tur sine resistentia qꝫ sensationes. ⁊ cum hoc
sunt indiuisibiles extensiue quelibet autem
sensatio est diuisibilis extēsiue. Similiter vbi
in mente for.sit species coloris vel sube vel al
terius sufficiens causare conceptum aut no
titiam mentalem.sed non causat propter in/
aduertentiam.tunc quam cito fortes incipiet
aduertere causabitur conceptus mentalis. ⁊
sic erit primus ⁊ primo conceptus pductus.
Et idem argumētū de sensatione fieri posset.
¶ Secundum tū aliam opinionē diceret ꝙ

lla aduertentia acgrer̃ ꝑ partē añ partē lꝫ in
tp̄e modico. ⁊ sic visio vel ꝯceptus ꝑ partē
añ partē acgrer̃. ¶ Cōsidera vlterius correla
riū sequens cū toto notabili suo. ea nãqꝫ que
ibi dicit vera videntur. Si tñ aliqs teneret ꝙ
nō qlibet assensus q̄ꝫtūcunqꝫ remissus etiā si
ne formidine sufficit dici scia. sed ad minus re
grir̃ ꝙ sit tãte intensionis sicut verisil'e appa
ret. tunc darer̃ primū scia. ⁊ sit'r vltimū qñ
esset assensus tm̄ intensus. ⁊ añ non vel post
nō. Itē in casu aliquo aliq̄ latitudo assensus
posset subito acqri. ⁊ subito deꝑdi postq̄ꝫ ac
grir̃ sine resistentia. iō satis possibile vī. tunc
etiā darer̃ primū quo ad inceptionē ⁊ vlti-
mū quo ad desitionē. ¶ Considera postea q̄
magister dicit ꝑtinentia ad logicā de ꝯña sci
ta esse bona cuius añs sit scitū ⁊ ꝯñs non. ⁊
alia q̄ ibi dicit q̄ vera satis apparent. ¶ Cōsi
dera postea q̄ magister dicit cōtra se in argu
mento. ⁊ rñsionē ad illud argumentū qd̄ tã-
git difficultatē quã ponit Hentys. in sophis-
mate illo. Neutrū oculū hñdo. ea nãqꝫ que
magister dic̃ satis vera ⁊ verisilia sunt. tñ cō
cedi posset sensum exteriorē aliqd disticte cō
prehendere ⁊ aliqd ꝯfuse lꝫ magister oppo-
sitū dicat. Nec seqr̃. aliquis distincte cōpre-
hendit. ergo componit vel diuidit. si. n. visus
sor. videat duos hoies quoꝝ vtrūqꝫ ꝑ se cō
prehendat ita vt vnus nō iuuet ad cōprehen
sionē alterius ⁊ apprehendat hoc tanq̄ꝫ hoc
sine illo. ⁊ ecōtra illud tanq̄ꝫ illud ⁊ nō hoc.
tunc vtrūqꝫ distincte cōprehendit. ¶ Iuxta
quē modū posset ꝓcedi vt hentys. dicit loco
allegato. ꝙ visus sor. gr̃a exēpli prius videbit
totū q̄dratū ꝑ se distinguēdo a quolibet alio
q̄ꝫ ꝑcipiet partē ꝑ se distincte cōprehendēdo
a quolibet alio. Et ꝯñter posset ꝓcedi ꝙ in ca
su Hentys. de approximatione visibilis da-
bir̃ de facto primū instans in quo. a. visibile
a visu distincte cōprehender̃. ⁊ idē erit vlti-
mū in quo nulla pars distincte cōprehendir̃
lꝫ magister videar̃ sentire oppositū. Uī. n.
velle ꝙ aliquid erit vltimum instans in quo
visibile nō erit distincte cōprehensū a visu
cū nō der̃ minima sensatio neqꝫ minimū sen
satū aut minimū sensibile. Et mihi vī cum
Hentys. ꝙ licet nō darer̃ minimū qd̄ distin
cte cōprehendi posset neqꝫ primū in quo pos
set. tñ darer̃ minimū qd̄ absolute incipiet vi-
deri ꝑ se ⁊ primū instans in quo distincte vi
debir̃. ⁊ hoc supposito ꝙ nō denr̃ neqꝫ dari
possint optime circunstantie. Tñ dato oppo
sito ꝙ optime dari possint. qr̃ nō repugnat.
dicerer̃ nō solū dari primū in actu aut mini
mū in actu. sed primū qd̄ pōt. ⁊ minimum
quod potest.

De ordine ꝯceptuū ⁊c.

¶ Cōsidera quid postea dicit magister d̄ or
dine cōceptuū. Nã in qōnib⁹ de aīa ⁊ poste
rioꝝ. notasti ordinē q apparet valde cōueni-
ens. ꝙ sicut sensus exterior primo apprehen
dit indiuiduū in cōcreto. verbi gr̃a. hoc albū
ita etiā intellectus prius apprehendit. ⁊ ꝑ ꝯñs
talis ꝯceptus prius est in intellectu. ⁊ ꝯñter
distinguendo substantiā ab accidente aut ab
strahendo vnū ab alio prius abstrahit cōce-
ptū magis vniuersalem. ⁊ ꝑ consequens mi
nus vniuersalem donec ad specialissima de-
ueniat. aut saltem intellectus de natura sui sic
aptus est facere procedendo faciliori modo
sue cognitionis. ¶ Uide que locis predictis
scripta sunt per ordinē. ¶ Dicit etiā Aristo.
cum equiuocationibus processisse primo po
sterioꝝ ⁊ primo physicorum. tñ concordaui
alias vtrūqꝫ textū sine equiuocis. ⁊ ideo illuc
ꝯcurrere. ¶ Cōsidera vlterius cū ipe conar̃
probare ꝙ credulitas ⁊ hesitatio circa eãdē
rem non necessario se mutuo expellant. lꝫ ve
rum sit dictum suum vtputo. tamen vt plu-
rimū vtputo accidit ꝙ intensio credulitatis ē
causa remissionis hesitationis quando de ea
dem re habētur hesitatio ⁊ credulitas. ⁊ ecō
tra intensio hesitationis est causa remissionis
credulitatis. vbi enim de eadem re habeatur
credulitas ⁊ hesitatio ⁊ non fiat obliuio. nec
inaduertentia. nec deperdatur aliqua euiden
tia ad aliquam partium. sed intendatur. cre
dulitas. hoc est quia magis intellectus adhe-
ret vni parti. ⁊ consequenter alteri minus
manentibus predictis. ⁊ consequenter remit
tetur hesitatio. Similiter econtra si intendi-
tur hesitatio. hoc est quia intellectus magis
adheret opposite parti quam prius. siue hoc
sit per adiunctam euidentiam. siue qualiter-
cunqꝫ alr̃. ⁊ ꝑ ꝯñs alteri parti minus adhe-
ret stãtib⁹ predictis. qr̃ remitter̃ credulitas.
¶ Cōsidera vlteri⁹ cū magr̃ iplicite pōit plu

res regulas. Q.nāꝝ prima est vt colligitur ex
verbis eius ꝙ si sor. nihil sentiat nec intelligat
⁊ aliqñ sentiet ⁊ intelliget. prius ꝑ tp̄s sentiet
ꝙ̄ intelliget. hec regula nō vr̄ necessaria. ⁊ in
certo casu nō vera. si. n. loquamur de hoīe q
nūꝙ̄ aliud intellexerit sicut in infantia nō re-
pugnare vr̄ ꝙ statim cū infans aliqd primo
senserit sine mora tp̄is ēt aliqd intelligat post
ꝙ̄ intellectio cātur sine resistentia. Si loqua-
mur de hoie adulto adhuc fortius nō vr̄ ve
ra. hoie eniꝫ aut dormiēte aut ꝺ nullo penit⁹
cōsiderāte nec ꝑ sensum aduertēte ꝯtingit ip
suꝫ imediate moueri ad intelligēdū ꝑ species
reseruatas ꝑ nouam aduertētiā vel cōsidera
tionem nulla precedēte sensatione. aut simul
cū noua sensatione. ⁊ sic tūc nō prius ꝑ tēpus
sentiet ꝙ̄ intelligeret. cōsideret tñ ꝙ in eodē
hoie prius nā ē sentire ꝙ̄ intelligere. ⁊ vtplu
rimū verū est ꝙ. M. dicit presertim de inci-
piente de nouo sentire ꝺ quo apparere meo
loquit. M. Uerū enim est ꝙ ille prius tp̄e
sentiat ꝙ̄ intelliget saltē vtplurimum. ¶ Se-
cūda regula est. Si sor. nihil sentit incōplexe
nec cōplexe ⁊ aliqñ aliquid sentiet tā cōplexe
ꝙ̄ incōplexe prius sentiet incōplexe qr. s. pri⁹
sentiet sensu exteriori ꝙ̄ interiori. ¶ Iterū hec
regula pōt habere instātiam. qr possibile est
ꝓducta de nouo specie albedinis tā in sensu
exteriori ꝙ̄ interiori de se sufficiēte causare sē
sationem nullā ꝓduci sensationeꝫ defectu spi
rituum. aut debite aduertentie. deinde supue
niente simul debita aduertentia vtrobiꝗ sic
satis possibile est. aut vtrobiꝗ simul occurrē
te sufficiēte ꝗ̄titate spirituum vt satis possibi
le est fiat sensatio in sensu tā interiori ꝙ̄ exteri
ori. ⁊ pꝫ ꝙ simul fieri poterit. Itē si loqmur
de hoie nō incipiente sentire de nouo possibi
le est sor. nihil exterius sentiente nec interius
reseruatā esse spēm in sensu interiori a q̄ po-
stea moueat sor. ad sentiēdū interius lꝫ nihil
exterius sentiat. ¶ Magister tñ vt credo in-
telligit de hoie de nouo incipiente ⁊c. ¶ Con
cedenduꝫ tñ puto ꝙ quasi semꝑ de nouo de
bens sentire sicut infans prius tp̄e sentit sensu
exteriori ꝙ̄ interiori ⁊ ꝑ ꝯn̄s prius incōplexe
ꝙ̄ cōplexe. ⁊ ꝙ sēꝑ quilibet sentiens ꝺ nouo
prius natura sentit sensu exteriori. neꝗ inte-
riori. comprehendere posset nisi comprehen-
deret vel comprehendisset exteriori. ⁊ per
ꝯn̄s prius tā incōplexe ꝙ̄ cōplexe. ꝙ̄uis etiā
sensus interior nō minus incōplexe ꝙ̄ cōple
xe cōprehēdere pōt. lꝫ oppositū superficialiter
videat velle magister. ¶ Tertia regula ē ista
Si sor. aliqd intelliget incōplexe ⁊ cōplexe. ⁊
nūc nihil itelligit pri⁹ intelliget icōplexe ꝙ̄ cō
plexe. ⁊ vr̄ sꝑ velle ꝙ pri⁹ tp̄e. Iterū hec vi
det hr̄e instantiam. Si. n. loquamur de infā
te verū est vtplurimum. ⁊ quasi semꝑ ꝙ in
cipiens intelligere prius tp̄e intelligit incōple
xe. ⁊ vliter verū est ꝙ prius natura. nō tñ vr̄
illa ꝯditionalis necessaria cum cōtingere pos
set oppositū. aut saltem non repugnat simul
sor. incipere intelligere deum ⁊ deū esse. Si
loquamur de adulto. pꝫ ꝙ simul tempore pt̄
incipere sor. intelligere cōplexe ⁊ incōplexe ꝑ
spēs reseruatas vt ipso surgente a sōno. imo
staret ꝙ prius cōplexe intelliget ꝙ̄ solum in-
cōplexe. intelligere tñ incōplexe semꝑ est pri
us natura ⁊ tāꝙ̄ cā presupposita ab intellige
re cōplexe. ¶ Quarta regula. Si sor. nihil in
telligat affirmatiue nec negatiue ⁊ aliqñ aliqd
intelliget tam affirmatiue ꝙ̄ negatiue. primo
tp̄e intelliget affirmatiue ꝙ̄ negatiue. ¶ Ite
rum regula nō est cōditionaliter vera. stat. n.
sor. iam adultū dormire ⁊ actu ꝓ tūc nihil in
telligere. deinde ipso surgēte a somno ꝑ spēs
interius reseruatas primo itelligere se nō dor
mire. aut aliquid aliud negatiue anteꝙ̄ aliud
affirmatiue intelligat. ergo nō prius ꝑ tēpus
affirmatiue. ¶ Forte dicit ꝙ intelligit de in-
fante nuꝑ intelligēte. aut ꝙ regula sic intelligi
tur. si sor. nihil intelligat nec vnꝗ̄ aliquid in-
tellexit affirmatiue vel negatiue ⁊c. ¶ Sed
adhuc isto modo intelligendo vr̄ dubia regu
la. qr nō vr̄ repugnare ꝙ cū sor. incipiat ꝺ no
uo intelligere complexe simul incipiet intelli-
gere affirmatiue ⁊ negatiue verbi gratia vbi
prius intellexisset incōplexe matrē ⁊ patrem
eius ꝑ species in eo reseruatas poterit simul
incipere intelligere hoc esse hoc. vtrobiꝗ ma
trem demonstrando. ⁊ hoc demōstrata ma
tre nō esse hoc demonstrato patre. Nec vi-
deo vllam repugnātiam huius casus. ¶ Cō
cedendū tñ mihi appet ꝙ sic est vtpluri muꝫ
ꝙ homo incipiens de nouo intelligere prius
tempore intelligit affirmatiue tanꝙ̄ aliqd qd
est intellectui facilius ⁊ naturalius. Et vlteri
us ꝙ affirmatiue intelligere est in eo pri⁹ na

tura. ⁊ nunq̄z aliquid negatiue itelligeret. ni si intelligat affirmatiue vel prius affirmatiue intellexerit. ¶ Quita regula. Si sor. nihil credit. neq̄z discredit. ⁊ aliqn̄ aliqd credet ⁊ aliqd discredet prius tempore credet q̄z discredet. Hec ēt h̄z instātiam. Primo de homine adulto surgēte nup de sōno ⁊ icipiēte. p ꝓpōnes refutatas discredere se dormire. ¶ Forte dī ꝙ itelligit de eo q actu nihil itelligit nec vnq̄z aliqd intellexererit vt denotāt eius verba in ꝓbatione regule sue. ¶ Adhuc regula haberet dubiū staret eni3 in mente sor. debētis de nouo intelligere iam esse formatas has duas ꝓpositiones. hoc est hoc vtrobiq̄z demonstrando mr̄em. ⁊ hoc demonstrato patre. ē hoc demōstrata mr̄e. quarū neuter pri⁹ credidit nec discredidit. sed nūc incipiat alterū adherere ⁊ alteri discredere. nō eni3 videt aliquā esse repugnātiam ita cōtingere. quare si mul tp̄e credet ⁊ discredet. ⁊ nō prius tempore credet. ¶ Concedit tamē vtplurimum ita euenire vt magister dicit. ⁊ ꝙ credere est natura prius q̄z discredere. ⁊ intellectui nālius est ad qd̄ facilius inclinat. neq̄z intellect⁹ vnq̄z aliqd discrederet. nisi vl' actu aliqd crederet vel prius aliquid credidisset. Cōsidera diligenter super his.

Et consimiliter dicendū est de transmutato de vitioso. ⁊c.

¶ Considera diligenter que dicit de virtute ⁊ vitio. qualiter vno modo dat primu3 ⁊ vltimum affirmatiue. sed alio modo datur negatiue. ⁊ vident satis vera que magister ibi dicit. tamen iste modus secundus quem ponit de virtute. ꝙ non qlibet habitus rectificans appetitum ⁊c. q̄tūcunq̄z remissus est denominādus virtus. sed reqrit̄ur ꝙ sit ad minus sub determinato gradu vel vltra aut ꝙ sit vltra datum gradu3. ¶ Et vlterius cōsidera dū cōcedit vitiosum esse virtuosum. Uide q2 forte alii dicerent ꝙ ad denoīandu3 hoīem virtuosum nō sufficit vna virtus. sed oēs simul in eodē reqruntur. Itē dicit ꝙ mediu3 nō repugnat extremis. hoc nō videtur verū. sicut enim timiditas repugnat audacie que sunt extrema ita fortitudo vtriq̄z extremo repugnat licet minus q̄z extremu3 extremo. ¶ Similiter sicut auaricia repugnat prodigalitati. ita liberalitas vtriq̄z extremo repugnat licet minus quam extrema inter se ⁊c.

Sed de sanitate ⁊ egritudine ⁊c.

¶ Cōsidera que ibi dicit que multū ꝯformia sūt his que cōiter scribunt in medicina ⁊ p̄sertim a iacobo qualiter transeūdo de egritudine in neutralitatē dabitur primum nō esse egritudinis ⁊ ꝯsequēter primu3 esse neutralitatis. ⁊ tunc erit maxima dispositio que ē neutralitas ⁊ ꝯñter transeundo de neutralitate i sanitatem dabit primum instans sanitatis. ⁊ idem erit primū nō esse neutralitatis. q2 non datur minima neutralitas sed bene dabilis ē minima sanitas. Si aūt ecōtra fiat transitus de sanitate in neutralitatem dabitur vltimu3 sanitatis ⁊ idem erit vltimum nō esse neutralitatis. Et si ꝯñter fiet transitus de neutralitate in egritudine dabitur vltimum neutralitatis ⁊ idem erit vltimu3 non esse egritudinis. Causas autem horum satis intelligit ꝑitus in medicina ⁊ scripsi alias in notatis medicine. Tamen considera postea q2 non respondet ad argementa scd̄o adducta contra seipsum nisi forte ad primum ⁊ adhuc valde diminute. ¶ Ad scd̄m cōceditur ꝙ dabilis est remississima sanitas siue remississimus gradus sanitatis. s. ille qui immediatur latitudini neutralitatis ⁊ cōsequenter ꝙ latitudo sanitatis terminatur inclusiue in extremo eius remissioīs. ¶ Ad primum vero dicit ꝙ sanum in cōplexione est egrum in numero. Ex hoc tamē nō se declarat an concedere velit absolute sanum esse egrum l3 prima fronte videatur ꝙ sic. Medici tn̄ oēs aduersantur. non concedētes corpus absolute esse sanu3 nisi sit s̄m omnes naturas sanum ⁊ pro impossibili habent ꝙ idem absolute sit sanu3 ⁊ egrum. accipiendo egritudinem pro dispositione preter naturam. Si tn̄ volumus absolute etiā logice respondere nō esset forte malus modus loquēdi oppositus. puta ꝙ sor. sit sanus habens complexionem de se sanam vel aptā esse ⁊c. ⁊ est eger habens compōnem egrā. Dicere enim possumus ꝙ sanum ⁊ egrum sunt genera. ⁊ sanum in cōplexione vel egrum. Similiter sanū in complōne vel egrum sunt species. ideo seqt sor. est in cōplexiōe san⁹ ergo

sanus. et est in cōplexione eger. ergo eger. nec tales termini sunt diminutiui vt cōiter medici dicunt dicentes. q ibi arguit a sm qd ad simpliciter. ¶ Sed adhuc magis verisimile vel rōnabile appet q bona cōplexio absolute dicat sanitas siue sit bone cōplexioni piuncta siue male. ¶ Et eodē modo bona cōpositio est absolute sanitas siue bone complexiōi piuncta siue n. Et hoc vr sentire. Pluscq cōmētator. et de hoc scripsi in annotatis medicine. l3 Ja. et alii moderni sentiant oppositum quo pcesso pñr cōcedendū vt sor. simul esse sanuz et egrū. qr a cōplexione sana que est absolute sanitas d3 dici sanus. et a cōplexione q est absolute egritudo d3 dici eger. ¶ Aduerte itaqz super his.

Capitulum. 7

Unquid autem

n res successiua ec. ¶ Cōsidera q magister in hoc caplo dicit adducēs pfecto argumenta fortia. ad pbandum nullū successiuū esse. ¶ Cōsidera igit primo que dicit circa primā suppōnem que absolute vera vr de virtute sermonis. s. quelibet ps tpis est. et oēs partes tpis sunt siue collectiue siue diuisiue. ¶ Cōsidera et 2az suppōnez. s. si moueri est ipsū est aliter se habere q prius intrinsece et formaliter p tēpus Si nāqz p illa vba denotet illō totū se hre aliter ec. eē diffinitionē mot9 aut moueri vt prima frōte denotare verba vident. tūc nō vident vera. Primo. qr sorte existente albo et platone nigro si fiat plato albus acquiritur noua similitudo sor. et p illā sor. se h3 aliter itrinsece et formaliter q prius et per tps. et tñ sor. nō mouet. Itē faba ascendente et occurrēte molari descendenti in instāti cōtactus nō mouetur faba. qr tūc simul moueret motu sursum et motu deorsuz. et cōtrarii motus cōtinuarent. et tñ se h3 aliter q prius intrinsece et formaliter. Uidet tñ magr in quodā correlario sequenti nō pc fuisse illa verba diffinitiue. sed solū consecutiue. vt. s. sor. mouet. ergo se h3 aliter q prius intrinsece ec. ¶ Sed adhuc hoc haberet instantiam de sor. moto versus vnam differentiam positionis. et totus mundus. scilicet celum et centrum et reliqua mouerentur versus eandem differentiam equali velocitate. tunc enim sorti non acquireretur aliquod vbi. et per consequēs nō se aliter haberet intrinsece et formaliter quaz prius. et tamen moueretur. Diceretur autez huic argumento. aut q illa consequentia solum tenet ex ordine naturali. aut q intelligitur consequens sic q ipsuz se habet aliter ec. vel merito motus est aptum se aliter habere ¶ Contra tamen primam responsionem posset instari de sor. moto in naui que moueatur ad contrariam differentiam positionis equali velocitate ad cuius motuz etiam moueretur sor. per accidens. tunc enim esset in eodez aspectu ad celum et centrum. et p pñs in eodem vbi. et per pñs nō se aliter haberet ec. et tamen sor. moueret. App3 igitur secūda responsio securior. Uerūtamen saluando dictū magistri dicetur q vigor verbor suorum in hoc psistit q si sor. mouetur de presenti tunc per tempus se h3 formaliter aliter q prius. et qr hoc est impole vt ipse dicit. qr tunc motus de presenti esset p tempus et per pñs taz motus q tempus esset in presenti instāti. qō est impole. Ideo reputat ipse sore impossibile de presenti sor. vel aliud mobile moueri. ¶ Considera vlterius cum infert correlariuz q nihil potest in instanti moueri nec aliquis motus potest esse in instanti sm opinionem communem. quidam concedunt hoc de virtute sermonis q sor. non potest moueri in instanti. tamen hec est concedenda sor. mouetur et non sequitur sor. mouetur ergo in instanti presenti mouetur. sed bene sequitur ergo mouetur in instanti presenti vel in tempore. ¶ Negatur autem ab eis sor. moueri in instanti. quia per illam denotatur instans eē mensuram adequatam motus. Et quidam vlterius concedunt illam in instanti presenti sor. moueri. sed non sequitur vlterius a parte post q sor. mouetur in instanti. Quidam autem audacius vtranqz concesserunt dicentes q per illam sor. mouetur in instanti. aut motus est in instanti. non denotatur instans esse mensurā adequatam motus. sed sufficit q sit adeqta mēsura alicuius indiuisibilis motus puta alic9 mutati eē ipsi9. ¶ Cōsidera vl

tertius aliud correlariū cū īfert illas ꝯñas illud nō valere sor. se hʒ aliter q̄ꝫ prius. ergo mo-uetꝰ sor. imediate añ hoc mouebatꝰ. ⁊ ime-diate post hoc mouebitꝰ. ergo mouetꝰ. Uerū est ꝙ ille ꝯñe nō valēt. sed nō ea cā q̄ ipe pu-tat. nā ipe vult ꝯñs esse īpossibile. q2 seqꝰ pre sentialiter motū eē. qd̄ reputat ꝓ īpossibili. ¶ Nota tñ dū ꝓbat intentū ponit directe in casu ꝙ intendit probare nisi lr̃a sit corrupta. ¶ Ego vero dico illas nō valere in qbusdaʒ casibꝰ. Uerbi gr̃a in casu de faba asc̄dēte ⁊ postea descendēte. siue occurrat ei molaris vl̄ q̄litercūqꝫ. Sʒ possʒ dici ꝙ ꝯña hec valʒ sor. se hʒ alit q̄ꝫ prius. ⁊ īmediate post hoc se ha bebit alr̄ q̄ꝫ nūc. ⁊ hoc intrinsece ⁊ formalitꝰ quocūqꝫ īpedimēto deducto. ergo sor. mo-uetꝰ. Per idē alia ꝯña tʒ cū illa ꝑticula quo-cūqꝫ īpedimēto deducto. Uel sic sor. īmedia-te añ hoc mouebatꝰ. ⁊ īmediate post hoc mo uebitꝰ eadē spē sp̄alissima motus. ergo. ¶ Cō sidera vlteriꝰ correlariū qd̄ infert ꝯtra cōem opinionē tenētē ꝙ tp̄s p̄ñtialr̄ est. Et ꝯsidera oīa argumēta sequētia ꝯtra cōeʒ opinioneʒ. ¶ Pro q̄ sustinēda rn̄debo ad singula argu mēta. ¶ Primo igitꝰ cū infert ꝙ nulla pars tp̄is desinat eē. Negatꝰ ꝯña. ad ꝓbationē. sit a. hora p̄ñs cuiꝰ medietas. b. preterijt ⁊ alia q̄ sit. c. sit futura. tūc ꝯñr dī ꝙ. b. nūc desinit eē. q2 nūc nō est. ⁊ imediate añ hoc fuit. Et cū arguitꝰ ꝙ nō. q2 tūc pari rōne. c. nō ē. Cuʒ igitꝰ. a. sit adequate cōpositū ex. b. c. seqtur ꝙ aliqd̄ qd̄ est adeq̄te cōponitꝰ ex his q̄ non sunt. ¶ Rn̄detꝰ cōcedēdo ꝯclusionē. nec hoc incōuenit de rebꝰ successiuis. ¶ Et si arguitꝰ illā esse falsam de virtute sermonis. a. cōpo-nitꝰ ex. b. c. q2 ly. b. c. supponit respectu huius verbi cōponitꝰ solū ꝓ eo qd̄ est. q̄r seqꝰ ꝙ. b. ⁊. c. sunt. ¶ Dī ꝯñr ꝑm cōeʒ opinionē ꝙ ly cōponitꝰ est verbū ampliatiuuʒ dās supposi tionē ꝓ eo qd̄ est vel fuit vel erit. ¶ Ad aliaʒ rōnē cū arguitꝰ ꝙ tunc nihil erit vel fuit alte ro prius. negatꝰ ꝯña. ⁊ sic ꝯclusionē illā nō ꝓ bat. ¶ Sʒ dicere possumus ꝓbationē ex di ctis eius presertim in ca. eius de incipit ⁊ de sinit. q2 si sor. erit prius q̄ꝫ plato. sit ita ꝙ per annū erit prius q̄ꝫ plato. Cōtra arguitur sic. ita cito erit plato sicut sor erit. ergo sor. non erit prius ⁊c̄. assumptum probatur. q2 plato erit in hoc tempore demōstrato toto tēpore futuro eo ꝙ erit in aliqua parte ipius. ⁊ hoc tempus erit ita cito sicut sor. erit. eo ꝙ aliqua pars eius erit ita cito sicut sor. erit. ⁊ q̄ꝫ cito erit aliqua pars tēporis illud tempus erit. er go ⁊c̄. Uel arguo sic. tunc plato erit. ⁊ tunc erit ita cito sicut sor. erit. ergo ⁊c̄. ¶ Huic re spondetur negando vtrāqꝫ cōsequētiam. nec ille modus arguendi est sillogismus exposito rius. fallacia eniʒ in hoc cōsistit. q2 illi termi-ni ita cito resoluūtur ac si essent vnus termi-nus cōmunis resolubilis, ꝙ tñ nō est verum imo ex modo significatiōis sue repugnat eis equiualere nomini recto vel obliquo. Iteʒ in alio fallacia consistit. q2 in sillogismo exposito rio cum [r]esoluitur terminus obliquus. aut equiualens obliquo debet minor sumi in re-cto. aut in equiualenti termino recto sicut si resoluitur hec propositio hominē tu vides. sic resoluitur. hunc tu vides. ⁊ hoc est homo ergo ⁊c̄. ¶ Itē si resoluitur illa. aliquando tu eris. sic resoluitur in hoc instanti vel tempore tu eris. ⁊ hoc erit aliquādo vbi ly aliquando teneatur in recto. ⁊ est sensus ꝙ hoc instans erit aliquod tēpus vel instans. ergo ⁊c̄. ⁊ nō intelligatur minor cuʒ predicato obliquo. ita vt sit sensus. hoc instans erit in aliquo tempo re vel instanti. Ideo nō sequeretur in. a. ho-ra futura tu eris. ⁊. a. hora erit. b. instans. er go in. b. tu eris. posito ꝙ tu eris post. b. ⁊ nō in. b. nec ante. ⁊ sit. b. intrinsecū. a. hore. Si-cut etiā nō sequitur. hunc equum tu vides. ⁊ hic equus est sortis. ergo sortē tu vides. In ꝓ posito igitꝰ cum arguitur sic. tūc plato erit. ⁊ tunc erit ita cito sicut sor. erit. Si illi termini ita cito equiualerent alicui termino recto in minori propositione cōseqnentia valeret. sed predicti termini nulli termino cathegorico eq ualent recto. nec obliquo. ⁊ si alicui equiuale-rent potius equiualerent obliquo. q̄m in re-cto illa significaret. ꝙ hoc tempus erit aliqua res demonstrata. ita cito sicut sor. erit qd̄ fal-sum est. vt patet. Et vltimate dico ꝙ si ali-qua cōclusio sequitur ex illo antecedente. aut talibus premissis est illa in aliquo tp̄e qd̄ erit ita cito sicut sor. erit plato erit. ¶ Ad aliaʒ cō clusionem cum infertur. ꝙ quicquid vnq̄ꝫ fuit immediate ante hoc fuit. etiā q̄cq̄d vnq̄ꝫ erit īmediate post hoc erit. semꝑ demōstra-to instanti p̄ñti. Negatꝰ ꝯclusio. ¶ Ad ꝓbati-

onē quã tñ hic nō adducit. rñdet puta si sic argueret si ɔclusio nō sit vera. sit igit̃ ꝙ anti xp̃s erit. ⁊ nō tñ imediate post hoc erit. Sꝫ cōtra in hoc tpe antixp̃s erit demonstrato toto tpe futuro. ⁊ hoc tp̃s immediate post hoc erit. eo qđ imediate post hoc aliqua pars ei⁹ erit. ergo antixp̃s immediate post hoc erit. ¶ Dr̄ negando ɔñam. Silr negaretur simi lis de preterito arguendo sic. in hoc tpe Adaꝫ fuit demonstrato toto tempore preterito. ⁊ hoc tp̃s immediate añ hoc fuit. ergo adā im mediate ante hoc fuit. cuius cā est oīo similis precedenti. primo q: ly imediate post hoc ꝓ batur tanq̄ꝫ terminus resolubilis. cū tñ non sit resolubilis. sed potius exponibilis vt pꝫ. Alia cā est. q: lꝫ ly imediate post hoc esset re solubilis. tunc minor. vt prius dictum est de beret sumi in recto. videlꝫ illa hoc tp̃s imedi ate post hoc erit. Modo hoc est falsum. naꝫ ly imediate non resoluitur in terminū cathe gorematicum. ⁊ si in aliquem resolueretur potius resolueret in obliquū. Si. n. resolue retur in rectum esset sensus ꝙ hoc tempus erit aliqua res dicta imediate post hoc. qđ ē derisorium. Si igitur aliqua conclusio seque retur ex illis premissis erit illa. in aliquo tem pore qđ imediate post erit antixp̃s erit ꝓpor tionabiliter. dr̄ de illa de preterito. adam im mediate añ hoc fuit. ¶ Ad aliā conclusionem ꝙ nihil incipiet aut desinet esse. negatur illa ɔclusio. Eius probatio pendet ex precedenti bus arguendo sic. si aliqđ incipiet esse sit igit̃ sor. qui in. a. instanti incipiet esse. aut igit̃ in a instanti erit ⁊ nō imediate ante. a. aut in. a. ñ erit. sed imediate post. primū est falsum. im mo si sor. erit in. a. immediate añ. a. erit. eo ꝙ tunc erit demōstrato toto tpe futuro. ⁊ tunc imediate añ. a. erit. ergo sor. imediate ante. a erit. Si dr̄ scđo mō arguit̃ ꝙ in. a. sor. erit. q: tunc sor. erit. vt prius. ⁊ tunc siue hoc tp̃s erit in. a. ergo ⁊c̄. Dr̄ ad vtrūq̄ꝫ negādo cō sequētiā. primo nō valet ꝑ cās dictas. ⁊ si dꝫ aliq̄ ɔclusio inferri oꝫ ꝙ sit illa. in aliquo tpe qđ immediate añ. a. erit antixp̃s erit. ¶ Vel posset aliqs dicere ⁊ in idē redit ꝙ ad hoc ꝙ ɔña valeat oꝫ sic arguere. in hoc tpe sor. ade q̄re erit. ⁊ hoc tp̃s imediate ante. a. erit. ergo ⁊c̄. sed maior est falsa. Et silr dici possꝫ in cō sequētijs ꝑdictis. ¶ Scđa ɔña etiā nō valet ꝑꝑ cās predictas. cū. n. dr̄ in minori hoc tp̃s erit in. a. illa prepositio. in. cū suo ablatiuo ñ pōt in recto resolui. imo nec i terminū cathe gorematicū. sed si sumat̃ hoc predicatū. hoc tp̃s erit tp̃s in. a. tunc recte inferet̃ illa cōclu sio in aliquo tempe qđ erit in. a. antixp̃s erit. ¶ Ad aliā cōclusionē rñdet̃ negādo illā vi delꝫ. q̄cq̄d fuit ꝑ infinitū tp̃s fuit. aut q̄cquid erit ꝑ infinitū tp̃s erit. eo ꝙ illa dictio per. di stribuit terminū sequentē. denotat igit̃ ꝙ q̄c q̄d erit ꝑ infiniti tpis qualꝫ partē erit. ⁊ hoc ē falsuꝫ vt pꝫ. ¶ Cōcedit̃ tñ ꝙ q̄cquid erit in finito tpe erit. supposita eternitate mundi. q: q̄cq̄d erit in tpe infinito ⁊ erit in tempe finito quātocūq̄ꝫ. ¶ Ad aliā cū arguit̃ ꝙ si tp̃us sit nulla pars desinit esse. negat̃ ɔclusio. Magr̄ aūt vr̄ iponere aduersario ꝙ illa sit ɔcedēda dicit. n. ꝙ ƀm positionē ɔcedēdū est ꝙ. b. ꝑs preterita est. ⁊. c. pars futura est. Et forte q̄ dā erant suo tpe illud concedentes vt ipe vr̄ dr̄e in ca. de incipit. ¶ Ego aūt dicerē illā ne gando. nec video viā illud ꝓbandi nisi forte illam quā prius posuerat videlicet ꝙ. b. non desinit esse. q: tunc aliqđ qđ est cum ponere tur ex his que non sunt. hoc autem nō incon ueniit in rebus successiuis vt prius erat dictū aut pōt esse illa. q: si. b. desinit esse. hoc erit i medio instanti hore. sed arguitur ꝙ erit i me dio instanti hore. ergo tunc nō desinit esse. Af sumptū arguitur. q: tūc. b. erit demonstrata tota hora. ⁊ tc̄ erit in medio instanti eo ꝙ qđ libet tp̃s hꝫ eē in quolꝫ suo indiuisibili siue in stanti. ergo. b. erit in medio instanti. ¶ Hu ic autem rñdetur negando ɔñaꝫ. cā prius di cta. predicatum enim illius minoribus sumi tur in obliquo. ⁊ si sumatur minor hoc mo do tunc erit aliqđ ens vel tp̃s in medio instā ti. tunc licebit inferre istā conclusionem in ali quo ente vel tpe qđ erit in medio instāti erit b. ¶ Ad alias conclusiones sequentes. negan tur oēs. q: fundantur super concesso a q̄bus dam. Negatur igitur ꝙ si aliquid erit ipsum est. ⁊ si aliquid fuit ipm est. ⁊ ɔñter negatur ꝙ si antixp̃s erit ipe est. ⁊ si adam fuit adam est. Et ɔñter negatur ꝙ si aliqua proposi tio erit vera ipa est vera. ⁊ si aliqua fuit vera ipsa est vera. Et consequenter negat̃ ꝙ ne cessarium contradicat necessario que proba retur ab eo sic ponendo ꝙ illa. deus est. que

p

nunc est necessaria aliqñ erit impossibilis si/
gnificando.s.hoiem esse asinuȝ.⁊ tunc pȝ ꝙ
si erit ipossibilis nunc est ipossibilis.⁊ ꝑ ꝯñs
nūc ꝯtradicit necessario.⁊ tñ nūc est necessa
ria.pȝ ꝙ illa ꝯñ a nō valet erit ipossibilis.igi
tur est ipossibilis.⁊ ita erit necessaria.igit̄ est
necessaria. ¶ A simili probaret̄ ꝙ ꝯtingens
cōtradicit ipossibili.ponendo ꝙ illa.tu cur/
ris.aliqñ erit necessaria significando deū esse
Et similiter negatur illa ꝯclusio.antixp̄us cō
tingenter ⁊ necessario erit. Necq; vlla pōt eē
via ad illud ꝓbandū. Jō ꝯcludit̄ ꝙ de tp̄e ⁊
motu ⁊c. ¶ Considera que dicit in positione
sua que ꝓbabilis ē.⁊ ꝯñr ꝺm positionē suaȝ
sibi loqtur ⁊ ꝯcedit quedā. ¶ Qñ igitur cōce
dit ꝙ celū incipit ⁊ desinit moueri. hoc mo/
do verificat̄.celū in instāti presenti nō moue
tur.⁊ imediate ante instās p̄ns mouebat̄. er
go desinit moueri. Similiter celū in instāti p̄/
senti nō mouebat̄.⁊ imediate post instās p̄/
sens mouebit̄.ergo incipit moueri.ꝙ aūt ce
lū nō moueat̄ in instāti p̄nti .pȝ q: dato op/
posito sequeret̄ ꝙ motus est in instanti. hoc
aūt ꝺm eū est ipossibile. ¶ Sed aliqs posset
arguere ꝯtra ipsū per ipsūmet.assumēdo .n.
cās veritatis illorū verborū incipit ⁊ desinit
ꝑ negationē de p̄nti eo mō quo assignat i ca.
de incipit.ille eēnt false.scd̄a eni exponēs huꝯ
ꝓpositionis.celū incipit moueri.est illa.ime/
diate post hoc celum mouebitur in aliquo in
stanti .⁊ huius.celū desinit moueri.est illa.ce
lū imediate ante hoc mouebat̄ in aliquo in/
stāti ⁊ vtraq; illarū est falsa ꝺm eū.quare ille
nō sunt ꝯcedende. Et hoc maxime ꝺm eum
posset dicere ꝙ quo ad exponētes de icipit ⁊
desinit loquit̄ ꝺm cōiter loquētes. ¶ Cōcedit
vlterius ꝙ nulla res successiua incipit vel desi
nit eē ꝑ fundamētū suū.q: si nō det̄ ꝙ a. mo
tus vel tp̄s desinat eē.cū igit̄ hoc eē ñ p̄t ꝑ po
sitionē de p̄nti erit ꝑ remotiōeȝ.⁊ tūc oporte
ret ꝙ imediate añ istās p̄ns a.fuit.sȝ hoc ē fal
sū.q: a.motꝯ vl̄ tp̄s nō fuit nisi in mēsura sibi
equali.sed nullus pōt eē motus successiuus q
imediate ante hoc fuerit tanq; in mēsura sibi
equali vt satis patet. Jdē dico de tempore ꝑ
idē.a.nō incipit eē.q: si sic.hoc eēt.q: a.ime/
diate post hoc erit.hoc aūt est falsum per idē
fundamentū. ¶ Nos aūt diceremus ꝺȝ opi
nionē cōem ꝙ imo.a.motus p̄teritus imedi
ate añ hoc fuit.⁊ tūc nō est.iō desinit eē. Nec
est verū ꝙ a.nō habebit eē nisi in mēsura eq̄
li.imo semꝑ habebit eē qñcunq; pars eiꝯ ha
bebit esse.se imediate añ hoc aliqua pars eiꝯ
fūit ergo ⁊c. Et per idē a.motus futurus in
cipit esse.⁊ immediate post hoc erit. Nec oȝ
ꝙ si erit solū erit in mēsura sibi eq̄li.imo erit i
omni mēsura in q̄ erit pars eius.sed imedia/
te post hoc erit aliq̄ pars eius.ergo ⁊c. Jdeȝ
dico de tp̄e ꝯcedēdo ꝙ est possibile.a.tp̄s ici
pere vel desinere eē. ¶ Dicit etiā vlterius ꝙ
nō est possibile ꝙ aliqd aliquante velociter vl̄
tarde incipiat moueri.pōt ꝺm eū ꝓbari q: d
tur oppositū.v̄.g.ꝙ sor.aliquante velociter
vel tarde incipiat vel desinat moueri.tunc se
quitur ꝙ aliquanta velocitas vel tarditas mo
tus incipit eē.pȝ ꝯña.q: ly aliquātū velociter
vel tarde supponit determinate.⁊ vltra.cum
velocitas aut tarditas motus nō fit nisi mo/
tus.sequit̄ ꝙ aliquis motus incipit vel desi/
nit eē.⁊ hoc est incōueniens apud eū. ¶ Nos
autem diceremus oppositum ⁊ concedere/
mus consequens vltimum tanquam verum
est necessarium.quod tamen ipse habet pro
inconuenienti.concedit tamen ipse ꝙ incipit
aliquis motus esse.⁊ possibile est quod ali/
quid incipiat infinite tarde moueri.⁊ hoc sa/
tis pȝ apud oēs. ¶ Dicit vlterius ꝙ quocū
q; successiuo signato ꝙ erit nulla erit p̄ma ꝑs
eius.quedam littera dicit.nulla erit pars ei/
us. Si dicit prima littera est clara etiam apd̄
alios. Si dicit absolute.pars eius hoc modo
verificatur secundum eum.quia detur oppo
situm ꝙ a.erit pars b.quero si b. erit quan/
do a.erit.vel non. Si sic.sequitur ꝙ eadem
erit mensura equalis vtriq;. vt patet. patet
consequentia.quia nullum successiuum erit
nisi in mensura sibi equali. Ex quo vlterius
infertur ꝙ a.erit equale.b.⁊ pars quantita/
tiua equalis toti. Et si dicitur ꝙ non tunc nō
erit pars b.sequitur a.erit pars.b.in.c. tem/
pore.ergo.b.erit in.c.tempore cum ly pars
restringat ly.b.ad dandū.ꝓ eodē tp̄e. Ridicu
lum eniȝ diceretur ꝙ aliqd erit pars alterius
quando totū nō erit. ¶ Nos aūt diceremus

ꝙ immo.a erit pars.b.⁊ hoc quando.b.erit gratia exēpli medietas hore erit quādo hora erit.sed negatur consequenter ꝙ tam .a.q̃ȝ b. non habebūt eē nisi in mensura sibi adeq̄ta.imo.b.habebit esse in qualibet eius parte ¶ Considera vlterius argumenta que adducit contra illā descriptionem. Moueri est aliquid se habere aliter q̃ȝ prius intrinsece ⁊ formaliter.⁊ solutiones ad illa argumenta. Et vlterius vide qualiter ad illa argumenta diceretur ꝟm cōem opinionē. ¶ Ad primū ꝓut nunc mihi occurrit respondebo. ꝙ vbi anima for.alteret̃ ad scientiā.tūc aīa nō alterat̃ in corde nec in pede nec in manu vel ī alia ꝑte sed aīa in toto cathegorematice alterat̃. Vident̃.n.ille ꝓpositiones. Aīa alterat̃ in corde vel in pede ⁊ similes denotare quādā extensionē aīe in tali ꝑte aut appropriationē illi parti.sed aīa non appropriatur parti sed toti.etiā est indiuisibilis vt pȝ. Conceditur tamen ꝙ aīa existens in pede alteratur ad scientiam. Similiter existens in manu ⁊ in corde alteratur.sed ex hoc nō sequitur ꝙ alteratur in pede aut in manu aut in corde. Ideo dicūt quidam ꝙ in manu alteratur.sed non alteratur in manu. Et isti habent intellectum predictū videlicet in manu alteratur.i.in manu existēs alteratur. Secundū tn̄ veritatem iste sunt cōuertibiles.in manu alteratur.⁊ alteratur in manu. ¶ Possumus secundo concedere ꝙ aīa for.nō ī qualibȝ eius parte quantitatiua alterat̃ ad sciam.s.in capite pede manu ⁊c̄.sȝ in aliqua determinata parte.s.in qua fantasmata fundantur subiectiue sibi ad sciam deseruiētia videlȝ in cerebro aut corde vel vtroq̄ȝ. Et eodē modo si aīa for.alteretur ad sensationē in determinata parte ⁊ nō alia alteratur.vt si ad visionē in oculo alteratur.⁊ si ad auditionē in aure alterat̃.⁊ si ad extimationē vel imaginationē in cerebro.⁊ sic de alijs ¶ Et cū arguit̃ cōtra.q: aīa in pede recipit sciam ⁊ hoc per tempus.ergo ⁊c̄. Dī negādo assumptū.vel forte melius ꝯñam.sed solū recipit sciaȝ in cerebro vel corde.sed ꝯcedītur ꝙ aīa existens in pede recipit sciaȝ. Hec tn̄ rñsio nō vī secura.q: in pede est aliqua q̄litas que prius non fuit in eo.⁊ per consequens est in eo recepta.quare pes illam recepit ⁊ per consequens ad illam alterabatur quare anima in pede ad illam alterabatur. ¶ Item vt ipse arguit.pes se habet aliter quaȝ prius intrinsece ⁊ formaliter.ergo ⁊c̄. ¶ Posset probabiliter dici negando ꝯñam penultimā ⁊ hoc est q: pes solū recipit ꝑ accidens ⁊ ꝑ modū sequele ꝑꝑ aīam existentē candē numero in toto.q̄ cū in toto ꝑ se recipiat sciam.aut vt separata recipiat.aut recipiat ꝑ se in determinata parte.s.cerebro vel corde ꝯñter in pede recipit.cū etiā in pede existat ibi talis scia informata. Sed ex hoc nō vlterius sequitur ꝙ pes vel aīa in pede alterabatur ad illā. ¶ Possumus dicere tertio concedendo ꝙ in qualibet parte quantitatiua for.aīa eius alterabatur ad sciam ⁊ hoc ꝑ accidens ⁊ ꝑ modū sequele.aut in aliqua ꝑ se.⁊ in aliqua per accidens ꝟm aliquos.sȝ ex hoc nō sequitur illā partē.puta pedē vel manum vel cor vel cerebrum alterari ad illam. ⁊ hoc propter cām dictam. ¶ Item q: scientia ⁊ similes aīe passiones intellectiue nō sunt apte ꝑ se recipi in organo aliquo extēso neqȝ aliqua talium partiuȝ de natura sui est apta recipere per se aliquod huiusmodi accidentium vt pȝ. ¶ Possumus ⁊ quarto concedere.ꝙ aīa tam in pede q̃ȝ in manu ⁊ vniuersaliter in qualibet parte quantitatiua recipit scientiam ip̄a per se.quelibet autem pars per accidens ⁊ per modum sequele.⁊ consequēter ꝙ in manu pede ⁊c̄.alteratur vel potest alterari ad scientiam.non tamen concedendū est ex illa ꝙ pes vel manus aut sciat aut intelligat.quia ille sunt denominationes que soli anime ⁊ toti composito attribuūtur. ¶ De sensatione autem dicemus verbi gratia visione ꝙ anima fort.non recipit illam nec alteratur ad illam nisi in oculo ⁊ non in qualibet parte.⁊ consequenter ꝙ nulla alia pars recipit visionem nec ad illaȝ alteratur. ¶ Cū autem Magister vlterius arguit ꝙ pari ratione si vna manus moueatur motu locali ⁊ reliqua localiter mouetur.⁊ sic de residuis partibus. Dicitur negando consequentiam ⁊ similitudinem.immo mota vna manu ⁊ alia quiescente dicendum est ꝙ nec illa manus localiter mouetur.nec anima localiter mouetur in illa manu. Causa vero diuersitatis ē.q: scia est q̄litas sp̄ūalis ⁊ indiuisibilis que ꝑ se primo recipitur in aīa. In parte ve-

ro nõ accipit nisi per accidens ⁊ per moduꝫ
sequele. quare huiusmodi accidentia denoĩa-
re possunt saltem per accidens partes in qui
bus recipiũntur per modum sequele vt ma
nũ pedeꝫ ⁊c. Motus aũt localis ⁊ alii motꝰ
ꝓprie sumpti per se recipiũtur in cõposito ⁊
in ꝑte quantitatiua ꝑ se recipi possunt in aĩa
aũt recipiunt nec recipi possunt nec ꝑ se nec
per accidens. imo nec ẽt forma extensa ipsum
recipit sicut nec forma parietis hꝫ in se albedi
nem totaliter nec partialiter. dicant alii vt si-
bi placet. Ideo nõ oportet si vna manus mo
uet aliã moueri motu locali aut alio motu ꝓ
prie sumpto. Cum igitur arguitur sic. aĩa sor
tis nõ aliqd recipere in vna ꝑte quin illud re
cipiat in qualibet alia. ergo si motus localis ẽ
subiectiue in aĩa existente in vna manu est ẽt
subiectiue in aĩa exñte in pede vl' alia manu
quare pes vel alia manus recipit illum. Di
citur adhuc de virtute sermonis concedendo
ꝯñiam primam. sed ꝯñs eius est vna conditio
nalis que nihil ponit in esse. adhuc enim non
probatur añs eius. videlꝫ motus localis reci
pit vl' est subiectiue in aĩa sor. in vna eius ma
nu. imo illud est negandũ sicut ⁊ ꝯñs vt pri
us est dictuꝫ. ¶ Ad aliud cũ ar. quocũqꝫ mo
tu mouet ꝑs mouet totũ ⁊c. Dicit illud nõ
esse vl'r veꝝ de qualibet ꝑte ⁊ quolibet toto.
sed est veꝝ de toto ꝯposito. Si nãqꝫ aĩa sor.
aut alia eius pars moueret aliquo alio motu
ꝓprie vel improprie sũpto. sor. etiã moueretur
illo motu. si ẽt aliqua ꝑs q̃titatiua manꝰ mo
ueret aliquo motu. manus illo motu moue-
retur. sed non sic oꝫ de parte qualitatiua siue
sub'ali. ⁊ de toto qđ nõ est ꝑ se exñs sed pars
alterius. sicut in ꝓposito cõtingit. ¶ Itẽ il'đ
est veꝝ qñ sit ꝑs que mouet vel est apta mo
ueri illo motu ꝑ se ⁊ hñs illum motum in se
subiue. modo aĩa sor. nõ est apta moueri per
se localiter. nec hꝫ nec hr̃e põt in se subiectiue
motũ localẽ. ¶ Ex his pꝫ ꝙ nõ oꝫ dicere ea
que magister dicit đ motu locali. ¶ Primo
cũ dicit ꝙ si aĩa sor. mouet motu locali in ali-
qua ꝑte. mouet ẽt eodẽ motu in qualibet eiꝰ
ꝑte. hoc est enim manifeste falsum. imo mo-
ta manu ⁊ pede qescente. nõ mouet aĩa ĩ pe
de motu locali. ¶ Fundamẽtum aũt suũ ad
hoc ꝓbandum faciliter deficiet. Cõceditur. n.
ꝙ omne accidens existens in aĩa sor. in manu
est etiam in aĩa sor. in pede. modo motus lo-
calis nõ est in aĩa sor. subiectiue. neqꝫ in ma-
nu neqꝫ in pede. vt prius est dictũ. Et lꝫ grã
cõplacendi socio ꝯcederet ꝙ ille motus est
subiectiue in aĩa ꝑtialiter ⁊ per accidẽs. tunc
nõ eẽt verũ ꝙ si est in ea in vna ꝑte est in ea
in qualibet ꝑte. Unde tũc motus localis ĩ ca
su nostro nõ esset in aĩa in pede. lꝫ possit cõce
di ꝙ esset in anima existente in pede. Nõ oꝫ
etiã cõcedere ꝙ aĩa mouet motu locali in ali
qua parte ⁊ tñ illa pars qescit. Unde ꝯcedit
ꝙ pes quiescit in casu nostro. ⁊ negat ꝙ aĩa
moueatur motu locali in pede. lꝫ cõcedendũ
sit ꝙ aĩa existens in pede locali motu mouet
⁊ localiter mouetur. Uidetur aũt ipse facere
d'riam inter illas ꝓpõnes. mouet localiter ⁊
mouetur motu locali. q2 ad vnã illaꝝ vult seq
ꝙ mutet situm in pede. ad aliã autem non.
¶ Similiter non oportet ꝯcedere ꝙ motus
localis est in aliquo composito. ⁊ tñ composi
tum illud non mouetur illo motu. saltem in
casu nostro. q2 in illo casu non est verũ ꝙ mo
tus localis sit in pede. nec etiam est in anima
in pede siue prout est pars pedis. imo nullo
modo est in aĩa vt prius dictum est. ⁊ si in ea
esset inesset partialiter ⁊ per accidens. ⁊ tunc
nõ oporteret ꝙ sil'r esset in pede. ¶ Illud ãt
qđ vltio adduxit ꝙ nõ omni motu quo mo
uet ꝑs alicuiꝰ totius mouet totũ. est veꝝ. vt
prius dixi loquẽdo de quolibet toto ⁊ quali-
bet ꝑte indr̃nter. lꝫ oppositũ sit verũ de toto
per se existente ⁊ ꝑte q̃titatiua. siue de parte
apta moueri per se ⁊ hñte motum in se sub-
iectiue. licꝫ hoc adhuc habeat instantiam vt
videbitur in solutione sequentis argumenti.
¶ Ad aliam rõnem de mixto tunc primo ꝓ
ducto rñdet primo magister ꝑm cõem opi-
nem ⁊ melius ꝙ illud nõ mouet licꝫ aliqua
ꝑs eius q̃titatiua moueatur. sed nõ rñdet ad
argumẽtum in oppositũ cũ arguitur ꝙ mo-
tus localis est in eo ⁊ ꝙ pars eius nãlis mo-
uetur. quare illud etiaꝫ mouetur. ¶ Dici po
test dupliciter. ¶ Uno modo tenendo ꝙ mo
tus localis est principaliter in cõposito. ⁊ ꝙ
variatur ad variationem compositi licꝫ ea-
dem materia maneat. diceretur tũc negando
ꝙ motus localis sit ĩ toto adeq̃te lꝫ in multis
eius ꝑtibus q̃titatiuis sit motus localis ⁊ bre
uiter in q̃libet ꝑte q̃ ꝑus ꝓducta fuit. Sil'r

nõ est motus adequare in tota eius materia
sed in multis eius partibus. sed illud totum
nunc incipit moueri per remotiotionem de
presenti. Si vero teneretur altera opinio ꝙ
motus est principaliter subiectiue in mate-
ria. ⁊ ꝙ variaretur ad solam materie varie-
tatẽ ⁊ manente eadẽ materia cõposito varia
to manet idẽ motus. tũc ꝯcederet ꝙ motus
est in toto cõposito. ⁊ ꝙ pars eius materia-
lis mouet. videlꝫ tota eius materia. pars eti
am quãtitatiua eius mouet. ⁊ tñ illud nõ mo
uet. Sed seqt ex istis premissis ꝙ ipm aut
mouet aut incipit moueri. ¶ Hoc tñ vltimũ
haberet instantiã vbi inciperet aliq̃ ps eius
corrũpi. qꝛ tunc illud nõ immediate post hoc
esset. ideo non immediate post hoc moueret
Ideo licet illud sit contingens. nõ tñ necessari
um in casu nostro ꝙ illud incipiat moueri.
¶ Ex his igit apparet illã limitationẽ supe-
rius positã habere instantiã quo ad illã ꝑpo
sitionẽ. Mota aliqua parte mouet totũ cu-
ius est pars. oportebit igit aliã limitationem
adducere vbi. s. illud cõpositũ imediate ante
pñs instans fuerit. ⁊ immediate post instans
pñs erit. ¶ Sꝫ dubiũ est posito ꝙ. a. mixtũ
cõtinuet postea motũ localẽ ꝑ horã ⁊ in fine
hore incipiat resolui aliq̃ pars alijs manenti-
bus ⁊ motis nũqd in fine. a. mouebit. Ideꝫ
diceret ꝺ for. a quo ꝯtinue ꝑ horã fiat resolu
tio ⁊ ꝯtinue moueat supponendo ꝙ motus
principaliter hꝫ esse in materia. ¶ Posset di
ci ꝯñter ad predicta ꝙ in fine nõ mouebit. sꝫ
in quolibet instanti ante finẽ mouebit. ⁊ hoc
est qꝛ nõ imediate post finẽ mouebitur neqꝫ
erit. ¶ Aliter etiã possumus dicere ad princi
pale tenendo semꝑ opinionẽ scḋaꝫ ꝙ. a. mo-
uet. neqꝫ oꝫ ꝙ oẽ q mouet imediate añ hoc
mouebat. Silr nõ oꝫ ꝙ oẽ qḋ mouet ime
diate post hoc mouebit. sed illud esset veruꝫ
vbi illud imediate ante hoc fuerit. ⁊ imedia-
te post hoc erit. aut ꝙ illud est verꝫ de princi-
pali subiecto motus videlꝫ ꝺ materia prima
ꝺ secundario aũt vt cõposito illud nõ oꝫ. Et
vlterius ꝙ omne illud quod mouet aut ipꝫ
aut aliqua sui pars imediate ante hoc moue
batur. ⁊ imediate post hoc mouebit. Aut di
ci põt ꝙ itelligit de mobili quod primo mo
uet. idest ꝓꝫ se ⁊ quãlibet eius partẽ. ¶ Ma
gister aũt postea ingredit aliã fantasiã dans
aliã solutionẽ ꝓm opinionem eius. Q ꝺ om-
ne generandũ successiue cuius erit dare pri-
mũ instans erit in tꝑe ante primam esse sui.
¶ Ibi nãqꝫ conceditur ꝙ. a. mixtũ immedia
te ante hoc fuit. lꝫ i nullo istãti añ hoc. ⁊ ime
diate añ hoc mouebatur. Et ibi ꝯcedit ꝙ ali
quod generandum incipiet esse postq̃ fuerit
que conclusio hoc modo declarari põt ꝓꝫ eũ
qꝛ in fine hore grã exempli. a. mixtum erit ⁊
nõ imediate. ante in aliquo instanti erit. ergo
tunc incipiet esse. ⁊ ñ ante finem hore erit lꝫ in
nullo tꝑe adequate. ergo prius erit q̃ incipi-
et esse. ⁊ per ꝯñs incipiet esse postq̃ fuerit.
¶ Verũtamen vltimate concedit vnã conclu
sionem q̃ valde dubia est. neqꝫ video vllum
modum ipam ꝓbandi. videlicꝫ. Aliquid erit
postq̃ desinet esse. quia si ita sit dicatur ꝙ. a.
erit postq̃ desinet esse. aut igitur hoc verifi-
cabitur ꝑ remotionem aut ꝑ positionẽ ꝺ pre
senti. Non primo modo. repugnat. n. ꝙ. a to
taliter desinat esse vt in. c. instanti nõ erit. ⁊ ꝙ
imediate post. c. erit. qꝛ tunc corruptum redi
ret. Nec secundo modo. qꝛ tunc oportet ꝙ i
c. instanti erit. ⁊ nõ immediate post in alquo
instanti erit. ⁊ tñ immediate post. c. erit. s. in
tꝑe. ¶ Sꝫ hoc apparet ridiculũ dicere cum
res aliqua corrũpitur etiam per positioneꝫ ꝺ
presenti ipa erit post sui corruptionem siue di
catur ꝙ erit in tꝑe siue in instanti. Considera
igitur an habeat alium modum probãdi pre
dictam conclusionem. ¶ Ad vltimã rationẽ
principalem magister negat. ⁊ bene ꝙ mo-
tus ⁊ tempus non differant. a rebus perma
nentibus. Verum non rñdet complete ad ar
gumentum in contrarium cum arguitur. er
go primo ꝙ aliquis est motus qui nõ est suc
cessiuus. negatur ꝯña. Ad probationem dicit
magister ꝙ pꝫ de certo motu vniformi. quo
ad subꝫ qḋ difformiter mouetur quo ad tem
pus. ¶ Credo ꝙ hoc modo magister occul
te deducere velit. Sit. a. mobile qḋ continue
per horam futuram intendat motum suum
tñ dum mouetur continue omnes eius par-
tes equali velocitate moueant. ⁊ simus nũc
in medio instãti motus ⁊ signetur motus ex
tensus in. a. qui sit. b. ⁊ sequitur ꝙ ille mot⁹
nunq̃ ante hoc fuit. cuꝫ enim ille motus. nũc
sit intensius vt quattuor gratia exempli ⁊ nũ-
q̃ ante sic fuit intensus sequitur ꝙ ille motus

nūq̄ȝ añ hoc fuit. Item quia intensio fit ꝑ additionem partis ad partem vtraqȝ remanente. quare motus ille qui nunc est nō ante hoc fuit. patet consequentia cum a continue intenderit motū suū. ⁊ ꝑ ꝯn̄s a nō est motus successiuus. q: tunc prius fuisset ¶ R̄ndet̄ salno meliori iudicio ꝙ ī illo casu ille motus fuit prius. Supposito idē esse mobile cōtinue. Et negatur illa ꝯn̄a. Ille motus nūc est intēsus vt quattuor. ⁊ nūq̄ȝ ante fuit sic intensus ergo nunq̄ȝ ante fuit. Cōcedit̄. n. ꝙ idē mot⁹ numero pōt esse aliqñ intensior ⁊ aliqñ remissior. sicut idē esse pōt velocior ⁊ aliqñ tardior ꝫm ꝙ plus ꝑ ipm. aut minus acquirit de effectu in tꝑe equali. De equalitate vero ⁊ caliditate vel albedine secus diceret̄. Non eniȝ pōt eadem qualitas numero esse aliqñ intensior ⁊ aliqñ remissior. sed ꝯtinue est alia ⁊ alia qualitas vbi subm intendatur in illa. Nō. n. motus est res absoluta q̄ acquiratur ꝑ motū sicut qualitas. Per hoc pȝ ad scd̄aȝ dicitur enim ꝙ intensio qualitatis fit per additionem partis ad partem vtraqȝ remanente. non sic autem de motu. imo idem numero ē primo remissior ⁊ postea intēsior. ¶ Sȝ hic esset bonū dubiū. q: dato. b. motu intenso vt quattuor in eo est assignare partes graduales ab inuicē differentes solū ꝫm intensionē. ⁊ nō ꝫm extensioneȝ subi vel temporis. Signentur igit̄ due medietates vt duo que sint. c. d. ⁊ q̄ro nūquid vtraqȝ illaꝝ ante hoc fuit vel nō. Si sic sequit̄ ꝙ ante hoc cōponebatur intensiue ex duabus medietatibus vt duo. ⁊ ꝑ ꝯn̄s ante hoc fuit intensus vt quattuor qđ repugnāt casui. Si dr̄ ꝙ nō. Sit igitur ꝙ. c. ante hoc fuit. sed nō. d. ⁊ tunc sequitur ꝙ. b. ante hoc nō fuit postq̄ȝ aliqua eius pars ante hoc nō fuit. ¶ Considera bñ Breuiter dicitur ꝙ vtraqȝ medietas ante hoc fuit. Et negatur vlterius ꝯn̄a cū infertur. Q. đ ante hoc cōponebat̄ ille motus ex duab⁹ medietatibus. vt duo. q: illa medietas q̄ nūc est intensa vt. ij. nunq̄ȝ ante hoc fuit vt duo. sed ipamet numero fuit aliqñ vt vnū. ⁊ cōtinue ante hoc remissior q̄ȝ vt duo. ¶ Ad aliā autē rōnē ꝙ in subō aliquo finito esset accidēs infinitū. siue vt vult ipe dicere infinita accidētia vtputa infiniti motus. eo ꝙ aliquo subō moto mouetur oē accidens qđ est in eo. ⁊ ꝑ ꝯn̄s a. mouet̄ motus in eo existens. ⁊ hoc mediante alio motu. ⁊ pari rōne de alio motu dicendū erit. ⁊ sic erit ꝓcessus in infinitū in motibus. ⁊ ꝑ ꝯn̄s cū ex oībus illis fiat vnū erit motus infinitus ⁊ accn̄s vnū infinitū. ¶ Ad hoc r̄ndet̄ negando ꝯn̄am p̄mā. Ad ꝓbationē negatur ꝙ motus moueat̄. ⁊ ꝯn̄r ꝙ omne accidens subi moti. aut mobilis moueatur. sed illud est veꝝ de accidentibus absolutis. ⁊ nō respectiuis qualis ē motus. ¶ Hec r̄nsio hȝ dubiū. Nā in aliq̄uo vbi est ille motus in quo prius nō fuit. ergo mutauit vbi. ⁊ ꝑ ꝯn̄s ꝑ se vel ꝑ accidens mouet̄. aut ē motus. ¶ Cōsidera qđ de hoc sit dicēdū. ¶ Aliter posset dici concedendo ꝙ motus mouet̄ ꝑ accidens. sed nō mediāte alio motu. sȝ mouetur ꝑ se ita ꝙ. b. motus est ꝑ se cā vt cōtinue aliud vbi. ⁊ aliud ꝑ accidens acq̄rat. ⁊ ꝑ ꝯn̄s est cā ꝙ ipemet ꝑ accidēs moueatur. ⁊ sic nō oportet ꝯcedere motū aliū eē quo mouet̄. b. nec in motibus esse processuȝ in infinitū nec accidens aliqđ fore infinitū. ¶ Ad aliā conclusionē ꝙ motus diuisibilis esset subiectiue in indiuisibili ⁊ in extenso. licet in alio ꝓposito cōcesserim conclusionem vt pȝ ex his q̄ secundo de aīa dixi. tñ in ꝓposito negatur cōclusio. dr̄. n. motū localem non esse quocūqȝ modo subiectiue in aīa vt in precedētibus satis est dictū. ¶ Addit autē postea magister. ꝙ motus nō mouet̄. nec moueri pōt. q: mobile manet idē sub vtroqȝ termino. ⁊ supple nō sic de motu apparet. Et addit vlterius ꝙ nec ꝓ aliquo instanti est extensus adequate ꝑ subm aliquod. ¶ Hec tñ duo habent dubiū p̄mo p̄mū. q: pur apparet ꝙ motus saltem ꝑ accidens mutet vbi vt prius dicebat̄. Secundū ēt ap̄pet mirabile. nā possibile ē subm aliquod quo ad oēs eius ꝑtes moueri. ⁊ tūc motus erit extensus adeq̄te ꝑ ipm vl' in ipo. ¶ Considera q̄uo velit verificare dictū suuȝ ⁊ nūq̄d in añdcō casu. aut absolute intendat verificare. Forte vult verificare ꝑ hoc. q: ꝫm cū in p̄cedētib⁹ in nullo instāti ē aliq̄s mot⁹. iō nec ꝓ aliquo istāti ē aliq̄s motus adeq̄te extensus ꝑ aliqđ subiectū. Ca. 8.

Ed incidit dubiū ⁊c. Cōsidera primo suppositionem. primam s. quicquid pertransit pars per

transit totum cuius ẽ pars. Et quacunq; ve
locitate mouetur pars mouetur ⁊ totuz. hoc
enim posset habere instantiã factaz in ca. pre
cedenti probando. s. ꝙ est possibile partẽ ali/
quam moueri lz totum nõ moueatur. Ideo
si volumus illud tenere limitetur hec suppo
sitio. vt in precedenti ca. limitabatur. ¶ Con/
sidera vlterius rñsionem ad dubium. ⁊ ea q̃
ibi dicit que oĩa vera videntur ⁊ concordant
cum his q̃ dixisti secundo de aĩa in hac diffi/
cultate. ⁊ vr̃ hic completius dicere q̃ʒ illic di/
xisti. ¶ Considera vlterius rñsionem ad illã
difficultatem. Q̃d tunc a proportione finita
proueniret velocitas infinita. hanc tetigisti se
cundo de aĩa. in argumento de applicatione
corporum. ⁊ illic habes alium moduz respõ
dendi. videlicet ꝙ cum aer qui expellitur nõ
moueatur nisi ad motum lapidis descenden
tis. lapis autem descendens finitam habet ꝓ
portionem supra resistentiam. tunc non incõ
uenit ꝙ consecutiue ab illa proportione fini/
ta infinita velocitas proueniret. nulla tamen
erit velocitas infinita. Sicut nulla erit pars q̃
adequate ⁊ ꝑm q̃dlibet sui moueatur infini/
te velociter. q̃nuis ergo ab illa propositione
finita motus lapidis ⁊ velocitas eius finita so
lũ proueniat q: ille motus primo ⁊ principa
liter prouenit ex illa proportione. tñ ex conse
quenti nõ inconuenit aerem infinita velocita
te moueri. ¶ Quãuis ergo hec rñsio colorẽ
habeat in casu de applicatione corporum ad
inuicẽ. nõ tñ hz locum in casu de eleuatione.
tunc enim aer qui ingreditur ad cẽtrũ illoruz
corpoꝝ nõ mouebit̃ violenter ꝑ impulsionẽ
factã ab illo. sed a seipso mouebitur natura/
liter ne detur vacuũ. ⁊ tñ infinita velocitate
imediate post hoc mouebit̃. ⁊ agens erit fi/
nitũ cũ resistentia finita. ⁊ ꝑ ꝯñs a ꝓportione
finita ꝓuenit motus primo intentus princi/
paliter ab illa proueniens velocitatis infinite.
¶ Illa igit̃ rñsio hic nõ haberet locũ. ¶ Vi/
de igitur rñsionem. M. qui dicit ꝙ illa infini
ta velocitas prouenire tab agente finito cũ la/
titudine. tñ proportionũ infinita eo ꝙ infinite
modicam resistentiaz habebit aliq̃ñ ille aer.
¶ Considera tu autem qualiter verum est ꝙ
infinite modicam resistentiaz ⁊c̃. ¶ Postea
vero declarat q̃ñ ille aer habebit resistentiã
extrinsecam ex parte illorum duorum corpo
rum. ⁊ intrinsecam ex parte partium aeris
sibi inuicem resistentinm. ꝑꝑ diuisionem eaꝝ
⁊ propter precedentẽ resistere sequẽti. ¶ Sz
ex hoc vr̃ contradicere precedenti dicto. nam
vr̃ ꝙ non infinite modica erit resistentia intrĩ
seca. imo non minor tanta. grã exempli. vt. i.
etiaz imediate post hoc infinite modica pars
⁊ infinite modice potentie pars aliqua aeris
mouebitur. quare potius dicendum esset ꝙ
infinite modica erit aliq̃ñ proportio q̃ʒ ꝙ infi
te. magna erit. Et si vellet dicere ꝙ infinite
modica erit resistẽtia intrinseca. q: imediate
post hoc infinite modicus aer precedens resi
stet sequenti. Ita ⁊ immediate post hoc infi
nite modice potentie aer mouebitur ad cen/
trum. eo ꝙ infinite modicus ⁊c̃. vt prius di/
ctum est. Ideo ex hoc nõ concluderet̃ ꝙ im
mediate post hoc infinite magna erit propor
tio aeris moti ad resistentiam suam. ¶ Con
sidera igitur bene ac diligenter solutionez hu
ius difficultatis. Dici põt ꝙ aer ille acquirit
certum gradum potentie a natura etiã com
muni ad vitandũ vacuũ. ⁊ ꝯñter cũ infinita
modica aliq̃ñ erit resistentia. infinita erit pro
portio ⁊c̃. ¶ Considera illa exẽpla q̃ adducit
conuenientia ad propositum. ⁊ videntur sa/
t's vera q̃ dicit. vt illud exemplũ de infinitis
mobilibus positis in primo puncto. a spacij
⁊c̃. Item aliud exemplum de diuidente. a.
corpus ꝑm superficies eius. ita vt diuidens
cum superficie incipiat diuidere. ⁊ sic conti/
nue diuidat sic. verbi. g. vt eẽt securus. ĩ quo
casu concedit ꝙ tam. b. q̃ʒ. c. mouebitur in/
finita velocitate. ꝙ potest sic declarari. Sit
nunc diuidens mediate applicatum superfi
ciei. a. corporis ⁊ sit illa superficies digitalis
quantitas ipsius diuidentis. ⁊ signẽtur duo
puncta in. a. contacta ab illa superficie diuidẽ
tis distantia solum per se in digitalem quan
titatem ⁊ incipiat nunc diuidens diuidere. ⁊
sequitur ꝙ illa duo puncta immediate post
hoc distabunt ad minus per digitalez quan/
titatem. scilicet per tantam quanta est superfi
cies diuidentis. ergo immediate post hoc ꝑ
transibunt ad minus semidigitale spacium.
⁊ sicut arguitur de hoc. ita de quolibet alio
est arguendum. ¶ Sic etiam patet de li/
gno diuiso cum securi notabilem habente su
perficiem occurrente ligno. sed verum ẽ q̃d

postea dicit. ⁊ videt̃ dubiũ qñ.s. concedit ꝙ
aliqua velocitas infinita erit adequate in hora
nõ tñ erit per quãlibet ꝑtem illius hore. illa
nãq3 duo manifeste repugnare videntur. naz
in qualibet parte hore verificabit̃ hoc modo
predicto aliqua duo pũcta subito ꝑtransire vł
esse ꝑtransita certam distantiã vt prius dice/
batur. Nisi forte reuerti velit ad opinionem
suã. Q̃ð ille mot⁹ vel ista velocitas q̃ adeq̃te
mensurabit̃ hora nõ erit in aliqua parte hore
q: motus nõ erit nisi in mẽsura sibi adequata
¶ Itẽ dicit ꝙ dabit̃ primũ instans in quo. b
.c. distabũt inter se. s. illud in quo primo erit
cõplete diuisum. hoc vr̃ dubiũ de virtute ser
monis. nã qñ erit semifacta diuisio alique ꝑ/
tes. b. ⁊. c. inuicẽ distabũt. qr̃ aliqð medium
interponet̃ inter illas ꝑtes ⁊ per ꝯñs inter. b
⁊. c. ⁊ ꝑ ꝯñs b. ⁊. c. erũt mediata. qr̃ tũc i me
dio instanti distabunt ⁊ nõ solũ in fine diuisio
nis. Huic põt dupliciter rñderi. Primo ab
solute defendendo. M. concedemus ꝙ inter
c. ⁊. b. erit i dato istãti aliq̃ distãtia. s3 ex hoc
nõ seqtur. ꝙ distabũt. bñ aũt cõcludi põt ꝙ
b. ⁊. c. vel tunc simplr̃ distabũt. vł ſm qd. ⁊
hoc cõcedet̃ ꝓ scða ꝑte. Ex quo ñ vlteri⁹ se
quit̃ ꝙ absolute distabũt. Aliter dici põt ꝙ i
mo tũc distabũt absolute. ⁊ negaret̃ ꝙ. b. c.
sint imediata. ⁊ tñ se tangunt. imo sũt media
ta. q: hñt aliqð mediũ inter se situatũ. conce
ditur tñ ꝙ erũt ſm qd imediata. puta ſm ꝑ
tes se tangẽtes. Magister aũt intelligit ꝙ erit
dare primũ instãs. in quo ꝯplete distabunt. ⁊
illud credit esse finẽ diuisionis vt puto. ¶ No
ta tñ circa prius dictũ ꝙ l3 cõcedat ꝙ veloci/
tas infinita erit adequate in hora. nõ tñ sic in
telligit ꝙ in aliquo instanti erit illa velocitas i
finita. imo in nullo instanti erit. ẽt ſm cõem
opinionẽ de motu. eo ꝙ in nullo instanti elon
gabũtur ꝑtes imediate ab inuicẽ. sed imedia
te post q̃ðcũq3 instans erit infinita velocitas
aliquaꝝ partium que ꝓ illo instanti erũt ime
diate. ⁊ forte hoc intellexit. M. qñ dixit ꝙ nõ
ꝑ q̃3libet ꝑtem hore erit velocitas infinita.
¶ Cõsidera postea alia que sequũtur. ẽt que
dicit de mutato subito i vacuo que oĩa vera
sunt ⁊ pulchra. ¶ Considera postea circa illð
dubiũ de sperico tangẽte planũ. Primo ꝯsi/
dera argumẽta q̃ subtilia sunt. ⁊ vide moduz
deducẽdi illã ꝯclõnẽ. ꝙ si spericũ tãgeret pla

num sicut suꝑficialiter. tũc vel a centro circu
li ad circũferentiam linee ducte eẽnt inequa/
les. vel triãgulus rectilineus hẽret duos an/
gulos rectos. describendo figuram. sicut hic
in margine. Si. n. spericũ tãgeret planuz ſm
totã suꝑficiem cõprehensam inter illas duas
lineas extremas. tũc linea media foret minor
aliis duabus extremis. ⁊ sic habebit̃ prima
ꝑs ꝯclõnis. Uel si sit equalis cũ illa cadẽs su
per planũ diametraliter causet angulũ rectũ
tũc cõstituto triãgulo ex linea media cũ alte/
ra extremaꝝ. ⁊ alia tertia linea in suꝑficie pla
ni ille triãgulus hẽbit duos angulos quoruz
vterq3 est rectus videl3 illũ qui cãtur a linea
media. ⁊ alterum q cãtur ab altera linea ex/
trema. Cũ eni3 ille linee sint equales eis de/
bent in triangulo opponi anguli equales. q:
maiori maior opponit̃. ⁊ minori minor. ⁊ eq̃
li equalia vt p3 primo geometrie. Cum igit̃
angulus cãtus a linea media sit rectus. ⁊ op
ponat̃ linee extreme. seqt̃ ꝙ angulus cãtus a
linea extrema ⁊ oppsitus linee medie sit re/
ctus. qð fuit deducendũ. ¶ Cõsidera postea
in rñsione. vbi dicit ꝙ nõ est poĩe ꝙ aliquid
tãgat̃ ab alio ſm q̃3libet eius ꝑtem. ibi. n. vr̃
velle ꝙ mã ⁊ forma extensa sit corpus. ⁊ seq
tur modũ Alberti pui q sic arguit. Mã ⁊ for
ma extẽsa est longa lata ⁊ ꝓfunda. ergo ẽ cor
pus. ¶ Ego aũt alĩs dixi oppositum. ⁊ ꝙ illa
ꝯña nõ valet. sed bñ valet sic arguẽdo. Mã
⁊ forma est ꝑ se longa lata ⁊ ꝓfunda. ergo ẽ
corpus. sed añs. est falsum. imo mã ⁊ forma
solũ ꝑ accidens est longa lata ⁊ profunda.
¶ Ibi ẽt dicit ꝙ forma. s. extensa tangit mã3
⁊ ecõtra ſm q̃3libet eius ꝑtem. hoc ãt nõ ap
paret ꝓprie dictũ. q: se tãgentia debẽt hr̃e ali
quo mõ distinctionẽ situũ. hoc ãt nõ apꝑet i
his. ideo o3 ipsũ dicere ꝙ hoc nõ o3. Jõ cõsi
dera bene si dictũ eius est ꝓbabile. ¶ Dicit
ẽt ibi. M. ꝙ l3 contactus corporeus ſm quã
libet ꝑtem ⁊c. nõ sit poĩis. est tñ poĩis cõta/
ctus suꝑficialis. aut pũctalis. De lineali vero
nullã ibi facit mẽtionẽ. ⁊ tñ talis ẽ poĩis. vt. s.
ꝙ duo corꝑa. aut due suꝑficies solũ se tãgãt
ſm lineas. P3 pria de duab⁹ suꝑficieb⁹. vt
si duo trianguli suꝑficiales eq̃les sibi iuxta po
nantur vt latus vnius imediet̃ lateri alterius
Similiter p3 scðo de duobus corporib⁹. vt
si duo corpora triãgulata sic inuicem applicẽ/

tur ꝙ solum se tãgant ƒm lineas terminãtes eoꝝ ſupficies. ⁊ que sũt latera triãgularitas illoꝝ corpoꝝ. Poſſet dici ꝙ lȝ nõ fecerit mẽtionem de cõtactu lineali. tñ dedit intelligere ꝑ contactũ ſupficialeȝ pũctualẽ. ¶ Cõſidera vlterius qñ magr̃. in rñſione argumẽtorum dicit hãc ꝯñam nõ valere. Inter. a. ſpicum ⁊ b. planũ cadit aliqua diſtantia. ergo. a. diſtat a. b. hoc. n. cõcordat cũ vna rñſione data hic ſuperius defendendo magiſtrum in caſu de diuidente ƒm ſupficieȝ. ¶ Sed tũc videndũ erit qr̃ ꝯña nõ valet. ⁊ qd reqritur ad hoc ꝙ aliqua diſtent. ¶ Credo ꝙ ipſe diceret ꝙ reqritur ꝙ inter ea ƒm ſe ⁊ quelibȝ ſui interponatur aliquod medium. ſiue aliq[…]a diſtãtia. Sed vt puto hoc eſt voluntarie dictum. Si qs. n. tenere velit ſcd̃am rñſionem poſitã loco dicto credo ꝙ nõ eſſet minus. imo magis rõnalis ⁊ faciliter ſe defenderet ab argumẽtis in oppoſitum. Nõ igr̃ ƒm illã rñſionem incõueniret ꝙ. a. ſpericũ tãgit. b. ⁊ tñ diſtat. a b. ⁊. a. ⁊. b. ſunt mediata ꝑ aliquã diſtantiã ꝑ quã diſtãt. Tene tu quã vis. ¶ Cõſidera vlterius qñ dicit ꝙ illa ꝯña nõ valȝ. a. ⁊. b. ſunt imediata. ergo ſe tangunt. vt ſi. a. ⁊. b. poneretur in vacuo nõ tñ ſe tangẽtia. ymaginatur eni. M. inter. a. ⁊. b. nihil interponi. ſed non capit intellectus dari uacuũ. in quo nihil ſit ⁊ ꝙ ibi ponat̃. a. ⁊. b. nõ ſe tangentia. ſi eni nõ ſe tangũt oȝ ibi imaginari quandã dimẽſionẽ aut linealẽ aut ſupficialẽ. aut corpoream poſitam inter illa. Itẽ in quocũqȝ vacuo intellecto contigit ymaginari tã. a. qȝ. b. ibi moueri ſucceſſiue. aut ſubito mutari. ſed hoc ymaginari nõ poſſumus niſi ymaginata diſtantia ꝑtrãſita ab illo mobili. quare neceſſarium eſt ymaginari diſtantiã ymaginato vacuo. ⁊ per ꝯñs inter. a. ⁊. b. nõ ſe tangentia interꝑponet̃ aliq̃ diſtantia. ſi nõ naturalis. ſaltem mathematica. ⁊ per ꝯñs nõ erũt imediata. ¶ Mihi apparet ſaluo meliori iudicio argumentũ ꝓbare verũ. ſed ꝯſidera quid diceret̃ defendẽdo ipſum. ¶ Cõſidera vlterius cũ dicit ꝙ ſi. a. ſpericũ corrumpet̃ aliis manentibus. tũc aer circũſtans nõ eſſet perforatus. ſed infinitum ſubtilis verſus punctũ contactus. Quidam ex hoc concludere conantur ꝙ ƒm eum infinite raritas poſſit eſſe aliquis aer. Sed mihi apparet ꝙ hoc concludi non poſſit ex verbis eius. Primo cũ loquant̃ ꝯditionaliter. Secũdo licet ꝯcederet hoc ad ymaginationẽ nõ eẽt peccatũ. maxime cũ argumẽta nõ petant hãc difficultatẽ. Tertio q: nõ ſequit̃ aer verſus punctũ cõtactus in infinitũ ſubtiliãdo ꝓcedit. ergo ẽ infinite raritatis. imo ſtat ꝙ per totũ ſit equaliter rarus. ⁊ tñ ſic ſubtiliando ꝓcedat. ⁊ verba ſua ſequentia declarãt hoc totũ qñ dicit terminat̃. n. ad nõ gradũ ꝓfunditatis v̉ſus punctũ illũ. Vult i[…]t̃ ꝙ ſubtilitas nõ ſit niſi ꝑua ꝓfunditas. ſicut ẽt cõit̃ loqmur cũ igitur ĩfinite ꝑue ꝓfunditatis ſit vel eẽt aliqua pars illius aeris verſus punctũ illũ. iõ infinite ſubtilis eẽt aliqua huiuſmodi pars.

¶ Conſidera vlterius ſolutionẽ alterius argumẽti de motu ſꝑici qui ꝯueniẽs ẽ. Et ꝯñr aduerte duo pulchra ⁊ ſubtilia exẽpla que ibi ponit. ⁊ ea que ibi dicit valde ſubtilia ⁊ vera ſunt. ¶ In eo autẽ ꝙ dicit de lumine ⁊ vmbra credo lr̃am cõiter reꝑiri corruptaȝ. ⁊ ſic reperi in tribus libris. Sed iudicio meo hec eſt ſnĩa. Primo dicit loquẽdo de virtute ſermonis ꝯtra ꝑſpectiuos ꝙ opacũ finitũ oppoſitũ luminoſo finito nõ facit vmbrã infinitam lȝ ſit eo maius. q: vmbra nõ ẽ niſi lumẽ remiſſũ. modo non facit lumẽ remiſſũ in infinitum etiam dato ꝙ vmbra foret priuatio luminis. aut impedimẽtũ radiorum incidentium. tamen talis priuatio. aut impedimentũ nõ eẽt infinitum. eo ꝙ luminoſum nõ põt multiplicare lumen infinitũ. Nihil aũt dicit̃ alterum priuare vel impedire ab effectu quem illõ alterum ꝓducere nõ poteſt. hoc nõ dicit ipſe. ¶ Poſtea vero videtur dicere ꝙ ſi luminoſũ prius egiſſet per ſpaciũ infinitũ ⁊ opponeretur ſibi opacũ qd̃ ſufficeret cauſare vmbrã ideſt impedire radios incidẽtes per infinitum ſpaciũ radios incidentes impediret. Si e im ſufficeret impedire ad. a. punctũ. a fortiori ad quenlibet vltra. a. ⁊ ſic per ſpacium infinitum Et ad hunc intellectum verificaretur ipſum cauſare vmbram infinitam. ¶ Ad alium caſum eſt eius reſponſio conueniens. ¶ Sȝ forte ꝯtra illud quod in reſponſione illa preſupponitur. ¶ Conſidera bene totam reſpoſi[illegible]nẽ quam magiſter ponit ad illum caſum ꝙ ſtãte opaco iuxta poſito luminoſo augeatur illõ luminoſũ in prima ꝑte ꝓportiõal̃r ad duplũ in ſecunda ad quadruplum ⁊ ſic in infinitũ.

¶ Prima missio est satis vera. Sed postea dicit. Nec pot ee q quelibet ps agat ad tatã distantiam. nisi quelibet ps sit potentie infinite & habeat in se lucem infinitã. Hoc dupliciter nõ vr verum. Primo q: posset esse q q̃libet pars saltem finita esset potentie solu3 finite. & tñ sufficeret multiplicare ad tanta3 distantiam videl3 vsq3 ad iuxta extremitatem opaci. ponendo. s. q sicut pn̄ pedale illius luminosi est grã exempli in duplo remotius ab opaco q̃ primũ. ita sit primo in duplo maioris potentie ad agendum. Et sicut tertiu3 est in triplo remotius. ita sit i triplo maioris potentie. & sic in ifinitũ. Et p3 q qd l3 tale pedale sufficiat agere lumen vsq3 ad iuxta extremitatem opaci & tñ nullum illo⁊ est potentie infinite. immo solum finite. ¶ Ego hic dicere3 dupliciter. Uno modo argumẽtũ pbare veritatem. Sed pro magistro diceret ipsu3 defendendo lrãm fuisse diminutã. sed d3 dicere Nisi quelibet ps infinita sit infinite potẽtie & hoc verũ esset in casu predicto. l3 enim qdlibet pedale. a. luminosi sit potẽtie finite tñ quelib3 pars ex infinitis pedalibus cõposita est infinite potentie. ¶ Aliter absolute tenere possum⁹ lrãm vt stat. Et p̃n er dicemus in casu predicto q quodlibet pedale est infinite potentie. Unde licet qdlibet p se quo ad potentiã eẽntialẽ sit finite potentie. tñ qdlibet iunctum cu3 aliis aggregãdo simul potentiam eẽntiale3 & iuuamentũ qd recipit ab aliis est infinite potentie. & ideo argumẽtum nõ procedit. ¶ Secundo nõ videtur illud dictũ verũ. q: bñ posset eẽ q qdlibet pedale. a. i casu nostro multiplicaret lumen vsq3 ad opacum. l3 nullũ illorum haberet lucem infinitam. Et puto q intelligat infinita3 in multitudine. vbi. s. pn̄ pedale in duplo plus haberet q̃ primum. & tertiũ in triplo plus. & sic in infinitum. Nec pot hic rñderi sicut ad precedens. q: licet illo mõ concederet quodlibet pedale esse potentie infinite essentialiter & accidentaliter simul nõ tñ dicendum est aliquod illo⁊ pedaliu3 habere in se lucem infinitam. eo q neq3 essentialiter neq3 accidentaliter vnum illo⁊ habet in se lumen alterius pedalis. alioquin idem accidẽs esset in pluribus subiectis ab inuicem distinctis. Si vero intellexisset lucem infinitam intensiue. qd nõ puto adhuc videretur magis falsum. nam adhuc videtur possibile quanlibet partem illius esse infinite potentie. q: infinitam multitudinem luminis cõtineret. & q: ad infinitum spacium sufficiet lumen multiplicare l3 nõ habeat lucem infinite intensu3. potest enim luminosum augeri in potentia l3 in gradu luminis nõ augeatur vt satis pat3 in materia de luminosis. Mihi appet ar gumẽt⁹ pbare veritatem. Et primo pro magistro dico q nõ itelligit lucẽ ifinitã itensiue s3 i multitudine. Secũdo q littera dicere debet. Nisi quelibet ps infinita ponatur esse infinite potentie & habere in se lucem infinitam. Aliqui tamen sunt libri qui nõ hñt illam secundam parte3. Et habeat in se lucem infinitam. Considera bene. ¶ Considera vlterius cum magister dicit q admisso illo casu &c. illud opacum nullã causaret vmbram. q: vmbra non est nisi lumen reflexum & remissum. ibi aute3 nullum foret lumen remissum. sed infinite intensum vel ab infinitis ptibus infinite potentie multiplicatu3. ¶ Forte melius esset dicere q vmbra est priuatio radio⁊ incidentium in aliquo medio cum pñtia radiorum reflexo⁊ in illo. Nam ex modo loquendi magistri vbi sol aliquod medium illuminaret nullo interposito opaco ibi vmbra causaret. Ubi. n. sol aliquam ptem terre illuminet sine interpositione opaci. adhuc in illo medio preter radios incidentes multiplicabũtur reflexi a partib⁹ aeris circũstantibus. Ubi enim est incidens radius p maiori pte est reflexus. sed nõ ecõtra. & per p̃ns ibi cãretur vmbra nullo opaco interposito. qd vr irrõnabile. ¶ Credo oportebit supplere dictum magistri ipsu3 defendendo. vmbra nõ est nisi lumen reflexum & remissum sine pñtia radiorum incidentiu3 Aut dicemus q illud dictum nõ fuit positu3 a magistro per modum diffinitionis. sed q: ita absolute est ve⁊ q vmbra realiter est tale lumen. Uerumtñ iste terminus vmbra aliqd vltra cõnotat qd requirit poni in eius diffinitione. ¶ Si placet diffinire vmbra3 vt prius dixi q est priuatio radio⁊ incidentium &c. eo modo quo solet de somno diffiniri mihi apparet valde rõnabile. ¶ Cum autem dicit vlterius qd illud lumen foret infinite intensum certe vt prius dixi nõ oportet etiam l3 luminosum esset infinite potentie. Alia tamen ver

ba disiuncte posita supplēt hunc defectum cū
dicit vel ab infinitis partibus infinite potētie
multiplicatum. quasi magister perpenderet
primam partem non fore necessariam. Uide
tū verba sequentia in solutione vnius argu-
menti que absolute illud affirmant.

Contra igitur argui-
tur ⁊c.

¶ Considera in hoc argumento cū dicit ꝙ lu
minosum nō multiplicaret in casu illo radiū
aliquē ꝑpēdiculariter incidentē ad opacū alr
n. ꝑallelle ocurrerēt inuicē quō seqͤ ꝙ alr pal
lelle ⁊c. Credo saluo meliori itellectu hoc mō
itelligēdū ē q2 linea ꝑpēdiculr cadēs sup pū
ctū extremū luminosi ⁊ linea perpēdicularitē
cadens supra opacum cū fuit posita in eodē
medio recto luminosum ⁊ opacum sunt sibi
inuicem ꝑallelle. cum igitur ante eodem pun
cto luminosi a quo dicis duci lineam perpē
dicularem ad opacum ducatur etiam linea ꝑ
pendicularis ad vltimum punctum lumino-
si situati. s. in tali medio sequitur ꝙ ille due li
nee perpendiculares erunt ꝑallelle. ⁊ ille due
linee concurrunt in eodem puncto luminosi.
ergo ⁊c. ¶ Condera si meliori modo verifi-
cari potest. in quibusdam tamen libris illa lit
tera non reperitur aliter parallelle concurre-
rent. ¶ Considera vlterius in solutione argu
menti in qua absolute concedit. ꝙ si lumino-
sum infinite potentie in medio luminis susce
ptiuo ⁊c. totum lumen ab eo productum est
infinite intensum. ¶ Hoc tamen nō apparet
rōabile vt prius dixi. Item quia dato tali lu
minoso columnaris figure ad puncta sibi im
mediata non producit intensius lumen quā
habeat in seipso. sed lumen in eo est finite in-
tensum vt ponitur. ⁊ ipsemet concedit in re-
sponsione quando concedit ipsum agere vl-
tra gradū ꝓpriū. ergo ad pūcta imediata so
lū finite itēsū lumē ꝑducit sꝫ ad pūcta remo
ta remissius producit q̄ ad immediata. ergo
ad nullum pūctum producit lumen infinitū
intensiue. ¶ Item non videtur verum fun-
damentum suum. Q. d. lumen illud infinite in
tensum prouenit ex reflexione. quia illo dato
contingeret etiam luminosum finitum ⁊ fini
te potentie agere lumen intensius q̄ habeat
in se ipso tam ad puncta remota quā ad im

mediata. consequens non apparet bene ratio
nabile. ⁊ patet consequentia postq̄ illud lumi
nosum gratia exempli non habet in se. nisi lu
men intensum vt quattuor. ⁊ in principio sit
pedale. vbi crescat in infinitum. sicut ponitur
aliquando producet ad idem punctum lumē
in duplo intensius quam nunc secundum cū
⁊ aliquando in quadruplo intēsius. ⁊ per cō
sequens aliquando intensius q̄ habeat in se
ipso. ¶ Item licet concederet ei ꝙ lux finite
intensa producere posset qualitatem alterius
speciei vꝫ lumen sub intensiori gradu finito
q̄ ipsa sit. ⁊ per consequens ageret vltra gra
dum proprium. non tamen verisimile appa-
ret lucem finite intensam posse producere lu-
men infinite itēsū. ¶ Itē sicut duo luminosa
ab inuicem distincta agentia in idem punctū
non producunt vnum lumen ex illis duobus
compositum ſm veriorem opinionem. sed
aggregatū quoddam maioris multitudinis
luminis ita in ꝓposito lꝫ omnes ptes illius lu
minosi infinite producerent quoddam aggre
gatum ex lumine infinite multitudis. cum ex
illis non fiat vnum. non ex hoc produceretur
lumen intensum. ¶ Considera super his licet
hucusq̄ mihi apparet verisimilius opposi-
tum eius ꝙ magister tenet. licet ad hoc vlti-
mum est facile respondere. dicendo ꝙ non ē
simile de duobus luminosis separatis ⁊ de
partibus illius luminosi. quia ex illis partibꝫ
fit verum vnum. ⁊ ex lucibus omnium illa-
rum fit vna lux. ⁊ ex luminibus omnium illa
rum fit vnum lumen. ⁊ sic consequenter ex
effectibus ꝓductis ex omnibus illis fit vnus
effectus. ⁊ sic ex luminibus omnibus produ
ctis ab illis in eodem puncto fit vnum lumen
non sic autem est de duobus luminosis sepa
ratis. ¶ Si velis partem oppositam tenere
vide qualiter differant multitudo luminis ⁊
eius intensio. quia si non different forte magi
ster verum diceret. ꝙ sicut ab illo luminoso
infinito ad idē punctū ꝓduceret lumē infinite
multitudinis sic ꝓduceret lumē īfinite itensio
nis. ¶ Aduerte vlterius illos tres modos ali
qd agēdi vltra gradū ꝓpriū q videntur satis
veri ⁊ subtiles. Cetera sunt satis nota.

¶ Et sic finem impono huic laudabili ope-
ri. Ad laudem Omnipotentis dei. Beatissi-
me eius matris virginis Marie. Apostolorum
omniū. martirū ⁊ ꝯfessorum. Angelorum ⁊ omniū sci

ntie celestis Prophetaꝝ ⁊ patriarchaꝝ bea
torũq; Seblstiani.boniforti.rochi.Bernar/
dini.syri.Augustini.Thome de aqno.Pe
tri martyris.⁊ Nicholai de tollentino.Be
ate Chaterine Lucie ⁊ Appollonie ⁊ oium
sanctaꝝ dei.Et hoc.tpe inualescẽtis pestilẽtie
in ciuitate Papie.a qua defensus sum cũ to
ta familia mea.Et ob hanc defensionẽ infini
tas habeo grãs oipotenti deo ⁊ oibus san/
ctis eius.Amen.vigesimoqnto iunij.1 4 8 2.

Qeritur primo.Utrũ diffinitio sup
positionis sit bona qua cõmuni
ter dr̃ q suppositio est acceptio
termini in propositione pro ali/
quo vel pro aliquib⁹ ⁊c̃.Et arguit̃ affirma
tiue auctoritate cõmunis modi loquẽdi ⁊ q̃si
oium doctoꝝ illas diffinitiones admittenti
um tanq̃ȝ bonas.Negatiue arguitur illis dif
finitionibus datis sequitur quclibet terminũ
cathegorematicum in propositione positum
supponere ꝯñs est falsum.cum scd̃m rei ve/
ritatem non supponit subȝ huius.chymera
est.⁊ ꝯña arguitur.nã in qualibet propositõe
quilibet terminus cathegorematicus accipit̃
vel est aptus accipi pro aliquo vel pro aliqui
bus sicut subȝ huius chymera est.accipitur
hoc est intelligit̃ pro chymera dato q nõ sit
chymera.¶ Item sequeretur qucliber ter/
minum supponentem supponere indifferen
ter pro quolibet suo supposito tam imagina/
bili q̃ȝ pñti.⁊ sic d singulis.ꝯñs est falsuȝ.cũ
cõmuniter dicatur subm̃ huius.homo est.
non supponere nisi pro pñtibus.⁊ ꝯña argu
itur.cum ly homo indifferenter intelligatur
vel accipiatur pro homine preterito futuro
vel imaginabili sicut pro pñti eodem modo
quo extra propositionẽ.¶ Ideo sequitur cõ
clũsio nõ posito alio in diffinitione.s.supposi
tio est acceptio ⁊c̃.¶ Propterea alij ponũt
secundam diffinitionẽ.s.suppositio est statio
termini in orone ꝯnexi ꝑ supposito vel sup/
positis pro quo vel quibus transit in ipȝ vis
verbi.a.quo hȝ vt supponat.Et per istam
ꝑticulã ꝑ supposito vel suppositis ⁊c̃.vr̃ sa/
tisfacere illa diffinitio argumentis superius
factis.huius.n.ꝑpositionis.chymera est.nõ
supponit subiectum cũ vis illius verbi est.ñ
transeat in ipm ꝑ eius supposito vel supposi
tis.q: nulla chymera est.Silr huius hõ est.
ly hõ solũ ꝑ pñtibus supponit.q: vis verbi
nõ transit in ipm nisi pro pñtibus.¶ Cõtra
istã diffinitionẽ arguit̃.Nã sequitur subȝ hu
ius supponere.Isti sunt.demonstrato sor.⁊
adã.Si sor.⁊ adã sunt.ꝯñs cõiter ⁊ ab inuẽ
tore illius diffinitionis negaret̃ ⁊ arguit̃ ꝯña
q: vis illius verbi est.transit in ipȝ ꝑ aliquo
supposito.s.ꝑ sor.¶ Cõfirmatur.q: sequit̃
ly albũ supponeret in hac albũ ẽ.dato q nul
lũ albũ eẽt.ꝯñs manifeste falsũ.⁊ ꝯña pȝ.q:
adhuc vis v̓bi transiret in aliqd̃ eius signifi/
catũ.s.mãle vtputa subaȝ.¶ Itẽ scd̃o ex illa
diffinitione seqt̃ q vel subȝ hui⁹ chymera i/
telligit̃.nõ supponit.vel subiem huius homo
currit.posito q nullus homo currat.sed q
aliquis homo sit.consequens ꝑ vtraq; ꝑte
negaret̃ cõiter ab inuentore illi⁹ diffinitionis
⁊ assumptũ pȝ.qm̃ aut ꝑ vim v̓bi intelligit
actũ.vel tp̃s verbi.Si tp̃s.igit̃ nõ supponit
hui⁹ subiectũ chymera intelligit̃ sicut nec in
illa chymera ẽ.Si v̓o itelligit actũ v̓bi.tũc se
qt̃ scd̃a ps ꝯclusionis supposito.n.q nullus
hõ currat.sed q aliqs hõ sit nõ transit actus
hui⁹ v̓bi currit i hoc subȝ hõ dicẽdo hõ cur
rit.Sed forte diceret̃ q dato q non trãseat
actu nõ trãsire denotat̃ vl̓ põt.¶ Cõtra tũc
infert̃ suba haꝝ supponere chymera currit.
Antixp̃s currit.qm̃ vtrobiq; denotat̃ actus
hui⁹ v̓bi currit transire in subȝ.¶ Sed forte
ꝯcederet aliqs q subȝ hui⁹ hõ currit.nõ sup
ponit posito q nullus hõ currat.q: solũ pro
currentibus supponere dȝ respectu illi⁹ v̓bi.
¶ Cõtra ex hoc primo infert̃ aliq̃s duas eẽ
propõnes oio ꝯuertibiles ꝑ se exñtes q̃ruȝ
vni⁹ subȝ supponit.alterius vero nõ.hoc ne
garet̃ cõiter.Et patȝ ꝯña in his duabus.hõ
currit.homo est currens.supposito q nullus
hõ currat.qm̃ in prima scḋm rñsionem nõ sup
ponit ly homo.in secunda sic cum solum ca/
piat suppositionem ab illo verbo est.¶ Iteȝ
infertur aliquam esse vniuersalem affirma/
tiuam falsam cuius tamen predicatum vere
affirmatur de quolibet pro quo distribuitur
subm.conclusio negatur cõiter.Et arguitur
illa sic.ponatur q aliquis homo currat.⁊ al
ter quiescat.tunc sequitur hanc esse falsaȝ.ois
homo currit.⁊ tamen illud predicatum cur/
rens vere affirmatur d̓ quolibet pro quo di

ſtribuitur ly homo.q: de quolibet currente hoie verificatur ⁊ ſolum ꝑ hoie currente di ſtribuitur.ergo ⁊c.p3 ꝯña cum maiori.⁊ mi nor arguitur ſolum pro hoie currente ſuppo nit.igitur ſolum pro homine currente diſtri buitur.ꝯña conceditur tam ẜm illam opinio nem q̄ cōiter.⁊ añs ponit illa reſponſio.

¶ Item ex diffinitione infertur terminū ex tra ꝓpōnem ſupponere conſequens eſt falſū ⁊ arguitur ꝯña. Capiatur hec oratio. Intelli gens hoiem. videtur ꝙ ly hoiem ſupponit cum ſit terminus in oratione cōnexus in cu ius multa ſuppoſita tranſit vis illius partici pii intelligens. ¶ Item illa diffinitio petit pri cipium.cū diffiniat idem p idem.q̄ dicit vis termini a quo habet vt ſupponat. ¶ Item ex illa diffinitione cōcluditur aliquem terminū complexū nō ſupponere cuius tn̄ vtraq̄ ps ſupponit.ꝯñs videt̄ falſum.⁊ ꝯña ar̄. ponit̄ ꝙ nihil videat ſor.ſed tn̄ aliquod videat.⁊ ſor. ſit tunc huius ꝓpōnis hō eſt videns ſor. to tum predicatū nō ſupponit.q: nihil eſt vidēs ſor.⁊ tn̄ ly videns ſupponit.q: aliqs eſt videt̄ ⁊ ſimiliter ly ſor.q: ſort.eſt. ¶ Item ar̄. In hac ꝓpoſitione.aſinus hois erit ponendo ꝙ ly hō ⁊ aſinus ſint.ſed nullus ſit hois aſinus

¶ Item ſequitur aliqđ cōplexū ſupponere cuius tn̄ neutra pars ſupponit.ꝯcl'o eſt falſa q: vr̄ ſuppōnē complexi reſultare ex ſuppo ſitionibus ptium ſicut ⁊ ſignificationem ⁊ ar̄ cōcluſio ſic. Sit.a.medietas hore pñtis.b. ār futura. Tunc vr̄ ꝙ ſubiectum huius collecti ue ſumptum.ſ.a.⁊.b.que ſunt hora ſuppo nat.q: vr̄ affirmatiua vera.⁊ tn̄ neutra pars ſupponit.q: nec.a.eſt.nec.b.eſt. Item ar̄ in hac tu ens nō chymera.poſito ꝙ ſolum ens infinitum ſit ly nō ens.⁊ ly chymera ab eodē neget̄ ⁊ ab eodem diſtribui denotet̄.⁊ hoc maxime ꝓcedit cōtra ponentes terminū infi nitū ſolum diſtribuere terminū cōem ſequē tem.p3.n.ꝙ ly nō ens non ſupponit.neq̄ ly chymera. Sed ꝙ totum ꝯplexum ſupponit ar̄ hec.n.ē va.tu es ñ ens chymera.⁊ p ꝯñs illud p̄dicamētū reſpectu huius verbi ē affir mati ſupponit.añs ar̄.qm̄ ſi hec nō eſſet ve ra.hoc maxime eſſet q: ly chymera ſtaret af firmatiue ⁊ negatiue ſupponere denotat̄ ⁊ di ſtribui.⁊ p ꝯñs ſequeret̄ ex illa chymerā eē.

¶ Sed contra. Ex hac rñſione ꝯcluditur ali quem terminum a ſigno negatiuo diſtribui. ⁊ tn̄ ab eo nō negari ꝯcl'o implicat.cū diſtri butio in termino negatiuo ſit actus negatione poſterior ⁊ ab illa dependeat.vt h3 videri ẜ3 grāmaticos ſpeculatiuos.⁊ p ꝯñs ſignū ne gatiuū diſtribuere nō pōt alium terminū niſi eūde3 neget.ꝯcl'o ꝓbatur. In hac.n. ꝓpōne tu es nō ens aſinus. ly aſinus diſtribuit̄ a ly nō ens q nō diſtribuit niſi rōne negationis vl' modi ſignificandi negatiui quē h3 qlibet ter minus infinitus.⁊ tn̄ ab eodem nō negat̄.ne q̄ ſupponit ẜm illā rñſione3. Itē ponatur ly chymera.vt ponebat̄ regi a ly ens vl' nō ens ⁊ ab eo ſuppōnem cape ſi ſupponit.⁊ tn̄ po terit haberi illa fuga ꝙ ſtet vel denotet̄ ſup ponere affirmatiue reſpectu verbi affirmati ui ſicut dicit illa rñſio. Ideo ſeqtur ꝯcl'o prin cipalis. Eadem concluſio vr̄ ſequi in his ter minis. ¶ In hac qōne primo notādum ē ſup poſitionem alr̄ a logico ⁊ alr̄ a grāmatico cō ſiderari ⁊ diuerſimode diffiniri. ¶ Grāma ticus enim ꝯſiderat ſuppōnem vt eſt queda3 dependētia vel terminatio ſuppoſiti ad ver bum in cōpatione ad predicatū ẜm debitas ꝓportiones ad inuicem.ẜm quā acceptione3 cōcedūt grāmatici tn̄ ſubm ſupponere.⁊ ñ predicatū. Cōcedunt ēt tam terminū ſincathe gorematicū q̄ cathegorematicū ſuppōere.⁊ ſilr̄ terminū chathegorematicū.cui nō conū det ſuppoſitū ẜm vim verbi. In hac.n. Ois chymera eſt.ſupponit ly ois chymera mei to dependētie vel terminationis quā h3 re ctus caſus cū verbo pſonali ẜm debitas pro portiones. Et ẜm hanc acceptionē ſigna non variant ſuppoſitionē.neq̄ modū ſupponēdi q: nō variat talem terminationē neq̄ modū terminationis. ¶ A logico vero cōſiderat̄ ꝓ q̄to denotat̄ p̄dicatū alicuius ꝓpōnis attri bui ſubo vel ab eo remoueri.p illo vl' illo ſup poſito ẜm exigentiā verbi vel pticipii. ¶ Se cūdo notādū ꝙ logicus neceſſitatē habuit cō ſiderandi ſuppōnem ex hoc. Cū.n.tota inten tio logici ſit ad ſillogiſmum ⁊ maxime ad for mam ſillogiſmi neceſſe fuit eū cōſiderare il lud ſine quo haberi nō pōt debitū fundamē tū forme ſillogiſmi. Illud aūt eſt ſuppoſitio. Illā fundamentū primi modi prime figure a quo oēs alii eiuſdē figure.⁊ aliar̄ fundamē tum ⁊ originem capiunt.vt h3 videri primo

prioꝝ. est qñcūqȝ aliqđ p̄dicatū. vt .a. vere
predicat᷑ de .b. ⁊ .b. de .c. ꝙ .a. v̄e predicat᷑ de
.c. In tali aūt fundamēto nō denotat᷑ .a. attri
bui vel predicari de .b. ⁊ .b. de .c. ꝓ eoꝝ quoli
bet significato. sed solū ſm exigētiam v̄bi. alr̄
.n. nō posset assignari cā. qr̄ illa nō eēt debita
forma sillogistica. oīs hō est aīal. Adā fuit hō
ergo adā est aīal. nisi qꝛ nō debite tenet. neqȝ
descendit̄ ꝑ fundamētum p̄me figure. eo ꝙ
nō denotat᷑ aīal attribui illi subo ꝓ quolibȝ si
gnificato absolute. sed ꝓ quolibȝ p̄nti. Iō ne
cesse fuit logicū ꝯsiderare suppōnem. ¶ Et
ex hoc corrclarie infert᷑ verisilius loquēdo ter
minū nō supponere nisi in oꝛone ꝑfecta. s. pro
positione. ¶ Tertio est notādū ꝙ licȝ multis
modis distinguat᷑ significatū vel suppositum
māle ꝯtra formale. In ꝓposito tñ vocari ꝑt
significatū formale significatū adequate signi
ficatum correspōdens sicut ly albū significat sbaȝ
⁊ albedinē. ⁊ albedo cōiter vocat᷑ significatū
formale respectu sube. qꝛ forma denominās.
sed in ꝓposito vocat᷑ suba significatum for/
male ſm ꝙ alba. qꝛ vt sic adeq̄te significatōi
correspōdent. Suba v̄o ⁊ albedo ꝑ se vocāt᷑ mā
lia sicut ꝑs respectu totius mā dr̄. ⁊ totū for/
ma. Silr̄ iter huius cōplexi sor. ⁊ adā vocare
tur suppositū formale aggregatum ex sor. ⁊
adā. sed vtraqȝ ꝑs ꝑ se māle. Silr̄ huius ter
mini hō sor. nō est significatū formale ꝓut ē
sor. vel aīal sed ꝓut est hō. ¶ His notatis sit
prima ꝯclō. Nō oīs acceptio termini in pro/
positione ꝓ aliquo vel ꝓ aliq̄bus est supposi
tio. Ista pȝ ꝑ argumēta prius facta. Accipit᷑
enīȝ ly chymera totaliter ꝓ aliquo vel ꝓ aliq
bus in illa chymera est. sicut in illa chymera
intelligitur. ⁊ tñ nō supponit. ¶ Scđa ꝯclō
Nō oīs statio termini in oꝛone cōnexi ꝓ sup
posito vel suppositis ꝓ quo vl̄ q̄bus transit
in ip̄m vis v̄bi vl̄ participii a quo hȝ vt sup/
ponat est suppositio. illa ꝯclō pȝ ꝑ rōnes añ/
dictas cum non supponit subiectum huius
adam ⁊ sor. sūt. ⁊ tñ vis verbi trāsit in aliqđ
suppositum. s. in sor. ¶ Tertia ꝯclō. Suppō
diffinitiue est trāsitus verbi vel ꝑticipii in ter
minum cathegorematicū in ꝓpōne positum
ꝓ supposito formali ad qđ extendi denotat᷑
actus eiusdem v̄bi vel ꝑticipii. illa ꝯclō pȝ ꝑ
añdicta. Et ideo supponit subm huius. chy/
mera intelligitur. nō respectu tꝑis p̄ntis. neqȝ

actus illius v̄bi. qꝛ stat ꝙ chymera actu nō i
telligatur. sed ꝙ ly intelligitur trāsit in ipsuȝ
ꝓ supposito ad qđ extendi denotat᷑ actus. s.
ad chymerā ymaginabilē. vel intelligibilem
Silr̄ posito ꝙ qlȝ hō qescat supponit subm
huius. hō currit cū illud verbum currit trā
seat in ipsum ꝓ supposito formali ad qđ extē
di denotat᷑. s. ad hoīem. qr̄ pȝ. qr̄ ponat᷑ oēs
ille ꝑticule preter illā ꝓ supposito formali. dr̄
enim formali ꝑꝑ argumentū factū. lȝ enim i
hac sor. ⁊ adā sunt. ⁊ in hac. albū erit. verbū
trāseat in subm ꝓ supposito māli. nō tñ ꝓ for
mali. i. adeq̄te significationi correspōdenti.
¶ Quarta ꝯclō. lȝ aliq̄s terminus cathegore
maticus in ꝓpōne positus nō supponat. qui
libet tñ supponere denotat᷑. Prima ꝑs patȝ
scđa ēt clara est ex p̄cedentibus cuȝ semꝑ v̄/
tus verbi denotat᷑ ip̄m trāsire in q̄nlibet ter
minum cathegorematicū ꝓ aliquo supposito
⁊c. siue iste terminus sit totale extremū vl̄ ꝑs
¶ Sed cōtra predictā diffōnem arguit᷑ illa
diffōne data ꝯcludit᷑ subm eius nō suppone
re. lignum currit. dato ꝙ lignū sit ꝯñs falsuȝ
imo ꝓ quolibet ligno p̄nti supponit. ⁊ patet
ꝯña. qm̄ actus huius verbi currit. nō deno/
tat᷑ extendi ad aliqđ eius suppositum. cum li
gnū nō aptū sit currere. ¶ Itē sequeret᷑ subm
huius hō currit. nō supponere ꝓ hoīe trūca
to pedes vel quoquomō indisposito ad currē
dum q exēpli grā sit sor. ꝯñs falsuȝ cū suppo
nit ꝓ quolibet hoīe p̄nti. ⁊ ꝯña arguit᷑. qm̄ ñ
denotat᷑ actus illius verbi extendi ad sor. cū
nō possit currere. ideo seq̄tur ꝯclō. ¶ Itē cō
tra eandē adducūtur due ꝯclōnes superius
argute. s. aliqđ cōplexū nō suponere cuius tñ
vtraqȝ pars supponit. ⁊ aliud cōplexū sup/
ponere cuius neutra ꝑs supponit. ⁊ arguit᷑
vt superius. ¶ Itē ex eadem diffōne cōcludi
tur. ꝙ si fuerit aliq̄s terminus cathegorema/
ticus nō supponēs i ꝓpōe affirmatiua i q̄ua
nulla ponit᷑ negatio. illa erit falsa. ꝯñs arguit᷑
esse falsum. ⁊ ꝯña ꝓbat᷑. qm̄ ad ꝓpōnem af
firmatiuam esse verā reqritur p̄dicatum at/
tribui subo mediāte virtute verbi p̄ncipalis.
Hoc aūt nō pōt esse nisi virtus verbi in ip̄m
transeat. ideo sequitur ꝯclō. Qđ aūt ꝯclō sit
falsa patȝ in ista tu es hō vel chymera. cum
illa sit vera ⁊ tñ ly chymera. est terminus ca
thegorematicus nō supponēs. ¶ Itē illa dif

finitio nō haberet ↄcedere. ꝙ si terminus in vno contradictorioꝝ supponit. in altero supponit q̄m in ↄtradictoriis idē est verbū. ⁊ idē terminus cathegorematicus. alr̄ nō ēent cōtradictoria. ergo sicut in vno cōtradictorioꝝ trāsit verbū in illū terminū ꝓ supposito ⁊c. ita ⁊ in reliquo. ↄn̄a nota intelligēti mā̈ȝ ⁊ añcedens similiter. Q̄ð ↄn̄s sit falsū arͥ. Capiāt̄ ille due. nulla chymera est. ⁊ tu intelligis ꝙ chymera est. In ista negatiua ly chymera n̄ supponit vt pȝ. ⁊ tn̄ in sua ↄtradictoria supponitur que est ps huius totalis. tu intelligis ꝙ chymera est. cuȝ ly chymera. in ista ꝓpōne affirmatiua vera capiat suppōneȝ ab illo verbo est nō simpliciter. sed ꝓut cōiungitur cuȝ hoc verbo intelligis. Item infert̄ sub a harū ois hō est vnus homo. Quilibet hō est vnꝰ homo. equaliter supponer̄. ↄclo arguit̄. q̄m vtrobiq̄ȝ est idem verbū. s. ly est. ⁊ idē subiectū. s. ly homo. cum ergo formaliter suppō a verbo vel ꝑticipio dependeat. sequit̄ ly hō vtrobiq̄ȝ precise ꝓ eisdem supponere. q̄ð arguit̄ sic. Si pro aliis supponeret ly homo in illa. ois homo erit. q̄ȝ in hac. quilibet hō currit. hoc maxime esset ꝓpter signa diuersorū generum. que tales suppōnes darent vel auferrent. Sed contra hoc arguitur. Suppositio eēntialiter depēdet a verbo vel ꝑticipio. sic ꝙ reseruato eodem verbo vel participio manet eadem suppō spē ⁊ manente eodem termino cathegorematico accipiēte suppōnē remanet eadem suppō numero. ergo signa nō hn̄t variare. nec auferre eandem suppōnem. ⁊ ꝑ ↄn̄s ly homo ꝓ eisdem supponit in illis duabus. sed arguit̄ ↄclo esse falsa. Quia tunc sequeretur illas cōuerti. q̄ð tn̄ est falsuȝ cum vna sit vera. ⁊ reliqua falsa. Et pȝ ↄn̄a q̄ȝ cetera sunt paria. ¶ Ad hoc r̄ndetur. Ad primū negetur cōclusio. ⁊ dicitur ꝙ actus illius verbi erit denotat̄ extendi ad aliq̄ð lignū dato ꝙ nullum lignum sit aptum currere. q̄ȝ talis denotatio est ex parte verbi. ¶ Et ꝑ idē r̄ndetur ad scðuȝ. Quoniā nec valet illa ↄn̄a Nō est posse sor. currere. ergo actꝰ illius verbi currit n̄ denotat̄ extendi ad sor. Et ideo ly hō pro sor. supponit sicut ꝓ quolibet alio presenti. ¶ Ad aliud dr̄ ↄcedendo ↄclones. scða tn̄ nō conceditur ꝑꝑ scðaȝ cōfirmationeȝ. sed alias videbitur illa mā̈ de termino infinito. Ad argumentum in oppositum significatio totius resultat ex significationibus partiuȝ ergo ⁊ suppositio negetur ↄn̄a ⁊ similitudo. ⁊ patet per instantiam adductam. ¶ Ad aliud dicitur negando ↄclonem vt ꝓbat instantia ⁊ argumentum in oppositum nō concludit vt patet per instantiam. ¶ Ad aliud dr̄ similiter negando ↄclonem. vt probat instantia. ⁊ argumentū in oppositum. Et ad argumētum dicit̄ ꝙ cōcludit de cōtradictoriis per se existentibus quoꝝ termini cathegorematici ab eodē verbo quo ad suppōnem dependēt sed in illa. Tu intelligis ꝙ chymera ē. ly chymera quo ad suppōnem nō tm̄ dependet ab illo verbo est. sed principaliter ab illo verbo intelligis. cū totum illud cōplexum ꝙ chymera est. ab eodem depēdeat ⁊ regatur. illiꝰ vero per se existentis nulla chymera est ly chymera solum ab illo verbo est dependet. Iō non concludit argumentum. ¶ Ad vltimuȝ neget̄ ↄn̄a. ¶ Pro quo notāda i suppositione duo sunt. vnum formale. ⁊ alteruȝ materiale. Formale enim est verbum. vel virtus eius que extenditur ad supposita huius vel illius differentie temporis ⁊c. Materiale vero est terminus cathegorematicus. secunduȝ ergo ꝙ variatur virtus verbi est alia suppositio specie. Sicut dicendo. homo est. ⁊ homo fuit. sunt diuerse suppōnes specie ſm vero ꝙ variat̄ materiale sit alia suppositio numero. Ille enim sunt diuerse numero ⁊ non specie. Asinus est. ⁊ homo est. Alia vero que sunt in suppositione sunt accidentalia que nec variant eam specie neq̄ȝ numero. sicut terminum supponere pro illo vel illo supposito.

¶ Ad argumentum ergo concedetur eādeȝ esse suppositioneȝ in his duabus. Omnis homo currit. ⁊ quilibet homo currit. cum vtrobiq̄ȝ sit idem verbum ⁊ idem subiectum. q̄ȝ non variatur ille terminus homo. Et cum concluditur ergo pro eisdem supponunt. negetur consequentia. licet enim signa non auferre vel variare possint essentialiter suppositionem numero vel specie. tamen accidentaliter variare possunt. sor. enim existente. huius propositionis homo currit subiectuȝ supponit pro sor. ⁊ ipso corrupto. nō ꝓ ipso sup

ponit.⁊ tñ remanet eadẽ suppositio tã nume
ro q̃ȝ specie.silr ly quilibet.facere põt supposi
tionẽ solũ pro masculis.nõ tñ ꝑꝑ hoc variať
essentialiter suppositio.sed solũ accñaliter.Ac
cidentale enim est tali suppõni ꝙ pro mascu
lis vel femellis supponat.

Queritur scdo.Utruȝ
dabilis sit sup
positio materialis.Et arguitur
affirmatiue.q: si nõ esset dabilis
sequereť ꝙ esset processus in in
finitũ in denoiationibus terminoꝝ.ꝯñs falsũ
⁊ arguitur ꝯña.Nã si ly hõ nõ posset suppo
nere ꝓ se ⁊ significare se ⁊ sibi siľes.sicut in
hac hõ est nomen.tunc opporteret impone
re illi vnũ nomen qδ illud significaret.⁊ pro
illo supponere posset.⁊ iteꝝ illi aliud nomen
eadẽ rõne.⁊ sic in infinitũ ꝓcederet.¶ Iteȝ
infertur primũ ipositorẽ nõ potuisse impone
re aliqδ nomen ad aliqd significandum ꝯñs
absurdum.⁊ pȝ ꝯña.qm̃ nõ potuisset ipone
re nisi ꝑ talẽ modũ loquendi vel similẽ signi
ficet illa vox hõ hoiem in quo mõ loquendi
vti oȝ suppositione materiali.¶ In opposi
tũ arguiť data suppositione materiali ꝯcludi
tur.a.⁊.b.esse duos terminos oio ꝯuertibi
les ⁊ sinonimos quoꝝ vnus supponere põt
materialiter.alter vero nõ.cõclusio nõ vr̃ ve
ra.cũ nõ appareat aliqua cã diuersitatis.sed
conclusio arguitur.Capianť isti duo termini
vox ⁊ vox.quoꝝ.a.sit in voce.b.sit i scripto
tunc.b.supponere põt materialiter.vt cõiter
ꝯceditur.ꝙ aũt.a.nõ possit arguiť.nã si pos
sit sit ergo in hac.vox est nomen cõtra sup
ponendo pro se supponit ꝓ eo qδ fuit impo
situs ad significandũ.ergo ꝑsonaliter suppo
nit.ergo nõ materialiter.pȝ ꝯña ꝑ cõe dictuȝ
⁊ aña pȝ.qm̃ fuit impositus ad significandũ
quãlibet vocẽ.⁊ ꝑ ꝯñs se.cũ sit terminus vo
calis.¶ Itẽ infertur quẽlibet terminũ mate
rialiter supponentem esse equiuocuȝ.ꝯñs nõ
conceditur.ꝯña probatur.qm̃ quilibet termi
nus siue cathegorematicus siue sincathegore
maticus habuit ab impositore modum signi
ficandi per quem stare posset significatiue in
propositione.Et cũ hoc hȝ aliũ modum si
gnificandi se.⁊ quãlibet sibi similem.ſm opi
nionem.ergo diuersa significat diuersis rõni
bus.ergo est equiuocus.⁊ pȝ ꝯña ꝑ diffini
tionem termini equiuoci.¶ Item illa opinio
haberet concedere terminũ materialiter sup
ponentem subordinari termino mentali per
sonaliter supponenti.⁊ similiter propositio
nes in quibus ponuntur.ꝯñs videtur impli
care.nulla enim propositio vocalis vel scri
pta subordinari dicitur alicui mẽtali nisi mo
di eius significandi ex quibus aggregatur.⁊
similiter totales eius modi sint omnino consi
miles modis intelligendi mentalis ⁊ ab eis
immediate accepti.sed conclusio arguitur.hu
ius enim vocalis homo est nomen subiectũ
materialiter supponit.⁊ istius mentalis ho
mo est nomen cui illa subordinatur subiectũ
personaliter supponit.q: si supponeret mate
rialiter.tunc posset abstrahi a significatione
principali.qδ est impossibile de termino mẽ
tali.⁊ pȝ ꝯña.Quia tunc dicimus terminum
supponere materialiter qñ mutatur vel ab
strahitur a significatione qua significatiue te
netur ⁊ significat se ⁊ sibi similes.¶ Iteȝ in
fertur quẽlibet terminum materialiter sup
ponentem esse secunde intentionis vel impo
sitionis.nam quilibet terminus materialiter
supponens significat se ⁊ sibi similes ea ratio
ne qua vlterius signa sunt.ideo est secunde
intentionis vel impositionis.pȝ ꝯña.per dif
finitionem termini.secunde intẽtionis vel im
positionis.Itẽ ex eadẽ opinione concluditur
aliqδ esse subiectũ propositionis qδ nõ ẽ ali
cuius partis oronis.ꝯñs impossibile.qm̃ ali
ter nõ esset ꝓpositio ⁊ conclusio arguiť.Sic
ꝙ in hac ꝓpositione hõ est nomen subiectuȝ
materialiter supponit.sed arguitur ꝙ nõ sit
nomẽ.de quo maxime vr̃.Quia nõ est termi
nus cõis.neqȝ discretus.q: nõ est species.de
quo maxie vr̃ nõ eniȝ est spẽs ad sor.⁊ pla
tonẽ ⁊c̃.sicut ly hõ ꝑsonaliter sumptus.neqȝ
ad alia indiuidua.vt pȝ.¶ Forte aliqs rñde
ret ꝙ est spẽs ad illos terminos hõ vocales
mentales ⁊ scriptos.¶ Contra tunc sequiť
conclusio ista ꝙ idem terminus est per se in
diuersis predicamentis.⁊ per se in diuersis
generibus eiusdem predicamenti.conclusio
negatur apud intelligentem materiam.sed il
la arguitur.ly homo significat aliqua indiui
dua que sunt sube.⁊ aliqua que sunt qualita
tes.ergo per se reponiť in predicamẽto sube
⁊ q̃litatis.pȝ ꝯña.cũ eq̃ prio ⁊ ꝑ eũdẽ modũ

oĩa illa significet. sed arguit̃ aĩs significat. n. terminos scriptos q cõiter ponunt̃ eẽ subẽ. ⁊ vocales ⁊ mentales q ponunt̃ esse q̃litates.
¶ Et etiã arguit̃ ꝙ sit ꝑ se in diuersis generibus q̃litatis. s. in habitu vel dispõne. vel passione vel passibili q̃litate significat. n. tanq̃ȝ sua ꝑ se indiuidua termĩos mẽtales q sunt in genere habitus vel dispõnis. ⁊ vocales q sunt in passione vel passibili q̃litate. ¶ Itẽ ex eade[m]
rñsione seqt̃ illa ꝯclo. vnũ ⁊ eũdẽ term[...]
eẽ spẽȝ ⁊ indiuiduũ ad semetipȝ cõclu[...]
falsa ⁊ absurda. ⁊ arguit̃ sic. Istã ill[...]
hõ eadẽ rõne significat se ⁊ sibi[...]
rõne est spẽs ad sibi siles [...]
cõclusio. ¶ Forte his [...]
ꝑine ꝯclusioni hũc [...]
vocales significare [...]
scriptos. ¶ Cõt[...]
Aliquã ꝓpõn[...]
alicui mẽtali [...]
Ista voc[...]
põt. ma[...]
gnific[...]
voc[...]
tio[...]

gnificat hoĩeȝ vt est a[...]
rialiter. vel ꝑsonal[...]
supponere m[...]
hoĩeȝ. ꝙ [...]
nomẽ h[...]
sup[...]

nisi merito significa
...nus orōnis vel
...que signifi-
...catio nez
...vel pro
...

pȝ cum quilibet terminus cathegorematicus mentalis supponere possit personaliter. ⁊ nō merito alterius significationis. vt argutum ē ⁊c. ¶ Sexto notandum ꝙ tam s̄m ponētes vniuersalia q̄ȝ s̄m negantes termini diuersi-mode in predicamentis reponuntur. ponen-tes enim vniuersalia sicut ordināt predicamē

...m rerū. ita ⁊ terminorū sibi correspondenꝰ
... ⁊ vocant ea predicamēta signoꝝ. Un-
... substantia ponitur generatū. ita ter-
...ficans substantiā ea ratione qua
... generatū in predicamento
...cōmuni est genus subal
...ficās ipsū ea ratione
... ly animal. Et sicut
...ma. ita terminus
... homo est spēs
...orū correspō
...cut ly hō. ⁊
...indiuiduis
...torum.
... se re
...ac-
...r

nerentur. sicut isti termini species genus dif-
ferentia. ⁊ sic de similibus. Unde iste termi-
nus species equaliter significat quamlibet spe
ciem cuiuslibet predicamenti. nõ ergo magis
in vno reponi deberet q̃ in altero. neq̧ ma-
gis in vno per se q̃ in altero per accidens. vl'
econuerso. Ideo merito vocatur circuens p̃-
dicamẽta. Et isti termini habent aliquos ĩfra
se minus communes sicut ly species habet il
lum terminum homo ⁊ illum terminum asi
nus ⁊c. similiter ille terminus. terminus cir-
cuit predicamenta signorum cum equaliter si
gnificet quemlibet terminum cuiuslibet predi
camenti. ¶ Sed aliquis diceret. non ne sicut
li albũ ponitur in aliquo predicamento per
accidens ratione connotationis. ita possunt
poni illi termini differentia species ⁊c. ¶ Di
citur ꝙ nõ. ⁊ causa diuersitatis est. quoniam
ly album ⁊ cõsimiles cõcrete significant ali-
quid cõnotatiue illud tamen ꝙ significant. ⁊
illud qđ connotant nõ sunt equaliter signifi-
cata. ꝫ sint illa diuersoꝝ p̃dicamẽtoꝝ sicut ly
albũ alia ratione subaꝫ. alia rõe albedinem si
gnificat. ideo q: significat immediate rem in
aliquo pñto positam. cõnotãdo tamẽ aliqđ
extrinsecum per accidẽs reponitur in eodem
s. sube. ⁊ per accidens. vel s̃m alios per se in
pñto qualitatis. nõ sic autem est de illo termi
no species ⁊ consimilib⁹. qm̃ abstracte ⁊ nõ
cõcrete equaliter ⁊ nõ diuersis rationibus im
mediate significat signum rei posite in predi-
camento inquãtum est signum. sicut illos ter
minos homo asinus. ⁊ sic de singulis. nõ in-
quãtuꝫ sunt tales res. sed inquantum sunt si
gna rerum. Ex quibus infertur quẽlibet ter
minum secunde intẽtionis vel impositionis
similiter vocari circũeunteꝫ predicamẽta vel
predicamẽtum. sicut ly nomẽ equaliter ⁊ ab
stracte immediate significãs nomina inquã-
tum signa sunt ⁊ nullius inquãtum res de-
terminate. Ex quibus cõcludit' ly homo ⁊
ly asinus significãtes se ⁊ sibi similes inquã-
tum signa sunt ⁊ alios similes vocari circun
eũtes predicamẽta. Hec tamẽ videtur extra
nea a presenti materia ⁊ maiori declaratione
indigent. sed ne aliqui concludere apparen-
tes concludant. ideo posita fuerunt aliqua ꝓ
aliquali declaratione. ¶ His notatis sit pri-
ma conclusio. ¶ Licet habilis sit suppositio
materialis. non tñ necessaria est ad exprimen
dũ cõceptum mentis necessitatis absolute.
Prima ps cõclusionis huius ꝑ duas rõnes
adductas pꝫ. pꝫ ẽt ꝑ rõnes grãmaticoꝝ que
nõ tm̃ eius possibilitatem. imo necessitatẽ ꝓbare
vident'. que nũc nõ adducũtur gr̃a breuitatis
scđa pars pꝫ. põt. n. exprimi ꝯceptus mentis
lꝫ nõ ita habiliter nõ ponendo terminuꝫ ma
terialiter supponere. nã dicẽdo iste terminus
hõ est spẽs. possumus disponere ꝙ ly homo
nõ se teneat ex ꝑte subi sed sit quedam inter-
positio ꝓferendo istã vocem gr̃a notificatõis
sicut si dicerẽ sic. illa vox quã statim ꝓferam
est nomẽ. deinde paulo post hoc modo ꝓfer
rem homo. Sed veꝝ est ꝙ habilius exprimi
mus mentis ꝯceptum aliq̃ vtendo supposi-
tione mãli. sicut in hac. homo ẽ nomẽ. ¶ Se
cunda conclusio. nullus terminus mentalis
supponere potest materialiter. Ista conclu-
sio pꝫ ex predictis. cum terminus mentalis
supponere possit merito quarte significatõis
. s. que est ꝯceptus adequatus rei. Sed meri
to illius supponit ꝑsonaliter igit' mãliter sup
ponere nõ pꝫ ꝯñ. q: nõ est pole merito oĩo
eiusdẽ significationis eundem terminum sup
ponere posse materialiter ⁊ ꝑsonaliter. Con
firmatur eadem conclusio. tunc enim dicitur
aliquem terminum supponere materialiter
qñ abstrahit a significatione primaria ad se si
gnificãdũ ⁊ sibi similes. hoc aũt nõ ẽ possibi
le in mẽte. vt pꝫ. Cõfirmat' qm̃ si sit possibile
seq̃t' aliquas esse duas ꝓpõnes mẽtales sino
nimas quoꝝ vnius subm mãliter supponit
alterius personaliter. ꝯñs inconueniens. ⁊
ꝯñ arguit'. Nã sit ꝙ in hac mẽtali. hõ ẽ no
mẽ. cui subordinat' vocalis illi silis subꝫ mã-
liter supponit. iponat' ergo vnũ nomẽ cõe oĩ
bus talib⁹ terminis hõ significãs eos ea rõne
q̃ ly hõ. ⁊ sit. a. ⁊ seq̃t' ꝙ ĩ illa. a. ẽ nomẽ subꝫ
ꝑsonaliter supponit. cũ retineat ibi significa-
tionẽ habitam ab impositore. tunc capiantur
ille due in mente. homo est nomen. ⁊. a. est
nomen. ⁊ ille due in voce illis subordinate.
Homo est nomen. ⁊. a. est nomẽ. tunc in mẽ
te illud subm materialiter supponit. vt conce
ditur. ⁊ illud sub ectum . a. personaliter . vt
patet ⁊ ille propositiones sunt sinonime. er-
go conclusio vera. consequentia nota cum
maiori. minor arguitur. subiecta sunt sinoni-

ma.ꝛ cetera sunt paria.ergo ꝛc.pȝ ꝯña cum
minori.ꝛ maiorē ꝓbo.qꝛ subā vocaliū sunt
sinonima.cū subā vocaliū subordinant̄ t̄bis
mentalium.ergo ꝛc.pȝ ꝯña ꝛ minor ponit̄
in casu.ꝛ maior pȝ.qm̄ significant eadem ꝛ
eadem rōne.¶ Tertia ꝯclusio quilibet termi
nus vocalis vel scriptus supponere pōt mā
liter.Jsta ꝯcl'o arguit̄ ex p̄dictis.Tūc.n.di/
cimus terminū māliter supponere cū suppo
nit merito significationis q̄ se significat ꝛ sibi
similes inq̄ȝtū signa sūt ꝺepdita significatione
primaria.sed qlibet terminus vocalis vl' scri
ptus est hmōi.ergo ꝛc.ꝯña nō.cū maiori ex
predictis.cū nō ꝑ aliā significationē supponit
terminus māl'r.ꝛ minor ar̄.qꝛ si esset aliquis
vocalis vl' scriptus q ꝑꝑ hoc supponere non
posset māliter maxime eēt terminus semel
impositus ad significādū.sicut ly vox i voce.
¶ Sed ar̄ ꝙ māl'r supponere possit.qm̄ cuȝ
ꝺr̄ vox est nomē.ly vox supponēs ꝓ se ꝛ si/
bi sil'ib⁹ nō retinet significationē habitā a pri
mo impositore.ꝛ ꝑ ꝯn̄s nō personaliter sup
ponit.pȝ ꝯña ꝛ arguitur an̄s.a primo.n. im
positore habuit vt significaret vocē ea rōne q̈
vox.ꝛ sic quālibȝ vocē significaret.hāc autē
significationē hic nō retinet.cū solū significet
tales terminos vox.ꝛ nō illas voces hō aial
ꝛ sic ꝺe similib⁹.significat ēt al q̈ que nō ipo/
situs fuit ad significādū.s.illos termīos mēta
les vox vel scriptos.ergo nō eādem rōneȝ si
gnificandi retinet.ꝛ sic māliter supponit.qꝺ
fuit arguēdū.¶ Sed cōtra ꝯcl'onem arguit̄
ly vox inq̄ȝtum ꝓ se supponit nō māliter sup
ponit.igit̄ nec a simili inq̄ȝtum ꝓ sibi similib⁹
supponit.ꝯña nota.ꝛ arguit̄ an̄s.qm̄ inq̄ȝtū
ꝓ se supponit ꝑ eo ꝙ fuit impositus ad signi
ficandū supponit.ergo ꝛc.pȝ ꝯña ꝑ cōe ꝺi/
ctum an̄s pȝ.cū fuerit impositus ad significā
dū quālibet vocē.¶ Jtē ꝯtra eandē arguit̄
imponat̄ aliqs terminus ꝺe nouo ad signifi/
cādum se ꝛ similes vel solū se.sicut ly hō se/
ipsum ꝺemonstrās.ꝛ sequit̄ ꝙ talis nō pōt
supponere māliter.cū ꝓ se supponēdo ꝛ sibi
similibus solū supponit ꝑ eo qꝺ fuit imposi/
tus ad significādum ꝛ habitaȝ ex impōne re
tineat significationē.¶ Ad primū ꝯña negat̄
qm̄ lȝ ꝓ se supponēdo supponat ꝑ eo ꝙ iposi
tus fuit ad signific dum.non tamen merito
eiusdeȝ significationis qua impositus fuit ad
se significandum.per illā eniȝ significationem
significabat se rōne cōi inquantū vox.nō aūt
ratione cōi significat se inquantum tale signū
vox.Ad scꝺm cuȝ ꝺicitur imponitur ꝛc̄.que
ratur an velit illum terminum significare in/
quantum res est.sicut ly homo semet ꝺemō
strans adequate.ꝛ tūc ꝺicitur ꝙ non merito
significationis illius supponit materialiter.sȝ
merito huius qua se significat vt signū.sicut
ꝺicendo ly homo est nomen.Vide bene qꝛ
cōiter additur ꝙ ly hō se ipm ꝺemonstret ꝛ
se ipm significaret.ꝛ tunc stat ꝺifficultas ar/
gumenti.nam in ista ly hō est.nomen.sup/
ponit ly homo pro eodem precise ꝛ eodem
modo.qu fuit impositus.vt pȝ.Neqȝ ꝺi/
ctū ꝺe terminis obstat cū cōiter admittitur.
probatur tamen cum ratione.ꝙ addi ꝺebe/
at.Si v̄o velit ipm se significare vt signum.
hoc esse non pōt.nisi eadem vox prius impo
nitur ali d significare.qꝛ aliter eēt circulatio
ꝛ ideo non probatur ipm non posse suppone
re materialiter.¶ Quarta conclusio.lȝ quili
bet terminus vocalis vel scriptus potēs sup
ponere personaliter possit supponere mate/
rialiter.aliquis tamen materialiter suppone/
re potest.ꝛ non personaliter retenta eius pri/
maria significatione.prima pars pȝ ex prece
denti conclusione.ꝛ secūda probatur.qm̄ ly
omnis ꝛ cetera sincathegoremata materiali/
ter supponere possunt vt ꝺicendo.omnis est
signum.non autem personaliter.vt patet in/
tuenti.¶ Quinta conclusio.ꝺiuisio suppositi/
onis in materialem ꝛ personalē nō est in spe
cies suppōnis essentiales.sed accn̄tales.Jsta
conclusio sic probatur.Ab eo qꝺ in aliquo ē
formale sumuntur spēs ꝛ ꝺifferentie.sed for/
male in suppositione est vis verbi transiens
in suppositū termini ergo eius species ab il/
lis sumuntur.Diuidit̄ ergo essentialiter sup
positio in suppositiones pn̄tis.ꝛ preteriti.ꝛ
futuri.ꝛ sic ꝺe alijs ꝛ sic pȝ conclusio.¶ Ad
argumenta in oppositum respōdetur.¶ Ad
primum ꝺicitur concedendo conclusioneȝ eē
possibilem.non tn̄ ibidem probatur.ꝺicitur
enim ꝙ huius subm vox est nomen materi/
aliter supponit.ꝛ ad argumentum in oppo/
situm patet solutio ex ꝺictis.Sed si capiatur
terminus mentalis secum sinonimus conce/
ditur conclusio.Sed contra saltim arguitur

a.⁊.b.esse vocales sinonimas ⁊.a mãl'r sup
ponere.⁊.b.ꝑsonaliter.sicut augebatᷣ prius
in istis duabus.Nõ est nomẽ.⁊.a.est nomẽ
iponẽdo.a.significare oẽs terminos tales hõ
rõne cõi q̃ talia signa sunt.Si id sit verꝫ.tunc
arguitᷣ cõtra.q꞉ secũda ꝯclusio apparẽter nõ
haberet euidẽtiã.põt.n.aliqs ꝯcedere i mẽte
sicut tu ꝯcedis in voce.iõ lꝫ exñter ⁊ non ap/
parẽter argumẽtũ ꝯcluderet.adhuc illud ma
le.q꞉ nulla silitudo mẽtalis põt se intellectui
repñtare vt ꝓbari vꝫ ex libro de aĩa.Iõ nul
lus terminus mẽtalis poterit ꝓ se suppone/
re.Et vide ꝙ ꝑ idẽ.ita videretᷣ.dicendũ de
termino demõstratiuo vocali de quo dubi/
tas in margine ista.Et vide ꝙ ꝯ[●]mũiter ita
erit de ꝑte demonstrãte totũ.vt in insolubili
bus.Hoc est falsuꝫ.⁊ sic de silibꝰ rñdetᷣ cõ/
cedẽdo.hoc tñ dictis nõ repugnat.qm̃ ly.a.
dato ꝙ nõ mãl'r supponit tñ põt.sicut hic ly
a.est nomẽ.¶ Ad scd'ꝫ negatur ꝯclusio.⁊ dꝫ
verisilius loquẽdo ꝙ cũ ly hõ supponit ma
terialitᷣ.nõ amplius retinet significationẽ pri
mariã.⁊ nõ est idẽ terminus q prius erit.lꝫ
sit eadẽ vox.vel scriptũ idẽ.¶ Sꝫ ꝯtra tunc
seq̃retᷣ nõ eẽ possibile predicatũ secũde intẽti
onis distrahere aliquẽ terminũ ad suppõnẽ
mãlẽ.q꞉ sit ꝙ ly nomẽ distrahat ly hõ.ꝯtra
distrahit illũ.ergo trahit ipꝫ ab vna significa
tione in aliã.ergo idẽ terminꝰ hꝫ plures sup
positiones.quod ipossibile ẽ ⁊ negãdũ.Rñ
detᷣ ꝙ argumẽtũ de virtute sermonis ꝓbat
veritatẽ.sed admittitᷣ.ille modus loquẽdi ni
si argumẽta illã difficultatẽ nõ requirãt.⁊ ita
semꝑ cũ alijs hꝫ cõueniẽtiã cũ modo loquẽ/
di dũmodo argumẽta ꝓposita illã difficulta/
tẽ nõ petãt.Sed cõis modus loquẽdi vnum
terminũ distrahere aliũ.hoc ẽ distrahere vo
cẽ vel scriptũ ab vna significatione ad aliaꝫ.
¶ Ad tertiũ conceditur cõclusio.vt ꝓbat cõ
clusio secunda.¶ Ad quartum conceditᷣ con
clusio vt argumentum probat.¶ Sed ꝯtra
ex hoc arguitur esse processus in infinituꝫ in
terminis supponentibus materialiter.ꝯñs re
putatur impossibile.⁊ ꝯña arguitur.Nam
sit ꝙ subiectũ huius propositionis.homo est
nomen significet subm huius homo currit
vt signum.⁊ oportebit iterum assignare alte
rum terminũ significantem illud subꝫ huius
homo est nomen.⁊ alterum significantẽ alte
rum.⁊ sic in infinitũ.¶ Rñdetur negando
conclusionẽ.⁊ ad argumẽtũ dicitur.Qd nõ
requiritur assignare tertium terminũ.Po/
tes enim adducere tot terminos quot vis.
quotquot adducas equaliter semet ⁊ alios
oẽs significat sicut alij.⁊ sic nõ inducitur aliq̃
necessitas tertium assignandi.¶ Ad quartũ
negatur conclusio.Et ad primum argumen
tum dicitur ꝙ ly homo est terminus cõmu
nis.Et cum dicitur nõ est species ergo non
est terminus cõmunis.negatur cõsequentia
q꞉ considerari põt tanq̃ res.aut tanq̃ signũ
eiusdem termini.Si primo modo.⁊ sic est
indiuiduum qualitatis vel subẽ.si eñi sit vox
sic est indiuiduum qualitatis si sit scriptuꝫ sic
est indiuiduũ subẽ.vt cõmuniter ponitur.si
autem vt signum.sic non est in aliquo predi
camento.sed circuit omne predicamentum
subẽ.cum sit terminus secunde impositionis
vt declaratum est supra.vel si inueniatur ali/
us modus per accidens reducendi ad predi/
camentum.poterit reduci ad predicamentũ
subẽ.tanq̃ signum signi eiusdem predicamẽ
ti.quoniam licet significet aliquos terminos
qui realiter sunt qualitates.non tamen signi/
ficat eos vt qualitates.sed vt signa rerum de
predicamento subẽ mediate.vel immediate.
¶ Uel si loquantur large de specie.vocando
quẽlibet terminum non supremum speciem
concedi posset ly homo esse speciem ad illos
terminos homo.⁊ solum in predicamento
subẽ.modo quo dictum est.Sed tunc opor/
teret concedere.idem indiuiduum ⁊ specieꝫ
respectu suimet.vt significatum ⁊ vt signum
sicut subm huius mentalis qualitas est ens.
vt signum est genus ad semet.⁊ indiuiduuꝫ
vt significatum.¶ Ad secundam confirma/
tionem negatur prima consequentia.licet.n.
non habeat significationeꝫ ex impositione da
tam habet tamen aliam acquisitam ex cõmu
ni modo loquendi per quam significat se ⁊
sibi similes vt signa sunt.⁊ per illum moduꝫ
significandi in nomine reponitur.vt patet ex
predictis.Ad tertiam confirmationem nege
tur prima conclusio.⁊ causa est.q꞉ prius signi
ficabat se significatione naturali.q̃ quelibet
res se significat.⁊ ille modus non sufficiebat
ipm facere nomen esse.vt dicebatur supra.
nunc autem,significat se vt signum.Et per il

tum modum significandi est nomē. Uerūtñ
antecedēs est falsuʒ. ꝙ nō plus significat. ⁊c.
q: nunc significat se ⁊ sibi similes. prius autē
solum se. Unde ꝯceditur. ꝙ aliquis termi/
nus materialiter sumptus pro se ⁊ sibi simili
supponit. vt in hac hō est nomen. aliquis so
lum pro se. vt in hac. hoc hō est nomen. ꝑ ly
hoc demonstrando subm huius. Aliquis so
lū pro sibi simili. vt in hac. hoc hō est nomē
demonstrando mentalē sibi similem. ¶ Ad
vltimum argumentū valde sophisticū rñde
tur. ꝙ homo est nomen significans hoīeʒ vt
personaliter sumitur. ⁊ ad argumentū. ergo
subʒ huius propositionis personaliter suppo
nit. negetur ꝯña. Et silr̄ negetur cōclusio. vn
de non sequitur inquantum personaliter su/
mitur significat hominez ergo ille homo est
nomen. vel ⁊ sic de singulis. consimiles eniʒ
modi arguendi sunt valde deceptorij.

q

Queritur tertio. Utruʒ bene diuida
tur suppositio ꝑsonalis vel ma/
terialis in cōmunem ⁊ discretā.
¶ Et arguitur. primo affirmati
ue ex omnibus auctoritatibus. pʒ etiā ex alio.
nam soli termino cathegorematico attribuit
suppositio. sed cathegorematicus sufficicien
ter diuiditur in cōmunem ⁊ discretuʒ. ergo
⁊ suppositio taʒ personalis q̄ʒ materialis suf
ficienter diuideretur in cōmunem ⁊ discre/
tam. patet consequentia. ⁊ totum antecedēs
similiter. ¶ Ad alteram partem. s. oppositā
ar̄. subm huius sor. erit personaliter suppo/
nit. ⁊ tñ nec cōmuniter nec discrete. ergo cō
clusio falsa. patet consequentia cuʒ maiori. po
nitur enim ꝙ sor. sit. ⁊ minor arguitur. non
enim cōmuniter supponit. vt omnes conce/
dunt. Q͛ď non discrete arguitur. quoniaʒ vel
ly sor. subordinatur huic qď vocatur sor. vel
simile sorti. vel tale quale est sor. vel subordi/
natur huic. Ille hō cum his vel istis circun/
stantijs. aut illi termino mere substā. hic vel
ille hō sor. demonstrato. Si primo mō tunc
nō discrete supponeret. sʒ determinate. ⁊ sic
sequeretur sor. diu fuisse. ⁊ sor. ⁊ tñ incipere
⁊ desinere esse sore. sequeretur etiā sore possi
bile hoīeʒ esse asinū. Et sequeretur nullū eē
terminū mere substātialē. que oīa falsa sunt.
Si dicat̄ secūdo modo. tūc sequerētur duo
peiora inconuenientia. vʒ nullum esse termi/
nū mere substantialē Et sor. diu fuisse ⁊ sore
⁊ tñ incipere esse sor. ⁊ desinere esse sor. cū sit
possibile ipm incipere hr̄e has vel illas circū
stantias. accidentales vel desinere. Si dicat̄
tertio. tunc sequit̄ vnā partem oꝛōnis subor
dinari alteri. vʒ nomen ꝓnomini. ꝯñs reputa
tur īpossibile apud grāmaticū. ⁊ pʒ ꝯña cuʒ
ly sor. sit nomen ⁊ terminus demōstratiuus
sit ꝓnomē. ⁊ sic infert̄ ly sor. nō discrete sup
ponere. q: nō vʒ q̄ significatione. ¶ Itē hui⁹
propositionis. Ille hō currit sor. demonstra
to. subm nō cōiter supponit. nec discrete. er/
go ⁊c̄. pʒ maior. ⁊ minor huius hō currit.
supponit subʒ cōiter. sed adueniente signo de
mōstratiuo nō tollit̄ eius suppositio nec mu
tatur. ergo nūc nō discrete supponit. pʒ ꝯña
cū maiori. ⁊ minor arguit̄. qm̄ signa nō dāt
nec variant suppositionē termino. cum sup/
positio essentialiter a verbo ⁊ a participio de
pendeat. ⁊ sic argumentum habet euiden/
tiam contra tenentes suba harum equaliter
supponere. omnis homo currit. Et quilibet
homo currit. ¶ Itē subʒ istius isti hoīes cur
runt. demonstrando sor. ⁊ platonē. nō discrete
nec cōiter supponit. ergo ⁊c̄. ꝯña nota ⁊ ma
ior pʒ. qm̄ pro pluribus supponit. ⁊ minor ar
guitur si cōiter supponeret. hoc esset merito
alicuius significationis cōis. sed nullā signifi/
cationem cōem hʒ. sed discretā merito ter/
mini demōstratiui. ergo nō cōiter supponit.
¶ Itē subm huius oīs hō qui est sor. currit.
neqʒ discrete. neqʒ cōiter supponit. ergo ⁊c̄.
ꝯña nota. ⁊ maior patʒ. qm̄ stat distributiue.
minor arguitur qm̄ totū id cōnexum nō nisi
pro vno supponere pōt. s. pro sor. ergo cōiter
supponē n̄ pt ꝯña pʒ. ⁊ totū añs. ¶ Itē subʒ
isti⁹. tal' hō currit sor. demōstrato. nō cōiter
nec discrete supponit. ergo pʒ ꝯña. ⁊ añs ar̄.
nō. n. discrete supponit. qm̄ ꝑ plib⁹ vificari
⁊ supponē pt̄. Q͛ď nō cōiter ar̄. qm̄ subijcit̄
termin⁹ cōis determiat⁹ signo demōstrati/
uo. ergo discrete suppōit. ergo n̄ cōit̄. ¶ For
te aliq̄s dicēt negādo ꝯñāʒ. q: lʒ determiet̄ si
gno demōstratiuo. n̄ tñ ē signū discretū. sed
cōe. ¶ Cōtra hāc rñsionē ar̄ q: dic̄ aliq̄ʒ eē ꝓ
pōnē verā de subo demōstratiuo cui⁹ tñ p̄dī
catū nō ꝑ re demōstrata verificat̄. sʒ de re n̄
demōstrata. ꝯclusio vʒ īpossis. q: si non ve/

rificat de re demõstrata cũ terminus demõ
stratiuus nõ nisi ex demõstratiõe significet.
nõ verificat᷑ ꝺ re significata ꝑ subm̃. ⁊ sic nõ
esset vera. qꝺ alteri parti repugnat. ¶ Sed ar
guit᷑ ꝯclusio sic. ponat᷑ platonẽ similem sorti
currere. ⁊ sor. quiescere. tunc sor. demonstrato
hec est vera. talis hõ currit ꝓ platone. ⁊ non
pro sor. ergo seqtur cõc͂ usio. ¶ Itẽ subƺ isti
us. isti hoies sunt hõ. nõ cõiter supponit. vt
arguebatur supra. nõ etiã discrete. q: si sic.
hoc esset. qm̃ supponeret ſm̃ significationeƺ
acceptam a proprijs rõnibus istoꝝ. ⁊ tunc se
queretur hanc esse verã sic arguendo ille est
hõ. ⁊ ille est hõ. ergo isti sunt hõ. patƺ ꝯña. ⁊
tñ videtur consequens impossibile esse. quia
tunc sequeretur ꝙ duo homines essent vnus
homo. ¶ Sed huic forte aliquis diceret con
cedendo vtrãqƺ esse verã. cum includat ly ⁊
tentum diuisiue qꝺ confundit ly homo. Et
diceret illa responsio ꝙ in hac. duo homines
sunt homo. ly homines determinate suppo
nens habet aliquas singulares tentas diuisi/
ue ⁊ aliquas collectiue. ⁊ ideo licet ille in qui
bus ly isti tenetur collectiue sint false. ille tñ
vere sunt in quibus tenetur diuisiue. ⁊ vlteri
us concedit vtrãqƺ istarum. isti differunt ab
hominibus. ⁊ isti differunt a seipis. demon
strato sor. ⁊ platone. ¶ Sed contra responsi
onem arguitur. Ex illa infertur ꝙ aliqui ho/
mines sunt hõ q non sunt hõ. ꝯñs impossibi
le. ⁊ arguit᷑ ꝯña. Aliq hoies sunt hõ ⁊ illi nõ
sunt hõ. ergo ⁊c. pƺ ꝯña. ⁊ añs arguit᷑. Isti
sunt hõ demõstratis sor. ⁊ platone. ⁊ illimet
nõ sunt hõ. ergo ⁊c. ꝯña vera ꝑma ps añtis
ꝯcedit᷑ a sic rñdente tenendo ly isti diuisiue.
¶ Scõo arguit᷑. q: isti nõ sunt hõ ⁊ isti sunt
illimet. ergo ⁊c. ꝯña patƺ a resoluentibus ad
resolutã. ſm̃ n. illã rñsionẽ includit᷑ in termi
no pluralis numeri ly ⁊ stans collectiue ⁊ di
uisiue. ⁊ p ꝯñs ꝓ veritate illius indefinite ne
gatiue sufficit veritas vnius singularis. ⁊ an
tecedens pƺ tenendo ly isti collectiue. ¶ Iteƺ
arguitur hanc esse falsaƺ duo hoies sunt hõ.
Supponendo primo ꝙ q̃libet propositio in/
definita vera ⁊ affirmatiua resolubilis ꝓ ve
ritate sui requirit duas resoluẽtes veras. hoc
pƺ ex cõi mõ loquendi. secundo ꝙ in resoluẽ
tibus pluralis numeri terminus demostrati
uus debeat eodẽ modo stare vtrobiqƺ. s. col/
lectiue vel diuisiue. patet qm̃ nõ essent debi/
te resoluentes. aliter istis suppositis assignent᷑
due resoluentes illius ꝓpõnis erũt ergo iste. ⁊
isti sunt hoies. ⁊ isti sunt duo hoies. tunc er/
go q̃rit᷑ vtrũ ly isti vtrobiqƺ stent collectiue. ⁊
tũc prima ẽ falsa. vel vtrobiqƺ diuisiue. ⁊ tũc
scõa est falsa. seqt᷑. n. tenendo diuisiue. isti sũt
duo hoies. ergo iste est duo hoies. ⁊ iste. ⁊
ista ꝯña ẽ bona ſƺ illã rñsionẽ. ⁊ cõiter loquẽ
tes illã vident᷑ ꝯcedere. ⁊ sic ꝯcludit᷑ q̃uocũ
qƺ illam esse falsam duo hoies sunt homo.
¶ Item ex eadem rñsione concluditur sor.
differre a seipo. q: sequit᷑ isti differũt a seipis
ergo sor. differt a seipo. añs conceditur ab il/
la rñsione. ⁊ ꝯña tƺ ſm̃ cõem opinionẽ de re
latiuis cũ ꝺ natura relatiui reciproci sit refer
re idẽ in se. ¶ Itẽ principaliter ad q̃stionẽ ar
guit᷑. predicatũ huius. oĩs hõ est sor. vel pla/
to vel cicero. nõ cõiter supponit. qm̃ nulla
eius pars cõiter supponit. nõ etiã discrete.
qm̃ ꝓ pluribꝰ supponit. ¶ Itẽ nulla supposi
tione discreta supponit. sed pluribꝰ. ergo nõ
discrete supponit. ¶ Sed forte aliqs nega/
ret hanc vltimã ꝯñam. ⁊ cõcederet añs. qm̃
ex oĩbus illis suppõnibꝰ discretis nõ fit vna
suppositio. ¶ Sed contra vnitas suppositi/
onis dependet ex vnitate verbi vel participij
⁊ termini cathegorematici capiẽtis suppositi
onẽ. tƺ ibi ẽ vnũ verbũ. vel vnũ participiũ ⁊
vnus terminus saltƺ ꝯiũctione. ergo ẽ vna
eius suppositio. ergo aliq̃ suppositiõe suppo
nit. qꝺ ab illa rñsione negat᷑. ¶ Itẽ ad q̃õneƺ
arguit᷑. subƺ huiꝰ videñs sor. currit. vel asinus
sor. currit nõ supponit cõiter. cũ vna ps di/
screte supponat. nec discrete. cũ vna ps cõit᷑
supponat. Et idẽ arguit᷑ de subo huius. iste
asinus hoĩs currit. ¶ Sed forte aliqs diceret
ꝯcedendo. ꝙ nec cõiter nec discrete suppo/
nit. sed cõiter ⁊ discrete collectiue. ¶ Sed cõ
tra sequitur aliquem terminum distributiue
supponere. ⁊ tamen non cõmuniter. conse/
quens impossibile. Et arguitur cõsequentiã
ĩ hac. omnis asinus sor. currit. posito qꝺ sor.
habeat plures asinos. patet ꝙ subiectum il/
lius vniuersalis distribuitur mobiliter ⁊ sup
ponit: ⁊ tñ non cõiter ſm̃ illã rñsionẽ. ¶ Itẽ
ly asinus sor. vel videns sor. merito sue signi
ficationis cõis pro pluribus supponere pot.
ergo cõiter supponit. Itẽ ĩ hac iste asinꝰ ho/

minis currit. totū illud cōplexū virtute signi ficationis termini demonstratiui nō nisi vni cōpetere pōt. ergo tm̄ discrete supponit patz ꝯn̄a. ⁊ negat antecedens.

In hac q̄one. Primo est notandum ꝙ nō ē dicēdū terminū discrete suppo/ nere. q: tm̄ ꝑ vno supponat. ne q3 cōiter. q: ꝑ pluribus. prima ps pz. posito. n. ꝙ nō sit hō nisi sor. subm hu ius hō est tm̄ ꝑ sor. supponit. vt apud oēs cō ceditur. scđa pars ēt pz. qm̄ in hac. isti hoīes s sṫ subz discrete supponit. ⁊ nō cō. ter. vt ifra declarabiṫ. ¶ Scđo est notādū. nō sufficien ter argui terminū discrete supponere. vl' ter/ mini suppōnez esse discretā. nisi q: nō nisi pro vno supponere possit respectu eiusdē verbi qm̄ dicendo senix ē. vl' inst[illegible]s est. ly senix. vel instans nō nisi ꝑ vno supponere pōt respe/ ctu huius verbi est. ⁊ tn̄ cōmuniter suppo/ nit. vt oēs ꝯcedūt. ¶ Tertio est notādum ꝙ sufficienter arṫ suppōnem esse discretā. q: ter minus supponit merito significationis discre te. s. accepte a ꝓprietatibus singularib⁹. ⁊ cōi ter q: merito cōis. Hoc appet qm̄ nō dī sup positio discreta nisi respectu termini discreti ⁊ nō dī terminus discret⁹ nisi respectu signi/ ficationis discrete. ergo ⁊c. pz ꝯn̄a. ⁊ silr to/ tum an̄s ⁊ eodē mō dicaṫ de suppōne cōi ꝙ nō dicimus aliquā esse talē nisi respectu signi fi[illegible]ationis cōis. ¶ Quarto notādū ꝙ oīs illa vocareṫ significatio discreta que accepta ē tm̄ a ꝓprietatibus pticularibus vnius vel plu/ r um. vn̄ lz ly isti hoīes i plurali numero ha beat modū plura significandi. ea tn̄ discrete significat ꝑ rōnes coꝝ particulares. ¶ Quin to notandū aliquē terminū ex vnica imposi/ tione simplici habere significatianē discretam sicut ly sor. aliquē vero nō ex vnica. sed ex mul tis ad discretā determinātibus. sicut hoc cō/ plexū hō qui est sor. ⁊ sic de silibus. ¶ Se xto notandū ꝙ aliqd esse vnū subm vl' vnuz predicatū pōt esse tripliciter. vt hz videri cir ca expositionez ꝑhyermenias. vno mō vnuz simpliciter. sicut hic hō est aīal. scđo mō vnū dependentia sicut asinus sor. currit. dato eni ꝙ sit cōplexū. tn̄ vna ps ꝑ dependētiā ab al/ tera dependet. tertio cōiunctione sicut dicen do asinus. vel hō currit. aut homo ⁊ asinus currit. sunt enim vnū subm ꝑ talem cōiuncti onem. ⁊ aut vl'. ¶ His notatis sit prima con clusio. Aliqs terminus discrete suppōnēs ꝑ pluribus. imo supponit ꝑ infinitis. Ista con clusio pz ex p̄dictis. istius enim subm illa pū/ cta sunt demonstratis infinitis punctis in. a. linea discrete supponit merito significationis discrete. ⁊ tn̄ ꝑ infinitis supponit. vt pz intuē ti. Scđa conclusio ē hec. aliquod est subz q ꝓ positiōis vl'is ꝑ hoc signū oīs qđ tn̄ discrete supponit illa ꝯclusio arṫ. huius. n. ꝓpōnis oīs homo q est sor. currit totū cōplexum. discre te supponit ꝓpter significationem discretam ex multis cōplexā. ⁊ tn̄ est subm vl'is ⁊c.

¶ Cōtra istam cōclusionē deduciṫ eundē ter minum stare discrete ⁊ distributiue. ꝯn̄s im possibile. ꝙ seqtur arṫ. nam subm illius vl'is discrete supponit. ꝑ rn̄sionem datam. ⁊ ꝙ di stributiue supponat pz. q: sub eo lz copulati/ ue descēdere merito illius signi omnis. ¶ Re spondeṫ negando ꝯclusionez. Et diciṫ ꝙ nō distribuiṫ totum cōplexum. sed solum ly ho mo. totū. n. cōplexum hz modū discretū cui distributio repugnat. vn̄ ꝯceduntur iste ꝯclu siones. ¶ Prima aliqs terminus cōis solus distribuiṫ a signo vl'i nullo alio signo p̄ceden te vl' impediēte. ⁊ tn̄ imobiliter supponit. pz q: si hō solū distribuiṫ a ly oīs. ⁊ tn̄ imobiliṫ supponit. nō eniz sub eo lz descendere ꝑ se. sz sub illo cōplexo hō q est sor. ¶ Scđa ꝯcl'o. Aliqđ cōplexum mobiliter copulatiue sup/ ponit ꝑ signū vl'e. qđ nō distributiue suppo/ nit imo discrete. pz de illo cōplexo homo q ē sor. ¶ Tertia ꝯcl'o. Aliqs termin⁹ cōiter sup ponit q tn̄ nō nisi ꝑ vno supponit. nec suppo pōt. pz de subo huius senix. vl' instans est.

¶ Quarta ꝯcl'o. diuisio suppōnis m̄alis ⁊ ꝑ sonalis in cōem ⁊ discretā sufficiēs est ꝯclusio pz ꝑ rōnes ad ptem affirmatiuam. ¶ Ad ar gumēta in oppositū rn̄deṫ. ¶ Ad primuz dṫ ꝙ ly sor. discrete supponit. ⁊ ad argumentū. negaṫ illa diuisio. sed dī ꝙ subordinaṫ cōce/ ptui discreto nō demonstratiuo accepto a ꝓ prietate particulari que est illud indiuiduum ⁊ ille conceptus est nomen. Et ista rn̄sio valz ad aliquas difficultates in materia de scire ⁊ dubitare. ¶ Ad secundum. dicitur subm di screte supponere. ⁊ ad argumentum conce diṫ signū demonstratiuuz nō variari cōiuncti/

ter suppōnem.sed accidētal'r vt declaratū est supi⁹ qōne ꝑma. ¶ Ad tertiū dr̄ ꝙ ly hoīes discrete supponit.⁊ ad argumētū ꝓ pluribus supponit.ergo ⁊c̄.negeṫ ꝯn̄a sic p₃ ex dc̄is. ¶ Ad quartū.dr̄ ꝙ totū illud cōplexu₃ stat discrete.⁊ negeṫ ꝙ totū distribuaṫ.sed solu₃ ly hō vt p₃ ex dictis. ¶ Ad qntū dr̄ subm̄ illius cōiter supponere.⁊ ad argumētū negetur ꝙ determineṫ signo demōstratiuo.diciṫ enī₃ ꝙ ly talis nō est demōstratiuū.sed i se includit ex cōi mō loquendi terminū demonstratiuū.vt talis hō currit.i.talis hō q̄lis est iste currit.mō p₃ totū illud cōiter supponeṙ. sicut etiā dr̄ de relatiuo.ꝙ appellaṫ diuersitatis ꝙ nō est relatiuū.sed ex cōi mō loquēdi relatiuū includit.vt hō currit ⁊ alter disputat.i.alter ab illo q currit disputat. ¶ Ad sextū cōcediṫ ꝙ in hac.isti hoīes sunt hō subm̄ discrete supponit ⁊ negeṫ illā eē verā.⁊ sil'r illā duo hoīes sunt hō.⁊ negeṫ ista ꝯn̄a.ille est hō.⁊ ille ē hō.ergo isti sunt hō.vbiq₃.n. ly hō stat determinate.⁊ dato ꝙ ly ⁊ diuisiue tentū ꝯfunderet nō tn̄ ꝑꝑ hoc sil'r confunderet terminus pluralis numeri vel materialis.Nā l₃ exponaṫ aliqñ talis terminus ꝑ notā copulatiuā.nō tn̄ illā in significatiōe sua includit. ¶ Ad aliud dr̄ totū illud predicatu₃ soꝛ.vel pla.vel cicero discrete supponere.⁊ vna discreta suppositione supponeṫ.sicut.n. ex oīb⁹ illis terminis singularib⁹ fit vnū partiū ꝯiunctione.Ita fit vna suppositio coniunctione ex oībus illis discretis suppositionib⁹. ¶ Ad vltimū dr̄ illud cōplexū asinus soꝛ.vl' vidēs soꝛ.cōiter supponere.eo ꝙ l₃ vna ꝑs cōiter.⁊ alia discrete supponat.tn̄ ex illis suppositionibus fit vna cōis rōne significationis totius cōplexi.Et ꝑ oppositū.dicaṫ de hoc cōplexo.iste asinus hoīs currit.qḋ discrete supponit.cū ex duabus significationibus illorū simpliciū fiet vna significatio discreta.

Queritur quarto.Utꝛ bn̄ diuidatur

q

suppositio cōis incōfusa₃ determinatā ⁊ distributiuā.Et distributiua in mobilē ⁊ in imobilē. ⁊ sil'r ꝯfusa. ¶ Ad partē affirmatiuā est cōis opinio oīum loquentiū i hac materia. ¶ Ad negatiuā arguiṫ.Nā ex illa diuisione simul cū ḋ diffinitione partiū inferṫ eundē terminū distributiue determinate ⁊ cōfuse supponere.ꝯn̄s vl' absurdū.⁊ arguiṫ ꝯn̄s.In hac cōditionali.si oīs hō currit.oīs hō mouetur. Nā ly hō distributiue supponit in cōparatione ad totā illā oīs hō currit.in cōparatione ad suā indefinitā determinate.⁊ ad ꝯditionalē cōfuse.⁊t cōiter cōcediṫ. ¶ Huic forte rn̄det ꝯcedēdo ꝯclusionē. ¶ Cōtra hanc rn̄sionē.primo deducitur eundē terminū cōiteṙ discrete supponere.ꝯn̄s vr̄ repugnare.sicut repugnāt significatio cōis ⁊ discreta.sed conclusio p₃.Nā huius subm̄.ille hō currit.cōiter supponit in cōparatione ad partē eius.s. indefinitā.⁊ in cōparatione ad totā discrete iuxta rn̄sionē. ¶ Itē ex eadē deduciṫ eunde₃ terminum mobiliter ⁊ mobiliter supponere ꝯn̄s iplicat ⁊ arguiṫ ꝯn̄a.In hac.n.non oīs hō currit.ly hō in cōparatione ad totā n̄ mobiliter copulatiue supponit.q₂ due distributiones eū limitant.⁊ in cōparatione ad vnu₃ saltē dēpta negatione mobiliṫ copulatiue supponit.vt ꝯcedit rn̄sio.Et idē arguiṫ.de subo huius.necessario oīs hō est aīal. ¶ Itē infertur eundē terminū materialiter ⁊ ꝑsonaliter supponē sic dicēdo.hō ē nomē.ly hō i respectu ad totā materialiter.⁊ ad ꝑte₃ ꝑsonaliter supponit.s.illā hō est. ¶ Itē a nota ꝯditionali nō depēdet suppositio.sed a v̄bo.vt superi⁹ tactū est.ergo nec ꝯfusio.p₃ ꝯn̄a.q₂ ꝯfusio est species suppositiōis.⁊ ꝑ ꝯn̄s in conditionali predicta nō supponit ly hō ꝯfuse. ¶ Itē ꝯfirmaṫ ꝙ in predicta ꝯditionali ly hō nō determinate supponit.qm̄ l₃ in ꝑte ꝑ se separata determinate supponeret.nō tn̄ vr̄ sufficiēter posse ꝯcludi ꝙ in illa ꝑte sic supponat cū alteri ꝯiūgiṫ totā actu ꝯstituendo. ¶ Itē ex eadē rn̄sione inferri posset alicuius indefinite affirmatiue sub₃ ⁊ predicatū.distributiue supponere sicut in parte huius.Nullus hō est aīal.⁊ alicuius subm̄ distributiue ⁊ predicatū ꝯfuse tm̄.vt in ꝑte huius oīs hō est aīal ⁊ alicuius subm̄ ꝯfuse ⁊ predicatū distributiue.sicut hic.tantum homo est animal. ¶ Secundo ad questione₃ arguitur terminus aliquis non stat determinate sub quo tamen licet descendere disiunctiue.ergo ⁊c̄.consequentia vr̄ bona ꝑ cōe₃ diffinitionē suppositionis determinate.⁊ an̄s pat₃.q₂ in hac oīs hō currit.sub ly hō l₃ descendere disiunctiue vt p₃. ¶ Huic forte rn̄deret aliqs ꝙ diffini-

intelligit̃.s. Illa suppõ merito cuius
siũctiue descendere lȝ est determinata.
..b ly hõ in vniuersali nõ tm̃ disiunctiue
cendere.lȝ ergo ⁊c̃. ¶ Cõtra hãc rñsionẽ
rimo deducit̃ subȝ huius. Hõ est.nõ de/
.minate supponere.ꝯñs vr̃ falsum. ⁊ ꝯña
arguit̃.qm̃ sub ly hõ nõ tm̃ disiunctiue de/
scendere lȝ imo ⁊ copulatiue.qm̃ bñ seqtur
hõ est. ⁊ isti sunt oẽs hoies.igit̃ iste hõ est. ⁊
iste ⁊ sic de singulis. ¶ Itẽ ꝯcludit̃ subȝ hu/
ius nõ distributiue supponere.ois hõ cur/
rit.ꝯñs manifeste negandũ. ⁊ ꝯña arguitur.
sub ly hõ merito illius suppositionis nõ tm̃
copulatiue descendere lȝ.imo etiã disiunctiue
ergo ⁊c̃.tȝ ꝯña a sili.qm̃ sicut dr̃ suppositio
determinata.q: merito illius tm̃ disiunctiue
descẽdere lȝ.ita dȝ dici distributiua.q: tm̃ co
pulatiue descendere lȝ merito eius. ¶ Item
suba hax.deus est.inãs est.fenix est.deter/
minate supponunt. ⁊ tñ nõ sub eis descende
re lȝ ad sua supposita qm̃ nõ hñt plura sup/
posita nec hẽ pñt. ¶ Itẽ aliqs terminus cõ
fuse supponit sub quo tñ disiunctiȝ nõ descen
dere lȝ ergo ⁊c̃.ꝯña pȝ p cõem diffõnem. ⁊
añs arguit̃. Qm̃ in hac ꝓpositiõe sor.differt
ab omni hoie nõ disiũcti descendere lȝ sub ly
hoie. ⁊ tamen ꝯfuse supponit vt ponunt aliq.
¶ Huic forte rñderet̃.q: lȝ ñ disiũcti tñ co/
pulati descendere lȝ. ⁊ hoc sufficit ad hoc ꝙ
sit suppositio ꝯfusa. ¶ Cõtra rñsionẽ arguit̃
In hac ꝓpõne.hoc lignũ differt ab oi ligno.
ly ligno ꝭm rñsionẽ ꝯfuse supponit. ⁊ ꝙ non
liceat copulati.neqȝ disiũcti descẽdẽ arguit̃.
Primo ñ disiũcti.qm̃ hec ẽ falsa.hoc lignuȝ
quouis demõstrato dr̃t ab hoc vel ab hoc. ⁊
sic de singulis.imo hoc lignũ est hoc vel hoc
⁊c̃. ⁊ nõ copulati.q: ponat̃ nõ eẽ aliud lignũ
in rex natura p̃ter hoc ⁊ partes suas.tũc pȝ
añs eẽ vex p exponẽtes suas.qm̃ hoc lignuȝ
nõ est oẽ lignũ.q: nõ est sua medietas. ⁊ tñ
hoc est falsuȝ.hoc lignũ dr̃t ab hoc ⁊ ab hoc
⁊ sic de singulis de copulato extremo.imo
d̃ hoc ⁊ hoc collectiue numerãdo oẽs eiꝰ par
tes. ¶ Itẽ arguit̃ ꝯtra diuisionẽ distributiue
vel cõfuse mobilẽ ⁊ imobilẽ. Dr̃.n.imobi/
lis distributiua.q: nõ descẽdere lȝ.sed si licẽt
copulatiue descenderet̃. ⁊ silr ꝯfusa imobilis
q: ñ descẽdẽ lȝ.sȝ si licẽt disiũcti descẽdẽtur.
¶ Cõtra arguo. Primo de virtute sermo/
nis.q: tũc seqt̃ ꝙ in hac.necessario ois hõ ẽ
aial.ly hõ staret ꝯfuse tm̃. ⁊ in hac. Necessa
rio hõ ẽ.ly hõ staret distributiue.qm̃ sub se
cũdo liceret disiũcti descẽdere remoto ipedi
mẽto. ⁊ sub primo copulatiue. ¶ Scđo ar/
guit̃ ad intensionẽ.q: tũc seq̃ret̃ ꝙ subm hu
ius. Necessario hõ est aial determinate im/
mobiliter supponere.ꝯñs nõ ꝯcedit̃ ⁊ patet
ꝯña.dr̃.n.si liceret descẽdere hoc ẽ si remo/
ueret̃ tale ipedimẽtũ sicut ly necessario lice/
ret copulatiue descendere.sicut in hac neces/
sario ois hõ est aial. ⁊ cõsilr̃ si remoueretur
l y necessario distributiue descendere liceret i
p̃dicta ꝓpositione sub ly hõ merito determi/
nate suppõ●is ergo ⁊c̃. ¶ Itẽ cõcludi posset
ꝙ subm huius nõ ois hõ currit.distributi/
ue imobiliter supponit.ꝯñs est cõtra loquẽ/
tes in hac materia.cũ dicat̃ ipȝ stare deter/
minate merito duox signox q̃ imediate ca/
dunt supra eũ.sicut etiã determinate suppo/
nit in hac ꝑticulari sibi equalẽti.aliqs hõ nõ
currit. ⁊ ꝯña arguit̃.qm̃ si liceret descendere
hoc est remoto ipedimẽto.s.negatione lȝ co
pulatiue descendere vt pȝ intuẽti. ¶ Item in
his tu incipis esse ois hõ.possibile est te esse
oẽm hoieȝ.tu intelligis oẽȝ hoiem.ly hõ vel
hoiem supponit distributiue imobiliter. ⁊ tñ
remoto ipedimento nõ descenderet̃ aliquo
descensu.q: residuũ nõ remaneret ꝓpõ.er/
go ⁊c̃. ¶ In illa qõne sit hec p̃ma conclusio.
Sub quocunqȝ termino lȝ copulatiue descẽ
dere sub eodẽ disiũctiue ⁊ disiũcti descẽdere
lȝ illa ꝯclo pȝ p cões regulas.qm̃ ex copula
tiua seqt̃ disiũctiua ex eisdẽ cathegoricis cõ/
posita.etiã silr̃ ꝓpositio de disiũcto extremo.
¶ Scđa cõclusio. Sub aliquo termino disiũ
ctiue descẽdere lȝ sub quo nõ disiũcti nec co
pulati. Et sub aliquo disiunctim sub quo nec
disiunctim nec copulatim. Et sub aliquo liceȝ
descendere copulatim sub quo nõ disiuncti/
ue nec disiunctim intelligendo semper in com
paratione ad eandem propositionẽ. Istiꝰ cõ
clusionis prima pars patet ex precedentibus
qm̃ i hac.hoc lignũ differt ab oi ligno.lȝ dis
iũctiue descẽdere sub illo termino ligno.vt d̃
se pȝ. ⁊ nõ disiũcti.nec copulati.vt ꝓbatum
est supra.secunda pars patet p istaȝ. Ois hõ
est aial.qm̃ sub ly aial lȝ disiũcti descendere
⁊ nõ copulati nec disiũctiue.vt d̃ se pȝ.tertia

pars arguit ponat sor. ꝛ platonē trahere na
uiꝫ ꝙ nullus ꝑ se trahē possꝫ .tc̄ sub hac. Isti
ꝑ se trahūt nauim lꝫ copulatim descendere ꝛ
nō disiūctiue nec disiūtim vt patꝫ intelligenti
¶ Tertia ꝯclō. Notificatio suppōnis deter
minate distributiue vl' cōfuse ꝑ descensuꝫ ter
mini nō est ꝑ eēntialia sed a signo sūpta. Ista
cōclusio pꝫ. qm̄ tales denoīationes cōpetunt
suppōni ꝑ cōpatione ad apprehēsionē intelle
ctus. tūc .n. vocatur determinata qn̄ virtute
illius intellectus est apprehensiuus termini ꝓ
aliquo determinate ꝓ quo denotat supponere
re in cōpatione ad residuū ꝓpōnis. distribu
tiua qn̄ ꝓ quolibꝫ. cōfusa qn̄ nec ꝓ quolibet
nec ꝓ aliquo determinate. ¶ Ncētiā est sp
descēsus signū sufficiēs. vt videbitur infra.
¶ Quarta ꝯclō. p̄supposito descensuꝫ termi
ni esse signo sufficienti nō dici dꝫ suppō distri
butiua mobilis. q: merito ei⁹ copulatiue. aut
tm̄ copulatiue. sed q: primo copulatiue de
scendere lꝫ. prima pars huius ꝯclōnis pꝫ ex
p̄cedentibus. qm̄ sub hac. hō est. lꝫ copulatie
descendere. ꝛ sub hac. oīs hō est. disiunctiue
merito eius suppōnis. in virtute .n. cuiuscun
qꝫ est inferre copulatiuā. est ēt inferre disiun
ctiuā. scd̄a ps pꝫ q: lꝫ sub illa. oīs hō currit.
liceat disiunctiue descēdere nō tm̄ primo ſꝫ se
cūdario. ꝛ lꝫ sub hac. hō est. liceat copulatiue
descendere nō tm̄ primo sed ꝑ accidēs. Et silr
ter ꝑ oīa ꝓportionalr̄ dicat de ꝯfusa mobili
ꝛ determinata. ¶ Quinta ꝯclō. lꝫ suppōnis
cōis diuisio in determinatā ꝛc. sit ꝑ acciden
talia est tm̄ sufficiens. prima ps pꝫ. qm̄ suppō
talis denoīat ꝑ signū extrinsecus aduenicns
cōfundens vl' distribuēs. vel ꝑ defectū talis
ergo ꝛc. scd̄a ps ēt pꝫ discurrenti ꝑ oēm sup
positionem cōem. ¶ Ad argumēta. Ad pri
mum posset dici negādo ꝯclōnem. ꝛ tūc di
ceret ꝙ in hac cōditionali. Si oīs hō currit.
oīs hō mouet. ly hō tm̄ distributiue suppo
nit. ꝛ nō ꝯfuse. q: termin⁹ nō accipit modū
supponēdi in cōparatione ad ypotheticā. nec
determinate. q: terminus nō accipit suppō
nem actualē. nec modū supponēdi nisi in re
spectu ad totaleꝫ cathegoricā. ¶ Alit̄ rn̄deri
p̄t ꝯcedēdo ꝯclōnē. Et ad argumēta i oppo
sitū rn̄det cōcedēdo primā ꝯclōneꝫ. ꝛ nō ꝓ
ptcrea seq̄t eūdē hr̄e ꝑ se significationē cōem
ꝛ discretā. qm̄ ly hō tm̄ cōem habꝫ ꝑ se. ꝛ ly

iste hō discretā. ¶ Ad haꝫ rn̄det illi
tāqꝫ iplicātē ꝯtradictionē. ꝛ nō vꝫ he
ꝯpatōe ad istā. n̄ oīs hō currit. ly hō
lit supponit. g⁹ imobilr̄ supponit. Ar̄ .n.
qd ad simplr̄. Neget tm̄ illud aн̄s. ꝛ nō se
in cōparatione ad illā supponit imobiliter co
pulatiue. igit in cōparatione ad illā imobilit
supponit. q: mobiliter disiunctiue supponit i
cōparatione ad eādem. ¶ Ad tertiā silr̄ dr̄
negādo. qm̄ nō est poſſe esse eūdē terminum
mālitcr ꝛ ꝑsonaliter supponētē. q: tūc habe
ret duas principales significationes vt decla
ratū est supra. ꝛ dr̄ ꝙ in hac partiali. Homo
est māliter supponit ly hō dato ꝙ in sibi silr̄
ꝑ se exn̄te ꝑsonaliter supponat. ¶ Ad aliō dr̄
negādo ꝯn̄am. qm̄ ly terminus non accipiat
suppōnem nisi a verbo tm̄ accipere pōt con
fusionē vel distributōꝫ a nota cōditōali. imo
modū supponēdi nō accipit a verbo vel par
ticipio sed a signo. ¶ Ad aliud negat ꝯn̄a. ita
enim suppositio attribui pōt termino in ꝓpō
ne que est ps alterius sicut in totali. ¶ Ad vl
timū rn̄detur cōcedendo oēs cōclusiones tā
ꝙ possibiles. ¶ Ad scd̄m principale pꝫ eē re
spōsū ex supradictis. Dr̄ .n. terminus deter
minate supponere q: merito illius suppōnis
primo disiunctiue descendere lꝫ sub eodem.
¶ Ad tertiū dr̄ ꝙ lꝫ isti t̄mini instās deus ꝛ
fenix nō possint habere nisi vnū suppositū nō
ꝓpterea impeditur motus arguēdi quē fieri
lꝫ merito suppositionis termini. s. descēdēdo
hoc enim argumentum vꝫ oīs fenix currit ꝛ
iste sunt omnes fenices. ergo illa currit ꝛ ista
ꝛ sic de singulis. ꝛ silr̄ descendendo sub il
la fenix currit disiunctiue. ¶ Ad aliud primo
dr̄ aliquē terminuꝫ stare ꝯfuse. sub quo nul
lo mō lꝫ descēdere. sicut hic. necessario hō ē
aīal. ¶ Sed ad materiā argumenti negatur
aн̄s pro minori. Dicit .n. cōiter ꝙ ly hō. stat
deteminate. q: duo signa distributiua imedi
ata cadunt supra cū. Sed vt infra videbitur
nec determinate nec ꝯfuse supponit lꝫ primo
disiunctiue descendere liceat sub codē. ¶ Ad
vltimum rn̄detur ꝙ illo modo nō dici debet
cōfusa. imobilis nec distributiua. sed duꝫ ali
quis terminus distribuit ab aliquo signo ꝛ
merito alterius nō sub eo primo copulatiue
descendere liceat dr̄ distributiua imobilis.
Licet forte alio descensu descendi posset. Et

aabiliter dicitur confusa immobi-

Queritur quinto.

q Utrū terminus sequēs vl' p̄cedens aliū distribuere possit vel cōfundere aut eū īpedire a distributione. ¶ Ad ꝑtem affirmatiuā sunt cōiter loquētes i hac mā. ¶ Ad negatiuā arᷣ. Prio sic. Nullū signū agit modū significandi in aliū. ergo ipsū nō distribuit nec cōfundit ɔña nota est. q: distribuere vel ɔfundere aliqd ñ est nisi in ipsum agere nouum ꝑticularez modum significandi. ⁊ añs vr notū. q: qlibet terminus illud ⁊ eodē modo significat itra ꝓpōnem qd significat extra nō variata impōne. ¶ Cōfirmatᷣ. suppō tm̄ a verbo depēdet vl' a ꝑticpio sic positū ē supra. igitᷣ ⁊ distributio vel ɔfusio q̄ eius sunt spēs. ⁊ ꝑ ɔñs ñ a signo saltē sicut cōiter ponitᷣ. ¶ Item arᷣ. ex ꝑte affirmatiua. infertᷣ aūt ꝙ ab exponētibus ad expositam ɔña nō valet. aut ꝙ aliqua vlis est vā ⁊ cuilibet supposito subi corrñdet vna singularis. ⁊ tñ multe sunt singulares false. ɔclusio falsa ꝓ vtraqȝ ꝑte. ⁊ ɔña arᷣ. Nam i hac vlī cuiuslibet hoīs asinus currit. aut distribuitur ab illo signo cuiuslibet totū cōplexūȝ aut tm̄ ly hoīs. Si primo modo. ponatᷣ tūc quēlibet asinū hoīs currere ⁊ tñ sor. nō hr̄e aliquē asinū. tūc māifeste seqtur scđa ꝑs. illa .n. vlis est vera vt patȝ ex casu. ⁊ illa singularis falsa istius hoīs asinus currit. demrato sor. Si scđo mō. tūc in casu supposito exponētes illius vlis sunt ve. s. alicuius hoīs asinus currit. ⁊ nihil est hoīs asinus qn illđ currat. ⁊ tñ exposita est falsa. qm̄ infert hāc falsā. qlibȝ hō est ens cuius asinus currit. si ly hoīs solū distribuatᷣ. ¶ Itē ad idem arguitᷣ. Si signū aliqđ distribuere possȝ maxime foret negatio vl' terminus negationē includēs sicut terminus infinitus ⁊ priuatiuus. vt qdam dicūt. Sed arᷣ ꝙ nō. q: tunc sequeretᷣ ꝙ sor. est iniustus ⁊ tñ nō est iniustus hō. ɔñs iplicat. ⁊ arguitᷣ ɔña ponatᷣ sor. esse iniustū ⁊ arguitᷣ scđa ꝑs ɔclōnis. q: si nō ɔcedatᷣ oppositū. ⁊ arguitᷣ sic sor. est iniustus hō plato ē hō. ergo sor. est iniustus plato ɔña videtᷣ tenere a termino stante distributiue mobiliter cum debito medio ad sua supposita. ⁊ ɔñs impossibile. ergo ⁊ añs. quod si concedatur. arguitur illam esse veram. sic sor. nō est iustus homo ⁊ est aptus natus eē iustus homo. ergo ⁊c. ɔñtia patet a cōuertibili ad ɔuertibile. ⁊ antecedēs ex casu. Huic aliquis forte respondēt concedendo cosequens nec sequitur sor. esse platonez. q: ly plato stat negatiue. ratione negationis incluse in termino priuatiuo. ¶ Sed ɔtra tunc infertur quālibet istarum esse verā sor. est iniustus deus. sor. est iustus asinus ⁊ est iniusta capra. ɔñs absurdum. ⁊ patet ɔñtia simul rōne concedit eniȝ hanc. sor. est iniustus plato. propter hoc argumentum sor. non est iustus plō. ⁊ sor. est aptus natus esse iustus ergo est iniustus plato. ⁊ similiter arguendo sequitur. sor. non est iustus deus vel asinus ⁊ est aptus natus esse iustus. ergo ⁊c. consequētia tenet a simili. ⁊ antecedens patet. Et proportionaliter per omnia arguitur. de termino infinito. ¶ Item isti termini. differt ⁊ aliđ non distribuūt absolutos supra quos immediate cadunt. ergo a simili nec aliud signum consequentia videtur tenere a sufficienti similitudine. ⁊ antecedens arguitr. quoniam dato opposito sequeretur ꝙ tu differres ab asino. ⁊ tamē non differs. nec differebas ab asino. ⁊ per consequens incipis differre ab asino. sequitur enim tu differs ab asino. brunellus erit asinus. ergo tu differes a brunello. cōsequens est falsum. posito ꝙ brunellus generabitur postq̄ȝ eris corruptus. ⁊ sic arguitur de preterito. tu differebas ab asino. brunellus erat asinus. ergo tu differebas a brunello. Et eadem conclusio probatur pro quolibet instanti preterito ⁊ futuro. ¶ Item sequitur ꝙ tu differs ab asino ⁊ tñ nō potes differre ab asino. sequitur eniȝ. Tu potes differre ab asino. brunellus pōt esse asinus. ergo potes differre a brunello. consequens falsum. q: non poteris durare vsqȝ ad illud tempus in quo generabitur brunellus. vt pono. Huic aliqs respondere concedēdo conclusionez. ¶ Sed contra. supponatur eundem effectum numero posse produci in diuersis instantibus sicut videtur tenere magister philosophorum. tūc tu potes differre a brunello. dato eniȝ ꝙ non generabitᷣ brunellus in tp̄e i quo eris poterit tñ i eodē generari ex supposito. ¶ Item seq̄retur has esse impoſes. tu eris aliud ab asino

Tu eris videns oēm hoiem. q: ly asino ꝛ ly hoiez stāt distributiue ꝓ quolz suo supposito futuro. ¶ Et ꝑ idē has eē ipo'es aliud a currēte currat aliō a currēte p̄t currere. seqꝫ. n. aliō a currēte curret. gͦ aliō ab illo qō curret curret. Aliud a currente pōt currere. ergo aliud ab illo qō pōt currere pōt currere. ꝛ ita sequereꝫ ꝙ idem currit. ꝛ pōt esse aliud a se. ¶ Quinto principaliter arꝫ. dictio cōditionalis nō cōfundit. ergo nec aliud signum. ꝯña pꝫ a sufficienti silitudine. añs arꝫ. qm̄ sub cōditionali nō lꝫ descendere disiuncti nec copulatim. ergō ꝛc. ꝯña pꝫ maxime s'm ponentes ꝙ sub conditionali disiunctim lꝫ descendere. ꝛ añs est notū nā. n. seqtur si homo currit al's currit. sed hec alia sunt oia. ergo si hō currit. hoc vel hoc aial currit. añs. n. est copulatiua vera ꝛ conclusio ꝯditionalis impo'is. ꝛ ꝑ ꝯñs nec copulatim descendere lꝫ. ¶ Sexto arꝫ nullum signū imobilitare distributionez termini. qm̄ ly incipit. hoc facere nō pōt. ergo nec aliud signū. ꝯña nota a sufficienti similitudine. ꝛ añs arꝫ. qm̄ dato opposito sequereꝫ ꝙ incipit ois asinus currere. ꝛ desinit ois asinus currere ꝛ tn̄ nullus asinus incipit vel desinit currere. Itē ꝙ incipis scire oēm ꝓpōnem. ꝛ tn̄ nō incipis scire aliquam nec aliquam incipit scire. ¶ Pro primo ponaꝫ ꝙ ꝯtinue añ hoc fuerint tm̄ tres asini currētes ꝛ currāt ꝛ currēt. sed nūc de nouo genereꝫ alius asinus nō currēs. ꝛ imediate post hoc corrūpaꝫ. tūc pꝫ ꝙ nūc nō currit ois asinus. ꝛ imediate post hoc curret ois asinus. Et imediate ante hoc currebat ois asinus ꝛ tn̄ nullus incipit vl' desinit currere. ¶ Pro scd̄a cōclusione ponaꝫ ꝙ cōtinue fuerunt tm̄ q̄ttuor ꝓpōnes quaꝝ tres sciueris. q̄rta vero falsa nunc desinat esse per remotionē de presenti. tūc pꝫ cōclusio intuēti ¶ Huic forte r̄ndetur cōcedendo ꝯclusiones ¶ Sed ꝯtra arguiꝫ. ꝛ maxime ꝯtra primaz. qm̄ si illa est vera. hoc ꝯtingit s'm r̄nsionē. q: ly incipit cōfūdit nomē rectū a p̄te ante. ꝯñs falsum. q: tūc sequereꝫ a pari hāc esse veraz a te dr̄ ois homo sicut hec. tu dr̄s ab oi hoie Item sequereꝫ has ꝯñas nō valere. denariū ꝓmittit tibi aliqs homo. ergo denariuz aliqs homo tibi ꝓmittit. Chymerā intelligit aliqs homo. ergo chymerā aliquis homo intelligit deum esse significat aliq̄ ꝓpō. ergo deum eē aliqua ꝓpositio significat. ꝯñs negandum. ꝛ pꝫ ꝯña a sili. qm̄ sicut ly incipit cōfundit imobiliter nōm sequente rectum a p̄te ante sic ꝛ noiata verba. ¶ Septimo arꝫ ly necessario ꝛ ceteri termini modales nō imobilitant. ergo ꝛc. ꝯña nō. ꝛ añs arꝫ. q: si dicaꝫ ꝙ in hac. necessario ois hō est aial. ly necessario impediat descensū illius termini homo. Contra ista ꝯña valet. necessario omnis homo ē animal ꝛ isti sunt oēs hoies. ergo iste hō ꝛ iste sic de singulis est aial. ergo ly necessario nō ipedit descensum. ꝯñtia pꝫ. q: impedire est ꝓhibere aliqd qō sine illo fieri posset. sed remoto ly necessario tm̄ descendere ad singulares illius ois hō est aial. ad quas nūc descēdere lꝫ cuz debito medio. ¶ Octauo arꝫ. nullū signum sequens ipedire vel ꝯfundere terminū p̄ceden tē. qm̄ si eēt po'e. maxime foret sic cōiter dr̄ in hac differens ab ente nō est ens. qō illa negatio sequens cōfundat ly ente. Sed ꝯtra q̄ꝫ tuz distributiue mobiliter supponit subm huius. ois hō currit tā distributiue supponit ly ente hac differēs ab ente ē ens. Sed negatio sb'sequēs ly hō nō imobilitat neqꝫ ꝯfūdit sic in hac ois homo nō currit. ergo nec ipeditur vel confunditur ly ente a negatione sequente pꝫ ꝯña. ꝛ silr totum añs intelligenti. Cōfirmaꝫ q: tūc sequereꝫ negationē sequētem habere vim distribuēdi terminū p̄cedentē. ꝯñs nemo cōcederet. ꝛ ꝯña arꝫ. q: lꝫ aliq̄ signa sequentia vel precedentia imobilitēt terminum distributum. nullum tn̄ hꝫ vim mutandi suppositionem distributiuā in cōfusam vel determinatā nisi haberet vim distribuendi eūdez terminū vt cōiter ponitur. sed ista negatio sequens mutat suppōnem distributiuā de ly ente in cōfusam. ergo seqtur cōclusio. ꝯña clara est. ꝛ maior ex cōi modo loquendi. ꝛ minor pꝫ. q: sub ly ente tm̄ disiunctim descendere lꝫ cū nō disiunctiue nec copulatiue.

In hac questione. Primo inuestigabiꝫ quesitū. scd̄o ꝑꝑ quoddā argumētū inuestigabitur quō distribuaꝫ ps vl' totū hoc cōplexum qō est subm huius. cuiuslibꝫ hoīs asinus currit. ꝛ in silibus. tertio quō ly incipit cōfundat vel imobilitat terminum. ꝛ silr ly pōt ꝛ termini cōcernentes actum mentis. ¶ Quantum ad primum. Primo notandā

ꝙ aliquẽ terminum alium distribuere dupli
citer pōt intelligi. Aut ꝙ in eum agat modū
significādi q distributio vocat̃. q: distribuere
vr̃ importare quādā actionem. ⁊ hoc modo
non intelligimus cōiter. quilibet. n. terminus
mētalis vocalis vel scriptus oīo eundē modū
significādi generalē ⁊ spālez p̄cise habꝫ intra
ꝓpōnem ⁊ extra nō variata eius impositōe
si sit vocalis vel scriptus. Aliter pōt intelligi
sic ꝙ virtute illius actus distributiui intellect⁹
fit apprehensiuus termini cōis sigillatim cir/
ca q̄ölibet eius suppositum distribuendo. ⁊
isto modo cōiter intelligitur. nō. n. apprehen
ditur terminus cōmunis distributiue virtute
alicuius sui modi significandi. sed virtute si/
gnificandi actus distributiui ipsum determi/
nantis ⁊ interdū sibi adiacētis. Et ꝓportio/
nabiliter dicatur de cōfusione. Secundo no
tandū ꝙ distributio ⁊ cōfusio nō sunt essen
tialiter suppōnes. sed tm̄ modi. vl' accidentia
suppōnum. vt declaratuꝫ est supra. Ex quo
infertur ꝙ cōfusio vel distributio ab alio q̄ꝫ
a verbo accipi pñt. imo nō a verbo depen/
dent. sed tm̄ a signo determinanti. ¶ Tertio
p̄supponitur quēlibet terminū habere oīno
eandem significationē ⁊ modū significandi i/
tra ꝓpōnem quam extra non facta impositi
one noua si sit vocalis vel scriptus. Istud sup
positum pꝫ. q: aliter nō essent idem termini
⁊ eiusdē ptis orōnis intra ꝓpōnem ⁊ extra.
¶ Istis notatis sit prima cōclusio. Aliqs ter
minus aliū distribuere pōt. ꝯclusio ar̄. Aliqs
termin⁹ hꝫ modū significādi distributiuū ab
impositore habitū ꝑ quem determinare pōt
terminū cōem. ergo ⁊c. ꝯña videt̃ nota ex p̄
mo notabili. ⁊ antecedens clarum de se. Ista
enim singna oīs nullus ⁊ q̄libet ⁊ similia vl/
tra modum eēntialē ꝑ quē sunt noīa. ⁊ acci/
dentalē ꝑ modū adiacētis habuerūt aliū mo
dum multiplicantis vel distribuētis his mo
dis posteriorem ⁊ ꝑ illum modū determina
re pñt terminum cōem ꝓ suis suppositis.
¶ Scd̄a cōclusio. Aliqs terminus distribuit̃
tur. qui tm̄ nō supponit. Ista ꝯcl'o arguit̃ sub
iectū huius oīs chymera est distribuit̃ ⁊ tm̄
nō supponit ꝯña nō. ⁊ maior. ⁊ minor argui
tur. In hac oīs chymera est ly. oīs hꝫ oīno
eundem modū significandi sicut in hac. Oīs
chymera intelligitur ⁊ eūdem terminū preci
se determinat. sed in scd̄a distribuitur ly chy
mera. ergo ⁊ in prima ꝯña no. q: distributio
tm̄ a modo significandi termini distributiui
depēdet. ⁊ nō a verbo. vt declaratum est. ⁊
maior pꝫ ex p̄supposito. ⁊ minor cōit̃ cōcedi
tur ꝙ in hac oīs chymera intelligitur. ly chy
mera distributiue supponit respectu huius
verbi intelligitur. ¶ Tertia cōclusio. Nullus
terminus aliū distribuens eidem remanēs i
mediatus a distributione impediri pōt ꝑ ali
um precedētem vel sequentē. ꝯcl'o arguitur.
Nā si nō vera. dicatur. vt cōmuniter dicitur
ꝙ in hac nō oīs hō currit. ly oīs impedit̃ a
negatione ne distribuat ly homo. Contra ar̄.
Eandem vim ⁊ eundē modū hꝫ precise. ly
oīs ꝓposita negatione ⁊ ipsa remota. ergo
negatio eius officium vel modū significandi
nō impedit. ergo sicut distribuit ablata nega
tione sic ⁊ eadē apposita. pꝫ ꝯña. ⁊ añs ar/
guit̃. ly oīs omnino eidem actui subordinat̃
siue ꝓponatur negatio. vel nō ⁊ similiter to/
tum hoc cōplexum. Oīs homo. ergo eādeꝫ
vim hꝫ ⁊ moduꝫ significandi. pꝫ ꝯña. ⁊ añs
ex presupposito. ¶ Huic aliqs nō intelligens
mām rīderet negando vltimam ꝯñam. Ne
gatio nō impedit modū significandi. ergo si
cut distribuit ⁊c. ¶ Sed hec rñsio nō est di
gna argumēto. Ridiculum. n. est dicere ali/
quod terminū in constructione debite ordina
tum hr̄e modum alteri adiacentis. ⁊ nō alte
ri adiacere. sic ⁊ hr̄e moꝫ distribuētis ⁊ nō
distribuere. Nō. n. ē ly oīs act⁹ distributiu⁹
in mente nisi ꝑ eū intellectus distribuat siue
precedat negatio vel non. ¶ Quarta cōclusio
Terminus alium distribuens impediri pōt
ab eadem distributione dum non remaneat
ei imediatus. conclusio pꝫ. Nam dicendo tu
differs ab hoīe. ly homine stat distributiue ⁊
adueniente ly omni impedit dicendo. Tu dif
fers ab omni homine. Non enim distribuit̃
nisi ab illo signo omni. q: differs emittit vim
suam supra complexum. ⁊ non tm̄ supra ly
homine. ¶ Ex qua correlarie infertur. a. di/
stribuere. b. ⁊ adueniente. c. a impediri a di/
stributione supra. b. ⁊ tm̄. b. remanere distri
butum. patet correlarium ex conclusione.
¶ Contra conclusiones arguitur. Ex secūda
concluditur terminum extra orationem vel
propositionem distribui. ꝯñs falsum. q: ter/

minus nō supponit nisi in oratione. ergo nō distribuitur. ⁊ consequentia arguitur. Capiatur hec oratio. omnis homo. ly omnis habet eādem vim quam haberet in oratione perfecta. ergo sicut in hac. omnis homo est distribueret ly homo sibi adiacendo. sic ⁊ in hac iꝑfecta omnis homo. ¶ Item sequeretur terminum distributum distribui ꝓ quolibet supposito suo imaginabili in quacunqꝫ ꝓpositione exsistat. consequens falsum. q2 tunc terminus ꝓ pluribus distribueretur q̄ꝫ supponeretur sicut in hac. Oīs homo est. ⁊ ꝯña arguitur. Equaliter distribuitur ly hō in his orōnibus. oīs hō ē. ⁊ oīs hō. sed in hac imperfecta. oīs homo ꝓ quolibet imaginabili hoīe distribuit. ergo ⁊ in alia. ꝯña nō. maior arguitur. Distributio nō a verbo dependet. sꝫ tm̄ a signo. sed ly oīs vtrobiqꝫ eādē vim hꝫ ⁊ vtrobiqꝫ adiacet ly homo. ergo ⁊c. minor declarat. ly oīs distribuit ly homo nō per aliquam diam temporis limitatam. ergo ⁊c. pꝫ consequentia. q2 non videt quā cā magis distribuit ꝓ presenti q̄ꝫ preterito futuro vel imaginabili vel econtra. ¶ Item ex tertia cōclusione concluditur eundem terminū cōem distributiue supponere in duobus ꝯtradictoriis ꝯñs contra cōe dictum. ⁊ ꝯña pꝫ. Q2 m̄ i his duob⁹. oīs hō currit. ⁊ nō oīs hō currit ly omnis vtrobiqꝫ supponit distributiue iuxta illam cōclusionem. Qđ si concedatur. arguitur. illud esse falsum. In hac equiualenti. Aliquis homo non currit determinate supponit ergo ⁊ in hac. Non omnis homo currit consequentia patet. q2 de equiualentibus idem est iudiciū. ⁊ antecedens de se est notū. ¶ Itē ex tertia cōclusiōe ꝯcludit. ꝙ nō ꝗcqd mobilitat immobilitatuꝫ. imobilitat mobilitatum consequens contra cōmunem regulam patet consequentia ex supradictis. ¶ Ad hoc respondet. Ad primum conceditur cōclusio ⁊ ad argumentum in oppositum. terminus non supponit nisi in ꝓpositione. ergo nec distribuitur. neget ꝯña. qm̄ vt dictū est. suppositio a verbo principalr̄ depēdet. distributio vo a signo sed bñ seqt terminꝰ nō nisi i ꝓpōne supponit. gͣ nō nisi in ꝓpōne distributiue supponit. Ad s̄m ꝯceditur conclusio. ⁊ ad argumentum in oppositum conceditur eē possibile terminum ꝓ pluribus distribui q̄ꝫ supponere nō tamē ꝓ pluribus distributiue supponere. ¶ Ad tertium similiter cōceditur cōclusio. ⁊ conceditur ꝙ vtrobiqꝫ supponit distributiue mobiliter. In prima tm̄ mobiliter copulatiue ⁊ in negatiua mobiliter disiunctiue. Et ad argumentum in oppositum dr̄ negando ꝯñam. de equiualentibus. n. idem est iudicium quo ad esse verum vel falsum. sed in aliis multis disconueniūt. cōueniunt tm̄ in hoc ꝙ vtrobiqꝫ sub ly homo disiunctiue descendere lꝫ. Et hoc est ꝙ volunt dicere communiter loquētes in hac mā. Nō oīs homo currit supponit determinate. i. ꝙ sub eo merito duoꝝ signoꝛuꝫ. lꝫ primo descendere descēsu quo primo descendit merito suppositiōis determinate. ¶ Ad q̄rtū ꝙ ista regula plus habet veritatis absolute vt verba sonāt q̄ꝫ s̄m intentum sibi dari solitum. Dicitur eniꝫ cōiter illam regulam sic debere intelligi. Si duo signa distributiua cadāt supra eundem terminum sic ꝙ vtrūqꝫ per se haberet vim distribuendi eūdem se inuicem impediūt. Et faciunt stare illum determinate vel cōfuse. Istud aūt nō est verum. signum enim supra eū cadēs ꝓpinquius eū distribueret. nec impedit a precedente. vt declaratum est. ¶ Ideo pro hac mā sit prima distinctio. Aliquē terminuꝫ alium mobilitare est copulatiue disiunctiꝫ vel disiunctiue vel copulatiue mobilitare Mobilitare. n. aliquem terminuꝫ non est nisi ꝙ virtute illius signi aliquo descensu primo descendi possit sub ꝓpositione in qua ponit ad sua ꝑposita termini cōis. Unde descensus primo competit propositioni. ⁊ secundario termino cathegorematico virtute tamen signi ipsuꝫ determinantis. Talis autem descensus. vel fit per copulatiuam sicut sub hac. omnis homo currit. vel per disiunctiuaꝫ sicut sub hac. Aliquis homo currit. vl' pro propositione de disiuncto extremo sicut hic tantum animal est homo. ¶ Tertia distinctio. Aliquem terminum mobilitare alium copulatiue est dupliciter scilicet per se. ⁊ partialiter. Per se cū virtute eius sub illo termino per se accepto mediāte ꝑtinēti ad sua supposita copulatiue descēdere lꝫ sicut hic. oīs hō currit. Partialr̄ vo qn̄ nō ꝑ se mobilitat. sꝫ totū cuius ē ps. vt hꝫ omnis homo albus currit. potest. n. ꝯcedi ꝙ ly hō copulatiue mobiliter supponit partial'

ter. q: sub hoc toto hō albus descendere licz
copulatiue cuius ly hō est pars. Et de copu
latiua mobilitatione p se accepta cōiter logici
loquūtur. ¶ Sit ergo ɔclusio prima. Absolu
te loquēdo. nullus terminus sup aliū cadens
reperiens ipz imobilitatū in ppositione ipm
mobilitat illa cōclusio arguitur. Nullus ter/
minus cōis ē absolute imobilitatus nisi quē
determinat dictio modalis vel incipit ⁊ cōsi
miles. Sed adueniēte signo distributiuo eq̄
bene imobilitat ⁊c. ergo ⁊c. pz ɔña. maior
argui᷑ dū. n. huic. homo currit addit illud si
gnū. oīs nō reperit ipm absolute imobilitatū
sed tm̄ copulatiue. soli ergo termini imobili/
ter absolute supponunt q determinant a di/
ctionib⁹ dictis. ⁊ minor principalis pz. Om
nia enim illa signa q̄ confundunt terminū im
mobiliter etiā imobilitant ipm quocunqz de
scensu si distribuatur. sicut patere pōt per oīa
discurrenti. ¶ Secūda conclusio. Multa si/
gna habent vim imobilitandi que nō habēt
vim mobilitādi. imo aliqua dictio imobilitat
terminum a primo descensu. ⁊ tm̄ neqz habz
vim cōfundendi. neqz distribuēdi. prima ps
cōclusionis nota est. Nā ly necessario ⁊ ter/
mini spectantes ad actum mentis ⁊ similes
imobilitant. ⁊ nō aliquo descensu mobilitant
vt patere potest intuenti. secūda pars argui᷑
sub hac enim oīs hō currit. descendere lz ad
supposita eius illius termini homo. ⁊ adue/
niente ly albus. vt omnis homo albus cur/
rit. ipedit eum a primo descēsu. ⁊ tm̄ neqz cō
fundit. neqz distribuit vt pz ituēti. ¶ Tertia
cōclusio. si duo signa distributiua cadant sup
aliquē terminū cōez quoꝝ vtrūqz eundē co/
pulatiue p se mobilitaret faciūt eū stare non
mobiliter copulatiue. Ista cōclusio pz intuēti
⁊ discurrenti. Et hoc est qd cōiter itelligi dz
p illā regulā. Quicqd mobilitat ⁊c. Et notā/
ter dī Quoꝝ vtrūqz eūdē mobilitaret copu/
latiue per se. pp terminos partialiter mobi
litatos. Dī etiā q imobilitāt copulatiue. qm̄
nō absolute imobilitāt. sub hac. n. nō oīs hō
currit. lz disiunctiue descendere sicut sub ista.
aliqs hō nō currit. Predicta tm̄ ɔclusio. itelli
gat̄ qꝛtū ad descensuz formalē. sic q illa duo
signa ipediūt argumētū esse formale. qd eēt
merito vnius illoꝝ. vnde bene seqt̄. Nō oīs
hō est. ⁊ isti sunt oēs hoīes. ergo nec iste hō
est. nec iste. ⁊ sic de singulis. Seqt̄. n. forma
liter nō oīs hō est. ergo aliqs hō nō est. ⁊ se
quitur. aliquis homo nō est. ergo nullus hō
est. ⁊ vltra. ergo nec isti hō est. nec iste est. nō
ergo illa duo signa absolute impediūt descē/
sum. sed tm̄ impediunt argumentum nō est
bonum. p quā formā prius tenebat descendē
do sub hac. oīs hō currit. vel sub hac. nō hō
currit. ¶ Sed cōtra regulā sic intellectā argu
itur. predicatū huius. tm̄ hō est omne aīal. di
stributiue ⁊ mobiliter copulatiue supponit. ⁊
tm̄ supra ipz cadunt duo signa. ⁊c. sicut ly tm̄
⁊ oē. ergo regula falsa. ɔña nota cum minori
⁊ maior arguitur. hec consequentia valz. tan
tum hō est omne aīal. ergo homo est om/
ne aīal. ab exponentibus ad expositā. que tm̄
n̄ valeret nisi ly aīal staret distributiue ⁊ mo
biliter copulatiue in añte sicut in ɔñte. ¶ Cō/
firmatur secundo. in hac ppositione. quilibet
asinus cuiuslibet hoīs curit. supponit ly hoīs
vt prius. ⁊ tm̄ cadunt supra ipm duo signa. s.
ly quilibet ⁊ cuiuslibet. ergo ⁊c. pz ɔña. ⁊ mi
nor. ⁊ maior arguitur vt prius. qm̄ ista ɔña
valet. quibet asinus cuiuslibet hoīs currit. er
go asinus cuiuslibet hoīs currit que nō vale
ret nisi ly hoīs staret distributiue i añte. sicut
in consequente. ¶ Item confirmatur tertio
in hac. omne aliud ab asino currit. ly asino sup
ponit. vt prius. ⁊ tamen cadūt duo signa ⁊c.
sicut ly omne. ⁊ ly aliud. ergo ⁊c. consequen
tia nota. ⁊ antecedens argui᷑. vt prius. ¶ Cō
firmatur quarto. predicatum huius. tantum
homo nō est animal. supponit vt prius. ⁊ ta
men determinatur p ly tm̄. ⁊ non. ergo. ⁊c.
ɔña nō. ⁊ añs vt prius pz. ¶ Ad hoc forte re
spondetur cōcedendo q illa regula nō vni/
uersaliter tz. qm̄ dictio exclusiua. nō impedit
signū vniuersale. nec signuz vniuersale aliud
quodcunqz signū sequens. nec dictio exclusi/
ua negationē sequentē. Et per hoc pz rñsio
ad argumenta. q: oīa veꝝ probāt. ¶ Sz cō/
tra responsionē arguitur. Primo q: dato q
argumenta veꝝ cōcluderent. nō tm̄ est cōtra
regulā. ⁊ maxime secundū ⁊ tertium. Nam
in ista qlibet asinus cuiuslibz hominis currit
si ly qlibet p se esset nō mobilitaret illū termi
num hoīs. vt dicendo qlibet asinus hominis
currit. sed totū complexū. q: sub ly hominis
per se nō lz copulatiue descēdere. sed sub cō

ꝯplexo. Simſliter in hac. oē aliud ab aſino cur rit. ly oē ꝑ ſe nedū viꝫ nō hꝫ mobilitādi. imo nec diſtribuendi ly aſino cū ſibi adiacere non poſſit. ¶ Itē arꝫ ꝙ predicti termini nō diſtri‐ butiue ſupponūt vel ſaltiꝫ nō mobiliter. q̄m̄ hoc argumētū valet. qlibet aſinus cuiuſlibet hoīs currit. ⁊ ſoꝛ. eſt hō. ergo quilibet aſinus ſoꝛ. currit. Nā ponatꝛ bꝛunellū q ſit ſolus aſi nus cuiuſlꝫ hoīs currere. ſi ſit poſſe. ⁊ tn̄ ſoꝛt. hr̄e aſinū nō currētem. tūc pꝫ ꝯn̄am nō vale re. Et ꝑ idē nō ſeqtur oē videns oēm hoīem currit. ⁊ ſoꝛ. eſt hō. ergo oē videns ſoꝛ. currit poſito. n. qꝺ plato videat oēm hoīem. ⁊ cur‐ rat. ⁊ ſoꝛ. ⁊ ſolū ſe videat. ⁊ nō currat. ē an̄s verū. ⁊ ꝯn̄s falſum. ¶ Itē nō ſeq̄tur oē aīal aliud ab aſino currit. bꝛunellus eſt aſinus. er go oē aīal aliud a bꝛunello currit poſito. n. ꝙ oē alꝛ pꝛeter aſinum currat. ⁊ ſint multi aſini ſimul cū bꝛunello eſt an̄s verꝫ ⁊ ꝯn̄s falſum. ¶ Itē nō ſeqtur tm̄ hō nō eſt albus. ſed bꝛu nellus eſt albus ergo tm̄ hō nō eſt bꝛunellus poſito. n. qꝺlꝫ ens p̄ter hoīem ſit album ⁊ ſit leo ⁊ bꝛunellus. eſt an̄s verꝫ ⁊ ꝯn̄s falſum. ⁊ idē arꝫ in oībus ꝯſilibus. ¶ Alr rn̄detꝛ ad ar gumēta. ¶ Ad pꝛimū dꝛ ꝯcedendo ꝙ ly alꝛ ſtat diſtributiue vt ꝓbatū eſt ſupꝛa nō tn̄ mo biliter. vt argumēta ꝓbāt. Et ad ꝯfirmatio‐ tionē ꝯceditꝛ ꝯn̄a. ⁊ negatꝛ ꝙ non valeret niſi ſtaret mobilr̄ in an̄te ſicut i ꝯn̄te. ¶ Ad ſꝫ rn̄ detꝛ negādo ſilꝛ ꝙ ly hoīs ſtat diſtributiue nō mobilr̄ copulatie ꝑ ſe. Et ad argumētū i op poſitū rn̄detꝛ vt pꝛius. ¶ Ad tertiū ⁊ q̄rtum dꝛ ſilr̄. Et ad argumētū i oppoſitū vt pꝛius

Quantum Ad ſꝫ p̄ncipale. Sciē dū ꝙ circa illā mām diuerſi ſt modi loquēdi. Quidā. n. dn̄t ꝙ ſbꝫ eſt totū ꝯplexū ⁊ totū diſtribuitꝛ. ſicut ēt totū ꝯplexū eſt ſuppoſitū. ⁊ nō ſolū ly hoīs vlꝛ ly aſinus. Alii v̄o dn̄t ꝙ illa eſt diſtinguēda ſ̄m duplicē ſenſuꝫ. Pōt. n. pꝛio ſignificare ꝙ qli bet hō eſt aliqd. cuius aſinus currit. ⁊ tūc ſo‐ lū ly hoīs ſubiicitꝛ ⁊ diſtribuitꝛ. ¶ Cōtra has opiniones. arꝫ. Et pꝛimo ꝯtra pꝛimā. ly cuius lꝫ nō determinare pōt hūc terminū aſinus ꝑ modū alteri adiacētis mediate nec imedia te. ergo ipſuꝫ nō determinare pōt ꝑ moduꝫ diſtribuētis. igitꝛ ipꝫ nō diſtribuit. pꝫ ꝯn̄a. q2 in ſigno vl̄i negatiuo modus diſtribuētis in ſeqtur modū adiacētis. ⁊ an̄s de ſe eſt notuꝫ

Nā lꝫ interdū ſignū vl̄e affirmatiuū deter‐ minare poſſit rectū ſilꝛ cū obliquo. tāqꝫ eiꝰ de terminationē. vt qlibet aſinus hoīs currit nō tn̄ ſignū obliquū hoc facere pōt. neqꝫ eniꝫ de terminaret rectū pꝛincipalr̄. neqꝫ tāqꝫ alteriꝰ determinationē. ¶ Itē ex illo modo loquēdi infertꝛ aliquē terminū diſcrete ſupponēteꝫ di ſtribui. ꝯn̄s falſū ⁊ ipoſſe. ⁊ arꝫ ꝯn̄a. nā huiꝰ ꝓpōnis. cuiuſlibꝫ hoīs bꝛunellus currit. totū ꝯplexū diſtribuitꝛ ſ̄m illā opinionē. ⁊ ꝙ di‐ ſcrete ſupponat. pꝫ cū v̄tute ſignificationis di ſcrete tm̄ vni ꝯpetere poſſit. ¶ Itē ex illa opi nione ꝯcluditꝛ. Aliquā vlēm eſſe v̄am cuius tn̄ multe ſūt ſingulares falſe. ꝯ̂ nō ꝯceditꝛ. ⁊ arꝫ ꝯn̄a ponatꝛ quēlꝫ aſinū hoīs currere. ⁊ tn̄ ſint multi hoīes q nō hēant aſinū. tūc pꝫ hāc vlēm eſſe verā. cuiuſlibꝫ hoīs aſinus currit q2 ꝯuertitꝛ cū hac v̄a. qlibet aſinus hoīs cur‐ rit. vtrobiqꝫ. n. diſtribuitꝛ totū ꝯplexuꝫ. Et ꝙ multe ſint ſingulares falſe patꝫ. ſ. iſtē iſtius hoīs aſinus currit. ⁊ ſic de ſingulis demr̄atis hoībus nō hn̄tibus aſinū. Huic argumento forte rn̄detꝛ ꝙ ſingulares nō ſūt ille aſſignate ſed ſūt ille in qbus demr̄atur hō hn̄s aſinum. ¶ Cōtra. aut ſingulares ſue ſūt pꝛius aſſigna te. vlꝛ tales. iſte aſinus hoīs currit. ⁊ ſic de ſin gulis. vlꝛ tales. iſtius hoīs iſte aſinus currit. ⁊ ſic de ſingulis demr̄ato hoīe hn̄te aſinū. Si dicatꝛ p̄mo modo. adhuc ſtat argumētū. Si ſcd̄o modo ſequeretꝛ tūc ꝙ ſingulares illarū vniuerſalium ꝯuerterentur. quilibet aſinus hominis currit. ⁊ cuiuſlibet aſinus hominis currit. quod tamen negatꝛ ab inuentoꝛe hu‐ ius opinionis. ¶ Itē nō eēnt ſingulares in q‐ bus demr̄aretꝛ hō hn̄s aſinū. ſed tm̄ aſinus demr̄aretꝛ. Si tertio mō ſeqtur. ꝙ ab vl̄i ad ſingulares nō valet argumētū cū debito me dio. ſtaret. n. vlēm hāc eſſe verā exiſtente fal ſa iſta ſingulari. iſtius hoīs iſte aſinus currit. ponendo ꝙ iſte aſinus tranſmutetꝛ. ¶ Cōfir‐ matꝛ ꝯtra eādē opinionē arguēdo ꝙ aliqn̄ ſup poſitū ⁊ ſubm̄ nō p̄dicat idē. cū eius ꝯūdamē to repugnat. huiꝰ. n. ſylli. Ab oī hoīe vr̄ ſoꝛ. plꝰ eſt hō. ergo ⁊c. p̄tur ly hoī minoꝛi ⁊ per ꝯn̄s in maioꝛi ſubiicitꝛ ly hoīe. qꝺ tn̄ ē oppoſi tum. ¶ Aliter ergo rn̄detꝛ in hac mā ꝙ rei veritas eſt ꝙ totū ꝯplexū eſt ſubm̄. tn̄ ſoluꝫ pꝛima ps diſtribuitꝛ. Pꝛima ps pꝫ. q̄m cuꝫ ſibi ponatur expꝛeſſe p̄dicatum qꝺ eſt ly cur‐

r.i ⁊ totum complexum antecedit verbum ⁊ ab ipso regit̃ a parte ante relinqtur ipsũ esse totũ subm.scd̃a vero ex rõibus adductis eli citur. Idẽ est iudiciũ de hac ⁊ ꝯsilibus. Oĩs ꝓpõ vel eius cõtradictoria est vera. Istaꝫ totum disiunctum cõcedit̃ eẽ subm ⁊ solũ primam ꝑtem distribui. ¶ Cõtra scd̃am ꝑtem huius ꝯclõnis ar̃. ille cõuertunt̃ cuiuslibꝫ hominis asinus currit. ⁊ qlibet asinus hoĩs currit. in quarũ scd̃a distribuit̃ totũ ꝯplexuꝫ. ergo ⁊ in prima. pꝫ ꝯñ̃a saltim de mã̃ in his terminis. añs ar̃. ꝯtraria earum cõuertunt̃. ergo ⁊ ille cõuertuntur ꝯñ̃a no. ⁊ añs pꝫ. cum ille ꝯuertentur nullius hoĩs asinus currit. ⁊ nullus asinus hoĩs currit. cũ vtrobiqꝫ detũr totum cõplexum. ⁊ cetera sint paria. ¶ Confirmat̃ scd̃o. cõtradictoria cõuertuntur ergo ⁊ ille. ꝯñ̃a nõ. ⁊ assũptum ar̃. Istã iste cõuertunt̃ alicuius hoĩs asinus nõ currit. ⁊ asinus alicuius hoĩs nõ currit eo ꝙ subã ꝯuertũtur ⁊ eodẽ modo supponũt. ceteris paribus.

¶ Et per idẽ ar̃. ꝙ subalterne eaꝝ ꝯuertũtur ¶ Item predicatũ huius exclusiue tm̃ currẽs est hoĩs asinus supponit distributiue q̃ correñ̃det illi vl'i. igitur ⁊ subm vl'is distributiue supponit. ꝯñ̃a tenet ꝑ cõem regulam. ⁊ añs notũ ꝓ vtraqꝫ ꝑte. ¶ Itẽ cõfirmat̃ ꝙ vl'es cõuertãt̃. ille exclusiue cõuertunt̃ tm̃ currẽs est hoĩs asinus. ⁊ tm̃ currẽs est asinus hoĩs. igit̃ ⁊ vl'es sibi correñ̃dẽtes. ꝯñ̃a vera. ⁊ añs ar̃. q2 ꝑdicta vtrobiqꝫ eodẽ modo supponũt ceteris ꝑibus ⁊ exponẽtes ꝯuertunt̃. vt pꝫ intuenti. ergo ⁊c. Cõfirmatur idem. exponẽtes earũ cõuertunt̃. ergo ⁊ ille exposite. añs arguitur. q2 vtraqꝫ hꝫ has exponẽtes alicuius hoĩs asinus currit. ⁊ nihil est hoĩs asinus qn illud currat. ¶ Item singulares cõuertũtur ergo ⁊ vl'es ꝯñ̃a nõ. ⁊ añs ar̃. q2 mutuo inferũt. vt pꝫ intuenti. ¶ Ad hoc rñ̃detur. ad primũ cũ ar̃. ꝙ illa cõuertãtur. eo ꝙ cõtraria cõuertũtur. negatur ꝯñ̃a. sicut ista cõuertuntur Nullus homo albus est ⁊ nullus homo est albus. Et tm̃ affirmatiue cõtrarie nõ conuertunt̃. s. oĩs homo albus est. Et oĩs homo est albus. ¶ Ad scd̃m negat̃ añs. ¶ Ad argumentũ in oppositum cũ ar̃. subã cõuertunt̃ ⁊ eodem modo supponũt. ergo cõuertũtur negatur ꝯñ̃a. q2 ordo illoꝝ terminoꝝ quo ad ꝓbationem illoꝝ maxime facit ad diuersitatẽ illarum ꝓpositionum. cum illa hoĩs asinus nõ currit. sit resolubilis rõe illius obliq. ⁊ a vero rõne totius cõplexi. Dicit̃ tm̃ ꝙ illa alicuiꝰ hominis asinus nõ currit. non contradicit predicte vl'i. sed hoc. alicuius hoĩs nullus asinus currit nisi ly asinus stet distributiue. Et ad cõfirmationẽ dicit̃ negãdo ꝯñ̃am qm̃ hec ꝯuertuntur homo albus est ⁊ homo est albus. nõ tm̃ vl'es eaꝝ. vt pꝫ. ¶ Ad aliud cũ ar̃. ꝑdicatũ exclusiue stare distributiue que correñ̃det vl'i negatur scd̃a pars añtis. sed hoc sibi correñ̃det tm̃. aliqd cuiꝰ asinus currit ẽ hõ. ¶ Ad aliud negatur ꝯñ̃a. qm̃ nulla illaruꝫ exclusiuaꝝ correñ̃det predicte vl'i. ⁊ cõceditur añs vt argumentum ꝓbat. ¶ Ad aliud negat̃ añs. nam scd̃a exponẽs ꝑdicte vl'is. est illa. Et nihil est homo qn illius asinus currat. ¶ Ad vltimuꝫ negatur ꝯñ̃a. sicut posito ꝙ oĩs homo sit albus singl'es. haꝝ vl'ium cõuertunt̃. s. oĩs homo albus est. ⁊ oĩs homo est albus. cũ ceteris ꝑticulis. ⁊ tm̃ vl'es nõ cõuertunt̃. vt patꝫ añs etiam manifeste est falsum. cum in singularibus illius. cuiuslibꝫ hoĩs asinus currit. tãtum hoĩes demõstrarentur. in scd̃a vero tm̃ asini hoĩum. ¶ Quantum ad tertium ꝑincipale aduertendum primo.

¶ Explicit scriptum de instãti Illustris philosophi ⁊ medici magr̃i Apollinaris Offredi cum suppositionibus eiusdem. accuratissime emendatum per eximium Artium doctorem magistrum Joannem Mariaꝫ Mapellum Vincentinum Impressum Venetiis per Symonem al's beuilaqua Papieñ. 1492 die primo decembris.

Registrum

a

Prima alba
¶ Uiri
matice igitur
immediate

b

cat ⁊ magis
nere negationem
vel sedebit
rat. tunc

c

sunt populus
singularis
¶ Primo
consequens

d

secreta inquantum
dale istius
homo ꝯñs
est idem

e

stans quod
erit ante
prius contra
⁊ ꝙ illa

f

Ind verum
siones sicut
debet cõtrahere
etiam sunt

g

Non est
tum per
est vel non
loquendi

h

indigens ad
est bona
stratur demostrato
pugnat a.

i

ergo tu
num qui
est animal
assensus sit

k

bene intellectis
nomen
igitur credis
in hac

l

tibi aliquod
illorum est
nec asinum
spondentis cum

m

quacunqꝫ parte
neqꝫ per
velocius
nem quadruplam

n

erct parti
tis virtuti
ue igitur
istam ꝯñam

o

motiora ꝙꝫ
dico ꝓpter
ne partium
gnificat certum

p

onem quantum
ꝙ immo
non est
transit totum

q

omnia illa
neretur sicut
a. ⁊. b. esse
rificatur de
ter suppositionem

Tractatus pauli pergulensis de sensu composito et diviso

Sepenumero cogitavi nihil meliorem iuvenibus fructum afferre quam si compositionis et divisionis ma-
teriam clarissime intelligerent: hanc hodie ibi hodie institui ut brevissimo spatio
certoque ordine institutam penitus difficultate eripiam. Non quod novum aliquid me agere hodie
non dico arbitreris: sed quod aliorum dicta in hac materia tum confuse tum diffuse ... quam
tabella ordinatissime collegi quam si memorie commendaveris omnium sophismatum captiones facillime
mis ... primum dissolvere valebis. Septem modis committitur fallacia compositionis et divisionis de quibus per or-
dinem videamus exempla. Primo mediantibus terminis modalibus posse esse vel non posse esse significati-
ve sumptis nomine ut dubitativis fit sensus compositus quando aliquis dictorum modorum seu terminorum pre-
cedit seu subsequitur dictum propositionis: divisus vero quando mediat inter extrema dicti seu extremorum. et quando si preit
dicit seu subsequitur dictum propositionis: divisus vero quando mediat inter extrema dicti seu extremorum. et quando si preit
sponte tenetur quod sponte facit sensu composito. Differt sensus compositus a diviso in hoc primo mo-
triplex: primo quia sensus compositus requirit verificationem illativam respectu propositionis sequentis. divisus vero
non: secundo quia propositio de sensu composito debet poni in esse. sed de sensu diviso hoc non requirit: et ideo quando dicitur
possibili in esse posito nullum sequitur inconveniens hoc intelligitur de sensu composito: tertio quia propositio de
sensu composito probatur officiabiliter: sed de sensu diviso secundum exigentiam terminorum mediantium precedentium si fuerit
aliquis fuerit talis. A sensu diviso ad sensum compositum et hoc contra et econverso valet argumentum tribus conditionibus
observatis: prima quod propositio sit verificabilis pro instanti et non exigit tempus limitatum: ideo non sequitur tu
potes efferre a propositione quod est esse differens a propositione secunda quod ... implicans non aliud duo
tur in sensu composito quam in sensu diviso ideo non sequitur potest esse quod tu sis homo et sit ... ergo tu
potes esse homo qui est rome. secunda quod fiat respectus terminorum nullo modo repugnantium. ideo non sequitur
tur iniustus potest esse iniustus ergo potest esse quod iustus sit iniustus: sed bene sequitur tu potes esse pa-
pa ergo potest esse quod tu sis papa) secundo mediantibus terminis consuetis consuetudinaliter fit sensus
compositus quando terminus consuetus supponit confuse tantum: divisus vero quando supponit determinate: Differt sensus compositus a di-
viso: quia sensus compositus non requirit verificationem disiunctivam respectu suorum suppositorum: divisus vero sic
a sensu composito ad divisum et econverso non valet argumentum de forma. ideo non sequitur promitto tibi denarium
ergo denarium tibi promitto: semper fuit homo ergo homo fuit semper. omnis homo est homo ergo homo est omnis homo. omnis homo currit ergo
curret est omnis homo et econverso non sequitur: ut aliquid incipit esse. ergo incipit esse aliquid. aliquis homo desinit esse
ergo desinit esse aliquis homo. aliquis casus contingens est ergo contingit esse aliquis casus et sic de similibus. Tertio media-
tibus terminis relativis grammaticalibus fit ut sensus compositus et divisus duplex. primo mediante relatio-
ne implicativo sicut quod ... divisus vero mediante hac coniunctione et quando hoc pronomine demonstrativo
ille vel illud: et quando solo relativo quod ... et est sensus compositus quando precedit verbum princi-
pale et unitur suo antecedenti: divisus vero quando sequitur: Differt primus sensus compo-

Lethes fluuius est obliuionis et dr απο της ληθης i. ab obliuione et sicat errore aie nre sui obliuiscentis et sola in corpore vita ee putat

Flegeton flumen e estuatibus flamis rapidu et dr α ποτου φλεγω qd e ardeo et sicat ardore irarum et cupiditatum

Cocytus palus e luctiferi plena et dr α ποτου κωκυειν gemo et sicat qd homines in luctu lachrimasque copellit

Styx palus et dr α ποτου στυγ i. timeo id dr α ποτου στυγνων i. mestu tristeque et sicat qd aios mergit in cu...

de suppositione

A subiet pdis pre co tm stare debet

E subiet nec no pre cofuse distributiue

I parti sub pre simul stant determinate

O ne stat sub de pre cofuse distributiue

Affirmas vte negas qz signum

Qz et gradus cu pparat atque supim

Et differ aliud ...

Mobiliter cofidut cofuse distributiue

Excludens excipiens reduplicans meus

Actu cocernes aduerbiaqz numeri

Terminu seqnte cofidut mobilr tm

Sesu i coposito modalis terminu atque

Incipit et desinit pmitto debeo necno

...

Oia cofidut confuse immobiliter

